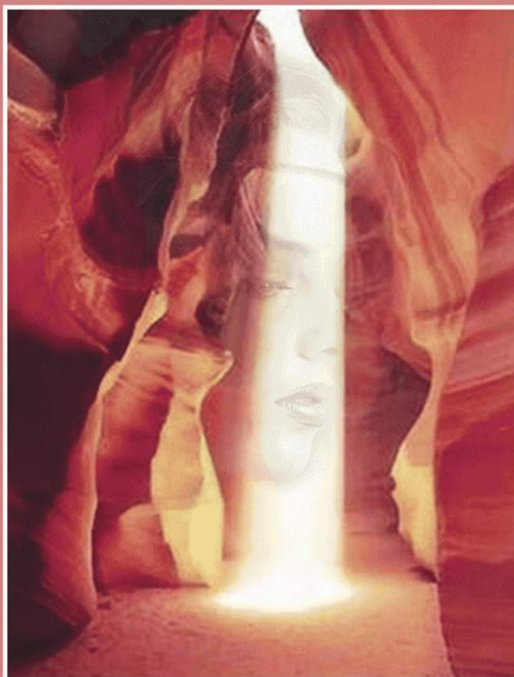
ELISABETH HAICH

INIȚIEREA

•

EDITURA MIX

Colecția „Romanul Inițiatic“

Elisabeth Haich
Iniţierea

volumele I şi II

Traducător: Cristian Hanu
Titlul original: *Einweihung*

Editura Mix
2002
ISBN: 973-85646-9-7

Cuprins

Din motive personale, această carte a fost scrisă sub forma unui roman iniţiatic. Cititorul care are ochi de văzut şi urechi de auzit va recunoaşte cu siguranţă în fiecare din cuvintele sale adevărul.

„În acele timpuri, pe pământ trăiau uriaşii, după ce fiii lui Dumnezeu au fost primiţi de fiicele oamenilor, iar acestea le-au dăruit copii: aceştia au fost eroii faimoşi din Antichitate”.

Geneza 6/4

Evenimentele descrise în acest roman trebuie situate în Ungaria, la începutul secolului, până la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Menţionăm că anumite expresii, cum ar fi „a sta ca pe ace[1]” de la pagina xx, intraductibile în limba franceză, au fost păstrate ca atare, pentru a evita orice modificare a contextului sau orice ambiguitate.

Editorul francez

---

1 N.Tr. Menţionăm că în limba română, această expresie este perfect traductibilă. Am păstrat totuşi nota editorului francez, întrucât există posibilitatea să existe alte expresii, intraductibile.

Prefaţă

Religia reprezintă ritmul naţional al poporului indian. Cu fiecare bătaie a inimii sale, indianul se îndreaptă către scopul suprem: realizarea lui Dumnezeu în sine.

Atunci când aude pronunţarea numelui lui Dumnezeu, auzul său fin îi surprinde imediat melodicitatea, şi el rosteşte un imn întru slava Lui. De multe ori, el nu are ce să mănânce, nici măcar un acoperiş deasupra capului – bolta cerească este adeseori singurul său cămin –, dar el îl are pe Dumnezeu în inima lui. El ştie că a intrat şi a ieşit de nenumărate ori din arena vieţii, că de-a lungul miriadelor de naşteri s-a bucurat de tot ceea ce-i putea oferi lumea manifestată, şi că odată ce a recunoscut adevărul potrivit căruia: „Tot ceea ce există pe pământ este trecător”, nimic din această lume nu-l mai poate satisface. Singura dorinţă care i-a mai rămas este să găsească şi să realizeze sursa din care s-a născut întreaga manifestare.

Aşa se explică de ce, încă din fragedă pruncie, el se roagă în acest fel: „Meditez asupra măreţiei Fiinţei care a creat acest univers. Fie ca *Ea* să-mi ilumineze spiritul”.

Prin splendoarea sa, natura maiestuoasă îi reaminteşte de această Fiinţă şi devine obiectul adoraţiei sale. Scripturile sacre, care respiră suflul Lui, indiferent de religie, îi inspiră respect şi admiraţie, la fel ca şi autorii lor, care L-au descoperit pe *El* şi care descriu aici calea care duce către *El.*

Am trăit marea fericire de a sta la picioarele unui suflet iluminat. Elisabeth Haich este maestrul meu, *guru*-ul meu. Alături de ea, petalele delicate ale sufletului meu au început să se deschidă. De multe ori, un singur cuvânt din partea ei este suficient pentru a-mi deschide ochii, iar o singură privire a ei îmi întăreşte adeseori convingerile. O observaţie făcută cu blândeţe îmi risipeşte pe loc orice îndoială. Fiecare clipă petrecută alături de maestrul meu îmi dăruieşte noi experienţe şi

mă ajută să progresez cu paşi mari.

De câte ori nu mi-au alungat cuvintele *guru*-ului meu stările de descurajare: „Nu trăi numai pentru clipa prezentă, nu te mai lăsa influenţat de lucrurile efemere. Trăieşte în eternitate, dincolo de timp şi de spaţiu, dincolo de lucrurile finite, şi nimic nu te va mai putea influenţa”...

În prezenţa maestrului meu spiritul meu devine liber, căci am învăţat că este greşit să copiez gândurile altuia, oricât de elevat ar fi el. „Nu te mulţumi să mă urmezi pe mine pe calea care conduce către ţel. Alege-ţi singur calea care corespunde cel mai bine aspiraţiilor tale cele mai intime, şi urmeaz-o. Nu accepta nicio afirmaţie pentru simplul motiv că am rostit-o eu. Chiar dacă aceasta reflectă adevărul, acest adevăr nu este adevărul *tău,* nu reprezintă fructul experienţei *tale,* şi de aceea, nu-ţi poate aparţine. Realizează adevărul, şi acesta îţi va aparţine. Nu privi viaţa celor care au realizat adevărul altfel decât ca pe o dovadă că adevărul poate fi atins”.

Aceste cuvinte m-au condus la dorinţa irezistibilă de a dobândi o independenţă absolută, şi astfel m-am eliberat treptat de ideea periculoasă că trebuie să aştept în permanenţă un ajutor din exterior. Nu aveam nevoie de un maestru care să mă influenţeze, ci de un maestru care să mă înveţe cum să nu mă las influenţat.

De mulţi ani încoace am privilegiul de a asculta adevărurile cele mai profunde exprimate într-un limbaj simplu, de toate zilele. Nu am auzit niciodată pe cineva care să poată să explice cu mai multă claritate decât Elisabeth Haich revelaţiile biblice şi felul în care pot fi aplicate ele în viaţa noastră cotidiană. Am călătorit mult, dar niciun preot nu a reuşit să-mi elucideze semnificaţia acestor revelaţii, deşi am vorbit cu foarte mulţi dintre ei. De altfel, cine ar putea face acest lucru înainte de „a realiza în el însuşi Împărăţia lui Dumnezeu”? Cine ar putea vorbi despre Cuvântul lui Dumnezeu dacă nu a

recunoscut şi nu a trăit în sine realitatea acestor expresii: „Voi sunteţi lumina lumii” şi „Voi sunteţi templele vii ale Sfântului Duh”?

Mii de persoane au participat la conferinţele lui Elisabeth Haich şi au luat parte la grupele ei de meditaţie. De aceea, dorinţa noastră cea mai fierbinte a fost ca această învăţătură a ei să fie cuprinsă într-o carte.

Cu fiecare conferinţă a ei, sufletul nostru însetat de adevăr s-a îmbogăţit rapid. De aceea, bucuria noastră de a şti că aceste cunoştinţe au fost concentrate astăzi într-o carte este imensă. Această lucrare reprezintă o introducere la marea artă a realizării divinităţii în noi înşine şi a cunoaşterii fiinţei umane, această fiinţă atât de puţin cunoscută. Cei care o vor citi vor descoperi în ea marele adevăr potrivit căruia dezvoltarea de sine conduce la revelarea perfecţiunii din care s-a născut cândva omul. Religia nu este altceva decât activarea principiului divin care aşteaptă să se manifeste în om.

S.R. Yesudian

Introducere

Caut de mult timp. Caut o explicaţie pentru viaţa terestră. Am dorit să ştiu de ce se naşte omul, de ce se transformă copilul în adult, înfruntând atâtea dificultăţi, pentru a se căsători şi a face la rândul lui copii, care se vor transforma şi ei în adulţi, cu tot atâtea dificultăţi, numai pentru a îmbătrâni şi a-şi pierde apoi treptat facultăţile dobândite cu preţul unor eforturi imense, proces care culminează cu moartea! Totul pare un lanţ interminabil, fără început şi fără sfârşit. În permanenţă se nasc copii, care învaţă şi se luptă din greu pentru a-şi dezvolta plenar corpul şi mintea, pentru ca în cele din urmă, după un timp relativ scurt, totul să se termine, iar trupul lor să se transforme într-un îngrăşământ natural pentru pământul în care sunt îngropaţi. Care poate fi semnificaţia acestui nonsens aparent? Să fie singurul scop al acestui proces acela de a da naştere noilor generaţii, de a asigura continuitatea vieţii pe pământ?

Chiar şi cei care nu se preocupă numai de asigurarea unor descendenţi, care lasă în urma lor o operă spirituală, chiar şi ei împărtăşesc acelaşi destin… Şi ei îmbătrânesc, iar în cele din urmă pământul îi primeşte la sânul lui, împreună cu talentele lor cu tot. De ce este necesar ca un Michelangelo, un Leonardo da Vinci, un Giordano Bruno, un Goethe, şi atâţia alţii, să sfârşească prin a fi devoraţi de aceleaşi straturi de pământ care se îngraşă din corpurile acestor titani?

Nu! Este imposibil ca viaţa pe pământ să fie atât de golită de sens! Dincolo de acest ciclu aparent interminabil de naşteri şi de morţi trebuie să existe un sens mai profund, şi oricât de inexplicabilă ar putea părea unei minţi mai confuze, trebuie să existe o raţiune perfect valabilă, dacă este privită *dintr-o altă perspectivă!*

Dar cum putem descoperi această *altă perspectivă* a lucrurilor? Cum putem descoperi calea care conduce la

această cunoaştere? Cine ne poate indica direcţia, unde poate fi găsită persoana iniţiată care poate descifra misterul, care poate revela adevărul ascuns?

Dintotdeauna au existat pe pământ oameni excepţionali care au vorbit – cu o siguranţă incredibilă – despre secretul vieţii, şi a căror viaţă a stat mărturie cunoaşterii lor, oameni pe care îi numim în mod curent iniţiaţi. Dar de unde şi de la cine au primit aceşti „iniţiaţi” *iniţierea* lor? Şi *pentru ce* au fost iniţiaţi ei? Să luăm de pildă exemplul lui Socrate: el a luat cupa cu otravă cu un calm divin, cu zâmbetul pe buze, fără să se teamă de efectul veninului, explicându-le discipolilor cum i se răcesc picioarele, cum avansează răceala morţii, la fel ca un şarpe, către inimă. Conştient de iminenţa morţii, el şi-a luat rămas bun de la discipolii săi fideli şi a închis ochii. Ce *cunoaştere* absolută trebuie să fi avut el pentru a întâmpina moartea cu o atitudine atât de senină? Din ce sursă s-a inspirat el? La fel şi ceilalţi giganţi care au trăit pe pământ, în diferite epoci, de unde au primit ei cunoaşterea misterului vieţii şi morţii, de unde au primit ei *iniţierea* lor?

Chiar şi astăzi se mai găsesc pe pământ asemenea „iniţiaţi”, precum şi mijloacele prin care se poate ajunge la o asemenea cunoaştere, la marea şi autentica *iniţiere.*

Viaţa m-a ajutat să înţeleg că Biblia nu este doar o culegere de basme, ci a fost scrisă de iniţiaţi care ne-au transmis – într-un limbaj ocult – adevăruri profunde şi ascunse. Nu întâmplător se spune aici: „Caută şi vei găsi; bate şi ţi se va deschide”.

Personal, am ascultat acest sfat. Am început aşadar să caut pretutindeni. În cărţi, în manuscrisele vechi, la cei care păreau să ştie ceva despre iniţiere. Am stat în permanenţă cu ochii şi urechile treze şi am încercat să descopăr, în cărţile de ieri şi de azi, în învăţătura de altădată şi în cea contemporană, cât mai multe piese ascunse din mozaicul pe care îl reprezintă misterul iniţierii.

Şi am găsit! Mai întâi am găsit doar câteva piese rare, pe ici şi pe colo, urechea mea interioară recunoscând vocea adevărului în cuvintele dintr-o carte sau în cele rostite de o persoană sau alta. Am continuat să merg în direcţia indicată de această voce misterioasă, care m-a condus mereu mai departe, la fel ca un fir al Ariadnei. Uneori găseam sfaturi excelente date chiar de cineva din oraşul meu; alteori eram nevoită să merg departe, dar numai pentru a constata că învăţăturile primite acolo coincideau perfect cu cele primite acasă.

Am cunoscut astfel oamenii din ce în ce mai înţelepţi, care mi-au explicat din ce în ce mai bine misterul iniţierii şi sensul vieţii. Evident, am cunoscut şi destui ignoranţi care pretindeau că ştiu, dar nu ştiau nimic. Dar eu îmi dădeam imediat seama dacă ceea ce auzeam era „vocea lui Iacob în mâinile lui Esau”. Aceşti bieţi şarlatani care făceau pe „iniţiaţii” se trădau rapid. Ei nu erau în armonie cu sine sau cu viaţa lor. Cum m-ar fi putut învăţa ei marile adevăruri ale vieţii, ale iniţierii? Îmi continuam astfel drumul, continuând să-l caut pe acela care deţinea adevărata cunoaştere, pe acela care era un iniţiat autentic.

Atunci când întâlneam pe cineva care ştia mai multe decât mine, rămâneam alături de el până când învăţam de la el tot ce ştia. Apoi îmi continuam drumul…

Până în ziua când am întâlnit o femeie bătrână care trăia într-un fel de sihăstrie, înconjurată de adepţi. Cei mai apropiaţi de ea erau doi tineri, un indian şi un occidental, pe care ea îi numea fiii ei. Cât am stat eu la mânăstire, ei au lipsit, fiind plecaţi în lume să-şi îndeplinească misiunea: aceea de a revela învăţătura ei cât mai multor oameni.

Această femeie avea o grandoare ieşită din comun: avea statura unei regine, dar gesturile ei erau simple şi naturale. Ochii ei, de un albastru profund, erau imenşi, iar genele lungi le dădeau o expresie uluitoare. Avea o privire amabilă, înţelegătoare şi surâzătoare, dar atât de

pătrunzătoare încât cei pe care îi privea se simţeau expuşi în fiinţa lor cea mai intimă. Era evident că femeia putea vedea prin oameni, citindu-le gândurile şi recunoscând structura psihică a fiecăruia. Ascultând-o vorbind grupului care o înconjura, prin minte mi-au trecut o serie de întrebări. Ea a zâmbit şi a continuat să vorbească, răspunzându-mi cu exactitate la întrebările pe care nu le formulasem. Alte persoane mi-au spus ulterior că trăiau aceeaşi experienţă. Nu am putut să-i rezist acestei femei, alături de care simţeam că mă îmbogăţesc spiritual. Cu cât stăteam mai mult alături de ea, cu atât mai sublimă mi se părea, cunoştinţele ei depăşind cu mult întreaga mea cunoaştere. Cu cât trecea timpul, cu atât îmi dădeam seama că o cunosc mai puţin. La fiecare nouă întâlnire părea să manifeste o cu totul altă „personalitate”, astfel încât până la urmă am căpătat convingerea că putea manifesta orice fel de caracter sau de personalitate umană, ceea ce demonstra de fapt că nu avea niciuna. Căci a fi *„totul”* înseamnă de fapt a nu fi *„nimic”.*

— Mamă, am întrebat-o într-o bună zi, cine eşti tu de fapt?

— De ce mă întrebi? În fond, *cine* este *cineva anume?* Nu există decât o singură FIINŢĂ care *este,* şi orice om, orice animal, orice plantă, orice soare, orice planetă şi orice corp celest nu sunt altceva decât instrumentele prin care se manifestă această unică FIINŢĂ care *este.* Cu greu mai putem vorbi atunci de *cineva.* Acelaşi *Sine* care vorbeşte prin gura mea se exprimă în egală măsură şi prin gura ta, sau prin orice altă fiinţă vie. Singura diferenţă este următoarea: nu toată lumea îşi cunoaşte *Sinele,* şi de aceea, nu toţi manifestă toate particularizările acestui *Sine.* Dar cel care *Îl* cunoaşte perfect îi poate manifesta toate trăsăturile, căci acestea nu reprezintă altceva decât aspecte diferite ale FIINŢEI unice, ale *Sinelui* unic. Forma mea exterioară, pe care tu o vezi şi pe care o

consideri „eul” meu nu reprezintă decât un instrument cu ajutorul căruia *Sinele* manifestă unul din aspectele sale, şi anume *cel care este necesar* în momentul respectiv. De aceea, nu mai pierde timpul întrebându-te „cine” sunt eu.

— Mamă, am continuat eu, cum ai învăţat să-ţi cunoşti *Sinele* atât de perfect încât să-i poţi manifesta toate particularizările? Aş dori să reuşesc şi eu acest lucru. Povesteşte-mi! Care sunt experienţele care au făcut din tine instrumentul unor talente atât de variate ale FIINŢEI unice? Ai fost dintotdeauna pe acest nivel? Te-ai născut cu aceste daruri?

— Născută? *„Eu”* – născută? Ai asistat vreodată la naşterea unui *„Eu”?* De fapt, ai văzut vreodată vreun „eu”? „Eul” nu se naşte niciodată. Singurul care se naşte este corpul. Sinele divin şi real este perfect. De aceea, el nu poate evolua. *Singur corpul evoluează, pentru a putea manifesta vibraţiile şi frecvenţele din ce în ce mai înalte ale Sinelui.* Chiar şi instrumentul cel mai bine adaptat, corpul cel mai perfect, trebuie să respecte această lege. Acest lucru este valabil şi în cazul meu, corpul pe care-l am fiind – de altfel – încă departe de perfecţiune. Totul ţine de etapele pe calea evoluţiei. Crearea unui corp nu reprezintă decât o reacţie dintr-un lanţ de manifestări – aşa cum este cunoscut astăzi acest proces – iar atunci când o acţiune generează reacţii în lanţ, acestea sunt nevoite să treacă la rândul lor prin diferite etape până când reuşesc să-şi încheie ciclul de viaţă. Nicio formă materială nu se poate sustrage acestei legi. În mod evident, dezvoltarea corpului va merge în paralel cu schimbarea nivelului de conştiinţă.

— Altfel spus, şi tu ai trecut prin diferite perioade de evoluţie, nu-i aşa Mamă? Cum a fost, povesteşte-mi tot ce ai trăit, toate experienţele care te-au condus pe nivelul de conştiinţă actual. Povesteşte-mi totul, te rog!

— De ce ţi-aş povesti totul? Fiecare om *trebuie să ajungă la cunoaşterea perfectă de Sine în propria sa*

manieră. Calea *mea* nu este calea ta, aşa că tu nu ai putea să o urmezi niciodată. Evenimentele nu sunt importante în sine; singurele lucruri care contează sunt învăţăturile pe care le tragi din ele. De aceea, linişteşte-te. Vei găsi pe propria ta cale aceleaşi experienţe pe care le-am găsit eu mergând pe calea mea. Căile sunt nenumărate, dar destinaţia este aceeaşi!

— Ai dreptate, Mamă. Îmi dau seama că nu aş putea avansa mergând pe calea ta. Dar dacă aş cunoaşte-o, acest lucru m-ar putea ajuta să înţeleg – la fel ca toţi cei de aici – *cum aş putea profita de aceste experienţe ale tale.* Nu sunt curioasă să cunosc povestea vieţii tale, ci doresc să aflu *cum ai început să înţelegi şi să profiţi de lecţia pe care o ascunde fiecare eveniment în parte.* Te rog, Mamă, vorbeşte-mi despre calea pe care ai urmat-o. Ne-am putea îmbogăţi cu toţii atât de mult dacă am cunoaşte atitudinea ta în faţa vieţii, dacă am şti *cum* ai reacţionat tu în faţa destinului, ajungând să-ţi lărgeşti atât de mult orizontul spiritual. Am învăţa cu toţii atât de multe din povestea ta!

Bătrâna m-a privit lung, apoi mi-a spus:

— Vrei să ştii cum am reacţionat? Şi crezi că acest lucru v-ar putea ajuta, pe tine şi pe ceilalţi? Bine. S-ar putea ca unii dintre voi să profite cu adevărat de cunoaşterea experienţelor care mi-au deschis ochii, puţin câte puţin, asupra *legilor secrete ale vieţii* şi asupra relaţiilor care leagă între ele destinele anumitor persoane. Revino mâine. Vă voi povesti ţie şi câtorva persoane ale căror ochi sunt deschişi asupra aspectelor esenţiale ale vieţii experienţele care m-au ajutat să ajung la iluminare. Vă voi relata care a fost „iniţierea” mea.

A doua zi, m-am prezentat împreună cu câţiva dintre discipolii ei cei mai apropiaţi, iar bătrâna şi-a început povestea.

Aşa s-a născut această carte.

Trezirea

O durere bruscă mi-a traversat tot corpul, ca şi cum aş fi fost lovită de fulger; o clipă mai târziu m-am trezit la pământ.

Sunt în pericol! Ajutor! Dar nu aş dori să fiu ajutată de acest adult care stă lângă mine, înspăimântat, şi care se pregăteşte să mă examineze. Nu, nu pe el îl doresc. Ţin la el, dar în acest moment de pericol, prezenţa lui mă indispune.

M-am grăbit spre camera în care am petrecut noaptea şi în care am fost cazaţi de această femeie ciudată, dar frumoasă. Ştiam că numai ea va putea să mă înţeleagă şi să mă ajute. Mă simţeam întotdeauna bine în prezenţa ei. Îmi plăcea parfumul care o înconjura, şi alături de ea mă simţeam într-o perfectă siguranţă. Acum, înspăimântată, m-am îndreptat către ea, căutându-i ajutorul. Văitându-mă, i-am arătat mâna care îmi atârna jalnic şi care refuza să mă asculte. Frumoasa femeie mi-a privit mâna, şi-a pus repede halatul în care lucra şi a strigat:

— Robert! Robert! Vino repede!

O poartă s-a deschis şi în cameră a intrat un om pe care îl ştiam mai mult din vedere. L-am privit cu atenţie pentru prima dată. Avea o statură înaltă, cu o faţă parcă sculptată în fildeş, cu părul, barba şi mustaţa negre ca şi abanosul, la fel cum îi erau şi ochii. Din fiinţa lui se degaja o asemenea forţă, o asemenea vigoare, încât în prezenţa lui toţi ceilalţi păreau mai mici, parcă incapabili să se apropie de el. A aruncat o privire scurtă braţului meu dezmembrat, după care a spus:

— Un medic, Stefi, cheamă repede un medic!

Unchiul Stefi a plecat imediat şi bărbatul cel puternic m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am povestit:

— După ce Grete şi cu mine ne-am spus noapte bună, unchiul Stefi m-a luat în cârcă şi m-a dus către cameră. În timp ce coboram, am simţit cum alunec, şi pentru a mă împiedica să cad, unchiul Stefi m-a strâns

tare de mână. Acesta a fost momentul în care m-a săgetat durerea. Am încercat apoi să-mi folosesc mâna dreaptă, dar în zadar.

— Înţeleg, a spus bărbatul, ţi-ai scrântit mâna. E neplăcut, căci trebuie să plec şi nu pot aştepta venirea medicului. Telegrafiaţi-mi imediat ce aflaţi diagnosticul acestuia. Voi sta toată noaptea ca pe ace.

După care ne-a îmbrăţişat şi a plecat. Surprinsă, am privit-o pe frumoasa femeie, pe care o numeam cu toţii Mama.

Până atunci strigasem din toate puterile mele, profund dezamăgită de faptul că adulţii nu puteau să mă ajute în niciun fel. Aceştia nu puteau opri durerea care mă tortura din ce în ce mai tare şi nu îmi puteau pune mâna la locul ei. Atunci când l-am auzit însă pe bărbatul cel puternic că va sta toată noaptea ca pe ace, teama şi uimirea mea au devenit atât de mari încât am uitat să mai plâng. Am întrebat-o pe Mama:

— De ce trebuie să stea toată noaptea pe ace?

La început surprinsă, Mama a început apoi să râdă şi mi-a răspuns:

— Pentru că Tata îşi face griji pentru mâna ta.

Ce răspuns lipsit de sensibilitate! Aceste cuvinte nu-mi explicau nimic. Bărbatul cel puternic, cu părul şi cu barba negre – pe care îl numeam cu toţii Tata – spusese că va sta ca pe ace, iar acum Mama îşi bătea joc de mine. De ce? În fond, nu făcusem decât să repet ce spusese Tata. Tata îşi făcea griji şi urma să stea pe ace – oare ce puteau să însemne toate acestea? Oare o să-l înţepe? Mama, care cosea adeseori, mi-a spus că un ac poate fi foarte periculos, căci poate să înţepe foarte rău. De aceea, acul nu trebuie folosit *decât* pentru cusut! Era din nou una din poveştile ciudate ale adulţilor, care pretindeau că din cauza mâinii mele care mă durea, Tata urma să stea toată noaptea pe ace, care nu trebuie folosite *decât* pentru cusut! Ştiam deja că adulţii spun şi fac tot felul de lucruri ridicole, dar acesta depăşea toate

limitele! Doream să ştiu mai multe, dar nu am putut lămuri misterul acelor, căci a intrat unchiul Stefi, însoţit de un doctor.

Doctorul era înalt, impresionant şi amabil; m-a privit de parcă ne cunoşteam de mult. M-a ridicat de jos şi m-am trezit că sunt privată de protecţia maternă, lucru care m-a umplut de teamă. În plus, mişcarea lui a făcut ca durerea să mă săgeteze din nou. De aceea, am început iarăşi să urlu, strigând cât mă ţinea gura. Medicul m-a aşezat pe masă – mi-am văzut picioarele micuţe atârnând undeva, în jos – după care a râs şi a spus: „Ce urâtă e fetiţa când plânge!”

Am rămas şocată! Auzi ce spusese, că eram urâtă când plângeam… Dar de unde ştia? Până atunci fusesem convinsă că cei din jur pot vedea totul, *mai puţin pe mine!* Toate celelalte creaturi, adulţii, bucătăreasa, Grete, canarul, jucăriile mele, pe scurt, *tot* ce era în jurul meu era vizibil, inclusiv mâinile mele, burta mea, picioarele mele, dar îmi era întotdeauna imposibil să mă văd pe *mine,* motiv pentru care crezusem că nimeni nu *mă* vede. Într-un fel sau altul, eul meu era acolo, dar totuşi nu era, se afla undeva, dar era invizibil; eu una nu „mă” putusem vedea niciodată şi nu credeam că este posibil ca acest „eu” să poată fi văzut de cineva. Cum putea atunci acest adult să-mi vadă disperarea, durerea, lacrimile, deci pe „mine”? Ei bine, dacă putea într-adevăr să mă vadă în această stare, înspăimântată şi îndurerată, atunci nu era de mirare că i se păream „urâtă”! Surpriza mea a fost atât de mare încât m-am oprit din plâns şi l-am privit pe doctor cu toată atenţia.

Adulţii au început să râdă şi Mama a spus: „Ce vanitoasă este fetiţa aceasta! Ea preferă să-şi reprime chiar şi durerea numai ca să nu pară urâtă!”

Nu era decât o nouă remarcă lipsită de sensibilitate, specifică adulţilor. Oare ce însemna „vanitoasă”? Şi cum puteam fi vanitoasă de vreme ce nici măcar nu ştiam ce înseamnă acest lucru? Mai mult, cum puteam să le

„apar” într-un fel sau altul, câtă vreme până atunci mă considerasem invizibilă? Convingerea mea profundă fusese că *eu eram aceea care vedea, care privea; eu sunt* cea care vede totul şi *eu* sunt undeva unde nu sunt vizibilă. Toate aceste contradicţii se roteau în mintea mea şi eram pe punctul de a pune alte întrebări, când doctorul mi-a luat mâna şi m-a tras atât de tare de ea încât îmi venea să urlu de durere. Acest nebun o să-mi smulgă mâna, m-am gândit. Dar el m-a tras din nou de sărmana mea mână, atât de greu încercată, care – dintr-un motiv sau altul – era atât de legată de mine, de vreme ce mă făcea să sufăr din nou. Cert este că tot trăgându-mă, mâna a revenit la locul ei firesc…

„Gata, a spus doctorul, încheietura se va mai umfla un pic, aşa că o să punem mânuţa pe o pernă, după care, foarte curând, o să uităm toată povestea”.

Adulţii au continuat apoi să vorbească de vanitatea mea, adică despre subiectul care, chiar şi în timp ce doctorul îmi punea mâna la loc, mă împiedicase să plâng. Mama părea extrem de afectată, lucru care m-a întristat. Mi-am dat seama că femeia cea frumoasă, pe care o iubeam atât de mult, nu mă înţelegea. Chiar dacă medicul putea să mă vadă, *era limpede că rămâneam invizibilă în ochii Mamei.* Şi totuşi, din ea emana o iubire atât de mare, încât mai târziu, când m-am trezit pe pat, cu mâna aşezată pe o perniţă, am fost fericită să-i văd faţa delicată aplecându-se asupra mea şi zâmbindu-mi ca să mă încurajeze. Bunătatea şi căldura emanau din toată fiinţa ei, iar în prezenţa ei nu mă simţeam niciodată singură sau abandonată. Ştiam că puteam conta pe ea şi că – cel puţin până la un anumit punct – ea ar fi răspuns oricărei chemări din partea mea. Aveam o încredere totală în ea. În curând am adormit. Dimineaţa, când m-am trezit, am constatat că mâna mea redevenise instrumentul ascultător, prietena credincioasă care mai târziu avea să-mi aducă atâta bucurie, şi care deocamdată mă ajutase să ies din starea mea de

inconştienţă.

Pe de altă parte, doctorul s-a înşelat, căci eu nu am uitat niciodată această întâmplare, care, prin forţa unor ciudate asocieri mentale, a rămas inseparabilă de prima trezire pe care am cunoscut-o în această viaţă, de primul meu pas către starea de conştienţă. Începând din acel moment, conştiinţa mea – atenţia mea – a rămas alertă. De atunci am continuat să observ cu cea mai mare atenţie şi cu o concentrare din ce în ce mai susţinută tot ceea ce se petrece în interiorul şi în exteriorul meu. Tot începând cu acel moment am ştiut că trăiesc într-un cămin al cărui stăpân de necontestat era bărbatul cel puternic, pe care Mama îl numea Robert, dar căruia noi trebuia să-i spunem Tata. Tot ce era în casa noastră depindea de el. Mama îi aparţinea trup şi suflet. Autoritatea lui se extindea asupra noastră, şi după cum aveam să observ mai târziu, şi asupra a mii de alte persoane, la fel ca un cort sau ca un înveliş protector. Toţi cei care se aflau sub puterea de influenţă a lui Tata se bucurau de ajutorul său, de securitate şi de prosperitate.

Dimineaţa Tata nu era acasă, aşa că puteam rămâne cu Mama, pe care o însoţeam pretutindeni, chiar şi în bucătărie. Atunci când lucra la broderia ei, aveam permisiunea să mă aşez lângă ea şi să cos într-un colţ al şervetului tot ceea ce doream, folosindu-mă de tot felul de fire colorate. La amiază Tata se întorcea acasă, şi după ce mâncam, eu trebuia să mă retrag împreună cu Grete în camera noastră, lucru care nu-mi convenea deloc. Grete era şi ea un copil din casa noastră, la fel ca şi mine, şi din câte auzisem, era mai mare decât mine cu trei ani. La momentul accidentului cu mâna, ea avea patru ani şi jumătate, iar eu un an şi jumătate.

În vara care a urmat ne-am petrecut vacanţa într-un sat din apropierea unei mari întinderi de apă. Locuiam într-o căsuţă înconjurată de o grădină mare, lângă care se afla o fermă frumoasă. Grete şi cu mine aveam

permisiunea să alergăm cu picioarele goale, să ne ducem împreună cu o femeie cu faţa închisă la culoare şi cu multe riduri până în grajd să vedem o vacă, un viţel şi un mare număr de iepuri cu ochii roşii. Totul mi se părea fascinant. În grădină se aflau flori galbene la fel de înalte ca şi copacii şi care se întorceau întotdeauna în direcţia în care se afla soarele. Aceste flori mă încântau foarte tare. Din când în când Tata stătea cu noi, şi toată lumea spunea că atunci era „duminică". Când nu „era duminică" stăteam singure cu Mama, iar eu puteam să rămân lângă ea toată ziua. În fiecare zi ne duceam pe malul lacului şi ne bălăceam cu cea mai mare plăcere prin apă.

Într-o zi, Mama a spus: „Mâine este duminică, dar vom avea o mare bucurie, căci Tata soseşte deja astăzi". Personal, nu consideram aceasta o veste bună, pentru că Tata nu mă interesa prea mult şi ştiam că atunci când este de faţă, Mama nu mai era disponibilă decât pentru el, iar eu trebuia să mă plimb cu Grete şi cu Sophie, fata ţărăncii cu faţa ridată.

Seara, pe când îl aşteptam pe Tata, i-am auzit pe vecini spunându-i Mamei că „trenul a deraiat", ceea ce explica întârzierea lui. Lui Mama i s-a făcut foarte frică. A chemat-o pe Sophie, i-a dat dispoziţie să se ocupe de mine, să nu mă scape nicio clipă din ochi, după care a alergat la gară. Grete a avut voie să o însoţească deoarece era „mai în vârstă" şi putea alerga mai repede decât mine. Am rămas aşadar cu Sophie.

A venit noaptea, şi a fost prima oară când am avut permisiunea să stau atât de târziu în grădină. Eram foarte încântată, dar nu-mi puteam împiedica un sentiment de nesiguranţă care se strecura în mine: eram obişnuită să văd totul la lumina zilei, iar acum totul devenea atât de vag… Ştiam că sunt înconjurată de copaci, dar abia dacă mai reuşeam să-i disting. Plopii fremătau misterios. Procesul de observare a acestui fenomen nou s-a oprit brusc, căci mi s-a întâmplat ceva

îngrozitor: Sophie m-a luat în braţe şi m-a dus până aproape de barieră, unde din umbră a ieşit o siluetă înspăimântătoare! Semăna cu un om care avea un mănunchi de pene pe cap; ochii îi străluceau în întuneric ca nişte tăciuni aprinşi, la fel ca şi nasturii de la haină. Pe umăr purta un obiect despre care am intuit că era foarte periculos. Mai târziu am învăţat că obiectul se numea „armă”. Creatura era îngrozitoare, şi tot ce mai puteam spera era că Sophie o să reuşească să mă salveze. Dar spre surpriza mea neţărmurită, Sophie a făcut ceva complet lipsit de sensibilitate, lucru cu care mă obişnuisem deja din partea adulţilor sau a celor mai mari. În loc să fugă, ea s-a apropiat de barieră şi i-a permis chiar îngrozitoarei creaturi să-i murmure ceva la ureche cu o voce cavernoasă, după care acesta a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. Cum mă aflam eu însămi în braţele lui Sophie, m-am trezit sufocată la pieptul lui, lucru care mi-a displăcut foarte tare. Dar toate acestea nu erau de ajuns! Creatura avea pe faţă o mustaţă enormă, ale cărei „braţe” semănau cu nişte coarne orientate în jos. A strâns-o şi mai tare pe Sophie, şi i-a făcut ceva ca şi cum ar fi vrut s-o muşte. Eram convinsă că de data aceasta Sophie va fi revoltată de lipsa lui de maniere şi că vom putea pleca în sfârşit. Ei bine, nici vorbă! Cu braţul rămas liber, ea i-a înconjurat gâtul îngrozitoarei creaturi, iar când aceasta a vrut s-o muşte – sau să o mănânce – Sophie nu şi-a întors faţa, ci dimpotrivă, i-a pus la dispoziţie buzele ei, după care a urmat ceva uluitor, ca şi cum cei doi s-ar fi mâncat între ei. Iar eu eram prinsă între ei şi de-abia puteam să respir. Am încercat din toate puterile mele să mă menţin la distanţă de oribila apariţie şi să-mi păstrez nasul eliberat astfel încât să pot respira. Prezenţa creaturii mi se părea de nesuportat, la fel ca şi mirosul său, care era îngrozitor. Cei doi nu se preocupau însă deloc de mine, şi mă simţeam atât de puternic strânsă între ei încât îi puteam simţi bătăile inimii bărbatului. Ei nu păreau să-şi

dorească altceva decât să pătrundă unul în gura celuilalt. Of, adulţii ăştia! Cât de prosteşte se comportă! Îi observam pe cei doi şi nu o puteam recunoaşte pe blânda şi delicata Sophie. Se transformase dintr-o dată într-o străină care nu mai auzea nici măcar scâncetele mele. Apoi, la fel de brusc cum a apărut, silueta de coşmar a dispărut înapoi în beznă. O clipă mai târziu, am auzit vocile reconfortante ale Mamei şi Tatălui. Curând, le-am văzut şi feţele fericite. Toţi vecinii au sărit să-l întrebe pe Tata cum a deraiat trenul. Cât despre Sophie, aceasta s-a comportat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi nu a pomenit un cuvânt despre oribila creatură care o strânsese atât de puternic la piept. Stătea liniştită, cu o expresie blândă de inocenţă pe faţă. Iată încă o surpriză pentru mine! Dar nu am avut timp să mă gândesc prea mult timp la ea, căci Tata adusese de la oraş bomboane şi eram extrem de curioasă să ştiu dacă voi primi acelaşi tip de bomboane ca şi Grete! Curiozitatea mea a fost satisfăcută: am primit aceleaşi tipuri de bomboane! La fel ca întotdeauna, Mama mi-a stricat toată plăcerea: când am vrut să-mi bag dintr-o dată toate bomboanele în gură, ea mi le-a luat, lăsându-mi numai una, după care mi-a promis că îmi va da câte una în fiecare zi, după masă. Abia aştept să fiu mare şi să-mi pot umple gura cu atâtea bomboane câte doresc! Deocamdată se pare că nu am altă soluţie decât să cedez şi să mă duc la culcare. Când Mama m-a pus în pat, am întrebat-o (înainte de rugăciune, căci după nu-mi mai era permis să vorbesc):

— Mami, cine poartă pe cap un mănunchi de pene, pe umăr ceva ciudat şi are nasturi care strălucesc şi noaptea la fel ca ziua, şi, o, Mami, care miroase atât de urât!?

Mama m-a privit cu uimire, după care mi-a răspuns:

— Jandarmii.

— Mami, am întrebat-o eu în continuare, jandarmii mănâncă oameni? De fapt, doream să aflu dacă dorise într-adevăr să o mănânce pe Sophie sau dacă încercase

altceva, şi ce anume?

— Nu, nu, mi-a răspuns Mama, râzând. Ei îi protejează pe oamenii buni, aşa că nu trebuie să îţi fie teamă. Nu a dorit să te mănânce!

Am vrut să-i explic că nu era vorba de mine, ci de Sophie, dar Mama m-a îmbrăţişat, m-a învelit cu pătura şi mi-a spus:

— Acum dormi, mă aşteaptă Tata.

Am rămas singură cu gândurile mele, fără să pot să adorm multă vreme, întrebându-mă oare ce dorise jandarmul de la Sophie şi de ce s-a lăsat ea astfel strânsă la pieptul lui, deşi eu mă aflam în braţele ei şi era evident că îmi făceau un rău. Ce sens puteau avea toate acestea? La fel ca în cazul tuturor lucrurilor pe care nu le înţelegeam, şi acest incident mă deranja, dar în cele din urmă am adormit. Când m-am trezit, soarele strălucea cu putere pe cer. Mi-am primit bomboana şi am plecat la lac ca să ne scăldăm. Pe drum ne-am întâlnit cu jandarmul. La lumina zilei nu mai părea deloc îngrozitor, ci dimpotrivă, părea un adult simpatic. L-a salutat amical pe Tata. Ce n-am reuşit să înţeleg a fost de ce se face că nu m-ar fi întâlnit niciodată în viaţă; în fond, nu ar fi trebuit să uite ce s-a întâmplat cu o seară înainte! Din păcate, îmi era încă prea frică de imensa sa mustaţă, aşa că nu am îndrăznit să întreb nimic.

Vara respectivă mi-a lăsat şi o altă amintire care m-a marcat profund. Într-o după-masă – Tata era de faţă, iar ţăranii îmbrăcaţi frumos stăteau şi ei în faţa caselor lor, aşa că ştiam că este duminică – am auzit sunând clopotele. Nu sunau ca de obicei, ci parcă nu ar fi dorit să se oprească niciodată. Sunau… sunau… punând capăt liniştii de duminică. Am văzut apoi un cortegiu dezordonat care trecea prin faţa casei noastre. Tata şi fiii ţărăncii s-au dus şi ei, înarmaţi cu găleţi. Mama şi alte câteva femei au rămas cu noi, iar femeile repetau fără încetare aceleaşi cuvinte: „Tată Ceresc, nu ne părăsi”. Mama era şi ea foarte serioasă şi ne-a spus: „Haideţi să

ne rugăm pentru ca Tata să se întoarcă în siguranţă acasă”.

Am întrebat unde a plecat Tata şi de ce. Mama ne-a explicat că în sat a izbucnit un foc, iar Tata s-a dus să ajute la stingerea lui. Ne-am rugat, dar eu eram curioasă să aflu ce însemna „un foc în sat”. O doamnă a spus că „limbile flăcărilor” pot fi văzute din grădină. Am vrut să merg să văd şi eu, dar Mama mi-a interzis acest lucru. În schimb, lui Grete i-a dat voie să se ducă, însoţită de fiul băcanului, lucru care m-a umplut de amărăciune. De ce lui Grete i se dădea întotdeauna voie să facă lucruri care mie îmi erau interzise? Numai pentru era mai în vârstă decât mine cu trei ani? Dacă focul era atât de periculos, era la fel de periculos pentru ea ca şi pentru mine, chiar dacă „era cu trei ani mai în vârstă decât mine”! Of, dacă n-ar fi fost aceşti trei ani! De câte ori voi mai fi nevoită să aud de ei? Mie nu îmi era niciodată permis ceea ce ei îi era, şi totuşi refuzam să accept dominarea ei!

Seara târziu, oamenii s-au întors unul câte unul, obosiţi, epuizaţi, povestind cum Tata salvase mai multe case, cum înfruntase pericolul pentru a intra în casele în flăcări şi pentru a scoate de acolo copii şi animale, cum dirijase operaţiunile şi cum toată lumea îl ascultase. Ideile sale geniale şi curajul său eroic i-au stimulat pe toţi ceilalţi salvatori, astfel încât şi-au unit cu toţii forţele şi au făcut adevărate minuni, până când în sfârşit incendiul a fost stins. Când Tata s-a întors, împreună cu fiul băcanului, Mama era radioasă. Ea s-a aruncat în braţele lui Tata şi i-a spus:

— Dragă Robert, eşti extraordinar. În absolut tot ce faci eşti extraordinar!

Tata i-a zâmbit în tăcere. Era plin de transpiraţie, aşa că s-a retras să se spele.

Mie mi se părea normal ca Tata să fie atât de extraordinar. Pentru mine, conceptul de Tată însemna „marele stăpân”, cel care se află deasupra tuturor şi care face întotdeauna ceea ce vrea. El este cel care face

legea, deci este normal ca el să fie perfect. Altminteri nu ar mai fi „marele stăpân”. Tata nu mă interesa încă suficient de mult la acea vreme, dar îmi dădea un sentiment de siguranţă totală. Altfel, nu aveam niciun fel de probleme cu el, aşa că nu-mi băteam prea mult capul în ceea ce îl priveşte. Singurul lucru pe care l-am remarcat, atunci când ne plimbam împreună, Tata, Mama, Grete şi cu mine, era că atunci când traversam strada el mă lua de mână, caz în care am observat de fiecare dată că mâna sa avea o putere surprinzătoare, iar unghiile sale erau întotdeauna imaculate. De aceea, mi s-a părut absolut normal când s-a dus să se spele de transpiraţie.

Vara a trecut şi noi ne-am întors acasă. Într-o bună zi, când Mama mă pregătea pentru plimbare, mi-am dat seama că mă înveleşte într-o haină groasă şi îmi pune pe cap o căciulă de blană. Am simţit furnicături pe piele, şi mi s-a spus că acela era „frigul”. Nasul şi picioarele mele nu prea apreciau acest „frig”. Din cer cădeau însă fulgi albi, iar în vitrine apăruseră figuri de moşi cu barba albă şi îmbrăcaţi în roşu. A urmat apoi o altă perioadă, în care ne-am întors la hainele uşoare şi la pălăriile din paie. Totul înflorise, iar noi ne-am putut juca cu mingea şi cu cercurile prin parcul public.

Această perioadă ar fi putut fi pentru mine una extrem de fericită dacă Mama nu mi-ar fi făcut uneori viaţa amară, tăindu-mi din când în când unghiile, lucru care mă înspăimânta teribil. Pielea de sub unghiile mele era atât de sensibilă încât după ce mi le tăia, fiecare atingere, chiar şi mângâierea aerului, mi se părea o tortură. Urlam atunci şi stăteam cu degetele răşchirate, evitând orice fel de contact. Nu era chiar o durere adevărată, ci mai degrabă o senzaţie insuportabilă. Prima oară Mama nu a ştiu ce să facă; era convinsă că m-a tăiat din greşeală şi a vrut să-mi inspecteze degetele. Dar eu am urlat cât mă ţineau bojocii, aşa că, speriată, a chemat medicul de familie. Acesta i-a explicat

că nervii mei erau hipersensibili, lucru destul de rar întâlnit. A sfătuit-o ca după fiecare tăiere a unghiilor să mă ţină cu mâinile în apă caldă şi să mă lase să mă joc în ea câteva momente. Într-adevăr, această tehnică a ameliorat întrucâtva lucrurile, dar mi-au trebuit ani întregi până când pielea mea a putut suporta acel supliciu.

Draga şi buna mea mamă! Cu câtă incredibilă înţelegere încerca întotdeauna să depăşească problemele pe care i le-a cauzat această sensibilitate ieşită din comun pe care o aveam! Dacă nu ar fi fost ea să îmi oblojească cu iubirea ei nervii întinşi la maximum, aş fi fost moartă de mult. Fără ajutorul ei nu aş fi putut creşte, nu mi-aş fi păstrat niciodată sănătatea şi nu mi-aş fi putut dezvolta în mod conştient, deşi lent, forţa de rezistenţă care să mă ajute să cresc. Cuibul perfect pe care mi l-aţi oferit voi, Tată generos şi Mamă care ai sacrificat totul pentru noi, mi-a permis să devin peste ani o fiinţă utilă. Voi m-aţi ajutat să îmi controlez sensibilitatea prin dezvoltarea conştientă a propriilor forţe. La vremea respectivă nu eram decât un copil care habar nu avea de această sensibilitate exagerată a sa. Observam totul şi doream să cunosc totul. Dar în ceea ce priveşte sănătatea respectam întotdeauna nepreţuitele sfaturi ale mamei mele. Mamă scumpă, încrederea mea în tine nu cunoştea limite…

Leul şi lumina

Şi astfel s-au succedat mai multe ierni şi mai multe veri. Într-o zi, mi s-a spus că am împlinit patru ani. Grete mergea deja la şcoală, iar eu ascultam cu cea mai mare atenţie când citea cu mândrie alfabetul. Când nu era acasă, o băteam la cap pe bunica, mama lui tata, care locuia de o vreme la noi, ca să-mi citească poveşti, căci eram curioasă să aflu ce se va mai întâmpla. Doream întotdeauna să ştiu ce se întâmplă cu oamenii.

Curiozitatea mea asupra vieţii mă ardea pur şi simplu! Era atât de minunat să te gândeşti la tot ceea ce se putea petrece! Dar preferatele mele erau poveştile!

Mătuşa Adi, una din surorile lui mama, venea deseori pe la noi şi era întotdeauna gata să-mi satisfacă dorinţa. Avea o faţă blândă şi visătoare, iar gesturile ei delicate semănau cu acelea ale unei pisici. Privirea ochilor săi căprui era caldă şi din ea emana o lumină pe care nu o posedă decât cei care sunt animaţi de iubire. Eu respiram cu nesaţ acest parfum delicat pe care atât de puţini oameni îl posedă. Ori de câte ori sosea mătuşa Adi, ne repezeam amândouă fericite la ea şi o ajutam să-şi scoată mantaua, strigându-i: „Mătuşă Adi, povesteşte-ne!” Iar ea ne povestea întotdeauna cele mai frumoase poveşti cu zâne, fără să obosească niciodată. Poveştile erau întotdeauna noi, cele mai interesante pe care le-am citit sau pe care le-am auzit vreodată. Când eram bolnavă, mătuşa Adi venea şi începea să-mi spună poveştile ei, iar eu uitam de boală. Nici nu îndrăznea să se oprească, căci săream amândouă pe ea cu întrebări de genul: „Şi apoi? Şi mai departe? Ce s-a mai întâmplat?” până când reîncepea să povestească. Atunci când mătuşa Adi se întorcea acasă, la cealaltă bunică a mea, cea care cânta atât de bine la pian, eu rămâneam cu Grete şi o priveam cum citeşte în cartea ei cu poveşti. Nu este de mirare că îmi doream atât de mult să învăţ să citesc. Evident, poveştile din cărţile pentru copii nu erau la fel de frumoase ca cele ale mătuşii Adi, dar oricum erau poveşti, iar eu doream să le cunosc. De aceea, am început să studiez mai îndeaproape cărţile lui Grete. Mă uitam îndelung la diferitele litere şi visam că ştiu să citesc. Dar nu înţelegeam ce înseamnă aceste desene minuscule.

Odată, am visat din nou visul care se repetase de mai multe ori în nopţile precedente şi care mă tulburase atât de mult încât toată familia era la curent cu el: se făcea că fug cu toată viteza cu un leu pe urmele mele,

gata să mă prindă şi să mă mănânce. Alergam disperată, la capătul puterilor, către o căsuţă aflată la marginea drumului. *În faţa porţii deschise se afla o femeie,* care îşi întindea braţele către mine. Ştiam că dacă ajung la ea voi fi salvată, iar leul nu va mai avea nicio putere asupra mea. Dar animalul era foarte aproape de mine, atât de aproape încât îi simţeam răsuflarea caldă în ceafa mea… colţii săi mă atingeau deja. Cu energia disperării, am făcut un ultim salt înainte, am simţit nişte braţe care mă prind şi am strigat: „Mamă!”, apoi, epuizată, am căzut în braţele sale. Eram salvată, leul a dispărut, iar eu m-am trezit înspăimântată, cu inima bătându-mi nebuneşte. Fără nicio secundă de ezitare, am sărit din pat, mi-am pus pătura pe umeri şi am alergat în dormitorul părinţilor mei. Aruncându-mă în pat, lângă mama, am simţit parfumul ei binecuvântat, calmul şi pacea care mă învăluiau ca o apă caldă! Mama m-a luat în braţele sale şi m-a întrebat:

— Ai visat din nou leul acela îngrozitor?

— Da! Şi alături de ea inima mi s-a calmat, iar eu am adormit fără să-mi mai fac probleme.

Dimineaţa m-am trezit în patul lui mama, care era deja sculată. Pe pat rămăsese însă cămaşa ei de noapte, iar eu mi-am băgat nasul în ea, ca să-i mai simt odată parfumul liniştitor. Tata stătea şi el pe pat, citind ziarul. M-am gândit că probabil era duminică. Mama a intrat în cameră şi a vorbit ceva cu tata, care a pus ziarul jos, lângă mine. L-am luat şi m-am uitat la litere, la toate aceste forme şi linii negre, pline de mister, de pe foaia albă de hârtie. Care putea fi semnificaţia lor?

— Tată, spune-mi ce înseamnă aceste litere?

— Uite, acesta este un A, acesta un N, acesta un U, iarăşi un N, apoi un Ţ, un U, un R şi un I.

— Şi astea?

— Un P, un U, un B, un L, un I, un C, un I, un T, un A, un R şi un E.

Tot uitându-mă la litere, dintr-o dată prin faţa

ochilor mei s-a rupt voalul şi lumina a pătruns în mintea mea… Ce lumină!!! Literele s-au deschis în faţa înţelegerii mele. Tulburată la culme şi cu o bucurie fără egal, am citit.

— Tată, tată, asta înseamnă „anunţuri publicitare”, nu-i aşa?

Uimită la culme, Mama m-a strâns la piept şi mi-a spus:

— Bine, dar tu ştii să citeşti!

Tata m-a felicitat la fel cum ar fi făcut cu un adult, lucru care m-a făcut să mă simt puţin stânjenită. Grete a intrat şi ea în cameră, bucuroasă că ştiu să citesc. În curând, toată casa vorbea despre acest subiect. Era limpede că trebuia să afle şi mătuşa Adi, care urma să vină la noi la masă. Da, ştiam să citesc! Literele nu mai reprezentau un secret pentru mine, puteam să le pătrund. *Ştiam să citesc!*

Acesta a fost pentru mine începutul unei noi ere. De atunci, am citit tot ce mi-a căzut sub ochi. Doream să cunosc, să aflu, *să învăţ!* Citeam tot ce era lizibil. Cărţi de poveşti, reviste pentru copii, manualele lui Grete, calendare, ziarele de pe biroul lui tata, o carte pe care i-a adus-o un bărbat servitoarei noastre şi de unde am aflat mai multe despre „săruturi, iubire şi întâlniri secrete”, iar mai târziu despre „crime, ucideri şi cadavre”. Când i-am cerut lui mama mai multe explicaţii legate de aceste lucruri greu de înţeles şi înspăimântătoare, ea mi-a smuls cartea din mână şi m-a întrebat: „Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ai cartea aceasta?” După care a fugit la bucătărie şi i-a interzis servitoarei să-mi mai dea asemenea lecturi. Ce păcat! Nici până astăzi nu am aflat ce s-a întâmplat cu frumoasa contesă care a fost răpită de bărbatul în negru şi dusă departe pe un cal în galop…

Am retrăit din nou aceeaşi experienţă tristă: ori de câte ori îmi apărea ceva care mă fascina, acest lucru o indispunea pe mama. În curând, am căpătat convingerea că este mai bine să nu le pomenesc adulţilor despre

lucrurile cele mai interesante din viaţa mea, căci totul se termina întotdeauna prost. Singurele excepţii se refereau la servitorii de sex masculin, cărora le puteam pune întrebări. Simţeam că sunt într-un fel în puterea mea, iar dacă îmi dădeau informaţiile dorite, nu-i spuneau niciodată mamei, căci ar fi fost primii care s-o păţească.

Părinţii mei nu sunt „părinţii mei"

Trebuie să fi avut cinci ani când într-o zi, în timpul mesei de prânz, tata a vorbit de „director". Ca de obicei, eram extrem de interesată de ceea ce vorbeau adulţii, aşa că am întrebat:

— Tată, ce este un director?

— Un director este cel care conduce un birou. Toţi ceilalţi angajaţi trebuie să facă ceea ce spune el. El este cel care conduce întregul birou.

— Dar tu, tată, cred că nu trebuie să-l asculţi! Nu are cum să fie mai presus decât tine!

— Ba da, mi-a răspuns tata. Eu nu sunt încă director, aşa că trebuie să fac şi eu ce mi se spune. După care tata mi-a explicat ce făcea un director, un şef.

Nu putem crede! Să existe un director care să-i fie superior tatei? Cum era posibil? Până atunci, convingerea mea deplină fusese aceea că însuşi cuvântul „tată" însemna pentru toată lumea „marele stăpân al tuturor". El era cel care conduce ţara, dispunând de toate comorile imperiului; cuvintele sale reprezentau legea, şi nimeni nu ar fi îndrăznit să i se opună. Nu exista decât o singură fiinţă căreia tata îi cerea din când în când sfatul, cu *Care* discuta uneori despre treburile ţării, *El,* dar nu era acelaşi lucru! „El" nu era cu adevărat o fiinţă umană. Tata era deasupra tuturor. Cum de era posibil atunci ca un director să-i fie superior?

Poate pentru prima oară în viaţa mea, l-am privit pe tata cu cea mai mare atenţie. În timp ce îl observam şi îl studiam în fel şi chip, mi-a trecut subit prin minte faptul

că deşi îl iubeam sincer, acest om nu era de fapt „tatăl meu”.

Conştiinţa mea s-a trezit dintr-o dată în acest mediu, iar eu am acceptat situaţia: mă aflam aici, frumoasa femeie blondă era mama mea, iar bărbatul cel puternic era tatăl meu. Da, *aici* era tatăl, dar nu tatăl *meu!* În *lumea din care provenisem* nu era tatăl meu, ci numai în locul în care mă aflam temporar! În realitate, îmi era la fel de străin ca şi frumoasa femeie. Nu făcusem altceva decât să mă obişnuiesc treptat cu ei. Erau în mod evident oameni fermecători care mă iubeau, pentru care eram importantă şi pe care îi îndrăgisem sincer, dar nu erau tatăl meu şi mama mea. Singură obişnuinţa mă făcuse să-i numesc astfel. Până atunci nu mă gândisem niciodată în mod serios la această problemă. Am luat lucrurile aşa cum au apărut, căci mă simţeam bine alături de aceşti oameni. Îmi dădeau un sentiment de siguranţă, îmi apreciau prezenţa şi considerau că tot ce fac eu este adorabil. Atunci, de ce să nu mă simt bine în compania lor? Se întâmpla chiar ca uneori să mă pot juca cu Grete, care binevoia să uite de diferenţa de vârstă dintre noi, de „cei trei ani cu care era mai în vârstă decât mine”. Da, totul mergea bine. Unchiul Stefi venea deseori pe la noi, cânta la pian şi îmi arăta tot felul de lucruri fascinante. Făcea special pentru mine baloane de săpun, fabrica tot felul de obiecte, iar într-o zi mi-a adus mai multe acuarele şi o pensulă. Puteam să pictez flori minunate şi multicolore într-un caiet care *era numai al meu!* În sfârşit, aveam şi eu ceva pe care nu mai trebuia să-l împart cu Grete! Mătuşa Adi, cu poveştile ei amuzante şi cu basmele cu zâne, era adorabilă. Bunica – mama lui Mama – mă iubea nespus, era atât de bună, atât de fină, şi îmi zâmbea cu atâta dragoste. Ori de câte ori se aşeza la pian era o sărbătoare. Muzica ei divină mă încânta la culme şi aş fi putut să o ascult ore în şir. În această privinţă, Mama şi cu mine eram la unison:

iubeam amândouă muzica mai presus de orice. Cealaltă bunică era şi ea o femeie foarte interesantă. Îmi povestea adeseori despre călătorii prin ţări îndepărtate şi mă ducea de multe ori la muzeul naţional, unde găseam atâtea lucruri fascinante: fluturi mari, care fuseseră aduşi din alte ţări de pe glob – dar pe care îi cunoşteam, totuşi, atât de bine – şi animale uriaşe, împăiate, care mă înspăimântau foarte tare, deşi bunica mă liniştea de fiecare dată.

Ori de câte ori se vorbea în familia mea despre „talentele şi darurile” mele eram foarte încântată, deşi pentru mine acestea erau cât se poate de naturale. Când am împlinit patru ani, Mama mi-a arătat cum pot croşeta cu un ac curbat. În cel mai scurt timp i-am confecţionat o rochiţă păpuşii mele, care stătea întotdeauna aşezată la locul ei, căci eu nu ştiam ce să fac cu ea. Era lipsită de viaţă, iar eu nu eram atrasă de lucrurile moarte. Rochiţa făcută de mine s-a dovedit însă o adevărată revelaţie pentru familia mea, stârnind o senzaţie care m-a lăsat cu gura căscată. Dacă mama făcea dantele atât de fine şi de frumoase, de ce i se părea oare ciudat faptul că ştiu şi eu să croşetez? Picturile mele stârneau un entuziasm comparabil, astfel încât tata mi-a dăruit o puşculiţă în formă de porcuşor, în care băga o monedă de fiecare dată când pictam o floare frumoasă. Totul mi se părea minunat…

Şi apoi a venit acea surpriză cumplită: tata avea un superior!

Acela a fost momentul în care am devenit plenar conştientă de faptul că mă aflam *aici,* în *acest* mediu pe care îl numeam *aici, „acasă”,* deşi în realitate nu eram *aici, acasă… Adevăratul meu cămin* nu era aici. Aceasta era convingerea mea profundă.

Dacă aş fi avut la vremea respectivă cunoştinţele psihologice pe care le am astăzi, aş fi încercat cu siguranţă să aflu imediat de unde putea avea un copil ca mine asemenea idei. Mai precis, eram un copil care

simţea totul într-o manieră directă şi care era convins că fusese smuls cu violenţă dintr-un alt cămin. Nu mai ştiam însă de unde veneam, căci între timp uitasem totul. Cine ar fi putut să-mi dea explicaţii despre acest subiect? Singure cele două fiinţe care mă numeau copilul lor. Dar la asemenea întrebări aş fi primit cu siguranţă răspunsuri incomprehensibile, care s-ar fi încheiat fără nicio îndoială cu refrenul obişnuit: „Aşteaptă să fii mare!” Of, cât uram aceste cuvinte! De ce trebuia să pierd atâta timp până când voi fi mare, rătăcind în toată această perioadă în necunoscut, în obscuritate? Doream să ştiu totul *acum,* dintr-o dată!

Am desfăcut astfel firul în patru până seara, iar când m-am dus la culcare, mama s-a aşezat lângă mine şi m-a întrebat: „De ce eşti atât de cuminte şi nu te joci cu păpuşa? Te-ai plimbat prin toată casa şi ai meditat. Ce te supără, spune-mi mie. Poţi să mă întrebi orice doreşti, ştii bine!”

În acest moment o iubeam din toată inima şi aveam o încredere deplină în ea. Era atât de blândă, de bună şi de frumoasă. Îmi repeta adeseori că îmi va lua oricând partea, orice aş face; puteam deci să am o încredere deplină în ea. Şi iată, acum eram atât de apropiate una de cealaltă încât am crezut că pot să-i spun orice. Am luat-o aşadar de gât şi am întrebat-o:

— Mami, de unde m-aţi luat pe mine, de unde am venit eu la voi?

În ochii ei s-a aprins un licăr de surpriză, chiar puţină teamă, dar mi-a surâs cu blândeţe şi mi-a spus:

— Există o mare foarte mare în care înoată toţi copiii mici. Atunci când doi adulţi se iubesc şi se roagă lui Dumnezeu să le trimită un copil, Dumnezeu îi cere servitorului său barza de pescuit copiii mici şi îl pescuieşte pe cel destinat celor doi oameni mari, pe care li-l trimite. Barza îl pescuieşte pe copil şi îl duce în cioc până la femeia respectivă, aşezându-l lângă ea. Şi uite aşa, copilul îşi primeşte părinţii săi „tereştri” şi devine el

însuşi un copil terestru.

La început am ascultat cu multă atenţie, dar mi-am dat seama rapid că mama îmi povesteşte o „poveste”, la fel ca mătuşa Adi cu poveştile ei cu zâne. Nu, nu era adevărat! Mama nu dorea să-mi spună adevărul: *cum* şi *unde* m-au găsit ea şi tata. Eram dezamăgită, am privit-o cu insistenţă, dar ea mi-a spus să recit rugăciunea împreună cu ea, mi-a urat noapte bună şi apoi a plecat. Am rămas astfel singură.

De atunci, convingerea mea nu a făcut altceva decât să se întărească: tata şi mama nu erau adevăraţii mei părinţi, la fel cum această ţară nu era adevărata mea patrie. Eram conştientă de faptul că mama nu mă cunoaşte, că ea nu mă *vede.* Pentru ea nu eram altceva decât o străină, aşa că toate fiinţele din jurul meu mi-au devenit la rândul lor străine. Nu ne înţelegeam deloc unii pe alţii. Atunci când îi vorbeam mamei despre anumite subiecte foarte clare pentru mine, ea rămânea atât de uimită, încât alerga la tata pentru a-i comunica ce lucruri deosebite spusesem. Şi tata se minuna la rândul său. Îmi dădeam seama că aceste lucruri erau noi pentru ei, că nu le cunoşteau. Le repetau rudelor noastre, şi toată lumea râdea de mine. „Ce copil ciudat”, auzeam spunându-se mereu în jurul meu. Mie nu mi se părea deloc că sunt ciudată; ceilalţi mi se părea ciudaţi. Puţin câte puţin, am început să mă simt străină printre aceste fiinţe pe care totuşi le iubeam. Tot ce mă înconjura a început să mi se pară mărunt, fad, plictisitor. Profund ancorată în subconştientul meu, aveam convingerea că numai „El” mă putea înţelege *perfect* şi mi-aş fi dorit să pot sta în camere mult mai spaţioase, să fiu complet liberă, să trăiesc într-un mediu cu fiinţe care să-mi semene.

Acest sentiment de a fi o străină singuratică nu m-a mai părăsit niciodată de atunci; dimpotrivă, am devenit din ce în ce mai conştientă de el pe măsură ce au trecut anii. Degeaba încercam să stabilesc un contact cu cineva. Mama îmi vorbea de iubirea fraternă şi îmi

spunea: „E bine să ai o soră cu care să poţi vorbi despre orice şi în care să ai o încredere deplină”. De aceea, am încercat să stabilesc o relaţie mai intimă cu Grete. Dar şi ea mi-a înşelat încrederea, tratându-mă de sus, de la înălţimea „celor trei ani cu care era mai în vârstă decât mine”. Ori de câte ori îi spuneam un secret, se repezea să i-l transmită mamei. Eforturile mele fraterne nu au găsit aşadar nicio rezonanţă în ea. De aceea, am renunţat să mă mai deschid în faţa ei şi am continuat să trăim una lângă cealaltă ca două fiinţe care locuiesc în lumi diferite şi care nu se întâlnesc decât cu totul întâmplător. Toţi îmi erau străini… străini… toţi.

Timpul trecea repede. Am împlinit şase ani şi într-o zi, mama m-a dus la şcoală. Am întâlnit acolo tot felul de copii, dar sentimentul că sunt singură printre ei s-a accentuat. Cel puţin în familia mea toţi mă iubeau, şi eu îi iubeam pe ei. Iubirea domnea pretutindeni, restul venea de la sine. Dar copiii de la şcoală îmi erau complet străini. Se înţelegeau foarte bine între ei, dar pe mine mă considerau un fel de copil dintr-o specie diferită, rătăcit printre ei. Îi uimeam la fel de mult cum mă uimeau ei pe mine. Îşi băteau joc de mine şi lucrul acesta mă rănea profund. Vorbeau tot timpul despre ceea ce aveau şi îşi arătau reciproc bogăţiile – pene, creioane şi gume – fiecare încercând să fie mai presus decât ceilalţi. Toate acestea mi se păreau ridicole şi plictisitoare. Pe mine mă interesau mai degrabă cărţile, poveştile, muzica şi muzeele. Când auzeau asemenea lucruri, copiii rămâneau cu gura căscată şi îmi puneau tot felul de întrebări ciudate. Ei se jucau cu păpuşile, cu mingea, cu cercuri, în timp ce eu aveam o prismă care forma culori minunate, cu un magnet pe care mi-l dăduse unchiul Tony, celălalt frate al mamei. Mi se părea atât de misterios! Magnetul atrăgea întotdeauna acele mamei, care se magnetizau apoi şi ele. Mama trebuia să îndepărteze cu forţa boldurile, care erau atrase de acele magnetizate. Da, eu doream să cunosc forţa care se

ascundea în magnetul respectiv. Până la urmă m-am gândit că poate că magnetul iubea acele la fel de mult cum ne iubea mama pe noi, iar eu săream la gâtul mamei la fel cum săreau boldurile pe magnet. Totul mi se părea extraordinar de interesant! Dar ceilalţi copii râdeau de mine. Eram singură, singură…

În iarna care a urmat am luat lecţii de pian. Atunci când cântam, aveam impresia că în muzică se ascund tot felul de figuri, asemănătoare cu cele pe care le fabrica din carton unchiul Tony şi pe care el le numea „figuri geometrice”. De pildă, cântam o piesă din care mi se părea că ies tot felul de cuburi. Apoi cântam o alta, care avea colţuri ascuţite din care ieşeau mici bule sferice. Când mă plimbam prin parc cu mama, admiram întotdeauna fântâna arteziană, în mijlocul căreia erau zâne şi gnomi care dansau, săreau şi se învârteau. Mi-am dat seama pe loc că dansul apei din bazin *era tot un fel de muzică.* Singura diferenţă era că nu auzeam această muzică cu urechile, *ci o vedeam. Ştiam* însă că era vorba de muzică. Era atât de evident pentru mine! Dacă le spuneam aşa ceva, copiii de la şcoală îşi băteau însă joc de mine şi spuneau că sunt „proastă”. Nu înţelegeam de ce. Prima dată când am auzit alţi copii cântând la pian, la şcoala de muzică, am rămas blocată. Cum? Nu-şi dădeau seama că răneau figurile geometrice ale muzicii? Profesoara le spunea: „Vezi că nu respecţi măsura”… Era ca şi cum inima lor ar fi bătut aritmic. Oare nu auzeau cât de „fals” cântau? Vai! Aceste note false mi se păreau insuportabile. Eu aş fi plâns dacă le-aş fi produs, iar ei nici măcar nu păreau să le remarce!! Îi priveam cu curiozitate pe aceşti copii: oare nu aveau urechi? Cum era posibil? Însemna oare că nu toţi copiii erau la fel ca mine? Până atunci crezusem că toţi copiii, la fel ca şi toţi oamenii mari, vedeau şi înţelegeau lucrurile la fel ca mine… Treptat, m-am convins că majoritatea copiilor şi adulţilor au ochi şi urechi *diferite* de ale mele, şi aşa se explica de ce mă considerau toţi un fel de animal de la

circ.

Şi astfel, am rămas singură, din ce în ce mai singură.

Un răsărit de soare este complet diferit!

Când a venit primăvara, eram foarte palidă. Îmi era tot mai dificil să mănânc: refuzam chiar şi cele mai delicioase feluri de mâncare, hrana nu mă mai interesa deloc, iar mama făcea eforturi din ce în ce mai mari să mă convingă să mănânc. Dar dacă nu puteam? Supa îmi distrăgea atenţia, căci vedeam ochii din grăsime care pluteau deasupra ei şi încercam să fac din ei un cerc mare. Uneam mai întâi doi ochi, adăugam apoi un al treilea, şi tot aşa, până când obţineam o suprafaţă unită. Părinţii mei nu păreau însă să guste la fel de mult ca şi mine acest joc. Tata mă trimitea de multe ori de la masă, căci nu făceam altceva decât să mă joc, refuzam să-l ascult şi nu acceptam morcovii şi spanacul. Când şi-a dat seama că pedeapsa nu mă afectează în niciun fel – întrucât preferam de departe să stau singură în camera mea şi să citesc – tata a cerut părerea unui medic, care i-a recomandat să petrecem vara pe malul mării. După ce şcoala s-a încheiat, am plecat aşadar cu toţii la mare.

Am călătorit noaptea. Mama a pregătit cu ajutorul câtorva pături nişte aşternuturi confortabile pentru copii. Am adormit, dar mediul străin în care mă aflam m-a făcut să mă trezesc înainte de ivirea zorilor. Tata şi cu Grete mai dormeau încă. În schimb, mama se trezise. I-am cerut permisiunea să mă aşez la fereastră. Auzisem de multe ori vorbindu-se de frumuseţea răsăritului de soare, aşa că doream să profit de ocazie ca să trăiesc personal acest moment.

Afară era încă întuneric. Am ridicat puţin perdeaua şi am privit. Soarele nu apăruse încă, dar cerul se colora din ce în ce mai mult... se lumina... în pofida unei culori cenuşii care mai persista încă. Obiectele începeau să

devină distincte în peisajul pe care îl străbătea trenul: casele, ţăranii de pe câmp, caii şi vacile, copacii, şi celelalte lucruri… dar soarele tot nu apărea! Cum era posibil să se lumineze fără soare? Am rămas foarte uimită, dar chiar aşa se petreceau lucrurile! Abia când s-a luminat complet de ziuă a răsărit în sfârşit şi soarele, pe un superb cer roşu, aşa cum visasem dintotdeauna să văd. Dar culoarea era încă palidă, complet diferită de ceea ce auzisem. Ce decepţie! Nu era un adevărat răsărit de soare!

Toată lumea din compartiment se trezise, şi tata m-a întrebat: „Ţi-a plăcut răsăritul de soare? E prima oară când vezi aşa ceva, nu-i aşa că este minunat?”, după care mi-a zâmbit.

Dezamăgită şi arţăgoasă, i-am răspuns: „Nu, tată, nu a fost deloc frumos! Un adevărat răsărit de soare nu arată aşa! A fost plictisitor şi a durat prea mult. Soarele a apărut prea târziu şi a stricat totul, căci totul era deja luminat când a apărut el. Nu, nu a fost deloc frumos! Un răsărit de soare este ceva cu totul diferit! Cu totul diferit!” Prost dispusă, am rămas apoi cu privirea aţintită în gol.

La fel ca întotdeauna, tata m-a ascultat cu răbdare şi cu atenţie. Am văzut trecând prin frumoşii săi ochi negri un licăr de interes, de amuzament uşor ironic – ca de obicei! — şi de blândeţe.

— Ce spui tu? Răsăritul soarelui trebuie să fie diferit? Nu eşti mulţumită de răsăritul soarelui? Este uimitor că o mică sirenă ca tine nu este satisfăcută de fenomenele naturii şi doreşte să-i impună soarelui felul în care trebuie să răsară! Şi în fond, de unde ştii tu că lucrurile trebuie să fie diferite, de vreme ce este pentru prima oară când vezi aşa ceva? Ei?

L-am privit şi i-am răspuns:

— Nu ştiu *de unde* ştiu toate acestea, nici *când* am mai trăit un răsărit de soare, dar *ştiu* cu siguranţă că acesta este ceva diferit. Soarele trebuie să răsară pe un

cer întunecat *şi totul trebuie să se lumineze instantaneu, nu să fie ceva plictisitor, cenuşiu şi fad, ci de un roşu splendid, purpuriu, luminos, tot cerul şi întregul pământ trebuie să fie inundate de această culoare purpurie.* Fenomenul trebuie să fie mult, mult mai frumos, mai surprinzător, mai sublim. Ştiu… *îmi aduc aminte.*

— Aha, îţi aduci aminte, mi-a răspuns tata surâzând ironic. Ai într-adevăr o imaginaţie vie.

După care şi-a luat ceaşca de cafea pe care i-o întindea mama şi a adăugat:

— Mă întristează faptul că răsăritul soarelui nu a avut şansa să-ţi placă. Şi totuşi, este o vreme splendidă şi mi-e greu să-mi imaginez un spectacol mai frumos, mai colorat. Din păcate, nu pot să te ajut cu nimic. Sunt complet neputincios în această privinţă!

Nu i-am răspuns. Eram indignată, nu numai din cauza decepţiei provocate de răsăritul de soare, ci şi din cauza faptului că tata spusese că „am o imaginaţie foarte vie”, deşi eu *ştiam* perfect că era vorba de o amintire. Da, îmi aminteam foarte bine! Imaginaţia era cu totul altceva. Dacă inventez ceva în mintea mea, acest lucru este imaginaţie. Dar răsăritul soarelui, *cel adevărat,* pe acela *nu mi l-am imaginat!* El trăia în mine, era gravat în memoria mea mai puternic decât ziua de ieri, cu toate evenimentele sale. Eram foarte supărată, ca de fiecare dată când îmi era imposibil să demonstrez ceva care îmi era foarte clar. Indispoziţia mea a durat până când toată lumea s-a repezit pe coridor, iar tata a strigat: „Marea, copii, veniţi să vedeţi marea!”

Am alergat cu toţii la fereastră. Şi acolo, încă departe, am văzut marea. O, această mare pe care o adoram!

Eram extrem de tulburată şi de fericită, căci ştiam foarte bine că cunoşteam marea, *căci nu era pentru prima oară când o vedeam.* Totul era atât de natural pentru mine încât nici măcar nu mă minunam de ceea ce vedeam. Mută de fericire, priveam şi îmi ascultam inima

cântând: „Mare iubită, o, mare, veşnic aceeaşi, tu, care înţelegi întotdeauna totul, care simţi totul, care supravieţuieşti tuturor furtunilor. Mare, prietena mea, care m-ai ascultat de atâtea ori, care mi-ai înţeles suferinţele, durerea, bucuriile, şi ai ştiut să mă consolezi şi să mă înalţi, cu înţelepciunea ta infinită, deasupra limitelor mele umane! Tu eşti aici, mi-ai apărut din nou, neschimbată, iar eu îmi pot scufunda din nou privirea în profunzimile tale, ascultându-ţi valurile care îmi povestesc despre eternitate...”.

Tata m-a bătut pe umăr şi m-a întrebat:

— Cum ţi se pare marea? Eşti satisfăcută, sau ar trebui să fie şi ea diferită?

— Nu, tată, marea este exact aşa cum ar trebui să fie. Dar malul? De ce trebuie să existe un mal peste tot? Marea trebuie să fie infinită. Nu ar trebui să existe deloc maluri.

— Da, e adevărat, ai să-ţi dai seama când o să ajungem. Deocamdată suntem într-un golf şi de aceea ţi se pare că marea este înconjurată din toate părţile. Când vom ajunge însă acolo jos, o să ţi se pară că marea te înconjoară de pretutindeni. O să vezi că marea este nesfârşită şi că nu are maluri cât poţi vedea cu ochii.

M-am liniştit. Eram entuziasmată, şi sora mea părea la fel. Curând, am găsit un teren de joacă perfect, iar când, mai târziu, am început să culegem amândouă scoici, am devenit cele mai bune prietene din lume.

Sejurul în această staţiune balneară a fost unul dintre cele mai fericite. Tata era relaxat, şi acest lucru se răsfrângea asupra noastră, a tuturor. La rândul ei, mama strălucea, căci îşi putea petrece întreaga zi alături de tata.

Într-o zi, am intrat într-o biserică micuţă, înconjurată de o grădină de chiparoşi înfloriţi. Mama a îngenuncheat şi s-a rugat multă vreme, cu fervoare. Tata a rămas alături de ea, în picioare, cu o mină serioasă. Grete a îngenuncheat şi s-a rugat şi ea. Aş fi dorit şi eu

să mă reculeg, dar nu am reuşit. De aceea, nici nu am îngenuncheat, căci nu simţeam nevoia. *Nu doream să îmi plec genunchii în faţa unor forme vizibile!* De ce să îngenunchez numai pentru alţii fac acest lucru? Nu. Mai bine nu! Sau poate numai pentru că sunt încă o fetiţă mică? Nu! Dumnezeu nu are nevoie de aşa ceva; Dumnezeu vede imediat cine este sincer şi corect. Aşadar, nu am îngenuncheat, ci am rămas în picioare, observând oamenii…

A trecut un timp; mă plictiseam deja, când tata a atins umărul lui mama, care s-a ridicat şi am putut ieşi afară. Soarele scălda totul în razele sale. Am început să sar şi să alerg de colo-colo, simţindu-mă mult mai aproape de Dumnezeu în bătaia razelor de soare decât în biserica friguroasă!

Seara, când mama a venit să recite împreună cu mine rugăciunea, am întrebat-o:

— Mamă, de ce te-ai rugat cu atâta fervoare la biserică?

— M-am rugat lui Dumnezeu ca să ne trimită un frăţior, dacă este voia Lui să ne trimită încă un copil.

Am rămas mută. Un frăţior? Oare ne-am fi putut împrieteni? Ar fi fost drăguţ! Am înţeles acum fervoarea mamei. Să te rogi pentru un copil… da, totul avea sens!

În iarna care a urmat, m-am trezit într-o noapte în urma zgomotelor bizare care se auzeau din dormitorul părinţilor mei: erau ţipetele unui nou-născut. O clipă mai târziu a apărut tata, care ne-a întrebat:

— Sunteţi treze?

— Da, tată.

— Am o veste bună să vă dau! Dumnezeu v-a trimis un frăţior!

Ah! Era ceva atât de interesant încât am dorit să-l văd imediat pe noul frăţior. Dar tata m-a rugat să am răbdare până a doua zi dimineaţă. Tata se comporta ciudat, zâmbea blând, cu tandreţe, vorbea în şoaptă, cu o anumită solemnitate. Nu am îndrăznit să insist.

A sosit în sfârşit şi dimineaţa. Bunica dinspre mama m-a îmbrăcat şi apoi ne-am îndreptat împreună către dormitorul părinţilor mei. Mama era întinsă pe pat, cu un copilaş în braţe. L-am observat cu toată atenţia şi am remarcat părul negru şi moale care îi atârna după urechi, ca şi cum ar fi fost o maimuţă. Întrucât tocmai mă spălasem, am căpătat permisiunea să-i ating mânuţa. Toată lumea se uita la mine, cu un aer atât de solemn şi de grav…

Eram acum o familie cu trei copii, dar eu eram mai singură ca niciodată.

Vreau să plec

La vremea respectivă, am făcut cunoştinţă cu sora tatălui meu: mătuşa Raphaela, care trăia într-un alt oraş, împreună cu soţul ei, unchiul Ferdinand. Cei doi au venit să-l vadă pe noul-născut. Am rămas foarte impresionată de această femeie extrem de frumoasă, cu o alură regală. Era la fel de înaltă ca şi tata şi semăna cu o zeiţă grecească, cu faţa ei de o frumuseţe clasică, nobilă, imperturbabilă, înconjurată de un păr ca abanosul. Avea aceiaşi ochi negri şi arzători ca şi tata. Mişcările sale erau maiestuoase, pline de demnitate, dar şi de căldură. Era un adevărat simbol al frumuseţii şi al distincţiei. Am îndrăgit-o de cum am văzut-o. Ea mi-a răspuns cu aceeaşi căldură, luându-mă cu ea ori de câte ori se ducea la cumpărături. Soţul ei era un bărbat puternic şi înţelept. Ne-am înţeles perfect imediat ce ne-am cunoscut. De aceea, am rămas foarte încântată să aflu că vom petrece vara într-o staţiune de munte, situată foarte aproape de locul în care locuiau unchiul Ferdinand şi mătuşa Raphaela.

Vara a fost magnifică. Am primit de multe ori permisiunea să îi însoţesc pe unchiul Ferdinand şi pe mătuşa Raphaela în excursiile lor pe munte. Cât de frumoase erau pădurile şi poienele! Ce minunat era să

ajungi în vârful muntelui şi să îmbrăţişezi cu privirea întreaga regiune care se întindea la picioarele tale, oraşul şi satele cu căsuţele lor minuscule! Da, *aici* eram cu adevărat fericită! Dar atunci când mă întorceam în sânul familiei, această fericire dispărea. Grete era extrem de diferită de mine, jocurile ei nu semănau deloc cu ale mele, iar mama îşi consacra tot timpul frăţiorului meu. Nu mai broda împreună cu mine, nu mai avea timp să-mi răspundă la nesfârşitele mele întrebări. Sentimentul de solitudine a devenit atât de acut încât treptat m-am detaşat de toată lumea şi am început să nu mai iau parte la activităţile familiale. Din perspectiva mamei, eram pur şi simplu neascultătoare.

Într-o seară, când trebuia să ne ducem la culcare, mama m-a certat: mă întorsesem prea târziu din grădină şi nu doream să mă duc să mă culc. Am tăcut din gură, dar mama a continuat să mă certe, acuzându-mă că sunt un copil neascultător. M-am înfuriat:

— Văd că nimeni nu mă mai iubeşte în această casă. De aceea, cel mai bine este să plec de aici.

Supărată, mama mi-a răspuns:

— Foarte bine, pleacă unde vrei!

Am ieşit din casă alergând, am traversat grădina, am intrat în pădure şi m-am afundat în întunericul nopţii. Cu o zi înainte, tata, unchiul Ferdinand şi cu mine fuseserăm pe munte, unde am descoperit o grotă mare, numită „peştera hoţilor”. Acolo doream să-mi petrec noaptea, ca să reflectez asupra noilor mele acţiuni. Fiind noapte, nu am reuşit să văd însă cărarea. De aceea, mi-am croit drum printre crengi şi tufişuri, îndreptându-mă în linie dreaptă către peşteră. La un moment dat, am auzit vocea mamei mele, care mă striga. M-am oprit pentru o clipă, după care mi-am reluat alergarea. Mama m-a strigat de mai multe ori, după care am auzit-o alergând în spatele meu, ghidată de zgomotele pe care le făceam printre crengi. M-a prins, m-a scuturat cu putere de umeri şi, iritată, mi-a spus:

— Nu ţi-e frică de câini? Eşti complet nebună?

Nu i-am răspuns nimic. Câinii mă lăsau indiferentă, şi de altfel ştiam foarte bine să mă apăr. Tot ce doream era să plec! Să-mi regăsesc adevăratul cămin, acolo unde mă simţeam acasă, departe de aceşti străini, de acest mediu în care nimeni nu mă înţelegea. Erau plini de bunătate şi de iubire, nu îmi doreau decât binele, dar îmi erau complet străini, erau diferiţi de mine şi de oamenii din canton, unde mă simţeam cu adevărat acasă.

Ne-am întors fără să scoatem un cuvânt şi mă aşteptam să fiu pedepsită. Spre marea mea surpriză, tata şi mama au tăcut. Singur tata m-a privit pe jumătate curios, pe jumătate amuzat. Singura pedeapsă pe care am primit-o a fost aceea că după ce m-a aşezat în pat, mama a ieşit din cameră fără să-mi ureze noapte bună.

A doua zi părinţii mei au acţionat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-am dat totuşi seama că mama era înspăimântată de îndrăzneala mea şi că tata îmi respecta curajul. Incidentul mă făcuse să cresc în ochii lor. Cât despre mine, eu una nu mă simţeam nici îndrăzneaţă, nici curajoasă. Eram cea care eram, pur şi simplu.

Grete, mereu ascultătoare, graţioasă şi bine crescută, m-a considerat un fel de criminală şi a plecat ochii în faţa mea. Personal, o dispreţuiam din toată inima pentru comportamentul ei laş şi supus!

În iarna următoare am fost retrasă de la şcoală, căci eram foarte palidă şi nu mă mai puteam scula din pat decât cu multă dificultate. De aceea, în casă a fost adus un suplinitor, cu scopul de a-mi împuia capul cu tot felul de prostii care mă plictiseau nespus. Geografie! De ce să învăţ ceva despre nişte ţări pe care nu le cunoşteam? Dacă voi dori să le cunosc, o să le vizitez când voi fi mare, astfel încât nu are niciun sens să învăţ de pe acum despre ele, mă gândeam eu. De vreme însă ce nu le cunoşteam, ce sens avea să memorizez toate aceste lucruri? În timp ce suplinitorul îmi vorbea despre Paraguay, Nicaragua şi Venezuela… eu ascultam

şuieratul pe care îl scotea lampa cu gaze. Când suplinitorul şi-a încheiat expunerea asupra Americii Latine, l-am întrebat dacă auzea şi el şuieratul. Mi-a răspuns cu blândeţe că ar fi trebuit să ascult ce spunea el, nu şuieratul lămpii.

— Dar mi se pare mult mai interesant, i-am răspuns eu.

A urmat o lungă conversaţie între suplinitor şi mama mea despre această fetiţă ciudată, care prefera să asculte şuierul gazului decât o prelegere despre geografie. După ce suplinitorul a plecat, am fost nevoită să ascult o mustrare lungă şi „serioasă” din partea mamei mele, care luase hotărârea să mă facă să înţeleg importanţa studiului.

— Bine, bine, şi eu vreau să studiez, dar nu lucrurile pe care vreţi voi să mă învăţaţi, i-am spus eu.

Mama nu a capitulat însă şi mi-a spus că de vreme ce tot trebuia să îmi trec examenele la şcoală, cel mai bine era să studiez ceea ce îmi cerea şcoala. Eu doream să-i explic că toate acestea nu mă interesau deloc, iar mama dorea să mă facă să recunosc că trebuia totuşi să studiez. Nu ne înţelegeam deloc, mă săturasem, doream să plec! Doream să cunosc adevărul, să mă întorc la adevăraţii mei părinţi, să trăiesc în adevărata mea patrie, acolo unde puteam face orice doream, în care mă puteam juca oricât de mult şi în care nu trebuia să fac game plictisitoare, în care eram liberă – pe scurt, în care mă simţeam acasă la mine…

Treptat, una din ocupaţiile mele favorite a devenit ocuparea băii de una singură, în întuneric. Stăteam acolo şi îmi balansam picioarele, reflectând la ce trebuie să fac. Doream să plec… să plec de aici… să plec acasă! Nu îndrăzneam să-i spun nimic lui mama, căci ştiam că s-ar supăra. Până la urmă, cea mai bună soluţie mi s-a părut aceea de a-i scrie o scrisoare în care să-i expun motivele pentru care doream să plec, scrisoare pe care să i-o trimit la momentul oportun.

Mama se ocupa foarte mult de frăţiorul meu mai mic. Era o mamă conştiincioasă şi nu îşi lăsa niciodată sarcinile legate de copii pe seama altora. Şi-a alăptat, îmbăiat şi îngrijit singură toţi copiii. De aceea, ştiam că am suficient timp pentru a-mi scrie în linişte scrisoarea. Am scris politicos şi simplu că ştiam că nu sunt copilul lor, că tata şi cu ea nu erau cu adevărat părinţii mei, că m-au găsit precis undeva şi m-au luat cu ei, lucru pe care îl regretau probabil, întrucât era limpede că nu puteau să mă iubească. De aceea, le ceream să mă ducă imediat în locul de unde mă luaseră. Pe scurt, le spuneam cât de nefericită mă simţeam aici şi faptul că nu mai doream să rămân nicio secundă în plus. Acest lucru ar fi fost mai bine inclusiv pentru mama, care ar fi fost eliberată astfel de toate grijile ei legate de mine. Am semnat: „Îţi sărut mâna”, urmat de numele meu. Scrisoarea era gata, dar nu îndrăzneam să o trimit. Până la urmă, am aşteptat să se ivească o ocazie mai bună.

Într-o zi frumoasă, mama a primit vizita mai multor prietene, majoritatea mame. Au stat de vorbă, au admirat copiii, pe noi, cele mai în vârstă, şi pe noul-născut. În acest scop ne puseserăm hainele cele mai frumoase. S-au îndreptat apoi către sala de mese, unde le aşteptau cafeaua şi biscuiţi. În acest cerc de femei, mama se comporta într-o manieră plină de graţie; ca de obicei, s-a aşezat în capul mesei. Era strălucitoare, frumoasă şi senină. Mi se părea evident că într-un asemenea moment nu se va supăra pe mine. Am aşteptat ca toată lumea să îşi termine cafeaua, m-am strecurat în spatele scaunului ei şi profitând de faptul că discuta ceva cu vecina ei de masă, am aşezat scrisoarea pe genunchii ei. Mama a remarcat imediat acţiunea mea, căci nu-i plăcea ca cei mici să se amestece atunci când sunt de faţă adulţi. Noi eram obligaţi să rămânem în camera noastră, de unde nu trebuia să ieşim decât dacă eram strigaţi. Ocupată cu oaspeţii, ea nu a putut să mă întrebe ce doream, dar m-a privit cu ochi mari de uimire atunci

când i-am strecurat scrisoarea. A pus-o în buzunar şi a continuat să converseze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eram încântată că ştiusem să aleg un moment atât de oportun!

Seara, când tata s-a întors acasă şi când musafirele au plecat, s-a dezlănţuit însă furtuna… lucru pentru care nu eram pregătită! Mama îşi ieşise complet din fire. I-a întins scrisoarea lui tata şi i-a spus, tulburată: „Acest copil este complet nebun. Uite ce mi-a scris!”, după care s-a întors către mine şi a strigat furioasă: „Stai să vezi! Dacă noi nu suntem părinţi buni, putem schimba foaia, şi o să vezi ce înseamnă să ai alţi părinţi. Dar o să-ţi pară rău!”

Tata a citit scrisoarea cu cea mai mare atenţie şi am remarcat că o găsea foarte interesantă. Tata era cu siguranţă un om foarte greu de tulburat. El nu a luat scrisoarea mea în tragic, m-a privit cu curiozitate şi m-a întrebat:

— Ce înţelegi atunci când spui că vrei să te întorci la adevăraţii tăi părinţi? Cine sunt aceşti „părinţi adevăraţi”, unde sunt ei? Prostuţă mică!” Pentru tata, incidentul era încheiat.

În ceea ce o priveşte mama, aceasta a rămas iritată şi zile la rândul a vorbit despre scrisoarea mea cu bunica, cu mătuşa Adi, cu unchiul Stefi, ba chiar a arătat-o celui mai bun prieten al tatălui meu, care era medicul nostru de familie. Acesta era un om foarte cultivat, profund şi un excelent practician. Dădea întotdeauna cele mai bune sfaturi, indiferent dacă era vorba de corp sau de suflet. Mama era foarte amărâtă; ea i-a povestit câte eforturi făcea întreaga familie ca să mă facă fericită, iar eu – copil ingrat – doream să plec de acasă!

Îmi repeta mereu: „Dar unde doreşti să pleci, fată nebună, poţi să-mi spui, unde doreşti să pleci?” Dar aceasta era exact întrebarea la care *ei* trebuiau să răspundă; eu nu aveam de unde să ştiu! *Eu* doream să aflu *de unde* mă luaseră! Medicul m-a privit calm, cu

ochii săi atenţi, şi m-a întrebat cu seriozitate, ca şi cum s-ar fi adresat unui adult: „Ce-ai vrut să spui aici, micuţo, povesteşte-mi în detaliu totul!”

Dar eu nu mai doream să povestesc despre asta. Tot ce doream era să mă întorc în locul de unde venisem, acolo de unde fusesem luată, unde mă simţeam acasă şi unde puteam găsi *fiinţe la fel ca mine.*

Mi-am dat seama că deocamdată nu aveam cum să-mi ating scopul. Eram nevoită să rămân aici. Am constatat totuşi că cei care mă înconjoară ştiu tot atât de puţin ca şi mine despre originea mea, poate chiar mai puţine decât mine. Se pare că nu trebuia să aştept de la ei soluţia la această enigmă. Întrebările mele nu au reuşit decât să-i rănească, să-i înspăimânte. Pentru mama, scrisoarea mea fusese de-a dreptul o insultă, lucru care nu a stat în intenţia mea. M-am întors în camera copiilor, unde am găsit-o pe Grete cu ochii plecaţi – se pare că nu dorea să-şi mânjească privirea cu imaginea unui copil vinovat – şi m-am simţit ca o criminală. Cauza mea părea fără speranţă; de aceea, m-am decis să nu mai vorbesc despre ea, niciodată. Familia mea a uitat în cele din urmă acest incident, iar asupra sufletului meu a coborât treptat un voal din ce în ce mai opac. Nu mai doream să mă gândesc la adevărata mea patrie, căci mi se părea imposibil să aflu ceva în legătură cu acest subiect.

La vremea respectivă – aveam deja şapte ani – tata a menţionat odată, pe când eram cu toţii la masă, că omul este „încoronarea creaţiei”.

— Cum trebuie să înţelegem acest lucru? am întrebat eu.

— Omul este fiinţa cea mai perfectă de pe pământ. Nu există nimic mai presus decât el, mi-a explicat el.

Am rămas consternată! Cum, m-am gândit eu, tata, care era un om atât de înţelept, care ştia răspunsurile la toate întrebările şi care avea întotdeauna dreptate, ignora faptul că deasupra oamenilor existau… cum să-i

numesc? uriaşi sau titani, care nu aveau formă fizică, dar îi depăşeau infinit pe oameni în cunoaştere şi în putere, care ne ghidează prin autoritatea lor şi care ne ajută să ne dezvoltăm?

L-am observat cu atenţie pe tata ca să-mi dau seama dacă nu dorea să vorbească despre aceste fiinţe sau dacă într-adevăr le ignora existenţa. I-am fixat faţa şi a trebuit să recunosc că era perfect convins că omul este încoronarea supremă a întregii creaţii. Nu am îndrăznit să-i mai pun alte întrebări, căci intuiam că *„El”* nu dorea să mă audă vorbind despre lucruri secrete cu oameni care le ignorau. Trebuie să ştii să taci atunci când este cazul.

Dintr-o dată, în mintea mea a izbucnit gândul: „Atunci cine este *El, Cel* în a cărui existenţă cred cu toată tăria, în modul cel mai natural cu putinţă, *Cel* care mă însoţeşte pretutindeni, *Cel* care mă ajută întotdeauna? Cine este *Cel* către care îmi înalţ întotdeauna ochii cu atâta credinţă şi respect? Căruia îi recunosc întotdeauna superioritatea indiscutabilă, la care mă gândesc întotdeauna ca la un altar atunci când mă simt singură şi neînţeleasă, *Cel* care mă primeşte la sânul lui cu atâta iubire şi înţelegere, care nu mă condamnă niciodată, dar care mă ascultă, mă ia în serios, mă ajută să merg mai departe, şi care nu m-ar abandona niciodată, niciodată, *niciodată...* Da, cine este *El?”*

În timp ce căutam răspunsul la această întrebare, în faţa ochilor mei spirituali au apărut subit doi ochi de un albastru profund, plini de iubire, omniscienţi, omnipotenţi, la fel de profunzi ca şi bolta cerului... Aş fi dorit să-i strig numele, dar literele numelui Său erau prea adânc ascunse în memoria mea, iar gândul meu nu era atât de precis încât să le aducă la suprafaţa memoriei. Dintr-o dată, am devenit conştientă de faptul că sunt aşezată la masa familiei mele, că mama îl ţine pe frăţiorul meu pe genunchi şi îi dă de mâncare cu linguriţa... Simultan cu această imagine, viziunea mea a

dispărut.

Am petrecut întreaga după-amiază în camera mea, încercând din toate puterile să îmi scot la lumină partea inconştientă a fiinţei mele. Ştiam că sunt aici, dar nu puteam să aduc la suprafaţă aceste amintiri. Din când în când, prin minte îmi treceau imagini efemere; încercam să le reţin, dar ele îmi scăpau de fiecare dată…

Un lucru mi-a devenit totuşi perfect clar: de când devenisem conştientă pe acest pământ, am păstrat întotdeauna în mine imaginea unei fiinţe, pe care am numit-o mereu, cu cea mai mare naturaleţe, *El.*

Aspir către unitate

Într-o zi, mama a primit o invitaţie din partea unei verişoare care se mutase în oraşul nostru împreună cu întreaga sa familie. Când am ajuns în casa lor, cei doi băieţi ai rudei noastre ne-au examinat din creştet până-n tălpi, iar noi, cele două fete, i-am inspectat la rândul nostru de sus până jos. Apoi ni s-a spus să ne retragem în camera copiilor.

Ne-am trezit dintr-o dată într-un univers al băieţilor: un trenuleţ care aluneca pe şine, o mică imprimerie şi o lanternă magică. Toate acestea m-au impresionat, dar cel mai tare m-au entuziasmat numeroasele cărţi care existau aici. Întreaga colecţie a lui Jules Verne! Pentru mine, vizita a fost un mare eveniment, şi era deja târziu când ne-am întors acasă. Familiile noastre s-au simpatizat pe loc, aşa că am sfârşit prin a ne întâlni regulat, în fiecare săptămână. Aceste după-amieze s-au dovedit agreabile şi amuzante, iar cei doi băieţi erau veseli şi bine crescuţi.

Aşa cum citisem odată într-o carte, eu mă aflam în căutarea „unităţii eterne prin prietenie”, dar colegii mei de şcoală îşi băteau joc de mine şi îmi spuneau că nu-i interesează asemenea prostii. De aceea, le-am făcut celor doi veri propunerea să încheiem un „pact de

prietenie eternă”. Cei doi au găsit propunerea formidabilă, dar cel mai tânăr dintre ei, care era foarte voluntar şi ştia să-şi impună voinţa, a spus: „Mai întâi, trebuie să ne arătăm fiecare semnătura”. Am fost nevoiţi să ne scriem cu toţii numele pe o foaie de hârtie. Grete şi băieţii s-au semnat cu litere groase, cu tot felul de decoraţiuni uimitoare, făcând semnătura cât mai ilizibilă cu putinţă şi încheind totul cu o lungă linie ondulată. Personal, am considerat inutil toate acestea, aşa că mi-am scris numele simplu şi lizibil.

Băiatul mai tânăr a examinat semnăturile, şi privind-o cu dispreţ pe a mea, a spus:

— Ce? Vrei să închei un pact de prietenie eternă, vrei să devii membra unei alianţe, şi nu eşti în stare nici măcar să te semnezi în mod decent? Nu vei putea să ni te alături înainte de a avea o semnătură corectă”.

După care, cei trei au încheiat „pactul de prietenie eternă, pe viaţă şi pe moarte”, deasupra celor trei semnături ale lor.

Am fost profund rănită, abătută, nefericită.

Când m-am întors acasă, nici nu mi-am scos bine mantaua şi pălăria, şi am şi început să exersez pentru a-mi găsi o „semnătură” potrivită. Mi-am scris numele de o mie de ori, cu elan, ornând prima literă cu o curbă gigantică, făcând celelalte litere ilizibile (aşa cum văzusem că făcuseră ei); am încercat să imit semnătura medicului care îşi redacta reţetele într-o manieră absolut indescriptibilă. În cele din urmă, am încheiat această operă de artă cu o linie sinuoasă care traversa întreaga pagină. Totul era prea artificial. Nu era ceva autentic. Şi totuşi, în sâmbăta următoare, le-am spus cu mândrie micilor mei prieteni:

— Priviţi, am o „semnătură”! şi le-am strecurat sub ochi o semnătură impresionantă pe o foaie de hârtie.

Cei doi băieţi şi cu Grete au examinat semnătura, după care cel mai tânăr dintre ei a conchis:

— Bine. Semnătura este încă *prea* vizibilă, dar o

acceptăm şi te primim şi pe tine în alianţa noastră.

Ar fi trebuit să fiu fericită, căci mi se împlinise visul, dar în mod ciudat, nu eram. Nu! Exista o notă discordantă în toată povestea asta. Când am ajuns acasă, m-am aşezat în faţa oglinzii pentru a mă întâlni cu „invizibilul”, adică cu mine însămi, faţă în faţă. Am auzit atunci o voce spunându-mi:

— Semnătura ta a fost falsă. Ea nu reprezintă imaginea ta. Crezi că vei putea obţine vreodată ceva *veritabil* dacă te prezinţi cu lucruri *false?* O prietenie adevărată cu o semnătură falsă? Cei care nu îţi pot cunoaşte adevărata semnătură nu îţi vor putea fi prieteni adevăraţi…

M-am îndepărtat de oglindă şi m-am dus la culcare. Dar semnătura care mă costase atâtea eforturi îmi devenise insuportabilă. Ştiam că această „prietenie eternă, pe viaţă şi pe moarte” era la fel de artificială ca şi „semnătura” mea, şi că băieţii nu aveau nici cea mai mică idee legată de prietenia pe care o căutam eu, o prietenie eternă, dincolo de spaţiu şi de timp, reală şi autentică! Am rămas aşadar cu nostalgia unei prietenii adevărate, a unei unităţi autentice… singură… singură…

Omul roşu

La vârsta de nouă ani am trăit o experienţă care m-a bulversat. Fratele meu mai mic, pe care îl iubeam din toată inima, avea pe atunci doi ani. El s-a îmbolnăvit, dar doctorul care a venit să-i pună diagnosticul nu ştia ce are. Eram în cameră cu el, mama fiind la căpătâiul lui. Copilul dormea, dar dintr-o dată s-a trezit şi a privit cu teamă într-un anumit loc, ca şi cum ar fi văzut ceva acolo, după care s-a ridicat şi a început să urle: „Mamă, mamă, omul roşu… omul roşu mă atacă!”, în timp ce îşi agita mâinile ca şi cum ar fi dorit să se apere de cineva. A mai strigat odată: „Mamă, ajută-mă! Omul roşu!” după care a amuţit epuizat.

Mama s-a grăbit să-l ia în braţe, după care l-a aşezat în pat şi a chemat medicul. În timp ce aşteptam, am întrebat-o:

— Cine este acel om roşu pe care l-a văzut micuţul?

Mama mi-a răspuns:

— Nu este cineva real, copila mea. Este din cauza febrei care îl face să halucineze. Este o formă de delir.

Când a sosit medicul, acesta a putut diagnostica în sfârşit o pneumonie.

Biata mama! Timp de trei săptămâni a stat cu copilul în braţe, zi şi noapte, fără să doarmă niciun pic. Ea nu l-a lăsat din braţe nici măcar un singur minut. Eu eram bulversată de lupta pe care o dădea copilul pentru viaţa sa şi mama pentru a-l salva pe el. A fost poate pentru prima dată când inima mea s-a deschis complet în faţa mamei mele, prima oară când vederea mea interioară i-a contemplat sufletul alcătuit exclusiv din iubire. La rândul meu, tremuram pentru viaţa micuţului meu frăţior, şi începând din această clipă am devenit parte integrantă din această familie. Când fratele meu a scăpat de orice pericol, m-am alăturat bucuriei familiei şi am început să mă simt şi *aici* „acasă”.

Dar nu l-am uitat niciodată pe „omul roşu”. Degeaba a încercat mama să mă asigure că nu era cineva real. Fratele meu îl văzuse – ceva i-a permis să vadă un om roşu – aşa că nu avea cum să nu fie real. Întrebarea ce anume a văzut fratele meu a rămas deschisă, iar eu m-am gândit deseori la ea. La vremea respectivă nu ştiam că voi primi răspunsul mulţi ani mai târziu, din India.

Între timp a mai trecut un an, iar noi ne-am mutat într-un cartier plin cu verdeaţă, în care casele erau înconjurate de grădini. De la ferestre puteam admira munţii.

Mergeam din nou la şcoală, şi vechea poveste a reînceput. Celelalte fete aveau tot atâtea motive de uimire în ceea ce mă privea câte aveam eu în ceea ce le privea pe ele. Ele se jucau cu păpuşile, lucru care pe

mine mă plictisea. Cu cât avansam în vârstă, cu atât citeam mai mult, nu numai cărţile pe care le primesc copiii de obicei, ci toate cărţile din biblioteca lui tata. Acolo am descoperit o serie de volume care mi-au dat cu adevărat fiori: operele complete ale lui Shakespeare. Înghiţeam literalmente carte după carte. Mi-au făcut o asemenea impresie încât nu mă puteam gândi la nimic altceva, la fel cum nu doream să mă despart nici măcar o clipă de cartea pe care tocmai o citeam. Trăiam ca o somnambulă. La masă nu auzeam când ceilalţi mă strigau. Trăiam în sinea mea destinul eroilor diferitelor tragedii sau comedii. Am început prin a citi toate tragediile, simţind efecte profunde în sufletul meu tulburat. Am continuat apoi cu comediile, contorsionându-mă de atâta râs.

În afara operelor lui Shakespeare, am descoperit o altă serie de volume care m-a intrigat şi m-a impresionat mult: „Cercetări etnografice”. Am găsit aici descrierea detaliată a diferitelor practici legate de superstiţii şi de magia neagră. Am descoperit astfel tot felul de lucruri de care nu auzisem niciodată şi pe care nu le puteam înţelege cu adevărat… legate de farmece, de filtre de iubire şi alte obiceiuri obscure legate de viaţa amoroasă. După ce am citit tot felul de lucruri inimaginabile, care mi se amestecau acum în minte, m-am dus la mama şi am întrebat-o:

— Mamă, e adevărat că dacă doreşti ca altcineva să te iubească, trebuie să tai un morcov în partea de jos, să-i faci trei crestături laterale şi să-l laşi la miezul nopţii în faţa casei în care locuieşte persoana iubită? Sau că trebuie să arzi o bucată din cămaşa ta de noapte, purtată, adăugând apoi cenuşa într-o prăjitură pe care i-o serveşti? Iar după ce bărbatul mănâncă prăjitura şi se îndrăgosteşte nebuneşte de tine, poţi să faci ce vrei cu el?

Din ce în ce mai scandalizată, mama m-a lăsat totuşi să vorbesc până la capăt. La sfârşit, a strigat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ai aflat toate aceste orori? Ai fost cumva la spălătorie? De câte ori nu te-am rugat să nu mai vorbeşti despre lucruri intime cu spălătoresele? Unde ai auzit toate aceste absurdităţi înspăimântătoare legate de magia neagră? Te rog să-mi spui chiar acum!

Sigură de inocenţa mea, am replicat:

— Nu fii îngrijorată! Aceste lucruri nu pot fi chiar atât de teribile, de vreme ce un savant s-a ocupat de ele şi a făcut cercetări pe marginea lor. Am citit despre toate acestea în colecţia „Cercetări etnografice”.

Atunci, mama s-a grăbit către bibliotecă şi a luat cheia.

Evident, curiozitatea mea nu s-a diminuat cu nimic. Erau încă foarte multe cuvinte latineşti care îmi rămăseseră în memorie şi a căror semnificaţie îmi scăpa. Am rugat-o pe mama să-mi dea un volum sau altul din dicţionar, sub pretextul că doream să aflu informaţii despre plantele şi animalele pe care le studiam la şcoală. Aveam totuşi grijă ca volumul să conţină şi informaţiile care mă interesau pe mine… şi care depăşeau cu mult domeniul regnului vegetal sau animal. Mă duceam apoi în camera copiilor şi studiam conştiincios lucrurile pe care doream să le cunosc. Şi astfel, cu permisiunea mamei, dar fără voia ei, am putut afla din dicţionar tot ceea ce mi-ar fi fost interzis pe altă cale. În plus, mama m-a învăţat că puteam afla de la spălătorese tot felul de lucruri fascinante despre credinţe şi superstiţii. De aceea, m-am grăbit să găsesc un pretext pentru a putea vorbi cu una dintre ele, în secret. Am auzit astfel de la ea tot felul de istorii cu fantome, superstiţii, vrăjitoriile cele mai înspăimântătoare pe care mi le-aş fi putut imagina vreodată. Rezultatul a fost că nu mai îndrăzneam să rămân singură într-o cameră pe întuneric. Într-o zi, unchiul Stefi m-a întrebat care este motivul.

— Ar putea să apară o fantomă, i-am răspuns eu.

— O, nu-ţi fă probleme, căci există un mijloc sigur de

a scăpa de ea. Tot ce trebuie să faci este să fluieri tare, şi orice fantomă va dispărea, mi-a răspuns el.

Am început să fluier din răsputeri, dar interesul meu pentru istoriile cu spirite venite de pe lumea cealaltă nu s-a diminuat deloc. În acest fel, am putut pe de o parte să-mi aprofundez cunoştinţele legate de misticism, chiar dacă la un nivel foarte primitiv, iar pe de altă parte, mi-am dezvoltat arta de a fluiera la un nivel de măiestrie de-a dreptul uimitor!

Viitorul meu începe să se contureze

Ne-am petrecut vara următoare pe malul unui lac mare, împreună cu alţi părinţi. Această vară mi-a rămas foarte vie în amintire, căci evenimentele care s-au succedat mi-au revenit de multe ori în minte, mulţi ani mai târziu.

Mama era ca de obicei foarte ocupată cu fratele meu mai mic, lucru care îmi permitea o libertate destul de mare. Mă duceam să mă scald, mă jucam pe câmp şi mă plimbam prin pădure, împreună cu o prietenă de vârsta mea. Mama credea că eu mă duceam la prietena mea, iar mama acesteia credea că ea venea la noi. În acest timp, noi făceam tot felul de experienţe. Pe malul lacului erau multe case, iar într-o zi am observat un ţigan tânăr care bătea din poartă în poartă şi cânta la vioară, ca să câştige un ban. Bunica mea dădea la rândul ei concerte şi câştiga o grămadă de bani. Eram curioasă să ştiu dacă aş putea face şi eu acelaşi lucru. Prietena mea făcea orbeşte orice îi spuneam. Aşa se face că am început să batem şi noi din poartă în poartă, intram în grădinile oamenilor, iar eu recitam o poezie. Oamenii ne priveau cu surpriză. Când prietena mea le întindea farfuria, ei puneau în ea bani, unii mai mult, alţii mai puţin. Dar toţi râdeau cu dragă inimă. O doamnă ne-a întrebat dacă mama ştia ce facem.

— Nu, i-am răspuns eu, este o întreprindere privată. Mama nu ştie nimic.

— Este exact ceea ce credeam, a spus doamna. Aţi face mai bine să vă duceţi acasă, copii!

Această întreprindere privată, care promitea atât de mult, s-a terminat chiar în ziua în care începuse. După ce am împărţit câştigul, ne-am întors la casele noastre. Foarte mândră, eu i-am povestit mamei câţi bani câştigasem, arătându-i monedele de argint şi de bronz. Puţin a lipsit ca mama să nu leşine!

— Pentru numele lui Dumnezeu, a strigat ea, cum de îţi vin asemenea idei? Ce vor crede oamenii? Ne faci de ruşine!

— De ce? am întrebat eu. Şi bunica câştigă ea bani din arta sa. Micul ţigan la fel. De ce să-mi fie ruşine să câştig nişte bani recitând o poezie?

— Încearcă să înţelegi, prostuţă mică, faptul că tata are o situaţie importantă în această ţară, şi nu îţi poţi permite să faci tot ce îţi trece prin minte.

— Tata nu are nicio legătură cu ceea ce fac eu. Tata e tata şi eu sunt eu. Eu nu ocup nicio funcţie importantă, aşa că de ce nu aş putea să-mi câştig singură traiul? Orice muncă este decentă dacă o faci cu decenţă. Şi crede-mă că am recitat foarte bine, am exclamat, plină de sine.

Iritată, mama a spus:

— Nu poţi să înţelegi încă aceste lucruri. Dar întrucât faci asemenea prostii şi îţi permiţi să mă şi contrazici, de acum înainte nu mai ai voie să ieşi din grădină!

Şi astfel mi-am pierdut libertatea, dar incidentul a avut şi alte consecinţe. Unchiul meu – care închiriase cealaltă jumătate a vilei, şi care locuia, deci, cu noi, împreună cu familia sa – era un om adorabil, înzestrat cu un umor extraordinar. Pus la curent cu acţiunea mea, el a dorit să mă asculte recitând. Cele două familii erau adunate la masa de seară, când el a venit cu propunerea

ca eu să recit, după cină. Mie îmi convenea de minune! Adulţii s-au aşezat în cerc, în jurul meu. Am recitat câteva poezii învăţate la şcoală. Unchiul meu a fost foarte încântat şi mi-a cerut să mai recit şi altele.

— Nu mai ştiu, i-am spus eu.

— Atunci, povesteşte ceva, ce vrei tu!

— Pot să povestesc istoria din cartea pe care am primit-o drept premiu la şcoală?

— Evident! Te ascultăm!

Am început să povestesc istoria „Pastorului din Wakenfield”. De fapt, nu mă mulţumeam să povestesc, ci jucam pe rând toate rolurile, la fel ca la teatru: pe cel al pastorului care ducea o existenţă sfântă, pe cel al tânărului care a cunoscut-o pe fata pastorului şi a sedus-o. Neavând nici cea mai mică idee despre ceea ce semnifica termenul de „seducţie”, nu înţelegeam de ce se supărase pastorul. Dar aşa stăteau lucrurile în carte, iar eu am respectat cu sfinţenie scenariul original. Am jucat rolul îndrăgostiţilor care se întâlneau pe întuneric şi îşi spuneau lucruri tandre, apoi pe cel al pastorului care îşi ieşise din minţi şi care dorise să-şi ia puşca, fiind întrerupt însă de buna sa soţie, care l-a calmat punându-i o Biblie în mâini...

Iar adulţii râdeau, râdeau... Când am decis să pun capăt spectacolului meu, unchiul a insistat să continui, ceea ce am şi făcut. Râsetele s-au înteţit încă şi mai mult, toţi adulţii din jurul meu se tăvăleau practic pe jos de râs. Curios, întrucât eu povesteam despre lucruri tragice; nu era nimic amuzant în ceea ce spuneam!

În cele din urmă, unchiul m-a tras spre el şi m-a întrebat:

— Spune-mi, de unde cunoşti aceste poveşti?

— A, da! mi-a spus şi mama. Şi eu aş dori să ştiu!

— Este povestea descrisă în cartea pe care am primit-o la şcoală drept premiu, am răspuns eu.

— Incredibil, a spus mama, şocată, dar continuând să râdă. Cum poţi să dai drept premiu o asemenea carte

unui copil, şi încă la şcoală?

— Nu-ţi fă probleme, Liliane, i-a spus unchiul, fii convinsă că dascălii nu au citit ei înşişi cartea, fiind convinşi că întrucât este vorba despre un pastor, cartea nu poate trata decât despre lucruri sfinte şi bune! Se pare că nu le-a trecut prin cap ideea că un pastor ar putea avea şi fiice! Uită de toate acestea, Liliane, şi dă-i voie fiicei tale să ne mai povestească şi alte istorii. Oricum, nu vei mai putea să-i scoţi din cap ceea ce deja există acolo. În ceea ce mă priveşte, trebuie să recunosc că nu am mai râs atât de mult de nu mai ţin minte!

Aşa se face că am ajuns să dau câte o reprezentaţie în fiecare seară, în faţa familiei, la care se adăugau câţiva vecini. Îmi alegeam întotdeauna temele din cărţile pe care le citisem. Unele erau extrase din tragediile lui Shakespeare, şi nu puteam înţelege în ruptul capului de ce continuau adulţii să se tăvălească de râs în faţa unor scene atât de tragice. În pofida râsetelor, eu interpretam scena agoniei bietului Rege Lear, dezamăgit şi abandonat… iar adulţii începeau din nou să râdă… Când am jucat Richard III, am interpretat felul în care mureau unul după altul personajele, în diverse maniere oribile pe care le interpretam… iar adulţii ajunseseră să se învineţească de atâta râs! Oare cum puteau să râdă de lucruri atât de triste, de moartea atâtor persoane? Era absolut şocant, mă gândeam, în timp ce îmi continuam reprezentaţia cu toată seriozitatea.

De câte ori nu mi-am amintit mai târziu de micuţa care recita şi juca în faţa acestui public, cu atâta seriozitate şi cu atâta convingere. La vremea respectivă, viitorul meu începea deja să se contureze. Atunci m-am obişnuit să exprim tot ce exista în lumea mea interioară – tot ce era frumos, divin, adevărat – fără să-mi fac probleme dacă auditoriul meu înţelege sau nu ceea ce spun. *Eu spun adevărul de dragul adevărului* şi am un singur auditoriu care mă interesează: *Dumnezeu.*

Vara s-a încheiat, iar noi ne-am întors acasă. În

timpul iernii care a urmat, am decis să renunţ la hainele mele de fată în favoarea unora de clovn. Sentimentul de a nu fi *cea care sunt* nu mă lăsa deloc în pace. Faptul că nu puteam vorbi despre acest subiect nu a diminuat cu nimic sentimentul, dar l-a ascuns încă şi mai profund în subconştientul meu, de unde ieşise. M-am rugat atât de tare de mama, încât aceasta a sfârşit prin a-mi face chiar ea un costum foarte drăguţ de clovn. Mi-a cumpărat apoi două bonete de culori diferite şi am putut ieşi astfel îmbrăcată pe stradă. Îmi făcea o plăcere enormă să exersez la inele, la trapez, şi imitam acasă tot ce văzusem la circ. Ori de câte ori stăteam cu capul în jos, vedeam lumea invers, şi aveam în sfârşit sentimentul că sunt liberă.

La vremea respectivă nu ştiam că psihologii numesc arhetipul clovnului „cel care îşi schimbă caracterul”.

În afară de imitarea acrobaţilor de la circ, am început să îmi asum tot felul de posturi ciudate şi stranii, lucru care i-a uimit foarte tare pe părinţii mei, dar apoi i-a făcut să râdă. În curând, toate rudele şi toţi vecinii noştri au fost la curent cu posturile mele „bizare”. Oriunde mergeam mi se cerea să fac o demonstraţie. Stăteam din instinct în aceste posturi, fără să-mi dau seama ce fac, fără să înţeleg de ce. Simţeam că îmi fac bine, că unele dintre ele mă ajutau să învăţ mai bine, iar altele îmi luau starea de oboseală în cel mai scurt timp.

Familia se amuza de această nouă „nebunie”, iar mama s-a obişnuit ca atunci când intra în camera noastră să mă găsească în posturile cele mai inedite. La început încercase să-mi spună cum trebuie să stea pe scaun o fată bine crescută, dar acest lucru nu avea nimic de-a face cu ceea ce făceam eu: stăteam pe cap, îmi încolăceam membrele în posturi de-a dreptul ridicole, îmi treceam picioarele pe deasupra umerilor. În disperare de cauză, m-a lăsat cu „ciudăţeniile” mele.

Aceste posturi mi se păreau perfect naturale, le aveam practic în sânge. Le executam cu cea mai mare

plăcere, şi odată în plus, nu puteam decât să rămân surprinsă de felul în care cei din jur se minunau de lucruri atât de evidente. În vacanţa de vară, pe care am petrecut-o la mătuşa Raphaela, într-o seară ni s-a anunţat vizita unui domn care stătuse mulţi ani în Extremul Orient şi care – susţinea unchiul Ferdinand – avea lucruri extraordinare de povestit. Când domnul respectiv a sosit, i-am fost prezentaţi noi, copiii, precizându-se apoi, ca de obicei, ce ştia să facă fiecare. În glumă, mătuşa Raphaela a menţionat şi ciudatul obicei pe care îl aveam eu de a mă aşeza în posturile cele mai bizare, întortochindu-mi în fel şi chip membrele, posturi pe care nu le-ar putea imita decât un om de cauciuc!

M-am întins la sol, şi cum mă simţeam întotdeauna stânjenită atunci când se vorbea despre mine, mi-am asumat o postură care îmi ascundea complet capul. Ai fi zis că îmi fusese complet tăiat. Spectatorii au râs foarte tare. Am executat apoi şi alte posturi „dificile” pe care le iubeam foarte mult. Singur vizitatorul m-a observat cu cea mai mare atenţie şi fără să zâmbească deloc. Apoi, foarte surprins, a spus:

— Dar acest copil execută *posturi tipice de yoga!* Unde le-ai învăţat, fetiţo? m-a întrebat el, întorcându-se către mine.

Nu ştiam nimic despre yoga. De aceea, i-am răspuns că nimeni nu mă învăţase aceste exerciţii, că le făceam singură fiindcă îmi plăcea să le fac, iar după ce le executam mă simţeam întotdeauna mai bine. Domnului respectiv nu-i venea să-şi creadă urechilor, aşa că m-a fixat cu o privire uimită, după care şi-a plecat capul.

Toate întrebările adulţilor mă plictiseau deja. Mama ne-a făcut un semn discret, iar noi am început să dispărem unul câte unul în camera de joacă. Am uitat foarte curând observaţia vizitatorului nostru.

Abia mai târziu, mult mai târziu, când memoria mea s-a trezit complet, am putut înţelege multe din lucrurile care mi se întâmplaseră şi care mi se păruseră

misterioase înainte. Tot atunci mi-am amintit de observaţia vizitatorului nostru întors din Orient şi am realizat de unde învăţasem posturile pe care le-am practicat pe când eram copil, dar şi mai târziu, ca adult, şi pe care străinul le numise „posturi de yoga”. Am devenit atunci conştientă de faptul că practicam aceste posturi din obişnuinţă, *o obişnuinţă străveche,* căci le învăţasem şi obişnuiam să le execut în Templu, în fiecare zi, ani de-a rândul. Ele reflectau trecutul meu, dar reflectau simultan şi viitorul meu, căci mult mai târziu, când devenisem adultă, aveam să le predau aceste posturi altora, pentru a-i ajuta să-şi accelereze astfel evoluţia fizică şi mentală.

Iubirea şi problemele sale

Anii au trecut rapid. Creşteam, iar corpul meu se transforma. Poveştile despre iubire mă intrigau din ce în ce mai tare, iar personalitatea mea devenea din ce în ce mai puternică. Mă gândeam la viitor şi mă decisesem să-mi găsesc un bărbat de valoare, care să mă înţeleagă fără rezerve. Cărţile au trecut pe planul doi al preocupărilor mele, fiind devansate de băieţi, iar apoi de tinerii bărbaţi. Aceştia erau extrem de interesaţi de persoana mea. Degeaba încercase biata mama să mă înveţe să fiu modestă: deşi eram încă atât de tânără, înţelesesem deja că devenisem un centru de atracţie. În ignoranţa mea, credeam însă că acest farmec care atrăgea atâta lume emana din personalitatea mea. La fel ca orice altă orbire spirituală, şi aceasta trebuia plătită mai târziu printr-o orbire fizică aproape completă – până când aveam să înţeleg că puterea mea de atracţie nu trebuia pusă în serviciul vieţii mele private, ci în serviciul tuturor celor care mă urmau pe calea mântuirii.

La vremea respectivă, în centrul preocupărilor mele se afla însă propria mea persoană, şi eram convinsă că îmi voi putea găsi fericirea supremă în iubirea

împărtăşită de un bărbat. Mi s-a întâmplat ceea ce li se întâmplă tuturor: am fost iubită, m-am îndrăgostit la rândul meu, dar toate bucuriile şi suferinţele mele nu au fost altceva decât preludiul destinului meu.

Între 13 şi 19 ani, am avut o relaţie îndelungată cu un bărbat. Acest episod din viaţa mea ar putea fi intitulat: „Şcoala pentru dezvoltarea unei forţe extraordinare a voinţei”! Destinul meu ştia prea bine că această armă îmi va fi extrem de utilă mai târziu. Aşadar, la vârsta de 13 ani am întâlnit un tânăr ale cărui capacităţi excepţionale îl situau cu mult deasupra mediei. Natura sa îl făcea să studieze cu cel mai mare interes tot ceea ce era de o puritate şi de o frumuseţe supremă, fiind dublată însă de un egoism şi de o dorinţă de putere la limita patologicului. Îmi spunea că mă iubeşte, dar în realitate nu se iubea decât pe sine şi dorea să facă din mine o sclavă a lui, un obiect personal. Şi-a dat imediat seama că şi eu, la fel ca şi el, eram interesată de spiritualitate şi de artă. De aceea, a crezut că a găsit în mine o parteneră demnă de el. Dorea să facă din mine o soţie cultivată, dar perfect ascultătoare, docilă, modelată după gustul lui. Credea că poate să-mi anihileze felul independent de a gândi. Mi-a adus cele mai bune cărţi despre artă, despre muzică, despre istoria artei universale, despre literatura modernă şi clasică, şi a insistat să le citesc în versiunea lor originală. Studiul limbilor străine mă plictisea de moarte, dar el m-a ajutat să le învăţ. A găsit pentru mine cel mai bun profesor de pian. A făcut tot ce este omeneşte posibil pentru a-mi îmbogăţi cultura generală mult peste medie. Mama îl considera un înger căzut din cer ca să-mi rafineze mie educaţia. Cel mai mult mă obosea studiul limbilor străine. Degeaba îmi fuseseră aduşi cei mai buni profesori: eu nu doream să învăţ nimic pe de rost. Tânărul nostru a procedat însă inteligent: mi-a adus reviste, ziare şi piese de teatru în limba franceză, germană şi engleză, mi le-a citit încetul cu încetul, până

când ceaţa care învăluia respectivele limbi s-a ridicat uşor din mintea mea. Toate acestea aveau un efect pozitiv asupra mea, dar simultan, îi amplificau lui puterea pe care o avea asupra mea. Încă de la prima noastră întâlnire mă avertizase că urma să devin soţia lui şi că mă considera *un bun* personal. Nu puteam să citesc nimic fără să-i cer lui permisiunea. Nu puteam să fac cunoştinţă cu nimeni fără consimţământul lui. La fel ca celelalte fete tinere, sora mea şi cu mine frecventam un curs de dans. Îmi plăcea la nebunie să dansez şi savuram compania celorlalte fete de la această şcoală de dans. Îmi plăcea de asemenea să patinez. În schimb, lui nu-i plăcea nimic din toate acestea. Dar eu eram tânără, doream să dansez şi să patinez şi să mă amuz în compania celorlalţi tineri. A devenit gelos dincolo de limitele admise. Situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult din cauza setei lui nelimitate de putere.

La început mi se păruse extrem de măgulitor ca un bărbat de talia lui, extrem de admirat în societate, să aleagă o tânără fată ca mine. Putea fi uluitor de spiritual şi de multe ori am simţit o plăcere extremă în compania lui. Mă seducea îndeosebi faptul că avea aceeaşi concepţie ca şi mine în legătură cu prietenia şi cu iubirea. Dar atunci când am simţit că puterea lui devenea din ce în ce mai mult o închisoare pentru mine, iubirea lui mi-a devenit insuportabilă. A început astfel o luptă, ciudată şi teribilă, între forţele sufletelor noastre! Cu cât simţea mai mult că îi scap, cu atât mai mari erau eforturile lui de a mă prinde din nou în mreje. Când am împlinit 17 ani, a dorit să anunţe oficial logodna noastră. Tatăl lui a venit la noi şi s-a prezentat tatălui meu, care nu a fost prea încântat. Mai târziu avea să-mi mărturisească faptul că natura agresivă a logodnicului meu nu-i plăcuse niciodată, dar nu şi-ar fi propus niciodată să mă influenţeze. Tata respecta dreptul la libera alegere al fiecăruia, inclusiv al copiilor săi. Aşa se face că şi-a dat acordul… cu jumătate de gură. În ceea ce

privea, am sperat că gelozia logodnicului meu se va potoli după logodnă. Dimpotrivă însă, aceasta a crescut pe măsură ce farmecul meu feminin se accentua odată cu vârsta. Scenele îngrozitoare dintre noi s-au înmulţit. După ce mă tortura ore întregi, el cădea în extrema cealaltă, cădea în genunchi, îmi cerea iertare, plângea ca un copil, îmi lăuda iubirea şi se jura că nu va mai repeta niciodată o asemenea scenă. Tot acest teatru mi se părea intolerabil. Eu nu asistasem niciodată la asemenea scene în familia mea. Tata era autoritar, dar puterea emana din el în mod natural. De altfel, el nu a încercat niciodată să-şi impună părerile cu forţa, lăsându-l pe fiecare să se manifeste în mod natural şi necerându-i să-l urmeze sau să-l asculte orbeşte. La vremea respectivă, tata ocupa o funcţie extrem de înaltă; puteam în sfârşit să fiu satisfăcută – nu mai avea niciun director deasupra lui! Dar nu s-a dovedit niciodată tiranic faţă de subalternii săi. În viaţa privată la fel ca în cea profesională era ca o coloană de care toată lumea se putea sprijini. Dădea tuturor sfaturi bune, era generos, corect, serviabil. O, mă gândeam, dacă toată lumea i-ar semăna! În familia mea nu cunoscusem lipsa de măsură sau egoismul; iubirea care domnea în sânul familiei noastre era curată, autentică şi dezinteresată. Sadismul şi masochismul îmi erau complet necunoscute. De aceea, scenele pe care mi le făcea logodnicul meu îmi erau de-a dreptul insuportabile şi complet de neînţeles. Tot ce doream eu era să fiu liberă. Liberă!

Multă vreme nu am putut rezista autorităţii lui. Peste toate, fidelitatea şi capacitatea mea naturală de a înţelege slăbiciunile celor din jur mă reţineau alături de el. Dar odată cu trecerea timpului voinţa mea a crescut şi ea, aşa că la un moment dat am ajuns să mă întreb de ce toleram această situaţie imposibilă.

Într-o zi l-am anunţat că doream să-mi redobândesc complet libertatea. Nici n-a vrut să audă. Ne-am

confruntat cu toată forţa disperării; la fel ca o menghină, puterea lui mă ţinea încă prizonieră. Trebuia să mă bat, iar voinţa mea creştea treptat, creând mai întâi un nucleu de rezistenţă, care a devenit din ce în ce mai mare, până când l-a copleşit complet. A sosit astfel momentul în care i-am spus că nu voi fi niciodată soţia lui. Au urmat scene tumultuoase, dar îşi pierduseră deja efectul asupra mea! Mă durea că trebuia să-l refuz, dar nu mai puteam tolera atitudinea lui pe de o parte tiranică, pe de alta laşă. La vremea respectivă nu ştiam că aceste două caracteristici se completează, formând cele două feţe ale aceleiaşi monede, sau cele două jumătăţi ale aceleiaşi boli. Intuiam că acest om era bolnav în sufletul lui şi că trebuia să mă eliberez cu orice preţ de el, lucru pe care l-am şi făcut, cu ultimele mele puteri.

Le-am spus părinţilor mei, care nu s-au arătat deloc surprinşi. Iar într-o după-amiază frumoasă – aveam pe atunci 19 ani – m-am întâlnit cu vărul meu la mama sa, sora tatălui meu, frumoasa mătuşă Raphaela.

Logodna era ruptă…

Prima întâlnire cu moartea

Încă din copilărie am trecut prin perioade de boală, când deveneam foarte palidă şi eram cuprinsă de o oboseală care mă sleia. De regulă, soluţia pentru părinţii mei era să mă trimită la mătuşa Raphaela. Aceasta locuia împreună cu familia ei la munte. Aerul curat, înţelepciunea şi devoţiunea care caracteriza această familie şi oamenii din regiune mă ajutau întotdeauna să-mi refac rapid forţele. Mă simţeam întotdeauna bine alături de ei, în compania lor calmă şi spirituală. Când mă întorceam acasă, aveam din nou poftă de viaţă.

De aceea, atunci când am rupt logodna, primul loc către care m-am îndreptat în mod natural a fost casa mătuşii Raphaela. Aceasta îşi pierduse soţul şi trăia

împreună cu fiica ei. Cele două m-au întâmpinat cu căldură, şi în sfârşit m-am putut bucura de libertatea recâştigată. Mă simţeam ca un balon a cărui aţă se rupsese şi care se înălţa la cer. Primăvara era magnifică. La fel ca întotdeauna, mătuşa mea m-a înţeles perfect. Comentariile sale referitoare la ruperea logodnei s-au dovedit extrem de perspicace, după care subiectul nu a mai fost abordat. Mă bucuram alături de ea de cea mai mare libertate cu putinţă. Mătuşa mă lăsa întotdeauna să fiu ceea ce eram, să fac ce vreau; mă plimbam prin pădure, pe munţi, şi mă bucuram de frumuseţea incomparabilă a naturii. Tocmai atunci, când mă bucuram din plin de libertatea mea, iar viitorul mi se părea plin de promisiuni, m-am întâlnit cu moartea pentru prima oară în viaţa mea!

În timpul unei excursii am trecut pe lângă un lan de grâu. Întrucât planurile mele legate de căsătorie eşuaseră, îmi făceam gânduri legate de viitorul meu. M-am gândit: mai întâi de toate, vreau să devin pianistă, la fel ca bunica mea dinspre mamă, apoi voi întâlni un bărbat simpatic, sănătos şi *normal;* ne vom căsători şi vom forma împreună o familie. Copiii vor creşte, îmi vor dărui nepoţi… şi apoi?… voi îmbătrâni… şi apoi?… apoi, va veni o zi când voi muri!

Moartea! Iată sfârşitul, destinaţia către care ne îndreptăm cu toţii… Dar de ce? De ce se petrec astfel lucrurile? De ce să mai învăţ să cânt la pian şi să devin artistă? Ce mai contează dacă degetele mele, aceste oase acoperite cu carne, ştiu să se joace cu clapele cu virtuozitate sau nu? Oricum, omul sfârşeşte în mormânt. Ce importanţă mai are ceea ce face el în viaţă? Ce contează dacă a fost celebru şi strălucitor, sau un simplu necunoscut? Dacă a fost cinstit sau nu? Pentru ce să te lupţi, să munceşti, să aduci pe lume copii, să suferi, să te bucuri, să fii fericit sau nefericit, de vreme ce sfârşitul este moartea, distrugerea? Mi se părea mult mai simplu dacă aş muri pe loc!

Acest gând mi s-a părut atât de insuportabil încât toată lumea a început să se învârtească în jurul meu. M-am sprijinit de un copac şi am privit în vale, către oraşul cu nenumăratele sale case în care locuiau oameni, şi care priviţi de aici semănau cu furnicile. Aceşti oameni, trăiau, luptau, alergau după bani şi după iubire, aveau fiecare problemele lui, crucea lui de dus… Ei luau toate acestea foarte în serios… Dar de ce? De ce făceau aceste lucruri, de vreme ce erau *trecătoare…* de vreme ce la sfârşit, moartea îi aştepta pe fiecare dintre ei, punând capăt problemelor lor, suferinţelor şi bucuriilor lor? După ce aleargă omul? Ce anume aşteaptă el? *Moartea!* Indiferent dacă a fost fericit sau nu, dacă a fost bogat ca şi Cresus sau sărac, sfârşitul este inevitabil acelaşi: *moartea!*

Am simţit cum mă cuprinde panica. Nu! Nu doream să mai joc acest joc! Nu doream să studiez, să iubesc şi să trăiesc urmărită de acest gând. Totul mi se părea lipsit de sens: mai bine îmi luam singură viaţa decât *să trebuiască să mor la sfârşitul unei vieţi împlinite!*

Am auzit atunci în minte o voce demoniacă ce îşi bătea joc de mine: „Hi hi hi! Ce prostii poţi să spui! Vrei să-ţi iei viaţa numai ca să nu poţi muri! Crezi că îi poţi scăpa morţii? Te afli *aici,* pe acest pământ, într-un corp; nu poţi să fugi de aici fără să treci prin *moarte.* Dacă te sinucizi, acesta va fi sfârşitul de care doreai să scapi, dar *imediat!* El înseamnă *moartea,* chiar acum! Nu „cândva” în timp, ci „chiar acum, în prezent. Înţelegi? Eşti prizonieră. Nu te vei putea elibera de corp *decât prin moarte,* aceasta este singura poartă de ieşire; nu poţi scăpa de moarte… nu poţi scăpa… hi hi hi!”

Am încercat să fiu lucidă, să îmi ordonez ideile. Da, trebuia să recunosc că eram prinsă în capcană, iar sinuciderea nu va rezolva nimic. Ea nu putea face altceva decât să creeze tocmai situaţia de care doream să scap. Ce era de făcut atunci? Orice ar fi, gândul că eram tânără, sănătoasă, şi că mă trăgeam dintr-o familie în

care toată lumea trăise până la o vârstă respectabilă m-a liniştit pentru moment. Moartea părea încă foarte departe de mine. Până atunci – m-am gândit – va mai curge multă apă pe râu. În plus, savanţii care descopereau mereu ceva nou *vor descoperi cu siguranţă un leac al nemuririi* înainte să-mi vină mie vremea să mor! M-am cramponat aşadar de această idee, care mi-a dat forţa şi curajul de a continua să trăiesc, să lucrez, să am dorinţe.

Aveam perfectă dreptate! Nemurirea a fost într-adevăr descoperită. Ceea ce nu ştiam încă pe atunci era că această descoperire a nemuririi constă în revelarea în sine şi *pentru sine* a faptului că *„moartea” nu există.* Fiinţa umană, deci şi eu, a fost dintotdeauna şi va rămâne de-a pururi nemuritoare. Această descoperire nu poate fi făcută decât de fiecare om în parte, în sine şi pentru sine. Nimeni nu poate transmite altcuiva acest adevăr. Fiecare om trebuie să facă în sine experienţa nemuririi! Dacă cineva nu crede într-un adevăr, oricât de evident ar părea el, respectivul adevăr este inexistent pentru el, *indiferent de numărul celor care l-au descoperit.* Fiecare om trebuie să recunoască în sine că moartea nu este nimic altceva decât viaţa însăşi, că fiinţa umană nu *trebuie* să moară, că ea nici măcar nu *poate* să moară. Este pur şi simplu ceva imposibil!

La vremea respectivă nu ştiam însă nimic din toate acestea. Moartea reprezenta încă pentru mine un zid negru, de care mă izbeam cu capul.

Dar eram tânără, aşa că puteam găsi resurse ca să mă liniştesc. De aceea, am refulat chestiunea şi am încercat să nu mă mai gândesc la ea. Asemenea idei nu puteau decât să mă slăbească, iar eu doream să îmi fac planuri pentru viitor.

În general, îmi rezolvam singură problemele. Tata nu se băga niciodată în problemele personale ale copiilor săi. Era foarte prins cu munca lui şi nu avea decât rareori timp să remarce ce se petrecea în familia lui. Nu

ne întâlneam decât la masă, unde, în mod evident, nu suflam un cuvânt despre scenele pe care mi le făcea logodnicul meu. Mama mă iubea la fel cum îşi iubea toţi copiii, dar nu m-a înţeles decât mult mai târziu, când ne-am despărţit pentru totdeauna. Ea îşi dorea încă să mă vadă devenind o soţie ascultătoare, să-mi ţin casa şi să devin o mamă bună. Acesta era de altfel şi scopul meu, dar ideile noastre legate de drumul pe care trebuia să-l urmez ca să ajung aici erau foarte diferite. Calea mea nu putea fi calea ei, la fel cum nu putea fi calea nimănui altcuiva. De aceea, nu puteam accepta sfaturile sale. Mama dorea să mă pregătesc pentru rolul unei femei delicate şi fine, în timp ce eu doream să fac toate eforturile posibile pentru a mă realiza prin muzică, prin artă! Nu puteam conta decât pe mine, astfel încât mă obişnuisem să gândesc, să meditez şi să acţionez într-o manieră cât mai independentă cu putinţă, atât cât mi se permitea în familie. Încercam tot timpul să-mi imaginez singură viitorul, fără să cer sfatul nimănui. Doream să urmez Academia de Muzică şi să-mi termin studiile până la obţinerea unei diplome. Tata ne spusese întotdeauna: „Nu vă ataşaţi prea tare de confortul vostru actual. Bunurile materiale pot fi cu uşurinţă distruse, în timp ce cunoaşterea va rămâne întotdeauna în proprietatea voastră şi nimeni nu va putea să v-o fure vreodată. Învăţaţi cât de mult puteţi. Sper ca fiecare dintre voi să obţină cel puţin o diplomă. Dacă lucrurile vor merge bine, o veţi putea lăsa să zacă într-un sertar, dar dacă vă veţi trezi în dificultate, ea vă va ajuta să vă câştigaţi o pâine!”

Ah, tată, dragă tată, atât de înţelept şi de devotat nouă! Între toate comorile pe care mi le-ai lăsat moştenire, acest sfat a fost cel mai important! La vremea respectivă nimeni dintre noi nu-şi imagina ce cotitură va lua destinul nostru, aşa că nu priveam cuvintele tale decât dintr-o perspectivă pur pedagogică. De câte ori nu m-am gândit mai târziu la cuvintele tale, atunci când

războiul ne-a distrus tot ceea ce posedam şi când m-am trezit singură, lângă un soţ grav rănit în luptă şi incapabil să mai lucreze. Într-adevăr, singurul lucru care ne-a salvat atunci a fost ceea ce aveam *în mine,* ceea ce *ştiam;* căci toate bunurile noastre exterioare fuseseră distruse.

La vremea când mă mai gândeam încă la viitorul meu, acolo sus, în munţi, nu ştiam încă ce-mi va rezerva destinul, dar am înţeles valoarea sfatului primit de la părintele meu.

De aceea, după ce m-am întors acasă la sfârşitul verii, gata să încep un nou capitol al vieţii mele, mi-am concentrat întreaga energie pentru obţinerea unei diplome de profesoară de pian. Toate celelalte probleme le-am lăsat în mâinile destinului.

Primele viziuni asupra viitorului

În timpul celor şase ani ai logodnei mele s-a petrecut ceva atât de surprinzător şi de impresionant încât mi-a influenţat toată viaţa mea ulterioară. Atenţia mea a fost atrasă de lumea profund ascunsă în interiorul fiecărei fiinţe: lumea necunoscută, inconştientul „eului” uman.

Aveam 15 ani când am descoperit pentru prima oară că aveam uneori capacitatea de a vedea viitorul în vis, cu o precizie perfectă. Fenomenul se repeta de fiecare dată la fel: visam şi vedeam tot felul de imagini haotice, fără legătură unele cu altele. Apoi mi se părea că se ridică o cortină care îmi permite să văd lucrurile foarte clar, în culori şi într-o suită logică, aşa cum se petrec în realitate.

Atunci când mi s-a întâmplat pentru prima oară, eram în baia părinţilor mei când am văzut un tânăr care încerca să aducă la viaţă un nou-născut complet vânăt, ca şi cum s-ar fi sufocat. O asistentă gata să-i vină în ajutor stătea în imediata lui apropiere. Copilul nu respira

deloc. Medicul îl scălda alternativ când în apă rece ca gheaţa, când în apă caldă. Apoi l-a luat de picioare şi a început să-l balanseze cu capul în jos, până când în sfârşit, spre marea uşurare a tuturor celor de faţă, s-a auzit un scâncet. Tata, care stătea la uşă, s-a repezit către patul mamei, a căzut în genunchi, şi-a pus capul pe marginea patului şi a plâns aşa cum nu a făcut-o niciodată înainte. Mama era foarte palidă, dar zâmbetul ei obişnuit îi strălucea pe buze şi îi ilumina faţa; ea mângâia părul tatei. Acesta s-a calmat treptat, s-a ridicat în picioare şi s-a dus în camera de vizavi, unde se aflau mătuşa Raphaela şi fiica ei, aşteptând să o poată vizita pe mama. În mod ciudat, putem vedea simultan în toate camerele, lucru care în realitate nu este posibil. M-a mai surprins un lucru: tânărul, care, între timp, pusese bebeluşul în mâinile unei asistente, avea un mers săltat. Am mai observat părul său blond şi cârlionţat, şi l-am auzit cu claritate spunând:

— Mama şi copilul sunt în afara oricărui pericol. Nu au nevoie decât de calm şi de izolare. Dacă cineva de afară intră în cameră, nu pot răspunde pentru starea lor de sănătate, căci sunt amândoi slăbiţi şi o infecţie este oricând posibilă.

— Bineînţeles, doctore, i-a răspuns mătuşa, după care am văzut-o cum pleacă împreună cu fiica ei. Apoi imaginile s-au înceţoşat, iar eu m-am trezit.

A doua zi dimineaţă m-am repezit la mama să-i povestesc visul. Ea a râs şi mi-a spus:

— Te rog, renunţă la asemenea vise. Am destui copii! Şi cum se face că mătuşa Raphaela a fost prezentă în visul tău? Ea nici măcar nu locuieşte împreună cu noi. Şi cine este acest tânăr cu mersul săltăreţ şi cu părul blond? Nu ţi se pare nimic suspect atunci când visezi tineri frumoşi?

— Nu ştiu, mamă, cine este, dar aşa l-am văzut eu în vis.

La masă, toată lumea a vorbit de visul meu, dar a

doua zi l-au uitat cu toţii.

Şase luni mai târziu, mama s-a simţit indispusă. Nu mai putea să mănânce, iar medicul s-a gândit că ar putea avea un ulcer duodenal. I s-au făcut radiografii şi tot felul de examene medicale, dar acestea nu au elucidat cazul. Atunci, medicul i-a recomandat mamei să consulte un ginecolog. După consultaţie, acesta i-a spus: „Vă felicit! Finalul acestei boli grave de care suferiţi va fi un botez!”, după care a râs din toată inima.

Mama s-a întors acasă disperată. Avea deja 39 de ani. Apoi s-a calmat şi şase luni mai târziu, adică la exact un an după visul meu, când nimeni nu mai suspecta posibilitatea ca mama să mai dea naştere unui copil, incredibilul s-a produs totuşi. Bătrânul profesor angajat pentru naştere i-a recomandat ca asistent pe un tânăr deja celebru. Copilul a venit pe lume practic sufocat. A fost nevoie să treacă 20 de minute înainte ca el să scoată primul sunet. Epuizat de emoţii, tata a căzut în genunchi în faţa mamei şi marele bărbat a plâns ca un copil. Mătuşa Raphaela, care se afla la noi pentru două zile, împreună cu fiica ei, era pe punctul de a pleca când copilul s-a născut. Cele două au aşteptat în camera de alături, până când tata a venit să le spună că totul s-a terminat cu bine. Înainte de plecare, mătuşa Raphaela a întrebat dacă putea să o vadă pe mama. Atunci a intrat tânărul medic – care avea într-adevăr un mers săltăreţ şi părul blond! — şi a pronunţat exact cuvintele pe care le auzisem eu în vis. Da, totul s-a petrecut *exact aşa cum văzusem eu!* Ca şi cum aş fi văzut scenele dintr-un film, tăiate de restul evenimentelor.

De atunci, mi s-a întâmplat deseori să văd viitorul. Aceste viziuni îmi apăreau întotdeauna în vis, ca şi cum s-ar fi ridicat o cortină, apoi, mulţi, mulţi ani mai târziu, am reuşit să intru în această stare de receptivitate în mod voluntar, fără să mai adorm.

Noua mea surioară a intrat în familie aproape ca o nepoţică. Grete avea deja 19 ani, eu 16 şi fratele meu 9.

Evident, ea a devenit preferata tuturor. Sosirea ei printre noi le-a captat atenţia celor mari, astfel încât noi, cei mai în vârstă, am rămas în planul din spate al preocupărilor familiale, şi adeseori singuri. În toate ieşirile noastre, la concerte, la patinaj, la diferite petreceri, singura care ne însoţea a fost de cele mai multe ori guvernanta. Mama îşi consacra tot timpul noului-născut, la fel cum făcuse cândva cu fratele meu. Nu-i de mirare că nu a mai avut ocazia să-şi facă griji în legătură cu problemele mele personale, deşi a remarcat în treacăt certurile mele cu logodnicul pe care îl aveam. Pe scurt, am fost nevoită să lupt singură, fără niciun ajutor.

Trecutul se trezeşte

Era încă vară când m-am întors acasă de la mătuşa Raphaela, după ruperea logodnei mele. Aveam 19 ani şi visam să mă pot bucura de noua mea libertate. Puteam în sfârşit să mă întâlnesc cu diferiţi tineri fără să am parte de cele mai cumplite scene de gelozie.

Imediat ce m-am întors, m-am dus la clubul de tenis, unde am făcut cunoştinţă cu un tânăr simpatic şi curat, cu o înfăţişare agreabilă. Avea un cap frumos, un corp musculos şi bine întreţinut, şi purta un costum de tenis de un alb imaculat. Mi-a plăcut imediat – la fel cum i-am plăcut şi eu lui! Trei zile mai târziu, o parteneră de joc a aruncat cu neîndemânare racheta şi a nimerit în capul copilului de mingi. Copilul a început să plângă. Tânărul cel simpatic şi-a pus jos racheta, s-a dus la copil şi l-a luat în braţe, fără să-i pese deloc de lacrimile care i se scurgeau pe costumul cel alb. L-a mângâiat, i-a şters lacrimile şi i-a dat o monedă de argint, până când copilul a încetat să mai plângă şi s-a dus la bufet să-şi ia bomboane.

Această scenă mi-a încălzit inima. O, m-am gândit, mai există deci şi tineri care au o inimă în piept? Deja începeam să-l iubesc…

Ne-am celebrat logodna în iarnă. Ne iubeam profund, cu pasiune, iar eu aşteptam cu nerăbdare să-i devin soţie, trup şi cu suflet, din toată fiinţa mea.

Tata dorea să-mi termin mai întâi studiile. Mai aveam încă un an la Academia de Muzică. Am fost nevoiţi aşadar să aşteptăm. În fiecare zi petreceam 4-5 ore la pian, învăţând legile armoniei, cântam muzică de cameră, făcând tot ceea ce trebuia pentru a-mi pregăti examenele. Logodnicul meu îşi petrecea serile la noi acasă.

Într-o seară, după ce el a plecat, m-am pus în pat şi am adormit profund. Ca de obicei, prin visul meu s-au derulat tot felul de imagini onirice, haotice şi fără nicio logică. Dintr-o dată, am auzit un sunet ciudat care se repeta ritmic, ca un fel de bubuit, din ce în ce mai puternic, până când m-am trezit şi am redevenit conştientă.

Am deschis ochii şi am constatat că zgomotul ritmic provenea de la toba supraveghetorului de sclavi din dreapta mea, care ţinea ritmul pentru sclavii care mă trăgeau. Eram culcată pe ceva care semăna cu o sanie ce aluneca pe nişte şine. Ştiam că sunt dusă în afara unui palat, căci am auzit porţile închizându-se în spatele meu.

Doream să mă scol, dar eram incapabilă, membrele mele nu mă ascultau: tot corpul meu, de la gât până la tălpi, era înconjurat de nişte centuri foarte strânse. Stăteam astfel, ca o bucată de marmură, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu picioarele întinse. Poziţia nu-mi permitea să văd decât înainte şi în sus. Am privit către picioare şi am văzut spinările acoperite de sudoare ale oamenilor care trudeau sub soarele de plumb. Sclavii avansau ritmic şi mă duceau tot mai departe. Deasupra capetelor lor am zărit un mare edificiu din piatră albă, pe care se vedea o pată neagră, ca o poartă. Această clădire cu pereţii strălucitori de albi se profila uluitor pe albastrul cerului. Sclavii continuau să mă tragă, edificiul se apropia, poarta devenea din ce în ce mai mare.

Am privit către cer, al cărui albastru devenise aproape negru. Două păsări mari zburau deasupra mea: să fi fost berze sau cocori?

Clădirea era din ce în ce mai aproape. Pata neagră a devenit acum foarte mare… da… este într-adevăr o deschizătură. O, acum recunoşteam locul… Eram în Valea Morţilor… în acest *mormânt!* Am sosit deja. Sclavii au intrat înăuntru, dispărând în întuneric… Am intrat şi eu în gaura cea neagră, şi după lumina orbitoare a zilei, totul a devenit întunecat. Nu mai exista nimic… mă aflam în întunericul cel mai deplin! Înspăimântată, am încercat să aflu răspunsul la întrebarea: „Oare cât timp, cât timp trebuia să rămân aici, prizonieră?”

Am auzit atunci o voce foarte distinctă, pe care o cunoşteam foarte bine, pronunţând imperturbabil verdictul:

„Trei mii de ani…”.

Terorizată, mi-am pierdut cunoştinţa…

Cineva încerca să mă scuture din toate puterile. Mi-am ridicat ochii şi am întâlnit privirea sorei mele. Aceasta mă scutura, speriată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mi-a spus ea, ce ţi s-a întâmplat? Stăteai aici, cu ochii întredeschişi, şi gemeai ca şi cum ai fi fost pe punctul de a muri! Nu te simţi bine? S-o chem pe mama?

Am vrut să-i răspund, dar din gura mea nu a ieşit niciun sunet. Teroarea prin care trecusem continua să mă paralizeze. I-am făcut un semn sorei mele să se liniştească. Am căzut apoi înapoi pe pernă şi am încercat să mă gândesc, dar nu puteam face nici măcar acest lucru. Am rămas astfel vreme îndelungată, încă înspăimântată, aşteptând ca inima să mi se calmeze, şi eu împreună cu ea, încercând să-mi redobândesc controlul, să înţeleg cine sunt şi unde mă aflu. Sora mea a rămas alături de mine, apoi, dându-şi seama că m-am liniştit şi că am început să respir mai regulat, m-a întrebat:

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns eu.

A doua zi, am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Ce anume văzusem? Ce se petrecuse în timpul nopţii? Visul semănase cu cele despre viitor, dar era limpede că nu putea fi un vis premonitoriu. *În viziunile despre viitor rămâneam întotdeauna aceeaşi persoană ca şi în starea de veghe, în timp ce de această dată eram altcineva!*

Eram cea de aici, dar în acelaşi timp eram şi fiinţa condusă spre cavou, *unde m-am simţit acasă.* În câteva minute trăisem o experienţă în care ştiam exact cine sunt, cui aparţin, unde mă aflu acasă, pentru ca apoi să retrăiesc nişte episoade dintr-o altă viaţă, dintr-un alt cămin, care era exact *căminul* despre care îmi aminteam pe când eram copil, acolo unde mă simţeam cu adevărat „acasă”, şi în care „marele om” era de fapt tatăl şi soţul meu de atunci, „adevăratul” meu tată. Anii care au trecut şi acceptarea progresivă a situaţiei prezente mă făcuseră să mă obişnuiesc cu ideea că părinţii mei actuali erau „adevăraţii” mei părinţi. Dar ciudata impresie rămăsese de-a pururi gravată în subconştientul meu şi ieşea acum la iveală. Era surprinzător că lucruri care mi se păruseră evidente atunci când le-am „retrăit” mi se păreau acum bizare. Cele două atitudini se aflau într-o opoziţie evidentă. De pildă, ştiam că este perfect normal să fiu în acelaşi timp fiica şi soţia tatălui meu – faraonul – resimţind acest lucru ca pe o onoare. În situaţia prezentă această idee mă şoca, întrucât educaţia modernă îmi sădise în suflet principii morale complet diferite. Dar la epoca respectivă ele nu erau deloc imorale, ci părea complet normale. Dacă soţia faraonului murea, iar acesta nu avea o soră, el îşi ridica fiica la rangul de soţie. Era imposibil să plaseze pe *altcineva,* străin de familia sa, *deasupra* fiicei sale în rang. Deci, cine altcineva decât ea putea sta alături de regalul ei consort ca soţie şi regină? Ce era imoral în asta? Dimpotrivă, ar fi părut imoral să

introduci o străină în sânul familiei. Îmi aminteam de atâtea lucruri, îndeosebi de Templul în care fusesem de atâtea ori, dar mai erau multe aspecte care îmi rămăseseră neclare. Nu ştiam de ce eram aşezată în giulgiu, încercuită de centuri, de ce fusesem introdusă în mormânt? Şi *cui* îi aparţinea acea voce familiară? Cui? Un zid părea să îmi blocheze accesul la propriile mele amintiri, şi ori de câte ori mă forţam să îmi reamintesc, ceva ca un curent electric se opunea. Nu puteam regăsi drumul către propriul meu trecut!

A doua zi la micul dejun, i-am zis lui tata:

— Am învăţat la şcoală că piramidele erau morminte regale. Nu-i adevărat! Nu toate piramidele serveau drept morminte, unele dintre ele serveau cu totul altor scopuri. Morţii erau îngropaţi între zidurile cetăţii, în Oraşul Morţilor. Ei erau aduşi din palatul regal într-un fel de giulgiu aşezat pe o sanie şi erau traşi până în locul în care erau îngropaţi. Mormântul era apoi blocat cu o poartă de piatră.

Uimit, tata m-a privit şi mi-a spus:

— De unde cunoşti tu toate aceste detalii, în condiţiile în care toţi egiptologii susţin că piramidele sunt morminte regale? Nu am auzit niciodată vorbindu-se de un Oraş al Morţilor!

— Şi totuşi, tată, eu ştiu mai bine, i-am răspuns eu, conştientă de adevărul spuselor mele.

— De unde ştii? a insistat el.

Toate privirile erau aţintite asupra mea.

— Mi-e greu să-ţi spun cu exactitate. Nu pot să explic, după care le-am povestit tuturor viziunea mea de noaptea trecută.

Tata m-a ascultat cu multă atenţie şi a constatat că mai tremur încă, deci era limpede că trăisem ceva ieşit din comun. În final, a spus:

— În Hamlet, Shakespeare spune: „Horatio, există pe pământ şi în cer lucruri pe care voi, cu filosofia voastră, nici măcar nu le visaţi!” Am auzit vorbindu-se de

amintiri din alte vieţi, dar personal nu cred în asemenea lucruri. Aş vrea să ştiu cum se poate ascunde întreaga istorie a unei familii, cu toţi nenumăraţii săi strămoşi, într-o celulă minusculă, aproape invizibilă? Savanţii emit ipoteze şi le schimbă la fiecare 20 de ani. De aceea, ţi-aş recomanda să nu te mai gândeşti la asemenea lucruri. Uită-ţi visul… sau viziunea. Ea îţi poate influenţa sistemul nervos şi îţi poate afecta echilibrul interior. Mai bine fixează-ţi picioarele pe pământ şi uită totul despre înmormântările egiptene. Poate că ai citit ceva în legătură cu acest subiect…

— Nu, tată. Nu am citit şi nu am auzit absolut nimic în legătură cu acest subiect, cu excepţia puţinelor informaţii predate la şcoală şi care nu mi-au stârnit cu adevărat interesul. De altfel, şcoala m-a învăţat lucruri despre Egipt complet diferite de cele din viziunea mea. Nu înţeleg deloc această experienţă, dar am convingerea interioară că ceea ce am trăit a fost absolut exact. În plus, ştiu cu certitudine că persoana din vis eram eu, deşi nu pot explica cum de m-am transformat în ceea ce sunt *acum.* Dar cine era cealaltă persoană? Nu înţeleg nimic. Este oare posibil ca o fiinţă umană să trăiască de mai multe ori?

— Avem fructe la masă? a întrebat brusc tata. I s-au adus fructele, iar conversaţia s-a orientat către alte subiecte.

Când m-am culcat din nou, în seara respectivă, eram curioasă dacă voi mai visa iarăşi despre celălalt „eu”. Nu s-a întâmplat însă nimic. Am aşteptat multă vreme, zile şi nopţi. Am încercat chiar să mă proiectez singură în acea lume a trecutului, dar nu am reuşit. Visul nu s-a mai repetat.

Încetul cu încetul am uitat de el, sau mai bine zis nu m-am mai gândit la el. Natura mea echilibrată mă făcea să lucrez foarte mult. Exersam la pian, pictam portrete, studiam, şi îmi aşteptam logodnicul în fiecare seară…

Şi astfel a trecut un an.

Cea de-a doua întâlnire cu moartea

A sosit în sfârşit şi ziua căsătoriei mele. Când îmi amintesc astăzi de ea, mi se pare că a fost un vis: eu în rochie cu trenă lungă, cu un voal alb pe faţă, intrând în salon şi punându-mi braţul pe cel al logodnicului meu, îmbrăcat în haine de gală. Ni s-au făcut fotografii, lucru care nu mi-a plăcut niciodată şi care mă face întotdeauna să fiu nervoasă. Am coborât apoi scările şi am urcat în maşina decorată cu flori, urmaţi de Grete şi de verişoara mea, amândouă îmbrăcate în roz, însoţite de cei doi veri cu care încheiasem cândva pactul de „prietenie eternă". Între timp, deveniseră amândoi tineri ofiţeri foarte cocheţi! Urma apoi fratele meu cu faţa lui serioasă şi tristă – avea 14 ani – şi micuţa mea surioară de patru ani, o adevărată păpuşă care observa lumea adulţilor cu un aer obraznic. Urma apoi un întreg cortegiu format din părinţi, mătuşa Raphaela, frumoasă şi distinsă, mama logodnicului meu, mama mea, strălucitoare, frumoasă şi încă tânără la braţul lui tata, care, cu fracul şi cu papionul său, impresiona toate femeile din apropiere. Când a observat că mă amuz de frizura lui, el mi-a zâmbit într-un fel care mi-a dat de înţeles că toate aceste formalităţi i se pare şi lui puţin ridicole. Dacă ar fi ştiut cât sufeream din cauza mănuşilor pe care trebuia să le port, lungi până la umeri! Of, dacă aş fi putut să le smulg şi să mă simt liberă! Cu buchetul în mâini, mi se părea că eu şi logodnicul meu eram victimele decorate cu flori ale unui „ritual" tiranic, dar că trebuia să jucăm acest rol. Mi-ar fi plăcut să fug şi să scap de privirile nenumăratelor mătuşi, unchi, cunoştinţe şi alţi spectatori care se uitau la noi ca la circ. Ştiam că trebuie să mă concentrez asupra sacramentului suprem: realizarea iubirii. Dar ce mare era diferenţa de concepţie! Puteam vedea cum unele din rudele noastre şuşoteau la urechile altora, comentând tot felul de istorii stupide pe seama

noastră. Dar nu puteam să fug, aşa că lunga coloană de maşini s-a îndreptat către biserică, unde am intrat şi am ajuns în faţa altarului. Doream să fiu sentimentală, romantică, emoţionată… dar nu reuşeam. Eram la fel de calmă şi de echilibrată ca de obicei. Am ascultat cu răbdare preotul care a rostit cuvinte frumoase. Mă privea în ochi şi mi-am dat seama că se gândeşte la ceea ce i-am cerut: să ţină o slujbă cât mai scurtă, căci în caz contrar mă va lua căscatul! Ce brutal! Mama rămăsese şocată de impertinenţa mea, dar cel puţin am obţinut ce am vrut: slujba a fost scurtă şi la obiect. Domnul fie lăudat! Nu lungimea slujbei de căsătorie determină fericirea în cuplu, asta e clar! În cele din urmă am ieşit, iar alaiul de părinţi şi prieteni s-au repezit asupra noastră să ne felicite, să ne atingă, să ne îmbrăţişeze, şi totul părea că nu se mai termină… Toţi unchii mai în vârstă îţi găsesc o plăcere perversă în a îmbrăţişa o mireasă tânără, lucru care m-a dezgustat întotdeauna… Of, s-a terminat totul! Singurul test care mai rămăsese era banchetul. În sfârşit, toată lumea s-a retras. M-am schimbat şi am plecat împreună cu soţul meu în călătoria de nuntă…

După ce aşteptasem atâta vreme să devin soţia celui pe care îl iubeam atât de mult, m-am simţit copleşită. Trăiam fericirea supremă, o fericire pe care nu mi-o imaginasem niciodată. Îmi atinsesem ţelul; devenisem soţia lui în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Între noi nu mai existau interdicţii. Îl iubeam cu pasiune, din toată inima, iar el îmi răspundea cu aceeaşi iubire. Era împlinirea supremă a iubirii, cu trup şi suflet.

Apoi, dintr-o dată, totul s-a spulberat. M-am lovit cu capul de zid, de acelaşi zid de care mă mai lovisem odată: m-am întâlnit cu moartea pentru a doua oară în viaţa mea. Dar de această dată a fost infinit mai dureros…

Atâta timp cât aşteptasem această fericire avusesem un punct fix în ceea ce privea viitorul meu; avusesem un

ţel. Acum am atins acest ţel, iar sufletul meu a fost satisfăcut. De aceea, viitorul a devenit dintr-o dată gol pentru mine. Am căzut în acest gol, căci nu ştiam dacă mai merită să mai aştept altceva de la viaţă. Ce putea să îmi mai rezerve viitorul? Am realizat tot ceea ce îmi propusesem. Tot ce mai putea să mi se întâmple era să îmi umplu timpul rămas. *Timpul care îmi mai rămânea?* Dar până când? Răspunsul era simplu: *până la moarte!*

Trebuia să recunosc că orice aş mai face şi orice aş mai realiza în această viaţă, orice urma să-mi mai aducă destinul, avansam – la fel ca şi orice altă fiinţă umană – într-o singură direcţie, căci nu mai exista alta: moartea! Când va veni ea? Nimeni nu ştie, dar este cert că va veni şi totul va dispărea odată cu ea!

Mai trebuia să recunosc şi că iubirea noastră nu putea dura la infinit, căci unul dintre noi va muri cu siguranţă înaintea celuilalt. Atunci, toată această fericire va dispărea. Ori de câte ori mă aflam lângă soţul meu şi îmi scăldam privirea în frumoşii lui ochi arzând de iubire, o gheară rece mă strângea de gât şi auzeam în interiorul meu această întrebare: „Cât timp te vei putea bucura de aceşti ochi frumoşi? Ce îţi va rezerva viitorul? Chiar dacă am admite că eşti extraordinar de norocoasă şi că vei trăi alături de el foarte, foarte mult timp, sfârşitul va fi acelaşi, căci nu poate exista decât unul: el îţi va închide ochii, sau tu îi vei închide lui ochii! Veţi fi obligaţi să vă despărţiţi, să vă separaţi unul de celălalt. Timpul trece cu repeziciune uimitoare, iar sfârşitul se apropie, mai devreme sau mai târziu. Fericirea cea mai mare, iubirea cea mai profundă, totul trebuie să aibă un sfârşit, iar voi veţi pierde totul, vă veţi pierde unul pe celălalt, şi tot ce ar fi putut fi frumos şi fericit...”.

În timp ce ascultam *această* voce îmi priveam iubitul. Ştiam că chiar dacă *nu aş fi dorit* să aud vocea *trebuia totuşi să o ascult,* nu o puteam face să tacă, căci *ea avea dreptate, ea spunea adevărul!*

Am constatat deseori că oamenii acţionează ca şi

cum viaţa lor ar fi eternă. Ei nu se gândesc la viitor. Majoritatea oamenilor nu par să realizeze că va veni o zi când vor muri, ei şi cei pe care îi iubesc. Ei nu recunosc faptul că a fi împreună aici, pe pământ, reprezintă un cadou de scurtă durată, care *trebuie* să aibă un sfârşit. Mai devreme sau mai târziu, unul sau altul moare, şi totul s-a sfârşit. Oamenii nu vor să se gândească la asta. De altfel, faptul că se gândesc sau nu, nu schimbă cu nimic lucrurile. Atunci care este sensul fericirii, dacă destinul ne ia înapoi acest cadou, într-o manieră inexorabilă? La ce serveşte ea? Doar ca să fii încă şi mai nefericit? Lupţi să atingi fericirea, iar când ai obţinut-o, ştii că ea îţi va fi luată. Cu cât fericirea este mai mare, cu atât mai mare va fi pierderea. De fapt, eram mult mai fericită atunci când nu eram prea fericită, *căci încă nu aveam posibilitatea de a-mi pierde fericirea.* Rezultă în mod implicit că cel care n-a fost niciodată fericit este de fapt cel mai fericit, întrucât el nu are nimic de pierdut! Ce concluzie înfiorătoare! Dar de ce trebuie să fie aşa? Pentru că totul nu durează decât o perioadă, pentru că nimic nu este permanent, pentru că totul moare, totul trece, totul trebuie să treacă!

O, timp! Fragilitate a momentului! Cât va mai trebui să sufăr din cauza ta? De câte ori va trebui să-mi mai izbesc capul de zidul tău negru şi impenetrabil? Tu mi-ai otrăvit fiecare minut de fericire din viaţă, căci ştiam că de îndată ce obţineam ceva, l-am şi pierdut, întrucât acel ceva va avea cu siguranţă un sfârşit.

Şi totuşi, astăzi îţi mulţumesc, *mortalitate!* Nu mi-ai permis niciodată să mă bucur, nici măcar un minut, de o fericire trecătoare, efemeră. Numai astfel, suferinţa mea constantă m-a făcut să descopăr *fericirea infinită, nemurirea, Sinele* etern şi divin!

La vremea respectivă nu aveam însă idee că aşa ceva există. Nu ştiam că nefericirea mea era de fapt starea fiinţei pierdute, care strigă după ajutor din profunzimile sufletului, cea care anunţă mântuirea. După

cum spune cartea sfântă, Biblia: „Eu sunt vocea celui care strigă în deşert. Eu netezesc calea Domnului. Eu vă botez cu apă, dar după mine va veni cineva mai puternic decât mine. Eu nu voi fi nici măcar demn să-i leg curelele de la sandale. Iar El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc…”.

În acele vremuri eu mă aflam încă în deşert, strigam în sinea mea după ajutor, plângeam cu lacrimi invizibile. Am fost botezată cu apă – lacrimile mele – dar nu ştiam că va veni timpul când voi întâlni *Fiinţa* eternă. Această stare este urmată de cea despre care se spune: „Eu sunt învierea şi viaţa; cel care crede în *mine* va avea viaţa eternă, chiar dacă va muri” – iar acesta este botezul cu Duh Sfânt şi cu foc…

Dar nu ajunsesem încă acolo, eram precum Ioan Botezătorul în deşert, strigând după ajutor, eram singură, absolut singură cu disperarea mea… Nu doream să vorbesc despre asemenea lucruri cu soţul meu. Acesta era atât de fericit, nu m-ar fi înţeles niciodată. Dacă nu se gândea singur la toate acestea, *dacă trăia încă visul muritorilor,* de ce l-aş fi trezit eu, făcându-l să fie nefericit? Nu vedeam nicio soluţie la problema mea şi nimeni nu ar fi putut spune că nu aveam dreptate. Oricine ar fi trebuit să recunoască faptul că totul este efemer, iar singura consolare părea a fi „să nu te mai gândeşti la acest lucru”. Ideea de ignorare a realităţii nu mă satisfăcea însă deloc… iar micile poveşti despre lumea de dincolo, pe care ni le relata religia, încă şi mai puţin. Toate acestea nu sunt decât poveşti de adormit oamenii mari. Fericiţi sunt cei care le cred, dar o fiinţă raţională are nevoie de dovezi. Chestiunea a devenit pentru mine o preocupare continuă, o povară spirituală de care nu mă puteam elibera. Din păcate, orice greutate psihică afectează mai devreme sau mai târziu şi corpul…

Tenebre

Statura şi constituţia mea semănau întru totul cu cele ale tatălui meu. Eram înaltă, cu părul închis la culoare, chiar dacă nu la fel de negru ca al său. Tenul meu nu era trandafiriu, ca cel al mamei, ci palid, ca cel al tatălui. Singura diferenţă se referea la ochii mei de un albastru profund, în timp ce ochii lui tata erau negri.

După căsătorie am devenit încă şi mai palidă şi mai slabă. Nu puteam să scap de ideea caracterului trecător şi a aspectului tranzitoriu al tuturor lucrurilor. Nu mă simţeam nici liberă nici fericită. Această preocupare psihică permanentă a sfârşit prin a avea repercursiuni fizice dezagreabile.

Într-o seară m-am culcat perfect sănătoasă. A doua zi dimineaţă, am deschis ochii şi am privit întâmplător tavanul. Spre surpriza mea, am descoperit acolo o pată neagră. Uimită, m-am aşezat să văd mai precis ce reprezenta acea pată neagră, care s-a mişcat şi ea, imitându-mi mişcarea trupului. Părea să urce şi apoi să coboare lent.

Inima mea s-a strâns. Am realizat că pata nu se afla pe tavan, ci în ochiul meu. Mi-am deschis şi mi-am închis alternativ ochii de mai multe ori, şi am constatat că pata se afla doar la nivelul ochiului drept.

Auzisem odată vorbindu-se de o tulburare a vederii numită „musculiţe zburătoare”. Cel care suferă de această boală vede zburând prin faţa ochilor mici puncte negre, ca şi cum ar vedea un roi dezordonat de muşte. Se părea că originea bolii era pe bază nervoasă, iar doctorii afirmau că nu este o boală gravă. Am încercat aşadar să vă aceste „muşte zburătoare”. Am privit în sus, în jos, iar pata neagră a continuat să se mişte, urmând legea gravitaţiei, ca şi cum ar fi fost prinsă cu un fir de o extremitate a ochiului, capătul celălalt al firului rămânând liber şi urmând mişcarea oculară. Nu părea să fie vorba de o iluzie optică pe bază nervoasă. Era ceva cât se poate de real, de fizic!

Astfel a început pentru mine un lung şi penibil

calvar, specific tuturor celor care suferă de boli în faţa cărora ştiinţa rămâne neputincioasă.

M-am dus de la un profesor la altul, dar numai pentru a auzi repetându-mi-se că ochiul nu poate fi vindecat întrucât simptomele nu sunt specifice unei boli organice. Unul dintre doctori mi-a spus:

— Nu este o boală, şi de aceea nu poate fi vindecată. Este vorba de un semn de îmbătrânire care apare foarte rar şi la tineri, la fel cum există tineri al căror păr albeşte din cauza unor probleme psihice. Cum poate fi remediată problema? Situaţia se poate stabiliza dacă problemele psihice dispar. Cât despre vindecare… numai bolile pot fi vindecate. Ştiinţa contemporană este neputincioasă în faţa răului de care suferiţi. La persoanele în vârstă acest lucru nu este periculos, întrucât răul avansează foarte lent. Cât despre tineri, nu ştim nimic. Din punct de vedere organic, ochii dumneavoastră sunt perfect sănătoşi, dar sunt foarte sensibili. Examinarea lor a arătat că acuitatea dumneavoastră vizuală este excepţională; numai o persoană dintr-o mie vede la fel de bine ca şi dumneavoastră. Facultatea dumneavoastră de percepţie este uimitor de bine dezvoltată. Sensibilitatea dumneavoastră la lumină este atât de extraordinară încât aţi putut citi fără probleme chiar şi cele mai mici litere de pe panou, în condiţiile în care lumina nu era foarte puternică. Un om obişnuit nu ar fi putut vedea nici măcar numărul de degete pe care le-aş fi ridicat deasupra capului. Există marinari care, de la o distanţă incredibilă, pot citi ora de pe ceasul unei biserici aflată pe malul râului pe care navighează. Dar ei sunt expuşi în permanenţă aerului marin, nu sunt nervoşi şi nu suferă de probleme psihice. În plus, au rezistenţa necesară pentru a-şi păstra sensibilitatea ochilor. Dar dumneavoastră, scumpă doamnă, trăiţi într-un mare oraş şi nu puteţi fi la fel de rezistentă; sunteţi atât de slabă încât păreţi de-a dreptul transparentă. Spuneţi-mi, aveţi cumva o anumită tensiune psihică?

— Nu, domnule profesor, i-am răspuns eu, sunt cât se poate de fericită.

Cum l-aş fi putut face să înţeleagă că povara pe care o purtam în suflet era legată de caracterul trecător al lucrurilor? Că mă luptam cu timpul, care antrenează inexorabil toate creaturile vii şi fericirea lor către distrugere, către moarte?

Şi chiar dacă i-aş fi vorbit deschis, mi-ar fi putut da el o soluţia pe care o căutam? De aceea, am preferat să-i răspund printr-o altă întrebare:

— Domnule profesor, celălalt ochi poate fi şi el atacat?

— Este imposibil de ştiut. Să sperăm că injecţiile cu săruri vor fi eficiente şi că pata se va resorbi. Nu putem decât să sperăm că celălalt ochi va rămâne sănătos. Îmi este imposibil însă să anticipez ce va urma, şi nu pot garanta pentru nimic. Trebuie să aveţi grijă să mâncaţi cât mai bine, să vă îmbogăţiţi sângele, pentru a vă amplifica pe această cale rezistenţa ochilor. Atunci când soarele este puternic, protejaţi-i cu ochelari de soare cu sticla bine şlefuită. Odihniţi-vă cât mai bine, şi să sperăm că ochiul se va vindeca.

Acest lucru îmi era suficient. Am plecat împreună cu soţul la părinţii mei, dar mi se părea că sunt străină faţă de tot ceea ce se petrece, ca şi cum ar fi fost vorba de altcineva. Ascultam cum cineva răspunde la întrebările puse de părinţi, cum cineva ia masa de seară. Totul mi se părea schimbat, totul era ciudat. Întreaga familie era tulburată, dar nimeni nu dorea să arate acest lucru. Toată lumea încerca să arate veselă. Mama şi-a propus să mă consoleze:

— Fii liniştită, totul va reintra în normal. Din câte ştim, nimeni din familia noastră nu a fost vreodată bolnav cu ochii. Ochiul tău se va vindeca. *Nu te mai gândi!*

Of, de câte ori nu am auzit aceste cuvinte din partea celor care mă iubeau şi care doreau să mă consoleze.

„Nu te mai gândi”. Cum să nu mă gândesc la ceva care dansează în permanenţă prin faţa ochilor mei? Cum să uit acest fir negru care îmi acoperă o parte din vedere? Atunci când priveam pe cineva, pata neagră îi ascundea nasul sau fruntea, după care cobora lent către gură. Mai târziu, când petele negre s-au înmulţit, am ajuns să nu mai văd cu ochiul bolnav decât prin intermediul unei fante subţiri. Atunci, cum să nu mă gândesc?

În primele zile am fost foarte abătută, ca şi cum în cap mi-ar fi căzut o stâncă uriaşă, care mi l-a zdrobit. Nu putem înţelege: ochii *mei* erau într-adevăr în pericol? Să fie acesta un semn de îmbătrânire? Imposibil! Era un coşmar din care trebuia să mă trezesc cu orice preţ. Apoi, eliberată de această greutate, voi putea respira în sfârşit liberă…

Nu a existat însă o asemenea trezire. Stăteam deseori în faţa oglinzii, privind imaginea din ea: o faţă copilăroasă, cu doi ochi mari şi albaştri. Iar *aceşti* ochi dădeau semne de îmbătrânire prematură? Eram încă tânără, abia îmi începusem viaţa! Să fiu deja bătrână? Când fusesem pe munte şi mă întâlnisem pentru prima oară cu moartea, am fost nevoită să admit că totul era efemer. Dar nu m-aş fi aşteptat totuşi ca totul să decurgă atât de rapid… atât de neaşteptat… Ideea că mai aveam mult timp în faţă mă liniştise. Să se fi scurs deja timpul meu? Era oare posibil ca anumite părţi ale corpului să îmbătrânească mai rapid decât altele? Ca organe atât de importante ca şi ochii să se deterioreze mai rapid? Iar corpul să continue să trăiască multă vreme, dar fără ochi? Să fiu oarbă? Cumplit! Cumplit!

Nu! Nu voi putea suporta niciodată aşa ceva! Doream să fug… să scap… Dar unde? Boala mea, aceste pete negre, mă urmau pretutindeni, oriunde aş fi mers…

Trăiam aşadar o stare de disperare cruntă, pe care nu o pot înţelege decât cei care au trecut prin asemenea experienţe. Inima mea se strângea ori de câte ori vedeam oameni orbi… ca şi cum i-aş fi înţeles în sfârşit!

Durerea mea nu îmi lăsa nici măcar un minut de odihnă. Petele negre palpitau constant în faţa nasului meu şi se transformau în permanenţă. Le observam fără încetare. Luasem obiceiul ca în fiecare dimineaţă, la trezire, să îmi examinez ochii. Era mai rău? Puteam încă citi literele mici cu ochiul drept? Dacă nu puteam, dacă – plină de groază – constatam o agravare a situaţiei, sângele îmi urca la cap, inima începea să-mi bată într-un ritm nebunesc şi mă duceam din nou la doctor, să stabilesc gradul deteriorării.

O, Beethoven! Cât de bine îţi înţelegeam disperarea atunci când ai început să surzeşti. Tu ai cunoscut această stare, această panică, acest sentiment cumplit. Nu mai puteam suporta, trebuia să plec, să scap de această suferinţă atroce. Da, dar unde? Nu exista niciun loc în care să pot scăpa de necazul meu. Nu puteam să ies din propria mea piele. Eram condamnată pe viaţă!

Disperarea mea în faţa caracterului trecător al vieţii era şi aşa o povară grea pe care trebuia să o duc. Acum mai trebuia în plus să port în faţa ochilor acest *aide-memoire* etern care să-mi aducă aminte de declin, de moartea care se apropia. Simţeam că înnebunesc.

Nu mă mai puteam bucura de nimic. Soţul meu făcea tot ce-i stătea în puteri să mă ajute să uit de starea mea. Dar orice ar fi făcut, orice dar mi-ar fi adus, eu nu mă puteam bucura. Recunoşteam pretutindeni declinul şi moartea, căci vedeam pretutindeni petele negre. Călugării de la Chartres îşi desenau în palmele mâinilor literele M, M, ca să le reamintească în permanenţă cele două cuvinte: *„Memento mori”;* petele negre din ochiul meu drept îmi aminteau la rândul lor de orbirea iminentă, de moarte.

Dacă soţul meu mă ducea la plimbare într-o regiune frumoasă, mă gândeam: „Cât timp mă voi mai putea bucura de soare, de munţi, de câmpie, de cer, de natură?” Dacă mă duceam la Operă, mă gândeam: „Cât timp voi mai putea vedea asemenea spectacole, cât timp

voi mai putea aprecia mişcările graţioase ale balerinelor?” Simţeam cum mă cuprinde o disperare din ce în ce mai profundă, căci realitatea crudă îmi ataca şi celălalt ochi, chiar dacă aici degradarea era mai lentă. Eram pe punctul de a orbi. Nu mai puteam nici măcar să plâng. Nu am putut niciodată să plâng cu adevărat, am considerat întotdeauna inutil acest lucru, un fel de auto-compătimire, pe care o consideram nedemnă de mine. De altfel, acum plânsul îmi era chiar interzis, căci îmi putea afecta şi mai tare vederea. Îmi purtam în mine disperarea fără să o arăt nimănui, fără să vorbesc cu nimeni despre ea. Îmi era cât se poate de clar faptul că dacă le-aş fi vorbit continuu celor din jurul meu despre durerea mea, i-aş fi demoralizat şi i-aş fi făcut să sufere. Iar cum fiinţa umană încearcă instinctiv să se debaraseze de tot ceea ce îi este dezagreabil şi de tot ceea ce o face să sufere, mai devreme sau mai târziu oamenii s-ar fi îndepărtat – conştient sau nu – de mine. Nu doream să plictisesc pe nimeni cu lamentările mele. Dimpotrivă! Eram veselă şi plină de umor, ca un clovn care, sub masca sa, ascunde o melancolie profundă. Durerea mea era mută!

Am renunţat în mod natural la ambiţiile mele artistice. În afară de pian, începusem să studiez desenul, pictura. Profesorii mei îmi spuneau că aşteaptă mult de la mine. Îmi plăcea atât de mult să pictez! Iar acum, totul se sfârşise! Atunci când încercam să pictez, petele îmi jucau prin faţa ochilor, lucru care mă deranja şi mă făcea să fiu atât de nervoasă încât de-abia mă controlam să nu arunc cât colo pensula şi culorile. Nu mai aveam niciun pic de energie. Un gând îmi revenea obsedant în cap: de ce să fac eforturi să dobândesc un nume şi o reputaţie, numai pentru a fi apoi nevoită să abandonez totul din cauza orbirii mele? Nu! Mai bine renunţam de la început la cariera mea de pictor, concentrându-mă asupra pianului, la care puteam cânta chiar şi oarbă.

Am început aşadar să exersez cu ochii închişi… să

mă plimb prin apartament cu ochii închişi, ca să aflu dacă mă pot descurca, dacă pot găsi ceea ce caut, dacă mă pot îmbrăca şi pieptăna cu ochii închişi, astfel încât atunci când va veni orbirea, aceasta să nu mă ia pe nepregătite. De altfel, atunci când închideam ochii, nu mai vedeam petele negre care mă obsedau atâta; erau singurele momente când nu le vedeam dansând prin faţa ochilor mei, singurele mele clipe de răgaz...

Injecţiile cu săruri au fost o altă încercare teribilă pentru mine. Orice om are reflexul de a-şi închide ochii atunci când se apropie de ei un pericol potenţial, pentru a şi-i proteja. Atunci când un obiect trece prin faţa ochilor, pleoapele coboară automat. Am fost nevoită să învăţ să îmi controlez acest reflex. Trebuia să îmi ţin ochiul perfect deschis şi imobil, şi *să privesc* cum doctorul îmi înţeapă ochiul – căci dacă ochii sunt deschişi, nu ai cum să nu vezi ce se află în faţa lor. A trebuit să trec de 20 de ori prin această încercare. La vremea respectivă nu ştiam că *supunerea instinctelor naturale reprezintă unul din exerciţiile cele mai avansate din yoga,* care ajută la dobândirea unui control perfect asupra corpului fizic. Destinul m-a forţat să fac acest lucru, şi el m-a ajutat să dobândesc un control perfect asupra sistemului meu nervos. După prima injecţie, când medicul m-a însoţit la uşă, mă simţeam foarte slăbită, şi a trebuit să-mi mobilizez toate puterile ca să nu cad. Mi-a fost teribil de greu să-i zâmbesc în timp ce îmi luam rămas bun de la el; aveam impresia că muşchii gurii îmi erau paralizaţi. Şi ca să pună capac peste toate, injecţiile nu au adus cu sine niciun fel de ameliorare.

Am renunţat la consultaţiile medicale şi mi-am pierdut orice speranţă. Toţi medicii îmi spuneau acelaşi lucru: nu era vorba de o boală organică, ochii se află într-o stare perfectă, doar că pupila devenea opacă. Vederea mea slăbea de pe o zi pe alta. Ce mai conta dacă deveneam oarbă de un singur ochi, sau de amândoi? Trebuia să mă resemnez şi să accept inevitabilul. Dar

tocmai acest lucru nu-l puteam face! Cine se poate resemna, cui i se poate părea normal să orbească? M-am luptat cu fatalitatea, dar era limpede cine urma să piardă... şi întrucât nu puteam ceda, era limpede că trebuia să fiu distrusă...

De fapt, fusesem învinsă chiar din noaptea în care mi-a apărut prima pată neagră, doar că nu recunoscusem acest lucru. Această fiinţă tânără, veselă, impertinentă, vanitoasă şi senzuală, care dorise să devină o mare artistă, celebră şi adulată, o femeie frumoasă şi adorată, fusese învinsă, anihilată. Filosofia mea de viaţă, născută în timpul primei mele întâlniri cu moartea, din munţi, pe care o refulasem până atunci, prelua acum controlul asupra fiinţei mele, în forţă. Nu mai puteam – şi nici nu mai doream – să silesc această voce care îmi reamintea continuu de fragilitatea lucrurilor, să tacă.

Am renunţat să mă mai opun ei şi am început să o ascult cu cea mai mare atenţie. Şi astfel, puţin câte puţin, dar cu o precizie din ce în ce mai mare, am început să recunosc vocea familiară şi atât de iubită: vocea *sa*...

Punctul de cotitură

Într-o după-amiază, pe când mă întorceam din oraş, admirând casele înconjurate de grădini splendide, soarele care strălucea cu putere, florile delicate şi ciripitul păsărelelor, cuvintele lui Don Carlos mi-au revenit în memorie: „O, Regina mea, viaţa este atât de frumoasă, indiferent ce se întâmplă!”. „Da, am adăugat eu, dacă ochii mei nu şi-ar pierde vederea!”

Am auzit atunci în mine o voce care mă întreba cu claritate: „Eşti deja oarbă? Nu mai vezi deloc lumea, cerul, copacii, florile?”

„Ba da, i-am răspuns eu, privind în jurul meu. Văd încă totul foarte clar”. Mi-am amintit atunci ce îmi spusese profesorul la ultimul examen medical: „Da,

ochiul drept a devenit opac, dar cu ochiul stâng vedeţi încă mai bine decât văd majoritatea oamenilor cu doi ochi”.

„Ei bine, dacă vezi încă atât de bine, de ce te plângi, ca şi cum ai fi deja oarbă? De ce anticipezi cu disperarea ta? Să spunem că vei deveni oarbă în cea de-a doua jumătate a vieţii tale. Dacă începi să disperi de pe acum, deşi vezi încă atât de bine, vei putea spune că ţi-ai otrăvit *ambele* jumătăţi ale vieţii tale. În plus, poţi fi cu adevărat sigură că vei orbi? Poate că vei muri înainte ca răul să se producă pe deplin! În acest caz, ai petrecut săptămâni, luni şi ani de zile făcându-ţi griji inutile, deşi în tot acest timp vedeai foarte bine, excepţie făcând petele negre! Este absurd să te lamentezi pentru ceva care nu s-a produs! Viitorul? Dar ştii tu ce este viitorul? El se referă la *evenimentele care nu s-au produs!* De ce ai renunţa la plăcerea de a trăi pentru nişte lucruri care nu s-au produs? Prezentul nu este deloc chiar atât de rău pentru tine. Bucură-te de viaţă, şi şansele tale de vindecare vor creşte. Depresia de care suferi nu face altceva decât să accelereze procesul de degradare a ochilor. Bucură-te de prezent şi gândeşte-te că *atunci când orbirea ta spirituală va înceta, ochii tăi îşi vor recăpăta vederea”.*

Câtă dreptate avea această voce binecuvântată! Chiar şi în momentele mele de disperare profundă îmi dădeam seama că petele negre nu reflectă altceva decât întunericul meu *interior,* orbirea mea *spirituală.* Dar cum să fac ca să mă vindec de ele? Tocmai această întrebare îmi tulbura sufletul: nu înţelegeam misterul vieţii şi al morţii – eram oarbă. Rătăceam prin întuneric, căci vedeam pretutindeni numai moartea şi nu puteam înţelege sensul vieţii. Dorinţa mea cea mai vie era să devin „clarvăzătoare”, dar cum puteam face acest lucru?

Vocea mi-a răspuns: „Caută şi vei găsi. Bate şi ţi se va deschide”.

Nu înţelegeam încă sensul acestor cuvinte, dar

doream din tot sufletul să ascult. Am început să respir calm şi profund, *concentrându-mă exclusiv asupra momentului prezent!* Cât de dificil era – petele negre dansau prin faţa ochilor mei şi îmi aduceau aminte de afecţiunea mea – dar am continuat să perseverez, până când am reuşit să mă simt din nou fericită. Da, trebuia să fiu veselă, căci acest lucru părea să aibă o influenţă pozitivă asupra ochilor mei. Trebuia să mă ajut singură. Am început să mă gândesc: ce activitate mi-ar putea aduce o bucurie constantă? Soţul meu, inginer constructor de drumuri şi poduri, era foarte prins de munca sa. Nu ne întâlneam decât la cină: în rest, eram singură toată ziua. Dintr-o dată, un gând mi-a luminat mintea: un copil! Îmi doream cu ardoare un copil, de foarte multă vreme! Ce bucurie! Dacă aş avea un copil, nu aş mai fi niciodată singură!

Mi-am deschis atunci sufletul în faţa acelei fiinţe necunoscute care aştepta – undeva – să devină copilul *meu!* Iar necunoscutul a auzit chemarea mea…

În timpul sarcinii, procesul de degradare a ochiului a încetat, iar la momentul naşterii uitasem complet de faptul că aveam probleme cu vederea.

La fel ca într-un vis, mă revăd parcă în sala de naşteri a clinicii, epuizată după o anestezie ale cărei efecte le mai resimt încă. M-a trezit însă din amorţeală un sunet, care a făcut inima să-mi vibreze, un strigăt… care nu semăna totuşi cu scâncetul unui nou-născut, ci mai degrabă cu răgetul unui mic leu! „Copilul trăieşte” mi-am spus, plină de recunoştinţă, după care am deschis ochii. Cineva s-a aplecat peste mine: „Este băiat, un băieţel minunat, într-o stare perfectă de sănătate!”, după care mi-a întins o masă de carne roză. Am văzut un cap rotund şi un corp durduliu.

— Este copilul meu? am întrebat, privindu-l cu curiozitate.

Am simţit imediat că numai corpul lui era „copilul meu”; altminteri, era o fiinţă independentă. Tot ce ştiam

în legătură cu el era că venise pe lume ca şi „copilul nostru”. Apoi, copilul a fost culcat în leagăn, îmbrăcat cu primele sale haine de om. Cu ochii săi mari, părea să contemple lumea cea nouă.

Părinţii mei au venit să ne salute – pe mine şi pe copilul meu – după teribila luptă pe care o dăduserăm pentru viaţă. Mi se părea că îmi atinsesem limita puterilor; inima de-abia îmi mai bătea, pierdusem foarte mult sânge. Dar copilul trăia!

M-am refăcut foarte lent. Eram slăbită, de-abia suportam lumina. Petele au reapărut, ochiul meu a devenit sticlos. Imaginile recepţionate prin el păreau acoperite de o ceaţă groasă. Dar nu mai aveam timp să mă gândesc la asta. Copilul îmi solicita toată atenţia. Ori de câte ori îmi zâmbea, luându-mă de gât cu braţele sale durdulii, uitam complet de povara care îmi chinuia încă sufletul.

Anii au trecut apoi într-un ritm nebunesc. Copilul creştea, dezvoltându-şi puterea şi graţia. Toată lumea îi admira frumoşii ochi albaştri, plini de iubire. Era de o maturitate neobişnuită pentru vârsta lui. Când a împlinit patru ani, mi-a adus aminte de propria mea copilărie: mi-a arătat o carte cu poze şi m-a întrebat semnificaţia câtorva litere. I le-am explicat. Copilul a observat literele cu toată atenţia, după care a strigat: „Mami, asta înseamnă *taur,* nu-i aşa?”

L-am luat pe genunchi şi l-am sărutat de o mie de ori. Apoi, una câte una, i-am arătat toate literele. Nu părea să aibă nevoie să le înveţe, ci doar să şi le aducă aminte.

Ne petreceam verile în familie, la vila noastră de pe malul lacului. A fost o lungă serie de veri fericite! Fratele meu şi sora mea mai mică îşi invitau o sumedenie de prieteni, care rămâneau cu noi săptămâni la rândul. Jucam criquet, ne duceam să înotăm sau să dăm la vâsle. Serile, cântam muzică de cameră, jucam jocuri de societate sau dansam pe terasă. Duceam o viaţă

frumoasă şi armonioasă.

Ochii nu mă mai preocupau aproape deloc în acea perioadă. După naşterea fiului meu mi-am petrecut câteva luni la mare. Această sursă de energie misterioasă îmi dăduse atâta forţă încât m-am întors radioasă acasă; ochii mei suportau mai bine lumina. Am putut chiar să reîncep să desenez şi să pictez. În plus, am început să fac gravuri în lemn. Ca întotdeauna, munca artistică mă umplea de bucurie.

Aparent, totul mergea bine, dar nu eram fericită, şi nu ştiam de ce. În interiorul meu creştea o insatisfacţie interioară, pe care curând nu am mai putut-o ignora.

Într-o noapte, după ce am trăit împreună cu soţul meu o nouă experienţă sublimă de realizare supremă a iubirii şi a fuziunii amoroase pământeşti, în loc să adorm fericită, am rămas multă vreme trează, analizând în fel şi chip cauzele nefericirii mele interioare. Am plâns chiar de una singură, în întuneric. De ce eram atât de nefericită? Aveam tot ceea ce îmi trebuia pentru a fi perfect fericită. De unde venea această insatisfacţie?

Repetarea acestei întrebări a atras după sine răspunsul. Din străfundurile subconştientului, motivele au început să iasă la lumină şi să devină conştiente.

Căutam o fiinţă *care să fie cealaltă jumătate a mea, care să mă completeze perfect.* Iubirea este manifestarea unei puteri care forţează două jumătăţi complementare să fuzioneze. De regulă, numim „iubire” dorinţa inconştientă de fuziune. Personal, am trăit această fuziune, am cunoscut plenitudinea în inima şi în sufletul meu, dar totuşi nu eram fericită. Dimpotrivă, agitaţia şi nemulţumirea mea interioară creşteau de fiecare dată.

M-am aşezat mai bine şi în disperare de cauză, am întrebat din nou: „De ce nu pot să fiu fericită?” Doream un răspuns. Am privit mai adânc în interiorul meu şi am înţeles că *fericirea fuziunii nu era aşa cum mi-o imaginasem eu.* Inconştient, eu căutasem de fapt altceva, o împlinire sufletească, *şi atâta vreme cât acest lucru îmi*

rămăsese necunoscut, am crezut că iubirea fizică îmi va aduce această perfecţiune. Acum, când trăisem experienţa, trebuia să recunosc că ea *nu* se ridica la nivelul aşteptărilor mele! Am atins perfecţiunea în fuziunea amoroasă, dar trebuia să recunosc *că ceea ce căutam eu era altceva!*

Dar ce anume?

Era limpede că eu căutam ceva *constant!* Căutam *o unitate reală şi durabilă!* Căutam o unitate prin care să devin *identică* cu fiinţa iubită! Doream *să devin una* cu sufletul său, cu gândurile sale, cu *întreaga sa fiinţă! Eu* doream să fiu *el!* Acest lucru nu putea fi realizat însă prin fuziunea fizică; aceasta nu este decât o tentativă disperată de a deveni una – în care depui întreaga ta energie – dar chiar în momentul în care crezi că ai atins această perfecţiune apare separarea, iar unitatea dispare.

Mi-am adus atunci aminte de o scenă din copilărie: mă aflam la masă, împreună cu familia mea, şi m-am folosit de lingură ca să unific între ei ochii de grăsime de la suprafaţa supei. Da! Exact acest lucru îl doream: să fac din cele două suflete ale noastre, din fiinţele noastre, una singură. Să fac din cele două „euri” un singur Sine! Dar acest lucru nu este posibil! În iubire, fiecare din cei doi îndrăgostiţi doreşte să se unească cu celălalt. Dar ei doresc să facă acest lucru *fizic,* aşa că se înghesuie unul în celălalt, se strâng cu disperare unul în altul, dar în zadar. Ştim cu toţii cum se îmbrăţişează doi îndrăgostiţi, inimă lângă inimă, ca şi cum ar dori să fuzioneze *în inima lor.* Dar ei eşuează de fiecare dată! De ce? Cel care îi desparte este corpul. *Rezistenţa corpului împiedică fuziunea perfectă!* Ce ciudat este să constaţi că doreşti să formezi un singur tot cu iubitul sau iubita ta, iar cel care te împiedică este propriul tău corp. Ne putem pune atunci întrebarea: este într-adevăr corpul cel care doreşte cu adevărat această unitate? Poate el să dorească ceva pe care îl împiedică însăşi natura sa?

Imposibil! Corpul fizic nu poate avea o dorinţă a cărui realizare să o împiedice el însuşi. *Cine* tânjeşte atunci după această uniune perfectă? Era limpede că nu putea fi decât *eul meu necorporal.* Dar de ce îmi doream eu această unitate, acest lucru imposibil? Pentru că ştiam că numai această fuziune, această „identificare completă” mă putea satisface şi numai ea mă va putea face să gust din adevărata fericire, cea absolută! Acesta a fost obiectivul meu dintotdeauna. Dar de ce mă aflu în căutarea imposibilului? Pentru că ştiu, pentru că am în minte certitudinea că acesta există, dar *într-un fel pe care nu-l cunosc.* Şi ce anume mă împiedică să ajung la el? Corpul! Corpul este cel care rămâne între noi! Înseamnă că atingerea acestui ideal ar fi posibilă, dar *într-o stare necorporală.* Aspira la *regăsirea* acestei unităţi. Am trăit-o odată, cândva, dar am pierdut-o. Este oare posibil să fi trăit odată în această stare nematerială, *iar prin naşterea în acest corp să fi ieşit din această armonie spirituală?* Este posibil să fi trăit într-o comuniune perfectă, într-o lume în care corpul nu există?

După ce am ajuns în mod logic la acest punct din analiza mea, am simţit că dau înapoi: într-o stare necorporală? Într-o lume în care corpul nu există? Altfel spus, într-o „altă lume”? În „lumea de dincolo”? Era oare posibil ca această *„lume de dincolo” să existe cu adevărat?* Această „lume de dincolo” în care nu am vrut niciodată să cred şi pe care am considerat-o o invenţie necesară religiilor pentru a-i forţa pe oameni să creadă potrivit unui standard moral stabilit de ele în schimbul promisiunii unui „paradis”, dar şi sub ameninţarea unui „infern”? Oare corpul meu nu trăia decât în această lume materială? Trebuia să înţeleg că „eul” meu – care *cunoaşte* această unitate imposibil de realizat în interiorul corpului şi care aspiră să o *regăsească* – aparţine unei alte lumi, „lumii de dincolo”? În acest caz, puteam spune că toate fiinţele umane provin dintr-o altă sferă, în care starea de unitate este realitatea, că ele au

„căzut” din această lume în lumea noastră, *intrând în materie, în corp, în lumea materială...?* Raţionamentul mă conducea mai departe: rezulta că dorinţa arzătoare a acestei fericiri pierdute rezidă în *„eul” nostru,* în sufletul nostru care nu se află în această lume şi care îşi prelungeşte rădăcinile într-o „altă lume”. Iar noi facem mereu aceeaşi greşeală, aceea de a dori să atingem şi să trăim această fericire, această stare de unitate *în corp şi prin intermediul corpului, prin sexualitate.* Tocmai în acest corp care ne împiedică să o atingem! Abia acum am înţeles ce înseamnă „să fii izgonit din paradis”!

Rezulta că această fericire promisă de toată lumea nu poate fi atinsă decât în lumea de dincolo, în paradis! Şi întrucât nu puteam sili această fericire să pătrundă în lumea mea materială, trebuia să învăţ să cunosc această lume de dincolo unde rezidă fericirea adevărată! Dar cum? Simplele cuvinte nu îmi erau de ajuns – *doream să cunosc adevărul!* Doream ceva concret!

Noaptea respectivă a marcat un punct decisiv de cotitură în viaţa mea. Am devenit conştientă că sexualitatea reprezintă cea mai mare impostură care există. Natura ne permite ceva magnific, extraordinar; ea ne promite fericirea, împlinirea supremă, dar ne împiedică să o realizăm, şi chiar în momentul în care credem că am atins ţelul, ne trezim de fapt cu o treaptă mai jos decât înainte, căci pierdem multă energie, după care ajungem ca nişte cerşetori. Un proverb latin afirmă că oamenii şi animalele sunt trişti după fuziunea amoroasă...

Eu doream o fericire constantă, eternă, deci nu cea oferită de sexualitate. Nu pe aceea! Ce mai rămâne din marea plăcere sexuală dimineaţa? Nimic, doar oboseală! Ce rost are atunci să repetăm la nesfârşit această greşeală? Totul este inutil, căci nu reprezintă decât un efort disperat pentru atingerea stării de unitate! Fiinţă umană nu îşi va putea realiza niciodată aspiraţia şi nu se va putea topi niciodată în unitatea eternă pe această

cale. Înainte de actul sexual există cel puţin forţa de atracţie, această dorinţă care îi uneşte pe cei doi căutători. După împlinirea acestei dorinţe nu mai rămâne decât vidul, şi fiecare rămâne singur cu el însuşi, disperat de singur, singur în eternitate…

Nu *asta* era ceea ce căutam eu.

Eu doream altceva. Şi de vreme ce sexualitatea m-a păcălit până atunci, am refuzat să mai joc acest joc. Am decis să nu mă mai las amăgită! Sexualitatea putea satisface trupul, dar niciodată sufletul, „Eul”! Am decis că plăcerea sexuală nu va putea niciodată să mă ajute să găsesc unitatea pe care am trăit-o pe vremea când trăiam în interiorul „Eului” meu!

Şi atunci? Doream, aspiram cu ardoare să găsesc fericirea! Trebuia deci să găsesc o soluţie la aceste probleme atât de importante. Nu putem să mă opresc, trebuia să merg mai departe. Dar în ce direcţie?

Dacă fericirea se află în lumea de dincolo, acolo trebuia să merg să o caut.

Şi astfel am ajuns să caut fericirea şi perfecţiunea acolo unde presimţeam că există, în lumea de dincolo…

Lupta pentru regăsirea luminii

Doream să cuceresc lumea de dincolo, dar nu ştiam cum să ajung la ea. Mă simţeam la fel ca cineva care doreşte să cucerească jungla dar nu ştie de unde să înceapă, şi care nu dispune de un cuţit cu care să-şi croiască drumul. El nu ştie ce pericole îngrozitoare îl aşteaptă, ce şerpi veninoşi şi ce animale sălbatice, nu ştie că se poate rătăci sau poate dispărea în vreo prăpastie. Dar tocmai ignoranţa lui îi dă curajul să se afunde în junglă.

La vremea respectivă nu ştiam aşadar că în timpul acţiunii de recunoaştere a lumii de dincolo, adică a regatului inconştientului, forţe necunoscute se vor arunca asupra mea ca nişte fiare sălbatice, la fel cum nu

ştiam că voi fi condusă pe căi greşite, în timp ce abisurile nebuniei abia aşteptau un pas greşit din partea mea. Şi nu aveam cu mine decât o armă foarte mică: bunul simţ!

Aşadar, de unde să încep? Religia vorbeşte de lumea de dincolo, dar preoţii cu care am vorbit doreau ca eu să cred orbeşte în nişte dogme pe care nu le înţelegeau nici măcar ei înşişi, sau îmi povesteau mici parabole încântătoare despre un paradis romantic în care nu credeau nici ei, convinşi însă că „micuţa doamnă” ar trebui să se mulţumească cu ele!

De aceea, am preferat să îmi întorc privirea către marii gânditori ai planetei, pentru a afla punctul lor de vedere asupra acestui aspect fundamental: sensul vieţii şi al morţii. Şi cum la acea vreme nu ştiam absolut nimic despre filosofiile orientale, am început să citesc operele gânditorilor europeni.

Am început cu lucrările traduse ale filosofilor greci şi latini. Socrate, Platon, Pitagora, Epictet şi Marc-Aureliu m-au entuziasmat de-a dreptul. Ei m-au învăţat multe lucruri, iar unele aspecte s-au clarificat în mintea mea. Îndeosebi o frază a lui Epictet a rămas întipărită în mintea mea, însoţindu-mă de-a lungul întregii mele vieţi şi ajutându-mă să ies din întuneric şi să mă îndrept către lumina eternă:

„Realitatea nu este niciodată rea; cel mult felul în care o priveşti tu este rău!”

De atunci, m-am străduit să îmi schimb complet felul de a gândi, viziunea asupra lumii – *să văd lucrurile în mod diferit!* Dar toate aceste mari adevăruri nu au putut răspunde la întrebările mele legate de lumea de dincolo.

M-am aplecat atunci asupra filosofiilor mai moderne, Kant, Schopenhauer, Nietzsche, Descartes, Pascal, Spinoza. Setea mea de cunoaştere a rămas însă intactă. Am simţit că aceştia *nu au putut merge mai departe decât le-a permis intelectul,* neputând atinge ţelul, adică *realizarea.* De fapt, răspunsurile lor erau mai slabe decât cele ale anticilor. Între gânditorii moderni, cel care a

mers cel mai departe cu căutările sale mi s-a părut a fi Spinoza. Dar principala mea impresie a fost că aceşti gânditori moderni s-au rătăcit prin circumvoluţiunile propriului lor creier. Cu tot sistemul lor filosofic, ei au fost cu toţii nesatisfăcuţi, dezamăgiţi, nefericiţi. Atunci, cum m-ar fi putut ei ajuta în căutarea marilor adevăruri legate de lumea de dincolo? Era limpede că ei nu ştiau nimic despre ea, şi totuşi căutaseră ceva cu aceeaşi disperare ca şi mine. Dar eu vroiam realităţi, nu cuvinte.

Într-o zi, stăteam la fereastră cu băieţelul meu şi priveam cum cad frunzele castanului. Ca întotdeauna, mă gândeam la sensul vieţii. „Moartea – mi-am spus – mereu moartea!"

Dar vocea din interiorul meu mi-a răspuns: „Moarte? De ce nu vezi *decât acest aspect* al realităţii? Ce manifestă copacul şi întreaga natură primăvara? Viaţa! Întotdeauna viaţa! Moartea şi viaţa se succed într-un ciclu etern. Moartea nu este decât cealaltă faţă a vieţii...".

Am înţeles subit că arborele retrage viaţa din frunzele sale pentru a o păstra în sine; frunzele devin astfel nişte simple învelişuri golite, mor şi cad. Ce de învelişuri goale! Viaţa care animase frunzele continua să sălăşluiască în copac, iar primăvara va izbucni din nou cu putere, luându-şi o nouă înfăţişare, creând noi frunze, şi în acest fel viaţa îşi va relua ciclul etern. Copacul inspiră şi expiră viaţă; singure frunzele se schimbă, numai exteriorul său se modifică. Viaţa este eternă, căci viaţa este starea de FIINŢĂ eternă. Viziunea mea a mers chiar mai departe: sursa acestei stări de FIINŢĂ eternă – cea pe care oamenii o numesc Dumnezeu – insuflă în mod similar viaţa în fiinţa umană – exact cum se spune în Biblie că Dumnezeu a suflat prin nările lui Adam suflul vieţii – după care o retrage, iar învelişul golit cade (corpul omului moare). Dar viaţa nu încetează nicio clipă, ea îmbracă un corp nou, într-un ritm etern, un ritm în care trăieşte şi se mişcă tot ceea ce există în univers, de

la corpurile celeste şi până la respiraţia şi bătăile inimii unei fiinţe vii.

Mi-a revenit atunci în memorie o amintire: aveam şase sau şapte ani când am auzit vorbindu-se pentru prima oară de moarte. M-am aşezat atunci în faţa oglinzii ca să examinez imaginea invizibilului: propria mea reflexie. Încă de pe atunci nu-mi puteam imagina că va veni o zi când voi muri şi când nu voi mai exista. Doream să ştiu unde se ascunde acest „eu” gânditor care nu doreşte să moară. M-am apropiat astfel de oglindă până când am atins-o cu nasul. M-am privit în ochi cât mai de aproape posibil, în speranţa că voi vedea acest „eu”! Am văzut în mijlocul ochilor mei o gaură neagră, dar nu am reuşit să mă văd pe „mine”. „Eul” – *eu însămi* – a rămas invizibil, aşa cum am crezut dintotdeauna că este, încă din primele zile când am devenit conştientă pe această planetă. Nu *mă* puteam vedea nici chiar într-o oglindă; tot ce am descoperit acolo a fost faţa mea, *masca mea,* şi cele două găuri negre din ochii prin care priveam. Pe de altă parte, ştiam că este *imposibil* să nu exist! „Bine, mi-am spus atunci, dar prin ce vei privi lumea atunci când ochii tăi se vor închide?” Fără să ezit, am răspuns: „Când voi închide ochii aici, voi deschide alţi ochi altundeva”. „Dar dacă nu te vei regăsi imediat într-un alt corp, dacă între cele două momente va trece o perioadă lungă? Dacă va trebui să aştepţi o săptămână, luni, ani, sau poate chiar mii de ani?” „Acest lucru este imposibil, a răspuns fetiţa micuţă care eram la acea vreme, căci nici atunci când dorm nu ştiu la trezire cât timp s-a scurs în timp ce am dormit. Timpul nu există în somn, şi în moarte trebuie să fie la fel, atât timp cât voi rămâne fără un corp. Indiferent dacă voi rămâne în întuneric – în „nimic” – o săptămână sau o mie de ani, mi se va părea acelaşi lucru. Oricum mi se va părea că am închis ochii aici pentru a-i deschide dincolo. În „nimic” nu există timp. Dar este imposibil să nu mai exist deloc”. Şi astfel, complet liniştită, am renunţat la oglindă şi m-am întors la

jocurile mele.

Această amintire din copilărie mi-a revenit în minte în timp ce priveam – adult fiind – frunzele castanului căzând, ca efect direct al legii reîncarnării. M-a surprins să constat cu câtă spontaneitate şi cu câtă naturaleţe putea recunoaşte un copil un adevăr atât de profund în pofida raţiunii sale prea puţin dezvoltate, şi fără să fi auzit sau să fi citit vreodată ceva pe această temă. Singura modificare pe care aş aduce-o astăzi se referă exclusiv la termeni: astăzi aş afirma că: „conceptul de timp” nu există în „inconştient”...

În plus, ştiam acum că port în mine amintirea confuză a unei alte persoane care am fost cândva. Viziunile din Egipt nu erau altceva decât ieşirea la lumină a unor amintiri.

Aspiraţia mea către lumea de dincolo şi ideile mele despre reîncarnare m-au făcut să mă interesez de spiritism. Mediumii pretind că pot intra în contact cu spiritele morţilor şi cred în reîncarnare. Eram totuşi extrem de reticentă în ceea ce îi privea, căci îi auzisem pe părinţii mei vorbind cu dispreţ de ei. Mama avea o prietenă foarte apropiată care practica spiritismul şi care povestea că în timpul şedinţelor o masă de stejar la fel de grea ca şi plumbul se ridica în aer. Mama refuza întotdeauna să ia parte la asemenea practici, fiind de părere că ele pot afecta sistemul nervos. În timp ce mă gândeam la reîncarnare mi-am adus brusc aminte că am participat odată la o asemenea şedinţă, la bătrâna doamnă, în numele mamei. Cu greu am putea însă numi „şedinţă” ce s-a întâmplat atunci!

Bătrâna prietenă a mamei îşi iubea mult nepoţii şi invita adeseori tineri la masa de prânz. Eu eram unul din aceşti tineri care veneau de multe ori. Într-o zi am rămas mai mult, iar bătrâna doamnă, care avea o natură veselă şi foarte plăcută, a fost încântată să stea de vorbă cu noi. La vremea respectivă aveam 15 ani. Eram cu toţii foarte curioşi să ştim mai multe despre spiritism, aşa că am

rugat-o pe doamna respectivă să ne spună mai multe. „Dacă doriţi, ne-a răspuns ea, putem face o masă să se învârtească”. Această perspectivă ne-a încântat pe toţi.

Nu a fost vorba de masa grea de stejar de care vorbise mama, ci de o măsuţă rotundă, cu trei picioare, care a fost adusă în mijlocul salonului. Am înconjurat-o cu toţii, ne-am pus mâinile pe ea, cu degetele răsfirate astfel încât degetele mari şi inelarele să se atingă. Camera era bine iluminată. Totul ni se părea extrem de amuzant, şi totul a devenit de un comic irezistibil atunci când bătrâna doamnă a întrebat cu voce tare: „Spirite, eşti aici?”

Ne-am privit abia reţinându-ne râsul, ca să nu o jignim pe gazda noastră. Ne-am străduit chiar să arborăm nişte mine potrivite cu circumstanţele. Dintr-o dată, masa a început să tremure, ca şi cum o energie ciudată ar fi pus stăpânire pe lemn. Totul s-a accentuat până când masa s-a ridicat cu un picior în aer. Apoi a căzut la loc şi a rămas liniştită.

— Da, a spus bătrâna doamnă, masa a spus da. Când masa bate o dată, acest lucru înseamnă da, când bate de două ori înseamnă nu. Wolfgang, ia o foaie de hârtie şi un creion şi notează literele. Avem de faţă un spirit.

Wolfgang aştepta, cu creionul în mână. Tabla s-a pus apoi în mişcare, a început să freamăte, bătând într-una. Noi recitam alfabetul, iar Wolfgang nota litera la care se oprea ea.

Nu aş putea explica de ce ni s-a părut atât de comic. Era amuzant să recităm alfabetul, şi evident, să vedem cât de serios oficia ritualul bătrâna doamnă. Personal, nu am crezut nici măcar o clipă că masa se mişca singură. Eram convinsă că cel care o mişcă este Nicolas, unul din nepoţii doamnei. Bătăile mesei ne-au amuzat mult, dar asta nu a fost nimic prin comparaţie cu ceea ce a urmat. Însăşi bătrâna doamnă a scuturat din cap, cu o privire de reproş. Dar nimic nu ne putea opri din râs; masa s-a înclinat brusc de mai multe ori, atât de jos încât

marginea ei aproape că a atins solul – eram convinsă că va cădea – dar apoi s-a ridicat de fiecare dată într-o manieră irezistibilă, după care a început să se învârtească prin cameră. Pentru a o urma, am fost nevoiţi să începem să alergăm. În cele din urmă ea s-a calmat şi s-a oprit într-un colţ al camerei. Doamna a întrebat: „Nu mai e nimeni?”

Masa nu a mişcat.

— Spiritul s-a supărat pentru că v-aţi amuzat atât de tare. Acum toate spiritele au plecat.

După care a spus:

— O clipă, copii, să vă fac o cafea.

Şi a dispărut în bucătărie.

Rămaşi singuri, am profitat de ocazie pentru a-l întreba pe Nicolas:

— Tu ai fost cel care a mişcat masa, nu-i aşa?

Surprins, acesta a răspuns:

— Eu? Eu am crezut că tu sau Emmerich aţi făcut-o. În niciun caz eu. Degetele mele de-abia atingeau masa.

Ne-am întors cu toţii către Emmerich, dar acesta a protestat vehement:

— A, nu, nu eu am mişcat masa.

— Ascultaţi, le-am spus eu, haideţi să vedem dacă masa se poate mişca singură.

Ne-am înghesuit în jurul mesei şi am încercat să o facem să se mişte împingând de ea. Spre stupoarea noastră, aceasta nu s-a mişcat deloc! Masa era complet imobilă, lipsită de viaţă, aşa cum trebuia să fie orice bucată de lemn! Am insistat şi am împins-o mai tare. În timpul experienţei, masa se aplecase până aproape la pământ, după care se ridicase. Dar toate eforturile noastre au rămas în zadar. Ne-am decis să împingem cu toţii în aceeaşi direcţie, să o ridicăm, dar după ce am reuşit să o ridicăm pe un picior, ea a căzut cu toată greutatea pe celelalte două. Era imposibil să o păstrăm în poziţia iniţială.

De data aceasta ne-am privit în tăcere. Nu

înţelegeam nimic. Pofta de râs ne cam trecuse. Singurii care îşi păstrau calmul erau cei doi nepoţi ai bătrânei doamne. Ei ne-au spus că nici ei nu înţeleg ce se întâmplă, dar atunci când mătuşa lor Margaret era de faţă, ea putea ridica chiar şi imensa masă de stejar masiv, pe care în mod normal nu o puteau ridica decât patru persoane. Era aşadar exclus ca mătuşa Margaret să poată ridica singură masa.

Pe drumul către casă, am reflectat atunci la acest fenomen. Nu puteam să cred într-un „spirit" care ridica masa, *dar trebuia să recunosc că exista o forţă necunoscută care făcea acest lucru.*

După acest incident, viaţa şi-a reluat cursul firesc, cu studiile de pian, ca patinajul, cu certurile cu logodnicul meu de atunci, iar amintirea mesei care se învârtea singură a trecut în uitare. Şi acum, dintr-o dată, ea mi-a revenit în minte. Era clar că nici simpatica doamnă nu ştia ce este spiritismul, dar eram convinsă că există cercuri mai serioase care se ocupă de această problemă. Nu e niciodată prea târziu să renunţi la prejudecăţi. Mă gândeam că dacă voi studia mai îndeaproape spiritismul, aş putea găsi ceva care să mă ajute să avansez cu căutările mele.

Am intrat astfel în contact cu unul din cele mai celebre grupuri de spiritism din ţară. Responsabilul grupului mi-a dat mai multe cărţi, lăsându-mi latitudinea de a crede sau nu în ele! Simplele teorii nu sunt însă satisfăcătoare pentru cel care caută adevărul. Doream să cunosc practica şi să mă conving cu ochii mei. Una din cărţi mi-a atras atenţia asupra unui medium care îşi dobândise calităţile receptive aşezându-se în fiecare seară, la aceeaşi oră, în faţa unei foi de hârtie, aşteptând cu creionul în mână să primească un mesaj, timp de o oră. El a practicat această tehnică timp de şase luni, până când în sfârşit, creionul a început să se mişte şi să scrie cuvinte. Mediumul respectiv a scris astfel mai multe lucrări şi a atins un anumită celebritate. Dar nu

genul acesta de lucrări mă interesau pe mine: era vorba de nişte predici pline de bunătate, dar absolut plictisitoare. Putem găsi predici mult mai bune la biserică! De ce să ai nevoie de un spirit pentru acest lucru, *asta în cazul în care forţa care anima mâna era într-adevăr a unui spirit!*

În sfârşit, am luat şi eu o foaie de hârtie şi un creion, şi am început să aştept. În prima zi nu s-a petrecut nimic.

În cea de-a doua zi, creionul a început să tremure în mâna mea, care a început să tremure la rândul ei. A urmat o mişcare sacadată, care m-a determinat să desenez tot felul de nonsensuri.

În cea de-a treia zi, mişcarea tremurată a creionului s-a produs imediat, iar locul desenelor a fost luat de cuvinte inteligibile. Ai fi spus că este scrisul ezitant al unui om bătrân. Am continuat regulat experienţa, în fiecare zi, iar frazele au prins contur. În timp ce creionul scria, eu îmi observam braţul şi mâna. De unde venea această forţă care îmi anima mâna? De vreme ce acest creion putea scrie singur, acelaşi lucru putea fi făcut de orice alt creion. Era absolut evident pentru mine că cel care executa mişcarea era creionul, nu braţul, şi că eu nu ştiam dinainte ce urma să scrie creionul. Energia provenea aşadar dintr-o sursă situată în afara conştiinţei mele, dar care avea o legătură cu mine. Putea fi vorba de o forţă care acţiona din subconştientul meu, dar nu aveam deocamdată nicio dovadă că ea provenea de la un străin, de la un aşa-zis „spirit”.

Dar cine ştie exact ce este „inconştientul” nostru?

I-am arătat aceste scrieri şefului cercului spiritist. Cu o siguranţă surprinzătoare, acesta mi-a spus că este vorba de o scriere tipic mediumică ce provenea de la un spirit. Am tăcut. Asemenea afirmaţii mă făceau să devin foarte prudentă. Faptul că forţa care îmi animase braţul *nu provenea de la conştiinţa mea, acest lucru era absolut sigur, căci nu voinţa mea a fost aceea care a pus în mişcare creionul. Ea putea să-şi aibă totuşi originea în*

fiinţa mea subconştientă. Faptul că mediumii *cred* într-o energie produsă de spirite nu este o dovadă că lucrurile stau şi în realitate chiar aşa.

Am continuat experienţele observându-mă… pe mine şi creionul meu.

Într-o după-amiază de duminică, soţul meu şi cu mine ne aflam împreună în camera noastră. El citea o carte iar eu făceam o gravură pe lemn, gândindu-mă la experienţele pe care le făcusem cu scrierea automată. Am ajuns atunci la următoarea concluzie: dacă este posibil ca mâna mea, nervii mei sau orice alt instrument – încă necunoscut – din fiinţa mea *să poată capta şi manifesta gândurile unei fiinţe dezîncarnate şi complet străine mie, trebuie să fie la fel de posibil să pot capta şi manifesta în aceeaşi manieră gândurile unei fiinţe separate de mine, dar încarnată.* Dacă aş putea demonstra acest lucru, el ar însemna un pas înainte în cercetarea mea.

I-am vorbit despre acest lucru soţului meu şi l-am întrebat dacă nu doreşte să facem împreună o experienţă legată de transmiterea gândurilor. A acceptat imediat, căci subiectul îl interesa foarte tare.

Nu ştiam exact cum trebuie procedat, dar mi se părea că dacă doresc să captez gândurile altcuiva, era absolut necesar să îmi golesc complet mintea şi să devin perfect pasivă (receptivă), pentru ca propriile mele gânduri să nu deranjeze procesul. Ne-am aşezat aşadar unul alături de celălalt. I-am luat încheietura stângă în mâna mea dreaptă, acolo unde se simte pulsul, convinsă că un contact direct nu va face altceva decât să ajute la bunul mers al experienţei. Mi-am relaxat toţi muşchii, nu m-am mai gândit la nimic… şi am aşteptat.

Iată cum îmi imaginam eu transmisia gândurilor: soţul meu trebuia să se gândească la ceva, iar gândul lui trebuia *să apară* în mintea mea, într-un fel sau altul. Am aşteptat aşadar un gând care să nu provină de la mine (la vremea respectivă nu mă gândisem niciodată la faptul

că noi nu ştim nici măcar de unde vin propriile noastre gânduri). Spre marea mea surpriză, s-a petrecut ceva pentru care nu eram deloc pregătită. În timp ce aşteptam un gând din partea soţului meu, am simţit cu putere – aş putea spune aproape că „am văzut” un curent de energie cu un diametru de circa zece centimetri care a ieşit din stomacul său şi mi-a înconjurat corpul la nivelul plexului solar, ca un lasou. L-am perceput ca şi cum acest curent care provenea de la soţul meu ar fi fost alcătuit dintr-o *materie* foarte fină, dintr-un fel de ceaţă, dar totuşi dintr-o materie. După ce curentul m-a înlănţuit, acesta m-a tras într-o anumită direcţie, lucru care m-a determinat chiar să fac un pas în direcţia respectivă. Dar el mă trăgea mereu mai departe. Dacă făceam un pas într-o direcţie greşită, el mă silea imediat să revin la direcţia justă. Şi astfel, m-a făcut să mă opresc lângă fereastră. Acolo m-a lăsat voinţa materializată a soţului meu. Dar mă aştepta o nouă surpriză: braţul meu liber, pe care îl lăsasem să atârne pe lângă corp, s-a ridicat brusc, *şi părea să nu mai cântărească nimic!* Până atunci nu mă gândisem niciodată că braţul meu atârnă pentru că pământul îl atrage constant către el. Evident, învăţasem la şcoală de legea gravitaţiei, dar nu fusesem niciodată conştientă de faptul că ea se aplica inclusiv braţului meu. Acolo, în faţa ferestrei, am trăit însă experienţa incredibilă a faptului că braţul meu îşi pierdea greutatea şi se ridica în sus, pentru simplul motiv că forţa de atracţie a pământului îşi încetase activitatea. Ridicându-se astfel, braţul meu a ridicat în treacăt şi perdeaua. Personal, nu mi-am contractat niciun muşchi. Aveam impresia acută că cea care îmi susţinea braţul era masa emanată din plexul solar al soţului meu. Aceeaşi masă mi-a împins capul înainte, până când nasul meu a atins geamul ferestrei. În acest moment, masa a părăsit corpul meu – braţul şi capul meu – iar eu m-am putut mişca liber.

Ne-am privit fascinaţi unul pe celălalt. Această nouă

experienţă mi-a demonstrat faptul că voinţa umană trece prin plexul solar al individului, la fel ca o materie subtilă, poate atinge o altă persoană, o poate înconjura ca un halou şi poate chiar neutraliza efectele gravitaţiei. Această „materie” dădea impresia că este alcătuită din miriade de picături fine de ceaţă, care formau împreună o imagine asemănătoare cu Calea Lactee, strâns legate între ele şi mergând în aceeaşi direcţie.

Soţul meu era stupefiat şi nu înţelegea cum putusem executa ca un automat tot ceea ce gândise el: să merg la fereastră, să ridic perdeaua şi să privesc pe geam. I-am povestit că un curent de energie pe care l-am perceput ca pe o materie ieşise din plexul său solar. Am precizat imediat că percepţia mea era subiectivă. Într-adevăr, o forţă ne poate da impresia de materie.

Mi-a revenit în memorie cum, cu câţiva ani înainte, copilul nostru a avut dureri de burtă. I-am pus atunci perna electrică sub burtică şi l-am mângâiat pe faţă. Spre uimirea mea, pielea lui, de regulă la fel de delicată ca o petală de trandafir, a devenit dintr-o dată la fel de aspră ca un şmirghel. Era ca şi cum aş fi mângâiat obrazul soţului meu în condiţiile în care acesta nu s-a bărbierit de două zile. Senzaţia pe care am avut-o atunci se explica prin faptul că perna electrică se umezise puţin, iar o parte din electricitatea sa trecuse în corpul copilului. Am întrerupt imediat curentul, iar pielea copilului a revenit la normal. Cert este că mâna mea a perceput curentul electric ca pe o materie aspră. Faptul este absolut verificabil, iar dacă ţinem cont de el, putem compara această manifestare „materială” a voinţei umane cu o materie sau cu un curent electric. De altfel, este acelaşi lucru, căci ştiinţa contemporană a descoperit că materia nu este altceva decât o formă de energie, o vibraţie care ne dă impresia de materie, căci rămâne impenetrabilă pentru noi.

În fiecare seară de duminică, familia noastră se reunea acasă la părinţii mei. Le-am vorbit despre

experienţa noastră. Imediat, toată lumea a dorit să o încerce. Am încercat-o mai întâi împreună cu mama. Ceilalţi au rămas tăcuţi, nemişcaţi, străduindu-se să nu se gândească la nimic, căci în această stare receptivă excepţională puteam capta cu atâta intensitate gândurile celor prezenţi încât acest lucru m-ar fi putut deranja.

Experienţa cu mama mi-a permis să constat ceva nou. Curentul pe care îl emana ea era mai slab, mai fin şi avea un diametru mai mic decât cel al soţului meu. Am repetat apoi experienţa cu unchii mei, cu mătuşile şi cu alţi prieteni reuniţi în jurul mesei de familie. Am învăţat astfel că fiecare fiinţă emite un curent diferit de al celorlalţi. Un unchi vestit pentru lipsa puterii de concentrare şi de decizie avea un curent foarte gros şi puternic, dar ale cărui particule *nu curgeau în aceeaşi direcţie,* mişcările lor fiind dezordonate, la fel ca şi efectele lor. Mi-a fost extrem de dificil să-mi dau seama ce dorea. O mătuşă avea un curent extrem de subţire, dar foarte penetrant, pe care îl resimţeam ca pe un fir metalic, dur şi rigid, care mă rănea. În general, era recunoscută ca o fiinţă foarte agresivă. Pe scurt, fiecare dintre ei îşi avea propria sa emanaţie a voinţei.

O lume nouă se deschidea în faţa mea! Începeam să înţeleg anumite fenomene pe care nu le remarcasem sau nu le înţelesesem mai înainte. Ştiam acum de ce te simţi la fel de obosit după o dispută orală ca şi după un meci de box. Înţelegeam de ce este atât de epuizant să stai alături de anumite persoane şi de ce este atât de stimulativ şi odihnitor să stai alături de altele. Realizam într-o manieră aproape *palpabilă* ce înseamnă simpatia şi antipatia: emanaţii care dăruiesc sau care absorb energie, care răspândesc forţa sau care sug energia individului, ca tentaculele unei caracatiţe. Experienţele făcute cu asemenea persoane mă lăsau slăbită, cu genunchii tremurând complet epuizată. Înainte de a continua trebuia să mă odihnesc şi să-mi refac forţele. Căci toată lumea dorea să facă această experienţă,

inclusiv femeia de serviciu, bucătăreasa şi restul personalului din casa părinţilor mei. Am mai înţeles un lucru, care nu poate fi schimbat prin nicio hotărâre a oamenilor: personale cultivate şi disciplinate au emanaţii complet diferite de cele ale persoanelor ignorante şi primitive, care nu trăiau decât pentru a-şi satisface instinctele. Evident, acest lucru nu depinde de clasa socială sau economică din care fac parte cei în cauză! Am perceput la oamenii simpli care trăiau în pădure, la munte sau în alte locuri neatinse de civilizaţie, vibraţii mult mai pure şi mai elevate decât la alte persoane erudite, dar foarte egoiste. Nimeni nu-şi poate ascunde, nega sau falsifica aceste emanaţii. Ele dezvăluie imediat natura celui pe care îl ai în faţă.

Şi am mai învăţat ceva interesant în timpul acestor experienţe: atunci când cineva dorea de la mine ceva, iar educaţia mea respingea acest lucru, aceasta din urmă se ridica între voinţa persoanei în cauză şi mine, ca un fel de zid izolator. Nu reuşeam să trec de acest zid decât cu preţul unor eforturi foarte mari.

Aceste experienţe m-au pus la încercări destul de grele, căci chiar şi atunci când aveam de-a face cu fiinţe pozitive, trebuia mai întâi să fac un gol în mintea mea pentru a putea „recepţiona” voinţa celuilalt, adică *să o conştientizez* în mine, acceptând aceste vibraţii străine în sistemul meu nervos prin suprimarea propriilor mele vibraţii. Aceasta era de departe partea cea mai dificilă. Sistemul nostru nervos este întotdeauna *în armonie cu vibraţiile noastre personale.* Orice tulburare de la această regulă afectează sistemul nervos, creând o disonanţă mai elevată sau mai joasă, dar întotdeauna deranjantă. Cel care face experienţa simte şi o serie de efecte nocive, care pot fi cauzate de receptarea unor senzaţii negative, cum sunt teama, ataşamentul pasional, sau chiar o bucurie prea mare. Este deci uşor de înţeles de ce este atât de obositor să fii nevoit să-ţi armonizezi sistemul nervos cu vibraţiile complet străine nu numai ca

frecvenţă, ci şi în esenţa lor. Atunci când diferenţa este prea mare pot apărea tulburări grave, stări de surescitare, de exaltare sau chiar boli nervoase. Aşa se explică de ce anumite persoane mai sensibile sunt tot timpul bolnave atunci când se află într-un mediu particular. Mediumul este o pradă facilă şi marele pericol care îl ameninţă este pierderea propriei identităţi, a propriului său caracter, lucru care se petrece de altfel în majoritatea cazurilor. El este receptiv la toate vibraţiile, dar nu le poate „digera”, nu le poate *asimila.* Devine astfel o fiinţă dezordonată, slabă, în care nu mai poţi avea încredere! Nimeni nu ar trebui să se joace cu asemenea lucruri! Există numeroase cazuri documentate care descriu istoriile triste ale unor mediumi care au devenit adevărate automate, golite de orice forţă de rezistenţă, şi care au fost consideraţi şarlatani sau mincinoşi. Acest lucru nu este deloc de mirare. Cele care îi slăbesc sunt chiar facultăţile lor mediumice, făcând din ei simple jucării în mâinile spectatorilor. Am asistat personal la un asemenea declin: o femeie înzestrată cu facultăţi excepţionale care putea realiza lucruri ieşite din comun, dar care şi-a pierdut treptat propria personalitate. Ea nu a putut rezista dorinţelor celor din jur, cărora dorea să le satisfacă tot timpul dorinţele, „producând” câte ceva. Şi întrucât forţa necunoscută nu se manifesta întotdeauna, ea a început să trişeze pentru a nu-şi dezamăgi spectatorii. Întreaga poveste s-a terminat printr-un imens scandal. Ignoranţii au triumfat şi au pretins că absolut toate fenomenele produse de ea fuseseră trucate, încă de la bun început. Dar nu fuseseră! *Mediumitatea autentică a acestei femei o condusese la pierderea propriei personalităţi şi a propriei valori morale, până la punctul în care a devenit o trişoare.* De altfel, am putut constata efectele acestui lucru chiar în propria mea persoană. Dorind să cunosc adevărul, am împins uneori lucrurile prea departe şi am fost nevoită să recunosc că aceste experienţe pot avea

efecte nocive. Din fericire, eram suficient de conştientă şi aveam o voinţă suficient de puternică pentru a depăşi vibraţiile străine şi a redeveni eu însămi după încheierea experienţei, dar efortul făcut mă costa mult, aşa că am devenit nervoasă şi obosită. De aceea, în cele din urmă am renunţat la acest tip de experienţe, şi implicit la tot ce avea legătură cu spiritismul. Ştiu că există mulţi oameni care susţin că acest gen de experienţe nu sunt nici obositoare nici periculoase, dar nu sunt de acord cu ei şi doresc să afirm deschis, după ani întregi de experienţe, că mediumii care nu se simt obosiţi după şedinţe *nu au receptat niciodată o voinţă străină, ci au acţionat în conformitate cu propriul lor subconştient, a cărui voinţă au resimţit-o şi au manifestat-o ca şi cum ar fi fost vorba de o voinţă străină.* Din păcate, aşa apar majoritatea „auto-iluminaţilor”. Este imposibil să discuţi cu asemenea ignoranţi, care se agaţă de credinţa lor fanatică „în spirite”, care se amăgesc singuri şi induc în eroare mulţimi întregi de creduli incapabili de autodisciplină şi fără o inteligenţă prea mare. Ei nu au nicio idee despre ce înseamnă *propriile lor forţe inconştiente.*

Cel care doreşte să cunoască însă adevărul şi care studiază şi controlează sistematic aceste fenomene poate descoperi o serie de *fapte* foarte interesante. Trebuie să fim însă foarte prudenţi în ceea ce priveşte cuvântul „spirit”.

Să ne gândim puţin. Dacă voinţa unui individ reuşeşte să ridice braţul altuia, deci *să învingă forţa de atracţie a gravitaţiei,* unde s-ar mai putea situa limita posibilului? Descoperirea acestor fenomene m-a făcut să înţeleg mai bine ceea ce occidentalii numesc „levitaţie”, tehnică ce mai este predată încă în anumite şcoli tibetane. Fără măcar să fi auzit de aşa ceva, experienţele mele m-au condus practic la acelaşi rezultat. De altfel, aceste fenomene sunt cunoscute şi în Europa, unde martori oculari demni de încredere au descris felul în

care pluteau prin aer sfinţi precum Therese d'Avila, Ioan al Crucii şi Francisc din Assissi, uneori timp de mai mult de o oră. Acum ştiu că acest lucru *este posibil,* căci voinţa unui individ poate acţiona la fel de bine şi asupra propriei sale persoane, ea putând învinge – după un timp – forţa gravitaţiei terestre. Totul depinde de intensitatea voinţei celui în cauză.

Mi s-a întâmplat în timpul unor experienţe să nu reuşesc că „conştientizez" în mine voinţa celuilalt, şi deci să nu-i pot manifesta gândul. În cazul lor, „masa" de care vorbeam apăsa greu pe pieptul meu, mă sufoca, şi ajungeam să gâfâi de parcă urma să mor. Eram nevoită să-i cer persoanei în cauză să se concentreze mai bine. Dacă reuşeam să-i conştientizez voinţa şi i-o puteam realiza, ajungeam să respir liber şi senzaţia de sufocare dispărea. Tot ce am trăit în timpul acestor experienţe m-a convins că în majoritatea cazurilor *astmul nu este altceva decât voinţa invizibilă* a unui alt individ, care apasă greu asupra bolnavului. *Aceeaşi voinţă invizibilă nerealizată poate proveni chiar din subconştientul bolnavului, generând boli fără ca acesta să-şi dea seama că propriul său subconştient este cel care le provoacă.*

De altfel, întreaga viaţă nu este altceva decât o suită de lupte invizibile, din care uneori ieşim învingători, iar alteori învinşi.

Aceste experienţe şi aceste fenomene au reprezentat pentru mine o şcoală extraordinară. Ele mi-au permis să privesc profund în subconştientul uman şi să dobândesc astfel o mai bună cunoaştere de sine şi a umanităţii. Am obţinut astfel dovada că este posibil să receptezi gândurile unei ale persoane, deşi lucrul acesta este foarte dificil. Am înţeles de ce tibetanii şi indienii se retrag în izolare timp de trei zile, departe de civilizaţie, pentru a posti şi pentru a se ruga, pregătindu-se astfel cu meticulozitate înainte de a stabili un contact cu spiritul unui mort. Ei se deosebesc astfel de toţi acei occidentali care îşi spun mediumi, care îşi ţin şedinţele în

mijlocul vieţii mondene şi sunt convinşi că pot stabili pe loc o legătură cu lumea de dincolo. Ei îşi imaginează că se pot proteja de orice pericole cu ajutorul unei mici rugăciuni. Cum ar putea o rugăciune să scape de moarte pe cineva care s-a aruncat în prăpastie? Ei sunt lipsiţi de raţiune! De-a lungul anilor petrecuţi în grupurile cele mai diverse, am asistat la foarte multe catastrofe, fenomene de posesiune, sinucideri, depresii nervoase, tulburări psihice grave provocate de aceste jocuri periculoase numite spiritism. Şedinţele sunt ţinute de oameni de bună credinţă, sinceri, dar ignoranţi, fără nicio pregătire psihologică! Aceste fiinţe ignorante trezesc forţe pe care nu le cunosc şi a căror origine nu o pot determina. Ei sunt incapabili să le controleze, aşa că ajung la cheremul acestor forţe. Singurii care se pot ocupa de spiritism şi care pot efectua fără pericol experienţe de acest fel sunt cei puternici, care pot rezista în faţa oricăror influenţe, care au cunoştinţe psihologice avansate şi care dispun de o forţă imensă a voinţei *conştiente* şi de un excelent autocontrol.

Legământul

Treptat, am început să-mi dau seama că spiritismul nu mai are ce să-mi ofere. Experienţele pe care le făcusem îmi deschiseseră porţile sufletului uman, şi unul din lucrurile pe care le-am observat cu consternare a fost să văd cât de singur este omul în imensa obscuritate a ignoranţei sale. Mediumitatea mi-a permis să pătrund în domeniul extraordinar al inconştientului. Mi-am disecat literalmente fiinţa şi am refuzat să mă las orbită de tot felul de teorii vagi şi nesigure. Cu cuţitul în mână, am progresat pas cu pas prin această junglă. În cele din urmă, spiritismul m-a condus la studierea psihologiei. Şi cum la vremea respectivă nu aveam nicio idee despre profunda cunoaştere psihologică a orientalilor – a indienilor şi a chinezilor –, am început prin a studia

psihologia occidentală.

Atunci când urmărim cu seriozitate să obţinem ceva şi îi consacrăm obiectivului nostru toate eforturile noastre, destinul ne ajută şi ne oferă asistenţă. După ce am dobândit o pregătire teoretică profundă, am intrat în contact cu medicul-şef al azilului psihiatric de stat. Acesta m-a ajutat să-mi perfecţionez cunoştinţele prin practică. Am obţinut autorizaţia de a studia bolnavii din acest azil, indiferent de secţia în care se aflau, inclusiv nebunii furioşi de ambele sexe.

Într-o seară, m-am întors acasă şi am rămas multă vreme singură încercând să-mi pun ordine în idei. Era îngrozitor ceea ce văzusem în acest azil. Oribil! Infernul lui Dante nu era nimic prin comparaţie cu ceea ce se petrecea aici. Oare câţi bolnavi de pe acest pământ – închişi sau nu – sufereau în acest fel? Oare câţi oameni sănătoşi sufereau din cauza acestora bolnavi, pierzându-şi propria sănătate şi propria energie? Câţi bolnavi nu îi înşeală pe ignoranţii naivi prin comportamentul lor aparent normal şi prin faptul că nu poartă pe frunte banderola de bolnav mintal? Ei ocupă uneori funcţii înalte, se căsătoresc cu persoane încrezătoare şi inocente, după care îşi distrug familia, prietenii, mari întreprinderi sau ţări întregi.

Am văzut de multe ori infernul, am contemplat oceanul suferinţei şi am constatat neputinţa umanităţii în faţa acestei dureri nemăsurate…

Trebuia să fac ceva! Oamenii trebuie să cunoască pericolele care îi pot conduce la bolile mentale. Toţi cei sănătoşi trebuie să se unească pentru a combate împreună această posibilitate cumplită.

Munca mea alături de bolnavi mi-a revelat secretele cele mai profunde ale unor oameni şi ale unor familii dintre cele mai diverse. Am fost nevoită să recunosc cu stupefacţie căci în lume există mai mulţi bolnavi decât oameni sănătoşi. Nu mai vorbesc de anomaliile şi tulburările mentale pe care le poartă atâţia oameni de pe

stradă... Mi-am dat seama însă şi de faptul că majoritatea acestor oameni ar fi putut fi salvaţi printr-un tratament adecvat sau printr-o simplă schimbare de mediu; acest lucru mărunt ar fi fost de multe ori suficient pentru a le purifica psihicul, redând fericirea familiei lor.

Am rămas astfel cu gândurile mele şi m-am întrebat la ce rezultat s-ar putea ajunge dacă fiecare om sănătos s-ar dedica acestei cauze. Mi-am dorit atunci din toată fiinţa mea să mă consacru acestei munci de alinare a acestei suferinţe. Dar cum şi de unde să încep?

Unde puteam găsi ajutorul necesar?

Atunci când mi-am pus această întrebare, am avut subit impresia unei prezenţe alături de mine. Exerciţiile de transmisie a gândurilor şi experienţele de spiritism îmi rafinaseră nervii într-o măsură atât de mare încât dacă aş fi fost condusă cu ochii legaţi într-o cameră, aş fi putut spune dacă în ea există cineva, definindu-i chiar caracterul. De aceea, am recunoscut imediat în mine acea furnicătură asemănătoare curentului electric care mă avertiza de prezenţa unei fiinţe străine. Am simţit apoi o senzaţie familiară, deşi nu ştiam încă *de unde* cunoşteam această vibraţie nobilă, pură şi atât de puternică... Am auzit apoi din nou în mintea mea acea voce care îmi era atât de dragă:

— Unde poţi găsi ajutor? E simplu: în tine! Nu ai înţeles încă faptul că răul apare întotdeauna pentru că voi aşteptaţi ajutorul din exterior? Şi cum *toată lumea* aşteaptă să primească un ajutor din exterior, *fără să-l şi ofere însă,* nimeni nu-l poate practic primi. Dimpotrivă, dacă toată lumea *şi-ar oferi ajutorul celor din jur,* toată lumea *l-ar putea primi.* În acest fel simplu, pământul ar putea fi eliberat de toată această suferinţă.

I-am răspuns vocii interioare.

— Nu ştiu cine eşti şi ce tip de forţă reprezinţi. Nu îţi aud decât vocea, care îmi spune întotdeauna adevărul. Tu îmi cunoşti gândurile şi îmi vezi fiinţa care pare invizibilă în ochii celorlalţi. Nu trebuie deci să-ţi mai

spun cât de mult îmi doresc să-mi consacru fiinţa alinării suferinţei celor din jur. Chiar dacă nu reprezint decât un fir de nisip, aş dori ca acest fir să-şi multiplice forţa de a-i ajuta pe ceilalţi. Altminteri, viaţa mea nu ar mai avea niciun sens, iar eu nu mi-aş putea găsi bucuria atâta vreme cât voi purta în mine suferinţa celor din jur. Doresc să contribui şi eu la mântuirea pământului!

— Atenţie, mi-a răspuns vocea interioară. Fii prudentă atunci când rosteşti asemenea cuvinte frumoase! Să contribui la această operă înseamnă spirit de datorie, de abnegaţie şi de sacrificiu. Va trebui să-ţi elimini toate imperfecţiunile personale! Să nu uiţi niciodată că trebuie să veghezi în permanenţă, că nu poţi să-ţi permiţi nici cea mai mică încălcare a legilor eterne. *Vei fi supusă din nou tuturor tentaţiilor în faţa cărora ai cedat până acum, şi vai ţie dacă nu vei fi victorioasă!* Niciun muritor nu are dreptul să se joace cu legile divine. Nu vei putea să-ţi mai foloseşti niciodată în scopuri egoiste puterile dobândite prin această muncă. Va trebui să renunţi la orice sentiment personal şi să renunţi să mai priveşti realitatea dintr-o perspectivă subiectivă. Fii deci atentă! Este mai bine să-ţi trăieşti viaţa la fel ca ceilalţi oameni decât să eşuezi ca artizan al acestei mari opere. Acesta este un avertisment!

— Nu mi-e frică, am răspuns eu. Persoana mea nu mă mai interesează. Nu mai am nicio dorinţă personală. După tot ce am văzut şi după tot ce am învăţat, nu mai pot resimţi nicio bucurie pe acest nivel. Nu mi-e teamă de tentaţii. Voi rezista în faţa lor, căci nu îmi mai fac iluzii. Doresc să contribui la această mare operă!

După câteva clipe de tăcere, m-am simţit învăluită de o iubire infinită, după care vocea mi-a spus:

— Recunosc încrederea pe care o ai în tine, copila mea, dar *de această dată* ai grijă să nu mai uiţi de tine…

Am rămas aşezată pe canapea, mi-am scuturat fruntea şi am privit în jurul meu, dar camera era goală. Cine fusese? De unde venea această forţă care îmi

vorbea cu această voce atât de familiară? De unde cunoşteam această voce, de unde îmi cunoştea ea încrederea mea în sine, şi când uitasem de mine, astfel încât *de această dată* să trebuiască să fiu mai prudentă?

Nu am primit niciun răspuns.

Lumini

Au trecut zilele, săptămânile, lunile... Aşteptam un semn, o indicaţie pentru a şti ce trebuia să fac, care erau datoria şi sacrificiul pe care trebuia să le fac şi pe care le anunţase vocea celui invizibil; dar vocea a rămas tăcută...

Am încercat de multe ori să recreez mediul necesar pentru a retrăi aceste furnicături în tot corpul, ca şi cum aş fi fost scăldată în apă minerală, să-mi deschid complet simţurile în faţa acestei voci... dar nu am reuşit.

Eram uimită. Se pare că degeaba aşteptam. Pe de altă parte, nu-mi convenea să pierd timpul degeaba. Mi-am spus aşadar că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să revin la preocupările mele terestre şi să mi le îndeplinesc cât mai bine, în speranţa că voi recepta din nou vocea interioară, primind de la ea instrucţiunile necesare pentru a putea contribui la marea operă. Am intuit că dacă doream să cunosc cu precizie adevărul, trebuia să mă purific de orice formă de egoism, la fel cum geamul ferestrei trebuie să fie perfect curat pentru a lăsa să pătrundă în interior lumina soarelui în toată splendoarea ei. Primul pas pe care trebuia să-l fac era deci acela de a afla ce zace în mine. Am înţeles că nu mă voi purifica perfect decât atunci când mă voi cunoaşte pe mine însămi.

Am început aşadar să cercetez şi să analizez sursa şi cauza tuturor gândurilor, cuvintelor şi acţiunilor mele. Ca forţă inconştientă opera în mine? *De unde* proveneau gândurile mele? *Cine* dorea să pronunţ cutare sau cutare cuvânt? *De ce* doream să fac o anumită acţiune, şi nu

alta? Dacă ceva îmi făcea plăcere, examinam *motivele* care stăteau la baza acestei plăceri. Dacă mă simţeam deprimată sau mânioasă, doream să cunosc *raţiunile* acestui lucru. Dacă o persoană mi se părea simpatică sau antipatică, mă analizam imediat pentru a-mi da seama care sunt caracteristicile responsabile de simpatia sau antipatia mea. Mă observam în permanenţă, pentru a afla de ce făceam cu plăcere anumite lucruri, în timp ce altele îmi repugnau. Atunci când simţeam nevoia să vorbesc, doream să conştientizez motivele pentru care simţeam această nevoie, iar atunci când tăceam, de ce anume nu aveam poftă să vorbesc. Am aşezat sub lupă fiecare cuvânt care îmi ieşea pe buze pentru a şti dacă era adevărat şi dacă nu putea răni pe altcineva. Eu eram cauza efectelor pe care le produceau cuvintele şi acţiunile mele. De aceea, încercam întotdeauna să mă pun în locul celui cu care vorbeam: *ce aş simţi eu dacă el mi-ar spune cuvintele pe care tocmai mă pregăteam să i le spun eu? Îmi păstram controlul în permanenţă, fără să-mi permit nici cel mai mic răgaz.*

Acest proces continuu de autoobservare m-a ajutat să conştientizez nenumărate comori. Puţin câte puţin, am învăţat să cunosc lumea magică a subconştientului, dar şi pe cea a conştiinţei. Am recunoscut *manifestările diverse ale forţei unice* în instinctele cele mai inferioare, la fel ca şi în Sinele spiritual cel mai elevat. Am înţeles că avem cu toţii opţiunea de a ne identifica cu propriile noastre instincte, sau de a le controla, adică de *a rămâne noi înşine!* Am învăţat că nu este liber decât acela care îşi controlează şi îşi stăpâneşte instinctele, şi care nu devine sclavul pasiunilor, poftelor şi dorinţelor sale.

În afara acestei autoanalize, mi-am continuat studiile de psihologie şi de filosofie, fără să neglijez nici gravura pe lemn şi pianul. Activitatea artistică reprezintă una din ocaziile cele mai bune de a te scufunda în sine şi de a reflecta asupra celor mai variate probleme.

Într-o zi, am primit vizita unui critic de artă care a

privit mobilele pe care le sculptasem. Deasupra patului se afla un faun care cânta la flaut. Estetul m-a întrebat dacă făcusem mai întâi un model din lut. I-am răspuns că nu ştiam să modelez lutul şi că sculptasem figurina direct în lemn.

— Nu am făcut altceva decât să îndepărtez lemnul care era în plus.

— Aţi studiat cumva anatomia? M-a întrebat el.

— Nu, nu am decât studii muzicale. Nu aş fi avut cum să urmez două academii în acelaşi timp.

A continuat să-mi privească gravurile, apoi a spus:

— Mare păcat că nu sunteţi sculptor!

— Fără studii, voi rămâne întotdeauna o amatoare, dar nu mai pot frecventa Academia de Artă, căci am un soţ şi un copil de crescut, şi nu doresc să-i neglijez.

— Aşteptaţi o clipă, mi-a spus, voi încerca să-l conving pe directorul Academiei de Artă să vă lase să frecventaţi – în mod cu totul excepţional – exclusiv cursurile de sculptură. De altfel, nici nu aveţi nevoie de celelalte cursuri. Cred că voi reuşi să îi fac pe cei de acolo să vă accepte ca studentă.

Şi astfel am devenit studentă la Academia de Artă, iar apoi adepta celui mai mare sculptor al epocii noastre. Când m-am prezentat la el, m-a privit cu atenţie, mi-a examinat faţa, şi, surprins, mi-a spus:

— Ce interesant, este pentru prima oară când văd nişte ochi egipteni la o fiinţă vie! Ştiaţi că aveţi ochi egipteni?

— Nu, i-am răspuns eu, nici măcar nu cunosc diferenţa dintre ochii obişnuiţi şi cei egipteni.

— Deschiderea ochilor egipteni se întinde pe lungime şi pe laterală. De aceea, pleoapele lor sunt aşezate cu totul altfel decât cele ale occidentalilor. Dacă priveşti un tablou îţi poţi da seama imediat, graţie acestei caracteristici, dacă este vorba de o operă egipteană sau nu. Nu aş fi crezut niciodată să întâlnesc asemenea ochi la o persoană vie, căci ei nu se mai

întâlnesc nici măcar la egiptenii de astăzi. Nu mai pot fi văzuţi decât în picturile sau sculpturile egiptene antice. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte craniul alungit şi tipic egiptean. De unde ai asemenea ochi?

I-am surâs politicos:

— Nu ştiu, maestre, poate că e ceva atavic?

Mi-a zâmbit la rândul lui şi mi-a dat prima mea sarcină…

A trecut un an, şi într-o zi a venit în studioul în care lucram – avea mai multe asemenea studiouri – şi mi-a spus:

— Începând de astăzi nu mai îmi datorezi niciun onorariu. Dacă nu dispui de un atelier personal, poţi să îl foloseşti pe acesta. Poţi lucra liber, ca o artistă independentă. Nu mai ai nevoie de sfaturile mele, ci doar de practică, pentru a te putea exprima cât mai bine în sculptura ta.

I-am mulţumit pentru oferta sa amabilă. Aveam acasă un studio în care expusesem de mai multe ori. Mi-am continuat acolo munca de creaţie. Profesorul mi-a rămas însă prieten şi a continuat să vină din când în când să vadă cum progresez.

Această activitate mă făcea cu adevărat fericită, aşa cum nu mai fusesem de mult. Trăiam un adevărat extaz. Atunci când sculptam, lumea exterioară şi timpul încetau să mai existe pentru mine, nu mai simţeam nicio dorinţă fizică, nu-mi era foame sau sete, şi uitam cu totul de persoana mea. Am observat că atunci când mă concentrez perfect, prin nervii mei trece o energie cu totul specială, o forţă ale cărei efecte erau deopotrivă benefice pentru corpul şi pentru mintea mea. De multe ori, atunci când eram acaparată de munca mea, mi se întâmpla să-mi dau seama de un adevăr fără nicio legătură aparentă cu ceea ce făceam. Am primit astfel multe răspunsuri la întrebările care mă preocupau, la întrebări filosofice, psihologice sau de altă natură. În asemenea momente rămâneam nemişcată, cu dalta în

mână, contemplând cu ochii spirituali noul adevăr revelat. Aveam atunci impresia că am trecut cu capul de tavan, pătrunzând în etajul superior. Priveam acest nou univers şi descopeream aici toate comorile pe care le ascundea. Asemenea flash-uri s-au repetat din ce în ce mai des, nu doar atunci când sculptam sau cântam la pian, ci mai ales atunci când mă concentram foarte puternic.

Într-o seară am trăit o experienţă dintre cele mai ciudate, dar nu în timp ce lucram, ci când mă aflam pe punctul de a adormi.

Soţul meu şi cu mine aveam obiceiul de a citi ceva înainte de a adormi. Este exact ceea ce făceam în seara respectivă. La un moment dat i-am spus soţului meu:

— Sunt obosită. Noapte bună!

Mi-am stins lampa de veghe, m-am întins confortabil în pat şi am închis ochii. Da, îmi închisesem ochii, dar *continuam să văd tot ce există în cameră!* Puteam vedea cu ochii închişi obiectele din cameră, inclusiv pe soţul meu care întorcea foile cărţii pe care o citea. Mi-am deschis imediat ochii, ca să verific dacă chiar făcea acest lucru, sau totul era doar o proiecţie a minţii mele. Mişcările sale s-au dovedit exact acelea pe care le văzusem. Mi-am închis din nou ochii şi am constatat că pot vedea la fel ca mai înainte. Surprinsă la culme, am privit în jurul meu cu ochii închişi şi am observat tot ceea ce putea fi observat! Ciudat era faptul că nu vedeam lucrurile într-o manieră plastică, în trei dimensiuni, ci transparente, aşa cum părea să fie şi pleoapele mele, şi la fel de plate ca şi negativul unei fotografii, ca o radiografie extrem de precisă. Spre exemplu, îmi vedeam maşina de cusut în interiorul cutiei sale de lemn, tablourile de pe peretele camerei alăturate dincolo de zid, hainele din dulapul închis, şi toate micile mele obiecte personale aflate în dezordine pe măsuţa mea de lucru. Aveam impresia că văd toate lucrurile unele în spatele celorlalte.

Soţul meu mi-a remarcat mişcările şi m-a întrebat:

— De ce îţi întorci capul în toate direcţiile, cu ochii închişi?

Extrem de tulburată, i-am explicat că vedeam cu ochii închişi. Surprins, m-a întrebat câte degete ridică în sus şi a făcut alte câteva mici experienţe similare, pentru a mă pune la încercare. Îi puteam vedea chiar şi scheletul în interiorul corpului său, organele interne, unele în spatele celorlalte. Era extrem de ciudat, dar simţul meu înnăscut al umorului m-a făcut să izbucnesc în râs, căci era absolut comic să-mi pot vedea soţul atât de transparent!

În cele din urmă, am adormit amândoi. Ca întotdeauna, am avut un somn calm, iar a doua zi dimineaţă am fost nevoită să-mi deschid din nou ochii ca să pot vedea normal! Acest fenomen bizar nu s-a mai repetat multă vreme. Sculptura mi-a ocupat din nou întregul interes.

Nu-mi neglijam nici studiile de psihologie. Cei care veneau să mă consulte în legătură cu problemele lor personale erau din ce în ce mai mulţi. Am obţinut astfel tot mai multe cunoştinţe practice.

Anii au trecut. Iarna lucram încontinuu, iar verile ni le petreceam pe malul lacului, bucurându-ne de frumuseţea naturii şi de viaţa de familie.

Viziuni

O anumită perioadă din viaţa mea a fost marcată în particular de desele viziuni pe care le aveam în stare de veghe. Unele dintre ele au fost atât de extraordinare încât au continuat să exercite o influenţă deosebită asupra restului vieţii mele. Iată câteva dintre cele mai importante:

La sfârşitul fiecărei veri, soţul meu şi cu mine făceam o călătorie prin diferite state. Într-un an ne-am oprit la întoarcerea din Italia în Munţii Dolomiţi, pentru a

face câteva excursii. Acolo am avut una dintre cele mai impresionante viziuni.

Într-o seară, după ce m-am întors la hotel după o ascensiune obositoare, m-am lungit în pat. Soarele fusese atât de puternic în timpul zilei încât avusesem impresia că razele sale îmi străpung fiinţa şi inima. Pereţii imenşi de stâncă, de culoare roşiatică, reflectau aceste raze şi le multiplicau de o mie de ori. Întreaga atmosferă părea să aibă ceva demoniac; totul părea în flăcări, ca şi cum ne-am fi aflat în anticamera infernului. De aceea, m-am simţit uşurată atunci când am început să cobor şi am văzut soarele dispărând la orizont.

M-am culcat devreme, dar în loc să adorm, am avut impresia că tavanul cade peste mine, iar eu mă prăbuşesc într-un vid fără fund, în neant, ca şi cum urma să mor. Chemat de urgenţă de soţul meu, medicul a constatat că aveam un atac de inimă. Mi-a făcut o injecţie. Noaptea a trecut, dar pulsul meu rămânea slab şi mă chinuia aceeaşi senzaţie de topire în neant. Am învăţat atunci ce înseamnă frica de moarte. La fel ca întotdeauna, am continuat însă să mă observ şi mi-am putut da seama astfel că frica de moarte este o senzaţie fizică. În conştiinţa mea eram la fel de calmă ca de obicei, nu-mi era deloc teamă de moarte; şi totuşi, simţeam o angoasă teribilă în faţa ei. Era insuportabil! Parcă nu m-aş mai fi aflat în această lume, dar nu ajunsesem încă nici în alta. Pluteam în neant! Suferinţa era atât de intensă încât m-am gândit: mai bine să mor pe loc decât să îndur o asemenea tortură. Am renunţat la luptă, căci doream să pătrund în mod conştient în moarte, pentru a scăpa de această frică de dispariţie…

Tocmai când mă pregăteam să alunec conştient în acest neant – de care îmi era atât de teamă – spaţiul s-a deschis subit, iar ochii mei au putut contempla cu uimire infinitatea. Am văzut în acest spaţiu un drum, un drum foarte lung, la capătul căruia, dincolo de tot ce era material, în plină eternitate, se afla o siluetă masculină,

scăldată într-o lumină orbitoare, care îşi întindea braţele către mine, într-un gest de iubire inefabilă. Mi se părea infinit de departe de mine, iar faţa lui strălucea cu o asemenea intensitate încât nu-i puteam discerne trăsăturile. Am ştiut totuşi imediat că era *Mântuitorul* acestei lumi.

Tot felul de creaturi cu o formă ovală, asemănătoare unor ouă, avansau lent de-a lungul acestui drum. Îmi aminteau de o turmă de oi, cărora nu le puteai vedea decât spatele. Eu stăteam acolo, la începutul acestui drum, şi le indicam creaturilor calea pe care trebuiau să o ia. Se îndreptau cu toate în linişte către silueta de lumină, care le aştepta cu braţele deschise. Cei care *Îl* atingeau se topeau în lumina sa şi dispăreau. Această cale atât de lungă părea un fluviu continuu, alcătuit din aceste forme ovale despre care ştiam că sunt *suflete umane.* Implacabilă, continuam să le indic direcţia celor care treceau, arătându-le tuturor sufletelor calea cea bună…

Viziunea m-a făcut să înţeleg că nu urma să mor încă, întrucât nu îmi terminasem munca, şi nu aveam cum să mor înainte de a-mi îndeplini misiunea. Am înţeles că această misiune era dificilă şi îndelungată, aşa că va mai trece mult timp până când orologiul cosmic urma să sune ceasul plecării mele către patria de lumină, în care mă aştepta iubirea eternă…

M-a cuprins atunci o pace infinită, iar inima mea şi-a reluat bătăile normale, deşi încă slăbite. Am privit faţa îngrijorată a soţului meu. Întrucât puteam să-mi mişc din nou limba, i-am spus cu blândeţe că mă simţeam mai bine. Dragul de el a plâns ca un copil, fericit să mă audă vorbind şi să vadă lumina din ochii mei.

A trebuit să rămân încă o vreme la pat, după care ne-am întors acasă. La scurt timp, totul a reintrat în normal.

Vara, pe malul lacului, eram întotdeauna mai receptivă la viziuni, la fel cum eram mai sensibilă la

mesajele telepatice, indiferent dacă era vorba de emisiuni sau de recepţii. Într-o zi de vacanţă, după o excursie încântătoare, ne-am dus să ne culcăm. Liniştea domnea în toată casa, aşa că am adormit lângă soţul meu. Am început să visez tot felul de lucruri într-o ordine haotică, aparent fără nicio legătură unele cu altele, când dintr-o dată, am auzit în vis paşi lenţi şi apăsători, lucru care m-a trezit brusc. Mi-am dat seama că cel care se apropia era un bătrân încovoiat, care s-a aşezat în faţa mea. Stăteam pe nişte trepte, şi cum nu trecuse nimeni, nu putusem să cerşesc. Treptele făceau legătura între cartierul de sus şi cele de jos. Pe ele treceau zilnic numeroşi funcţionari care lucrau în cartierul de sus, în drum spre birou sau spre casă. Acesta era unul din locurile mele preferate, întrucât pe aici treceau mii de oameni, mulţi dintre ei fiind „clienţii” mei, care-mi dădeau de pomană. Ce dorea atunci acest bătrân impertinent care s-a aşezat tocmai pe locul meu? Din cauza lui o să am probleme, căci oamenii nu dau de pomană la doi cerşetori. O să-mi pierd astfel jumătate din câştig. Îl privesc în faţă şi sunt pe punctul de a-i spune să plece, că acesta este locul meu! Îl privesc şi trăiesc un sentiment de nesiguranţă… Îl fixez cu privirea şi mă simt stânjenită… Constat că şi el se simte nesigur, că schiţează chiar o mişcare ca şi cum ar dori să se ridice, dar este prea târziu: îl recunosc şi mă recunoaşte şi el. O, Doamne, nu mă abandona!… *El* este cel pe care l-am căutat toată viaţa, care m-a abandonat şi pe care nu l-am putut uita niciodată… Şi iată-l acum în faţa mea, un cerşetor la fel ca şi mine… De ce, de ce a trebuit să ne regăsim astfel?

Îi privesc faţa bătrână şi ridată, cu pielea flască, cu buzele atârnându-i, cu părul rar şi barba în dezordine, cu hainele vechi şi rupte. Ce s-a întâmplat cu acel cavaler tânăr şi elegant care fusese odată? M-a privit cu teamă, conştient de decăderea lui, ruşinat. Faţa i s-a strâmbat într-o grimasă şi a început să plângă în tăcere. Şi-a

ridicat mâinile ca să-şi şteargă lacrimile şi i-am văzut palmele osoase, acoperite de răni, cu unghiile lungi şi murdare, cu degetele respingătoare, închircite de gută. Oh, aceste mâini care fuseseră cândva atât de frumoase, de elegante, de îngrijite, şi pe care le sărutasem cu atâta fervoare…

Mi-am privit apoi propriile mâini… Ce oroare! Am constatat că sunt la fel de neglijate ca şi cele ale bătrânului. Propriile mele degete sunt la fel de închircite de gută, la fel de acoperite de răni. Când au devenit oare mâinile mele atât de oribile? Habar n-am! Nu m-am privit niciodată. Până acum, am trăit ca o somnambulă. Abia acum m-am trezit, ca şi cum aş fi ieşit dintr-o ceaţă deasă şi impenetrabilă, care mi-a învăluit până acum conştiinţa. Ceaţa s-a risipit şi totul a devenit clar. Mi-am văzut întreaga viaţă şi locul meu în mijlocul oamenilor, care m-au tratat dintotdeauna ca pe o sălbatică, fără iubire, fără compasiune. În această stare de semi-conştienţă am tolerat totul – loviturile, răutatea, sarcasmele – ale celor de la fermă, care şi-au bătut joc de imperfecţiunile şi de neîndemânarea mea. În asemenea condiţii, cum aş fi putut să mă îngrijesc de mâinile mele, şi de înfăţişarea mea, în general? Când eram tânără, doream uneori să mă fac frumoasă, *ca să-i plac lui,* şi îmi legam în păr panglici colorate. Dar după ce l-am pierdut, pe el şi copilul, totul îmi devenise indiferent. Nu m-am mai privit niciodată într-o oglindă. Nu m-am mai preocupat de aspectul mâinilor mele, ci numai de pomenile care mi se dădeau. Acum, când mintea mi s-a luminat, mi-am amintit de cei care îşi retrăgeau brusc mâna care ţinea o monedă de argint, numai pentru ca mâna lor să nu o atingă pe a mea. Acum înţelegeam totul! Cât de respingătoare mi se păreau chiar mie propriile mele mâini osoase, murdare şi rănite, ca să nu mai vorbesc de hainele rupte şi urât-mirositoare pe care le purtam. Oare cum o arăta faţa mea? O, dacă el nu m-ar fi abandonat cu atâta cruzime, astăzi nu ne-am întâlni în asemenea

condiţii, iar eu nu aş fi pierdut copilul… De ce? De ce au trebuit să se petreacă astfel lucrurile, şi de ce a mai trebuit să ne mai întâlnim odată la sfârşit? Acum viaţa noastră este terminată – nimic nu mai poate fi reparat – nimic! Totul s-a sfârşit, este prea târziu… prea târziu…

Am simţit cum mă cuprinde o sfârşeală infinită şi cum cad în disperarea cea mai profundă. O durere cumplită mi-a sfâşiat întreaga fiinţă, am simţit cum inima mi se rupe în două… după care totul a devenit negru în faţa ochilor mei, totul a dispărut, am căzut în neant…

Cineva a gemut lângă mine, a scos un strigăt… Am auzit, doream să ştiu cine este… Lumina a revenit lent în mintea mea, şi am văzut lângă mine faţa îngrijorată a soţului meu. Am realizat atunci că am dificultăţi să respir. M-am aşezat mai bine, sprijinită de el, şi când a văzut că îl recunosc, a scos un suspin de uşurare şi m-a întrebat, încă îngrijorat:

— Ce se întâmplă? Te simţi bine? Mi-a fost atât de teamă! Gemetele tale m-au trezit, mă priveai cu ochii larg deschişi, dar fără să mă vezi. Ce ai? Ce se petrece? Răspunde-mi!

L-am privit, am vrut să-i răspund, dar din gură nu mi-a ieşit niciun sunet. Eram încă paralizată de frică. Treptat, mi-am regăsit puterea şi am putut să-i răspund de-abia articulat:

— Nu acum, o să-ţi spun mâine.

Soţul meu nu a insistat, iar eu am recăzut cu capul pe pernă. Mi-a luat mâna în mâna lui, şi văzând că încep să mă calmez, m-a privit din nou cu o privire întrebătoare, după care a stins lumina.

A doua zi dimineaţa, ne-am instalat confortabil în grădină şi i-am povestit ciudata viziune pe care am avut-o noaptea trecută.

Se făcea că eram o cerşetoare care şi-a amintit dintr-o dată întreaga viaţă, iar această cerşetoare *eram chiar eu. Eu* îmi aminteam tot ce trăise acea femeie. Era propria mea viaţă, care mi se revelase subit în faţa

conştiinţei mele.

— Am fost un copil abandonat, care trăia pe o mare proprietate. Nu aveam tată, sau cel puţin nu-mi aminteam să fi avut un tată şi o mamă. La fermă trăiau foarte multe persoane, un băiat de grajd care se ocupa de cai, valeţi care tăiau lemne şi care hrăneau câinii de vânătoare, bucătăreasa care era şefă în bucătăria ei mare şi tot felul de tineri servitori care lucrau în diferite activităţi. Am crescut la această fermă şi am fost pusă să fac tot felul de munci. Când am devenit adolescentă, mi s-a permis să intru în casa stăpânului. Era o casă imensă, cu multe camere, despre care cameristele îmi spuseseră că erau foarte frumoase. Nu aveam niciodată permisiunea să intru în ele, căci mergeam numai cu picioarele goale, iar în camere nu puteau intra decât cei încălţaţi. Eu eram ceea ce se numea „o servitoare de exterior”. Camerele dădeau într-un coridor foarte lung, a cărui curăţenie cădea în sarcina mea. Aduceam apă din fântână în nişte căldări mari, îngenuncheam şi frecam cu peria dalele coridorului. Chiar şi acum îmi mai aduc aminte de acele dale foarte aproape de faţa mea, felul în care mă aplecam ca să le spăl, una după alta, frecând la infinit acest coridor fără sfârşit… Iar când acesta era gata, trebuia să trec la cel de la etaj! Astfel treceau zilele, lunile şi anii… iar eu continuam să spăl şi să frec aceleaşi dale. Dar eram mulţumită. Nu aveam mai nimic în cap, decât un fel de ceaţă. Îmi plăceau culorile dalelor! Drept răsplată pentru munca mea, primeam de mâncare şi permisiunea de a dormi într-o încăpere deasupra grajdului. În curte, admiram întotdeauna atelajele care aparţineau stăpânilor domeniului, care nu intrau decât pe poarta principală. Vizitii aveau sarcina să deşeueze caii, să-i plimbe puţin în cerc şi apoi să-i ducă în grajd. La vânătorile organizate veneau întotdeauna mulţi invitaţi, iar dalele coridorului erau în permanenţă murdare. Bărbaţii intrau cu cizmele lor pline de noroi, iar noaptea, până dimineaţa, trebuia să curăţ holul până

când se trezea toată lumea.

Într-o zi, eram în curte, când a intrat un tânăr bărbat, foarte frumos. Venise să-şi caute calul. A intrat în grajd, a urcat pe cal şi dus a fost. Eram fascinată de frumuseţea lui, dar el nici măcar nu m-a privit. Eram topită după el, ca şi cum ar fi fost Dumnezeu-Tatăl în persoană. Când, în noaptea următoare, a venit la mine, am fost atât de fericită încât l-am lăsat să-mi facă tot ce a vrut. Faţa lui strălucea în ceaţa din mintea mea, şi am petrecut câteva minute încântătoare în braţele sale…

Întrucât venea deseori să vâneze, viaţa mea a ajuns să se împartă între zilele fericite şi cele cenuşii, de aşteptare.

Un an mai târziu mi s-a născut un copil. Cea care m-a asistat a fost bucătăreasa, căreia îi cerusem ajutorul. Nu prea înţelegeam ce se întâmplă, şi abia când ea mi-a pus copilul în braţe, după chinurile cumplite ale naşterii, am simţit cum mi se încălzeşte inima. Pentru prima oară în viaţă, eram cu adevărat fericită: *cineva avea nevoie de mine, exista cineva pentru care eu reprezentam totul!* Bucătăreasa i-a povestit ce s-a întâmplat stăpânei casei. Aceasta a venit, a privit copilul şi mi-a îngăduit să-l păstrez lângă mine. I-am promis că o să lucrez încă şi mai mult, numai să nu-mi ia copilul…

Când tatăl copilului a fost din nou oaspetele stăpânilor mei şi a venit să mă vadă noaptea, am fost fericită să-i arăt copilul. L-am rugat să mă ia în casa lui, să lucrez pentru el şi să-l servesc cu credinţă. A avut un moment vizibil de teamă, după care mi-a spus că nu este convins că el este tatăl copilului. „Cine ştie, ar putea fi oricare valet de la ferma asta!” M-am apărat cu toată forţa disperării şi i-am explicat că a fost singurul bărbat care m-a atins vreodată. Degeaba l-am implorat însă să mă lase să trăiesc alături de el, în umbra lui, fără să-l deranjez cu nimic, să mă lase să lucrez pentru el. M-a ascultat o clipă, dar atunci când am îngenuncheat ca să-i îmbrăţişez genunchii, m-a părăsit brusc. Nu l-am mai

văzut niciodată de atunci. A mai fost oare oaspetele stăpânilor mei? Nu ştiu. În orice caz, în curtea interioară nu a mai revenit niciodată, şi degeaba l-am aşteptat ani de zile. Dispăruse complet din viaţa mea. Singurul care îmi mai rămăsese era copilul meu, viaţa mea, cel care îmi ocupa toate gândurile!

Frecam aşadar dalele coridorului, gândindu-mă la copilul meu... Scoteam apă din fântână gândindu-mă la copilul meu... Lucram cât puteam de rapid, pentru a mă întoarce la copilul meu. Era o fetiţă, frumoasă şi inteligentă ca şi tatăl ei. Făcea întotdeauna pe dos ceea ce îi spuneam şi nu suporta nicio contrazicere. Cu cât deveneam mai mult sclava ei, cu atât mai puţin amabilă se dovedea faţă de mine. Deşi atât de mică, mă trata cu foarte puţin respect şi mă dispreţuia. Nimic din ceea ce ziceam sau făceam nu părea să-i fie pe plac. Îi plăcea să se plimbe şi pleca uneori atât de departe încât nu se întorcea acasă decât a doua zi. Acest lucru mă aducea la disperare, întrucât trebuia să mă duc să o caut. Dar viaţa mea nu îşi recăpăta sensul decât după ce se întorcea acasă.

Într-o zi, ea a plecat şi nu s-a mai întors niciodată. Am căutat-o pretutindeni, am aşteptat, am căutat-o iarăşi. Nu am mai regăsit-o însă. Nu am mai putut să lucrez. Durerea îmi slăbise prea tare forţele. Soarele nu mai exista pentru mine. Întreaga lume mi se părea lipsită de sens. Fără să-mi mai pese, am părăsit ferma în căutarea copilului meu. Mă duceam dintr-un loc în altul şi întrebam pe toată lumea dacă nu mi-a văzut fetiţa. Anii au trecut, iar eu am continuat s-o caut, dar fără speranţă. Singura care mă împingea înainte era o stare de agitaţie interioară. Oamenii îmi dădeau de mâncare, iar când hainele mele se rupeau, îmi dădeau de pomană haine vechi. Vagabondam tot timpul, rătăcind mereu mai departe...

Într-o zi, pe când traversam un oraş, m-am întâlnit cu bucătăreasa, care se căsătorise şi părăsise conacul.

Ea m-a primit în casă, m-a curăţat şi mi-a povestit că tatăl copilului…

Aici, soţul meu mi-a prins mâna şi m-a întrerupt. Era palid la faţă, iar vocea îi tremura când mi-a spus:

— Aşteaptă! Aşteaptă! O să continui eu, cunosc urmarea, *îmi amintesc ce s-a întâmplat!* În timp ce tu povesteai, totul mi-a devenit cât se poate de clar în minte. M-am recunoscut imediat: *eu* am fost acel bărbat care te-a abandonat la vremea respectivă. Eu am fost cel care a acţionat atât de frivol şi de iresponsabil. Nu trăiam decât pentru a mă amuza. Aruncam cu banii în stânga şi în dreapta, şi într-o zi m-am trezit în stare de faliment. Proprietatea familiei mele a fost vândută creditorilor mei. Am fost nevoit să îmi părăsesc pământul şi conacul. M-am dus atunci la prietenii mei de băutură şi de jocuri de noroc, cei care mă ajutaseră să îmi risipesc averea. După numai câteva săptămâni, ei mi-au dat de înţeles că nu mai eram binevenit printre ei. Experienţa s-a repetat, până când un prieten adevărat m-a sfătuit să îmi caut de lucru. Am vrut să reîncep o viaţă nouă şi am căutat de lucru. Nimeni nu m-a luat însă în serios. Nu ştiam să fac nimic. Coboram astfel tot mai jos pe scara socială. La un moment dat, în mintea mea a apărut o idee fixă: nenorocirea mea era pedeapsa pe care mi-o dădea Dumnezeu pentru că te-am abandonat pe tine şi pe copilul nostru. M-am dus atunci la prietenii mei de altădată, la conacul unde ai lucrat tu, ca să aflu ce s-a întâmplat cu voi. Nu am mai găsit însă pe nimeni care să-mi poată da vreo informaţie… am continuat apoi cu vechea mea viaţă, găsind din ce în ce mai puţini prieteni dispuşi să îmi împrumute bani. În cele din urmă, au ajuns chiar să îmi refuze inclusiv ospitalitatea. Am început atunci să cerşesc de la străini. Am devenit un vagabond. Oameni plini de compasiune mă lăsau uneori să îmi petrec noaptea în grajdul lor. Vârsta, foamea, decrepitudinea m-au condus în cele din urmă în oraşul în care ne-am întâlnit a doua oară, cerşetori amândoi…

L-am ascultat fascinată pe soţul meu, ştiind că tot ce spunea era adevărat. Şi eu îl recunoscusem în cerşetorul cu pricina. Era exact ceea ce îmi povestise bucătăreasa: îşi risipise întreaga avere, revenise odată la conac, mult mai târziu, dar nu mai era bărbatul elegant care fusese. Dimpotrivă, era neglijent şi purta haine ponosite. După ce am plecat de la bucătăreasă, m-am dus din nou la conac ca să îi caut adresa. Dar nimeni nu ştia pe unde putea fi. Mi-am continuat apoi drumul, dar vârsta şi-a spus cuvântul: nu mai aveam putere să umplu. M-am stabilit aşadar în oraşul unde a început viziunea şi m-am instalat pe scări, pentru a cerşi. Acolo l-am regăsit pe cel pe care îl căutasem atâta, cu puţin timp înainte să mor, suficient însă pentru a-mi recunoaşte eşecul total al vieţii şi faptul că nu mai aveam niciun mijloc prin care să pot repara ceva. Era prea târziu… prea târziu… Copilul dispăruse, viaţa mea se sfârşise… aşa că am căzut moartă pe scări. Acesta a fost finalul viziunii.

Ne-am privit fără să pronunţăm un cuvânt, neînţelegând prea bine cum au putut două fiinţe moderne şi inteligente să treacă printr-o asemenea viaţă. Experienţa pe care am trăit-o nu putea fi explicată de teoriile moderne referitoare la ereditate şi la psihologie. *Noi ştiam că totul se petrecuse în realitate!* Că nu era vorba doar de imaginaţia noastră.

Eram amândoi profund tulburaţi. Soţul meu mi-a spus:

— Nu am înţeles niciodată de ce – încă din copilărie – m-am ţinut departe de alcool, de jocurile de noroc şi de majoritatea plăcerilor mondene. Acum totul se explică: după ce am risipit totul şi am trăit într-o asemenea sărăcie, principiul moral de a nu mai juca, de a nu bea, de a nu fi frivol, *mi s-a întipărit adânc în conştiinţă.* Am înţeles atunci adevărata valoare a banului. Am înţeles de asemenea că *un bărbat îşi manifestă adevărata valoare numai atunci când îşi poate asigura o viaţă decentă sieşi şi familiei sale.* Toate aceste lucruri erau adânc

încrustate în subconştientul meu. Acum îmi dau seama de ce am avut forţa să le rezist colegilor mei de la universitate atunci când doreau să mă antreneze în distracţiile lor. Mi-a fost întotdeauna frică să nu mi se întâmple ceva teribil dacă aş dansa sau dacă m-aş amuza în vreun fel. Acum ştiu că de fapt îmi era teamă de cumplita mizerie în care m-a aruncat viaţa mea de atunci, risipită atât de orbeşte. Ideea că nu trebuie să beau sau să joc provenea din subconştientul meu.

— Da, i-am răspuns eu, iar faptul că atunci nu ai lucrat deloc explică zelul tău excesiv şi simţul datoriei exagerate de astăzi!

— E limpede. În cea de-a doua jumătate a vieţii mele de atunci *am dorit* să lucrez, dar întrucât nu învăţasem să fac nimic, nu înţelegeam nici măcar ce înseamnă să lucrezi. Tocmai de aceea nu m-a luat nimeni în serios atunci când am încercat să-mi caut de lucru. Mai târziu, oameni plini de compasiune mi-au încredinţat mici lucrări, deşi devenisem un vagabond: tăiam lemne, încărcam căruţe, culegeam strugurii sau băteam covoare. Şi în timp ce mâinile mele neobişnuite cu munca sufereau, dorinţa mea de a învăţa, de a mă corecta, de a cunoaşte, creştea fără încetare în mine. Aşa se explică de ce în această încarnare am învăţat tot ce am putut, şi cred că voi continua să învăţ până la sfârşitul zilelor mele.

Când a pronunţat aceste cuvinte: „până la sfârşitul zilelor mele”, am simţit o gheară de gheaţă care îmi strângea inima. Oare unde vom fi atunci, copilul meu şi cu mine, la sfârşitul vieţii sale? Frica m-a paralizat… Există o lege a naturii care spune că *dacă lovesc cu pumnul un zid, acesta îmi loveşte la rândul lui pumnul, fără să vrea! De fapt, nu zidul este cel care mă loveşte, ci propria mea lovitură care se repercutează asupra mea. Dacă lovesc ceva, acesta îmi înapoiază lovitura…* Nu, nu doream să continui acest raţionament până la capăt! Nu doream să îl părăsesc pe acest om, nu… nu… nu!

Am preferat mai degrabă să mă gândesc la relaţia care exista între actuala încarnare şi cea trecută. Cum se puteau explica slăbiciunea mea mentală de atunci şi talentele mele actuale? Nu am găsit deocamdată nicio explicaţie.

Starea de tulburare nu ne-a părăsit nici în zilele care au urmat, dar ne-am întors pe malul lacului, alături de alţi vecini şi de copiii noştri. Treptat, amintirile acelei vieţi trecute s-au estompat. Eram amândoi oameni de bun simţ şi nu doream să ne pierdem timpul cu amintiri din trecut. De altfel, soţul meu a trebuit să-şi scurteze vacanţa şi să se întoarcă la lucru. Eu am rămas cu surorile mele, cu fratele meu şi cu copiii.

Regiunea în care se afla lacul era de origine vulcanică şi nu este exclus ca radiaţiile emise să îmi fi facilitat receptivitatea la aceste viziuni. Chiar şi astăzi mai caut o explicaţie naturală a evenimentelor. Nu am crezut niciodată în fantome şi în demoni, iar atunci când cineva îmi povestea istorii cu apariţii nocturne, zâmbeam, aşa cum fac majoritatea ignoranţilor, spunându-mi în sinea mea că oamenii au o imaginaţie foarte vie. Practic, nu puteam să îmi imaginez că asemenea experienţe pot fi trăite. Pe de altă parte, viziunile pe care le trăiam nu ar fi putut fi imaginate *nici dacă aş fi vrut.* O viziune nu apare decât atunci când eşti ocupat cu altceva…

Într-o seară din aceeaşi vară, după ce soţul meu plecase deja, m-am dus la culcare. Am mers mai întâi în camera în care fiul meu dormea profund. Apoi m-am culcat şi am suflat în lumânare – căci nu aveam încă electricitate – după care am adormit.

Nu ştiu cât timp am dormit, când dintr-o dată m-a trezit un zgomot, ca şi cum cineva ar fi rătăcit prin cameră. Am luat o lumânare, am aprins-o… şi o clipă mai târziu, m-am repezit după o apariţie înspăimântătoare, care îmi răpise *deja* fiul. Era o siluetă feminină care semăna foarte bine cu imaginea pe care o avem noi

despre vrăjitoare. Surprinsă de lumină, aceasta a dorit să fugă pe fereastră, lăsându-se să alunece pe o funie lungă, legată de pat. M-am aruncat după ea şi am prins copilul, căruia nu dorea deloc să-i dea drumul! Între noi s-a încins atunci o luptă teribilă. Vrăjitoarea coborâse deja destul de mult pe coardă, de care părea inextricabil legată, ca şi cum coarda ar fi emanat din ea sub forma unui curent de energie pe care îl alimenta în forţă, dar nu a putut continua să coboare, întrucât eu am prins copilul, dorind cu orice preţ să i-l smulg. Dar şi ea trăgea cu putere de el! Bietul copil era tras încoace şi încolo. Intuiţia mi-a spus atunci că dacă voi reuşi să-i smulg copilul, ea va dispărea în mod natural. În această luptă aprigă, m-am agăţat cu disperare şi cu toată forţa de bietul băieţel, pe care vrăjitoarea încerca să mi-l smulgă cu aceeaşi violenţă. Apoi, dintr-o dată şi fără niciun avertisment, ea i-a dat drumul, a alunecat pe coardă şi dusă a fost.

Iar eu?... M-am trezit îngenuncheată lângă pat, în timp ce copilul dormea liniştit alături de mine, perfect calm. Dar lumânarea era încă aprinsă. Oare visasem? Am uitat oare să sting lumânarea înainte să adorm? Dar nu, chibritul era încă incandescent, ceea ce dovedea că *tocmai o aprinsesem* şi că întreaga scenă se derulase cu o rapiditate extremă. În caz contrar, chibritul nu ar mai fi fost încă incandescent. Înseamnă că *nu visasem!*

Am stins din nou lumânarea, m-am alungit în pat şi am încercat să îmi calmez inima care bătea nebuneşte. Oare ce însemnau toate acestea? O vrăjitoare? Oare există cu adevărat vrăjitoare? De ce erau reprezentate întotdeauna în acelaşi fel vrăjitoarele de către artişti şi de unde veneau aceste imagini? Cum puteau să existe „vrăjitoare” şi de ce şi le imaginau întotdeauna oamenii călare pe o mătură? Cum era posibil ca ele să fie reprezentate la fel pretutindeni în lume, dacă nu reprezentau altceva decât fructul imaginaţiei oamenilor? De ce nu erau ilustrate altfel, de pildă cu copite în

picioare, ca şi diavolul? De altfel, de unde ştiu oamenii că cel cu copite este diavolul, şi nu o vrăjitoare? A văzut cineva vreun diavol sau vreo vrăjitoare? Şi de ce sunt ilustrate ele călare pe o mătură? Vrăjitoarea pe care o văzusem eu avea un fel de coardă, pe care aş fi putut-o confunda uşor cu o mătură, atunci când a plecat. O vrăjitoare este definită ca o servitoare a „răului”. Acest lucru reprezenta o realitate. Înţelegeam foarte bine că întreaga scenă fusese doar o proiecţie a minţii mele. *Dar ce anume o provocase? De unde provenea şi cum de luase forma unei imagini atât de precise?* Pentru mine totul fusese real, şi interesant era faptul că toţi cei care au trăit asemenea experienţe le descriau în mod similar, ca fiind reale. Cum era posibil ca noi să avem cu toţii aceeaşi imagine în subconştient, în măsura în care acesta era locul din care provenea ea? Unii vor spune că totul s-a datorat imaginilor cu vrăjitoare pe care le văzusem, explicând astfel proiecţia mea mentală. Dar nu era cazul, căci deşi vrăjitoarea mea semăna într-adevăr cu majoritatea celor pe care le văzusem vreodată, am fost surprinsă să remarc şi o serie de diferenţe notabile.

În fond, de unde provenea coarda aceea ciudată? Eu nu văzusem niciodată ceva similar în vreun desen. Evident, aveam o părere personală legată de ea, derivată din experienţele mele de transmisie a voinţei de la o persoană la alta. În viziunea mea, era vorba de un curent de energie... sau poate de un curent de voinţă? Dar de unde venea acest curent? Din cine emana el? Dacă curentul de energie putea fi privit ca un obiect material, oare forma vrăjitoarei nu putea fi şi ea o simplă idee ţesută în jurul unor forţe imateriale? În fond, ce suntem noi, oamenii? De unde provine această formă umană? Nu suntem şi noi alcătuiţi din curenţi de energie, care dau naştere unor forme perceptibile de către organele noastre de percepţie specializate în acest sens? Ce este „realitatea”? Numai ceea ce putem atinge? Nu suntem şi noi, oamenii, simple proiecţii *care cred* că reprezintă

forme? Iubirea, ura, speranţa, disperarea, bunătatea şi răutatea nu sunt pentru noi realităţi, chiar dacă nu au formă? Ele reprezintă forme subtile, nesesizabile de către organele de percepţie, dar care îi fac pe oameni să fie fericiţi sau nefericiţi. Ele nu sunt mai puţin „reale” decât „realităţile” tangibile. Aşadar, vedeam forma fizică, tangibilă, a copilului meu dormind liniştită pe pat, şi era limpede că ea nu luase parte la lupta mea împotriva apariţiei. Altfel spus, am ajuns la concluzia că lupta s-a dat între *două energii, nu între două corpuri.* Oare semnifica acest lucru că totul a fost mai puţin real? Nu s-ar putea spune invers, că cele două apariţii, a copilului meu şi a vrăjitoarei, au fost chiar mai reale decât forma materială a copilului adormit pe pat? Ce este o formă materială? O simplă rezultantă şi un înveliş al forţelor care alcătuiesc corpul fizic. Forţa este cauza, iar corpul fizic nu este decât efectul. Atunci, care dintre cele două este mai reală, care este mai importantă?

Experienţa pe care tocmai o trăisem şi care fusese atât de reală pentru mine m-a preocupat multă vreme. Era o dovadă că chiar şi atunci când dormi, poţi trăi o realitate absolută!

Au trecut câteva zile, şi într-o seară, după ce toţi s-au retras, m-am dus şi eu la culcare. Ziua fusese extrem de caldă, iar aerul din camera mea era irespirabil. Am lăsat ferestrele deschise, la fel ca şi uşa care dădea în hol. Vedeam din patul meu scările care conduceau la etajul superior.

Ca de obicei, am trecut în revistă evenimentele de peste zi. Ce lucruri bune şi ce lucruri rele făcusem, ce spusesem şi ce nu spusesem, ce ar fi trebuit să spun sau să nu spun. Apoi m-am gândit la masa pe care trebuia să o pregătesc a doua zi, aceasta fiind una din responsabilităţile mele. M-am mai gândit apoi la o serie de subiecte fără un interes deosebit.

Dintr-o dată, atenţia mea a fost atrasă de două siluete străine care se apropiau încet, trecând apoi de

uşa mea. Aveau o formă umană de mărime normală, dar erau complet negre, la fel ca şi umbrele. Nu le vedeam în trei dimensiuni. Dimpotrivă, aveam impresia că *nu sunt vizibile tocmai pentru că absorb întreaga lumină din locul unde se găseau.* Altfel spus, nu vedeam propriu-zis creaturile, ci golul pe care îl creau în lumină. În termeni ştiinţifici, ele creau o interferenţă completă la nivelul razelor de lumină, motiv pentru care nu puteau fi „văzute” decât sesizând locul în care se aflau lumina lipsea. Altminteri ar fi fost complet invizibile. Este extrem de dificil să explici un asemenea fenomen în cuvinte. Am înţeles imediat de ce, atunci când vorbesc despre fantome sau strigoi, ţăranii preferă termenul de „umbre”. Aceste siluete erau într-adevăr nişte „umbre”, dar nu umbre proiectate de ceva exterior lor, ci umbre create de *absenţa totală a luminii.* Pe scurt, era o realitate cu care nu mă mai confruntasem până atunci. Mai târziu mi-am adus aminte că astronomii au descoperit o asemenea gaură neagră pe cer, un loc în care lumina lipsea cu desăvârşire, pe care l-au numit „Cap de cal” din cauza formei sale, dar pe care nu l-au putut explica. Era vorba de aceeaşi interferenţă la nivelul razelor de lumină. Exista în univers ceva care atrăgea şi distrugea lumina, lăsând în locul ei o umbră imensă. Cele două siluete erau absolut identice şi avansau cu paşi lenţi. Pe umeri purtau un fel de bâtă de care atârna ceva indescriptibil. Ai fi zis că este o caracatiţă, dar fără o formă organizată şi organică. Ea atârna ca o masă amorfă care se alungea, apoi revenea la dimensiunea iniţială. Era ceva oribil şi dezgustător, un fel de masă purulentă de culoare verzuie, despre care am ştiut intuitiv că aduce cu sine boli, nenorocire, catastrofe şi moarte. Pe scurt, mi-am dat seama că acel monstru era un fel de concentrat al „răului”. Se mişca şi se încleşta de baston cu intenţii malefice evidente, şi mi-am dat seama că cei doi căutau ocazia şi victima potrivită pentru a-i manifesta puterea atroce. Speriată, am văzut cele

două umbre îndreptându-se către camera sorei mele. Trebuia să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru a împiedica forţa aceea satanică să producă cuiva vreun rău. M-am ridicat pe pat şi am început să strig: „Grete! Grete!”

La strigătele mele, cele două siluete au dispărut. Masa monstruoasă s-a retras în sine şi s-a transformat într-o sferă de un verde fosforescent, de mărimea unei mingi de fotbal, după care a urcat scara, când rostogolindu-se, când sărind de pe o treaptă pe alta. Cu o voce dispreţuitoare, însoţită de un râs infernal – pe care nu le-am auzit cu urechile, dar pe care le-am perceput totuşi cu toată claritatea – mi-a strigat: „Crezi că poţi să mă prinzi pe mine? Hi hi hi!” Apoi a sărit pe fereastră şi s-a pierdut în noapte.

Am sărit din pat şi m-am repezit în hol, ca să văd ce se petrece. Dar în toată casa era o linişte perfectă!

Chiar atunci, fratele meu a ieşit din cameră, a privit în jos şi a întrebat:

— Cine-i acolo?

Am aprins o lumânare şi i-am răspuns:

— Eu sunt, de ce ai ieşit?

— M-am trezit brusc dintr-un coşmar în care aveam impresia că ceva foarte rău se afla în casă. Am vrut să ştiu ce se petrece şi te-am găsit aici. S-a întâmplat ceva?

În timp ce vorbea, au ieşit şi surorile mele, urmate de întregul personal, şi toată lumea m-a întrebat de ce am strigat. Le-am povestit întreaga poveste. Apoi, am cercetat casa din fir-a-păr: poarta de la intrare era bine închisă, toate lucrurile se aflau la locul lor. L-am rugat apoi pe fratele meu să verifice fereastra de sus: poate că un curent de aer a deschis-o, iar prin ea s-a reflectat luna, ceea ce ar fi explicat sfera fosforescentă şi verzuie pe care am văzut-o. Dar la ora respectivă luna lumina cealaltă faţă a casei noastre, aşa că mi-ar fi fost imposibil să o văd din pat.

Întrucât nu am găsit nimic, nu ne-a rămas altceva de

făcut decât să ne culcăm la loc. Dar în mintea mea a răsunat încă multă vreme râsul acela demoniac: „Crezi că mă poţi prinde pe mine? Hi hi hi!”

Câteva zile mai târziu, fiul meu s-a plâns de dureri abdominale. Am avut din start convingerea că este vorba de o apendicită. Am plecat împreună cu el în capitală, pentru a fi examinat de un prieten al tatălui meu, chirurg celebru şi şeful unui mare spital. El a diagnosticat o iritare a apendicelui, dar s-a decis să mai aştepte până toamna înainte de a-l opera. Ne-am întors aşadar pe malul lacului, unde fiul meu a mai avut parte de destule zile fericite în compania micilor săi tovarăşi.

Aş fi preferat să nu relatez perioada care a urmat, numai ca să nu retrăiesc acele momente. Acest lucru este însă necesar pentru înţelegerea evenimentelor care au urmat.

Copilul a fost operat, totul a decurs bine şi el s-a întors acasă după o spitalizare de opt zile. Exact în acest timp, fetiţa sorei mele s-a îmbolnăvit de o boală la gât, ciudată şi extrem de supărătoare. I s-au aplicat comprese, iar pe gât i-a apărut o erupţie roşie, despre care s-a crezut că a fost cauzată de compresele umede. Medicul a tratat-o apoi cu o pudră specială, iar a doua zi pielea şi-a recăpătat aspectul normal. Când fiul meu s-a întors de la spital, el s-a întâlnit fericit cu verişoara lui, cu care s-a jucat toată ziua. Curios, în loc ca joaca să-l întărească, el a devenit palid, tot mai obosit, iar câteva zile mai târziu slăbit şi deprimat. I-am luat temperatura şi am constatat îngrozită că avea 39 de grade. Copilul plângea, starea sa se înrăutăţea din ce în ce mai tare… iar corpul său s-a acoperit cu mici pete roşii, la fel ca cea care îi apăruse anterior verişoarei sale. Am chemat cel mai bun pediatru, care a examinat copilul şi ne-a întrebat dacă cineva avusese de curând scarlatină.

— Nu, i-am răspuns eu, nimeni.

— Nu a suferit nimeni de dureri groaznice de gât?

Am crezut că mi se despică pământul sub picioare.

— Ba da, verişoara lui, care a avut şi o erupţie asemănătoare pe gât.

Profesorul a zâmbit:

— Da, a fost într-adevăr vorba de scarlatină. Copilul, care tocmai a suportat o operaţie şi a cărui rezistenţă era în mod evident diminuată, a contractat o infecţie urâtă. Va trebui să-l vaccinăm imediat. Doriţi să-l îngrijiţi personal?

— Da.

— Aţi avut scarlatină?

— Nu, dar nu am cum s-o fac, căci sunt imună la orice boală infecţioasă.

— Nu pot accepta această responsabilitate decât dacă acceptaţi să vă vaccinaţi şi dumneavoastră.

Ştiam din experienţă că organismul meu nu suporta niciun fel de ser. De aceea, am încercat să-l conving pe doctor să nu mă vaccineze. Zadarnic însă. El ne-a administrat amândurora un ser foarte nou, căruia nu i se cunoşteau încă toate efectele secundare. Am avut impresia că sunt dusă la abator, că trebuia să tolerez o otravă.

Medicul îmi spusese:

— Sunt absolut sigur de acest ser, nu o să vă facă niciun rău.

Când – mai târziu – eram pe punctul de a muri, am vrut să-l chem pe acest medic plin de infatuare şi să-i explic că sunt momente în care e mai bine să ţii cont de părerea altora, nu să-i tratezi ca pe nişte numere. Serul acţiona ca o otravă cu efect lent…

Mai întâi de toate am fost nevoiţi să asistăm la agonia bietului copil. Timp de şase săptămâni, am rămas la căpătâiul său. Febra, care oscila între 40 şi 41 de grade, precum şi efectele cumplite ale serului, i-au pus organismul la grea încercare. Inima sa a cedat de mai multe ori. Un tânăr medic fusese adus în casa noastră, pregătit la orice oră să-i facă o injecţie pentru a-i fortifica inima. Eram trei persoane închise în apartament,

luptându-ne pentru viaţa copilului.

„Crezi că poţi să mă prinzi? Hi hi hi!” De câte ori nu am auzit aceste cuvinte repetându-se în mintea mea în timpul lungilor nopţi în care ţineam copilul în braţele mele, fără să-i dau drumul nici măcar o singură clipă. Îl smulsesem din ghearele vrăjitoarei: îl operasem de apendicită. Dar lupta cu monstrul fosforescent nu s-a dovedit la fel de uşoară, acesta nu era învins.

Bietul meu băieţel se simţea din ce în ce mai rău, iar febra îi creştea. Profesorul a fost nevoit să îi administreze o a doua doză de ser. Timp de câteva zile febra a scăzut, dar gâtul i s-a inflamat îngrozitor în partea stângă. Medicii au spus că infecţia s-a concentrat într-o glandă şi s-au întrebat dacă nu cumva era cazul să opereze umflătura care creştea văzând cu ochii. Copilul nu-şi mai putea ţine capul decât înclinat. Bătălia era din ce în ce mai dură, febra a crescut din nou. Copilul delira. Timp de cinci săptămâni nu dormisem mai mult de una sau două ore pe noapte. Copilul se agita în pat şi nu se calma decât în braţele mele. În ultimele cinci zile nu am mai părăsit deloc căpătâiul lui, ţinând micuţul său corp bolnav în braţele mele… Ascultam respiraţia lui greoaie şi aşteptam… Am aşteptat astfel cinci zile şi cinci nopţi interminabile.

Nu aş fi crezut niciodată că o fiinţă umană poate rezista atâta vreme fără să doarmă. Cinci zile şi cinci nopţi cu copilul în braţe. În timpul acelor ore mă gândeam la acele mame care se plâng de ingratitudinea copiilor lor: „Pentru asta l-am îngrijit atâta?… De-aia m-am sacrificat şi l-am vegheat în timp ce era bolnav?… etc. etc.”. Eu am tras concluzia că *o mamă nu îşi îngrijeşte copilul de dragul lui, ci de dragul ei!* Multe femei cred că sunt mame model pentru simplul motiv că îşi îngrijesc copiii! Nu, eu mi-am dat seama că fac tot ceea ce fac pentru a-i salva viaţa copilului meu nu pentru că aş fi o mamă model, ci *pentru mine!* Tremuram numai la ideea că aş putea să-mi pierd fiul. Nu pe *el* îl iubeam,

ci *pe mine,* şi de aceea doream să-l salvez. Acest lucru era important *pentru mine, eu* eram aceea ataşată de el, iar ideea că el ar fi putut dispărea din viaţa mea mi se părea insuportabilă. Aşezată acolo, cu copilul în braţe, am devenit conştientă că făceam ceea ce făceam *pentru mine,* că doream să-l păstrez *pentru mine.* Îl strângeam la pieptul meu încercând să-i transmit puţin din energia mea vitală, ca să-*mi* rămână *mie.* Da, ştiam că din *plexul solar al fiecărui om emană o forţă invizibilă,* care, dacă omul doreşte, poate deveni imensă şi poate învinge chiar şi atracţia terestră. Acum doream însă exact contrariul: doream ca această forţă să se accentueze pentru a-l păstra pe copilul meu pe pământ. Îmi concentram toate gândurile pentru ca fiul meu să primească energia necesară pentru a învinge boala. Nu am cedat totuşi nicio clipă pentru a mă ruga lui Dumnezeu să-mi salveze copilul. „Lucrurile nu sunt niciodată rele prin ele însele, totul depinde de maniera în care ne gândim la ele”. Aforismul lui Epictet era prezent în mintea mea. *Din punctul meu de vedere personal,* ar fi fost o catastrofă să pierd copilul. Dar nu trebuia să-i cer instanţei supreme, Creatorului, să-mi împlinească dorinţele mele subiective şi personale, căci *El* ştie mai bine ce trebuie şi de ce trebuie să fie aşa. Nu doream să-mi păstrez cu orice preţ fiul din motive personale. Cât despre copil, şi pentru el împlinirea voinţei divine ar fi fost cea mai bună, oricare ar fi fost această voinţă. Am rămas aşadar cu micul meu băieţel în braţe, bietul meu „eu” uman-matern tremurând pentru viaţa lui, dar rugându-se fără încetare: „Facă-se voia Ta!… Facă-se voia Ta!”

Am repetat aceste cuvinte de sute de ori în timpul acelor ore interminabile. Corpul meu se revolta, nu îmi mai simţeam spatele. Am încercat la un moment dat să îmi schimb poziţia, imperceptibil, dar copilul a simţit şi a strigat: „Stai! Ţine-mă! Dacă vei rămâne cu mine şi mă vei ţine strâns în braţe, îţi voi ierta tot răul pe care mi l-ai făcut!”

Sângele meu mi-a îngheţat în vene… Ce avea copilul să-mi reproşeze?

Până atunci crezusem că am făcut pentru copilul meu tot ce îi stă unei mame în puteri. După ce s-a născut, a fost întotdeauna principala mea preocupare. M-am străduit întotdeauna să-l fac fericit. Oare ce făcusem ca să am nevoie de iertarea lui?

Am încercat să îl întreb:

— Fii liniştit, micuţul meu, am să rămân cu tine, am să te ţin la pieptul meu. Dar ce anume doreşti să îmi ierţi?

— Nu ştiu, dar dacă o să mă ţii strâns, am să-ţi iert totul…

L-am privit pe medic, care mi-a spus cu blândeţe:

— Delirează, nu-l luaţi în seamă.

— Da, da, delirează…

Dar cunoşteam mult prea bine sufletul uman şi ştiam că spusele băiatului veneau dintr-o zonă mult mai profundă. M-am gândit multă vreme la ele… Oare ce făcusem împotriva acestui suflet?… Ce greşeală am comis?

Şi într-o bună zi, totul a devenit clar…

În seara celei de-a cincea zile fără somn, copilul mi-a lăsat în sfârşit câteva clipe de răgaz. Eram atât de înţepenită încât a fost nevoie ca medicul să mă ajute să mă ridic, după care, ca un automat, am făcut câteva activităţi indispensabile igienei mele corporale. Dar sufletul meu căzuse în beznă şi părea asaltat de toţi demonii infernului. Mai presus de orice îmi era teamă să nu clachez. Era necesar să găsesc energia necesară să pot continua, să suport ceea ce va urma. În asemenea momente, omul renunţă la orgoliul său şi acceptă orice fel de ajutor din afară. Biblia! Biblia era acolo, la capul patului, iar eu m-am agăţat de ea ca de un colac de salvare. Am deschis-o şi ochii mi-au căzut pe următorul pasaj din Vechiul Testament: „Nu vă temeţi de nimic, duşmanii voştri vă vor asalta cu săgeţile lor invizibile

atâta vreme cât Domnul le va permite acest lucru. Dar când timpul lor va trece, veţi fi eliberaţi de rău!”

Efectul pe care l-au avut asupra mea aceste cuvinte a fost unul indescriptibil. Am simţit cum de pe inimă mi se ridică o greutate enormă. După şase săptămâni de întuneric şi angoasă, am întrevăzut în sfârşit lumina de la capătul tunelului… lumina… lumina!

Chiar în această clipă a sunat telefonul. Era mama, care m-a întrebat:

— Cum se mai simte copilul?

— Mamă, mamă, copilul se va vindeca! am strigat eu.

— A scăzut febra?

— Nu, are încă 40 de grade, dar Dumnezeu mi-a trimis un mesaj, după care i-am povestit ce se întâmplase.

— Dumnezeu să te audă! mi-a spus mama.

Am închis repede telefonul, căci mă striga copilul. Am ajuns la el tocmai în clipa în care abcesul, *la fel de mare ca şi o minge,* s-a resorbit în interior. Din gură i-a ieşit o masă verde, purulentă, oribilă. M-am gândit imediat la *sfera verde…* Culoarea era identică.

Medicii au aşteptat înainte să străpungă abcesul ca acesta să se coacă la exterior, dar el rămăsese dur şi medicii nu au îndrăznit să-l opereze. Natura a făcut singură ce era de făcut pentru a elibera copilul, care a căzut apoi într-un somn profund. Am continuat să veghem asupra lui toată noaptea, dar pulsul său s-a întărit, respiraţia i s-a calmat, iar transpiraţia de pe frunte a dispărut. Copilul dormea liniştit. După cele câteva săptămâni de coşmar puteam în sfârşit să dormim şi noi, dar eu nu mi-am găsit somnul. Sistemul meu nervos uitase ce înseamnă somnul.

A doua zi, copilul a dormit până la orele 11.00. A sunat tata, care ceruse de multe ori veşti despre el în timpul bolii, iar eu i-am spus:

— O, tată, doarme un somn calm şi liniştit.

În sfârşit, copilul meu a deschis ochii şi imediat a cerut lapte. A băut patru pahare la rând, umflându-se ca un burete… după care şi-a cerut jucăriile.

A doua zi era Crăciunul. Soţul meu, părinţii, fratele şi surorile au venit şi ne-au adus un brăduţ decorat şi tot felul de jucării. Am pus copilul într-un fotoliu şi l-am apropiat de uşa camerei sale, de unde a putut face un semn familiei. De-abia îl mai recunoşteai, slab şi palid, dar trăia! Am plâns cu toţii de bucurie. Răul bătuse în retragere… ora sa cosmică sunase. Eram topită de recunoştinţă, nici măcar nu puteam vorbi. În acest caz, dorinţa mea cea mai arzătoare şi voinţa lui Dumnezeu fuseseră identice: *El* îmi înapoiase copilul.

Fiul meu s-a refăcut lent. Tânărul medic care stătuse la căpătâiul lui şi-a luat în sfârşit liber. Apoi, copilul s-a putut ridica. A trebuit să reînveţe să meargă, dar şi-a recâştigat repede forţele. Două luni mai târziu s-a reîntors la şcoală. În ceea ce mă privea, mi-am regăsit somnul şi mi-am propus să reîncep să sculptez. Dar nu mă simţeam prea bine, eram într-o stare ciudată, ca şi cum aş fi fost ameţită, vedeam lumea printr-o pânză de apă. Puţin câte puţin, lucrurile au devenit din ce în ce mai vagi.

Serul care îmi fusese administrat era compus din hormoni de iapă. După cum am aflat mai târziu, ziarele scriseseră mult despre el, fiind dovedit că acest nou preparat acţiona asupra femeilor ca o otravă lentă în sânge. Majoritatea celor care fuseseră vaccinate cu el au suferit mai întâi tulburări nervoase, după care, în procesul natural de eliminare a sângelui otrăvit, au suferit de hemoragii pe care nu le-au mai putut opri. Multe dintre ele au murit. Au urmat procese interminabile cu compania producătoare.

Starea mea s-a înrăutăţit continuu. Lucrurile mi se păreau din ce în ce mai vagi. Aveam sentimentul de a-mi străină chiar şi mie. Mergeam drept, dar sufeream de ameţeli. Pânza de apă prin care mi se părea că văd lumea

a devenit din ce în ce mai densă.

Într-o zi, am căzut la pământ din cauza unui atac, pulsul mi s-a oprit, nu a mai rămas decât o fibrilaţie. Nu puteam să merg, să mănânc, să dorm. Zăceam în pat, cu o pungă de gheaţă pe inimă, privind lumea exterioară ca şi cum ar fi fost o lume acvatică.

Descrierea tuturor suferinţelor care au urmat ar fi o poveste prea lungă. Este suficient să spun că timp de câteva luni, am trecut prin toate fazele infernului…

Vara m-a ajutat să-mi redobândesc într-o oarecare măsură sănătatea. Medicul m-a sfătuit să mă duc pe malul lacului. Schimbarea de climă ar fi trebuit să fie salutară. Am stat la vila familiei, alungită pe terasă, încercând să îmi calmez şi să îmi controlez nervii agitaţi. Mi-am repetat de fii de ori: „Fii caaaaalmă… caaaalmă… caaaalmă”. Starea mea s-a ameliorat lent şi din când în când am putut dormi…

Într-o zi, mi-am dat seama că în loc să se ducă la plajă, ca de obicei, fiul meu se învârtea în jurul divanului pe care stăteam, cu o mină uimitor de calmă. Mi s-a strâns inima, nu cumva îi era iarăşi rău? Neobişnuită să văd un copil atât de liniştit, l-am întrebat:

— Ce se petrece? De ce nu ai ieşit cu ceilalţi copii?

Copilul s-a sprijinit de divan şi mi-a răspuns:

— Mami, este posibil ca eu să mai fi trăit o dată?

Întrebarea sa m-a lăsat cu gura căscată. L-am întrebat:

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Eram în grădină şi am văzut dintr-o dată un mare scarabeu negru. M-am jucat cu el cu un pai. El s-a răsturnat pe spate şi a rămas perfect imobil, ca şi cum ar fi fost mort. Eram curios să văd ce se va petrece în continuare, aşa că nu l-am lăsat din ochi. Toată povestea a durat foarte mult timp, poate chiar o jumătate de oră, după care scarabeul s-a întors iarăşi pe picioarele sale şi a plecat. În acel moment am avut convingerea profundă că am mai trăit o dată. Oamenii au crezut că am murit,

dar, la fel ca şi scarabeul, eu am continuat să trăiesc, şi acum sunt din nou aici, viu. Asta înseamnă că nu am murit niciodată! Şi un alt motiv pentru care ţi-am pus această întrebare este că în fiecare dimineaţă, când mă trezesc, înainte să deschid ochii mi se pare că trebuie să mă grăbesc să mă duc la vânătoare ca să le duc ceva de mâncare soţiei şi copiilor mei. Abia când deschid ochii şi recunosc camera în care mă aflu ştiu că sunt doar un băieţel şi că sunt fiul tău. Dar soţia şi copiii mei, şi toţi oamenii de acolo, nu sunt la fel ca noi, sunt... sunt... sunt toţi negri şi goi, mi-a mai spus cu copilul cu un zâmbet stânjenit.

L-am ascultat cu un interes din ce în ce mai mare, dar nu l-am lăsat să-mi citească surpriza din minte. După ce l-am lăsat să se exprime liber, l-am întrebat:

— Aşadar, erai tatăl a mai mulţi copii? Şi unde locuiaţi?

Copilul a luat o foaie de hârtie şi a desenat pe ea, foarte sigur de el, o colibă rotundă, care avea în partea de sus o gaură cu o formă foarte particulară prin care ieşea fumul, detaliu pe care nu l-ar fi putut observa în ţara noastră. În faţa colibei se afla o femeie goală, cu sânii mari şi lăsaţi. În faţa colibei se întindea un lac, iar pe fundal se vedeau palmieri. Mi-a întins desenul şi mi-a spus:

— Trăiam într-o colibă de felul acesta, pe care o am construit-o noi înşine. Fiecare bărbat avea propria lui barcă, sculptată *dintr-un singur* lemn. În apropiere se afla un fluviu, dar nu te puteai aventura pe el aşa cum facem noi aici, pe lac, căci în apă locuia un monstru, nu mai ştiu ce fel de monstru, dar ştiu că devora picioarele oamenilor. De aceea, nu ne duceam niciodată acolo. Înţelegi acum de ce am plâns atât de mult anul trecut, când ai vrut să mă arunci în apă: îmi era frică să nu-mi mănânce cineva picioarele. Chiar şi acum, deşi ştiu că nu există nimic periculos în lac, tot nu pot să nu mă gândesc la monstrul acela ori de câte ori intru în apă. Îţi mai

aminteşti că anul trecut, când am primit barca, am vrut să vâslesc imediat? Dar tu nu m-ai lăsat, spunându-mi că trebuie mai întâi să învăţ să vâslesc! *Dar eu ştiam că pot vâsli,* mă simţeam atât de bine în micuţa mea barcă de bambus cu care mă mişcam pe apă ca şi cum aş fi fost una cu ea. După ce m-am urcat în barcă, am făcut imediat turul lacului. Îţi mai aduci aminte, am insistat atât de mult încât, impacientată, mi-ai spus: „Bine, încearcă şi o să vezi că habar n-ai să vâsleşti!” Şi toată lumea a rămas cu gura căscată când m-a văzut că vâslesc *cu o singură vâslă,* căci eram prea mic pentru a mă folosi de amândouă, dar deşi aveam una singură, am condus în siguranţă ambarcaţiunea printre celelalte bărci, şi chiar printre oamenii care înotau. Da, puteam să fac ce vreau cu barca mea pe vremea când locuiam acolo! Ar fi trebuit să mă vezi! Şi copacii erau complet altfel decât aici, ar fi trebuit să-i vezi şi pe ei (după care mi i-a desenat). Şi mai erau şi alte lucruri diferite, tot felul de plante… Uite, eu sunt aici şi vânez o pasăre mare, cu pălăria lângă mine!

Tot ce desena era caracteristic unei ţări tropicale, cu palmieri şi o vegetaţie specifică. Silueta schiţată era aceea a unui negru. Singură pălăria mi s-a părut suspectă, întrucât semăna cu pălăriile moderne de fetru. Dar nu am vrut să-i distrag atenţia, aşa că am continuat să-l chestionez cu multă delicateţe. Nu doream să-i trezesc prea tare imaginaţia. Cum era limpede că nu văzuse niciodată femei goale, decât cel mult în picturi, şi acelea fără sâni mari şi lăsaţi, l-am întrebat:

— De ce ai desenat femeia cu sânii atât de mari, de lăsaţi şi de urâţi?

Copilul m-a privit surprins să audă o asemenea întrebare, după care, fără nicio ezitare şi în modul cel mai natural, mi-a răspuns:

— Fiindcă aşa avea sânii. Şi nu erau urâţi. Era foarte frumoasă! a adăugat cu mândrie.

Răspunsul lui m-a convins că nu era vorba de ceva ce văzuse sau auzise în anturajul nostru. Nu fusese

niciodată la cinema, nu citise cărţi despre Africa. De unde putea şti el că o femeie cu sânii mari şi lăsaţi era frumoasă? Idealul nostru de frumuseţe era foarte diferit. Am continuat să-l întreb:

— Care a fost ultimul lucru de acolo de care îţi aminteşti?

— Eram la vânătoare, când un tigru a sărit asupra mea. Mi-am aruncat lancea, care s-a înfipt în pieptul lui. Dar tigrul nu a murit. S-a aruncat asupra mea. După aceea, nu mai îmi amintesc nimic.

— Bun, totul e foarte interesant, şi este posibil ca tu să fi trăit toate acestea, şi ele să fi existat cu adevărat. Dar acum eşti aici. Nu te mai gândi la ceea ce a fost, ci la ceea ce este. Mie poţi să-mi povesteşti orice, dar nu le spune altora ce ai trăit atunci.

— Ştiu, mami, ştiu foarte bine că adulţii cred că copiii sunt puţin nebuni şi îşi bat întotdeauna joc de noi. Dar nu ştii ce s-a întâmplat cu soţia şi cu cei trei copii ai mei?

— Nu. Nu am nici cea mai mică idee. Nu uita că totul trece, numai iubirea rămâne eternă. Fii deci convins că iubirea vă va reuni în această viaţă.

— Atunci e foarte bine, a mai spus copilul, după care s-a întors la joaca lui.

Eu am luat desenele pe care le-a făcut şi le-am adăugat în jurnalul lui, pe care îl ţineam de când se născuse... Nu i-am mai pus niciun fel de întrebări. Nu doream să-i stimulez în mod excesiv imaginaţia, nici să-l las să trăiască prea mult în lumea amintirilor.

De altfel, ce sens avea? Eu ştiam că nu avusese niciodată ocazia să citească vreo carte despre Africa. Îi ştiam fiecare din paşii făcuţi, fiecare preocupare a sa. Pe de altă parte, nu era curios că acest băieţel, altminteri atât de curajos, chiar temerar, s-a zbătut cu atâta disperare atunci când l-am dus pentru prima oară la scăldat, ca şi cum am fi vrut să-l omorâm? Am vrut să-i spun atunci că poate intra în apă fără să i se întâmple

nimic. În cele din urmă a acceptat să intre în apă, dar numai după ce i-am promis solemn că nu voi pleca de acolo. A doua zi am luat-o de la capăt: a urlat ca un sălbatic şi a refuzat să intre singur în apă. Am fost din nou nevoită să-l ţin în braţe. Puţin câte puţin şi-a învins frica şi a devenit un adevărat broscoi căruia îi plăcea să se bălăcească în apă. Mai târziu a ajuns să-şi petreacă majoritatea timpului dând la vâsle sau navigând cu pânzele sus.

Pe vremea când mai era încă micuţ, de patru sau cinci ani, picta împreună cu verişoara lui, fata sorei mele, tot felul de tablouri. În timp ce fetiţa colora feţele în roz, fiul meu le picta în maro. I-am atras atenţia că feţele nu trebuiau să arate aşa de închise la culoare. M-a ascultat cu atenţie, nu a zis nimic, dar a continuat să le coloreze în culoarea ciocolatei.

Aşadar, nu am mai vorbit de amintiri. Din când în când mai făcea câte o observaţie care îmi dădea de înţeles că toate aceste lucruri sunt încă foarte vii în sufletul lui. Au trecut astfel anii, până într-o zi când în grădina noastră acest intrat un vecin şi m-a rugat să vin în stradă, căci îl văzuse pe fiul meu – care avea la acea vreme 13 ani – urcat până sus într-un plop. O cădere ar fi putut însemna moartea. Am privit copacii, care aveau o înălţime de 10-15 metri, dar nu l-am putut vedea. Atunci l-am strigat. M-a întrebat ce doream.

— Coboară imediat!

— De ce?

— Nu comenta. Coboară!

Fără să mai comenteze, a apărut în curând în faţa ochilor mei. Cobora cu prudenţă, dar cu o siguranţă perfectă, de parcă ar fi fost o maimuţă. A trecut şi de ultima ramură, după care m-a întrebat, abia stăpânindu-şi mânia:

— Şi de ce, mă rog, a trebuit să cobor?

— Pentru că este o prostie să te urci atât de sus, şi mi se pare incredibil că trebuie să vină străinii ca să îmi

spună ce ai făcut. De ce îţi iei asemenea riscuri? Ce faci acolo sus?

— Mi-am făcut un cuib acolo sus şi mănânc în el turtele de mălai, care sunt mult mai bune acolo. În plus, de acolo pot vedea totul, întreaga regiune.

— Nu mai spune? Şi de ce trebuie să-ţi rişti viaţa? Instalează-ţi cuibul aici, pe prima creangă.

Copilul era de-a dreptul supărat. Mi-a spus:

— Aha, eu nu am voie să urc pentru că tu eşti convinsă că este periculos. Mă întreb cine mai avea grijă de mine atunci când trăiam în junglă şi când urcam în copacii cei mai înalţi ca să observ animalele! Unde erai atunci?

— Nu ştiu unde eram atunci, dar acum sunt aici, iar tu ai datoria să mă asculţi! i-am răspuns eu energic.

Nu era tocmai mulţumit de răspunsul meu, dar cum altminteri se bucura de destulă libertate, şi-a găsit rapid alte ocupaţii, iar incidentul a fost uitat.

După o vreme, s-a întors foarte tulburat de la şcoală:

— Ce prostie! Preotul vrea să ne facă să credem că omul nu trăieşte decât o singură dată. Eu ştiu că am trăit de mai multe ori! O ştiu pur şi simplu! Dar când eşti printre adulţi este mai bine să taci!

Impresiile vieţii prezente s-au suprapus treptat peste cele anterioare, despre care nu a mai vorbit multă vreme. Când s-a apropiat de vârsta de 15 ani mi-a cerut o baterie de jazz. Ne-am dus la cel mai mare magazin de accesorii muzicale şi el a ales cea mai mare tobă din câte existau, cu toate accesoriile. S-a produs atunci un fenomen la fel de surprinzător ca şi atunci când vâslise singur pentru prima dată. Ajuns acasă, s-a instalat la tobă, a luat beţele şi a început imediat să cânte, cu un control perfect, ca şi cum nu ar fi făcut altceva toată viaţa lui, *cele mai complicate ritmuri, sincopele cele mai ieşite din comun.* Era în extaz, ochii în străluceau, lacrimile îi alunecau pe obraji… Totul se petrecea în tăcere: plângea în timp ce cânta. Nu mi-a spus niciodată

de unde avea acest dar. O singură dată, mi-a zis:

— Ştii, mamă, aşa făceam noi când trebuia să ne transmitem diferite semnale, diferite mesaje la mare distanţă... După care a continuat să cânte ca un posedat.

Pe de altă parte, refuza întotdeauna să povestească istorii legate de viaţa negrilor. „De ce aş face-o? Eu ştiu cel mai bine cum era acolo, iar părerea albilor nu mă interesează. În plus, orice descriere autentică mă face să plâng, chiar dacă nu vreau acest lucru...”.

Mai târziu, ne-am dus să vedem un documentar despre negri. Era deja ofiţer de aviaţie, dar a plâns ca un copil în timpul proiecţiei, lacrimile curgându-i în tăcere pe obraji.

Unde învăţase să cânte la tobă? Mi-am putut da seama de dificultatea acestui instrument atunci când am încercat eu însămi să cânt la el. Cum putea un copil crescut la oraş să-şi dorească măcar o asemenea tobă? Cum se putea ca un tânăr modern şi fericit să plângă atunci când cântă la baterie şi când asistă la un film despre negri?

Mai târziu, Paul Brunton, scriitor, filosof şi mare călător, ne-a făcut o vizită. Tocmai se întorcea din India. I-am povestit de amintirile din vieţi anterioare ale fiului meu. Mi-a cerut să vadă desenele şi după ce le-a studiat, a spus:

— Acest gen de colibe este caracteristic unui anumit trib de negri din Africa Centrală, care trăieşte pe malurile fluviului Zambezi. Toate detaliile sunt absolut corecte.

— Bine, dar pălăria seamănă cu o pălărie modernă, am spus eu, nu are cum să facă parte din accesoriile vestimentare ale negrilor.

Brunton a zâmbit:

— Vă înşelaţi, iar cel care are dreptate este copilul. Această pălărie este într-adevăr caracteristică acestui trib. Nu este vorba de fetru, ci de frunze de stuf ţesute. Arma de vânătoare este de asemenea foarte bine

desenată. Iar monstrul care îi muşcă pe oameni de picioare este în mod evident crocodilul. Dar spuneţi-mi, cum de aţi devenit mama unui copil care a fost cândva negru?

— Iată o întrebare la care nu am găsit încă răspunsul, i-am răspuns râzând. După care am vorbit despre alte lucruri.

Primele amintiri ale fiului meu au apărut atunci când a observat în linişte un scarabeu, pe malul lacului. Fără să ştie, el a utilizat o metodă indiană de concentrare. Yoghinii indieni obişnuiesc să se concentreze asupra unui punct negru desenat pe perete sau asupra unei bule de cristal. Copilul a făcut acelaşi lucru, scarabeul negru ţinând locul punctului, şi a intrat involuntar în transă. Astfel i-au apărut amintirile dintr-o viaţă anterioară.

A trecut şi vara respectivă. Starea mea s-a ameliorat. Conştiinţa mea s-a clarificat din nou, lumea nu mi se mai părea fluidă, senzaţiile de arsură la nivelul sângelui au dispărut. Toamna, după ce ne-am întors acasă, am resimţit însă din nou toate simptomele care au determinat moartea atâtor femei vaccinate cu serul respectiv. Sufeream de crampe şi de dureri atroce. Nu aş fi crezut niciodată că o fiinţă poate suporta o asemenea tortură fără să moară. Mi-am pierdut complet controlul asupra corpului meu. Nervii îmi erau paralizaţi. Dacă doream să îmi întind mâna, aceasta rămânea imobilă. Trăiam într-o stare de angoasă şi de spaimă. Iar în timpul lungilor nopţi nedormite, auzeam mereu vocea aceea iritantă şi rea: „Ce, credeai că poţi să mă prinzi? Hi hi hi!” Medicii au ajuns la concluzia că trebuie să fiu operată.

În seara respectivă a telefonat un fost coleg de şcoală al soţului meu, de care eram foarte legaţi. Tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie în India. A doua zi a venit să mă vadă.

— Ţi-am spus că în India am studiat yoga cu un

mare maestru. Dacă vei face ce-ţi voi spune, îţi vei recupera sănătatea. În niciun caz nu te lăsa operată!

I-am promis să ţin cont de sfatul lui. Mi-a arătat câteva exerciţii simple de respiraţie, pe care le puteam executa în poziţie culcat, chiar dacă eram pe jumătate moartă, şi pe care trebuia să le repet cât mai des în timpul zilei, *în timp ce îmi controlam conştiinţa.*

Am urmat întocmai indicaţiile primite.

Câteva zile mai târziu mă simţeam într-adevăr mai bine. Durerile s-au redus şi totul părea să indice o tendinţă clară de ameliorare.

Peste alte două săptămâni m-am putut ridica pentru câteva clipe din pat. Simţeam că *redevin eu însămi!* Unele tulburări erau încă foarte active, dar amicul nostru mi-a recomandat alte exerciţii de yoga. Starea mea s-a ameliorat, iar primăvara am putut pleca la mare pentru câteva luni. Clima binecuvântată, băile marine şi exerciţiile de yoga mi-au redat în cele din urmă sănătatea. Soţul meu a venit şi el în ultimele patru săptămâni ale vacanţei mele, şi aceea a fost perioada cea mai fericită din viaţa mea *personală.* Numai cine a fost bolnav incurabil poate şti ce înseamnă să fii *din nou* sănătos!

O, forţă şi putere necunoscută pe care o numim *Dumnezeu!* Îţi mulţumesc pentru că mi-ai redat sănătatea, că mi-ai permis să scap de infern, că nu m-ai lăsat să devin o povară pentru cei pe care îi iubesc, că ai făcut din nou din mine o fiinţă utilă şi capabilă să muncească!

Soarele nu mi se păruse niciodată atât de strălucitor, cerul atât de albastru, marea atât de splendidă ca în vara aceea…

Toamna ne-am întors acasă, iar eu m-am reapucat de lucru, la fel ca mai înainte.

Într-o seară ne-am dus cu întreaga familie la cinema, la un film de Walt Disney. Mickey Mouse, Pluto şi Donald ne-au amuzat copios. A urmat apoi un film în care

personajele lui Walt Disney şi-au propus să creeze o companie de alungare a fantomelor şi strigoilor din casele bântuite. Ele au dat un anunţ în acest scop. Pe de altă parte, într-un vechi castel, tot felul de fantome trăiau într-o armonie perfectă. Ele se reuneau în fiecare noapte în marea sală a cavalerilor. Într-una din seri, o fantomă s-a instalat confortabil în fotoliul său ca să-şi citească ziarul, când a descoperit anunţul cu pricina. Ea a citit-o cu voce tare tovarăşelor sale, care au fost indignate la unison: „Ce?... Nici chiar fantomele nu mai pot trăi paşnic...”. Ele s-au decis să le dea impertinenţilor o binemeritată lecţie. Una din fantome a telefonat la casa cu pricina şi i-a chemat pe cei în cauză. Apoi, rolurile au fost distribuite între cei de faţă: una din fantome trebuia să se ascundă sub pat, alta în spatele uşii, o a treia în oglindă, astfel încât dacă cineva dorea să se uite, să vadă fantoma în locul chipului său. Fiecare ştia exact ce avea de făcut pentru a băga spaima în Mickey şi în tovarăşii săi, făcându-i să-şi schimbe pentru totdeauna planurile. După ce au stabilit detaliile, şeful fantomelor a făcut un semn şi toate fantomele au dispărut, *transformându-se în nişte sfere fosforescente care pluteau prin aer şi săreau în toate direcţiile... cu un râs infernal la gândul că bietele creaturi pământene doreau să le prindă!*

Surpriza m-a lăsat pur şi simplu fără grai! Sora mea mai mică şi fratele meu au strigat: „Uite! Uite! Sfera verde a lui Esther! Ce ciudat...”. Erau atât de tulburaţi şi vorbeau atât de tare încât pentru o clipă m-am temut că vom fi daţi afară din sală. Culmea este că ei nu ştiau că întreaga scenă a fantomei care s-a transformat într-o sferă verde şi fosforescentă, râzând cu un râs diabolic şi dispărând apoi în salturi, era exact ceea ce văzusem eu cu ceva vreme înainte!

Eram bulversată. Oare văzuseră şi alţii asemenea apariţii? Îmi era greu să cred că Walt Disney nu a văzut el însuşi sfera verde! Cum şi-ar fi putut imagina o

apariţie identică cu cea văzută de mine? O coincidenţă era exclusă. Dar povestea nu s-a terminat aici!

Câteva săptămâni mai târziu, am început să citesc o carte intitulată „Aram, magie şi mistică”, care regrupa o colecţie importantă de întâmplări adevărate. Am citit mai multe capitole şi am ajuns la următorul pasaj: „... Cum de putea intra acest personaj prin poarta închisă cu lacăt? Ştiind cu precizie că poarta era închisă, m-am gândit: „Nimeni nu poate intra, chiar dacă s-a mişcat clanţa şi poarta s-a auzit scârţâind’. Dar cine a fost? În cameră s-au auzit lovituri şi zgomote ciudate, care au pus în trepidaţie patul şi sticla lămpii de pe noptiera mea”. Şi apoi, mai departe: „Nu am văzut nimic, dar nici nu mi-am dat osteneala să văd ceva. Vecinul meu de cameră a pretins că a văzut subit pe podeaua camerei mele *o sferă luminoasă de mărimea lunii pline care a apărut în faţa uşii pentru a dispărea apoi dincolo de perete”.*

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Era vorba de aceeaşi sferă care semăna cu o lună plină. Se pare că sfera pe care o văzusem eu nu era ceva unicat! Ce ciudat! Totuşi, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că un fenomen analog există şi în natură: fulgerul globular, care se mişcă prin aer cu mişcări răzleţe. Se cunosc cazuri în care un asemenea fulger a intrat într-o cameră pe fereastră, a trecut prin toată casa şi a dispărut pe o altă ieşire. Atâta vreme cât fulgerul îşi păstrează forma sferică el nu este periculos, dar dacă iese din această formă el poate distruge tot ce îi iese în cale. Această formă de fulger globular este infinit mai periculoasă decât un fulger normal. Oare nu puteam crede că sfera verde şi fosforescentă era tot un fel de fulger globular, dar pe un nivel diferit?

Din noaptea timpurilor ne-a rămas un adevăr atribuit lui Hermes Trismegistos, despre care se spune că cunoştea toate misterele cerului şi ale pământului: „Tot ce este sus există şi jos, la fel cum tot ce este jos

există şi sus”. Paralela dintre fulgerul globular şi sfera verde pe care am văzut-o eu mi s-a părut uimitoare...

Aurora – Ayurveda

Îmi petreceam din nou fiecare zi în atelier. Într-o zi, pe când lucram, m-am simţit cuprinsă de o stare de îngrijorare aproape insuportabilă. Am avut dintr-o dată impresia că *nu fac nimic.* Timpul trecea într-un ritm nebunesc, zilele erau urmate de nopţi, iar eu nu realizam nimic. Nimic? — m-am întrebat, cum nimic? Lucram toată ziua, citeam şi studiam un număr impresionant de cărţi, iar atunci când eram obosită, cântam la pian. De ce aveam atunci impresia că nu fac nimic? M-am gândit atunci la ultimii ani, iar în interiorul meu a apărut răspunsul: „Nu ai făcut nimic pentru a alina suferinţele celorlalţi. Faptul că eşti soţie, mamă, sculptoriţă, acestea sunt preocupări de ordin personal”.

Era adevărat. Dar ce aş fi putut face? În cursul anilor trecuţi am aşteptat ca puterile superioare să-mi dea instrucţiuni. Dar vocea nu şi-a mai făcut simţită prezenţa. Cum puteam şti atunci ce anume aveam de” îndeplinit”? În timp ce povestesc *acum* acest lucru, nu mă pot împiedica să nu zâmbesc gândindu-mă cât de naivă puteam să fiu în acea vreme. Cât de ignorantă este fiinţă umană! Cum ar putea cineva să coopereze la „marea operă” înainte să-şi fi atins mai întâi ţelul, înainte de a se fi cunoscut perfect pe sine, înainte de a-şi fi învins părţile slabe? Aceasta este boala copilăriei oricărei fiinţe care începe să se trezească: ea doreşte să salveze lumea *înainte de a se fi salvat pe sine!* Puterile superioare au grijă să-i vindece pe începători de asemenea naivităţi! La vremea respectivă nu înţelegeam mare lucru, dar doream să-i fac pe oameni să fie fericiţi. De când făcusem legământul, nu am trăit decât pentru acest scop. În calea mea apăruseră tentaţii, dar acestea nu mi-au provocat mari dificultăţi. Au existat mulţi

bărbaţi care – sub pretextul că *„mă iubesc”,* nu au încercat altceva decât să îşi satisfacă propriile dorinţe. Dar eu am văzut clar în interiorul lor: nu doreau nici măcar să ştie cine sunt eu în realitate. Singură iubirea carnală avea importanţă pentru ei. Cum m-ar fi putut păcăli acest lucru, când eu demascasem deja această capcană a naturii? Nici chiar vanitatea mea nu era flatată de asemenea dorinţe. Dimpotrivă, mi s-a părut întotdeauna degradant faptul că bărbaţii nu îmi doreau decât corpul.

Într-o zi, discutam cu cineva despre anumite principii filosofice înalte. Domnul respectiv, care se considera un prieten sincer al meu, s-a entuziasmat de „inteligenţa” mea, dar cu prima ocazie a încercat să mă sărute… Sau poate dorea să-mi sărute inteligenţa?

Altcineva mă complimenta în permanenţă în legătură cu talentele mele de muziciană. Ori de câte ori cântam în societate, pretindea că adoră muzica. Îmi săruta pasional mâinile şi îşi scufunda privirea în ochii mei… dar cu o senzualitate care spunea totul despre intenţiile sale! Cunoşteam destui asemenea „adoratori ai muzicii”, aşa că m-am amuzat în sinea mea. Dar totul mi se părea atât de plicticos, atât de vulgar.

Muzica, filosofia, psihologia, tot ce avea legătură cu artele şi cu ştiinţele mă atrăgea sincer. A trebuit totuşi să mă înclin în faţa evidenţei: majoritatea filosofilor, psihologilor, astronomilor, savanţilor şi artiştilor – la fel ca şi toţi ceilalţi – considerau sexualitatea ca fiind mai atractivă! Bieţii de ei! Ce va rămâne din ei atunci când îşi vor pierde virilitatea? Doar vidul, propriul lor gol interior! Cumplit! Şi toţi acei domni încercau să mă convingă că îmi risipesc viaţa prin faptul că refuz să mă bucur de plăcerile carnale cu o ocazie sau alta! Ce umilitor! *Oare bărbaţii nu văd altceva în faţa ochilor decât sexul?* Oare nu pot să fie *umani,* mai presus de sex? La fel ca şi copiii care se joacă împreună *din pura plăcere de a se juca,* şi nu pentru a-şi stimula

sexualitatea?

Sunt mulţi cei care fac muzică sau teatru, sau care se interesează de psihologie cu unicul scop de a cuceri noi parteneri. Biblia spune: „Adevăr vă spun, dacă nu veţi fi precum copiii, nu veţi putea intra în Împărăţia lui Dumnezeu”. Insatisfacţia şi egoismul celor care nu trăiesc decât pentru a-şi satisface sexualitatea m-au ajutat să înţeleg profunzimea acestui minunat adevăr. Şi toţi aceşti oameni, atât de goi în interiorul lor, îmi confundau indiferenţa cu o „frustrare a instinctelor” sau cu un teatru ieftin. În ceea ce mă privea, eu mă analizam tot mai strict. Nu am avut niciodată un singur gând de atracţie faţă de un bărbat. Îmi iubeam soţul la fel de profund ca şi înainte, dar nu aşa cum îşi iubeşte o femeie bărbatul, ci aşa cum trebuie să iubească o fiinţă umană o altă fiinţă umană. Nu mai existau tentaţii, lupte şi „victorii” asupra simţurilor mele, căci nu mai aveam „dorinţe” pentru vreun bărbat. Din noaptea în care am descoperit amăgirea iubirii carnale nu am mai fost femeie, ci am devenit o *fiinţă umană,* un *Eu,* iar acest *Eu* nu mai simţea nicio *dorinţă sexuală!*

„Eul” nu are sex! „Eul” nu reprezintă jumătatea a ceva aflat în căutarea jumătăţii sale complementare, „Eul” este un tot în sine.

Dacă cineva recunoaşte acest adevăr, corpul îl urmează.

Mă gândeam la toate aceste lucruri, când dintr-o dată am fost cuprinsă de acel sentiment care mă tulburase atât de mult atunci când exersam transmisia gândurilor şi când îmi era imposibil să receptez sau să execut voinţa cuiva: o senzaţie de apăsare, ca şi cum m-aş sufoca.

Am început să mă concentrez. De-a lungul anilor am învăţat să recunosc acele furnicături care îmi trec prin tot corpul... În sfârşit, am auzit din nou vocea care tăcuse atâta timp:

— De ce îţi neglijezi facultăţile spirituale?

— Cum aş putea să *nu* le neglijez? Pot face altceva? am întrebat eu.

— Ştii foarte bine că dacă cineva are un talent înnăscut, de muzician sau de sculptor, acest lucru nu este suficient pentru a deveni un artist. El este încă departe de acest scop. Pentru a-l atinge, el trebuie să-şi perfecţioneze talentul. Iar acest lucru nu este posibil decât printr-o muncă asiduă. *Talentul fără muncă nu reprezintă artă, la fel cum nu poate fi vorba de artă atunci când există muncă, dar fără talent. Numai cine combină talentul cu munca asiduă poate realiza o operă de artă!* Tu dispui de un talent pe care nu îl manifeşti: acela de a transmite puterea spiritului. Lucrează, practică, exersează… şi vei deveni o artistă în această artă regală care le depăşeşte pe toate celelalte: arta de dincolo de artă!

Inima mea a început să bată cu putere. Am aşteptat ani de zile o comandă interioară care să-mi dicteze ce am de făcut. Răspunsul nu a venit însă niciodată. În aceste condiţii, am considerat că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă dedic activităţilor şi îndatoririlor zilnice pe care mi le-a impus viaţa. Am învăţat psihologia şi sculptura. Cele două discipline se completau de minune. Atunci când făceam un portret, un bust, pătrundeam adânc şi mă scufundam în psihologia modelului. Orice fiinţă era fascinantă; cu cât reuşeam să o sondez mai bine, cu atât mai reuşit îmi ieşea capul său. Schiţarea unui portret şi analiza psihologică reprezintă unul şi acelaşi lucru. Toţi cei care au pozat pentru mine mi-au rămas foarte apropiaţi din punct de vedere spiritual. Operele monumentale, compoziţiile de mare anvergură, au fost o altă sursă de mare bucurie pentru mine. Concentrarea mi-a deschis porţile către noi adevăruri. În adâncul sufletului eram însă foarte tristă pentru că nu mai auzeam „vocea”. Mă simţeam secătuită, aveam impresia că am pierdut contactul cu energia provenită de la sursa superioară.

Iar acum acest contact a fost restabilit, iar *vocea* mi-a spus să exersez *arta de dincolo de artă.* Dar cum puteam face acest lucru? Existau oare exerciţii pentru aşa ceva? Nu auzisem niciodată vorbindu-se de această „artă”…

Vocea a continuat cu claritate: „Caută!”

— Să caut? Dar unde? Cum? am întrebat eu.

Nu a mai venit niciun răspuns.

În aceeaşi seară am fost invitaţi de un prieten, cel care mă învăţase să fac exerciţii de yoga pe vremea când fusesem bolnavă, inclusiv cum să-mi focalizez conştiinţa.

Eram un grup foarte vesel. Bărbaţii vorbeau de amintirile lor din şcoală, în timp ce eu eram interesată mai mult de biblioteca prietenului nostru. Am găsit acolo o carte care m-a atras în mod deosebit. I-am cerut gazdei permisiunea să o împrumut, iar ea mi-a dat-o cu plăcere.

Am luat cartea şi m-am aşezat lângă cei doi bărbaţi. L-am rugat pe prietenul nostru să ne povestească unde şi cum învăţase exerciţiile sale de yoga, cele care mă vindecaseră. Ne-a relatat cum a fost invitat într-o zi de un maharajah la o vânătoare de tigri. În timpul partidei de vânătoare, calul său s-a împiedicat şi el a fost aruncat la sol; căzătura i-a afectat coloana, astfel încât a fost nevoie să fie ridicat de alţii şi dus pe o targă. Maharajahul a venit în camera lui şi l-a întrebat ce fel de medic doreşte să-l consulte, unul englez sau unul indian.

Amicul nostru l-a preferat pe cel englez. Acesta i-a prescris tot felul de calmante împotriva durerii, precum şi multă odihnă. Au trecut apoi zile şi săptămâni, dar ameliorarea scontată nu s-a produs. Nu se mai putea ridica deloc şi nu-şi mai putea mişca spatele şi ceafa. Au trecut astfel şase săptămâni, iar starea sa nu a făcut altceva decât să se înrăutăţească.

Atunci, maharajahul s-a întors şi i-a spus:

— Aţi dorit să consultaţi medicul englez. Eu vi l-am trimis. Acesta vă tratează de şase săptămâni iar starea

dumneavoastră s-a înrăutăţit. Dacă doriţi să primiţi sfatul meu, consultaţi medicul indian, care este un practician al Ayurvedei. Acesta vă va ajuta cu siguranţă.

Amicul nostru i-a urmat sfatul.

— Ce este un practician al Ayurvedei? am întrebat eu.

— Este un om iniţiat în Ayurveda. Vedele sunt cărţile sacre ale indienilor, care cuprind cea mai înaltă filosofie de pe pământ. Ele au mai multe părţi. Ayurveda este ştiinţa sănătăţii şi conţine toate secretele corpului uman, ale bolilor, ale metodelor de vindecare şi ale principiilor prin care poate fi menţinută starea de sănătate. Spre exemplu, aceşti iniţiaţi cunosc de 5-6.000 de ani ştiinţa înlocuirii organelor bolnave cu organe sănătoase prelevate de la cadavre. Ei au încercat şi au reuşit operaţii dintre cele mai extraordinare. Puteau înlocui un ochi orb cu unul sănătos şi chiar un picior întreg, atât la animale cât şi la oameni. Ei ştiau de mult că bolile sunt cauzate de miriade de creaturi minuscule, pe care astăzi le numim bacterii, şi considerau că aceste bacterii alcătuiesc celulele corpului invizibil al unui spirit demoniac. Pe de altă parte, occidentalii, cu excepţia câtorva iniţiaţi ca Paracelsus, nu s-au preocupat niciodată să-şi orienteze cercetările în această direcţie. Spiritul malefic ia în posesiune o anumită persoană, sau mai multe, pune stăpânire pe corpul lor, iar atunci când aceste persoane intră în rezonanţă cu el, ele se îmbolnăvesc. Există însă întotdeauna persoane a căror vibraţie lăuntrică nu rezonează cu cea a demonului şi care nu se îmbolnăvesc. Ele sunt imune la boală, după cum spune ştiinţa occidentală.

În scripturile sacre ale indienilor se găseşte descrierea tuturor spiritelor malefice ale bolii, care sunt reprezentate în detaliu şi în culori. Fiecare din aceste figuri oribile are o înfăţişare şi o culoare caracteristică. De pildă, demonul ciumei este un monstru de culoare neagră. Nu întâmplător, această boală mai este numită şi

„moartea neagră”. Spiritul unei alte boli la fel de mortale este un demon galben, motiv pentru care boala mai este numită şi „febra galbenă”. Spiritul leprei are un cap care aminteşte un cap de leu, şi se ştie că poţi recunoaşte un lepros după forma leonină a capului său. Faţa unui lepros aminteşte de faţa spiritului care îl posedă. Pneumonia este provocată de un uriaş demoniac de culoare roşie, care pare alcătuit din flăcări, etc. Orice boală este o posesiune din partea unui demon.

— Stai puţin, am strigat eu, întrerupându-l. Spuneai că demonul pneumoniei este un uriaş de culoare roşie? Foarte interesant…

Mi-am amintit atunci de frăţiorul meu, pe vremea când era bolnav şi a strigat ca scos din minţi, uitându-se într-un loc precis din cameră: „Mami, mami, omul roşu vrea să mă răpească, mami, ajută-mă!”, în timp ce mânuţele sale încercau să îl protejeze împotriva unui duşman invizibil pentru noi, ceilalţi… după care şi-a pierdut cunoştinţa. Mama spusese: „Ce vede nu este real, este o halucinaţie…”. La vremea respectivă eu am fost singura care şi-a dat seama că pentru copil „omul roşu” a fost real, iar astăzi aflam că el reprezintă pentru indieni o realitate *obiectivă* pe care ei o cunosc de mii de ani! Căci realitatea nu se limitează numai la ceea ce putem prinde cu mâinile şi la ceea ce putem vedea cu ochii!

I-am povestit acest episod prietenului nostru, care nu a fost deloc surprins.

— Bolnavii văd de multe ori demonii bolii care îi atacă, cel mai adesea în momentul în care devin posedaţi, alteori mai târziu, în timpul bolii, atunci când se luptă cu ea. Dacă spun ceea ce văd, cei din jur sunt convinşi că ei delirează. Nimeni nu încearcă *să cunoască originea acestor imagini care se suprapun peste imaginaţia pacientului* şi de ce *cei care suferă de aceeaşi boală văd întotdeauna aceleaşi imagini,* pe care nu le-au mai văzut niciodată înainte şi de care nu au auzit

vreodată.

Apoi, amicul nostru şi-a continuat povestirea:

— Practicianul Ayurveda, medicul maharajahului, era un om încă tânăr, amabil, rafinat, cu care m-am împrietenit ulterior. Chiar şi astăzi continuăm să ne scriem. După ce mi-a examinat reflexele nervoase, medicul mi-a dat nişte pastile pe care trebuia să le iau de trei ori pe zi. La plecare, mi-a spus zâmbind: „În trei zile o să urcaţi din nou pe cal!”

Prietenul nostru a suspinat, fără să creadă o boabă.

În ziua următoare şi-a putut mişca capul. Medicul s-a întors, i-a dat alte pastile şi l-a pus să execute câteva exerciţii de respiraţie, dublate de focalizarea corectă a conştiinţei. În aceeaşi după-amiază a putut sta în poziţie şezând şi a simţit furnicături pe şira spinării, ca şi cum prin aceasta ar fi început să curgă din nou forţele vitale.

În cea de-a doua zi s-a ridicat din pat, a făcut câţiva paşi prin cameră, a devorat micul dejun, după care a coborât în grădină.

În cea de-a treia zi s-a trezit în plină formă şi s-a urcat într-adevăr pe cal.

Întrucât s-a împrietenit cu medicul Ayurveda, el l-a întrebat într-o zi:

— Ce mi-ai administrat astfel încât mi-am putut recupera într-o manieră atât de miraculoasă sănătatea?

— Ştiinţa noastră se transmite din tată în fiu. Atunci când un părinte îşi iniţiază fiul în această meserie, acesta din urmă trebuie să facă un legământ solemn că nu va divulga niciodată secretele, în nicio împrejurare. Eu nu mi-am încălcat niciodată cuvântul, deci nu îţi pot dezvălui natura acelor pilule. Îţi pot povesti în schimb despre anumite faţete ale ştiinţei noastre. Pilulele pe care ţi le-am prescris sunt o combinaţie chimică ce are la bază aurul. Acest compus al aurului nu reprezintă o simplă substanţă moartă; dimpotrivă, l-am putea numi un „aur viu”. Prepararea acestui remediu presupune păstrarea lui într-un creuzet ermetic închis timp de

câteva săptămâni, într-un cuptor încălzit la o temperatură moderată şi constantă. Acest procedeu dezvoltă asemenea proprietăţi la aurul mort încât el devine pe bună dreptate un „aur viu”. Ştii că dacă păstrezi un ou timp de 21 de zile la o temperatură constantă de 40 de grade, din el va ieşi un pui viu. Dacă expui oul timp de zece minute la o căldură de 100 de grade, din el nu va ieşi niciodată un pui, ci doar un ou fiert! Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte acest preparat pe bază de aur. Ţinut timp de câteva săptămâni la o temperatură constantă şi moderată, în aurul respectiv se naşte o energie care are aceeaşi vibraţie ca şi „energia vitală”. Aceasta din urmă este infinit superioară energiei atomice. Este nevoie de milioane de ani pentru ca aurul să apară din transmutarea pământului, printr-un proces incredibil de lent. Noi putem continua acest proces, transformând aurul într-o altă materie, care se încarcă cu această energie supremă. La fel cum poţi magnetiza fierul, poţi face din aurul obişnuit un aur magnetizat sau „viu”. Magnetismul aurului reprezintă o energie infinit superioară celei a fierului. El capătă aceeaşi vibraţie ca şi energia noastră vitală, adică acea energie care este *viaţa* însăşi şi care acţionează într-o manieră aproape miraculoasă asupra fiinţelor vii. Fiinţă umană este ca un magnet încărcat cu aceste energii superioare. Magnetul se descarcă în timp, dar poate fi remagnetizat cu ajutorul curentului electric; în mod similar, fiinţa umană poate fi reîncărcată cu această energie. Energia vitală îşi are sediul în măduva spinării. Atunci când ai căzut de pe cal, ţi-a fost afectat acest organ de o delicateţe extremă, iar tensiunea ta vitală a scăzut brusc. Organismul tău nu s-a mai putut regenera singur, pentru că cel rănit a fost tocmai centrul autovindecării. Pilulele mele nu au făcut altceva decât să îţi reîncarce centrii nervoşi care au permis naturii să îşi reia ritmul, ceea ce explică starea ta de sănătate de acum. Iată deci în ce a constat misterul!

Îţi mai dau un exemplul. Maharajahul nostru este un om vârstnic, dar care doreşte să îşi mai manifeste încă virilitatea faţă de soţia sa favorită. Graţie acestor pilule pe bază de aur el şi-a putut păstra vigoarea unui bărbat tânăr. Fără un ajutor din exterior, natura nu i-ar putea acorda această energie corpului său, dar acest preparat activează centrii săi nervoşi şi acest lucru este suficient pentru a-i încărca zilnic centrii sexuali.

Prietenul nostru l-a întrebat apoi pe medic:

— Dar de ce vă păstraţi voi cunoaşterea cu atâta gelozie? De ce toate aceste mistere? De ce nu poate beneficia întreaga umanitate de binefacerile acestei ştiinţe? De ce nu îl înveţi şi pe medicul englez aceste cunoştinţe?

Indianul a rămas o vreme pe gânduri, după care a răspuns:

— Pentru ca viaţa să poată trece din stare pasivă în stare activă, oul trebuie să fie fecundat de cocoş. În mod similar, pentru un asemenea remediu este nevoie de o sursă de energie care să pună în mişcare forţele latente ale moleculelor de aur, astfel încât acesta să poată trece din starea sa moartă în starea sa vie. *Această sursă de energie este însăşi fiinţa umană.* Puterea de procreare nu se manifestă numai la nivel corporal, ci şi pe un alt nivel superior, pur energetic. De pildă, un hipnotizator îşi manifestă puterea de procreare pe un nivel spiritual; el poate pătrunde în sufletul persoanei pe care o hipnotizează, trezind în el forţele latente, la fel cum sperma materială poate penetra un ovul pentru a declanşa aici procesul vieţii active. La fel, pentru a pune în mişcare un anumit proces de dezvoltare la nivelul unei materii oarecare, în cazul de faţă aurul, omul are nevoie de radiaţia propriei sale energii vitale. Dacă el îşi cheltuieşte această energie prin canalul organelor sale sexuale, ceilalţi centri nervoşi necesari pentru a transmite energia vitală în forma sa originală de bază devin latenţi şi inactivi. Aceşti centri nervoşi se deschid

şi se închid automat. Omul îşi poate dirija această energie fie către organele sexuale, fie către centrii săi mai elevaţi, *dar în niciun caz nu o poate dirija simultan către ambele variante!* Înţelegi acum de ce, atunci când tatăl îşi iniţiază fiul în această ştiinţă, cel din urmă trebuie să facă legământul de a nu divulga altora secretele sale, dar şi un legământ de castitate. De aceea, fiul nu primeşte iniţierea decât după ce s-a căsătorit şi a avut deja copii, pentru a nu întrerupe lanţul transmisiei. Arată-mi un singur medic occidental care ar fi dispus – de dragul iniţierii în această ştiinţă – să practice castitatea! Experienţa ne-a demonstrat că medicii voştri nu doresc altceva decât să facă din ştiinţa lor o sursă de venituri mereu în creştere, pentru a-şi satisface astfel instinctele lor inferioare. Au fost foarte numeroşi aceia care au încercat să ne smulgă secretele prin tot felul de mijloace. Noi am înţeles însă că unicul lor scop era acela de a câştiga adevărate averi cu ajutorul cunoştinţelor noastre, sau de a-şi flata vanitatea devenind celebri. De aceea, am preferat să păstrăm tăcerea. Este trist să constaţi că puterea străină care ne-a ocupat ţara a mers până acolo încât a supus anumiţi medici de-ai noştri torturii, pentru a le smulge secretele. De atunci, străinii nu mai pot găsi iniţiaţi în Ayurveda, căci nimeni nu mai recunoaşte astăzi că dispune de cunoştinţele necesare. Am fost forţaţi să ne punem o mască şi să devenim astfel „misterioşii orientali”. Preţul acestei lecţii a fost foarte mare. Trebuie să recunosc totuşi că în toţi aceşti ani au existat medici occidentali, adevărate fiinţe umane, care au dorit să ne cunoască secretele pentru a-şi ajuta cu adevărat semenii şi care nu au ezitat să facă jurământul *brahmacharya*-ei (al castităţii). Aceştia au primit iniţierea şi continuă să lucreze alături de noi. La fel ca şi noi, ei îşi păstrează în tăcere cunoaşterea. Atunci când umanitatea va avansa suficient de mult şi majoritatea medicilor vor deveni oameni dispuşi să îşi sacrifice dorinţele sexuale pentru a-i vindeca pe alţii, practicienii Ayurveda îşi vor

dezvălui cu dragă inimă misterele. Deocamdată, occidentalii îşi folosesc toate descoperirile pentru autodistrugere. Ce a rezultat din descoperirea dinamitei, a avioanelor? Noi arme! Ce aţi face voi dacă aţi descoperi secretul energiei cosmice şi al energiei vitale, care este încă şi mai puternică?... Noi arme de distrugere în masă şi noi câştiguri fabuloase pentru cei care deţin cunoaşterea. Războiul este una din cele mai bune surse de câştiguri. Dar de ce vor să câştige tot mai mulţi bani? Pentru a-şi satisface instinctele lor inferioare, plăcerile sexuale, perversiunile. Mă întrebi de ce nu ne revelăm cunoaşterea? Din cauza medicilor străini! Ei sunt cei care nu doresc să o primească! De îndată ce află care sunt condiţiile pentru a o primi, interesul lor pentru ea scade brusc. Ei nu îşi pot imagina că pentru un preţ atât de mic pot primi în schimb secretul vieţii. Este mult mai simplu să-ţi baţi joc de orientali, să le pui la îndoială cunoştinţele. Asta nu necesită niciun efort! Majoritatea străinilor cred că satisfacerea instinctelor sexuale reprezintă fericirea supremă pe pământ. Cum ar putea ei ajunge să cunoască puterea extraordinară a unei fiinţe spirituale dacă nici măcar nu încearcă să o dobândească? Această putere nu poate fi obţinută nici cu bani, nici cu forţa. Preţul ei este renunţarea. Dar cel dispus să plătească acest preţ descoperă rapid că *în realitate nu a renunţat la nimic,* căci nu a făcut altceva decât să înlocuiască fericirea trecătoare şi efemeră cu fericirea nepieritoare şi eternă. Ce târg mai bun s-a putea imagina? Dar să nu mai discutăm de aceste lucruri, căci intelectul nu le poate cuprinde. Spiritul nu poate fi înţeles, *el nu poate decât să fie trăit prin experienţă directă. Nu poţi decât să fii una cu spiritul!* De aceea, noi îi lăsăm pe ceilalţi să avanseze pe calea intelectului. Ei au învăţat deja multe lucruri, şi vor progresa din ce în ce mai rapid. Dar aceste „adevăruri supreme” le vor rămâne ascunse oamenilor raţionali, care nu vor cunoaşte fericirea *de a fi* la care conduce calea renunţării.

Occidentalii au caricaturizat yoghinul oriental. De ce ţi se pare atunci atât de surprinzător că iniţiaţii nu se grăbesc să îşi reveleze secretele, rămânând ascunşi în faţa occidentalilor?

Îţi spun toate acestea pentru că îmi dau seama că nu mă întrebi dintr-o simplă curiozitate, ci din dorinţa profundă de a studia ştiinţa noastră, că eşti un om care caută adevărul, care îl caută pe Dumnezeu! Noi suntem întotdeauna gata să îi ajutăm pe cei ca tine. Îngăduie-mi să-ţi dau un sfat: dacă doreşti să progresezi mai rapid, să pătrunzi mai profund misterele fiinţei umane şi ale vieţii, practică yoga!

Apoi mi-a explicat că orientalii au descoperit şi au perfecţionat de-a lungul mileniilor trecute diverse metode care îi permit omului să îşi atingă ţelul, această fericire pe care fiecare o poartă în el şi spre care tind chiar şi fiinţele cele mai ignorante, cele mai inconştiente. Omul poate atinge chiar aici, pe pământ, realizarea de sine, mântuirea, fericirea supremă – sau Nirvana, cum o numesc orientalii. Poarta este deschisă pentru toţi cei care au găsit cheia.

Iar această cheie este yoga!

Medicul indian şi-a continuat explicaţiile. El a spus că de fapt, fiecare acţiune dublată de focalizarea conştiinţei este yoga, căci singurul mijloc de care dispune omul pentru a ajunge la marele ţel este puterea de concentrare. Prin metodele sale perfecţionate de-a lungul timpurilor, yoga ne învaţă cum să ne concentrăm şi cum ne putem ameliora constant puterea de concentrare. Ea oferă mai multe căi: exerciţiile fizice, mentale şi spirituale de concentrare. Acestea dezvoltă cele mai elevate facultăţi care există în om, deschizându-i ochii şi urechile spirituale. Omul devine astfel propriul său stăpân şi ajunge să controleze forţele creatoare şi pe cele ale destinului. Calea către fericire îi este deschisă, sau altfel spus, calea către realizare, către *Dumnezeu!* Calea yoghină supremă, considerată a fi cea mai dificilă,

este Raja-yoga. *Raja* înseamnă „regal”. Raja-yoga este aşadar calea regală. Este calea cea mai scurtă, cea mai intensă, dar şi cea mai greu de parcurs. Este calea pe care o predă Christos în Biblie. Cu răbdare şi cu perseverenţă, omul poate ajunge la destinaţie.

Medicul indian m-a învăţat apoi exerciţiile de bază din yoga, cele pe care ţi le-am arătat. Mai târziu, el mi-a arătat cum pot intra în contact cu unul dintre cei mai mari yoghini. M-am dus la el. Era un om de peste 80 de ani, dar care nu părea mai bătrân de 40. Era un hatha-yoghin. Aceşti yoghini cunosc toate secretele corpului. Dacă doresc acest lucru, ei îşi pot păstra corpul sănătos timp de mai multe sute de ani. Indienii susţin că în munţi există yoghini care au depăşit vârste de peste 700 până la 800 de ani.

Soţul meu a început să râdă:

— Hm! Să trăieşti 700 de ani? N-ar fi rău! Cred însă că – din nefericire pentru tine – visul tău se va termina repede!

Prietenul nostru i-a răspuns:

— Eşti într-adevăr un „occidental adevărat”. Faptul că nu ai auzit vorbindu-se de anumite lucruri nu înseamnă că acestea nu există. Orientalii cunosc mult mai bine decât noi misterele fiinţei umane. Dar ei au învăţat să tacă. Primii cuceritori care au venit din Occident au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a-i determina pe orientali să păstreze tăcerea. *Chiar şi astăzi, ei ştiu foarte bine să-şi păstreze secretele.* Eu însumi am învăţat atât de multe lucruri în India, încât am devenit foarte prudent, şi nu îmi mai bat joc de nimeni!

— Bine, bine, a spus soţul meu. Cred că este posibil să trăieşti mult mai mult decât în Occident, unde deja speranţa de viaţă creşte constant, în pofida alcoolului, nicotinei şi felului nostru nerezonabil de a trăi. Acum 50-60 de ani, vârsta medie a populaţiei nu depăşea 35 de ani, şi într-un timp atât de scurt a depăşit 60 de ani. Unde este limita? Ştiinţa medicală avansează cu paşi

mari. Cine ştie unde ne poate conduce?
— Vezi tu, această convingere profundă nu mai are nimic cinic în ea. Dar în Occident, noi nu îndrăznim să exprimăm ceea ce credem, căci nu ni se pare distins să vorbim de lucruri pe care nu le cunoaştem fără a ne bate joc de ele. Eu respect cunoaşterea savanţilor occidentali, dar ei fac toate eforturile să cunoască secretele vieţii în timp ce ignoră totul despre moarte. Orientalii au descifrat codul vieţii şi al morţii, dar nu au decât o armă în faţa sarcasmelor vesticilor: tăcerea. Nu este deloc de mirare. Să-ţi dau un exemplu: un indian mi-a arătat un breloc, o figură a lui Buddha în poziţia lotusului. Găseai cu sutele în orice bazar. El mi-a spus: „Occidentalii nu şi-ar permite să facă niciodată din Christos un breloc vulgar; noi respectăm simbolurile religioase ale altor credinţe. Ştim că în spatele tuturor imaginilor divine, oricât de variate ar fi acestea, nu există decât un singur Dumnezeu!” După care a aşezat cu delicateţe brelocul cu Buddha pe altarul familiei. Fiind eu însumi un occidental, trebuie să recunosc că mi s-a făcut ruşine. Şi mă întreb cât timp îi va mai trebui Occidentului pentru a nu mai insulta Orientul printr-o asemenea lipsă de gust, de tact şi de consideraţie. Gândeşte-te numai la filmele care ni se arată despre Orient. Orientalii le văd şi ei, şi te asigur că au o părere foarte proastă despre ele. Dar tac…
— Există cărţi de yoga? am întrebat eu.
— Cartea cea mai frumoasă şi cea mai sacră a indienilor este Bhagavad-gita. Vei găsi aici cea mai frumoasă descriere a căii spirituale care conduce la realizarea de sine prin Raja-yoga. Ţi-o recomand călduros.
Pentru mine, acest lucru a fost suficient.
Mi-am propus să încep cartea pe care mi-o împrumutase în aceeaşi seară. M-am instalat confortabil în pat şi am deschis cartea.
Spre uimirea mea, am constatat că *nu era cartea aleasă!* M-am uitat la titlul ei. Era ciudat. Îmi aminteam

că am citit titlul respectiv atunci când m-am uitat prin biblioteca prietenului nostru. Dar îmi mai aminteam şi faptul că luasem cartea pe care doream să o iau. Oare o confundasem şi o luasem din greşeală pe aceasta în locul celeilalte? Se pare că da. Dar întrucât tot o aveam la dispoziţie, m-am decis să mă uit mai atent la cartea pe care o luasem. De altfel, mi-a trezit imediat interesul. Din exterior avea un aspect modern, ca şi cum de-abia ar fi fost legată, dar în interior am descoperit un manuscris foarte vechi. Hârtia era maronie şi cuprindea o serie de versete. Cerneala neagră, aproape ştearsă, şi scrisul demonstrau vârsta respectabilă a manuscrisului. Am început să citesc. În curând, uimirea mea a făcut loc unei stări de tulburare atât de mari încât de-abia mai pridideam să dau paginile.

Manuscrisul vorbea de un Ordin la fel de vechi ca şi pământul însuşi. Acest Ordin secret, de natură pur spirituală, nu are niciun semn vizibil de „apartenenţă” exterioară. El îi primeşte întotdeauna pe acei aspiranţi care, fără să ştie ce înseamnă acest Ordin, sunt pregătiţi să intre în el. Această „punere în contact” se realizează numai atunci când o fiinţă umană a atins un anumit nivel de dezvoltare spirituală, şi anume, nivelul la care este dispus să renunţe la tot ceea ce este personal, consacrându-şi viaţa alinării suferinţelor celor din jur. Atunci când cineva a luat această decizie, un membru al Ordinului secret intră într-un contact spiritual cu el. Altfel spus, se porneşte de la ideea că cel care a decis să-şi sacrifice persoana şi care a realizat astfel nivelul iubirii universale a atins un grad de dezvoltare spirituală suficient de înalt pentru a putea răspunde în mod natural la vibraţiile emise de membrii acestei fraternităţi spirituale. El aude în interior vocea maestrului său spiritual, care îl avertizează de toate dificultăţile, de toate pericolele şi de toate consecinţele deciziei sale. Dacă persistă în alegerea lui, acest Ordin, creat pentru a ajuta umanitatea să iasă din haosul în care se zbate, îl

primeşte în interiorul său. Mai întâi, fără ca el să ştie, îl pune la încercare. Această perioadă de probă începe imediat: aspirantul este abandonat sieşi pe o perioadă de *şapte ani.* Ordinul nu stabileşte niciun contact cu el, indiferent ce eforturi face aspirantul pentru a-l descoperi. Dimpotrivă, testele se succed unul după altul. Şapte asemenea teste sunt legate de virtuţile umane: el trebuie să se elibereze de orice formă de senzualitate, de vanitate, mânie, dorinţa de posesiuni materiale, invidie, neîncredere, şi să înveţe să reziste la orice influenţă exterioară.

Dacă reuşeşte la aceste examene în pofida solitudinii în care este lăsat şi dacă rămâne fidel deciziei sale, el este considerat apt să facă parte integrantă din Ordin şi este definitiv acceptat. Este informat de acest lucru chiar în ziua respectivă, printr-o „întâmplare” sau printr-o „coincidenţă”. Din acel moment el primeşte instrucţiuni mult mai precise, atât teoretice, cât şi sarcini pe care trebuie să le îndeplinească. Aceste exerciţii, mai întâi uşoare, se complică apoi din ce în ce mai tare, pe măsura puterii sale de a le duce la bun sfârşit. Exerciţiile au o natură extrem de diversă. Unii aspiranţi operează în secret, în timp ce alţii lucrează în public. Unele sarcini trebuie îndeplinite de cerşetori, iar altele de oameni bogaţi. Ei pot deveni asistenţii unui inventator celebru, oratori, scriitori, etc. Unii ocupă posturi influente la scară mondială, în timp ce alţii sunt simpli muncitori în atelierul unei uzine. Doi membri ai Ordinului pot da chiar *impresia* că lucrează unul împotriva celuilalt. Ei nu trebuie să reveleze faptul că în realitate au acelaşi scop şi că se află într-un contact permanent. Unii sunt oameni celebri, adulaţi de mulţime; alţii trăiesc într-o mizerie atât de mare încât sunt nevoiţi să îndure cele mai mari privaţiuni posibile. Ei trebuie să-şi facă totuşi datoria, jucându-şi rolul într-o manieră impecabilă, cât mai impersonală cu putinţă, ca nişte simpli servitori în slujba unei cauze mari. În plus, *ei*

poartă întreaga responsabilitate a tuturor acţiunilor lor! Misiunile le sunt atribuite din exterior, dar depinde numai de ei cum le execută, ţinând cont de consecinţele care pot decurge din deciziile lor. Cu cât avansează mai mult pe cale, cu atât mai mari sunt responsabilităţile lor.

Cel care refuză să accepte responsabilitatea acţiunilor sale, încercând să le paseze unui alt membru al Ordinului, cel care refuză să-şi privească munca sa ca pe un simplu exerciţiu liber consimţit, dezvăluind faptul că acţionează în numele Ordinului sau ca un instrument spiritual al unuia din membrii Ordinului, este considerat ca un trădător şi pierde imediat orice contact cu fraternitatea. Mulţi dintre aceşti membri excluşi nici măcar nu realizează acest lucru şi continuă să creadă că mai sunt încă membri. Aceştia sunt utilizaţi pentru a pune alte persoane la încercare, pentru a vedea dacă acestea le lasă induse în eroare de falşi profeţi sau dacă sunt capabile de discriminare, dacă pot gândi independent, dacă sunt suficient de avansate pentru a cântări fiecare cuvânt auzit înainte de a-l pune în aplicare. Cei care îi urmează pe falşii profeţi sunt încă orbi care se lasă conduşi de alţi orbi. La fel ca şi falşii lor maeştri, ei atârnă deasupra prăpastiei. Ordinul nu poate accepta decât acele fiinţe care ştiu să reziste la orice influenţă exterioară, care *fac bine şi evită să facă rău,* dau nu dintr-un simplu spirit de obedienţă, pentru că aşteaptă o recompensă (cum ar fi spre exemplu „să ajungă în cer”), sau din laşitate, de teama de a nu fi pedepsiţi şi a ajunge în „infern”. *Dimpotrivă, membrii Ordinului trebuie să fie capabili, în orice moment al vieţii, să îşi urmeze convingerea profundă şi să acţioneze în consecinţă! Căci mesajele pe care le aud în inima lor membrii Ordinului trebuie să reprezinte convingerea lor cea mai profundă!*

Am citit aceste rânduri cu o emoţie din ce în ce mai mare. „Renunţarea la plăcerile terestre”? Oh, îmi mai aminteam încă acea noapte când am plâns cu atâta

disperare!… Cine ar putea face mai mult? „Alinarea suferinţelor celor din jur”? Numai Dumnezeu ştie seriozitatea legământului pe care l-am făcut atunci în camera mea, gândindu-mă la suferinţele bolnavilor psihici şi la durerea continuă a tuturor locuitorilor planetei! Îmi aminteam acum de toate avertismentele, de acea singurătate insuportabilă, de cumplitul sentiment de abandonare totală în decursul lungilor ani care au trecut! Oare câţi ani au trecut de atunci? Şapte! Exact şapte ani! Şi astăzi se produce această coincidenţă cu cartea… Să fie o întâmplare? Nu! Era un mesaj… un mesaj! Eram teribil de tulburată! Ca întotdeauna, am început să analizez faptele cu ajutorul intelectului, căci nu renunţasem încă la autocontrolul raţional. Dar ce-ar fi putut să-mi spună acum raţiunea? Eu ştiam *că aşa stau lucrurile.* Ce altceva ar fi putut face intelectul meu decât să recunoască şi să confirme realitatea? Chiar şi raţiunea cea mai sceptică ar fi trebuit să tacă în faţa unor asemenea coincidenţe. Nu. Nu mă puteam îndoi: fusesem acceptată!

Un sentiment de incredibilă fericire şi recunoştinţă mi-a învăluit întreaga fiinţă. Am simţit graţia lui Dumnezeu şi binecuvântarea Lui asupra mea… o stare de umilinţă profundă… solemnitate.

De atunci, această stare nu a mai dispărut niciodată.

Şi s-a făcut lumină

Începând din acea clipă, numărul celor care au venit să-mi ceară sfatul – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni – a crescut constant: cu toţii doreau să-mi cunoască părerea în legătură cu calea pe care trebuiau să o urmeze pentru a ajunge la fericire. Din ce în ce mai mulţi „căutători” au început să-mi solicite ajutorul. Aveam totuşi impresia că mă aflu încă în întunericul cel mai deplin. Cum puteam să-i ajut în aceste condiţii pe alţii? Cum puteam să pansez rănile pe care le purtau în suflet alte persoane

când nu elucidasem eu însămi problema vieţii şi a morţii?

Cel mai important lucru era aşadar să ies din propriile mele tenebre. Am făcut ceea ce m-a sfătuit vocea mea interioară: am „căutat” şi am încercat să avansez citind cele mai bune cărţi. De pildă, am găsit o asemenea carte care descria exerciţiile secrete din Raja-yoga, calea către sine. Am început imediat practica, căci ştiam că *lectura* nu este necesară decât *pentru a afla ce ai de făcut.* Cine doreşte să-şi atingă scopul – *Sinele* – trebuie să *realizeze* ceea ce a învăţat!

Mă aflam în căutarea realităţii, nu a unor descrieri sau teorii frumoase. Dar yoga spirituală necesită asceza cea mai strictă.

I-am vorbit despre toate acestea soţului meu. Era cel mai bun prieten al meu şi ştia cel mai bine că esenţa vieţii mele era obţinerea răspunsului la trei întrebări: *de unde, unde* şi *de ce?* De aceea, el şi-a dat acordul.

Tata cumpărase pentru familie o proprietate în munţi. Aveam acolo o cabană în pădure. Am locuit aici singură o perioadă îndelungată. Fiul meu era acum elev la o şcoală particulară şi nu venea acasă decât în vacanţe. Soţul meu călătorea mult şi nu ne întâlneam decât la sfârşit de săptămână.

De pe terasa cabanei se vedea întreaga vale, iar imaginea era extraordinară. La orizont se vedeau vastele câmpii ale patriei. La poalele muntelui curgea maiestuos un fluviu. Dincolo de el, şoselele alcătuiau o reţea imensă, ca şi cum ar fi fost venele unui corp gigantic; maşinile care circulau pe ele păreau celulele minuscule ale fluxului sanguin. Totul părea atât de mic, satele şi casele lor, oamenii care alergau încolo şi încoace ca nişte furnici.

De la ferestre vedeai pădurea, în care te puteai plimba zile întregi, într-o tăcere impresionantă. Fazanii aproape că intrau în casă; toamna, auzeai mugetele cerbilor prin apropiere, iar noaptea îi puteai auzi trecând prin faţa cabanei. Uşile şi ferestrele erau dublate de bare

metalice pentru a ne proteja de mistreţi şi de alte animale sălbatice.

Trăiam aşadar singură în această cabană. În fiecare dimineaţă, găseam pe terasă lapte proaspăt muls; aduceam apoi lemne, încălzeam casa şi îmi începeam exerciţiile.

Această cabană pierdută în pădure era locul ideal pentru a practica yoga. Întreaga regiune era vestită pentru frumuseţea ei de vrajă. Liniştea locului şi puritatea virginală a naturii aveau o acţiune benefică asupra oamenilor, indiferent dacă practicau yoga sau nu. Oamenii deveneau mai receptivi la vibraţiile înalte. Facultăţile spirituale se dezvoltau în mod natural; puteam, fără niciun efort, să execut exerciţiile cele mai dificile de concentrare şi meditaţie.

Mi-am luat cu mine o carte care s-a dovedit o adevărată comoară. Când îmi terminam exerciţiile de concentrare, care durau cu orele, mă scufundam în studiul extraordinarelor simboluri care ilustrau adevărurile cele mai profunde (figurile secrete ale rozicrucienilor datând din secolele XVI-XVII). Misterele acestei cărţi mi s-au revelat astfel într-o măsură din ce în ce mai mare vederii mele spirituale. În plus, studiam filosofia orientală, îndeosebi Vedele şi Upanişadele.

Nu am uitat niciodată de atunci timpul petrecut în acea pădure. Aceste amintiri nu vor dispărea niciodată, căci în timpul momentelor de extaz pe care le-am trăit acolo, mi s-a revelat pentru prima oară *de unde vin, cine sunt şi de ce mă aflu aici.*

Lungile exerciţii de concentrare şi de meditaţie m-au ajutat să pătrund din ce în ce mai profund în sufletul meu, punând astfel în mişcare anumite forţe care continuau să acţioneze chiar şi atunci când luam o pauză pentru activităţile mele de peste zi, sau în timpul somnului. Odată, pe când mă plimbam prin pădure, în mintea mea au apărut imaginile unor regiuni cunoscute.

De unde veneau ele? Erau nişte locuri pe care cu siguranţă nu le vizitasem niciodată în această viaţă. În vis sau chiar în stare de veghe vedeam oameni care îmi erau familiari, unii dintre ei chiar foarte apropiaţi, deşi nu i-am întâlnit niciodată în această viaţă. Hainele şi numele lor, precum şi limba în care conversam în vis cu ei îmi erau necunoscute, şi nu semănau cu nimic din ceea ce cunoşteam.

Atunci când mă aşezam în meditaţie, îmi focalizam întreaga atenţie către interior. În mintea mea se aprindea aproape instantaneu o lumină de culoare turcoaz fosforescent, care creştea şi părea să provină de la o fiinţă atotputernică şi pur spirituală. Această privire mă inunda, revărsând asupra mea forţa, iubirea şi bunătatea ei infinită. Cu o încredere absolută, mă scufundam în această sursă de energie binefăcătoare. Mă simţeam într-o deplină siguranţă şi fără nicio reţinere, pătrundeam în lumea necunoscută a inconştientului.

Într-o zi, pe neaşteptate, lumina a alungat întunericul care îmi ascunsese trecutul şi realitatea. Atunci, totul mi-a devenit clar.

Ca de obicei, mă aşezasem în meditaţie, iar lumina fosforescentă a apărut în faţa ochilor mei interiori. De această dată, am simţit mai clar ca niciodată că sursa acestei lumini erau ochii unei fiinţe atotputernice şi familiare. Acest sentiment a devenit atât de puternic încât *am ştiut* că cei doi ochi sunt aţintiţi asupra mea; le simţeam privirea, strălucirea, puterea, lumina şi iubirea. Sub influenţa acestei priviri, ceaţa care îmi mai învăluia încă viziunea interioară a dispărut. În faţa mea se afla o fiinţă maiestuoasă cu ochii de un albastru superb, de o profunzime infinită; era forma *sa,* faţa *sa,* ochii *săi* – EL!

Nota autoarei

Departe de mine ideea de a dori să fac Egiptului un

portret istoric. Un om care trăieşte într-o anumită parte a lumii nu consideră costumele, limba şi religia ţării sale din punct de vedere etnografic. Toate acestea i se par pur şi simplu naturale. Este un om cu necazuri şi bucurii, la fel ca oricare altul, din orice altă epocă. De fapt, oamenii rămân mereu aceiaşi. Povestirea mea se referă la factorul uman, nu la etnografie sau istorie. Referirile la concepte s-au făcut în mod intenţionat într-o manieră modernă. Învăţăturile marelui preot Ptahhotep au fost traduse într-un limbaj *contemporan* pentru a putea fi înţelese de oamenii *de astăzi.* În plus, am preferat să dau simbolurilor religioase denumirea actuală, cea pe care o cunoaşte toată lumea. Dacă folosim cuvântul *Dumnezeu,* omul modern înţelege mai bine despre ce este vorba decât dacă am folosi cuvântul *Ptah.* Căci dacă am spune *Ptah,* toată lumea s-ar putea gândi: „Ah, *Ptah,* zeul egiptean!". Nu, *Ptah* nu a fost niciodată un zeu egiptean, căci egiptenii au acelaşi Dumnezeu ca şi noi, doar că îl numesc *Ptah* pe limba lor. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce îl priveşte pe Satana, pe care ei îl numesc *Seth.* Noi înţelegem imediat ce înseamnă cuvintele *Dumnezeu* şi *Satana,* în timp ce cuvintele *Ptah* şi *Seth* ne sunt străine, aşa că este firesc ca sensul lor să ne scape. Expresii precum *Logos* sau *principiu creator* ne spun mai multe decât expresia *Şoimul Horus.* Dintotdeauna, electricitatea a fost electricitate, atomul atom, dar oamenii le-au spus acestor principii altfel. De aceea, sper ca cititorii să nu reacţioneze negativ şi să nu mă acuze de anacronism dacă îl vor auzi pe marele preot egiptean rostind cuvintele: „reacţie în lanţ"! Repet, am renunţat intenţionat să reiau expresiile antice.

Ilustraţii

Principiul creator traversează spaţiul sub forma şoimului Horus şi creează astfel lumile. El încarnează legea lui Dumnezeu. De aceea, el poartă pe cap tăbliţele cu cele zece porunci divine.

Şoimul divin Horus Muzeul din Cairo

Faraonul Chefren Muzeul din Cairo

Faraonul este imaginea lui Dumnezeu; lui îi este revelat adevărul divin de către principiul creator, şoimul Horus. Iniţiatul ascultă vocea acestuia şi se supune.

Trecutul devine prezent

El era aici şi mă privea calm. Această privire, această linişte celestă care emana din ochii săi mi-au dat forţa de a suporta tulburarea imensă, fericirea nesfârşită de a-l revedea. Faţa Lui era imobilă, dar ochii săi îmi zâmbeau, şi ştiam că şi *El* se bucură că mă vede plenar trezită, putând să *Îl* văd iarăşi. Căci *El* m-a văzut întotdeauna, ochii săi au străpuns în permanenţă ceaţa care îmi acoperea conştiinţa. *El* nu m-a abandonat niciodată. Dimpotrivă. *El* a fost acela care m-a ajutat să mă trezesc, să redevin conştientă.

Amintirile mi-au revenit în forţă; imaginile neclare pe care le purtam în mine, dar pe care nu le-am putut conştientiza niciodată plenar, au devenit acum precise, antrenând după ele alte amintiri care ieşeau la lumină din străfundurile subconştientului meu şi care, la fel ca un mozaic, au sfârşit prin a da naştere unei imagini complete a unei vieţi anterioare petrecută în ţara marelui fluviu, Nilul, în ţara piramidelor…

Impresiile vieţii mele actuale au pălit şi au făcut loc persoanei care fusesem odată şi care se retrezea acum.

Camera mică şi atât de simplă a cabanei din pădure, vederea minunată a văii şi a fluviului, toate acestea au dispărut lent. Nu îl mai vedeam nici pe *El.* M-am trezit într-o cameră mare, într-un apartament privat; o femeie amabilă îmi zâmbea fericită…

A, da! Astăzi e ziua mea, am 16 ani. Îmi pun rochia de ceremonie, căci voi asista la o mare recepţie; tatăl meu mă va prezenta demnitarilor ţării drept soţia lui,

succesoarea reginei prematur dispărute.

O imensă placă de argint finisată cu o artă desăvârşită îmi reflectă imaginea, iar eu o privesc pe draga şi bătrâna mea Menu, care mă îmbracă.

Mama mea a murit pe vremea când eram foarte mică. De-abia îmi mai amintesc de silueta sa zveltă şi fragilă. Singurii care mi-au rămas în amintire sunt ochii ei mari şi trişti, atunci când m-au privit pentru ultima oară înainte de a se închide definitiv. Această privire a creat între noi o legătură interioară pe care o simţeam încă vie, şi cu deosebire astăzi, când urma să preiau succesiunea la tron.

Sunt gata, iar imaginea pe care mi-o transmite oglinda îmi place: o fiinţă fină, delicată şi zveltă, îmbrăcată cu o rochie rafinată, brodată din mătase şi aur. Centura din aur curat îi subliniază talia subţire, colierul mare îi pune în valoare umerii, iar coafura scoate în evidenţă expresia fermă şi hotărâtă a feţei sale. Sunt vanitoasă, mă plac, iar Menu, care mă consideră creatura cea mai perfectă de pe pământ, plânge de fericire.

Cele două doamne, cele mai bătrâne din ţară, vin după mine şi mă însoţesc de-a lungul culoarului care duce la sala de recepţie. Cu paşi lenţi, solemni, mă conduc printre personalităţile de rang înalt, către „casa cea mare” – către faraon – către tatăl meu care îmi va deveni soţ. Faraonul stă aşezat pe un tron de aur, la fel ca şi Dumnezeu. Nu întâmplător numele său înseamnă „casa cea mare”: *Phar-ao.* Persoana sa este considerată învelişul, „casa” lui Dumnezeu. Dumnezeu locuieşte în el, străluceşte în fiinţa lui şi se manifestă prin intermediul ei. Puterea privirii sale este atât de pătrunzătoare încât cei care nu sunt perfect sinceri trebuie să-şi plece ochii. Este aici, mă priveşte, priveşte dincolo de mine! Îi susţin privirea, mă agăţ de ochii lui, căci ştiu că imensa forţă care emană din ei este forţa iubirii. El vede totul. Vede inclusiv că sunt vanitoasă şi toate imperfecţiunile mele.

Dar înţelege totul; este iubirea personalizată. Este tatăl meu!

Un leu maiestuos, nemişcat şi demn, stă aşezat lângă tron. El simbolizează puterea supraomenească a faraonului.

Ajunsă la marginea tronului, mă opresc. Faraonul se ridică în picioare, scoate dintr-o casetă cu bijuterii – pe care i-o prezintă trezorierul – cea mai frumoasă bijuterie, un colier de aur, pe care îl pune pe umerii mei. Apoi ia o diademă care se termină cu un cap de şarpe şi o aşează ferm peste voalul de mătase albă de pe capul meu. Este simbolul membrilor rasei regale, a fiilor lui Dumnezeu. Este simbolul Iniţiaţilor…

Faraonul îmi ia mâna dreaptă şi mă conduce la tron. Ne întoarcem amândoi către adunare şi el mă prezintă ca pe succesoarea reginei, ca pe soţia lui. Ne aşezăm, eu în stânga sa, puţin mai în faţă. Urmează apoi defilarea personalităţilor prin faţa noastră: mai întâi înţelepţii vârstnici, apoi ceilalţi demnitari cu soţiile lor, care se prosternează cu braţele înainte în faţa faraonului şi a mea. Noi rămânem nemişcaţi, singurul contact cu cei din faţă fiind cel al privirilor. Mă gândesc la faptul că acum se manifestă spiritul mamei mele: sunt conştientă de datoriile şi de responsabilităţile mele. Demnitarii defilează prin faţa mea, şi în ochi le privesc sufletul. La unii recunosc iubire şi respect, la alţii invidie, curiozitate sau un servilism dublat de laşitate. Primul-ministru, Roo-Kha, se prosternează în faţa mea. La fel ca de atâtea ori înainte, când ne întâlneam prin palat, îmi aruncă o privire de-a dreptul cinică, impertinentă şi intimă. Ochii mei devin ca de gheaţă. Cortegiul continuă. Îmi văd prietenii, mai tineri sau mai vârstnici, foştii camarazi de joacă, cu ochii strălucind de o iubire autentică. Privirile noastre se întâlnesc, iar această clipă de fuziune ne încălzeşte sufletele. Încet, fiecare revine la locul său, în tăcere, dar toţi uniţi întru spirit…

Îndelungata ceremonie ia sfârşit. Faraonul se ridică

şi îmi întinde mâna. Coborâm treptele tronului şi părăsim marea sală între două rânduri de demnitari şi oameni de stat. Tata mă conduce până la apartamentul său, se aşează, îmi arată un scaun şi surâde. Văd că îi sunt pe plac. Mă priveşte şi este limpede că apreciază ceea ce vede. Apoi îmi spune:

— De acum înainte ne vom întâlni mai des, căci va trebui să îndeplineşti funcţiile oficiale ale mamei tale, pentru care ai fost mult timp pregătită. Îţi cunoşti îndatoririle. În amintirea acestei zile, aş dori să-ţi exprimi o dorinţă. Ce anume îţi doreşti? Ştiu că aşteptai această întrebare, aşa că spune-mi ce doreşti.

Da, aşteptasem această întrebare, şi, la fel ca atâtea alte tinere femei, aş fi putut cere bijuterii, căci cele pe care le purtam pe moment erau destinate numai marilor ceremonii; sau puteam cere o călătorie, un tânăr leu dresat, ori alte asemenea lucruri. Dar nu asta doream eu!

— Tată, priveşte ornamentul pe care îl port pe frunte!

Faraonul a privit diadema şi mi-a spus:

— Şarpele de aur este simbolul rasei zeilor, al fiilor lui Dumnezeu.

— Da, tată, dar este şi simbolul iniţiaţilor. Din păcate, eu nu sunt demnă de el, căci nu am fost iniţiată. De aceea, dorinţa mea cea mai arzătoare pe care vreau să ţi-o cer este iniţierea!

Tata a devenit foarte serios:

— Copila mea, cere-mi orice altceva. Eşti încă foarte tânără şi nu eşti suficient de matură pentru a primi iniţierea. Mugurii tineri nu trebuie expuşi razelor arzătoare ale soarelui, căci se vor usca şi nu vor putea înflori. Aşteaptă să dobândeşti mai întâi experienţele necesare în viaţa fizică. Începerea iniţierii la această vârstă ar face ca probele pe care va trebui să le treci mai târziu să fie extrem de dificile. De ce să te torturezi inutil? Haide, doreşte-ţi altceva, copila mea.

Dar eu am insistat:

— Tată, nu doresc nimic altceva în afară de acest lucru. Lucrurile care îi interesează pe tineri pe mine mă plictisesc. În spatele tuturor plăcerilor fizice eu detectez dorinţele carnale. Bijuteriile îmi plac, dar pentru mine, aurul nu este altceva decât o materie care nu devine preţioasă decât dacă spiritul se manifestă prin munca artizanului. Atunci când călătoresc, îmi face plăcere să văd regiuni noi şi diferite obiceiuri inedite. Dar nu pot uita nicio clipă că toate acestea reprezintă doar creaţia, nu *creatorul* însuşi. Doresc să experimentez adevărul suprem în realitatea lui. Doresc să-l cunosc pe *Dumnezeu creatorul.* Tată, tu ştii că acest proces prin care trecem cu toţii şi pe care îl numim *viaţă* nu este altceva decât un vis, o aparenţă. Totul ne scapă printre degete, nu ne putem bucura cu adevărat de nimic, totul este trecător, o tranziţie între trecut şi viitor. Dar eu doresc să trăiesc în acel prezent care nu a fost niciodată trecut şi care nu va deveni niciodată viitor. Şi mai doresc să găsesc acel „loc", acea stare care nu a fost niciodată *acolo* înainte ca eu să ajung în ea, dar care devine imediat *aici* de îndată ce mă aflu în ea, şi care nu este *aici* atunci când nu mă aflu în ea, dar care se transformă din nou în *acolo* atunci când o părăsesc. *Doresc să trăiesc prezentul absolut în timp şi în spaţiu.* Tată, doresc realitatea supremă, doresc iniţierea!

Tata m-a ascultat cu atenţie, dar a devenit din ce în ce mai trist. La sfârşit, mi-a spus:

— Trezirea ta spirituală s-a manifestat mai devreme decât ar fi trebuit. Tot ce pot face este să te autorizez să-l întâlneşti pe fratele meu, Ptahhotep, marele preot al Templului, Şeful rasei noastre. Am să-i vorbesc de tine, după care te voi lăsa pe seama lui, iar el te va ghida. Fie ca Dumnezeu să îţi lumineze calea cu lumina sa eternă!

După care şi-a pus mâna pe capul meu şi m-a binecuvântat. Aş fi vrut să mă arunc în braţele sale

pentru a-i mulţumi, dar colierul greu de aur m-a împiedicat, căci nu-mi permitea nicio mişcare mai bruscă. Tata ştia să citească gândurile. El şi-a dat seama că spontaneitatea mea îmi exprima bucuria. Surâzând, mi-a spus:

— Pe de o parte, nu eşti altceva decât un copil mare. Pe de altă parte, eşti adultă şi matură. Mai ai încă multe de făcut dacă doreşti să fii iniţiată, pentru a dobândi un autocontrol perfect.

I-am răspuns râzând:

— Crede-mă, mă controlez foarte bine atunci când doresc acest lucru, tată!

— Te cred, dar vrei întotdeauna acest lucru?

— Tată, e atât de plicticos să faci întotdeauna dovada autocontrolului.

— Tocmai în asta constă pericolul: ţie ţi se pare plicticos. Gândeşte-te puţin. Dacă numai pentru o singură secundă nu îţi impui voinţa în faţa leului tău favorit şi dacă tocmai în acea clipă acesta te atacă, eşti pierdută. Natura noastră inferioară este un animal care seamănă cu leul. Atât ea cât şi animalul trebuie ţinuţi în frâu dacă dorim ca energiile lor să ne servească. De aceea, fii prudentă!

Ne-am despărţit apoi unul de celălalt. El m-a condus la poartă. Cei doi bătrâni mă aşteptau în anticameră. Of, cât mă enervau toate aceste ceremonii! De ce trebuia să merg lent şi apăsat între cei doi bătrâni până la apartamentul meu, ca şi cum aş fi fost şi eu la fel de bătrână ca şi ei? Mi-ar fi plăcut să alerg cât mai repede posibil şi să mă întâlnesc cu Menu, care mă aşteaptă tulburată la culme. Dar trebuie să păşesc cu demnitate, maiestuos, astfel încât colierul de aur de la gâtul meu să nu se clintească niciun pic. În sfârşit ajungem la poarta apartamentului meu. Mă despart de cei doi sfetnici cu o atitudine regală! Intru şi rămân în mijlocul camerei pentru ca Menu să mă poată admira în voie astfel îmbrăcată. Frumuseţea mea o îmbată, în timp ce

maiestuozitatea mişcărilor mele o face să izbucnească în lacrimi, căci – după cum spune ea – semăn atât de mult cu mama mea.

Îi spun:

— Ce ignorantă eşti, Menu! Eu nu pot semăna cu nimeni, şi nu-mi place când spui asemenea prostii. Nasul şi gura mea pot semăna cu nasul şi gura mamei mele, dar „eu”? Îmi poţi vedea tu adevăratul meu „eu”? Tu nu vezi decât corpul meu, casa Eului meu, dar nu mă vezi cu adevărat pe *mine.* Cum aş putea semăna atunci cu altcineva?

— Haide, haide, mi-a răspuns Menu, dacă nu *te* văd, cum poţi *tu* să fii atât de frumoasă? Răspunde-mi! Dacă eu nu *te* pot vedea, înseamnă că cea pe care o văd în faţa mea şi pe care o consider atât de frumoasă nu eşti *tu,* ci casa *eului* tău. Altfel spus, nu *tu* eşti frumoasă. Haide, nu mai fii atât de vanitoasă!

Ne-am amuzat amândouă. În simplitatea ei plină de bun simţ, Menu îmi dădea de multe ori răspunsuri atât de înţelepte încât îmi era ruşine de mine. Da, ea îmi descoperise punctul slab: vanitatea. Cu o infinită tandreţe, mi-a scos colierul de aur, apoi diadema, pe care a pus-o înapoi în cufărul cu bijuterii, care urma să fie aşezat în trezorerie de către Roo-Kha şi de alţi doi servitori până la următoarea ceremonie oficială. Roo-Kha a intrat în anticameră şi s-a prosternat în faţa mea. Acest om mă agasa, căci vedeam limpede că nu se prosterna din respect pentru mine, ci numai pentru că *era nevoit.* Privirea sa era familiară şi impertinentă, dar am încercat să mă comport cât mai regal cu putinţă. În sfârşit, am rămas singură cu Menu.

După moartea mamei mele, Menu a devenit doica mea. Ea a fost şi continuă să fie servitoarea mea, cu care aveam relaţii de încredere mult mai strânse decât cu doamnele de la Curte însărcinate cu educaţia mea. Menu mă iubea atât de mult încât puteam face din ea orice doream. Tot ce spuneam sau făceam o încânta la culme.

Nu mi-am exprimat niciodată vreo dorinţă pe care să nu se grăbească să mi-o satisfacă, în măsura în care îi stătea în puteri. Fusese întotdeauna alături de mine, iar acum, când primisem funcţii oficiale alături de tatăl meu, se temea că mă voi îndepărta de ea. Dar eu o iubeam şi aveam o încredere absolută în această fiinţă care mă iubea mai presus de orice, în modul cel mai dezinteresat cu putinţă.

În timpul copilăriei nu mi-am văzut decât rareori tatăl. El era „marele Domn” al ţării, coborât pe pământ pentru a-i conduce pe oameni pe calea lor *terestră* şi pentru a-i ghida. Şi-a consacrat întreaga viaţă arătându-le oamenilor cum trebuie guvernată o ţară astfel încât toţi locuitorii săi să se dezvolte armonios. Această sarcină îl acapara într-o măsură atât de mare încât avea foarte puţin timp pentru mine. În fiecare zi îmi făcea o scurtă vizită în grădina în care, copil fiind, mă jucam cu ceilalţi copii ai doamnelor de la Curte. Mă lua în braţe sau se lăsa pe vine lângă mine, privindu-mă cu o iubire infinită, mă binecuvânta, apoi pleca. Îmi vorbea întotdeauna ca unui adult. În cazul fiilor oamenilor, vârsta este atât de importantă şi ei sunt legaţi de corpul lor într-o măsură atât de mare încât se identifică cu el şi uită că sunt spirite eliberate de constrângerile timpului şi spaţiului. Fiii oamenilor cred cu adevărat că poţi fi „mic” sau „mare”. Dar fiii lui Dumnezeu îşi păstrează conştiinţa atunci când se încarnează. Ei nu uită nicio clipă faptul că singurul care creşte, care poate fi „mic” sau „mare” este corpul fizic. Spiritul este şi rămâne întotdeauna acelaşi. El nu este nici mare nici mic, nici tânăr nici bătrân, căci spiritul transcende timpul şi spaţiul. De aceea, diferenţa de vârstă şi timpul scurt în care ne vedeam nu puteau diminua cu nimic profunzimea relaţiei pe care o aveam cu tatăl meu. Mai târziu, el mă lua uneori cu el la plimbare. Când oboseam, mă lua în braţe şi continua să-mi vorbească despre misterele

naturii care mă fascinau atât de tare. Într-o zi, i-am spus:

— Tată, vreau să ştiu şi eu totul, la fel ca tine!

Mi-a răspuns:

— Atunci când vei fi iniţiată, toate misterele cerului şi ale pământului îţi vor fi revelate.

Nu am uitat niciodată aceste cuvinte şi aşteptam cu nerăbdare momentul iniţierii mele.

Deşi am trăit întotdeauna în mijlocul unor străini, nu m-am simţit niciodată singură. Ştiam că tata mă înţelege perfect şi chiar dacă ne întâlneam atât de rar, rămâneam uniţi întru spirit. Eu îi aparţineam. La fel de unită mă simţeam şi cu mama. Chiar dacă ea nu mai trăia într-un corp, mă simţeam inextricabil legată de ea. Unitatea spirituală depinde prea puţin de apropierea corpurilor! Draga mea Menu era cu mine. Ea era întotdeauna alături de mine, şi nu mă lăsa singură nici măcar un minut. Totuşi, *eu* nu eram cu ea. Ştiam că mă iubeşte, dar nu mă putea înţelege. Ea nu putea trăi şi gândi într-o manieră independentă. Trăia pentru mine şi se afla în totalitate în puterea mea, chiar dacă eu nu profitam de ea. Căci aşa cum m-a învăţat odată tata, ştiam că *nu trebuie să abuzezi niciodată de puterea ce derivă din superioritatea spiritului!*

Acum, Menu era atât de fericită de parcă *ea* ar fi fost cea aleasă de tata să-i fie soţie şi prezentată Curţii, *cea* care ar fi primit şi purtat ornamentele oficiale care conferă onoarea de a-i succeda reginei. Ah! Buna şi bătrâna mea Menu! Era firesc să mă întrebe ce dorinţă îmi pusesem în faţa tatălui meu.

— Iniţierea, evident, i-am răspuns eu.

Îngrozită, Menu a strigat:

— Cum!? Iniţierea? Nu vrei altceva decât să te duci la Templu, să părăseşti Curtea şi să te amesteci printre ceilalţi neofiţi? De ce nu ai cerut bijuterii preţioase… sau ca artistul Imhotep să te imortalizeze printr-o sculptură… Sau orice altceva, dar nu iniţierea!

— De ce eşti atât de îngrozită? Singurul lucru pe

care mi-l doresc cu adevărat este iniţierea. Nimic altceva. Încearcă să înţelegi: bijuterii am. Cum aş putea să fiu satisfăcută de ceva care nu se află *în mine,* ceva ce *nu sunt eu,* ci doar îmi pun pe corp şi pe care aproape că nu le pot vedea? Am acum suficiente bijuterii cu care îmi vor îmbrăca corpul atunci când îl voi părăsi şi pe care le vor pune în mormânt, ca să se ştie că am făcut parte din rasa fiilor lui Dumnezeu. Nu sunt însă mai fericită acum decât înainte, când nu le aveam. Să-mi imortalizez forma exterioară? De ce mi-aş dori aşa ceva? Ce contează ce vor spune fiii oamenilor peste nu ştiu câte milenii despre statuile care îmi reprezintă corpul? Nu mă poate interesa cu adevărat decât ceea ce *este identic cu mine,* şi nu ceea ce este în afara mea. Iar acest lucru nu poate fi acea experienţă care să mă ajute să devin conştientă, dincolo de corpul meu terestru, de adevărurile supreme. Doresc iniţierea!

Menu era la fel de disperată de parcă mi-aş fi dorit moartea:

— Of, ştiu că nu se poate discuta cu tine! Dacă ţi-ai pus ceva în cap, trebuie să se realizeze. Dar intuiesc că iniţierea te va pune într-un mare pericol; nu-ţi dori aşa ceva, nu-ţi dori aşa ceva! Şi ce a spus faraonul despre ideea ta?

— M-a autorizat să merg să-l văd pe fratele său, Ptahhotep. Gata, nu mai geme atâta. Nu-mi strica această zi frumoasă!

El

În aceeaşi seară am părăsit palatul. Menu mă însoţea. Am trecut prin lungul peristil care făcea legătura între palat şi Templu, pentru a ajunge la marele preot, fratele tatălui meu, fiul lui Dumnezeu: *Ptahhotep…*

Ptahhotep era şeful tuturor preoţilor. Întrucât cunoştea şi controla toate misterele legilor naturii, el era

considerat patronul medicilor şi al arhitecţilor. A venit pe pământ cu misiunea de a-i conduce pe fiii oamenilor pe calea lor *spirituală* şi de a-i iniţia în misterele ştiinţelor. Era mai presus decât tata, căci el nu s-a identificat niciodată cu corpul, în timp ce tata s-a ancorat în materie prin căsătoria pe care a încheiat-o.

Fără niciun cuvânt, am ajuns la Templu. Menu ştia că atunci când sunt scufundată în gânduri, trebuie să tacă…

Un neofit ne aştepta şi ne-a lăsat să intrăm în Templu. Menu a rămas în anticameră. Am trecut printr-o altă galerie foarte lungă, mărginită de coloane, şi am ajuns la o mică sală de recepţie, unde am fost primită de Ptahhotep. Neofitul s-a retras.

El era aici, reprezentantul lui *Dumnezeu.*

Era prima oară când *Îl* vedeam atât de aproape, iar ochii săi mă fascinau. O, aceşti ochi! De un albastru închis, atât de închis încât părea negri! Atât de profunzi încât păreau fără fund, infiniţi ca şi bolta cerească. Atunci când îi priveşti pe fiii oamenilor în ochi, le vezi foarte uşor fundul ochilor, sufletul lor, le poţi citi imediat caracterul. Ceea ce vezi sunt *doi ochi individuali.* Ochii lui Ptahhotep erau complet diferiţi; ei nu aveau nicio limită, erau la fel de goi ca şi cerul înstelat, nu aveau nimic personal, individual. Aveau în schimb profunzimea eternităţii. Întreaga lume, întreaga creaţie păreau incluse în ei. M-am recunoscut în ei şi m-am simţit bine, căci ştiam că ei mă cunosc şi mă *conţin.* Ştiam că eu sunt în *El,* la fel cum *El* este în mine. Mă iubea la fel de mult ca şi pe el însuşi, tocmai pentru că eu eram una cu *El. El* şi cu mine formam o unitate perfectă. *El* era *iubirea* personificată, iar eu simţeam cum această iubire mă pătrunde şi îmi dă aripi.

Tulburată până în străfundurile sufletului, am căzut în genunchi în faţa lui.

Ptahhotep m-a luat de mână, m-a ridicat şi mi-a spus:

— Copila mea, *nu pleca niciodată genunchiul în faţa unei forme vizibile.* Nu umili astfel divinul din tine, pe care orice fiinţă vie îl poartă în sine. Nu există decât un singur Dumnezeu, care se manifestă în egală măsură prin tine, prin mine şi prin toată lumea creată. Dumnezeu este singurul în faţa căruia ar trebui să te prosternezi. Acum ridică-te şi spune-mi de ce ai venit să mă vezi.

— Părinte al sufletului meu, aş dori să mă iniţiezi.

— Dar ştii tu ce este iniţierea? m-a întrebat Ptahhotep. Ce înseamnă ea pentru tine? De ce ţi-o doreşti atât de mult?

— Nu ştiu cu exactitate în ce constă ea, dar doresc să fiu omniscientă. Mă simt întemniţată în corpul meu, mi se pare că bâjbâi prin beznă, victimă a unor forţe invizibile şi necunoscute, pe care nu le pot controla. Vreau să văd clar, să ştiu totul, la fel ca tine şi ca tata, la fel ca şi ceilalţi iniţiaţi.

— Iniţierea înseamnă *să devii conştient,* mi-a explicat Ptahhotep. Acum tu eşti conştientă într-un grad care corespunde rezistenţei nervilor şi corpului tău. Cu cât devii mai conştient, prin corpul tău trec energii mai înalte, mai puternice şi mai penetrante; de aceea, rezistenţa corpului şi a nervilor trebuie amplificată. În consecinţă, iniţierea înseamnă ajungerea la acel nivel divin creator de conştiinţă, prin amplificarea în paralel a rezistenţei sistemului nervos până la cel mai înalt nivel al său, pentru ca nervii tăi să poată suporta fără pericol această stare divină. Omniscienţa şi omnipotenţa decurg în mod natural din această stare.

— Înţeleg, Părinte al sufletului meu. Răspunsul tău se suprapune exact peste aspiraţia mea cea mai profundă.

Ptahhotep m-a privit multă vreme fără să spună niciun cuvânt, iar eu am simţit acea privire care m-a pătruns şi m-a studiat până în profunzimi. În cele din urmă a spus:

— Vei primi iniţierea, dar nu acum. Nu eşti încă suficient de matură în toate domeniile. Nu ai învăţat încă să îţi controlezi *în corp* energia creatoare divină. Dacă ai deveni conştientă de această energie la nivel spiritual înainte de a o controla în manifestarea sa fizică, te-ai pune singură într-un mare pericol.

— Ce pericol, Tată?

— Dacă ai ajunge la nivelul suprem de conştiinţă şi dacă ai controla această forţă, ţi-ai putea arde sistemul nervos dacă ţi-ai orienta această energie către centrii nervoşi inferiori. În cazul acesta, nivelul de conştiinţă ar deveni pe loc inferior celui pe care-l ai deja în viaţa ta actuală. Tu nu ai încă experienţa acestei forţe. Trezirea acestei conştiinţe trebuie să se realizeze pe prima treaptă a manifestării, căreia îi corespunde energia specifică acestui nivel de dezvoltare. Forţa de rezistenţă a nervilor este la unison cu energiile pe care le controlezi.

— Părinte al sufletului meu, ce înseamnă: *să-ţi dirijezi forţa creatoare prin corp* şi să experimentezi această forţă în corp? Cum pot învăţa să cunosc această energie în manifestarea sa fizică, pentru a ajunge să o controlez? Dacă cu asta începe iniţierea, este necesar să fac imediat această experienţă, pentru a putea să mă pregătesc apoi pentru un grad superior.

Faţa lui Ptahhotep, nobilă şi divină, rămăsese până atunci la fel de nemişcată ca şi marmura; singuri ochii îi străluceau pe ea. Auzind cuvintele mele, trăsăturile feţei sale s-au destins însă şi el a zâmbit. Ochii săi străluceau de lumină şi de înţelegere.

— Acum? Chiar acum? m-a întrebat el. Nu este deloc atât de simplu, copila mea. Să devii conştientă de forţa divină creatoare pe nivelul inferior al manifestării înseamnă *să faci experienţa iubirii fizice.* Va trebui să aştepţi ca inima ta să se trezească în prezenţa unei vibraţii pozitive masculine a unui tânăr bărbat care îţi va plăcea, să înflorească şi să trezească în tine energia

negativă feminină. Numai prin iubire poţi experimenta această forţă, şi numai după ce vei face această experienţă vei putea ajunge să controlezi această energie. În caz contrar, ea va rămâne pentru tine o sursă constantă de tentaţii, iar tu vei rămâne în pericol să-ţi cobori nivelul de conştiinţă.

— Părinte al sufletului meu, nu voi cădea niciodată în capcana amorului fizic! Iubirea nu reprezintă o tentaţie pentru mine. Nu mi-e teamă de ea, căci pentru mine nu reprezintă niciun pericol! Îngăduie-mi să fiu iniţiată!

Ptahhotep a devenit dintr-o dată foarte serios:

— Copila mea, tu crezi că iubirea nu reprezintă un pericol pentru tine pentru că nu i-ai cunoscut încă puterea. Să fii curajos în faţa unui pericol *pe care nu îl cunoşti* nu înseamnă să fii cu adevărat curajos sau puternic. Înseamnă doar ignoranţă, slăbiciune! Lipsa ta de experienţă nu te poate avertiza de tentaţia iubirii, aşa că te amăgeşti crezând că eşti înarmată împotriva acestei forţe. Nu uita că *iubirea este totodată manifestarea forţei divine creatoare, deci este la fel de atotputernică precum Dumnezeu însuşi! Nu vei putea niciodată să o distrugi; tot ce poţi face este să o transformi!* Dar atâta vreme cât nu cunoşti această forţă, nu ai cum să ştii cum poate fi ea transformată. De aceea, întoarce-te acasă şi aşteaptă ca destinul să te ajute să trăieşti această experienţă. Atunci când vei cunoaşte iubirea în realitatea sa directă, când vei înţelege *ce este cu adevărat* această forţă, revino la mine şi eu îţi voi da iniţierea.

Auzind aceste cuvinte, m-am aruncat la picioarele *Sale* şi am strigat disperată:

— Nu, nu! Nu mă trimite departe de tine, nu-mi refuza iniţierea. Voi rezista tuturor tentaţiilor iubirii, nu voi ceda. Te implor, dăruieşte-mi iniţierea!

Ptahhotep a zâmbit din nou şi m-a mângâiat pe păr. Am simţit forţa extraordinară care emana din mâna sa,

ca un curent puternic ce îmi învăluia capul.

— Vai, acest comportament îmi este atât de familiar! Crezi tu, copila mea, că dacă te arunci la picioarele mele, încercând să mă convingi, îmi voi schimba părerea? Iniţierea presupune un autocontrol perfect, de care eşti încă departe, micuţa mea. Încrederea pe care o ai în tine depăşeşte cu mult experienţele pe care le-ai acumulat. Adună mai întâi aceste experienţe, apoi revino la mine!

Am înţeles că nu mai este nimic de făcut. M-am ridicat şi mi-am luat rămas bun:

— Părinte al sufletului meu, plec. Dar nu o să mă abandonezi, nu-i aşa? Voi putea reveni altădată?

Ptahhotep mi-a răspuns cu o voce din care răzbătea o iubire infinită:

— Ştiu că ai fost singură încă din copilărie. Acest lucru a fost necesar pentru a-ţi dezvolta spiritul de independenţă. Dar nu eşti niciodată cu adevărat singură, ştii foarte bine. Tu eşti unită cu noi prin puntea eternă a legilor supreme ale rezonanţei. Eu sunt întotdeauna cu tine, chiar dacă tu nu ştii încă acest lucru. Ştiam dinainte că vei veni într-o zi la mine cu această cerere, la fel cum ştiu şi unde vei ajunge până la urmă. *Dar există legi de care trebuie să ascultăm cu toţii.* Tu eşti una de-a noastră!

M-am înclinat în faţa lui pentru a primi binecuvântarea sa şi am plecat.

Menu mă aştepta în anticameră. Când m-a văzut, m-a întrebat:

— Ei, ce ţi-a spus fiul lui Dumnezeu? Povesteşte-mi repede! Nu înţeleg de ce a durat totul atât de mult. N-auzi? Povesteşte! Vei primi iniţierea?

— Fiul lui Dumnezeu nu vrea să mi-o dea. Spune că îmi lipseşte experienţa vieţii terestre.

— Domnul fie lăudat! a exclamat Menu, radiind de bucurie. Este exact ce ţi-am spus, iniţierea nu este pentru tine. Ştiam eu!

— Da, da, Menu, tu ştii întotdeauna totul. Dar acum

lasă-mă în pace; trebuie să-mi pun puţină ordine în gânduri.

Fără alte cuvinte, ne-am întors la palat.

În noaptea care a urmat nu m-am putut gândi la altceva decât la reprezentantul lui Dumnezeu: Ptahhotep. Ştiam că aparţin prin originea mea fiilor lui Dumnezeu, dar a fost un adevărat „eveniment” pentru mine să-l aud pe *El* spunând că este păzitorul sufletului meu. *El* era şi reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, iar eu puteam vorbi cu el despre gândurile mele cele mai intime la fel cum i-aş fi vorbit lui *Dumnezeu.* Ochii săi pătrunseseră atât de adânc în mine, privirea sa iluminase colţurile cele mai ascunse ale sufletului meu, iar eu eram fericită. Ce reconfortant este să ştii că aparţii unei fiinţe care te înţelege fără niciun cuvânt, care nu se poate supăra pe tine pentru că înţelege totul dintr-o perspectivă superioară, la fel ca şi Dumnezeu însuşi. Nu era nevoie să-i explic ce vreau să spun, nici de ce fac sau doresc ceva anume, aşa cum m-a obişnuit educaţia. Ptahhotep înţelegea motivele cele mai secrete ale gândurilor mele, ale acţiunilor mele, chiar şi ale celor de care nu eram eu însămi conştientă. Cuvintele erau inutile; era suficient să stau în faţa lui. *El mă vedea!* Spiritul lui mi-a deschis inima, simţeam un contact permanent cu el. De altfel, simţisem acest lucru chiar înainte să-l întâlnesc, am ştiut tot timpul că sunt ghidată de o forţă extraordinară. Acum înţelegeam că această forţă emană din el. ştiam că mă vede chiar dacă nu sunt lângă el. şi îi simţeam în continuare ochii fixaţi asupra mea, orice aş fi făcut şi orice aş fi gândit. Nimic nu-i putea scăpa lui. Da, el vedea şi faptul că nu eram mulţumită pentru că mi-a refuzat iniţierea! Nu! Nu înţelegeam de ce trebuie să fac mai întâi experienţa iubirii fizice. Eu nu voi fi niciodată îndrăgostită. Bărbaţii nu mă interesau decât atunci când îmi admirau frumuseţea. Era singurul lucru pe care îl aşteptam de la ei. Şi toţi făceau acest lucru. Vanitatea mea era

satisfăcută, căci se manifesta numai când mă aflam în societate. De îndată ce rămâneam singură, o singură dorinţă mai exista în mine: iniţierea! Nu puteam şi nu doream să aştept acele experienţe, căci ştiam că nu mă voi îndrăgosti niciodată.

În seara care a urmat, m-am dus din nou la Ptahhotep, însoţită de Menu, mai disperată ca oricând. Menu a rămas în anticameră, iar neofitul m-a condus în grădină, unde Ptahhotep era aşezat sub palmieri. M-am înclinat în faţa lui; mi-a răspuns la salut, m-a privit – aveam impresia că priveşte *prin* mine – şi a aşteptat. Stăteam acolo, dar nu spuneam nimic. De ce să-i mai vorbesc de vreme ce ştia totul despre mine. Mi-a citit gândurile, dar m-a lăsat să aştept.

În sfârşit, s-a ridicat, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi a spus:

— De ce ai venit?

— Părinte al sufletului meu, de ce mă mai întrebi, când ştii foarte bine? Sunt nefericită pentru că mi-ai refuzat iniţierea. Nu am nicio altă dorinţă, niciun alt gând. Doar iniţierea. Te implor, dăruieşte-mi-o!

Ptahhotep mi-a mângâiat cu bunătate părul şi mi-a spus serios, chiar cu tristeţe:

— Ţi-am dat răspunsul la această cerere ieri. Calmează-te, ai puţină răbdare. Gândeşte-te la ceea ce ţi-am explicat în legătură cu forţele creatoare şi trăieşte la fel ca tinerii de vârsta ta. Ocupă-te de florile tale, de animalele tale, joacă-te şi distrează-te alături de ceilalţi tineri, fii veselă şi nu te mai gândi în permanenţă la iniţiere.

Extrem de tulburată, i-am răspuns:

— Părinte al sufletului meu, nu mă pot gândi la altceva decât la iniţiere. Orice aş face, totul îmi aminteşte de ea. Atunci când îmi privesc florile, când îmi observ broaştele ţestoase, felul în care îşi duc viaţa cu atâta înţelepciune de parcă ar fi înzestrate cu raţiune, totul îmi aminteşte de mister. Şi nu doresc altceva decât

să ştiu, să ştiu totul, să înţeleg, să fiu iniţiată!

— Dacă broaştele ţestoase ar fi înzestrate cu raţiune, mi-a spus Ptahhotep zâmbind, ele nu şi-ar duce viaţa într-o manieră atât de înţeleaptă. Nici tu nu vei deveni o înţeleaptă numai pentru simplul motiv că eşti înzestrată cu inteligenţă, chiar prea multă. Încearcă să-ţi foloseşti această inteligenţă pentru a *înţelege* că este prematur să primeşti acum iniţierea. Revino la mine după ce vei face experienţele fizice. Abia atunci îţi voi dărui iniţierea.

Era limpede că lucrurile nu mergeau la fel de uşor cu Ptahhotep cum mergeau cu buna mea Menu. Ptahhotep era ferm, iar forţele mele ricoşau de el ca săgeţile care se loveau de un perete de stâncă. M-am înclinat aşadar în faţa lui şi am ieşit. Odată ajunsă afară, am răspuns cu răutate la întrebările lui Menu, încă supărată că Ptahhotep nu mă considera suficient de matură pentru a primi iniţierea, constatând cu furie neputinţa mea în faţa timpului care se întindea în faţa mea ca un zid impenetrabil, la fel de invincibil ca şi Ptahhotep însuşi.

Noaptea care a urmat nu am reuşit să dorm deloc. În ziua următoare m-am plimbat tot timpul prin cameră, ca un leu în cuşcă, complet nefericită. Faptul că mă aflam într-un corp mi-a întunecat conştiinţa; mi se părea că trăiesc în permanenţă în beznă. Doream să ştiu, doream să primesc iniţierea! De ce trebuia să aştept? Dacă iubirea mă lasă indiferentă acum, ea mă va lăsa cu atât mai indiferentă atunci când voi fi iniţiată, când voi fi omniscientă. Ştiam deja că iubirea fizică este o necesitate a naturii, impusă de dragul perpetuării speciei. Cum putea constitui un pericol pentru mine faptul că nu am făcut experienţa directă a amorului? Eram inteligentă, iar conştiinţa mea mă va feri de pericole. Nu doream să cad în capcana naturii, în capcana iubirii. Eram convinsă că voi şti să rezist acestei tentaţii…

Întreaga zi, gândurile mele s-au învârtit în acelaşi cerc vicios. Seara, nemairezistând, mi-am luat voalul şi, însoţită de Menu, am alergat la Templu. Am vrut să-i spun că nu mă tem de această tentaţie, că voi fi puternică, că îmi poate acorda iniţierea fără nicio teamă.

Ce nebună eram, ce oarbă! Ca şi cum el n-ar fi ştiut viitorul! Ca şi cum n-ar fi ştiut cum se vor petrece lucrurile! Dar *El* se supunea legii divine şi trebuia să mă privească cu răbdare cum alerg către propria mea pierzanie, să asiste la căderea mea; trebuia să ajung pe fundul prăpastiei înainte să pot urca din nou, *cu ajutorul propriilor mele puteri.*

M-a primit din nou în micul salon. Am intrat, m-am înclinat în faţa lui şi i-am spus cu toată siguranţa:

— Părinte al sufletului meu, am vrut să mă supun, dar nu pot. Aspir prea tare către cunoaştere, aşa că m-am întors. Nu văd de ce ar trebui să mai aştept de vreme ce sunt convinsă că voi avea forţa necesară pentru a rezista tentaţiilor iubirii fizice. Sunt foarte puternică şi ştiu perfect să mă controlez. De aceea, te rog să-mi acorzi iniţierea.

Ptahhotep şi-a închis ochii şi a rămas multă vreme nemişcat. Am aşteptat nerăbdătoare, dar fără să mişc un deget, de teamă să nu-*l* deranjez.

În fine, el şi-a deschis ochii, s-a ridicat şi s-a îndreptat către mine. Mi-a luat mâinile în mâinile sale şi mi-a spus:

— De trei ori mi-ai cerut iniţierea. Cu tot refuzul meu. De trei ori! Există o lege care spune că atunci când cineva din rasa noastră solicită de trei ori iniţierea, noi nu i-o putem refuza. Acesta este semnul că iniţierea este necesară, chiar dacă ea reprezintă un mare pericol pentru el. Voi vorbi cu tatăl tău şi vom decide împreună un program de pregătire care să-ţi lase suficient timp pentru a-ţi putea îndeplini îndatoririle. De regulă, neofiţii locuiesc la Templu în timpul acestei perioade de pregătire, dar trebuie să facem o excepţie deoarece în

calitatea ta de soţie a faraonului nu-ţi poţi neglija sarcinile oficiale. Acum du-te în pace.

Aş fi dorit să mă arunc la gâtul lui pentru a-i mulţumi că m-a acceptat, dar doream să-i arăt că ştiu să mă controlez. Am rămas aşadar nemişcată, cu ochii strălucindu-mi de bucurie. Ptahhotep m-a privit şi mi-a spus zâmbind:

— Se consideră că ceea ce ai gândit este deja făcut, nu uita niciodată acest lucru!

— O, Tată, dacă aşa stau lucrurile, atunci voi face şi în realitate acest gest! Şi m-am aruncat în braţele sale, sărutându-i amândoi obrajii şi faţa sa nobilă. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Este minunat! Voi fi iniţiată!

— Controlul pe care-l ai asupra ta este într-adevăr extraordinar! mi-a spus Ptahhotep.

— Numai în clipa de faţă, Tată, i-am răspuns râzând. În fond, tu nu eşti numai marele preot, ci şi unchiul meu. De aceea, pot să te sărut, nu? Dar atunci când voi fi iniţiată, vei vedea că voi şti să mă comport demn şi serios!

— Da, da, ştiu, mi-a spus Ptahhotep, îmbrăţişându-mă tandru. Mi-a mângâiat încă odată părul, după care m-a condus la poartă. Mi-am luat rămas bun.

De data aceasta, m-am întors la palat sărind şi dansând de bucurie, împreună cu Menu. Eram fericită la maximum. În schimb, când a aflat vestea, Menu a plâns şi a gemut, ca şi cum aş fi fost pe patul de moarte, adumbrindu-mi astfel bucuria. Când a început să-mi vorbească de presentimentele sale sumbre, i-am tăiat scurt vorba din gură:

— Gata! Ascultă, Menu. Ştiu că după ce am împlinit 16 ani şi am devenit soţia faraonului, au dorit să te îndepărteze de mine. Ştii şi tu că potrivit regulilor Curţii, în preajma mea ar trebui să stea acum doamnele nobilimii. După lungi şi dificile discuţii cu faraonul, am obţinut permisiunea ca tu să rămâi alături de mine, iar doamnele de la Curte să nu mă însoţească decât atunci

când ies în public, la plimbare şi în timpul ceremoniilor. Dar dacă o să mai continui în acest fel, am să te alung de lângă mine şi am să te înlocuiesc cu acele doamne. Ştiu că majoritatea dintre ele sunt teribil de plicticoase, dar cel puţin nu se bagă în treburile mele personale!

Biata mea Menu! Cuvintele mele au făcut-o să se oprească imediat din plâns. S-a aşezat la sol, aproape de patul meu, şi m-a privit fără niciun cuvânt, dar cu atâta iubire, anxietate, durere şi solicitudine, toate simultan, încât nu m-am putut împiedica să nu râd. Am sărutat-o şi i-am spus:

— Calmează-te, Menu, nu o să te trimit niciodată de lângă mine, te iubesc prea mult. Tu ai fost şi eşti singura fiinţă care mă iubeşte cu adevărat, din toată inima. Vei rămâne întotdeauna cu mine. Fii liniştită, iniţierea nu mă va schimba în rău, dimpotrivă! Ptahhotep va avea grijă de mine, el va fi întotdeauna cu mine!

Urându-mi noapte bună, Menu a spus:

— Sper ca iniţierea să nu-ţi facă vreun rău, dar întotdeauna mi-a fost frică de fulgerele pe care le văd şi de tunetele pe care le aud ieşind din marile piramide. Sper că nu vei avea nimic de-a face cu toate acestea.

— Nu, nu, Menu. Du-te şi te culcă.

Dar eu am continuat să mă gândesc la observaţia lui Menu. Fulgerele şi tunetele care ies din piramide. Era adevărat! Încă din copilărie ştiam că uneori, din piramide ies fulgere şi tunete, după care ploua în toată ţara. Dar acest fenomen părea la fel de natural ca şi viaţa, aşa că nu-i acordasem niciodată prea multă atenţie. De altfel, acum, că voi primi iniţierea la Templu, voi cunoaşte cu siguranţă şi acest mister.

Cu acest gând solemn, am adormit.

Fiii lui Dumnezeu

A doua zi am fost chemată de faraon. Urma să-l întâlnesc după audienţe.

La ora indicată, intendentul a venit ca să mă conducă la tatăl meu.

— Intră, copila mea, doresc să-ţi comunic ce am stabilit împreună cu Ptahhotep în legătură cu iniţierea ta.

— A venit aici?

— Nu, mi-a răspuns tata, privindu-mă uşor amuzat.

— Te-ai dus tu să-l vezi?

— Nici atât, mi-a spus el zâmbind.

— Tată, de mult voiam să te întreb: cum poţi comunica tu cu Ptahhotep de vreme ce el nu vine la tine şi tu nu te duci la el? Am observat de multe ori că îmi spuneai lucruri care ar fi presupus lungi întrevederi cu el, deşi tu nu ieşiseşi din palat iar el nu venise să te vadă. Cum este posibil aşa ceva?

Încă din copilărie, tata era obişnuit cu întrebările mele. Cu răbdarea sa obişnuită, mi-a răspuns:

— Tu ai o oglindă, nu-i aşa? Ţi-ai văzut vreodată capul în oglindă?

— Evident, tată, îmi văd capul în fiecare zi, atunci când Menu vine să îmi pieptene părul.

— Şi ce ai observat? m-a întrebat tata.

— Că am un craniu mult mai alungit decât cel al fiilor oamenilor. Dar şi tu, Ptahhotep şi majoritatea celor care aparţin rasei noastre, a fiilor lui Dumnezeu, cum ni se spune, aveţi aceeaşi formă a capului. Cu toţii avem această trăsătură caracteristică ce poate fi remarcată chiar şi sub coafurile complicate sau sub ornamentele pe care le purtăm. De unde vine ea? De ce este diferit capul nostru de cel al oamenilor?

— Ascultă-mă, copilul meu, şi o să înţelegi multe din lucrurile care se întâmplă aici, pe pământ. Dar trebuie să ştii mai întâi câte ceva despre felul în care s-a dezvoltat planeta noastră.

La fel ca toate corpurile celeste din univers, ca tot ceea ce trăieşte pe aceste corpuri celeste, pământul se supune legilor schimbării constante. Din sursa

primordială eternă emană forţele divine creatoare, care pătrund până la nivelul materiei, în valuri din ce în ce mai mari, ceea ce înseamnă că *materia este formată de aceste forţe.* Acest proces atinge apogeul la nivelul ultra-materiei, când, automat, se inversează. Astfel, procesul de spiritualizare reîncepe, iar materia redevine energie. Dar acest proces durează o eternitate. Aceste schimbări au loc la intervale regulate, dar atât de lent încât o viaţă umană nu este suficient de lungă pentru a le putea remarca şi observa. Totuşi, atunci când o asemenea schimbare este pe punctul de a se produce, după ce a fost pregătită timp de mii de ani fără a fi observată, ea se manifestă destul de brusc. Noi trăim acum într-o asemenea epocă de tranziţie, în timpul căreia modificările devin perceptibile. Aşa se explică de ce pe pământ există mulţi oameni cu craniul rotund, care sunt ghidaţi şi guvernaţi de suverani care le sunt infinit superiori din punct de vedere spiritual, şi al căror corp diferă. Ei au o statură mai fină şi un craniu mai alungit.

A existat odată pe pământ o rasă complet diferită de cea a oamenilor de astăzi. *Ea manifesta în întregime legea spiritului, şi nu pe cea a materiei, aşa cum se întâmplă cu rasele umane actuale.* Conştiinţa sa era ridicată pe nivelul divin şi ei îl manifestau pe Dumnezeu aici, pe pământ, fără să cadă vreodată pe nivelul corpului, al egoismului. Datorită purităţii sale divine, această rasă şi-a meritat cu adevărat numele de *„copii ai lui Dumnezeu”.*

Întreaga lor viaţă se baza pe spiritualitate, pe iubire, pe altruism. Dorinţele şi pasiunile fizice nu le umbreau niciodată spiritul. Membrii acestei rase superioare cunoşteau toate misterele naturii, inclusiv toate energiile lor personale, pe care le păstrau sub controlul spiritului. Astfel, ei aveau facultatea de a supune natura şi de a-i orienta forţele aşa cum doreau. Cunoaşterea lor era nesfârşită. Nu trebuiau să-şi câştige pâinea prin muncă, punând forţele naturii să lucreze în locul lor.

Ei cunoşteau toate legile naturii, secretele materiei, dar şi ale propriei lor fiinţe, dar mai ales puterea spiritului. Ştiau *cum se poate transforma o energie în materie şi cum se poate transforma materia în energie.* Au construit pe pământ instalaţii şi instrumente cu ajutorul cărora puteau stoca, pune în mişcare şi utiliza în funcţie de nevoile lor nu numai toate forţele naturii, dar şi propriile lor energii spirituale. Trăiau în pace, fericiţi, şi domneau asupra unei mari suprafeţe a pământului.

Tot la vremea respectivă mai existau pe pământ şi alte fiinţe, care semănau cu fiii lui Dumnezeu, dar erau înzestrate cu un corp mult mai material şi aveau un nivel de conştiinţă mult inferior. Având spiritul obtuz, conştiinţa lor se identifica în totalitate cu corpul lor. Ei trăiau în păduri, se luptau între ei şi cu animalele naturii. Erau aşa-numiţii oameni primitivi. *Rasa fiilor oamenilor, aşa cum o vezi în ţara noastră, reprezintă o încrucişare a celor două rase din acea vreme.* După cum îţi spuneam, legea care domneşte în univers este legea mişcării şi a schimbării. Pământul se găseşte astăzi într-o perioadă de materializare, ceea ce înseamnă că energia divină creatoare se ancorează din ce în ce mai profund în materie, ceea ce face ca pe pământ, puterea să cadă puţin câte puţin în mâinile raselor mai materialiste. Rasa superioară se stinge încetul cu încetul. Ea părăseşte materia şi se retrage într-un plan spiritual. Ea va lăsa astfel umanitatea singură pentru un timp – care la nivel terestru poate să însemne câteva mii de ani – pentru ca aceasta să poată avansa şi pentru a se putea dezvolta independent, fără un control de sus, prin propriile sale forţe. Aşa se face că reprezentanţii rasei animalice primitive trebuie să se înmulţească, potrivit legii divine, devenind din ce în ce mai puternici, până când vor ajunge să domnească pe pământ. Dar înainte de a părăsi această planetă, rasa superioară are datoria să implanteze forţele sale spirituale în rasa inferioară, pentru a-i permite, după un foarte lung proces şi potrivit

legilor eredităţii, să *se ridice din nou deasupra materiei.* De aceea, numeroşi fii ai rasei divine s-au sacrificat: ei au procreat copii împreună cu fiicele oamenilor. Acest prim amestec şi încrucişările care au urmat au dat naştere unor indivizi foarte diverşi, care au format în timp noi rase. Energia divină a fiilor lui Dumnezeu şi marea forţă fizică a fiicelor oamenilor au dat naştere unor descendenţi de o mare varietate. Pe de o parte au apărut uriaşii fizici, pe de alta uriaşii spirituali. Au existat de asemenea titanii fizici, care au moştenit de la mama lor un creier primitiv, subdezvoltat. Forţa creatoare a tatălui lor s-a manifestat astfel pe plan material, şi ei au căpătat nişte corpuri incredibil de puternice. În mod natural, şi-au utilizat forţa fizică monstruoasă pentru a-i supune pe cei mai slabi decât ei, iar natura lor animalică a făcut din ei nişte tirani temuţi de toată lumea. Au existat însă şi uriaşi spirituali, care au manifestat forţa creatoare moştenită prin centrii lor cei mai elevaţi, de la nivelul creierului, nu al corpului. Aceştia au primit misiunea de a ghida, pentru încă un timp, rasa primitivă atât de apropiată de materie, precum şi rasele hibride care au rezultat din încrucişările de care ţi-am vorbit. Aceşti ghizi spirituali i-au învăţat despre ştiinţe şi artă, au pus bazele unei culturi superioare, le-au dat exemplul iubirii divine, al dezinteresării şi grandorii spirituale. Aşa se explică de ce astăzi unele ţări sunt guvernate de despoţi şi tirani, în timp ce în altele mai domină încă înţelepciunea şi iubirea. Dar şi acestea vor dispărea curând, iar umanitatea nu va mai avea decât istoria, legendele sau tradiţiile pentru a vorbi despre marii Iniţiaţi şi despre ştiinţele secrete. Totuşi, prin graţia legii eredităţii, este posibil ca până şi în perioadele cele mai cumplite ale pământului din când în când câte un fiu al lui Dumnezeu să renască într-un trup uman, pentru a-i arăta umanităţii cum poate ieşi din întuneric şi din nenorocire.

— Tată, ţara fiilor lui Dumnezeu este ţara noastră?

— Nu, copila mea. Continentul care a fost cândva patria fiilor lui Dumnezeu a fost complet distrus. Numărul descendenţilor rasei divine s-a diminuat treptat, membrii ei şi-au abandonat învelişul material şi ei nu s-au mai reîncarnat. Astăzi nu au mai rămas decât câţiva, în diferite puncte ale pământului, cu scopul de a le transmite puterile lor oamenilor care devin tot mai puternici. Încrucişările dintre cele două rase au dat naştere unor indivizi care au moştenit de la tatăl lor cunoaşterea magică şi de la mama lor egoismul fizic animalic. Ei s-au infiltrat în Templu, unde au primit – graţie cunoaşterii lor – iniţierea, pe care au redus-o însă la nivelul magiei negre. Altfel spus, au utilizat în scopuri personale energiile proprii şi forţele naturii, pe care au învăţat să le amplifice cu ajutorul instalaţiilor şi instrumentelor din Templu. Fiii lui Dumnezeu care încă mai sălăşluiau în această parte a lumii şi-au dat seama ce se va petrece, căci energiile îi distrug fără milă pe aceia care le folosesc într-o manieră satanică şi egoistă, în locul celei divine şi dezinteresate. Ei ştiau că magicienii negri aleargă cu paşi repezi către propria lor autodistrugere. Din păcate, orbirea şi lăcomia lor au generat un dezastru generalizat. De aceea, ultimii fii ai lui Dumnezeu au construit bărci imense, perfect închise şi izolate, pentru a rezista energiilor care au penetrat şi dezintegrat materia. În secret, ei şi-au transportat acolo o parte din instrumentele lor, apoi şi-au urcat familiile şi animalele domestice, au închis toate deschizăturile şi au părăsit această parte a globului care urma să fie inexorabil distrusă. Unii au pornit către nord, alţii către est, unii către sud, şi în sfârşit, au existat unii care au ajuns aici, în vest.

Magicienii negri au pierdut curând controlul asupra instrumentelor lor. Ei ar fi trebuit să conducă forţele divine cosmice cele mai elevate prin aceste instrumente, înmagazinându-le aici, căci singura sursă a acestei forţe pe pământ este *fiinţă umană însăşi.* Dar cu cât aceşti

oameni deveneau mai lacomi şi mai meschini, cu atât calitatea forţei cu care îşi încărcau instrumentele scădea. Într-o zi, după ce fiii lui Dumnezeu se îndepărtaseră deja, dezastrul s-a produs: unul din magicienii negri a dirijat involuntar către propriul său corp energia capabilă să dezintegreze materia, adică să o transforme într-o altă formă de energie. Odată procesul declanşat, această materie transformată în energie a acţionat ca o forţă distrugătoare, propagându-se pretutindeni în jur, până când a dematerializat totul. În acest fel, întregul continent a fost distrus. O serie de energii noi, care au rezultat din aceste procese, au frânat şi până la urmă au oprit complet aceste forţe ale dezintegrării.

Toată această parte dematerializată a devenit astfel o energie radioactivă care a atins mai întâi limitele atmosferei terestre, după care a revenit pe pământ retransformată în materia din care a provenit. După diferite modificări, această masă uriaşă a recăzut pe pământ într-o formă nediferenţiată, ca o trombă de apă şi noroi care părea să nu mai înceteze niciodată.

Această breşă imensă deschisă în trupul pământului a lăsat cale liberă oceanelor. Pământul solid al celeilalte emisfere s-a crăpat sub efectul catastrofei, iar continentele şi-au modificat poziţia pentru a menţine echilibrul planetei. În acest fel, s-a ajuns la configuraţia geologică actuală. O parte din continentul pierdut se regăseşte în ţara noastră acoperit de un mare deşert, iar pericolul ca vânturile să spulbere nisipul de aici şi să acopere pământul fertil rămâne destul de ameninţător.

În bărcile lor, fiii lui Dumnezeu aveau instrumente speciale care le-au permis vaselor să nu fie scufundate. Ei au putut depăşi astfel toate dificultăţile, iar în cele din urmă au debarcat fără probleme. În diferitele regiuni ale pământului în care au ajuns au dat naştere unor noi civilizaţii.

Cunoaşterea, înţelepciunea şi iubirea lor au făcut ca popoarele indigene să-i accepte repede. Ei le-au devenit

suverani şi au fost adoraţi ca zei sau semizei. Prima lor preocupare a fost să creeze nişte construcţii în care să-şi adăpostească instrumentele secrete şi să le protejeze de lumea exterioară, izolând astfel energiile extrem de puternice stocate aici. Aceste edificii sunt cunoscute sub numele de piramide şi pot fi văzute în diferitele părţi ale lumii în care au ajuns fiii lui Dumnezeu, împreună cu ceea ce au putut salva din echipamentul lor.

Am ascultat cu cea mai mare atenţie relatarea acestor evenimente tulburătoare. Multe lucruri pe care nu le înţelesesem până atunci mi-au devenit acum clare. Îmi rămăsese totuşi o întrebare asupra căreia am reflectat multă vreme:

— Cum au făcut fiii lui Dumnezeu ca să aducă, apoi să ridice şi să aşeze la locul lor imensele blocuri de piatră?

— Adu-ţi aminte, copila mea, ceea ce ţi-am spus: fiii lui Dumnezeu nu lucrau cu puterile lor fizice, ci puneau la treabă forţele naturii. Chiar şi astăzi mai dispunem încă de o parte din instrumentele prin care putem *neutraliza sau amplifica forţa gravitaţiei terestre,* în funcţie de scopul propus. În acest fel, putem face ca un obiect să-şi piardă greutatea, sau dimpotrivă, să şi-o amplifice. Chiar şi un copil ar putea deplasa cu mânuţele sale un bloc de piatră astfel eliberat de greutatea sa. Marile bărci au putut fi astfel supraîncărcate fără pericol cu aceste blocuri, căci ele fuseseră iradiate multă vreme pentru a li se reduce greutatea. Toate construcţiile extraordinare care există astăzi în lume – şi pe care forţa umană nu le-ar fi putut construi niciodată – au fost realizate în acest fel de către fiii lui Dumnezeu.

Oriunde au debarcat fiii lui Dumnezeu, ei au dat naştere unor culturi elevate. Pretutindeni unde domnesc astăzi, ei îi ghidează pe oameni cu o iubire dezinteresată şi acceptă sacrificiul de a mai rămâne o vreme pe pământ pentru a le transmite oamenilor o parte din forţele şi din cunoştinţele lor spirituale. Altădată,

faraonul şi marele preot era una şi aceeaşi persoană, care era ghidul spiritual şi lumesc al oamenilor. Apoi, odată ce cultura şi prosperitatea s-au amplificat, ţara a căpătat o importanţă din ce în ce mai mare. Fiii lui Dumnezeu s-au decis atunci să-şi împartă îndatoririle. Unul dintre ei a preluat guvernarea *lumească* a ţării, în timp ce altul – întotdeauna conducătorul rasei – şi-a asumat sarcina de ghid spiritual. De atunci lucrurile nu s-au mai modificat. Faraonul guvernează ţara, în timp ce marele preot îşi îndeplineşte îndatoririle la Templu. El este păzitorul cunoaşterii în toate domeniile. Şi cum întreaga cunoaştere se naşte dintr-o unică sursă, el conferă iniţierea în ştiinţe, în arte, iar în interiorul Templului, marea iniţiere, aceea în *„Arta fără artă, sau arta spiritului”.*

Ai aflat acum de ce oamenii din popor au forma capului diferită de a cea a fiilor lui Dumnezeu, care încă alcătuiesc astăzi familia regală. Noi, cei cu capul alungit, nu ne utilizăm inteligenţa decât în mică măsură, căci *noi putem face experienţa directă a adevărului, prin vederea noastră interioară.* Fruntea noastră nu este foarte bombată, deoarece centrii cerebrali – sediul facultăţii gândirii – sunt dezvoltaţi numai atât cât să putem percepe şi trăi conştient impresiile exterioare. Ei reprezintă instrumentele fizice ale manifestării spirituale. Aceşti centri ne permit să ne ridicăm conştiinţa pe nivelul divin şi ne conferă toate calităţile şi facultăţile care ne deosebesc de fiii oamenilor. *Conştiinţa oamenilor face ca ei să trăiască în timp şi spaţiu.* Deşi avem un corp terestru, *noi ne bucurăm de o perfectă libertate spirituală, fiind eliberaţi de timp şi de spaţiu.* Prin forţa conştiinţei divine şi cu ajutorul acestor centri, noi ne putem deplasa liber prin timp şi prin spaţiu. La voinţă, noi ne putem chiar deplasa în trecut sau în viitor, căci în această stare, noi putem experimenta trecutul sau viitorul ca şi cum ar fi vorba de prezent.

La fel, noi putem mătura obstacolele care ne stau în

cale în spaţiu, trimiţându-ne conştiinţa oriunde dorim. În această stare nu mai există „aici” sau „acolo”. Nu mai există decât *prezentul absolut,* căci trecutul şi viitorul – aici şi acolo – nu sunt decât aspecte sau proiecţii diverse ale unei realităţi unice, FIINŢA eternă şi omniprezentă, *Dumnezeu!*

Prin venele tale curge sângele ambelor rase. Tu ai moştenit caracteristicile rasei noastre, dar şi pe cele hibride ale mamei tale. Din nefericire pentru tine, centrii tăi superiori s-au trezit mult prea devreme, înainte să poţi realiza experienţele terestre, transcenzând astfel natura ta pe jumătate pământeană. Eşti nefericită tocmai pentru că te simţi prizonieră în timp şi spaţiu, între *aici* şi *acolo.* Spiritul se trezeşte în tine şi aspiră către starea sa naturală de libertate. Vei învăţa însă să-ţi utilizezi conştient organele superioare, care nu sunt încă plenar active în tine. Vei dobândi astfel facultatea de a intra în contact cu toţi cei din rasa ta în orice moment, de a comunica telepatic cu ei.

În acest fel procedez şi eu atunci când doresc să-l găsesc pe fratele meu Ptahhotep şi pe toţi ceilalţi fii ai lui Dumnezeu care mai există pe pământ, când doresc să comunic cu ei; noi ne schimbăm ideile într-o unitate de conştiinţă perfectă mult mai bine decât dacă am face-o pe planul terestru cu ajutorul laringelui, al limbii şi al urechilor. Ne putem descoperi în conştiinţa noastră oriunde şi oricând. Ne dăm imediat seama dacă celălalt este ocupat, dacă este concentrat asupra altui scop, şi nu îl deranjăm decât dacă există un mesaj foarte important de transmis. Altminteri ne retragem. Nu este greu să înţelegi de ce numai fiinţele perfect dezinteresate pot poseda asemenea facultăţi. Dacă fiii oamenilor, lacomi şi egoişti cum sunt, ar fi capabili de o asemenea facultate, ar rezulta un haos atât de mare încât toate organele lor subtile ar fi distruse.

În general, în fiecare seară, după ce ne-am îndeplinit îndatoririle de peste zi, ne reunim în spaţiul conştiinţei

noastre, iar această unitate ne permite să *vedem* gândurile noastre. Ne întâlnim astfel instantaneu, lucru care în lumea tridimensională ar lua foarte mult timp!

După ce discutăm de sarcinile pe care le avem în această lume, pătrundem cu conştiinţa noastră pe nivelul dimensional al omni-conştiinţei, pentru a primi de la sursa divină primordială o cantitate proaspătă de energie vitală. În această stare şi în *unitatea divină primordială,* noi devenim una cu toate creaturile vii – cu Totul – cu FIINŢA eternă, deci cu esenţa însăşi a întregii manifestări, inclusiv cu tine. Numai fiinţele care trăiesc încă în lumea tridimensională nu sunt conştiente de această esenţă. Va veni însă ziua când fiecare fiinţă se va trezi din lungul său somn cu o forţă vitală reînnoită, indiferent dacă va şti sau nu că această forţă emană din sursa primordială divină.

Aşadar, vei primi iniţierea. Te angajezi astfel pe o cale lungă şi grea. Va trebui să parcurgi această cale aici, pe pământ, după ce Ptahhotep şi cu mine vom părăsi lumea tridimensională şi vom evolua ca spirite în sfera pământului. Eu am alte sarcini decât Ptahhotep. De aceea, el va fi ghidul sufletului şi al spiritului tău. Dar noi vom rămâne legaţi în unitatea eternă. Ar fi fost mai bine dacă ai fi avut răbdare. *Dar tu eşti cea care eşti, iar felul tău de a fi îţi determină destinul şi viitorul.* Noi nu putem interveni. Forţa care emană din unitate te va însoţi pretutindeni şi te va ajuta în momentele dificile.

Întrucât trebuie să îţi îndeplineşti îndatoririle de soţie a faraonului, nu vei putea locui la Templu în timpul perioadei de iniţiere, la fel ca ceilalţi neofiţi. Dar te vei putea duce în fiecare dimineaţă pentru a primi instrucţiuni şi sarcini, îţi vei face acolo exerciţiile în compania celorlalţi neofiţi, iar seara te vei întoarce la palat. Atunci când vor avea loc ceremonii oficiale, fă în aşa fel încât să fii alături de mine la momentul oportun. Mâine dimineaţă te poţi prezenta deja în faţa lui Ptahhotep.

Mai aveam încă o întrebare pe suflet, iar tata m-a privit întrebător:

— Tată, mi-ai spus că pentru a-şi propaga forţele spirituale, fiii lui Dumnezeu au avut relaţii cu fiicele oamenilor. Dar nu a fost posibil şi invers, ca fiicele lui Dumnezeu să aibă relaţii cu fiii oamenilor? De ce numai fiii lui Dumnezeu au putut avea copii cu fiicele oamenilor, şi nu şi invers?

Tata şi-a fixat privirea profundă în ochii mei:

— Gravează-ţi răspunsul în memorie şi nu-l uita niciodată. Dacă vei înţelege corect acest adevăr, vom putea – poate – să-ţi schimbăm destinul în bine. Dacă iei dintr-un pahar cu vin roşu o picătură şi o amesteci cu vinul alb dintr-un alt pahar, vinul roşu din primul pahar rămâne la fel de pur ca şi înainte. În schimb, vinul alb nu mai este un vin alb pur, ci un amestec de vinuri. De acum înainte, ori de câte ori vei servi din vinul alb, vei servi de fapt dintr-un amestec de vinuri alb şi roşu. Înţelegi, copila mea?

— Da, tată, înţeleg. Asta înseamnă că sângele unui fiu al lui Dumnezeu de rasă pură rămâne pur chiar dacă procreează copii cu o fiică a oamenilor. Dar sângele unei fiice a lui Dumnezeu de rasă pură ar deveni amestecat dacă ea ar da naştere unor copii ai unui fiu al oamenilor. Şi astfel, ea ar deveni la fel ca şi copiii cărora le va da naştere.

— Păstrează viu acest adevăr în fiecare clipă a viţeii tale, mi-a mai spus tata, după care s-a ridicat, eu m-am înclinat în faţa lui, iar el m-a binecuvântat.

Am părăsit camera păstrând în inima mea unitatea spiritului.

Anii de pregătire

Menu m-a însoţit la Templu.

De câte ori nu urma să parcurg în anii ce aveau să vină această colonadă ce ducea de la palat la Templu – o,

de câte ori – până când picioarele au ajuns să mă conducă singure, chiar şi cu ochii închişi!

Am intrat pentru prima dată în Templu în calitate de neofit. Întrucât îmi plăcea să mă grăbesc, am mers în mod deliberat cu paşi lenţi, solemni. Eram fericită că în sfârşit încep iniţierea şi doream să savurez fiecare moment. Eram focalizată în sine, încă tulburată de relatarea pe care mi-o făcuse cu o zi înainte părintele meu; mă îndreptam în mod conştient către îndatoririle unei viitoare Iniţiate…

La intrare mă aştepta acelaşi neofit. Menu şi-a luat rămas bun de la mine, m-a îmbrăţişat şi m-a strâns lângă inima ei, ca şi cum urma să nu ne mai vedem niciodată. Când în sfârşit s-a calmat, s-a înclinat în faţa mea, aşa cum credea ea că trebuie să procedeze. Am îmbrăţişat-o la rândul meu şi am simţit că cea care mă sărută prin intermediul buzelor sale este mama.

Neofitul m-a însoţit până la micul salon de primire al lui Ptahhotep. De câte ori nu urma să mă prezint astfel în faţa *Lui,* de câte ori nu urma să-i simt ochii fixându-se asupra mea, pătrunzându-mă cu calm, siguranţă şi forţă!

El a început să vorbească:

— Draga mea copilă, aşa cum ţi-am explicat deja, iniţierea înseamnă să devii conştient de nivelul divin suprem. Acest lucru presupune un lung antrenament al corpului şi al sufletului. Este necesar să-ţi pregăteşti sistemul nervos pentru a putea suporta fără pericol, fără a muri, aceste vibraţii foarte înalte.

Să devii conştient pe un anumit nivel înseamnă să-ţi focalizezi prin intermediul nervilor vibraţia corespondentă acestui nivel, astfel încât vibraţia să coboare la nivelul întregului corp. Încă de la naştere, deci de când începe să fie locuit de *Sine,* corpul îşi dezvoltă o forţă de rezistenţă aflată în armonie cu nivelul mediu de conştiinţă al spiritului care îi dă viaţă. Nivelul de conştiinţă al unei fiinţe variază în funcţie de sufletul în cauză, dar rămâne în limitele unei octave vibratorii.

Aceste fluctuaţii nu trebuie să depăşească totuşi elasticitatea nervilor, caz în care s-ar putea produce boli mai mult sau mai puţin grave, ori chiar moartea. Vibraţia energiei vitale creatoare este mortală pentru cel care nu a atins nivelul de conştiinţă necesar pentru a o susţine. Ea i-ar putea arde centrii nervoşi şi nervii. De aceea, energia vitală – care îşi are sediul în măduva spinării – este transformată la nivelul diferiţilor centri nervoşi într-o vibraţie redusă, astfel încât prin corp nu trece decât acest curent.

Astfel, vibraţia vitală care animă animalele este inferioară celei care corespunde oamenilor primitivi, la fel cum oamenii primitiv, animalici şi egoişti, sunt animaţi de o vibraţie vitală inferioară celei care corespunde unei fiinţe mai avansate din punct de vedere spiritual. Dacă am transfera energia vitală a unui om superior într-un animal, sau într-un om inferior, acesta ar muri pe loc.

Marea iniţiere este arta de *a trăi conştient* şi de a conduce în acelaşi timp prin nervi şi prin corp vibraţia creatoare a FIINŢEI eterne pe fiecare nivel de dezvoltare, păstrându-i frecvenţa originală, fără nicio transformare. Acest lucru presupune o anumită *forţă de rezistenţă* care să o poată suporta şi care nu poate fi dobândită decât printr-un antrenament îndelungat al corpului şi al sufletului. Altfel spus, nervii trebuie pregătiţi lent şi cu prudenţă, trebuie învăţaţi să se trezească şi să fie controlaţi. Aceste exerciţii ale corpului şi ale sufletului îţi vor fi predate de directorul şcolii de neofiţi, Mentuptah. Neofitul care te-a însoţit, Ima, te va ajuta cu exerciţiile de concentrare. După ce vei trece toate probele cu Mentuptah şi cu Ima, voi continua personal să te învăţ şi îţi voi conferi iniţierea. Ima te va conduce acum la şcoală şi îţi va arăta tot ceea ce este necesar să ştii. Dacă doreşti să mă vezi în timpul acestei perioade, poţi cere să mă vezi oricând, seara. Fie ca Dumnezeu să îţi ghideze paşii!

După care Ptahhotep m-a binecuvântat, iar eu m-am înclinat în faţa lui. L-am urmat apoi pe Ima până la şcoala neofiţilor.

Ima m-a condus până la una din micile celule construite în zidurile Templului. Mi-a dat o tunică albă şi o pereche de sandale, şi mi-a spus că această celulă era a mea.

Mi-am schimbat veşmintele princiare cu cele ale Templului, transformându-mă astfel într-un neofit, la fel ca şi Ima. Acesta m-a condus de-a lungul unui peristil până în grădina Templului. Grădina era de o frumuseţe magnifică: o peluză verde în formă de pătrat mărginită de palmieri, fiind de fapt un excelent loc pentru exerciţii. Ne-am continuat drumul, şi am zărit ceva mai încolo neofiţii care lucrau în apropierea grădinii de zarzavaturi şi a livezii de pomi fructiferi. Purtau aceeaşi ţinută ca şi mine, dar erau mai în vârstă.

Ima m-a prezentat lui Mentuptah, directorul şcolii. Acesta era un bărbat cu o privire blândă şi plină de iubire. El mi-a explicat ce sarcini aveam pentru ziua respectivă. Neofiţii erau reuniţi în mici grupuri, conduse de unul dintre ei, mai avansat, candidat la statutul de preot. Ima era conducătorului grupului din care urma să fac parte şi eu. Era un tânăr înalt, puternic şi zvelt. Vibraţia sa pură m-a izbit încă de când l-am cunoscut, atunci când am venit pentru prima dată la Ptahhotep. A trecut de majoritatea probelor pregătitoare, şi pentru el se apropia momentul iniţierii. Ima era candidat la preoţie. Aspectul său exterior nu mai era acela al unui bărbat, ci mai degrabă al unui androgin aflat deasupra sexului. Era o fiinţă fără sex, un fel de arhanghel. Faţa sa frumoasă arăta cea mai înaltă inteligenţă şi o facultate superioară de concentrare, având deasupra sprâncenelor cele două semne ale înţelepciunii. Gura sa era ferm desenată, energică, dar trăsăturile fine şi blânde dezvăluiau iubirea pe care o purta tuturor fiinţelor vii. L-am iubit încă din prima clipă, am avut o încredere

nelimitată în el, la fel ca într-un frate mult iubit. Eram fericită că el era cel care mă pregătea pentru examenele mele.

Ima m-a prezentat celorlalţi neofiţi. Toţi optaseră pentru preoţie, dar nu urmau să devină preoţi sau preotese decât aceia care treceau de toate probele şi care primeau iniţierea. Mulţi dintre ei nu vor avea niciodată maturitatea necesară, dar vor putea rămâne – dacă vor dori acest lucru – în serviciul Templului, ocupându-se de muncile agricole şi de animale. Neofiţii care reuşeau la examenele pregătitoare primeau sarcini şi îndatoriri corespunzătoare avansării lor.

Grupul lui Ima era alcătuit din neofiţi foarte avansaţi din punct de vedere spiritual; majoritatea aveau ca părinte de sex masculin un fiu al lui Dumnezeu, la fel ca şi mine. Aceştia puteau fi recunoscuţi cu uşurinţă după forma alungită a capului. Am fost aşezată printre ei, şi m-am simţit foarte bine în această companie pură.

Ne întâlneam în fiecare dimineaţă, la răsăritul soarelui, în grădină. Ne începeam exerciţiile fizice, care sunt strâns legate de cele de concentrare. Practicam diferite posturi coordonate cu exerciţii de respiraţie, învăţând astfel să ne dirijăm conştiinţa în diferite părţi ale corpului. Acest antrenament de lungă durată urma să ne permită să devenim perfect conştienţi de întregul nostru corp, de mişcările sale, să îi controlăm părţile cele mai intime, precum şi organele interne. În acest fel, corpul nostru trebuia să devină un instrument ireproşabil.

După terminarea exerciţiilor fizice ne duceam împreună în marea sală, unde primeam învăţături legate de suflet. Instructorul nostru era Mentuptah, care ne dicta *imagini onirice* pe care trebuia să le trăim la fel de intens cum trăiam realitatea fizică. Aceste imagini scoteau la iveală din subconştientul nostru tot felul de emoţii, pe care trebuia să învăţăm să le stăpânim. Prin aceste exerciţii, Mentuptah ne-a ajutat să pătrundem în

toate sferele lumilor inferioare şi superioare, în cele şapte infernuri şi în cele şapte paradisuri, şi ne-a învăţat cum ne puteam păstra prezenţa de spirit în toate împrejurările, astfel încât să putem decide pe loc ce avem de făcut chiar şi în situaţiile cele mai dificile.

De îndată ce am ajuns să controlăm perfect aceste exerciţii, am trecut la o altă serie, prin care trebuia să trăim cele mai diverse stări sufleteşti, dar de această dată la simpla voinţă, fără ajutorul imaginilor onirice, la fel de intens ca şi cum am fi avut *un motiv* pentru a trăi aceste stări. Începeam aceste exerciţii printr-o stare inferioară negativă, pe care o sublimam, pas cu pas, până la o stare superioară pozitivă. Spre exemplu, porneam de la depresia cea mai profundă, ridicând apoi lent şi progresiv vibraţia până la starea de indiferenţă, apoi mai sus, până când ajungeam la cea mai mare bucurie, şi în final la fericirea supremă.

După un antrenament îndelungat, trebuia să învăţăm să ne transformăm din ce în ce mai rapid aceste emoţii, trăindu-le în interiorul nostru cu virtuozitatea unui muzician care îşi controlează perfect instrumentul, din care poate scoate la voinţă orice fel de sunet, de la cel mai grav până la cel mai acut. Pasul următor constă în experimentarea *fără tranziţie* a unor stări sufleteşti opuse. Spre exemplu, trebuia să trecem de la tristeţea cea mai profundă la bucuria cea mai profundă, sau de la teamă la curajul eroic, şi totul cu viteza fulgerului.

Aceste exerciţii nu trebuiau făcute decât sub controlul instructorului, căci erau foarte solicitante pentru nervi. Ne-a luat mult timp să ajungem să trăim viziunile onirice la fel de intens ca şi realitatea înconjurătoare. Ne-a luat încă şi mai mult timp ca să ne putem juca cu uşurinţă pe întreaga gamă a emoţiilor noastre. Abia când ne-am putut păstra o stare de calm perfect după încheierea exerciţiilor şi când am reuşit să prelungim această stare de-a lungul întregii zile, am primit autorizaţia să trecem la nivelul următor, care

consta în experimentarea stărilor sufleteşti opuse fără nicio tranziţie. Scopul acestor exerciţii extrem de dificile era acela de a ieşi de sub controlul evenimentelor exterioare şi al stărilor noastre psihice, astfel încât să fim în măsură să decidem singuri ce stare sufletească preferăm să avem, putând să ne păstrăm astfel echilibrul psihic în orice circumstanţe.

Omul crede că are nevoie de un motiv exterior pentru a fi bucuros sau fericit. Exerciţiile care se foloseau de imagini de vis aveau drept scop să ne dea iluzia unui asemenea motiv pentru a trăi o stare sufletească sau alta. Imaginile onirice ne-au permis să controlăm aşadar motivele *propriu-zise.* Întrucât nu existau cauze reale pe aceste stări sufleteşti, *noi trebuia să ni le imaginăm singuri.*

A urmat apoi al doilea pas, prin care *trebuia să trăim o stare sufletească fără niciun motiv exterior,* fără ajutorul viziunilor onirice care au menirea de a crea cu precizie o stare sufletească sau alta.

După un lung antrenament şi după ce am ajuns să controlăm perfect aceste exerciţii, ne-am putut da seama că *noi doar ne imaginăm că avem un motiv* ca să fim „veseli sau trişti”, „deprimaţi sau exuberanţi”. Aceste exerciţii ne-au convins că evenimentele exterioare *nu au nicio influenţă reală asupra noastră.* Am descoperit că *fiecare stare de conştiinţă provine dinlăuntrul fiinţei noastre, şi numai din interior.* În faţa aceluiaşi eveniment un om poate râde, altul poate plânge, şi un al treilea poate rămâne perfect indiferent, căci fiecare *îşi proiectează în exterior propria sa atitudine interioară, evenimentul exterior fiind doar un pretext pentru manifestarea acestei atitudini interioare.*

Scopul suprem al acestor exerciţii era acela ca aspirantul să ajungă la o stare sufletească de un calm imperturbabil, absolut de nezdruncinat, în toate situaţiile, şi de a nu mai ieşi niciodată din această stare. Exerciţiile ne-au învăţat de asemenea că *tot ce se*

întâmplă pe pământ este trecător, semănând cu o imagine onirică proiectată în timp şi spaţiu. Ea nu trebuie luată în serios decât în măsura în care ne ajută să progresăm.

Dar drumul pe care se ajunge aici este lung şi dificil! Adeptul trebuie să se observe în permanenţă, în maniera cea mai strictă cu putinţă, fără să uite de sine nicio singură clipă. El trebuie să rămână conştient, *treaz,* să îşi analizeze fiecare sentiment, fiecare gând, pentru a şti din care strat al Sinelui său provine acesta. Iar această măiestrie nu se poate dobândi de pe o zi pe alta!

În afara acestei pregătiri psihice, ne antrenam şi în domeniul concentrării spirituale. Cel care m-a învăţat această artă a fost Ima. După exerciţiile în comun, Ima m-a dus într-un colţ liniştit al grădinii şi mi-a explicat ce înseamnă concentrarea: nu trebuia să le permit gândurilor mele să alerge aşa cum doreau în mintea mea, ci dimpotrivă, trebuia să învăţ să *mă gândesc la un singur subiect care îmi era indicat.* Trebuia să-mi focalizez gândirea într-un singur punct, dându-le o direcţie *centripetă,* în locul celei *centrifuge* cu care erau obişnuite. Ima mi-a indicat o frază asupra căreia trebuia să mă concentrez, după care m-a lăsat singură, spunându-mi să îl informez de îndată ce voi reuşi exerciţiul.

Fraza era: *„Eu manifest întotdeauna divinul”.*

M-am aşezat şi am început să mă concentrez asupra acestei fraze. Am repetat mental. „Eu manifest întotdeauna divinul” o dată, de două ori, de zece ori… de o sută de ori… fără să mă gândesc la nimic altceva decât că „eu manifest întotdeauna divinul… eu manifest întotdeauna divinul”.

O oră mai târziu m-am dus la Ima şi i-am spus:

— Nu pot să mă concentrez asupra acestei fraze. Este imposibil!

— Imposibil? m-a întrebat el. De ce ar fi imposibil?

— Din câte mi-ai spus, a te concentra înseamnă a-ţi

dirija toate forţele, toate gândurile către un singur punct, grupând şi păstrând ferm laolaltă toate forţele intelectului, ale conştiinţei. Dar dacă mă concentrez asupra unei *fraze,* nu-mi pot focaliza forţele inteligenţei asupra unui *punct.* O frază este alcătuită din mai multe cuvinte. Aceste cuvinte se succed în timp şi în spaţiu. Nu pot *să mă gândesc la toate aceste cuvinte în acelaşi timp,* ci numai *unul după celălalt,* în timp şi spaţiu! Iar după ce m-am gândit la fraza respectivă, trebuie să revin la începutul ei şi să mă gândesc din nou la ea de la început şi până la sfârşit. Concentrarea devine astfel imposibilă. Ori mă gândesc în „zigzag" de la început şi până la sfârşit:

Eu manifest întotdeauna divinul.
Eu manifest întotdeauna divinul.
Eu manifest întotdeauna divinul.

ori, dacă îmi reprezint această frază sub forma unui cerc, mă pot gândi la ea circular:

Dar aceasta nu mai este concentrare.

Ima m-a ascultat cu atenţie, şi plin de bucurie, mi-a spus:

— Ai înţeles foarte bine exerciţiul! Ai descoperit că nu este posibil să te concentrezi asupra *cuvintelor.* Faptul că ţi-ai imaginat această frază într-o manieră circulară reprezintă o tentativă corectă de abordare a concentrării. Dar oricât de mult ai apropia cuvintele unele de altele, ele formează un cerc şi nu le poţi reduce la un singur punct central. Ai înţeles faptul că cuvintele exercită o forţă de rezistenţă împotriva puterii tale de concentrare, şi este chiar forţa de care ne folosim noi atunci când construim un pod. Noi construim un arc din pietre – la fel cum ai construit tu cercul din cuvinte – iar podul nu se poate rupe deoarece pietrele exercită o presiune unele împotriva celorlalte, iar materia nu cedează în faţa acestei presiuni. Altfel spus, pietrele menţin podul tocmai prin forţa lor de rezistenţă. În cazul

în care concentrarea încearcă să ajungă în centru, ea este împiedicată şi devine imposibilă din cauza rezistenţei pe care o opun cuvintele. Acelaşi lucru se va întâmpla şi dacă te vei concentra asupra unui singur cuvânt, căci şi acesta este alcătuit din mai multe litere pe care nu le vei putea reuni niciodată într-un singur punct.

— Atunci ce este de făcut?

— În exerciţiul următor, încearcă să te concentrezi asupra unei singure litere: „O”. După care Ima m-a lăsat din nou singură.

Am încercat. M-am aşezat pe iarbă şi m-am concentrat asupra literei „O”... Am rostit mental O, O, O, O, şi nu m-am gândit la nimic altceva decât la O, O, O, O, OOOO... şi dintr-o dată, ce surpriză... Am alergat la Ima şi i-am spus râzând:

— Am terminat!

— Şi unde ai ajuns? m-a întrebat el.

— O-ul s-a transformat dintr-o dată într-un canal lung în formă de O, în care m-am scufundat din ce în ce mai profund. Nici aceasta nu este o concentrare adevărată!

— Foarte bine, mi-a spus Ima. Ai pătruns astfel în cea de-a patra dimensiune. Acum reia fraza: „Eu manifest întotdeauna divinul” şi încearcă din nou să te concentrezi asupra ei. Cum vei rezolva acum problema?

— Ce trebuie să fac?

— Ce vei face? a insistat Ima.

Am reflectat o clipă, apoi am spus:

— Cuvintele sunt învelişul exterior, manifestarea materială a sensului. Dacă doresc să ajung în centru, trebuie să renunţ la cuvintele care mă împiedică şi să mă concentrez exclusiv asupra *sensului* frazei, fără cuvinte, fără formă. E corect?

— O să vedem noi imediat unde te vor conduce toate acestea, mi-a zâmbit Ima. Încearcă încă o dată şi apoi întoarce-te la mine!

M-am concentrat asupra sensului frazei: „Eu

manifest întotdeauna divinul”, dar numai asupra sensului…

M-am întors apoi la Ima, care tocmai termina o conversaţie cu unul din neofiţi. Când m-a văzut, mi-a adresat o privire maliţioasă, ca şi cum ar fi ştiut deja ce se petrecuse cu mine:

— Ei bine? m-a întrebat el.

— Ima! E ciudat! Când am vrut să mă concentrez asupra sensului frazei, nu m-am mai putut gândi deloc la ea. Tot acest proces interior a trecut din capul meu în inima mea. Nu m-am mai putut *gândi* la sens, dar l-am simţit, l-am *trăit direct.* În momentul în care mă concentrez asupra sensului acestei fraze fără cuvinte, *devin eu însămi sensul!* De aceea, trebuie să schimbăm fraza „Eu manifest întotdeauna divinul” cu o alta, mult mai corectă: „Eu sunt divinul care se manifestă fără încetare”.

Ima zâmbea în timp ce vorbeam:

— Foarte bine, te-ai concentrat perfect. Ai descoperit astfel că această concentrare nu poate fi o stare durabilă, ci *o tranziţie între lumea proiectată şi starea de FIINŢĂ.* Atunci când te concentrezi asupra gândurilor tale, nu te poţi opri din *această activitate de gândire,* căci concentrarea te conduce *din nou la tine, şi tu devii* una cu obiectul asupra căruia te concentrezi. *A te gândi* la ceva înseamnă să-ţi proiectezi un gând către exterior prin intermediul intelectului, la fel ca într-o oglindă, deci înseamnă *să ieşi din sine.* Prin concentrare noi readucem proiecţia *în sine,* iar gânditorul devine una cu gândul (sau cu obiectul asupra căruia se gândeşte el). Cei doi factori sunt perfect reuniţi. *Obiectul creat se întoarce la creator!*

Continuă să exersezi. Acest proces îţi va apărea astfel din ce în ce mai clar. Întrucât îţi place atât de mult să te aşezi sub acest palmier, concentrează-te asupra lui… După care Ima a dispărut.

M-am aşezat şi am privit palmierul. Nu aveam în

minte niciun alt gând decât acest copac. Au trecut orele, dar a venit seara. Trebuia să mă întorc acasă, Menu mă aştepta afară. Ne-am îndreptat împreună către palat.

A doua zi, după exerciţiile de grup, m-am aşezat din nou sub palmier şi m-am concentrat asupra lui.

Când am început exerciţiul, mintea mea a fost asaltată de o mulţime de gânduri străine de obiectul concentrării mele: ce mi-a povestit Menu aseară, o pasăre care ciripea, un ţânţar care bâzâia la urechile mele, impertinenţa trezorierului Roo-Kha, care continua să mă scoată din sărite. Dar am continuat să mă focalizez şi am alungat din mintea mea toate celelalte gânduri care nu erau legate de palmier, concentrându-mă exclusiv asupra acestuia.

Lucrurile au început să meargă mai bine. Gândurile nu mă mai puteau atinge şi nu mă mai deranjau în niciun fel. Înainte eram încă *în lumea gândurilor,* care mă duceau de colo-colo. Dar nu m-am lăsat dusă de ele. Am rămas ferm în locul în care mă aflam, lângă palmier, şi m-am scufundat din ce în ce mai profund în interiorul fiinţei mele, într-un loc în care gândurile nu mă mai puteau urma. Din când în când, câte un gând mai apărea în intelectul meu, ca un călător obosit. Îl priveam trecând, fără să mă mai deranjeze. Singurul lucru care mă mai preocupa era palmierul… Nu mă gândeam decât la palmier… Acesta îmi umplea întreaga fiinţă…

Au trecut zile, săptămâni poate… Nu aveam nici cea mai mică idee. Nu mai remarcam nimic din lumea exterioară, căci eram concentrată în întregime asupra palmierului. Am trăit atunci sentimentul straniu că nu mai percepeam copacul *din exterior,* ci *din interior…* Bineînţeles, vedeam cu ochii fizici şi forma sa exterioară, dar începeam să-l *văd, să-l trăiesc, să FIU una cu esenţa intimă a copacului,* cu principiul creator care îl animă.

Am devenit apoi conştientă de faptul că palmierul nu mai exista în exteriorul meu, că nu a existat niciodată în exteriorul fiinţei mele, că totul nu a fost decât o viziune

eronată a mea, *că palmierul face parte din mine şi eu din el, că eu sunt palmierul!*

Nu ştiu cât timp am rămas astfel absorbită în mine însămi. Nu mai ştiam ce înseamnă *timpul.* În această stare, conceptul de „acolo” dispare. O forţă m-a ajutat să revin la conştiinţa mea personală şi l-am observat pe Ima în faţa mea. Ochii mei i-au privit faţa blândă. S-a aşezat lângă mine şi a aşteptat cu răbdare să-mi revin în simţuri. M-a privit apoi cu un aer întrebător.

Am încercat să-i vorbesc, dar în zadar. Cuvintele mi se păreau complet superflue.

Când în sfârşit, totul a început să funcţioneze din nou normal în mine, când voinţa a început din nou să mă asculte, iar nervii laringelui s-au reîntâlnit cu coardele mele vocale în mişcare, am putut să vorbesc:

— O, Ima! am spus blând şi serios, uimită eu însămi de tonul propriei mele voci, *am devenit palmierul,* mai mult, am descoperit *că am fost dintotdeauna palmierul,* dar nu am fost conştientă de acest lucru!

Ima m-a aprobat din capul său angelic şi, radiind de fericire, mi-a spus:

— Faci progrese uluitor de mari. Sunt foarte fericit! Nimeni nu a mai făcut asemenea progrese într-un timp atât de scurt. Dacă vei trece şi celelalte probe într-un timp la fel de scurt, vei fi foarte curând gata să fii iniţiată!

Fericiţi, ne-am privit fără niciun cuvânt. Privindu-l pe Ima, am simţit încă şi mai puternic puritatea inimii sale şi puterea pe care o emana fiinţa sa. Oriunde s-ar fi aflat, aerul era purificat de prezenţa sa.

Apoi mi-a întins mâna. Ne-am ridicat. Eu trebuia să mă întorc acasă.

Eram deja în pat, când Menu s-a aşezat la sol lângă mine şi m-a întrebat:

— Ce faci acum la Templu?

— Facem exerciţii.

— Ce fel de exerciţii?

Foarte serioasă, i-am răspuns:

— Ultimul exerciţiu a constat în a mă gândi la un palmier până când mi-am dat seama că eu însămi sunt palmierul!

Îngrozită, Menu m-a întrebat insistent:

— Ce ai descoperit? Cine eşti tu?

— Palmierul.

— Tu? Un palmier? s-a supărat Menu.

— Da, Menu, eu sunt un palmier. Lasă-mă acum, vreau să dorm.

Menu a început să râdă, tăvălindu-se pe jos de atâta râs. Lacrimile îi curgeau pe obraji:

— Hi hi hi, tu, un palmier? Dar unde ţi-e trunchiul? Unde îţi sunt frunzele? Hi hi hi, să înţeleg că nu mai eşti o tânără fată? Hi hi hi!

Enervată, m-am ridicat din pat şi i-am spus cu multă demnitate:

— Află că nu sunt o tânără fată, ci reprezentanta reginei, soţia faraonului, înţelegi? Dacă îţi baţi joc de exerciţiile mele, nu o să-ţi mai povestesc nimic!

Fără nicio tranziţie, Menu a început să plângă, mi-a sărutat mâinile şi, printre lacrimi, mi-a spus:

— Nu ţi-am spus eu că iniţierea este ceva periculos? Or să te vrăjească din ce în ce mai tare, şi până la urmă o să te transforme de tot într-un palmier. Vorbeşti deja atât de ciudat. Fii atentă, te implor, fii atentă! Ar fi mai bine ca faraonul să ştie ce se întâmplă!

Apoi, foarte îngrijorată, a ieşit ştergându-şi lacrimile.

Am rămas singură, cu o senzaţie dezagreabilă. Ştiam foarte bine că nu trebuia să-i spun nimic lui Menu despre experienţele cele mai sacre, cele mai profunde.

A doua zi m-a chemat Ptahhotep. Trebuia să mă întâlnesc cu el seara.

L-am găsit în micuţul salon de primire. Privirea sa era la fel de infinită ca şi bolta cerească.

— Vino, copila mea, mi-a spus el cu blândeţe.

Încrezătoare, m-am apropiat de el. Mi-a luat mâinile în ale sale şi mi-a spus, surâzând:

— Ştii care va fi următorul tău exerciţiu?

— Da, Tată, ştiu.

— Care?

— Să tac, i-am răspuns, zâmbind la rândul meu, dar perfect conştientă de greşeala pe care o făcusem cu Menu.

Îl priveam în faţă, căci ştiam că nu mă judeca. A dat din cap. ne-am înţeles imediat. Nu a fost nevoie să-mi cer iertare. Mă cunoştea mai bine decât mine, şi ştia că nu-i vorbisem lui Menu de lucrurile sacre din răutate sau pentru a-i face vreun rău. Menu nu avea maturitatea necesară, ea era mult prea departe pentru a putea înţelege experienţele spirituale. Mi-am scufundat privirea în ochii lui Ptahhotep. Mă vedea cu toate imperfecţiunile mele, dar a văzut desigur şi decizia mea fermă de a învăţa să-mi ţin gura pe viitor.

M-a mângâiat pe păr. M-am înclinat în faţa lui şi am ieşit.

Ah! De câte ori mă voi mai prezenta în faţa lui pentru a recunoaşte că limba mea a fost mai rapidă decât raţiunea, că odată în plus nu am ştiut să îmi stăpânesc forţa care îi împinge pe oameni să se exprime, să comunice, să vorbească!

Totuşi, în timp am învăţat să rămân *„vigilentă”* în faţa acestei forţe. Nevoia de comunicare, care seamănă cu leii mei favoriţi, trebuie menţinută sub un control sever şi constant. Acest autocontrol a devenit o a doua natură pentru mine: înainte de a spune ceva, am învăţat să-mi ascult vocea interioară pentru a afla dacă îmi este permis sau nu să vorbesc. Puţin câte puţin, am învăţat să nu mai deschid gura decât dacă aveam ceva cu adevărat important de spus. Am recunoscut astfel în mine două fiinţe: un „eu” personal, căruia îi plăcea să bârfească tot timpul, fără niciun control, *doar din nevoia de a comunica şi de a atrage atenţia asupra persoanei mele,*

iar în spatele conştiinţei personale, „Sinele” superior care controlează acest „eu”, poruncindu-i *când* trebuie să *spună* sau să *facă* ceva şi când trebuie să *tacă* şi să *rămână pasiv.* Ce-i drept, „eul” inferior trebuie să asculte de vocea Sinelui superior şi să-i respecte poruncile. Nu este suficient să-i asculţi vocea, oricine poate face acest lucru!

În timpul acestei perioade, am continuat împreună cu Ima exerciţiile de concentrare.

Odată, stăteam în colţul meu favorit din grădina Templului. Ima mi-a explicat:

— Acum ştii din experienţă ce înseamnă concentrarea. Dar dacă te vei observa cu atenţie, îţi vei da seama că în timpul acestei perioade treci prin trei faze diferite: *una intelectuală, una senzorială şi una spirituală.*

Întregul proces de concentrare începe cu faza intelectuală, când îţi dirijezi gândurile asupra obiectului concentrării şi *reflectezi* asupra lui, asupra semnificaţiei sale. Operezi atunci cu inteligenţa ta, căci doreşti să-ţi ordonezi cu claritate gândurile şi încerci să descoperi o definiţie satisfăcătoare pentru a califica cu precizie obiectul concentrării tale. După ce ai găsit această definiţie, munca inteligenţei se încheie, căci acum *ştii* ce *este* obiectul în cauză. Nu mai trebuie să te gândeşti la el, căci de îndată ce *ştii* ce *este* ceva, nu te mai gândeşti la el. *Gândirea este puntea care face legătura între ignoranţă şi cunoaştere.* Atunci când ajungem să ştim totul, la fel ca Dumnezeu, nu mai este necesar să ne folosim de facultatea gândirii. Dumnezeu este omniscient, *El este cunoaşterea însăşi,* care este la fel de perfectă ca şi cercul. La ce te-ai mai putea gândi dacă ştii totul? Numai cel care mai trebuie încă să-şi *completeze* cunoştinţele este nevoit să-şi utilizeze facultatea gândirii. *Lărgirea cunoaşterii se realizează tocmai prin procesul de gândire.*

De îndată ce cunoaşterea obiectului concentrării

devine completă, poţi trece de la „gândire” la „simţire”, cea de-a doua fază a procesului. Conştiinţa ta proiectează, din interior către exterior şi prin intermediul sistemului nervos, toate calităţile subiectului concentrării asupra organelor simţurilor. Experimentezi aşadar aceste caracteristici, le trăieşti la nivelul sentimentelor tale. Fiecare picătură din sângele tău simte şi înţelege ce înseamnă obiectul concentrării tale!

După ce ai realizat în tine obiectul concentrării atât la nivel intelectual cât şi la nivel senzorial, treci în mod natural la cea de-a treia fază, la concentrarea *spirituală.* Conştiinţa ta *se identifică* acum cu obiectul concentrării tale: *devii astfel obiectul în cauză!* Noi numim aceasta *starea de FIINŢĂ.* În această stare nu mai trebuie să te gândeşti la obiect, nici să-l simţi, căci ai devenit obiectul respectiv; toate gândurile, toate sentimentele, toate cuvintele şi toate acţiunile tale *sunt acum manifestări ale obiectului respectiv.*

Tu ai făcut această experienţă cu palmierul, dar întrucât nu aveai încă practica necesară, nu ai putut observa în tine cele trei faze şi nu le-ai putut manifesta conştient. Să luăm un alt exemplu. Să spunem că reflectezi la ce este apa. Te gândeşti că apa este un lichid alcătuit din două gaze. Îi poţi măsura temperatura, ştii că ea îngheaţă la 0 grade şi fierbe la 100 de grade. Îi poţi observa culorile, etc., până când inteligenţa ta află totul despre apă. *Aceasta este concentrarea intelectuală.*

Apoi intri în apă. Acum *simţi* ce este apa. Prin intermediul senzaţiei directe, îţi dai seama că apa este lichidă, că ea îţi scaldă întregul corp. Îi simţi temperatura, deci nu mai trebuie să i-o măsori, pentru că îţi dai seama dacă este caldă sau rece. Te poţi juca în apă, poţi face valuri sau bule. Faci astfel experienţa directă a tuturor caracteristicilor apei, la nivel de senzaţii. *Aceasta este concentrarea senzorială.*

Dintr-o dată, încetezi să te mai simţi separată de apă. Te simţi permanent scufundată în ea, nu mai eşti un

corp uman, ai devenit apa. Nu mai trebuie acum să *te gândeşti* la caracteristicile apei, nici să *simţi* ce este apa, deoarece *ai devenit una* cu apa. Concentrarea perfectă constă în *a deveni identic cu obiectul concentrării!* Celelalte faze ale concentrării îţi prezintă *starea de separare.* Numai *starea de FIINŢĂ* reprezintă unitatea perfectă ce rezultă din înţelegerea totală şi din *cunoaşterea absolută ce vine din interior.* Evident, corpul tău nu se transformă în apă, dar faci experienţa completă a acestui element *în conştiinţa ta.*

Observă oamenii din jurul tău. Unii vorbesc în permanenţă de iubire şi de bunătate, zâmbetul lor este blând, dar arogant. Ei nu uită niciodată să reamintească cât sunt de „iubitori şi de buni". Dar totul se petrece doar la exterior! Ei poartă masca iubirii. Când trebuie să treacă la acţiuni, egoismul lor iese inevitabil la iveală, pentru că ei *sunt* egoismul însuşi.

Alţii nu vorbesc niciodată de bunătate, nici măcar nu se gândesc la ce înseamnă să fii bun. Totuşi, tot ce spun ei, tot ce gândesc şi tot ce fac decurge din bunătate, pentru că ei *sunt bunătatea însăşi!* Ei nu trebuie să se gândească sau să simtă ce *este* bunătatea, tocmai pentru că *sunt* deja una cu această stare; nu vorbesc despre ea, dar tot ce spun, ce gândesc sau ce fac sunt manifestări ale bunătăţii. Aceasta este manifestarea propriului lor *Sine!*

Iată aşadar exerciţiul cel mai dificil între toate: concentrează-te asupra *propriului tău Sine!* Mai întâi, *reflectează* la cea care eşti, apoi *simte* cine eşti, şi în sfârşit, *fii cea care eşti!*

Pentru a putea deveni conştientă aici, pe pământ, tu ai căzut la nivelul intelectului tău şi al sentimentelor tale. Tu nu faci aşadar altceva decât să te *gândeşti* că eşti şi să *simţi* că eşti, dar *nu eşti niciodată cea care eşti!* Observă oamenii din jurul tău şi vei vedea că *ei nu sunt ceea ce sunt în realitate,* ci se identifică tot timpul cu gândurile lor, cu sentimentele şi cu rolurile pe care le

joacă în acest plan. Ei au ieşit din sine şi nu mai sunt altceva decât nişte măşti. În ochii copiilor foarte mici vei mai putea recunoaşte încă scânteia, *lumina Sinelui.* Dar odată cu trezirea raţiunii sale, copilul începe să se identifice cu persoana sa exterioară, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de fiinţa sa reală, divină. Persoana nu este decât o mască prin care priveşte adevăratul *Sine, cel invizibil şi infinit.* Persoana nu ar trebui să fie altceva decât un instrument pentru manifestarea *Sinelui.* Oamenii s-au ataşat însă atât de mult de masca lor încât nu mai pot renunţa la ea. *Sinele* este suveranul, regele, în timp ce persoana nu este altceva decât un servitor. Dar fiii oamenilor se îndepărtează din ce în ce mai mult de *Sinele* lor, şi coborând treptele tronului, se identifică cu masca, cu persoana lor; ei inversează rolurile şi fac din servitor un rege. Ei îşi condamnă astfel *Sinele* la exil, refulându-l în *subconştient.* Cel responsabil de această sciziune este intelectul, dar tot el este cel care, prin exerciţii adecvate de concentrare şi prin eforturile de a *deveni conştient,* ne ajută să ieşim din această stare de sciziune pentru a ne regăsi *Sinele* veritabil.

Până acum, concentrarea ta s-a folosit de diferite obiecte exterioare. De acum înainte, singura ta sarcină va fi să te concentrezi asupra *Sinelui tău,* realizând cele trei faze ale concentrării pentru a ajunge la *starea de FIINŢĂ.* Trebuie să atingi astfel starea care nu poate fi descrisă decât la persoana întâi: *„Eu sunt cel ce sunt”.* Atenţie însă: nu este suficient să *te gândeşti* la cea care eşti, nici să *simţi* că eşti, ci trebuie *să fii ceea ce eşti în Sinele tău real!* Iată ultimul exerciţiu de concentrare până la iniţiere!

Astfel a început această lungă etapă din viaţa mea în care mi-am consacrat toate eforturile împlinirii a două sarcini: să fiu una cu *Sinele* meu autentic şi să învăţ arta tăcerii.

Arborele cunoaşterii binelui şi răului

Am atins în sfârşit starea de autocontrol: am învăţat să tac. Într-o seară, m-am prezentat din nou în faţa lui Ptahhotep, iar el m-a întrebat:

— Ce ai învăţat din lupta ta pentru păstrarea tăcerii? N-ai învăţat *decât* arta de a tăcea?

— Nu, Părinte al sufletului meu, ar fi fost imposibil să învăţ doar atât. Lupta mea a inclus deopotrivă *tăcerea* şi *cuvântul.* Pe măsură ce am învăţat să controlez disciplina tăcerii, am ajuns să controlez în paralel şi cuvântul. *Căci a tăcea înseamnă a nu vorbi, iar a vorbi înseamnă a nu tăcea.* Nu puteam aşadar să separ cele două aspecte. Am descoperit astfel că, la fel ca în cazul medaliei care are două feţe diferite, dar care alcătuiesc împreună o singură unitate, tăcerea şi cuvântul sunt cele două jumătăţi ale aceleiaşi unităţi.

— Corect, mi-a spus Ptahhotep, ridicându-se şi conducându-mă în faţa unei mari pietre albe care făceau parte din zidul camerei.

Arătându-mi suprafaţa şlefuită a dalei, m-a întrebat:

— Ce vezi pe această suprafaţă albă?

— Nimic.

— Ce aş putea desena eu pe ea?

— Totul.

— Aşadar, a conchis Ptahhotep, acest *Nimic* conţine în el *Totul.* În această stare, cele două aspecte alcătuiesc o unitate perfectă. În această unitate nu este posibil să *recunoşti* ceva decât dacă acel ceva se separă de unitate, distingându-se de ea. Priveşte: desenez acum pe această suprafaţă o frunză verde de trifoi. Această frunză de trifoi se afla deja pe suprafaţa pietrei, dar tu nu ai putut să o recunoşti, căci *forma pozitivă a frunzei şi natura negativă a fondului se identificau una cu cealaltă.* Ele erau perfect identice. Forma frunzei de trifoi nu era încă separată de *Totalitatea* conţinută în *Nimic.* Prin apariţia culorii verzi pe perete, frunza s-a separat de *Totalitate* şi a devenit *recognoscibilă.*

Acum reflectează la un aspect important: întrucât frunza a apărut pe această suprafaţă albă în culoarea *verde,* înseamnă că forma sa în culoarea complementară, *roşie* în acest caz, a rămas în *Totalitate* ca o imagine negativă invizibilă. *Orice lucru vezi, acesta nu este recognoscibil decât pentru simplul motiv că s-a separat de jumătatea sa complementară, care a rămas la nivelul invizibilului, al nemanifestatului!*

Cunoaşterea nu poate fi dobândită decât *prin compararea* celor două aspecte separate, cel pozitiv şi cel negativ. Atâta vreme cât cele două aspecte sunt topite unul în celălalt, nu poţi percepe nimic.

Observă lumea exterioară! Aceasta nu poate fi recunoscută decât pentru că este separată de unitatea în care Nimicul şi Totalitatea se odihnesc unul în celălalt, sau altfel spus în acea stare de unitate pe care o numim Dumnezeu. Noi nu putem recunoaşte creaţia, nu putem face *comparaţii* decât atunci când pozitivul s-a separat de negativ. *Percepţia nu este posibilă decât dacă unitatea se scindează în două jumătăţi, una manifestată, şi cealaltă – jumătatea sa complementară sau reflexia ei – nemanifestată, astfel încât cele două să devină recognoscibile prin comparaţie.* Urmează-mă.

Ptahhotep m-a condus apoi într-o altă cameră, a pus o figurină pe o masă mare, în faţa unui perete alb, după care a aşezat în spatele statuetei, în stânga şi în dreapta sa, câte o lampă, astfel încât statueta să atunce două umbre, de o parte şi de alta. Ptahhotep a luat apoi o foaie de hârtie transparentă, de culoare roşie, pe care a ţinut-o în faţa lămpii din partea dreaptă. Spre marea mea surpriză, umbra figurinei a devenit roşie în partea dreaptă, dar *verde* în partea stângă.

— Cum este posibil, Părinte al sufletului meu?

— Gândeşte-te puţin şi vei găsi singură răspunsul, mi-a spus Ptahhotep.

M-am concentrat până când am găsit într-adevăr soluţia, după care am explicat:

— Statueta reţine culoarea roşie a luminii devenite roşii şi nu lasă să apară pe perete decât culoarea complementară. Acest lucru explică umbra *verde* de pe cealaltă parte. În schimb statueta reţine *întreaga lumină* a celeilalte lămpi, iar umbra de pe această parte a peretelui pare să fi devenit roşie.

— Foarte corect, a spus Ptahhotep. Vezi aşadar că aceste două culori nu pot exista una fără cealaltă, la fel cum nu pot exista unul fără celălalt *cuvântul* şi *tăcerea.* Dacă ceva devine vizibil în lumea exterioară, opusul său complementar rămâne invizibil în lumea nemanifestată. Atunci când vorbeşti, tăcerea rămâne nemanifestată, căci ea este aspectul complementar negativ al vorbirii. Atunci când taci, vorbirea este cea care rămâne nemanifestată, căci ea reprezintă aspectul complementar pozitiv al tăcerii. Ori de câte ori apare un munte, este necesar să apară şi imaginea sa negativă corespondentă: valea. Cine şi-ar putea imagina un munte fără o vale, sau invers, o vale fără un munte? *Nimic nu poate fi manifestat şi recunoscut fără ca opusul său – jumătatea sa complementară – să fie simultan prezentă în planul non-manifestat. Dacă este manifestat ceva pozitiv, aspectul corespondent negativ rămâne nemanifestat, şi invers, atunci când este manifestat ceva negativ, aspectul corespondent pozitiv rămâne nemanifestat. Ori de câte ori apare unul din aspecte, aspectul opus şi complementar trebuie să fie şi el prezent, chiar dacă numai în starea nemanifestată. Cele două aspecte sunt legate unul de celălalt pentru întreaga eternitate.*

Aşadar, separarea nu este decât aparentă, căci deşi sunt separate şi au ieşit din *unitatea absolută a Totalităţii,* cele două jumătăţi complementare *nu se pot îndepărta una de cealaltă, la fel cum nu se pot abandona reciproc. Unitatea* divină şi indivizibilă se manifestă aşadar întotdeauna şi pretutindeni, căci această separare aparentă acţionează continuu sub forma *forţei de atracţie între pozitiv şi negativ, care există pretutindeni.*

Pozitivul şi negativul aspiră să îşi regăsească starea lor primordială, *unitatea* divină. Dacă ceva apare în lumea manifestată, el nu se poate îndepărta prea mult de unitatea din care a ieşit; mai devreme sau mai târziu el se va uni cu unitatea sa complementară şi va regăsi starea de unitate. Forţa care animă tot ceea ce există şi care împinge toate formele create să se întoarcă spre unitatea din care au ieşit este ceea ce noi numim *Dumnezeu.*

Creaţia – lumea vizibilă – poate fi comparată cu un copac: în partea dreaptă sunt aşezate fructele pozitive şi bune, iar în partea stângă fructele negative şi rele. Dar cele două părţi aparţin aceluiaşi trunchi şi derivă din aceeaşi unitate.

Binele şi răul sunt rezultatul acestei separări de unitate, care în sine nu este nici bună nici rea, ci divină. Pe de altă parte, această separare este singura care face cunoaşterea posibilă. În consecinţă, lumea vizibilă trebuie să fie alcătuită din bine şi din rău, căci în caz contrar nu ar putea fi recunoscută, ar fi inexistentă.

Privită în totalitatea ei, creaţia reprezintă arborele cunoaşterii binelui şi răului. Creatorul, *Dumnezeu,* nu reprezintă o jumătate separată a unităţii, căci *el este chiar unitatea însăşi. El* se află deasupra tuturor lucrurilor create, adică a tuturor lucrurilor care au apărut din scindarea unităţii. *El se odihneşte în El Însuşi,* într-o unitate perfectă. *El* este *Nimicul* din care apare *Totalitatea,* dar în *El, Nimicul* şi *Totalitatea* alcătuiesc unitatea divină absolută!

Creaţia însăşi nu este altceva decât o jumătate a totalităţii, cea care s-a separat de unitate şi care, prin comparaţie, a putut fi recunoscută, în timp ce jumătatea ei complementară a rămas în planul nemanifestat. De aceea, nu-l vei putea găsi niciodată pe *Dumnezeu,* creatorul, în lumea creată, căci *Dumnezeu nu are o jumătate complementară cu ajutorul căreia să poată fi comparat.* Este imposibil să-l compari pe *El* cu ceva

anume. În consecinţă, nu există nicio posibilitate de a-*L* recunoaşte – nu poţi decât *SĂ FII DUMNEZEU!*

Ascultă-mă cu atenţie, copila mea: nu există decât *o singură FIINŢĂ eternă, un singur Dumnezeu.* Această *FIINŢĂ* unică, acest *Dumnezeu* unic, trăieşte în tot ceea ce trăieşte. *Dumnezeu* este unitatea indivizibilă. *El* este pretutindeni prezent. *El* umple întregul univers. Şi tot acest univers trăieşte pentru că *Dumnezeu îl animă cu FIINŢA sa proprie şi eternă! Dumnezeu* este aşadar la fel ca un arbore al vieţii care îşi dăruieşte seva lumii create şi vizibile, acea parte care s-a separat de jumătatea ei complementară, şi o animă: aceasta este arborele cunoaşterii binelui şi răului. Arborele cunoaşterii, lumea creată, nu poate trăi decât pentru că arborele vieţii – *Dumnezeu* – insuflă propria sa *viaţă* în venele arborelui care *trăieşte în el!*

Lumea materială este precum un copac mort. *Dumnezeu* este unul. Acest Dumnezeu unic este *Sinele,* fiinţa cea mai profundă din interiorul fiecărei creaturi. Dumnezeu este omniprezent, şi cum două lucruri nu pot fi simultan în acelaşi loc, iar pe de altă parte Dumnezeu nu poate fi izolat într-o parte a universului, rezultă că acelaşi *Dumnezeu* unic se manifestă ca *Sine* pretutindeni şi în orice. *Dumnezeu* este *unitatea* indivizibilă. Toate creaturile vii, toate plantele, animalele, oamenii, sunt fructe de pe arborele cunoaşterii binelui şi răului, şi ele trăiesc numai graţie fluidului vital pe care îl primesc de la arborele vieţii şi care curge prin venele lor, *căci arborele vieţii trăieşte în ei.* Chiar şi în tine, micuţa mea! Corpul tău este şi el un fruct al arborelui morţii, al arborelui cunoaşterii binelui şi răului, şi nu are o viaţă a sa proprie. Arborele vieţii trăieşte în tine, căci *Sinele* tău este o ramură a marelui arbore al vieţii care este *Dumnezeu,* iar tu nu trăieşti decât pentru că *Dumnezeu, Sinele* tău trăieşte în tine şi menţine viaţa din corpul tău, din fiinţa ta.

Tu eşti o fiinţă ce poate fi recunoscută pentru că te-

ai născut într-un corp. Conştiinţa ta s-a separat de *Nimicul-Totalitate,* de *Dumnezeu,* de *Sinele* tău autentic. Din starea primordială divină şi paradisiacă, în care sălăşluiesc toate posibilităţile de manifestare, deci toate plantele, toate animalele şi omul însuşi, din starea de *unitate absolută,* tu ai căzut în lumea diversităţii, a diferenţierii. Ai devenit astfel o manifestare, o formă creată. În consecinţă, tot ceea ce reprezinţi tu aici, pe pământ, nu reprezintă decât jumătatea manifestată a unităţii, alcătuită din bine şi din rău. Şi întrucât conştiinţa ta s-a deplasat într-un corp, tu te-ai trezit în acest corp, sau altfel spus, te-ai identificat cu acest corp.

„A mânca" din ceva înseamnă „a deveni identic", pentru că cel care mănâncă ajunge să fie alcătuit din ceea ce mănâncă, *el devine ceea ce mănâncă.* Întrucât conştiinţa ta s-a identificat cu corpul, tu ai mâncat – simbolic vorbind – din fructele arborelui cunoaşterii binelui şi răului, devenind astfel un supus al regatului morţii.

Ascultă-mă cu atenţie: corpul tău reprezintă consecinţa şi rezultatul separării, el nu este decât partea vizibilă a Sinelui tău autentic. Cealaltă jumătate a rămas în lumea nemanifestată, *inconştientă,* a fiinţei tale. Dacă vei unifica cele două jumătăţi complementare, vei putea regăsi *unitatea* divină! Este absolut imposibil să trăieşti această *unitate* la nivel fizic, adică să faci jumătatea invizibilă şi *inconştientă* la fel de vizibilă, să o materializezi şi să o reuneşti cu cealaltă jumătate. Căci *o singură* conştiinţă nu poate anima *două* corpuri; dacă ai dori să trăieşti *în corpul tău* esenţa jumătăţii tale complementare, ai muri. Corpul a devenit vizibil şi recognoscibil numai pentru că s-a separat de jumătatea sa complementară. Or, o unificare a celor două jumătăţi ar însemna în mod obligatoriu distrugerea corpului. *Poţi totuşi să trăieşti în acest corp unitatea divină cu jumătatea ta complementară – într-o stare de conştiinţă!* Altfel spus, poţi să-ţi lărgeşti conştiinţa până când ajungi

să devii conştientă de inconştientul tău, să trăieşti conştient în tine jumătatea ta nemanifestată şi invizibilă, şi să realizezi astfel unitatea divină *în conştiinţa ta.* În timp ce corpul tău rămâne în lumea creată şi vizibilă, tu te poţi scufunda din nou în *Sinele* tău autentic de care te-ai separat, trăind astfel fericirea supremă, *fiind una cu Dumnezeu!*

Tot ce a fost creat aspiră către reunificare. Fiecare fiinţă vie îşi caută jumătatea complementară pentru a se uni din nou cu ea. Formele pozitive masculine le caută pe cele negative feminine, şi invers. Această aspiraţie, această dorinţă arzătoare a forţelor pozitive şi negative reprezintă însăşi structura de bază a materiei, sau cu alte cuvinte, *materia nu ar putea exista fără această aspiraţie.* Căci această dorinţă, această aspiraţie către fuziune, către *identificarea cu Dumnezeu,* creează forţa de atracţie între forţele pozitive şi cele negative, iar lumea întreagă este construită pornind de la această dorinţă de a regăsi starea divină primordială. Sursa tuturor forţelor din lumea manifestată este această aspiraţie. Natura o utilizează proiectând-o în corp sub forma energiei sexuale.

Atâta vreme cât o creatură îşi va căuta jumătatea în exterior, în lumea vizibilă şi creată, ea nu va găsi niciodată unitatea, căci *jumătatea sa complementară nu este separată de ea în exterior, în lumea manifestată, ci în interior, în fiinţa sa nemanifestată, în inconştientul său.* Nicio creatură nu ar putea exista dacă nu ar avea cealaltă jumătate în lumea nemanifestată. Să luăm exemplul tău, copila mea. Contrariul a tot ceea ce eşti în partea ta conştientă, a tot ceea ce manifeşti, există în partea ta inconştientă, dar care îţi aparţine ţie, care *eşti tot tu.* Nu îţi vei putea găsi jumătatea complementară în afară, de pildă într-un bărbat din carne şi oase, ci numai în partea inconştientă a Sinelui tău. Atunci când vei reuni în conştiinţa ta cele două jumătăţi ale Sinelui tău, vei regăsi starea de *Nimic-Totalitate,* vei fi din nou

identică cu *Dumnezeu!*

După ce vei realiza această unitate în conştiinţa ta, aspiraţia arzătoare şi eternă care ţi-a animat fiinţa manifestată va fi împlinită, căci ea şi-a găsit jumătatea complementară şi a fuzionat cu ea, într-o unitate perfectă. Atunci, dorinţa sexuală din corpul tău va înceta odată pentru totdeauna. Atunci, vei fi completă în sine. Vei trăi atunci chiar aici, în timpul acestei existenţe terestre, experienţa stării divine, care include nemurirea, fericirea supremă, totul! Şi întrucât orice creatură este animată de aceeaşi unică FIINŢĂ, vei deveni – prin trezirea Sinelui tău autentic – *identică cu Sinele autentic al tuturor fiinţelor vii.* Vei ajunge la unitatea cu *Dumnezeu,* şi în acelaşi timp la unitatea cu întregul univers. Îţi vei eleva conştiinţa mai presus de corp, mai presus de fiinţa ta personală, şi vei trăi *starea de conştiinţă cosmică, ce include totul.* Vei simţi că eşti una cu „eul" fiecărei creaturi, cu întregul univers, cu *Dumnezeu.* Altfel spus, *vei mânca din nou fructele arborelui vieţii!*

Vei părăsi astfel lumea efectelor pentru cea a cauzelor, lumea trecătoare pentru cea eternă, lumea creată pentru lumea creatoare şi împărăţia morţii pentru împărăţia vieţii. În acest fel, învierea ta în FIINŢA eternă va fi realizată. Aceasta este iniţierea!

Ptahhotep a tăcut. Am recunoscut această unitate divină în profunzimea insondabilă a ochilor săi celeşti. Fericirea infinită, calmul şi pacea care emanau din ochii săi mi-au inundat sufletul. Am văzut în privirea sa realizarea adevărului suprem.

M-a binecuvântat şi am ieşit.

Cele douăsprezece perechi de calităţi gemene

A doua zi m-am prezentat din nou în faţa lui Ptahhotep.

— A sosit timpul să studiezi cele 12 perechi de

calităţi gemene. Acesta va fi următorul tău exerciţiu. Probele iniţierii includ şi acest subiect. De aceea, fii foarte atentă şi impregnează-te cu ceea ce-ţi voi spune.

La fel cum „a tăcea” şi „a vorbi” sunt cele două jumătăţi complementare ale aceleiaşi forţe, există 12 perechi de virtuţi pe care va trebui să înveţi să le controlezi. De acum înainte nu vei mai petrece decât dimineţile la Templu. Apoi te vei întoarce la Palat şi te vei folosi de toate ocaziile pentru a trăi în societate. Într-adevăr, este infinit mai simplu să controlezi aceste lucruri aici, în Templu, decât în mijlocul societăţii. Aici nu te afli în contact decât cu ceilalţi neofiţi, care, la fel ca şi tine, caută unitatea divină, sau cu preoţii şi preotesele care trăiesc deja în această unitate. În schimb, în lumea exterioară vei fi expusă la tot felul de tentaţii. Vei întâlni acolo oameni care sunt sclavii corpurilor lor şi care vor încerca să te influenţeze. Pericolul de a cădea este mult mai mare acolo. Dacă vei reuşi însă să controlezi toate aceste caracteristici în lumea exterioară, vei trece practic examenele iniţierii.

Aceste 12 perechi sunt:

a tăcea – a vorbi receptivitatea – rezistenţa la influenţele exterioare ascultarea – dominarea umilinţa – încrederea în sine rapiditatea ca de fulger – ponderaţia a accepta totul – a discerne prudenţa – curajul a nu avea nimic – a avea totul a nu fi ataşat de nimic – fidelitatea, loialitatea a te face remarcat – a trece neobservat dispreţul faţă de moarte – respectul faţă de viaţă indiferenţa – iubirea

Pământul trece astăzi printr-o perioadă în care oamenii egoişti şi dominaţi de corp tind să acapareze puterea. Tu ştii deja că oriunde se manifestă forţele negative, forţele pozitive trebuie să fie prezente în egală măsură, dar în planul nemanifestat. În timpul acestei perioade întunecate a pământului, fiii lui Dumnezeu – care manifestă legile divine ale detaşării – vor părăsi treptat planul terestru, pentru a se retrage pe un nivel

spiritual, într-o lume nemanifestată. Dar ei vor continua să acţioneze în inconştientul oamenilor, căci *ei vor reprezenta tocmai inconştientul umanităţii* şi se vor manifesta în sufletul oamenilor aflaţi în plin proces de maturizare, născând acolo dorinţa de a fi liberi.

Pe pământ, megalomania şi setea de putere a unor indivizi, la care se adaugă nemulţumirea în creştere a popoarelor reduse la statutul de sclavie vor da loc la lupte din ce în ce mai aprige de-a lungul mileniilor care vor urma. Iar aceste milenii de lupte, în timpul cărora pe pământ vor domni avariţia, invidia, vanitatea, dorinţa de răzbunare, ura şi atâtea alte trăsături animalice ar spulbera de pe suprafaţa pământului tot ceea ce este frumos, bun, şi autentic, dacă providenţa divină nu ar fi prevăzut ca un grup de fiinţe umane legate între ele de spirit să lucreze sub conducerea fiilor lui Dumnezeu – care acţionează din planul spiritual – pentru a salva de la uitare *cunoaşterea* noastră secretă şi pentru a o propaga. La fel ca oricare altă planetă, pământul este ghidat de o energie spirituală elevată care se manifestă prin intermediul fiilor lui Dumnezeu într-o manieră adaptată pentru oameni. Aceeaşi forţă se manifestă şi printr-un grup de persoane iniţiate, care au devenit – mergând pe calea evoluţiei spirituale – egalii fiilor lui Dumnezeu. Toţi lucrează pentru aceeaşi mare cauză: scoaterea pământului din întuneric, de sub dominaţia forţelor materiale şi infernale, din izolare, şi eliberarea lui. Fiecare Iniţiat ia parte la această muncă, şi aceasta va fi şi misiunea ta.

Pentru a deveni un membru util acestei cauze, este necesar să controlezi perfect întreaga gamă a virtuţilor opuse. De aceea, va trebui să-ţi treci examenele în toate domeniile.

Controlul virtuţilor înseamnă să ştii să utilizezi aceste calităţi *la locul potrivit şi în momentul cel mai oportun.* Aceeaşi calitate poate fi *divină,* dacă este

utilizată la locul potrivit şi în momentul oportun, sau *satanică,* dacă este utilizată într-un loc şi într-un moment nepotrivite. *Căci Dumnezeu nu creează decât ceea ce este Bun, Frumos şi Adevărat. Nu există caracteristici şi forţe malefice. Nu există decât caracteristici şi forţe prost utilizate!*

Ai aflat deja ce înseamnă „să taci” şi „să vorbeşti” cu discernământ. „A tăcea” este o calitate divină. Ea reprezintă o binecuvântare atunci când este utilizată *la locul şi momentul potrivit.* Dimpotrivă însă, dacă taci atunci când ar trebui să vorbeşti, spre exemplu atunci când ai putea salva cu un singur cuvânt pe cineva de la un mare pericol, această „tăcere” devine satanică.

La fel, atunci când vorbeşti într-un loc şi la un moment nepotrivit, facultatea divină a „vorbirii” devine o „flecăreală” satanică.

Să luăm cea de-a doua pereche de caracteristici. Una dintre ele, receptivitatea, este divină atunci când te deschizi faţă de tot ceea ce este superior – faţă de Bunătate, Frumuseţe şi Adevăr – faţă de *Dumnezeu,* lăsându-l pe *El* să acţioneze prin tine, receptându-i voinţa în *Sine.* Ea devine însă dezastruoasă şi satanică atunci când se transformă într-un caracter slab, incapabil să reziste în faţa influenţelor exterioare.

Celălalt aspect, rezistenţa în faţa influenţelor exterioare, reprezintă acea facultate prin care fiinţa se opune cu o voinţă fermă în faţa influenţelor joase. Dacă această rezistenţă se opune însă forţelor superioare, facultatea divină a „rezistenţei la influenţele din exterior” devine o „izolare satanică”.

Orice membru care lucrează la marea operă datorează o ascultare deplină faţă de voinţa divină. Voinţa lui Dumnezeu se poate manifesta direct, prin intermediul Sinelui tău, sau prin alte persoane. Poţi recunoaşte voinţa divină atunci când, după ce ai examinat în profunzime tot ceea ce ţi se cere, eşti absolut sigură că aceasta corespunde *convingerii tale*

cele mai profunde. Dumnezeu ne vorbeşte prin intermediul convingerilor profunde, iar noi îi datorăm o ascultare absolută. Supunerea în faţa cuiva împotriva propriilor noastre convingeri, din laşitate, teamă, eventual din „amabilitate” sau pentru avantaje materiale, deci pentru motive inferioare şi personale, echivalează cu a fi „servil”, deci satanic.

„Dominarea” se referă la dăruirea unei părţi din propria forţă a voinţei, altor fiinţe, slabe şi ignorante. Iubirea universală trebuie să conducă la bunăstarea generală prin mobilizarea tuturor forţelor active ale popoarelor, dar fără a încălca dreptul oamenilor la autodeterminare. Cel care îşi impune voinţa celor din jur, fără iubire, încălcând dreptul acestora la autodeterminare, transformă această calitate divină a „dominării” într-o „tiranie” satanică.

Noi trebuie să ne păstrăm „umilinţa” în faţa *Sinelui* suprem care ne animă, în faţa divinului din noi. Trebuie să fii conştientă de faptul că toate calităţile frumoase, bune şi autentice îi aparţin LUI, că persoana nu este decât un instrument al manifestării sale, un aparat prin care divinul se proiectează în această lume, dar nu este altceva decât un înveliş golit de substanţă. Va trebui să recunoşti în tine divinitatea care se manifestă pretutindeni în univers, FIINŢA eternă, şi să te supui cu umilinţă acestei divinităţi. Dimpotrivă, nu trebuie să te supui niciodată puterilor terestre sau infernale, nici să cazi în genunchi în faţa formelor materiale, căci atunci ai transforma umilinţa divină într-o „auto-umilire” satanică şi laşă, prin care ai răni divinitatea FIINŢEI eterne care te animă.

Dacă doreşti să serveşti cu adevărat marele plan al mântuirii pământului, va trebui să nu uiţi niciodată că nu trăieşti şi nu lucrezi prin propriile tale forţe. Întreaga energie vine de la Dumnezeu şi toate forţele pe care le manifeşti provin de la Sinele tău superior, de la *Dumnezeu.* Aminteşte-ţi întotdeauna că persoana ta este

o aparenţă. Adevărata ta fiinţă, unica realitate eternă din tine este *Dumnezeu!* Încrederea în sine este încrederea în Dumnezeul care locuieşte în inima ta, dar nu şi încrederea în persoana ta, în această aparenţă. *„Încrederea divină în sine" este indispensabilă oricărei activităţi creatoare* şi reprezintă relaţia interioară cu *Dumnezeu.* Atunci când o persoană îşi imaginează însă că toate aceste calităţi şi toate aceste forţe îi aparţin ei – nu lui *Dumnezeu* – încrederea divină în sine se transformă în „infatuare" satanică.

Un colaborator la marea operă trebuie să poată lua decizii cu o rapiditate comparabilă cu viteza fulgerului. Va trebui să înveţi să alegi fără nicio ezitare cea mai bună din posibilităţile existente. Pot apărea situaţii în care o singură secundă de întârziere poate reprezenta pierderea ireparabilă a unei ocazii unice. Dacă vei şti să acţionezi rapid, într-o stare de concentrare perfectă şi cu o prezenţă de spirit care transcende timpul, această rapiditate fulgerătoare a procesului de luare a deciziei va fi de sorginte divină. Dacă vei acţiona însă în grabă, fără să reflectezi la ce faci şi fără prezenţă de spirit, sau dacă îţi vei pierde puterea de concentrare, această „rapiditate fulgerătoare" divină se va transforma într-o „pripire" satanică.

De aceea, va trebui să înveţi simultan şi ce este „ponderaţia" divină. Înainte de orice acţiune, este necesar să ştii să-ţi controlezi natura, şi cu multă răbdare, să aştepţi ca decizia să se „coacă" în tine. Pentru a recunoaşte voinţa lui *Dumnezeu* este de multe ori necesar să-ţi acorzi suficient timp pentru a lua decizia cea mai bună. Dacă însă această aşteptare durează prea mult şi nu conduce la nicio soluţie, „ponderaţia" divină se transformă într-o „nehotărâre" satanică.

Un lucrător util în planul divin trebuie să înveţe să accepte tot ceea ce îi rezervă destinul. Nu circumstanţele exterioare sunt cele care îţi determină valoarea, ci gradul în care îl manifeşti pe *Dumnezeu.*

Umilinţele acestei lumi nu pot reduce sau distruge valorile tale interioare. Dar nici laudele şi gloria lumească nu le pot amplifica. De aceea, va trebui să nu te laşi afectată de maniera în care te tratează cei ignoranţi, să rămâi cea care eşti, deopotrivă în umilinţă şi în glorie. Învaţă să fii mulţumită în toate împrejurările, să accepţi imperturbabil atât criticile cât şi elogiile. Indiferent dacă munca ta în planul divin îţi impune să trăieşti în sărăcie, sau dimpotrivă, să ocupi o poziţie importantă şi să dispui de o mare avere, va trebui *să accepţi ambele situaţii şi să le consideri ca fiind simple mijloace care servesc marii cauze.* Niciuna nici cealaltă nu trebuie să-ţi poată schimba starea interioară. Atunci când „accepţi totul” în acest fel, manifeşti o calitate divină, dar trebuie să ştii să decizi – fără a te lăsa afectată în vreun fel – când trebuie *să te aperi în calitatea ta de reprezentantă a legii divine* în faţa insultelor şi a umilinţelor, şi în egală măsură, *când trebuie să respingi cu modestie laudele.* „Să accepţi totul” nu trebuie să degenereze niciodată într-o „indiferenţă” apatică sau într-o „lipsă de caracter” plină de laşitate.

Alege întotdeauna ceea ce este mai bun, nu te mulţumi cu ceea ce este inferior. Învaţă să deosebeşti „ce este frumos de ce este urât”, „ce este bun de ce este rău”, „ce este adevărat de ce este fals” – *ce este divin* de ce este satanic. Pe planul divin nu ai nicio utilitate dacă nu dispui de un discernământ perfect.

Dacă vrei să fii cu adevărat utilă, trebuie să fii capabilă „să te lupţi” din toate puterile tale. Cu spada adevărului, trebuie să lupţi împotriva umbrei erorii pentru a ajuta la instaurarea victoriei divinului pe pământ. Dar „lupta” nobilă şi curajoasă nu trebuie să degenereze într-o „dispoziţie belicoasă” constantă şi stupidă.

Chiar dacă va trebui să te lupţi deseori cu curaj, nu uita să o faci cu armele spirituale, pentru a aduce pacea

pe pământ. Trebuie să lupţi pentru a reuni ceea ce a fost separat, despărţit, şi pentru a restabili pacea între combatanţi. Iubirea de pace nu trebuie să se transforme niciodată într-o atitudine negativă, într-o „lipsă a dorinţei de a lupta” din laşitate sau comoditate.

Dacă vrei să devii o membră utilă a marii opere de mântuire a pământului, va trebui să înveţi ce este „prudenţa”, dar va trebui să decizi de asemenea când şi în ce condiţii trebuie aplicată această calitate. „Prudenţa” te poate salva de mari pericole, de mult rău şi de sacrificii inutile. Lipsa încrederii în sine şi teama de a risca pot transforma însă această „prudenţă” divină într-o „slăbiciune” satanică.

„Curajul” tău trebuie să fie de nezdruncinat. Nu trebuie să te temi de niciun pericol. Trebuie să faci faţă cu curaj tuturor dificultăţilor şi să răspunzi cu aceeaşi monedă tuturor atacurilor dirijate împotriva divinului, atunci când cauza impune acest lucru. Dar acest „curaj” divin nu trebuie să degenereze într-un „risc nebunesc, gata să te facă să-ţi frângi gâtul”.

Cel care doreşte să colaboreze la marele plan divin trebuie să înveţe ce înseamnă „a nu poseda nimic”. Indiferent dacă misiunea ta presupune cea mai mare sărăcie sau cea mai mare bogăţie, fii întotdeauna conştientă de faptul că *nimic nu îţi aparţine ţie, că totul îi aparţine lui Dumnezeu, iar din această totalitate, tu primeşti ceea ce îţi este necesar pentru a-ţi îndeplini misiunea.* La fel ca şi canalul care rămâne indiferent la cantitatea de apă care trece prin el, întrucât această apă nu-i aparţine, tu trebuie să consideri că tot ceea ce îţi oferă destinul provine de la *Dumnezeu* şi trebuie transmis mai departe. Nu-ţi fă niciodată griji în legătură cu mijloacele tale de subzistenţă. Vei primi întotdeauna ceea ce vei avea nevoie. Chiar dacă vei fi extrem de bogată, aminteşte-ţi *în conştiinţa ta* că nu posezi nimic. Această atitudine pozitivă divină nu trebuie să degenereze însă într-un „dispreţ faţă de lucrurile

materiale”. *Nu trebuie să-i ceri niciodată aproapelui tău să te întreţină dacă tu nu munceşti!*

Materia este şi ea o formă de manifestare divină. De aceea, va trebui să-i atribui materiei o valoare divină, să înveţi să o controlezi şi să dispui de ea. Învaţă arta de a-ţi procura lucrurile materiale de care ai nevoie pentru a-ţi îndeplini sarcinile pe pământ. Fii plenar conştientă de faptul că atâta vreme cât vei rămâne pe acest pământ, eşti nevoită să *ai de-a face* cu materia, şi nu vei putea rezista *fără* materie sau *împotriva* materiei. De aceea, este necesar să o poţi dobândi şi păstra, să o utilizezi şi să o controlezi corect. În caz contrar vei fi la mila puterilor terestre, sub controlul lor, şi nu îţi vei putea îndeplini misiunea în mod liber, într-o stare de independenţă. Ai grijă însă ca această calitate divină care îţi permite să controlezi materia să nu se transforme niciodată într-o sete de posesiuni materiale, de natură egoistă şi satanică.

În calitatea ta de lucrătoare în slujba marii cauze, nu trebuie să te ataşezi de nimeni. Învaţă să recunoşti în orice om aspectele divine, cele pământeşti şi cele demoniace. Nu iubi niciodată persoana, *dar iubeşte divinul din ea,* tolerează ceea ce este pământesc şi evită ceea ce este demoniac. Dacă misiunea ta o cere, trebuie să părăseşti fără nicio ezitare fiinţa în cauză, oricât de mult ai iubi-o, căci nu trebuie să uiţi nicio clipă că cel care merită să fie iubit în ea *este Dumnezeu, şi nu persoana.* Persoana nu este decât un instrument prin care se manifestă *Dumnezeu.* De aceea, vei putea descoperi şi iubi aceleaşi manifestări în alte persoane. Iubeşte-l pe Dumnezeu în toate fiinţele şi nu te ataşa de nimeni. Ai grijă totuşi ca această calitate să nu devină „lipsă de sensibilitate” şi „indiferenţă” faţă de aproapele tău.

Pe de altă parte, va trebui să rămâi fidelă pe viaţă şi pe moarte faţă de cei în care ai recunoscut manifestarea divină. Iubeşte-ţi maeştrii şi iubeşte-i pe toţi participanţii

la cauza divină, căci *în ei îl poţi recunoaşte pe Dumnezeu.* Rămâi fidelă lui Dumnezeu prin intermediul lor, căci nu iubeşti persoana lor decât în calitate de instrument divin. În acest fel, respectul şi loialitatea pe care le vei arăta maeştrilor şi colaboratorilor tăi nu se vor transforma niciodată în adoraţie sau într-un „cult al personalităţii".

Dacă doreşti să fii utilă marii cauze, va trebui să înveţi arta de a-ţi controla propria persoană şi de a o folosi în public ca pe un instrument ascultător. Va trebui să fii capabilă să-ţi pui în valoare – în faţa unui grup de persoane – talentele şi facultăţile spirituale, să le aduci la apogeu, astfel încât să manifeşti prin corpul tău spiritul tău elevat, indiferent dacă este vorba de felul în care stai, de mişcările mâinilor tale, de expresia ochilor tăi, de cuvintele tale prin care convingi grupul să se adune sub influenţa ta, elevându-l apoi pe un nivel superior. Va trebui aşadar să apari în public fără ruşine şi fără complexe, pentru a face dovada spiritului tău prin intermediul personalităţii tale. Dar această calitate nu trebuie să trezească în tine demonul vanităţii şi nu trebuie să se transforme în suficienţă prin utilizarea darurilor primite de la Dumnezeu în scopuri deşarte. Chiar dacă publicul te aplaudă, păstrează veşnic viu în conştiinţa ta gândul că aceşti oameni nu au fost cuceriţi de persoana ta, care nu este altceva decât un înveliş gol, ci de *Dumnezeu* care s-a manifestat prin intermediul învelişului tău terestru.

Dacă atunci când exersezi arta de „a te arăta în public" reuşeşti nu cazi pradă vanităţii, nu te va deranja în niciun caz să treci neobservată atunci când îţi îndeplineşti alte sarcini. Dacă situaţia o impune, va trebui să nu îţi afişezi calităţile, rămânând în anonimat şi topindu-te în mulţime. Această „rămânere în umbră", plină de modestie, nu trebuie să se transforme însă într-o subestimare de sine, nici în autodistrugere. Demnitatea umană trebuie să trăiască veşnic în inima ta.

Pentru a putea participa cu adevărat la planul divin, va trebui să dovedeşti că nu te temi de moarte. Convingerea ta profundă trebuie să fie că *moartea* nu există. Atunci când corpul se uzează, Sinele renunţă la el. *Sinele* este o ramură a arborelui vieţii, este *Viaţa* însăşi, iar *viaţa* este nemuritoare. Dacă te-ai identificat cu *viaţa* în conştiinţa ta, vei şti să faci faţă morţii – dacă misiunea ta îţi impune să treci printr-un pericol mortal – fără teamă şi cu dispreţul cel mai perfect în faţa ei. Dar acest „dispreţ faţă de moarte” nu trebuie să se transforme niciodată într-o subestimare a vieţii, într-un „dispreţ faţă de viaţă”.

Trebuie să preţuieşti *viaţa* mai presus de orice. *Viaţa este Dumnezeu.* În tot ceea ce trăieşte, cea care se manifestă este FIINŢA eternă. De aceea, nu trebuie să te expui niciodată pericolului fără motiv. Apreciază *Viaţa* din corpul tău, trăieşte-o cu bucurie. Dar ai grijă ca această bucurie să nu devină un scop în sine, degenerând în „senzualitate”.

Va veni apoi proba cea mai dificilă, cea a „iubirii” şi a „iubirii crude”, sau „indiferenţa”. Această ultimă pereche de caracteristici gemene reprezintă deja pe pământ o unitate inseparabilă. De fiecare dată când manifeşti o jumătate, cealaltă jumătate se manifestă automat.

Va trebui să renunţi complet la punctul de vedere personal, la înclinaţiile şi la sentimentele tale personale. Iubeşte *la fel cum iubeşte Dumnezeu, iubeşte totul, fără distincţie şi fără discriminare!* Iubeşte în unitatea FIINŢEI eterne. Precum soarele care străluceşte şi îi încălzeşte pe toţi cu razele sale, pe cei frumoşi ca şi pe cei urâţi, pe cei buni ca şi pe cei răi, pe cei care respectă adevărul ca şi pe cei mincinoşi, la fel va trebui să iubeşti şi tu: fără a face distincţii între cei frumoşi şi cei urâţi, între cei buni şi cei răi, între cei care respectă adevărul şi cei mincinoşi. Iubirea divină supremă este *iubirea perfect imparţială!* Faptul că cineva este frumos sau

urât, bun sau rău, corect sau incorect, trebuie să-ţi rămână complet indiferent. Va trebui să-i iubeşti pe toţi cu aceeaşi iubire. Va trebui să înveţi că frumuseţea nu există fără urâţenie, că bunătatea nu există fără răutate, că adevărul nu există fără minciună. De aceea, va trebui să-i iubeşti pe toţi în egală măsură. Va trebui să înţelegi că frumuseţea şi urâţenia, bunătatea şi răutatea, adevărul şi minciuna, nu sunt decât imagini complementare ale *Inefabilului* pe care, pentru a-l putea exprima, noi l-am numit „Dumnezeu”.

Dacă emani perfect imparţial şi complet această iubire către toate fiinţele vii, iubirea nu mai are nimic comun cu înclinaţiile tale personale. Atunci, fiecare lucru este privit din punctul de vedere al totalităţii. Dacă interesul general diferă de anumite interese personale, va trebui să aperi fără nicio ezitare interesul general, fără să ţii cont de cele individuale. Dar această lipsă de consideraţie faţă de interesele personale trebuie să derive numai din iubirea universală divină, şi nu dintr-o antipatie personală.

Trebuie să-ţi manifeşti însă şi iubirea impersonală pentru aproapele tău (adică detaşarea completă de el), atunci când, spre exemplu, sufletul său nu poate fi salvat decât cu preţul bunăstării sale pământeşti, chiar dacă această fiinţă îţi este foarte apropiată. Trebuie să fii o spectatoare indiferentă în faţa pericolelor prin care trec cei care îţi sunt apropiaţi, iar dacă ei nu reacţionează la măsurile obişnuite, nu ai dreptul să intervii prin forţa ta spirituală, prin hipnoză sau mijloace magice, dacă mântuirea sufletului lor depinde de această experienţă dureroasă. Este mai bine ca cineva să se ruineze material sau fizic, ori chiar să moară, decât să îşi piardă sufletul. În toate cazurile, trebuie să încerci tot ce-ţi stă în puteri pentru a-i salva sufletul. La fel ca şi *Dumnezeu,* care nu se amestecă niciodată în treburile oamenilor, lăsându-le libertatea propriilor lor decizii, va trebui să-ţi laşi şi tu aproapele să acţioneze aşa cum doreşte, fără să-

l forţezi niciodată să facă ceva ce nu doreşte. Serviciile pe care i le aduci trebuie să ţină seama de mântuirea sufletului lui, nu de bunăstarea sa materială şi fizică. Pe de altă parte, această iubire divină nu trebuie să devină prea dură, transformându-se astfel în „lipsă de sensibilitate” şi nu trebuie să *refuzi* niciodată dintr-o „antipatie” personală pe cel pe care poţi să-l ajuţi prin mijloace lumeşti.

Acestea sunt probele cele mai dificile, căci va trebui să te detaşezi de sentimentele tale personale şi să acţionezi ca şi cum acestea nu ar exista. Numai după ce vei controla perfect primele 11 perechi de calităţi gemene vei putea recunoaşte suficient de clar vocea lui Dumnezeu, cu o certitudine atât de mare încât chiar şi în cazurile cele mai dificile să ştii *ce trebuie sau ce nu trebuie să faci* din iubire divină.

Începând din acest moment nu te vei mai putea înşela niciodată, căci vei deveni *iubirea însăşi!* Iar iubirea nu poate acţiona decât din iubire. Nu vei mai avea atunci altceva de făcut decât să îţi emani *Sinele,* să fii *Sinele,* şi întregul univers va străluci în tine. Vei deveni atunci divină, iar conştiinţa ta va deveni identică cu *Dumnezeu!* Vei ieşi astfel din împărăţia arborelui cunoaşterii binelui şi răului, deci a arborelui morţii, în care totul pare să fie separaţie, şi te vei întoarce în împărăţia arborelui vieţii, a unităţii divine. Vei mânca din nou din fructele arborelui vieţii şi vei putea dărui aceste fructe celor care te vor urma, pentru ca toţi să poată reveni la această unitate a *vieţii* nepieritoare şi eterne, la FIINŢA eternă, la *Dumnezeu!*

O, reprezentant al lui Dumnezeu! Niciodată nu voi uita cuvintele tale! Ele sunt atât de profund înscrise în sufletul meu încât m-am identificat cu sensul lor. Ele au trecut în sângele meu, în măduva oaselor mele. Această învăţătură a făcut din mine o fiinţă diferită.

Dar va trebui să aplic de acum înainte toate acestea,

pentru a le *realiza*.

Leii

A doua zi era o mare zi de sărbătoare.

Ca de obicei, Menu m-a îmbrăcat, mi-am încălţat sandalele aurite, după care am intrat în salonul meu de recepţie, unde mă aşteptau doamnele de la Curte, Roo-Kha, primul ministru, şi cei doi purtători ai bijuteriilor. Roo-Kha a avansat ceremonial către cei doi purtători şi a deschis cufărul. Prima doamnă de la Curte, care era guvernanta mea oficială, a scos din el un magnific colier de aur, după care s-a îndreptat solemn către mine şi mi l-a pus pe umeri. La fel de solemn, mi-a fixat pe cap diadema cu capul de şarpe, apoi brăţările pentru mâini şi cele pentru glezne. Stăteam în picioare, nemişcată ca o statuie, plină de demnitate. Mă comportam într-o manieră ireproşabilă, dar mi-ar fi plăcut să-l trag de barbă pe Roo-Kha, care continua să mă privească impertinent. Nu era un om rău. Avea şi el puţin sânge de fiu al lui Dumnezeu care îi curgea prin vene. Era foarte inteligent şi putea citi gândurile şi inimile celor din jur, dar nu utiliza *prea des* acest dar. Atunci când se înclina în faţa mea, nu o făcea cu respectul pe care îl datorează un cancelar reginei sale, ci ca un bărbat în faţa frumuseţii feminine, după care continua să mă privească cu nesaţ. Şi asta în condiţiile în care ştie că îi pot citi perfect gândurile şi sentimentele! Mi-am amintit însă de cuvintele lui Ptahhotep: „Fiecare fiinţă este animată de dorinţa de a regăsi unitatea divină. Principiul masculin caută principiul feminin, iar principiul feminin caută principiul masculin. Aceasta este atracţia între cele două forme de manifestare ale forţelor creatoare…”, şi l-am înţeles pe Roo-Kha. Această forţă este activă în el şi nu este vina lui că mă găseşte pe gustul lui. Aceasta este explicaţia impertinenţei lui. Fără această forţă, probabil că nici nu m-ar privi. În străfundurile sufletului, nu sunt

chiar atât de supărată că îmi admiră frumuseţea…

După ce s-a încheiat ceremonia de îmbrăcare, doamnele de la Curte şi Roo-Kha mă însoţesc la faraon. Ah! Tata este atât de frumos în tunica lui ceremonială! Pare un zeu încarnat! Ne îndreptăm împreună către carele care ne aşteaptă în faţa palatului. Trebuie să inaugurăm un edificiu.

Tata şi cu mine ne urcăm în carul de aur tras de lei, iar tata ia frâiele din mâinile servitorului. Mă ducea cu el în carul lui încă de când eram mică. Ştiam să mă ţin în picioare alături de el, iar el îmi explica cum pot fi compensate zdruncinăturile carului prin mişcările elastice ale corpului. Trebuia să-mi menţin corpul complet relaxat pentru a putea urma mişcările carului. Atunci când zdruncinăturile deveneau prea sacadate, stăteam pe vârfurile picioarelor, având grijă ca genunchii şi întregul corp să fie suficient de suple pentru a face mişcările compensatorii.

Aceste plimbări cu carul îmi plăceau nespus. La început ne amuzam amândoi de neîndemânarea mea. Tata lăsa leii să meargă mai întâi încet, apoi îi punea la galop. Când începeau însă să fugă, eram atât de zdruncinată încât mi se făcea teamă. În loc să-mi păstrez corpul suplu, mă crispam toată şi mă agăţam de mâinile, de tunica şi de centura lui tata, care râdea din toată inima. Cu o răbdare infinită, el îmi explica din nou şi din nou cum trebuie să stau ca să nu cad. În cele din urmă am învăţat să execut mişcările corecte, şi fără să mă mai agăţ de tata sau de car, am reuşit să stau dreaptă şi liniştită pe vârfurile picioarelor.

Era minunat să pot să stau astfel alături de tata, sigură şi aparent nemişcată în carul care se zdruncina din toate încheieturile. Am făcut de multe ori curse pe distanţe lungi. Ce sentiment extraordinar să fii dus de leii în galop! De altfel, aceştia erau fericiţi de posibilitatea de a alerga în aer liber, şi radiau de fericire,

la fel ca şi tata sau ca mine. Aceste curse m-au ajutat să-mi modelez un corp musculos şi suplu, ca şi cum aş fi participat la lupte. Chiar şi cei mai mici muşchi erau puşi la treabă şi trebuiau să reacţioneze corect la mişcările carului. Era un dans constant, deşi din exterior rămânea invizibil; aş putea spune că solul dansa sub picioarele noastre, nu noi.

Când am împlinit vârsta de 14 ani, tata m-a învăţat să conduc leii. Ce sentiment fabulos să pot ţine în mâinile mele aceste animale enorme şi magnifice! Aveau o sensibilitate atât de mare încât reacţionau chiar şi la cea mai mică expresie a voinţei mele, chiar fără să o traduc printr-o mişcare a frâielor. Niciodată însă tata nu m-a lăsat singură cu leii, şi mai ales fără leul meu favorit, care mă iubea atât de mult încât era chiar gelos! Leii sunt foarte independenţi, şi numai un Iniţiat îi poate controla perfect. Sper că atunci când voi fi o Iniţiată îi voi putea conduce singură!

Deocamdată, ne-am îndreptat către sărbătoarea oficială. Tata conducea leii calm, iar eu stăteam alături de el în calitatea mea de consoartă regală. Eram atât de mândră de tata. Era încă tânăr, puternic şi de o frumuseţe izbitoare. Corpul şi faţa sa emanau – mai ales în asemenea momente, când controla animalele – o putere a voinţei şi o facultate de concentrare cu totul ieşite din comun. Ridicat pe vârfurile picioarelor, el absorbea cu corpul său toate zdruncinăturile carului şi părea perfect imobil, ca şi cum ar fi fost zeul soarelui.

Am ajuns la destinaţie şi plictisitoarea ceremonie a început. Nu-mi plăceau deloc aceste sărbători oficiale. Era întotdeauna acelaşi lucru. O mulţime imensă, soldaţi care defilau, nobilimea, şi în tot acest timp care mi se părea interminabil, trebuia să stau nemişcată şi să privesc până când totul se termina, după care trebuia să mă întreţin amabil cu demnitarii şi să detectez toate gândurile ipocrite şi stupide din spatele expresiilor lor, care doreau să mă flateze şi să-mi arate supunere. Din

fericire, printre toţi aceşti falşi curtezani care nu doreau decât să-şi satisfacă setea de putere şi vanitatea, mai existau câţiva colaboratori loiali tatei şi lui Ptahhotep. De pildă, exista un ofiţer a cărui emanaţie era atât de pură şi de frumoasă încât părea înconjurat de vapori de aur. L-am întrebat în şoaptă pe tata:

— Cine este?

— Numele lui este Thiss-Tha, mi-a murmurat el. Este de puţin timp ofiţer, dar are nişte calităţi atât de remarcabile, după cum poţi constata din aura sa, încât vreau să îl fac comandant.

Aceste ceremonii erau întotdeauna la fel. Singurul care diferea era locul în care eram aşezaţi: terasa palatului, marea tribună, piaţa din faţa Templului. Uneori ne duceam la câte un edificiu care trebuie inaugurat, alteori sărbătoream victoria împotriva unei ţări duşmane. Luam de asemenea parte la sărbătoarea recoltei şi la tot felul de sărbători religioase ale Templului… care nu-mi plăceau deloc, îndeosebi din cauza ignoranţei maselor, care nu aveau nicio idee despre semnificaţia lor şi care, în loc să-L adore pe Dumnezeu sub diversele forme ale manifestării Sale, reprezentate de imaginile simbolice, adorau simbolurile propriu-zise.

În sfârşit, sărbătoarea s-a terminat, şi am putut să ne întoarcem acasă şi să redevenim noi înşine.

A, nu! Nu mi-ar plăcea să fiu faraon! Treburile ţării nu mă interesau deloc. Potrivit legii, eu eram moştenitoarea tronului. Dar tata nu mi-a vorbit şi nu m-a pregătit pentru rolul de faraon. Ştiam că tata şi Ptahhotep se puteau ridica deasupra timpului. Ei puteau vedea *trecutul şi viitorul* ca şi cum ar fi văzut *prezentul.* Această facultate începea să se trezească şi în mine: întrezăream deja anumite frânturi de viitor. Dar ori de câte ori doream să-mi văd *propriul* viitor, o ceaţă deasă îmi întuneca viziunea. Tata îmi cunoştea viitorul şi întrucât nu mă trata ca pe o co-regentă, am presupus în mod natural că nu voi ajunge niciodată faraon. Era un

presentiment pe care îl aveam de multă vreme. În mod paradoxal, nu vedeam nici imagini din viitor în care aş fi ajuns preoteasă la Templu. Nu vedeam decât ceaţă…

După acest gen de activităţi eram întotdeauna fericită să mă reculeg la Templu. Acolo mă simţeam bine, în atmosfera sa pură şi spirituală.

Exerciţii de telepatie

Într-o zi, Ptahhotep m-a convocat pentru seara respectivă. Când m-am prezentat în faţa lui, mi-a spus:

— Până acum ai trecut cu bine de testele pregătitoare, aşa că poţi încerca să intri în contact spiritual cu oricine doreşti. Aceste exerciţii reuşesc cel mai bine după apusul soarelui, căci razele soarelui au o acţiune care stimulează centrii nervoşi şi glandele care slujesc *manifestarea corporală a spiritului* şi care fixează conştiinţa în materie. Razele soarelui se opun manifestărilor spirituale. După apus, soarele încetează să mai acţioneze în această direcţie, conştiinţa se eliberează de influenţa anumitor centri nervoşi şi se poate înălţa către spirit. Tocmai atunci, fiinţele vii doresc să doarmă. De altfel, „dormitul” nu înseamnă altceva decât retragerea conştiinţei din corpul fizic pentru a pătrunde în domeniul spiritului. Iar cum majoritatea oamenilor nu pot încă să atingă *conştient* nivelele inferioare de conştiinţă, ei îţi pierd cunoştinţa şi adorm. Prin practică, îţi vei putea dezvolta rezistenţa nervilor astfel încât să rămâi conştientă şi pe planul inferior. În acest fel, centrii nervoşi şi cerebrali care rămân în repaus în timpul zilei se activează şi pot absorbi şi transmite vibraţiile spiritului, ale *Sinelui.* Acesta este momentul în care vei putea stabili un contact la distanţă, adică un contact telepatic. Aşa se explică de ce începătorii practică aceste exerciţii după apusul soarelui, pentru a nu fi nevoiţi să suporte influenţa acestuia. Mai târziu, ei reuşesc să stabilească asemenea contacte

telepatice la orice oră din zi sau din noapte.

La fel ca în cazul exerciţiilor de concentrare, atenţia trebuie focalizată asupra unui singur gând. Concentrează-te în întregime asupra persoanei cu care doreşti să intri în contact. Te poţi ajuta în acest scop de forţa imaginaţiei tale: imaginează-ţi-o în faţa ta, în mintea ta, cum arată silueta ei, faţa ei, ochii, imaginează-ţi că *eşti una cu ea* şi că *ea este una cu tine,* până când capeţi sentimentul că mâinile ei sunt mâinile tale, că trupul ei este trupul tău, până când te identifici perfect cu ea. Când ai atins această stare, gândeşte-te într-o manieră clară şi concentrată la mesajul pe care doreşti să i-l transmiţi. Gândeşte-te la el conştientă de faptul că *tu* eşti persoana în cauză, *care gândeşte gândul respectiv în interiorul fiinţei tale.*

Acest exerciţiu se împarte în trei faze: mai întâi, vei începe prin a exersa *în prezenţa persoanei* cu care doreşti să stabileşti contactul telepatic, în timp ce persoana în cauză *se concentrează asupra ta.*

Mai târziu, poţi trece la executarea exerciţiului *de la distanţă,* la un moment prestabilit, *fiecare din voi ştiind că celălalt se concentrează asupra sa.*

În cea de-a treia fază va trebui să stabileşti un contact la distanţă *fără ca celălalt să fie avertizat.* Cele trei faze alcătuiesc partea pozitivă (sau activă) a exerciţiului telepatic, când tu eşti cea care doreşte să transmită ceva. Jumătatea negativă (sau pasivă) a exerciţiului constă în *a putea să receptezi şi să înţelegi tu însăţi o comunicare telepatică.* Această parte este alcătuită şi ea tot din trei faze: cea în care tu te pui într-o stare de receptivitate şi de „vid” *în prezenţa persoanei* de la care doreşti să primeşti un mesaj; cea în care primeşti mesajul *singură, dar la un moment convenit dinainte,* deci în care ştii *când* şi *cine* urmează să se concentreze asupra ta; şi în sfârşit, cea în care vei putea recepta toate mesajele telepatice *fără a şti cine şi când se concentrează asupra ta.*

Cu timpul îţi vei dezvolta atât de bine această facultate telepatică încât vei putea reacţiona instantaneu *la orice mesaj telepatic, emis de oricine şi în orice moment.* Oricare ar fi ocupaţia ta, vei simţi când cineva se concentrează asupra ta şi îi vei auzi vocea în interiorul tău. Pe un nivel încă şi mai înalt de transmisie telepatică nu numai că vei *auzi* vocea persoanei, dar vei putea chiar *vedea* imaginea ei. Silueta, faţa, dar mai ales ochii ei îţi vor apărea în faţă, ca şi cum ar fi vorba de o viziune onirică, de un vis. Atunci când vei atinge acest nivel, lanţurile materiei – corpul fizic – nu îţi vor mai părea atât de grele, iar starea de izolare în care te afli va fi considerabil redusă. Altfel spus, te vei putea bucura de libertatea spiritului chiar în interiorul corpului fizic.

Aşadar, legătura telepatică poate fi stabilită cel mai uşor noaptea, când conştiinţa este mai puţin preocupată de gânduri, când omul este mai puţin izolat şi mai pasiv, iar radiaţia ta telepatică are şanse mai mari de a-i atinge centrii nervoşi. Din păcate, la majoritatea oamenilor aceşti centri nervoşi sunt atât de adormiţi, atât de puţin dezvoltaţi, încât este necesară o acţiune de concentrare foarte intensă pentru ca ei să reacţioneze. Le poţi transmite mesajul tău inclusiv în timpul somnului, caz în care te vor visa şi vor primi comunicarea ta sub forma visului. Practica îţi va dezvălui toate legile telepatiei. Vei ajunge să-ţi dai seama imediat dacă cineva este ocupat şi vei învăţa să te izolezi de gândurile altora dacă te concentrezi asupra altui aspect. Numai începătorii se deranjează între ei!

Vei face aceste exerciţii în fiecare seară, sub ghidarea mea. Să trecem aşadar la practică. Aşează-te în faţa mea, cu ochii închişi, şi încearcă să-mi transmiţi un gând.

M-am aşezat în faţa lui Ptahhotep şi m-am concentrat asupra *Lui.* Mi-am imaginat că sunt Ptahhotep, până când am simţit că mâinile, picioarele şi trupul meu erau una cu ale sale. Apoi m-am concentrat

asupra următorului gând: „Eu, Ptahhotep, mă voi ridica şi voi mângâia părul acestei sărmane creaturi – adică părul meu”. Am emis acest gând deoarece din mâinile lui Ptahhotep emana o forţă uluitoare, iar eu eram întotdeauna fericită atunci când îşi punea mâinile pe capul meu.

O secundă mai târziu, Ptahhotep s-a ridicat, şi-a pus mâna pe capul meu şi mi-a mângâiat părul. Reuşisem să mă concentrez perfect, chiar dacă Ptahhotep putea să-mi citească întotdeauna gândurile, chiar şi fără ajutorul unui contact telepatic.

— Bine, mi-a spus el, surâzând. Nu ţi-am citit gândul numai pentru că pot să ţi-l citesc oricând, ci pentru că te-ai concentrat corect. Până şi leul tău ar fi simţi ce doreşti de la el.

— Leul meu, Părinte al sufletului meu, asta o cred… Dar o fiinţă umană?

— Răbdare, copila mea. Cu timpul, vei reuşi. Să încercăm acum invers: eu am să-ţi transmit acum un gând. Goleşte-ţi aşadar mintea şi fii receptivă.

Ptahhotep s-a aşezat, iar eu am făcut ce mi-a spus. Aproape imediat, *am auzit în sinea mea vocea lui, ca şi cum ar fi venit din inima mea:* „După ce vei dobândi un control suficient de bun asupra celor 12 virtuţi gemene, îţi voi dezvălui ultimele secrete de dinainte de iniţiere”.

Am deschis ochii şi, plină de bucurie, l-am întrebat:

— Deci sunt pregătită pentru iniţiere?

Ptahhotep mi-a zâmbit:

— Întrucât ai auzit mesajul meu, înseamnă că eşti pregătită. Mai trebuie însă să-ţi perfecţionezi autocontrolul.

M-am ridicat, m-am repezit la gâtul lui şi i-am aplicat câteva săruturi sonore pe obraji. Ptahhotep m-a îmbrăţişat la rândul lui şi mi-a spus, râzând:

— Păi, aşa ştii tu să te controlezi? Nu ai putut rezista deloc efectului unităţii spirituale. Ai trăit uniunea spiritului nostru comun, sursele de energie au pus

stăpânire pe corpul tău, iar acum acesta doreşte să ia parte şi el la bucuria unităţii. Dar nu uita: ceea ce este divin la nivelul spiritului, deoarece *corespunde* legilor spiritului, devine satanic la nivelul materiei, deoarece aici corespunde legilor materiei. Unitatea în spirit este posibilă, unitatea la nivelul corpului nu este; două corpuri nu pot fi simultan în acelaşi loc. Nostalgia unităţii paradisiace care îi animă pe oameni îi face să-şi unească trupurile şi să alunece către sexualitate. Natura se foloseşte de această dorinţă şi o aplică pentru a asigura procreaţia şi perpetuarea speciei. Marea decepţie vine din faptul că sexualitatea nu poate crea unitatea. Ceea ce explică de ce fiinţele vii, pe lângă faptul că se simt golite de energie, se simt inclusiv triste după consumarea unei relaţii sexuale. Căci *sufletul rămâne nesatisfăcut,* dorinţa sa arzătoare de a regăsi unitatea paradisiacă rămâne la fel de puternică, iar natura exploatează această sete de nepotolit pentru a-şi asigura descendenţa. De aceea, ar fi de dorit să nu laşi niciodată această dorinţă de unitate *să-ţi pătrundă corpul într-o manieră necontrolată.* Eu sunt perfect înarmat pentru a rezista în faţa frumuseţii tale perfecte, dar există bărbaţi mai tineri şi mai puţin experimentaţi, care nu ţi-ar putea rezista dacă le-ai sări la gât! Dar în acest caz, degeaba îţi dau sfaturi, a adăugat Ptahhotep, căci experienţele îţi lipsesc. Şi tocmai acestei lipse de experienţă îi datorez eu această declaraţie de iubire atât de arzătoare!

— Părinte al sufletului meu, am spus eu, tu nu mă doreşti, nu-i aşa?

Ptahhotep a zâmbit:

— Nu, copila mea, nu te doresc. Atâta vreme cât mă îmbrăţişezi pe mine, totul este în ordine. Dar atunci când vei avea de-a face cu alţi bărbaţi, ar fi bine să fii extrem de prudentă. Cu cât te vei înălţa mai mult din punct de vedere spiritual, cu atât mai irezistibilă va fi vibraţia ta. Nici măcar nu va mai trebui să te apropii atât de mult de

o persoană pentru a-i transmite această forţă de atracţie. De aceea, fii prudentă şi ai grijă să nu provoci pierzania bărbaţilor!

— Tată, crezi că nu sunt suficient de bine pregătită din punct de vedere spiritual? Ai văzut că îmi fac bine exerciţiile. Mentuptah este şi el foarte mulţumit de mine. Îmi pot controla corpul şi centrii nervoşi într-un grad destul de ridicat. Am reuşit la toate testele pregătitoare!

— Ştiu, mi-a răspuns Ptahhotep, din punct de vedere spiritual te-ai trezit şi ai atins controlul asupra corpului tău. Dar îţi lipseşte prudenţa în domeniul fizic. Nu ai închis această poartă, şi nu pentru că nu ai putea, ci pentru că nu doreşti întotdeauna. Nu îţi protejezi suficient corpul împotriva înaltelor frecvenţe ale vibraţiilor spirituale, iar acest lucru reprezintă un pericol constant pentru centrii tăi nervoşi. Atunci când energia ta spirituală pătrunde în corp, tu conduci această frecvenţă înaltă, fără să o transformi, către centrii nervoşi inferiori, iar acest lucru riscă să-ţi ardă şi să-ţi distrugă centrii nervoşi superiori cei mai rafinaţi. Ar fi păcat pentru aceste instrumente atât de subtile. Ai un autocontrol perfect, *atunci când doreşti.* Dar de foarte multe ori, laşi frâiele din mână dintr-un simplu entuziasm. Uneori, *nu vrei* să te autocontrolezi. De aceea, fii vigilentă, copila mea, fii întotdeauna foarte vigilentă!

O, Ptahhotep, mare maestru! Tu vedeai deja ceea ce urma să se întâmple şi încercai să mă salvezi! Dar nici cel mai bun dintre sfaturi nu poate transforma ignoranţa în experienţă. Echilibrul meu interior nu era încă stabil, autocontrolul meu lăsa de dorit, şi numai experienţele dureroase ar fi putut să-mi restabilească acest echilibru.

Viitorul

S-a deschis astfel o lungă perioadă din viaţa mea, în care mi-am examinat fiecare gând, fiecare cuvânt, fiecare

acţiune. Am reflectat şi m-am observat ca să ştiu dacă manifest cu adevărat divinul în locul şi la momentul oportun, încercând să nu fiu niciodată satanică. Această stare de vigilenţă şi de observare de sine constantă m-a ajutat să descopăr cât sunt încă de indisciplinată, de spontană, de senzuală, adică într-un cuvânt: cât sunt încă de personală. Oare cât timp îmi va mai fi necesar încă pentru a nu mă mai lăsa dusă de pasiuni, pentru a nu mă mai identifica cu impresiile mele exterioare, pentru a-mi controla perfect toate energiile fizice, psihice şi spirituale?

În această perioadă a pregătirii mele în vederea iniţierii nu mă duceam la Templu decât dimineaţa. După exerciţiile fizice şi psihice mă întorceam la palat. După-amiezele luam parte la viaţa publică şi oficială. Excursiile cu barca şi cu carul alternau cu diferite călătorii şi vernisaje, ale tuturor clădirilor mai deosebite care se construiau. Toate acestea mă plictiseau teribil. Asta nu înseamnă însă că nu îmi plăcea să fiu în societate! Îmi plăcea să fiu în contact cu oamenii, dar numai cu cei care îmi erau apropiaţi şi care aveau ceva de spus. Oamenii sunt însă atât de diferiţi de noi, cei care ne-am născut din fiii lui Dumnezeu. Şi noi aveam sânge uman, desigur, nu eram o rasă pură, dar trăiam conştienţi întru spirit şi nu eram atât de materialişti ca şi fiii oamenilor. Aceştia din urmă păreau să fi uitat complet că, în Sinele lor, sunt spirite libere şi că trupul lor nu este altceva decât un instrument al manifestării. Ei se identificau atât de perfect cu el încât *trăiau cu iluzia că nu sunt altceva decât corpul fizic.* Atunci când corpul lor le cerea de mâncare, ei credeau că *ei* sunt cei care doresc să mănânce, cărora li se face foame. În loc să îşi controleze hrana pe care o mâncau prin puterea spiritului, ei acţionau ca şi cum *ei* erau aceia care mâncau, şi nu *ca nişte spectatori ai trupurilor lor.* De altfel, mâncau cu aceeaşi voracitate ca şi animalele. I-am observat adeseori în timp ce mâncau şi de multe ori am fost

nevoită să-mi întorc capul ca să nu mai asist la un comportament atât de animalic. Şi eu îmi lăsam trupul să mănânce cu poftă, pentru a-i asigura stomacului şi organelor mele digestive forţele pure de care aveau nevoie, şi eu savuram mesele pentru ca trupul meu să poată absorbi toate energiile preţioase ale alimentelor, dar cum m-aş fi putut identifica cu acest proces? Sinelui meu nu-i poate fi foame, căci el nu este materie, ci domneşte asupra ei. Evident, conştiinţa mea primea mesajul trupului, prin care era informată că acesta are nevoie de hrană şi care se manifesta prin senzaţia de foame. Dar *Eul* meu nu mânca şi nu bea niciodată. Cum aş fi putut să uit, fie şi numai pentru o singură clipă, că toate aceste funcţii nu sunt necesare decât pentru sănătatea corpului meu? Singurul lucru de care se ocupa Eul meu era de *a observa şi de a controla* ceea ce mânca trupul, având grijă ca dinţii şi limba să-şi facă bine treaba.

Nu i-am înţeles niciodată pe oamenii care, după ce au mâncat ca nişte animale, spun: *„Mi*-a plăcut!” Cum i-ar fi putut plăcea mâncarea *Lui?* Oare e atât de greu de înţeles că această plăcere aparţine palatului în care sălăşluieşte *El,* nu *Lui?* Bieţii oameni, ei sunt sclavii dorinţelor lor fizice... nu ne înţelegeam deloc. Tata şi Ptahhotep susţineau că trebuie să rămânem alături de ei, pentru a trezi în ei dorinţe mai elevate. Şi totuşi, tata ştia foarte bine cât de mulţi erau demnitarii de la Curte care nu se gândeau la altceva decât la obţinerea unor poziţii şi a unor retribuţii superioare, dobândind astfel rapid averea necesară pentru a-şi satisface setea de putere. Ei vânau animalele sălbatice şi îşi foloseau raţiunea pentru a ucide nişte fiinţe inocente. Ba mai erau şi mândri de trofeele lor! Ar fi trebuit să le fie ruşine! Asemenea oameni sunt mai răi decât animalele. Cel puţin, animalele nu ucid decât pentru ca să mănânce! Oamenii le ucid din pasiune, pentru că actul de a ucide – la război sau la vânătoare – le procură un sentiment de plăcere.

Dar tata spunea că umanitatea este încă subdezvoltată şi că nu trebuie să-i judecăm pe oameni după criteriile noastre. Şi un alt lucru care m-a uimit întotdeauna: ei acordau o importanţă excesivă arborelui lor genealogic. Dacă cineva avea un strămoş în plus care se trăgea din fiii lui Dumnezeu, el nu pierdea nicio ocazie să menţioneze acest lucru, dispreţuindu-i pe cei care aveau cu un strămoş mai puţin decât ei. Aşa se explică de ce acordau o atenţie atât de mare familiilor fetelor sau băieţilor care doreau să se căsătorească. Ce ridicol! Ca şi cum nu ar fi ştiut că viaţa pe pământ nu este altceva decât o călătorie între naşterea şi moartea corpului, în timp ce Sinele rămâne acelaşi în fiecare creatură vie; singur corpul are o „origine" în acest sens. Dar adevărata statură a omului este dată de nivelul său de conştiinţă. Am întâlnit mulţi oameni care aveau un nivel superior de conştiinţă faţă de alte persoane care aveau printre strămoşii lor mai mulţi fii ai lui Dumnezeu.

Ori de câte ori mă aflam în mijlocul oamenilor, mi se părea că mă aflu printre morţi care se mişcă, vorbesc, mănâncă, beau, adică sunt animaţi de forţele naturii. Unde era însă spiritul conştient care controlează totul, în corpul lor ca şi în universul mare? Ei nu ştiau nici măcar că dispun de facultatea de a controla aceste forţe creatoare. Erau atât de orbi încât nu percepeau decât *forma exterioară;* habar nu aveau că eu le puteam vedea gândurile, sentimentele, sufletul lor, deci *fiinţa lor interioară.* Mă minţeau de multe ori în faţă, căci neputând să-mi citească gândurile, nu mă credeau nici pe mine capabilă să le citesc gândurile lor şi să realizez astfel diferenţa dintre ele şi ceea ce spuneau. Nu îşi dădeau seama că minciuna reprezintă o izolare care crea o culoare cenuşie urâtă în aura lor, în acea emanaţie energetică pe care orice om o are în jurul trupului său. Leii mei detectau imediat această culoare şi mirosul ei neplăcut, aşa că ori de câte ori se apropia de mine un asemenea mincinos, ei strâmbau din nas, se ridicau, îi

aruncau respectivei persoane o privire dispreţuitoare şi plecau cu paşii lor maiestuoşi în altă parte. Eu nu puteam însă să fac acelaşi lucru şi trebuia să rămân la fel de politicoasă, ca şi cum nu le-aş fi văzut şi nu le-aş fi *simţit* ipocrizia!

Cel mai mult îmi plăcea să rămân singură cu tata. Acesta a dispus să fie construită pentru noi o căsuţă de vis pe malul mării, înconjurată de o grădină superbă. De fiecare dată când îndatoririle îi permiteau, ne duceam până acolo pe Nil, cu barca, însoţiţi de un număr minim de servitori. Acolo ne bucuram plenar de linişte, de nesfârşita mare, de plăcerea de a fi împreună.

Ca nişte copii, adoram amândoi marea, mama cea mare a pământului. Eram fericiţi în căsuţa noastră, iar marea făcea parte integrantă din viaţa noastră cea mai intimă. În această stare de unitate regăseam amândoi o stare de libertate perfectă, de nemurire, de eternitate…

Nu scăpam nicio ocazie de a ne duce la mare. Ne plimbam pe mal, căutam scoici; de multe ori porneam în largul mării într-o barcă micuţă, la care trebuia să vâslim. Era atât de minunat să contemplăm marea atunci când era liniştită, calmă, imobilă, ca o oglindă, dar şi atunci când era agitată, când valurile ei ne scuturau barca, făcând-o să danseze când în sus, când în jos, ca într-un balansoar. Ne dezbrăcam, săream în apă şi înotam prin apa atât de răcoroasă.

După baie, rămâneam încă multă vreme pe plajă, iar eu îi puteam pune întrebări tatei:

— Tată, cum se face că oamenii sunt atât de puţin receptivi la adevărurile spirituale? Ce se va întâmpla cu pământul atunci când – aşa cum mi-a explicat Ptahhotep – puterea va trece în mâinile fiilor oamenilor? Setea de putere şi aviditatea acestor posedaţi vor avea nişte consecinţe îngrozitoare. Presimt deja viitorul; exerciţiile pe care le practic la Templu mi-au dezvoltat viziunea interioară şi clarviziunea, dar încă nu pot vedea la fel de clar ca şi Ptahhotep sau ca tine.

Tata a privit multă vreme în faţă, către mare, după care a spus:

— Da, pentru pământ va veni o perioadă foarte întunecată, care va dura mai multe mii de ani. După cum ştii, fiii lui Dumnezeu de rasă pură au părăsit de mai mult timp această planetă. Fiii lor, născuţi din amestecul celor două rase, dar care poartă în ei posibilitatea de a atinge manifestarea divină perfectă, dispar şi ei puţin câte puţin.

Pentru a putea propaga calităţile superioare prin intermediul eredităţii chiar şi după ce fiii lui Dumnezeu de rasă pură au părăsit pământul, fiii lor care au moştenit calităţile paterne şi care au primit iniţierea s-au căsătorit cu fiicele oamenilor. Acest proces s-a repetat în decursul generaţiilor până când aceste încrucişări au pătruns pe toate nivelele celor două rase.

Dar atâta vreme cât valurile energiei creatoare sunt orientate către o materializare din ce în ce mai accentuată, în ereditate rolul preponderent va fi jucat de elementul terestru. Acest lucru explică de ce pe pământ există din ce în ce mai puţini descendenţi ai fiilor lui Dumnezeu, cu craniul lor alungit şi cu capacităţile lor de a manifesta calităţile superioare. Totuşi, conform legilor eredităţii, această încrucişare le dă fiilor lui Dumnezeu de rasă pură posibilitatea de a se reîncarna oricând doresc, chiar şi în momentele cele mai întunecate ale planetei pământ. Se apropie timpul când toate poziţiile importante pe pământ vor fi ocupate în exclusivitate de fiii oamenilor, cei cu craniul rotund, inclusiv aici, în Egipt. Ei nu vor dispune de viziunea spirituală şi de înţelepciunea dinastiei actuale, şi în loc să îşi guverneze popoarele cu o iubire dezinteresată, vor domni asupra lor cu intelectul şi vor fi posedaţi de o sete de putere oarbă şi vulgară, de un egoism fără margini.

Din încrucişarea fiilor lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor s-a născut o rasă hibridă, caracterizată prin particularităţile ambelor rase. Mulţi indivizi au sânge

uman, dar au păstrat forma alungită a craniului şi au moştenit toate facultăţile spirituale şi magice ale strămoşilor lor de sex masculin. Dar legile eredităţii fac ca inclusiv în sânul aceleiaşi familii să se nască o întreagă varietate de indivizi, dar din ce în ce mai puţini moştenitori cu caracteristici divine. Chiar şi în zilele noastre putem întâlni familii în care există mai mulţi fraţi, unii încă perfecţi din punct de vedere spiritual, alţii complet lipsiţi de aceste caracteristici divine, şi în sfârşit, alţii care reprezintă un amestec al primelor două posibilităţi. Numărul indivizilor cu caracteristici inferioare va creşte mereu, în detrimentul celor înzestraţi cu caracteristici nobile. De aceea, nu este deloc uimitor să vezi ura teribilă pe care le-o poartă fraţilor lor mai bine înzestraţi cei inferiori, care s-au identificat total cu corpul lor, ură care conduce de multe ori la cele mai tragice evenimente.

Şi totuşi, aceste încrucişări şi aceste amestecuri vor conduce la impregnarea din ce în ce mai profundă a cunoaşterii celor iniţiaţi în rândul maselor largi. Diferenţele dintre oameni şi varietatea indivizilor se vor accentua atât de mult, încât la un moment dat va apărea posibilitatea ca *fiecare om* să dispună de posibilitatea de a ajunge la gradul suprem de dezvoltare, să obţină iniţierea. Prăpastia adâncă, aparent de netrecut, care există astăzi între membrii iniţiaţi şi omniscienţi ai familiei domnitoare şi masa oamenilor ignoranţi şi subdezvoltaţi se va umple, graţie încrucişărilor care se vor repeta la infinit de-a lungul mileniilor care vor urma. Va veni vremea când toţi, guvernatori şi guvernaţi, vor deveni fiinţe umane egale între ele. Fiii lui Dumnezeu şi oamenii primitivi vor dispărea puţin câte puţin *în forma lor pură şi primordială,* fiind înlocuiţi de indivizi aflaţi pe nivele de dezvoltare dintre cele mai variate: la unii se va manifesta mai pregnant sângele strămoşilor lor divini, în timp ce la alţii vor predomina caracteristicile inferioare şi primitive.

În acest fel, de vreme ce toţi oamenii vor afişa caracteristici de ambele feluri, cele două rase vor ajunge să se confunde şi nu vor mai putea fi distinse prin trăsăturile lor exterioare, ci numai prin caracterul şi calităţile lor interioare. Craniul celor avansaţi va avea aceeaşi formă ca şi al celorlalţi, dar ei se vor remarca totuşi prin faptele lor: vor fi mari savanţi, artişti, filosofi sau mistici. Craniile alungite nu vor mai fi văzute deloc pe pământ. La noua rasă hibridă, creierul şi centrii nervoşi care servesc la manifestarea facultăţilor spirituale superioare şi magice vor rămâne în stare latentă timp de milenii întregi. De aceea, craniul va lua în mod natural o formă rotundă. Dimpotrivă, cei care îşi vor dezvolta intens centrii nervoşi folosiţi preponderent pentru afirmarea intelectului vor conferi generaţiilor următoare ale rasei hibride o frunte înaltă şi bombată.

Pe măsură ce aceste încrucişări se vor multiplica, valurile de energie spirituală care emană de la rasa superioară se vor revărsa din ce în ce mai mult asupra oamenilor, inclusiv asupra celor mai primitivi dintre reprezentanţii lor, lucru care le va permite să dobândească din ce în ce mai multă cunoaştere. Pe de altă parte, puterea va trece gradat în mâinile unor indivizi cu un nivel de conştiinţă din ce în ce mai inferior. În ignoranţa lor, aceştia se vor grăbi să distrugă în mod natural marile civilizaţii divine pe care le-au creat şi le-au dezvoltat fiii lui Dumnezeu în diferite părţi ale lumii. Numai câteva ruine ale minunatelor edificii şi monumente care există astăzi vor mai rămâne ca mărturii ale cunoaşterii, înţelepciunii, bunătăţii şi frumuseţii care au domnit cândva pe pământ. Pe măsură ce va trece timpul, oamenii nu vor mai auzi de omniscienţa şi omnipotenţa marilor „magicieni albi” şi a iniţiaţilor decât din basme şi legende. Dar, *din cauza ignoranţei, suficienţei şi aroganţei lor, ei nu vor considera aceste legende decât nişte basme lipsite de substrat istoric real.*

Acest proces constant de hibridizare a creat un fel de scară a dezvoltării pe care poate urca inclusiv omul primitiv. Căci *oamenii primitivi nu sunt altceva decât spirite pure care au căzut pe nivelul inferior al materiei, care şi-au pierdut conştiinţa divină şi care nu mai sunt conştienţi de originea lor elevată.* Pentru a le da posibilitatea să redevină conştienţi pe nivelul spiritual suprem, fiii lui Dumnezeu au consimţit să facă marele sacrificiu de a se căsători cu fiicele oamenilor. Prin aceste căsătorii s-au ancorat ei înşişi în materie, fiind nevoiţi să coopereze la spiritualizarea perfectă a pământului, trecând prin toate stadiile acestei dezvoltări în calitate de aşa-zişi *asistenţi:* unii prin reîncarnări umane, alţii de pe un nivel spiritual pur.

Aşadar, nivelul clasei conducătoare va coborî constant. Puterea va trece de la un popor la altul. Consecinţele acestui proces vor fi ignoranţa, sărăcia şi suferinţa.

Ultimii iniţiaţi vor refuza în mod natural să le acorde acestor oameni instrumentele şi echipamentele cu care controlează forţele naturii, putând dispune de energii enorme care acţionează în secret. Ei îşi vor distruge instalaţiile înainte de a părăsi planul terestru, de unde vor lipsi milenii la rând. Unul din ultimii iniţiaţi, născut dintr-un alt popor decât al nostru, dar care va creşte şi va primi iniţierea *aici,* va salva unul din aceste instrumente şi îl va scoate din Egipt. O vreme, preoţii acelui popor vor reuşi să păstreze secretul, dar atunci când acel iniţiat va părăsi pământul, va fi nevoit să distrugă şi el acel instrument, pentru ca oamenii să nu se distrugă singuri din pasiune şi sete de putere, declanşând astfel o reacţie în lanţ şi distrugând continente întregi. Dezastrul care a condus odată la dispariţia patriei fiilor lui Dumnezeu nu mai trebuie să se repete niciodată. După ce toate aceste aparate vor fi distruse şi după ce cunoaşterea va fi pierdută, oamenii vor fi nevoiţi să lucreze pământul cu propria lor forţă

fizică; ei vor trebui să spargă pietrele cu mâinile lor, la fel ca oamenii primitivi. Vor fi nevoiţi de asemenea să suporte tirania semenilor lor, ieşiţi de altfel din aceeaşi rasă ca şi ei. Pe de altă parte, întrucât tot ceea ce se manifestă pe pământ este rezultatul unor forţe născute din unitatea inseparabilă, care aspiră către echilibru, tocmai această tiranie a conducătorilor lor egoişti va trezi conştiinţa maselor, căci suferinţa şi durerea le vor atrage oamenilor atenţia asupra adevărurilor cele mai spirituale.

Ghizii spirituali ai pământului trebuie să lase umanitatea să caute şi să găsească singură adevărurile divine din ea şi din natură, într-o manieră liber consimţită şi independentă; în caz contrar, ea nu s-ar putea ridica niciodată pe nivelul suprem. O mamă îşi lasă copilul să facă singur primii săi paşi, pentru a deveni independent de ea, dar rămâne vigilentă, la o anumită distanţă, gata să intervină dacă acesta ar cădea. În mod similar, ghizii spirituali ai pământului sunt oricând gata să intervină, dacă acest lucru se dovedeşte necesar, pentru a-i ajuta pe oameni să treacă peste dificultăţile prea mari pentru ei. Ei lucrează, controlează şi conduc umanitatea din planul spiritual; de fiecare dată când în locul cunoaşterii, pe pământ ajunge să triumfe ignoranţa şi superstiţiile, când întunericul devine atât de profund încât ameninţă să depăşească limitele admisibile, un fiu al lui Dumnezeu se va sacrifica şi va coborî pe pământ, se va încarna într-un corp uman şi va readuce umanităţii alinarea şi lumina divină.

Din încrucişarea rasei divine cu rasa umană, caracteristicile divine ereditare se vor propaga din ce în ce mai departe. Astfel, un fiu al lui Dumnezeu va putea primi oricând, prin intermediul unei femei pure, un corp înzestrat cu organele necesare pentru a-şi manifesta plenar divinitatea. Timp de numeroase milenii, fiecare epocă a evoluţiei pământului va cunoaşte fii ai lui Dumnezeu care se vor încarna pentru a-i învăţa pe

oameni legile spiritului, ale iubirii şi ale detaşării, şi care vor îndeplini sarcini dintre cele mai diverse. Chiar şi după ce puterea va trece în mâinile oamenilor vor mai rămâne câteva ţări guvernate cu înţelepciune şi iubire de fiii lui Dumnezeu, care vor da naştere unei noi culturi avansate pe pământ, sau cel puţin în anumite locuri de pe planetă. Alţii se vor naşte ca savanţi, artişti sau mistici. Ei vor aduce umanităţii idei noi, care vor permite realizarea unor descoperiri ce vor orienta dezvoltarea umană către o altă direcţie. Majoritatea acestor fii ai lui Dumnezeu vor duce o existenţă solitară, vor fi de multe ori foarte săraci şi izolaţi, căci foarte puţini oameni îi vor înţelege. Lumina lor spirituală se va răspândi însă din ce în ce mai departe, iar numele acestor uriaşi ai spiritului va rămâne mult timp cunoscut. Operele lor vor fi studiate în cele mai înalte şcoli ale fiilor oamenilor.

Vor exista de asemenea fii ai lui Dumnezeu care vor lucra *în umbră.* Ei se vor retrage în munţi sau în alte locuri greu accesibile, de unde vor putea emite în atmosfera pământului – fără a fi deranjaţi – energii cu o frecvenţă uimitor de elevată. Oamenii suficient de dezvoltaţi pentru a recepta aceste energii *vor stabili în mod automat legături spirituale cu aceşti fii ai lui Dumnezeu şi vor lucra împreună cu ei.* De multe ori ei nici măcar nu vor fi conştienţi de acest lucru, acţionând pur şi simplu dintr-o *convingere interioară,* fără a şti că această „convingere interioară” a lor reflectă cu precizie forţa divină dirijată şi transmisă de fiii lui Dumnezeu. În acest fel, unii oameni foarte avansaţi vor recepta, vor transmite şi vor răspândi pretutindeni învăţătura adusă din când în când de fiii lui Dumnezeu. Masele largi nu vor înţelege imediat aceste adevăruri superioare, dar intuind iubirea şi forţa care le animă, *vor crede totuşi în ele.* În acest fel, din învăţătura divină a fiilor lui Dumnezeu se vor naşte *religiile.*

Fiii lui Dumnezeu au transmis dintotdeauna şi vor continua să transmită *aceleaşi adevăruri* în diferite părţi

ale planetei, *dar oamenii le vor interpreta diferit, în funcţie de caracteristicile rasei lor şi de nivelul lor de evoluţie,* înainte de a le transmite descendenţilor lor. Aşa se face că *aceleaşi adevăruri* vor da naştere unor *religii diferite unele de altele.* Acelaşi fiu al lui Dumnezeu se va putea reîncarna în epoci şi în locuri diferite pentru a le anunţa oamenilor adevărurile supreme. Dar oamenii vor face chiar şi din aceste *adevăruri identice, născute din acelaşi spirit, religii diferite în locuri diferite ale globului.* Iar aceste diferenţe născute numai din ignoranţa umană îi vor conduce pe oameni la război, la măcel, ei trimiţându-se reciproc în „infern" în numele lui Dumnezeu.

Gradul de evoluţie va varia mult de la un popor la altul, lucru care va determina felul în care vor fi trataţi fiii lui Dumnezeu reîncarnaţi. În anumite ţări, în care oamenii vor fi mai receptivi faţă de adevărurile divine, fiii lui Dumnezeu vor fi recunoscuţi, ascultaţi, onoraţi.

Dar undele de energie vor continua să se propage şi să pătrundă din ce în ce mai adânc în materie. De aceea, unii fii ai lui Dumnezeu vor fi nevoiţi să se reîncarneze în perioadele cele mai întunecate ale pământului, când pe acesta vor domni materialismul, ura, invidia, teama şi teroarea. În timpul acestor epoci golite de orice amprentă divină, fiii lui Dumnezeu vor fi primiţi cu ură. Ignoranţii posedaţi de setea lor pentru putere îi vor tortura şi îi vor ucide. Dar ei vor accepta sacrificiul, căci numai prin el va putea fi eliberată cea mai mare forţă magică din câte există. Spiritul se va trezi astfel puţin câte puţin în oameni, şi va alunga astfel tenebrele care le acoperă sufletul. În acest fel, faţa pământului se va modifica radical.

După ce valurile energiei creatoare vor ajunge la limita materiei, ele vor începe să parcurgă drumul invers, declanşând o nouă ascensiune. Oamenii vor avea tot mai multe ocazii să lucreze cu fiii lui Dumnezeu pentru mântuirea pământului, iar spiritualitatea lor va

creşte. În această perioadă, indivizii care *au făcut cândva parte din rasa divină,* dar care au eşuat la testele iniţierii, ori care au murit în timp ce erau iniţiaţi, sau *au căzut* mai târziu, după iniţiere, se vor reîncarna în număr mare. Ei vor redeveni conştienţi de cunoaşterea pe care au acumulat-o cândva, şi în timp ce pe alte locuri de pe pământ oamenii vor continua să se măcelărească între ei, un grup din ce în ce mai puternic de indivizi care se vor putea ridica la nivelul forţelor emise de fiii lui Dumnezeu – va pregăti noua viaţă spirituală pe pământ. Chiar şi fiinţele născute din rasele inferioare vor urca încetul cu încetul scara evoluţiei. La început, ele vor înţelege cu ajutorul raţiunii lor că pot trăi mai bine şi mai fericite, fără măcel şi fără tiranie. Cu cât omul va evolua mai mult, cu atât mai tare îşi va pierde influenţa materialismul. Setea de putere se va stinge, şi în loc să-şi folosească forţele pentru a se distruge reciproc, oamenii vor învăţa să le folosească pentru a controla forţele naturii. Ei vor descoperi treptat că este posibil să-şi câştige traiul fără a executa munci fizice epuizante şi fără a stropi pământul cu sudoarea lor, ci prin folosirea forţelor naturii, pe care le vor pune la treabă prin activarea centrilor nervoşi superiori. Pământul va ajunge astfel din nou sub dominaţia undelor de energie superioară. Cei care s-au mulţumit până atunci să *înţeleagă* adevărurile divine cu raţiunea lor vor începe să le trăiască direct, să *le realizeze.* În această epocă se vor naşte din nou marile civilizaţii pe pământ.

Atâta vreme cât omul se va identifica cu materia – cu pământul – conştiinţa sa va fi legată de pământ: *omul va fi într-adevăr o fiinţă materială.* Când corpul unui asemenea om se uzează şi moare, omul moare la rândul lui, căci conştiinţa sa identificată cu corpul moare şi cade din nou în stare de latenţă. Asta este ceea ce oamenii numesc *moarte.*

În cazul omului al cărui spirit este trezit şi care – în timpul vieţii terestre – s-a ridicat în mod conştient

deasupra nivelului materiei, procesul este inversat; pentru un asemenea om, *moartea* înseamnă naşterea într-un corp, în timp ce moartea corpului înseamnă trezirea, învierea, viaţa!

Atunci când oamenii nu se identifică cu corpul fizic, sau, ca să ne exprimăm simbolic, când ei nu mai mănâncă din fructele arborelui cunoaşterii binelui şi răului, *ei nu mai manifestă decât jumătatea dreaptă a arborelui cunoaşterii,* lăsând jumătatea stângă în stare nemanifestată; în acest caz, *ei pot trăi în conştiinţa lor, dar ca nişte copii ai pământului, într-o stare paradisiacă.* Acesta este nivelul de evoluţie la care trebuie să ajungă umanitatea.

Dar lupta pentru a ajunge aici va fi lungă. Cert este că forţele spirituale vor pătrunde puţin câte puţin chiar şi inimile cele mai împietrite, iar peste mii de ani, această planetă va redeveni tărâmul promis. Încă şi mai târziu, într-un viitor îndepărtat, planeta va fi mântuită!

Apoi tata a tăcut, continuând să privească marea ca şi cum ar fi citit viitorul în ea.

— Tată, spune-mi, veţi lua şi voi parte, Ptahhotep şi cu tine, la această mare operă? Vă veţi reîncarna de-a lungul mileniilor care vor urma pentru a îndeplini o misiune? Şi eu, tată? Ce se va întâmpla cu mine? Văd de multe ori viitorul altora cu cea mai mare claritate. Dar ori de câte ori încerc să-mi cunosc propriul destin, totul se înceţoşează în faţa ochilor mei, deasupra cărora se lasă o cortină pe care nu reuşesc să o ridic.

Această întrebare a făcut ca expresia feţei tatălui meu să se schimbe. El şi-a pus mâna pe umerii mei şi m-a tras către el:

— Eu voi reveni de mai multe ori pe acest pământ, căci prin căsătoria mea cu mama ta, am coborât în materie mai jos decât o permitea spiritul nostru. În schimb, Ptahhotep, care nu s-a despărţit niciodată de spiritualitate, care nu s-a identificat nicio clipă cu corpul său şi care la sfârşitul acestei încarnări îşi va fi îndeplinit

misiunea, nu va mai reveni pe pământ decât peste zece mii de ani. Împreună cu alţi fii ai lui Dumnezeu, el va supraveghea dezvoltarea pământului din planul spiritual, de unde va acţiona asupra atmosferei terestre. Indivizii cei mai avansaţi de pe pământ vor intra în contact cu el şi vor contribui la mântuirea planetei. Ei vor trebui să îndeplinească singuri şi într-o manieră absolut independentă sarcinile pe care li le va atribui Ptahhotep. De îndată ce vor duce o misiune la bun sfârşit, vor primi o alta, mereu mai dificilă. Pe măsură ce va trece timpul, ei vor dobândi astfel maturitatea necesară pentru a primi iniţierea, dar nu aşa cum se petrec lucrurile astăzi, cu ajutorul piramidelor, ci în lumea exterioară, unde sarcinile pe care vor trebui să le îndeplinească vor deveni testele lor iniţiatice. Ei vor evolua astfel şi vor deveni colaboratori egali ca nivel de conştiinţă cu fiii lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu care au „căzut”, care s-au scufundat în materie, care şi-au ars centrii nervoşi şi cerebrali prin dirijarea către ei a vibraţiilor de înaltă frecvenţă fără a le transforma anterior, şi care au murit din această cauză, vor lucra şi ei alături de Ptahhotep. Experienţele pe care le vor acumula de-a lungul mai multor încarnări succesive le vor permite să-şi regăsească nivelul iniţial de divinitate. Ei nu îşi vor mai putea trezi centrii nervoşi şi cerebrali superiori decât prin suferinţă şi durere, într-un corp aflat pe un nivel inferior şi cu foarte multă perseverenţă, răbdare şi eforturi, pentru a redeveni capabili să manifeste facultăţile spirituale şi magice. Ei nu se vor simţi niciodată în largul lor printre oameni, căci maniera lor de a gândi va fi diferită de a acestora. Nu vor înţelege şi nu se vor putea adapta cu adevărat la viaţa terestră. Universul oamenilor li se va părea limitat şi străin. Vor fi neînţeleşi, solitari şi priviţi ca nişte fiinţe ciudate. Aşa cum ţi-am mai spus, cei mai mulţi dintre ei vor avea drept misiune răspândirea ştiinţelor, artelor şi literaturii, precum şi a tuturor ideilor noi. Oamenii care le vor

înţelege ideile îi vor onora; ceilalţi, invidioşi şi geloşi, îi vor urî, căci vor fi obligaţi să le recunoască superioritatea. Toate aceste suferinţe vor avea menirea să-i trezească în cele din urmă pe fiii şi pe fiicele lui Dumnezeu care au căzut cândva, şi care vor regăsi astfel contactul pierdut cu fraţii lor, redobândindu-şi *conştiinţa cosmică.* Ei vor fi atunci gata să coopereze în mod conştient pe planul divin, proclamând pe pământ adevărurile divine.

Am continuat să pun întrebări:

— Mi-ai spus că fiii lui Dumnezeu vor dispărea treptat de pe pământ şi că oamenii vor prelua puterea în mâinile lor, deşi nivelul lor de conştiinţă va fi extrem de redus, ei nefiind conştienţi decât de corpul lor. Cum vor mai putea atunci aceşti indivizi să controleze leii? Aceste animale magnifice sunt atât de sensibile încât nici astăzi nu pot tolera în preajma lor prezenţa oamenilor egoişti. Deşi aflaţi pe un nivel animalic, ei reprezintă manifestarea celei mai înalte energii: energia solară; ei sunt în armonie cu vibraţiile solare, cu cinstea, curajul şi iubirea. Nervii lor sunt atât de rafinaţi încât nu suportă nicio vibraţie inferioară. Ei simt imediat dacă cineva se apropie de ei cu iubire, cu teamă, sau chiar cu dorinţa de a-i domina. De aceea, ei îi detestă pe fiii oamenilor, care sunt atât de egoişti şi de avizi de putere. Cum vor mai putea rămâne leii în serviciul oamenilor? Pur şi simplu nu-mi pot imagina acest lucru, tată.

— Ai perfectă dreptate atunci când nu-ţi poţi imagina cum îi vor putea servii leii pe oameni, căci aceştia din urmă nu vor şti să câştige niciodată prietenia acestor animale magnifice. Oamenii egoişti şi ignoranţi se vor folosi de cuvintele lor duplicitare pentru a-i înşela pe ceilalţi oameni, dar nu vor putea niciodată să-i păcălească pe lei. Animalele nu se lasă înşelate de aparenţe şi nu văd decât adevărul, *pentru că sunt ele însele una cu acest adevăr.* De aceea, leii vor înceta să mai fie animale domestice, vor deveni animale sălbatice

şi se vor retrage în locuri pustii, departe de oameni.

— Dar atunci, tată, cine va mai trage carele oamenilor? Boii şi măgarii sunt atât de lenţi!

Tata a zâmbit:

— Există în anumite ţări un animal foarte frumos, înrudit cu zebra şi cu măgarul, care se află deja în serviciul umanităţii. Nu sunt departe timpurile în care acest animal va înlocui leul chiar şi în ţara noastră. Îţi aduc aminte că guvernarea noastră este sinonimă cu pacea. Noi menţinem ordinea şi prosperitatea în întregul regat prin intermediul înţelepciunii şi iubirii. Dar la sfârşitul domniei mele, puterea va fi luată de reprezentantul unei alte familii, care va fonda o dinastie nouă. Prin venele sale curge deja foarte mult sânge uman. El nu se va mulţumi să guverneze prin înţelepciune, ci va cuceri ţările vecine. Va veni apoi timpul când puterea din ţara noastră nu va mai deriva din cunoaştere şi detaşare, ci din forţa fizică brutală şi grosieră. Tot ceea ce este frumos, bun şi autentic vor rămâne în al doilea plan. În acele timpuri, animalul care seamănă cu zebra va juca un rol important în viaţa oamenilor. Este un animal ascultător, şi deşi nu este la fel de puternic ca şi leul, are totuşi un avantaj faţă de acesta: va fi dispus să meargă la război împreună cu oamenii, lucru pe care niciun alt animal nu l-ar putea face fără să înnebunească şi să devină periculos.

De-a lungul mileniilor, fiii oamenilor vor face progrese suficient de mari pentru a descoperi cum îşi pot pune în mişcare vehiculele fără ajutorul animalelor. Rasa superioară a fiilor lui Dumnezeu cunoştea toate misterele creaţiei. Ei ştiau cum să-şi elibereze vehiculele de forţa de atracţie a pământului şi cum să le conducă *prin puterea gândului.* Ei au lăsat numeroase desene şi reprezentări ale acestor vehicule capabile să zboare (întrucât sunt eliberate de greutatea lor). Unii dintre ei au păstrat aceste schiţe făcute pe foi de palmier impregnate, iar după distrugerea patriei lor, le-au dus în

alte părţi ale lumii. Există iniţiaţi care continuă să le păstreze în secret, şi o vor mai face încă de-a lungul celor şase milenii care vor urma. În acele timpuri, oamenii vor crea însă metode foarte diferite pentru a-şi pune în mişcare vehiculele pe pământ şi în aer. Nu vor putea face însă acest lucru prin puterea gândului, motiv pentru care ele nu vor fi la fel de sigure ca şi cele ale fiilor lui Dumnezeu. Oricum, oamenii vor descoperi mai târziu toate secretele fiilor lui Dumnezeu, inclusiv misterele supreme ale vieţii. Atunci, ciclul dezvoltării va fi încheiat.

— Tată, vorbeşte-mi acum despre viitorul meu.

Tata m-a privit din nou în felul acela ciudat, cu tristeţe. M-a tras mai aproape de el şi mi-a spus, cu o voce în care tristeţea era abia mascată:

— Draga mea copilă, eu ţi-am vorbit deja de viitorul tău, dar tu nu ţi-ai dat seama. Acest lucru, la care se adaugă şi faptul că ori de câte ori te concentrezi tu însăţi asupra lui, deasupra ochilor tăi se lasă o ceaţă, dovedeşte faptul că *Sinele lumii* – Dumnezeu – are motivele Lui să nu îţi reveleze încă acest viitor. Cum m-aş putea împotrivi eu voinţei Sale? Mulţumeşte-te aşadar să ştii că este preferabil să nu-ţi cunoşti destinul. Dacă l-ai cunoaşte, nu ţi-ai putea îndeplini corect sarcinile şi îndatoririle tale actuale. Nu pot să-ţi spun decât un singur lucru: vom trăi împreună toate aceste evenimente, dar fără a fi reuniţi din punct de vedere fizic. Ne vom reîncarna amândoi, dar nu în aceleaşi perioade şi nu în aceleaşi locuri. Va veni un timp când tu vei trăi şi vei lucra pe pământ în timp ce eu voi fi activ în lumea spirituală şi voi influenţa atmosfera terestră împreună cu Ptahhotep şi cu mulţi alţi fii ai lui Dumnezeu. Totuşi, ne vom reîntâlni frecvent în visele tale… Oricum aceste lucruri nu sunt foarte importante, căci orice ţi s-ar întâmpla, tu vei fi în fuziune cu Sinele superior, şi deci legată în eternitate cu noi…

Mi-am aruncat braţele în jurul gâtului lui şi, fericită,

i-am spus:

— Da, tată, eu vă aparţin vouă, iar voi nu mă veţi abandona niciodată!

— Nu te vom abandona niciodată, a repetat tata grav şi solemn.

După căderea serii, m-am aşezat pe terasă cu tata şi am admirat împreună extraordinarul apus de soare. Pe măsură ce astrul solar cobora din ce în ce mai jos, către vest, tata mi-a arătat marele estuar al fluviului şi mi-a spus:

— Peste foarte mult timp, acolo unde vezi acum valurile care se rostogolesc ale oceanului nu va mai exista decât pământ ferm, pe care vor fi construite oraşe. Nilul poartă cu el tone de pământ, pe care le depune pe plajă, care se va lărgi astfel din ce în ce mai mult. Acum câteva mii de ani, în locul unde ne aflăm acum nu exista decât apă. La fel, peste câteva mii de ani, acolo unde vezi acum această barcă va fi pământ ferm. Nu numai catastrofele fac ca pământul să se schimbe, ci şi munca lentă a apei.

În timp ce vorbea, soarele cobora încet la orizont. Cerul era iluminat de toate culorile curcubeului, care îi schimbau fără încetare înfăţişarea. Apoi soarele a dispărut complet, lăsând în urma lui întunericul cel mai deplin. Numai stelele scânteiau pe cer, la fel ca nişte diamante.

Am rămas încă multă vreme pe terasă, iar eu am rămas să povestesc cu tata, cu care de-acum puteam să stabilesc contacte telepatice. Tata dorea să mă pună la încercare pentru a şti dacă puteam într-adevăr să-mi controlez centrii cerebrali superiori. De aceea, el mi-a transmis un gând, în timp ce se identifica cu mine. Eu am repetat cu voce tare mesajul său mut, după care ne-am bucurat amândoi. Apoi, eu am încercat să stabilesc un contact cu Ptahhotep, lucru pe care nu-l puteam face încă decât după apusul soarelui. M-am concentrat asupra *Lui,* asupra siluetei sale, asupra feţei sale nobile, dar mai

ales asupra ochilor lui profunzi. Am auzit atunci mesajul său, care a rezonat în mintea mea la fel ca un ecou. I-am auzit distinct vocea atât de familiară şi de iubită, ca şi cum ar fi fost propria mea voce interioară.

Apoi imaginea sa a pălit, iar eu am înţeles că se izolează; se concentra deja asupra altor lucruri.

Mi-am propus să intru atunci în contact cu Ima. M-am concentrat asupra lui, iar faţa lui mi-a apărut în minte. I-am văzut cu claritate faţa de înger care mi-a zâmbit, şi mi-am dat seama că îmi înţelege mesajul şi că se bucură de progresele mele. Dragul de Ima! Iubirea lui fraternă şi ajutorul lui m-au însoţit tot timpul.

M-am reîntâlnit cu tata la o oră foarte matinală, pentru a prinde răsăritul soarelui, care este încă şi mai frumos ca apusul. Era noapte, iar cerul era de un albastru închis, aproape negru. Apoi, dintr-o dată, fără nicio tranziţie, a apărut partea superioară a astrului solar, şi odată cu el, bolta cerească s-a colorat într-un purpuriu uluitor. A urmat un joc de culori de o rară splendoare. Cerul s-a colorat în nuanţele cele mai diverse, de la un roşu ca de foc până la un albastru superb. Forţa elementară a acestui spectacol a făcut ca sufletul să-mi vibreze, iar un sentiment de fericire inefabilă mi-a umplut corpul cu o nouă energie vitală.

De câte ori nu aveam să admir răsăritul soarelui de pe terasa căsuţei mele! Bucuria şi minunarea pe care mi le producea de fiecare dată s-au întipărit profund în subconştientul meu. Bucuria mea era cu atât mai mare cu cât aici, tata îmi aparţinea. Aici el nu mai era faraonul, ci tatăl meu, cel mai bun prieten al meu, tovarăşul meu de joacă.

Bo-ghar şi toiagul vieţii

După o furtună care a durat mai multe zile, vântul s-a calmat în sfârşit. Marea era încă agitată, dar tata şi cu mine am decis să plecăm la plimbare în barca noastră cu

vâsle, pentru a ne lăsa apoi legănaţi în voia valurilor.

Dintr-o dată, am văzut ceva care apărea şi dispărea printre valuri.

— Tată, uite, ce e acolo?

Tata a privit în direcţia indicată de mine:

— Haide să vâslim până acolo, mi-a strigat el.

Am recunoscut epava unui velier: câteva bârne strivite, o bucată din catarg de care mai atârnau încă pânzele zdrenţuite. Mi s-a părut apoi că zăresc o siluetă agăţată de epavă.

— Priveşte, un copil, mi-a strigat tata.

Am continuat să vâslim din toate puterile timp de câteva momente care ni s-au părut o eternitate. În sfârşit am ajuns lângă epavă. Un băiat de circa 12 ani, foarte slab, era agăţat de bârne. Era pe jumătate mort, cu picioarele atârnând fără vlagă în apă. Corpul său era dus încolo şi încoace de valuri. Privirea sa era golită de orice fel de expresie. Doar mâinile sale se agăţau cu disperare de lemnul plutitor, păstrându-i capul deasupra apei.

Am încercat să-l agăţăm, dar valurile au făcut ca această manevră să fie excepţional de dificilă. În cele din urmă, tata a putut apuca o bucată din epavă şi a tras de ea. Am desfăcut apoi degetele copilului, care părea inconştient, şi l-am urcat la bord, după care ne-am întors acasă.

Servitorii noştri, care au urmărit întreaga scenă de pe mal, ne-au ieşit în întâmpinare cu mai multe bărci. Tata a dus copilul în interiorul casei, după care i-a pus pe servitori să-l ţină de picioare, cu capul în jos. Tata i-a apăsat abdomenul şi coastele cu putere, pentru a scoate apa înghiţită de copil. Apoi l-a culcat pe propriul său pat şi le-a ordonat servitorilor să iasă.

S-a întâmplat atunci ceva ciudat: tata a scos dintr-o casetă pe care o văzusem de multe ori în apartamentul lui şi care îl însoţea pretutindeni un toiag care semăna cu o cruce a cărei extremitate superioară alcătuia un cerc. El a prins toiagul de acest inel, l-a ţinut strâns în

mână şi a început să descrie o serie de linii în toate direcţiile, deasupra corpului copilului. Am observat de asemenea că tata se concentrează puternic şi exclusiv asupra copilului. A ţinut mai întâi toiagul deasupra craniului acestuia, după care l-a coborât de-a lungul feţei până în zona inimii, unde s-a oprit. A descris apoi o serie de linii deasupra toracelui până în zona organelor sexuale, după care a repetat aceleaşi mişcări, trecând peste braţele şi mâinile băiatului, apoi peste picioarele şi tălpile sale.

Chiar de la prima mişcare, când tata a aşezat toiagul deasupra craniului copilului, acesta a început să respire. Când tata a continuat să descrie liniile, respiraţia băiatului a devenit mai regulată şi corpul său a tresărit. Copilul şi-a recăpătat treptat conştiinţa, iar când tata şi-a terminat tratamentul, el a deschis ochii, s-a ridicat o clipă, după care, complet refăcut, s-a aruncat la picioarele tatei, pe care i le-a îmbrăţişat plângând amar. Tata l-a ridicat, l-a luat pe genunchi şi a început să-l consoleze.

Băieţelul vorbea o limbă pe care nu o înţelegeam decât mental. Exerciţiile mele de telepatie mi-au permis să-mi dezvolt atât de bine organele simţurilor încât puteam înţelege *sensul* cuvintelor sale, deşi nu le cunoşteam propriu-zis. Copilul a povestit că tatăl său, un comerciant dintr-o ţară îndepărtată, a vrut să vină în Egipt pentru a-şi vinde marfa. El şi-a luat cu el soţia şi fiul, pentru ca aceştia să viziteze frumoasa noastră ţară. După câteva săptămâni petrecute pe mare a izbucnit furtuna. Între elementele dezlănţuite s-a declanşat o bătălie teribilă. Velierul cu care călătoreau a fost distrus. Mama sa şi câţiva marinari au pierit încă de la începutul furtunii. Tatăl său şi alţi câţiva marinari au rezistat o vreme, înainte de a fi înghiţiţi de valuri. El singur s-a cramponat din toate puterile de rămăşiţele velierului, şi asta era tot ce îşi putea aminti.

Copilul şi-a terminat povestirea cu ochii în lacrimi,

dar s-a calmat apoi treptat. Puteam vedea în aura sa spirituală golul pe care l-au lăsat în urma lor teribila frică şi disperarea prin care trecuse.

— Tată, am spus eu, acest copil nu mai are pe nimeni pe pământ. Îngăduie-mi să-l ţin lângă mine şi să contribui la educaţia lui. Menu îl va învăţa limba noastră şi felul în care trebuie să se comporte în societate. Apoi îşi va putea continua învăţătura la Templu. Poţi vedea cât de pur este sufletul lui şi cât de vie este inteligenţa sa. Îl voi duce la Templu, ca să-şi dezvolte acolo aceste însuşiri. Vom vedea apoi cum evoluează şi de ce este capabil. Poate că va deveni cândva preot. Îngăduie-mi să-l păstrez lângă mine.

— Foarte bine, mi-a răspuns tata, poţi să-l păstrezi. Destinele voastre v-au legat reciproc de multă vreme, şi vor continua să vă lege şi pe viitor. Aşa se şi explică de ce *tu* ai fost aceea care l-ai văzut prima. Potrivit legilor secrete ale destinului, el *îţi* aparţine.

În timp ce vorbeam, copilul ne observa, şi ca şi cum ar fi înţeles ce spuneam, s-a aruncat la picioarele mele şi şi-a exprimat recunoştinţa şi încrederea pe care o avea în mine.

Am luat copilul de mână şi l-am dat în grija unui servitor, cu sarcina de a-l îmbrăca şi de a-l ajuta să se restabilească. A mâncat cu cea mai mare poftă, după care a adormit buştean pe patul pregătit într-un colţ al camerei mele.

Tata şi cu mine am mai rămas o vreme pe terasă. Oceanul s-a calmat în sfârşit, iar noi am asistat încântaţi la jocul de culori al apusului.

— Tată, cu ce energie este încărcat acel toiag? De unde vine el şi cum a ajuns la tine? Efectul pe care l-a produs asupra copilului a fost aproape magic. Era pe jumătate mort, şi dintr-o dată, după tratamentul pe care i l-ai aplicat cu ajutorul toiagului, s-a umplut practic cu o viaţă nouă.

Tata a tăcut câteva momente, după care mi-a

răspuns:

— Ai dreptate, micuţul s-a umplut într-adevăr cu forţe vitale noi. Misterul acestui toiag face parte din secretele iniţierii. Suntem nevoiţi să păstrăm tăcerea asupra lui, căci toiagul nu are numai puterea de a amplifica viaţa, dar şi pe aceea de a-i ucide pe ignoranţii stupizi în mâinile cărora ar cădea şi care l-ar folosi în scopuri malefice. Tu vei primi în curând iniţierea, şi de altfel stăpâneşti deja arta tăcerii. De aceea ai putut asista la tratamentul la care am supus copilul cu ajutorul acestui toiag. Ptahhotep îţi va explica în detaliu misterul său, iar după iniţiere, te va învăţa cum te poţi servi la rândul tău de el. Mâine ne vom întoarce la palat, iar tu te vei duce la el. Ai făcut mari progrese în arta autocontrolului. De aceea, momentul în care vei fi iniţiată este aproape. Mai ai de primit doar ultimele învăţături, după care vei primi iniţierea.

Profund tulburată, am tăcut: voi primi în curând iniţierea. Lungii ani de pregătire se vor termina în sfârşit, iar eu voi fi admisă în sanctuarul secret al Templului. Voi fi iniţiată!

Am admirat în tăcere apusul glorios al soarelui.

Zilele fericite şi libere trec întotdeauna prea repede, aşa că am fost nevoiţi să ne întoarcem la palat. L-am condus pe copil – această sărmană păsărică rămasă fără cuib – în apartamentele mele şi i-am povestit lui Menu ce s-a întâmplat. Inima plină de iubire şi de generozitate a lui Menu s-a deschis imediat faţă de acest copil, pe care l-a adoptat pe loc. Arătând cu degetul asupra lui, el a spus: „Bo-Ghar”, după care a râs fericit atunci când l-am strigat astfel. Era o fiinţă foarte rafinată, cu corpul zvelt, plin de viaţă, elastic, suplu şi puternic. Înţelegea foarte repede tot ce era învăţat şi repeta imediat cuvintele limbii noastre.

În aceeaşi seară, mi-am anunţat venirea la Templu. Am parcurs împreună cu Menu această cale care îmi devenise atât de familiară şi m-am gândit că Ima nu mai

trebuie să mă aştepte la poarta Templului pentru a mă conduce. Chiar şi picioarele mele cunoşteau calea ce ducea la Ptahhotep. Totuşi, la poarta Templului, din umbră a ieşit silueta superbă a lui Ima. Strălucirea lui pură umplea literalmente spaţiul din jurul său. I-am aruncat o privire pe furiş, ca să văd dacă perfecţiunea trupului său mă atrage vreun pic. Nu! Nu aş fi putut să-l iubesc niciodată fizic! Între noi exista o iubire atât de profundă încât *mă simţeam într-o unitate perfectă cu el, ca şi cum eu aş fi fost el, iar el ar fi fost eu.* Cum ne-am fi putut iubi şi dori reciproc? Ima s-a născut din rasa fiilor lui Dumnezeu, craniul său avea o formă alungită. Era pur, nobil, semăna cu un înger şi părea spiritualitatea personificată. La fel ca şi mine, nici el nu mă putea iubi fizic!

Fericită, am exclamat:

— De unde ştiai că voi veni? Te-a trimis Ptahhotep ca să mă întâmpini?

Ima mi-a zâmbit:

— Nu te-ai obişnuit încă cu faptul că o persoană trezită din punct de vedere spiritual nu are nevoie să primească un mesaj exterior pentru a şti ceea ce face şi unde se găseşte o altă persoană de care este legată întru spirit? M-am concentrat asupra ta ca să ştiu dacă trebuie să-ţi pregătesc noile exerciţii şi am descoperit că te afli în drum spre Templu. Ptahhotep te aşteaptă. Intră, te rog. Mâine, vom lucra împreună.

Ima a dispărut, iar eu am intrat la Ptahhotep.

Lungile perioade de observare, de analiză şi de autocontrol graţie cărora am învăţat să controlez toate aspectele celor 12 perechi de virtuţi gemene, m-au învăţat – printre altele – să nu-mi manifest bucuria prin intermediul corpului fizic. De aceea, în loc să sar la gâtul lui Ptahhotep şi să-l îmbrăţişez, am preferat să-mi eman fericirea şi iubirea prin centrii conştiinţei mele – îndeosebi prin ochi.

M-am înclinat adânc în faţa *Lui.*

El a înţeles şi a constatat imediat controlul perfect conştient pe care îl aveam acum asupra declaraţiilor mele de iubire, şi deci asupra forţelor care acţionează în mine. Mi-am dat imediat seama că *El* înţelege şi vede… şi că suntem uniţi întru spirit. O, această unitate reprezenta o fericire de o mie de ori mai mare decât orice îmbrăţişare fizică! Eram perfect fericită în această unitate, şi am aşteptat ca *El* să îmi spună ce avea de spus. Ochii săi plini de bucurie şi iubire s-au fixat asupra mea. Privirea sa m-a pătruns până în cele mai adânci fibre ale fiinţei mele. Apoi mi-a spus:

— A sosit momentul să cunoşti misterul toiagului şi al celorlalte instrumente ale noastre. Tatăl tău ştia că eşti deja pregătită pentru acest lucru. De aceea, s-a folosit de ocazie pentru a-ţi ilustra una din numeroasele utilizări ale toiagului, şi anume cea care dăruieşte viaţa. De acum înainte, vino la mine în fiecare seară, pentru a-ţi dezvălui ultimele revelaţii.

A doua zi, m-am dus foarte de dimineaţă la Templu, şi m-am simţit foarte fericită să îmi regăsesc grupul. Îi iubeam pe toţi neofiţii, la fel ca şi pe maestrul şcolii, o fiinţă nobilă şi plină de dragoste, care nu îşi permitea (la fel cum nu ne permitea nici nouă) nicio mişcare inutilă. Metoda sa de dobândire a controlului asupra corpului era excelentă. Prin exerciţiile predate de el, am învăţat să transmit forţa creatoare ce corespundea nivelului meu de dezvoltare – forţa conştiinţei mele – către diferitele membre şi organe ale corpului meu. Aceste exerciţii au făcut ca trupul meu să devină atât de conştient, atât de viu, încât îmi puteam simţi chiar şi cele mai mici părţi ale sale la fel de distinct cum îmi simţeam gura, singura porţiune corporală care îmi era cunoscută înainte de iniţiere. Am învăţat nu numai să îmi simt organele, dar şi să le controlez conştient. Spre exemplu, îmi puteam controla activitatea inimii. Era suficient să mă concentrez asupra acelei părţi din corpul meu care era sediul energiei şi care mă forţa să inspir. Se ştie că după

ce am expirat complet, ceva din interiorul nostru ne *obligă* să inspirăm, într-o manieră cât se poate de imperativă. Descoperirea aspectului *care ne constrânge* să inspirăm este mai dificilă decât conştientizarea aspectelor *care nu ne constrâng.* De pildă, nu nasul este cel care ne obligă să facem acest lucru, nasul nu *respiră,* el nu reprezintă decât deschizătura prin care trece aerul respirat. Nu este vorba nici de plămâni. Aceste organe nu sunt altceva decât instrumentele respiraţiei. În cele din urmă am descoperit că există o forţă care îşi are sediul în regiunea inimii, de unde controlează întregul proces al respiraţiei. Ori de câte ori mă concentram asupra acestui punct, îmi puteam accelera sau încetini ritmul cardiac cu ajutorul puterii mele de imaginaţie. Îmi puteam aşadar controla activitatea inimii. Treptat, am ajuns să îmi pot controla prin voinţă toate organele interne. Este minunat să îţi poţi controla atât de perfect corpul. Mentuptah era foarte satisfăcut, iar atunci când m-a zărit din nou printre neofiţi, mi-a zâmbit cu căldură.

După exerciţiile în grup, i-am spus lui Ima.

— Ima, mi-ai promis un nou exerciţiu de concentrare.

— Ascultă-mă cu atenţie, mi-a răspuns el, până acum ai executat exerciţiile de concentrare pe respiraţii lente şi regulate; altfel spus, *tu* ai fost aceea care a inspirat şi *tu* ai fost aceea care a expirat. De acum înainte va trebui să procedezi altfel, căci atât timp cât *tu* inspiri şi expiri, rămâi identificată cu corpul. Altfel spus, adevărul este *că nu tu respiri, ci corpul tău.* Corpul tău trăieşte pentru că *Sinele* superior îl animă cu suflul său. Niciun om nu trăieşte decât pentru că fiinţa sa inspiră suflul *divin.* Tu ştii că Dumnezeu este *Sinele* din tine. Aşadar, corpul tăi îţi inspiră *Sinele – adică pe tine –* primindu-şi astfel viaţa. Atâta vreme cât vei crede că *tu eşti cea care respiri, vei rămâne identificată – în conştiinţa ta – cu corpul tău, şi nu cu Sinele tău. Dacă vei reuşi să simţi – în conştiinţa ta – că trupul tău te inspiră pe tine (Sinele tău), după care*

îţi redă libertatea prin expiraţie, vei trăi o mare transformare: a persoanei tale, a corpul animat, *şi vei redeveni tu însăţi.*

De aceea, practică acest exerciţiu: nu *tu* inspiri şi expiri, *ci doar te laşi inspirată şi expirată de corpul tău.* Odată cu fiecare respiraţie, urmăreşte să simţi că în timpul inspiraţiei, *tu* îţi umpli corpul cu forţă vitală, că trupul tău *te* inspiră pe *tine,* iar în timpul expiraţiei, *tu* te retragi din corp şi rămâi separată de corpul tău, în *tine însăţi,* până la următoarea inspiraţie. Dacă vei reuşi această tehnică, ea îţi va da o idee despre ce se petrece la moartea corpului fizic, căci în acea clipă te vei retrage pentru ultima oară din corp, odată cu ultima expiraţie. Exersează şi împărtăşeşte-mi experienţele tale.

Apoi, Ima s-a pregătit de plecare. L-am mai reţinut o clipă pentru a-i povesti cum l-am găsit şi cum l-am salvat, împreună cu tata, pe micuţul Bo-Ghar.

— Ima, i-am spus, aş dori să aduc copilul la Templu pentru ca el să primească învăţătura. Vrei să te ocupi puţin de el, pentru a stabili ce înzestrare naturală are?

— Cu plăcere. Am să-i vorbesc despre el directorului şcolii de neofiţi, care va accepta cu siguranţă. Va putea locui la Templu şi va primi învăţătura alături de ceilalţi copii.

— Nu, Ima, doresc să păstrez copilul lângă mine. Are în el o iubire şi o puritate infinită. Îl voi aduce în fiecare zi la Templu, iar seara se va întoarce cu mine. Îl voi aduce chiar mâine.

A doua zi, Bo-Ghar m-a însoţit la Templu. Nu ştia unde îl duc, căci nu înţelegea încă ceea ce i se spunea, dar m-a urmat cu o încredere absolută, iar faţa sa strălucea. Era fericit că poate veni cu mine şi cu Menu. L-am iubit pe micuţul Bo-Ghar chiar din prima clipă când l-am văzut, dus de valuri. La rândul lui, ţinea foarte mult la mine şi nu era cu adevărat fericit decât atunci când îl lăsam să se aşeze la picioarele mele.

Ajunşi la Templu, l-am dus la şcoala de neofiţi, unde

copiii cei mai înzestraţi primeau învăţătura. Bo-Ghar nu dorea să îmi lase mâna. Mi-am dat seama că se temea că îl voi abandona acolo. L-am îmbrăţişat şi i-am explicat că nu trebuie să se teamă, căci seara voi reveni şi îl voi lua înapoi la palat. Nu-mi înţelegea însă cuvintele, aşa că m-a privit cu ochii mari de teamă. Văzând că nu-mi iau rămas bun de la el, s-a mai calmat puţin şi a rămas acolo.

Când a venit seara şi m-am întors după el, am observat că se împrietenise cu ceilalţi copii. Tocmai le povestea ceva, cu gesturi ample ale mâinilor şi picioarelor. Toţi îl ascultau cu cel mai mare interes, ca şi cum l-ar fi înţeles. Atunci, Bo-Ghar m-a zărit şi s-a aruncat la gâtul meu, cu ochii strălucind de bucurie. Eram fericită să constat că se simţea deja ca acasă.

Începând din acea zi, am parcurs în trei drumul între Templu şi palat: eu, Menu şi Bo-Ghar. Astfel au trecut câteva luni. Bo-Ghar învăţa limba noastră cu o uşurinţă incredibilă, aşa că se putea deja exprima corect.

Dimineaţa lua parte la exerciţiile corporale sub conducerea lui Mentuptah. Corpul său era uimitor de viu, iar conductibilitatea nervilor săi remarcabilă. Executa exerciţiile foarte conştient, iar puterea lui de concentrare era excelentă, dovedind un control înnăscut al trupului său. Ima îl iubea mult, şi i-a consacrat tot timpul liber de care dispunea. Copilul solitar, care îşi pierduse toate rudele, îl iubea la fel de mult pe Ima, ca pe un frate mai mare. Fiecare cuvânt bun al acestuia îl făcea fericit şi recunoscător. Maeştrii de la şcoala din Templu au stabilit că Bo-Ghar nu avea o înclinaţie naturală către ştiinţe, ci către desen şi modelare. De aceea, Imhotep, marele artist, l-a luat pe Bo-Ghar în atelierul său. Era cel mai tânăr ucenic al său, dar i-a prezis un mare viitor.

În fiecare seară, Bo-Ghar mă aştepta la poarta Templului, iar pe drumul de întoarcere îmi povestea ce a mai învăţat şi ce a mai trăit alături de ceilalţi copii. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, Menu s-ar fi putut simţi

rănită, căci ea nu avea dreptul să-mi vorbească pe drum, ca să nu-mi deranjeze firul gândurilor. Şi iată că acest copil nu se mai oprea din vorbit. Dar Menu a considerat cât se poate de natural faptul că îi permiteam copilului ceea ce ei îi era interzis.

Din învăţăturile lui Ptahhotep
Cele şapte octave ale vibraţiilor
Arcul de legătură

Mă aflam în faţa lui Ptahhotep şi îi ascultam cu respect cuvintele:

„Astăzi îţi voi explica principiile creatoare ale minunatului efect al toiagului vieţii. Acestea sunt simple legi ale naturii. Dumnezeu este prezent pretutindeni, iar emanaţia omniprezenţei sale se manifestă în lumea vizibilă şi materială sub forma *legilor naturii.* În consecinţă, nimic nu se poate petrece în afara acestor legi. Dar ele diferă de pe un nivel de existenţă pe altul. Legile care acţionează în lumea spirituală diferă de cele care acţionează în lumea materială. Chiar şi în lumea materială găsim legi care variază în funcţie de proporţiile aceleiaşi materii. Spre exemplu, una din legile naturii face ca nivelul apei liniştite să fie întotdeauna orizontal. Totuşi, această lege nu este valabilă decât pentru un anumit nivel de mărime. Astfel, o picătură de apă de pe caliciul unei flori este rotundă, iar o fiinţă minusculă care ar trăi în această lume miniaturală ar constata că forma apei este sferică. De ce? Deoarece relaţia dintre tensiunea suprafeţei apei şi forţa care constrânge apa să rămână la orizontală este complet diferită într-o picătură de apă, deci într-o cantitate mică de apă, de cea care guvernează o cantitate mare de apă. Şi totuşi, este vorba de aceleaşi legi.

Oamenii cunosc prea puţin forţele care acţionează în natură, şi numai pe cele pe care viaţa i-a ajutat să le observe. Ei s-au obişnuit să le numească: legile naturii, şi

îşi imaginează că le cunosc *în esenţa lor* numai pentru simplul fapt că le-au dat un nume. Ei acceptă aceste legi şi efectele lor ca pe o evidenţă. Dacă au fost martorii unui fenomen necunoscut, ei strigă că este un miracol sau un act de magie, fără să ştie că aceste energii reprezintă tot forţe ale naturii, la fel ca şi cele cu care s-au obişnuit şi pe care cred că le cunosc! Fiii oamenilor nu ştiu de ce dintr-o sământă iese o plantă, la fel cum nu ştiu de ce dintr-o celulă fecundată iese o fiinţă vie. Ei nu ştiu ce înseamnă această „fecundare”, nici de ce se divizează celula după fecundare, nici de ce această diviziune se repetă pentru multiplicarea celulelor, proces care nu se opreşte la naşterea fiinţelor vii, ci continuă până când – din prima celulă – se formează un individ plenar dezvoltat, până când creşterea, această reacţie în lanţ, *se încetineşte de la sine,* permiţând declanşarea reacţiei inverse, de declin (proces numit îmbătrânire). Întrucât toate acestea fac parte din viaţa cotidiană, oamenii nu se mai minunează în faţa lor. Indiferent dacă este vorba de o plantă care se naşte dintr-o sământă, de un copil care se naşte dintr-o mamă sau de moartea unui om, de vântul care bate dintr-o direcţie sau alta şi care are efecte diferite, sau de atâtea alte experienţe ale vieţii de toate zilele, toate aceste fenomene sunt la fel de „miraculoase” ca şi efectele şi secretul toiagului vieţii, precum şi ale celorlalte miracole ale iniţiaţilor.

Dar înainte să poţi înţelege cu adevărat forţele cu care lucrează iniţiaţii şi care sunt identice cu forţele care animă toiagul, trebuie să mai înţelegi câteva lucruri.

Atunci când am vorbit de arborele cunoaşterii binelui şi răului, ţi-am explicat că tot ce a luat o formă materială nu este vizibil şi perceptibil decât pentru că a ieşit din unitatea perfectă, din echilibrul perfect. De la această separare, întreaga manifestare aspiră către regăsirea unităţii, a echilibrului. „Echilibru” înseamnă repaus perfect, *imobilitate.* În schimb, *„devenirea”* – sau altfel spus creaţia vizibilă şi tangibilă – înseamnă: ieşirea

din acest echilibru, apoi aspiraţia de a-l regăsi, lucru care echivalează cu o agitaţie constantă, cu o *mişcare* perpetuă. Dacă această mişcare continuă ar înceta fie şi numai pentru o singură clipă, întreaga creaţie s-ar transforma instantaneu într-o energie spirituală, ceea ce înseamnă că ar fi distrusă din punct de vedere material. Toate energiile, toate forţele din univers reprezintă mişcări care, pornind dintr-un anumit punct – propriul lor punct central – iradiază, se extind şi se propagă în valuri circulare, alcătuind astfel ceea ce noi numim pulsaţii sau vibraţii. Aceste manifestări nu încetează decât în cazul în care forţele ieşite din echilibru revin la starea lor iniţială, adică la unitatea divină. Starea primordială este aşadar acea stare în care încetează orice manifestare materială. În esenţa ei ultimă, materia nu este altceva decât mişcare, iar dacă această mişcare ar înceta, materia ar înceta la rândul ei să mai existe. Atâta vreme cât va exista lumea materială în trei dimensiuni, aceasta va fi guvernată de legea sa imuabilă a agitaţiei şi a mişcării.

Faptul că forţa creatoare se manifestă *la toate nivelele,* dând naştere unor posibilităţi nenumărate, înseamnă că există o cantitate incalculabilă de vibraţii, de lungimi de unde, de forme ale undelor, de frecvenţe diferite care corespund acestor nivele. Atâta vreme cât ne aflăm într-un corp înzestrat cu instrumente de percepţie limitate, noi nu putem să percepem decât o parte din aceste vibraţii cu ajutorul organelor simţurilor noastre. Faptul că o formă a vibraţiei ne apare ca „materie” sau ca „energie” imaterială depinde numai de ideea, de impresia pe care ne-o facem în legătură cu ceva care nu reprezintă de fapt decât „mişcare”, „vibraţie”, „frecvenţă”. Cu cât vibraţiile sunt mai scurte, cu atât mai puternic le resimţim noi ca materie. Noi dăm nume vibraţiilor care ne sunt transmise conştiinţei de către organele noastre de simţuri, nume care corespund senzaţiilor noastre: materie, sunet, electricitate, căldură,

gust, miros, lumină; energiilor şi radiaţiilor superioare şi imateriale, pe care nu le putem recepta prin centrii noştri nervoşi şi cerebrali, le spunem unde ale gândirii sau unde ale ideilor; apoi există raze şi frecvenţe mai elevate, care pătrund încă şi mai profund şi care ajung până la *frecvenţele supreme, ce pătrund întreaga forţă creatoare divină: viaţa însăşi!* Noi nu putem înţelege aceste frecvenţe decât ca stări de conştiinţă.

Aşadar, universul este animat de o varietate infinită şi inimaginabilă de vibraţii, de la unda cea mai scurtă şi până la cea mai lungă. Toate formele creaţiei, de la corpurile celeste şi până la fiinţele unicelulare, sunt rezultatele unora sau altora din aceste vibraţii. Indiferent dacă ne dăm sau nu seama de acest lucru, noi trăim în mijlocul lor. Voi merge chiar mai departe: *noi înşine suntem alcătuiţi din aceste vibraţii şi din aceste energii,* care sunt activate în permanenţă în corpul, sufletul şi întreaga noastră fiinţă. Întregul univers este alcătuit din aceste vibraţii. Ceea ce noi numim *Dumnezeu* este sursa tuturor vibraţiilor creatoare.

Dumnezeu este deasupra întregii sale creaţii manifestate. El sălăşluieşte în El Însuşi, într-un echilibru absolut, în afara timpului şi spaţiului. Dar razele Sale pătrund formele materiale, dându-le viaţă. Dumnezeu este omniprezent şi umple întregul univers, ceea ce face ca tot ceea ce există în univers să fie pătruns de El. Nimic nu poate exista în afara lui Dumnezeu, pentru că El este omniprezent şi nimic nu-L poate deplasa pe El, nimic nu-L poate situa pe El în afara propriei Sale prezenţe. Aşadar, orice punct din creaţie îi oferă lui Dumnezeu posibilitatea să se manifeste şi tot ceea ce există în lumea noastră perceptibilă poartă în el un asemenea punct, sub forma propriului său *centru*. Acesta este punctul din care a luat naştere prima manifestare, creaţia Sa, căderea în afara echilibrului.

Acest aspect al lui Dumnezeu este cel care creează lumea materială şi care îi dă acesteia viaţă, penetrând-o.

Altfel spus, acesta este punctul care reprezintă *viaţa* din noi, din fiecare fiinţă vie, şi pe care noi îl numim *„Sinele suprem”.* Toate celelalte expresii precum *Dumnezeu, creatorul, Sinele universal sau Sinele superior, ori principiul creator,* nu desemnează decât o unică *divinitate,* sub diferitele ei aspecte.

Cu cât sunt mai aproape de centru, cu atât frecvenţa energiilor este mai elevată, cu atât mai înalt spirituale sunt ele. Cu cât ele se îndepărtează mai tare, în valuri circulare, cu atât mai materiale devin ele, până în punctul în care se transformă chiar în materie. În acest fel, forţa emisă îşi frânează viteza de propagare, căci odată ajunsă la limita ultimă a manifestării sale, în punctul cel mai îndepărtat de centru, ea devine o scoarţă, o crustă dură şi materială. Aşa se explică de ce imaginea – „numele” – lui Dumnezeu care se manifestă în lumea vizibilă este un cerc, cercul interior al forţelor superioare, înconjurat de o scoarţă densă şi materială.

Exprimat în litere, acest simbol devine AUM.

Toate creaturile, de la astre şi până la fiinţele unicelulare, sunt alcătuite pornind de la acest principiu. Observă o secţiune din planeta noastră: în centru, forţele puternice sunt încă în stadiul de evoluţie al cercului de foc. Urmează apoi regiunile gazoase, straturile de materie topită, apoi lichide, până când se ajunge la crusta materială de deasupra. În centru se manifestă însă o forţă opusă, forţa centripetă, care atrage către ea toate manifestările materiale. Dacă materia dură nu s-ar opune printr-o *rezistenţă* corespondentă, toate formele materiale ar dispărea în propriul lor centru, inclusiv pământul şi fiinţele vii care trăiesc pe el. Rezistenţa materiei este cea care împiedică această prăbuşire în sine, acesta fiind singurul motiv care permite existenţa unei creaţii şi a vieţii pe scoarţa materială terestră. Nu uita de această rezistenţă a materiei, căci vom mai vorbi despre ea.

Iată încă un exemplu pentru a ilustra structura

internă a formelor materiale: secţiunea transversală a coloanei vertebrale a tuturor vertebrelor arată aceeaşi ordine interioară: substanţa extrem de subtilă a măduvei spinării, care susţine forţa vitală creatoare, este înconjurată şi protejată de o scoarţă dură, adică de oasele coloanei. Orice os ai tăia în două, fie el al craniului, al vertebrelor sau al picioarelor, el îţi va dezvălui aceeaşi secţiune transversală.

Taie o plantă şi vei descoperi aceeaşi imagine. Ai văzut cu siguranţă un copac tăiat. Structura internă a trunchiului este similară: în jurul punctului central există cercuri de energie vitală hrănite de substanţa fină din centrul arborelui. Inelul care se adaugă în fiecare an reflectă radiaţia ciclică a vieţii la nivelul copacului, care se repetă în fiecare primăvară. Şi în acest caz, scoarţa înconjoară şi protejează trunchiul.

Creşterea începe întotdeauna dintr-un centru, dinspre interior către exterior. Sursa cea mai profundă a tuturor energiilor şi manifestărilor este Dumnezeu.

Acest aspect al lui Dumnezeu care se îmbracă în materie, care transformă o formă creată într-o fiinţă vie şi pe care îl numim *Sinele* superior *(Logos)* este principiul care ne atrage către centrul nostru, căci noi ne-am separat de unitatea divină, de starea paradisiacă. El este logodnicul celest pe care fiecare suflet uman aspiră cu ardoare să-l regăsească. *Sinele divin* şi autentic nu trebuie confundat niciodată cu „eul” personal care este golit de orice existenţă reală, nefiind altceva decât o imitaţie.

În spatele oricărei forţe manifestate, indiferent dacă este vorba de un astru, de o planetă, de o fiinţă umană, de un animal, de o plantă sau de o materie, regăsim întotdeauna aceeaşi sursă a vieţii, acelaşi Dumnezeu, acelaşi *Sine* divin. Deşi acest Dumnezeu unic este prezent pretutindeni şi în orice creatură, formele manifestării sunt extrem de variate, *căci Dumnezeu se revelează pe Sine la toate nivelele Sale* pe care este

posibilă manifestarea, în timp ce formele create care apar pe aceste nivele nu pot manifesta din Dumnezeu decât ceea ce *pot exprima, trăi şi suporta în mod conştient din forţa creatoare divină, în funcţie de nivelul lor de dezvoltare.* Căci *a trăi în mod conştient* o forţă înseamnă *a fi* această forţă, şi în acelaşi timp, *a o emana în toate direcţiile, inclusiv în propriul nostru corp.* De aceea, corpul trebuie să dispună de *forţa de rezistenţă* corespondentă, căci altminteri radiaţiile *Sinelui* îl vor arde şi îl vor distruge.

Aşa se explică de ce corpurile diferitelor manifestări nu sunt alcătuite în mod similar; materia lor oferă acel grad de rezistenţă care corespunde nivelului de conştiinţă pe care s-a manifestat forma respectivă. Trebuie să ştii că *cea care determină vibraţiile pe care le poate suporta un corp este compoziţia sa chimică.* Dacă un corp este supus unei radiaţii superioare forţei sale de rezistenţă, întregul sistem nervos va suferi. Acest proces poate conduce la o depresie nervoasă profundă, sau chiar la o boală mentală. Dacă numărul de vibraţii al acestei forţe depăşeşte întinderea unei octave, forţa devine mortală. De aceea, atunci când dorim să lărgim conştiinţa unui om pentru ca el să poată absorbi şi suporta forţa divină pe un nivel elevat, noi trebuie mai întâi să-i pregătim corpul, *supunându-l – printre altele – unui anumit proces chimic,* astfel încât diferenţa vibratorie să nu depăşească niciodată o octavă. În caz contrar, el ar muri.

În lumea materială există patru eşaloane ale manifestării, pe care le numim, în funcţie de expresia şi de nivelul lor de conştiinţă: minerale, vegetale, animale şi oameni. Prin comparaţie cu omul, materia „moartă” nu ni se pare „conştientă”, dar cristalele demonstrează că şi ele dispun de o anumită inteligenţă. Fiecare nivel al manifestării este caracterizat de propriul său nivel de conştiinţă, întotdeauna cu o octavă mai sus decât cel precedent. Singur omul are posibilitatea de a manifesta

mai multe nivele, mergând până la *conştiinţa de sine* divină. Dacă ar fi să raportăm între ele intervalele – sau octavele – prin care delimităm nivelele de evoluţie, vom observa că acea categorie pe care o numim „om” ocupă *patru gradaţii* pe marea scală a evoluţiei care conduce de la pământ la cer; în plus, fiecare eşalon corespunde unei octave a gamei de vibraţii. Oamenii cunosc aceste patru gradaţii şi le numesc: omul, caracterizat de mental; geniul, caracterizat de intuiţie; profetul, caracterizat de înţelepciune şi de iubirea universală; şi pe ultimul eşalon, omul-Dumnezeu, caracterizat de omniscienţă şi de omnipotenţă.

În lumea materială există aşadar *patru manifestări,* care alcătuiesc împreună *cele şapte octave ale vibraţiilor.*

Orice creatură emite acele vibraţii din care este alcătuită, adică cele pe care le suportă *în mod conştient. Mineralele,* aflate pe nivelul inferior al conştiinţei, nu se manifestă decât prin contracţie, răceală, duritate.

Plantele se manifestă deja pe două eşaloane: unul material şi altul al forţei vegetale, care le permite să trăiască. O plantă manifestă inconştient vibraţiile materiale; ea îşi poartă corpul ca pe o haină, dar nivelul său de conştiinţă este cel al forţei vegetative care dă viaţă materiei din care este alcătuită. Forţa manifestată pe acest nivel are trei aspecte caracteristici după care poate fi recunoscută oriunde s-ar manifesta: *căutarea* hranei, *absorbţia* hranei şi *asimilarea* hranei, sau digestia.

Animalele manifestă trei forţe: una materială, alta vegetativă şi o a treia animalică. Ele posedă un corp, îşi caută hrana, o mănâncă şi o digeră. În plus, ele sunt conştiente pe un nivel animalic: au un suflet, instincte, nevoi, sentimente, simpatii, antipatii şi dorinţe. Animalele sunt conştiente pe cel de-al treilea eşalon al manifestării, fiind despărţite de om de o singură treaptă.

Omul mediu este aşadar cu o treaptă mai sus: el

este conştient pe plan mental, dispune de un intelect şi de facultatea gândirii. Dar el manifestă şi celelalte trei nivele: cel material, întrucât dispune de un corp – nivelul vegetativ, pe care îşi caută hrana, o mănâncă şi o asimilează; nivelul animalic, întrucât dispune de un suflet şi de o viaţă sentimentală, cu simpatii, antipatii şi dorinţe; dar principala sa caracteristică rămâne cea mentală – omul gândeşte conştient.

Omul trebuie să facă un mare pas înainte pentru a atinge următorul nivel: el îşi poate eleva conştiinţa deasupra lumii *efectelor,* pătrunzând în cea a *cauzelor.* Se poate racorda la sursa divină din planul cauzal şi poate manifesta această forţă, care se traduce în conştiinţa sa sub forma intuiţiei. Graţie intelectului şi spiritului său, el îşi poate exprima experienţele spirituale şi le poate transmite aproapelui său. Intuiţia se poate exprima şi în artă: atunci când este adimensională ea se poate exprima prin muzică, iar atunci omul devine un compozitor; în planul bidimensional se poate exprima prin linii şi culori, iar omul devine un pictor; în planul tridimensional se poate exprima prin forme plastice, iar omul devine un sculptor sau un dansator. Omul creator este *geniul.* El manifestă toate cele cinci octave vibratorii ale forţelor materiale, vegetative, animale, mentale şi cauzale.

Gradul de conştiinţă care corespunde următoarei octave vibratorii este cel al oamenilor cunoscuţi drept *profeţi.* Un profet manifestă toate forţele nivelelor menţionate anterior, dar este conştient şi de eşalonul superior, cel al înţelepciunii divine şi al iubirii universale. Nu trebuie să confunzi niciodată această iubire universală, care corespunde celui de-al şaselea grad şi care este o forţă pur spirituală, cu „iubirea” celui de-al treilea grad, cel animalic, care este o expresie a instinctelor animalice. Acest tip de iubire inferioară reprezintă o vibraţie transformată, o modulare a iubirii care corespunde nivelului trei, a cărei sursă este

instinctul de conservare a speciei. Această „iubire” este caracterizată de dorinţa de posesiune şi nu urmăreşte altceva decât corpul fizic. Ea îl determină pe om să se apropie de fiinţa iubită, să o îmbrăţişeze, să o strângă la piept, într-un cuvânt: să o posede. Cel care se supune acestui tip de iubire trăieşte încă într-o stare de conştiinţă divizată, de separare, căutându-şi jumătatea fizică complementară pentru a-şi găsi satisfacţia. Această iubire doreşte întotdeauna *să ia, să aibă, să posede.* Iubirea care corespunde celui de-al şaselea nivel al manifestării, iubirea profeţilor, nu derivă din separare, ci din starea primordială a *unităţii* divine. De aceea, această iubire este universală, ea nu face decât *să dăruiască,* nu ia niciodată de la altul, nu are nevoie de nicio jumătate complementară, de nicio manifestare fizică. Ea străluceşte şi îşi emană razele de pe nivelul conştiinţei *unităţii divine absolute.* Oamenii aflaţi pe acest nivel de conştiinţă nu doresc să posede nimic şi pe nimeni, căci se simt una cu Totalitatea infinită.

Manifestarea supremă a lui Dumnezeu, cel de-al şaptelea nivel existenţial, este omul devenit *perfect conştient: omul-Dumnezeu. Toate celelalte forme de manifestare nu reprezintă decât vibraţii transformate, aspecte ale lui Dumnezeu. Omul-Dumnezeu este singurul care – prin conştiinţa sa perfectă – îl manifestă plenar pe Dumnezeu, adică propriul său Sine divin, în toată perfecţiunea Sa, trăind direct şi emanând în jur forţele creatoare divine, cu vibraţiile şi frecvenţele primordiale şi netransformate.*

Omul este singura creatură care are posibilitatea de a controla şi de a emana toate cele şapte octave vibratorii, căci el dispune la nivelul sistemului său nervos de centrii care corespund acestor şapte octave ale forţei creatoare transformate şi netransformate. Pe de altă parte, el nu poate manifesta vibraţiile decât pe nivelele *pe care a devenit conştient.* Atâta vreme cât nu este conştient pe un anumit nivel, centrii săi nervoşi

corespondenţi rămân într-o stare latentă. Aşadar, omul mediu manifestă vibraţii care nu depăşesc cel de-al *patrulea eşalon,* geniul manifestă inclusiv vibraţiile care corespund celui de-al *cincilea eşalon,* profetul ajunge până la cel de-al *şaselea eşalon,* dar numai omul-Dumnezeu este capabil să manifeste conştient energiile tuturor celor şapte octave, exprimând – dacă doreşte – forţa creatoare divină în starea sa primordială, netransformată, sau modulată pentru a o transmite pe frecvenţele ei inferioare.

Toiagul pe care l-ai văzut la tatăl tău este alcătuit dintr-o substanţă, un fel de alamă, care are particularitatea de a putea transmite radiaţia care corespunde *fiecărui nivel.* El a fost special conceput astfel încât să transmită vibraţiile fie în starea lor primară, netransformate, fie – dacă cel care îl stăpâneşte doreşte acest lucru – diminuate ori amplificate.

De aceea, toiagul poate fi o binecuvântare, dar şi un blestem, în funcţie de cel care îl foloseşte. Un iniţiat este capabil să manifeste cu ajutorul toiagului toate forţele creaţiei, de la cea mai elevată – cea divină, până la cea mai de jos – cea ultra-materială, în funcţie de voinţa lui, căci el dispune în fiinţa lui de toate aceste forţe şi le poate transforma conştient prin intermediul toiagului vieţii. Omul nu poate percepe cu ajutorul organelor simţurilor decât o parte din imensa gamă a acestor vibraţii. Toate fenomenele care corespund unor vibraţii mai înalte sau mai joase decât cele perceptibile prin intermediul organelor simţurilor nu pot fi percepute sau experimentate decât în stările de conştiinţă ale sufletului. De pildă, astfel pot fi experimentate frecvenţele divine supreme, sub forma iubirii universale. În schimb, frecvenţele cele mai inferioare, care corespund *ultra-materiei* şi care nu pot fi percepute de ochii şi de nervii noştri senzoriali, rămânând imperceptibile pentru organele noastre, sunt experimentate de oameni prin starea sufletească a urii.

Iniţiatul foloseşte întotdeauna corect toiagul vieţii şi nu manifestă decât forţa necesară pentru a face bine, transformându-l astfel într-o binecuvântare. Cât despre vibraţiile ultra-materiale, el le utilizează uneori pentru a-şi crea un zid de protecţie invizibil şi impenetrabil. Iniţiatul poate controla, amplifica sau neutraliza cu ajutorul toiagului toate forţele naturii.

Toate fiinţele vii dispun de aceste forţe, dar într-un grad care corespunde nivelului lor de dezvoltare. Ei le utilizează, dar nu sunt conştienţi de ele. Ai cunoscut vreodată pe cineva care să se întrebe, de pildă, cum îşi poate ridica mâinile sau picioarele? Sau cum se face că se poate îndepărta de pământ – ce-i drept, pentru o clipă foarte scurtă – printr-o săritură? Ridică-ţi un braţ şi observă ce faci. Cei care îţi ridică braţul sunt muşchii tăi, pe care îi contracţi. Contracţia muşchilor este cea care îţi permite să faci toate mişcările corporale. Dar cine este cel care îţi contractă muşchii, copila mea? Gândeşte-te!

— Voinţa mea, Tată.

— Corect, voinţa ta. Dar dacă te-aş întreba ce este voinţa, ce mi-ai răspunde?

— Tată, eu m-am observat deseori atunci când *doream* ceva, dar singurul lucru pe care l-am constatat a fost acela că atunci când *doresc* ceva, emit o anumită forţă şi îi dau o anumită direcţie. Ca să reiau exemplul tău, dacă doresc să-mi ridic braţul din poziţia sa în care atârnă datorită forţei de atracţie de pământului, această energie a voinţei curge prin braţul meu şi forţează muşchii să se contracte, ridicându-mi braţul.

— Foarte corect, mi-a spus Ptahhotep. Prin simplul fapt că forţa voinţei tale a curs prin braţul tău, *tu ai învins* la acest nivel *forţa atracţiei terestre,* această enormă forţă a naturii. Acelaşi lucru se petrece şi atunci când sari în aer! Timp de o clipă, forţa voinţei tale este mai puternică decât cea a atracţiei gravitaţionale. Timpul este cel care arde forţa voinţei transformată în

energie fizică. Timpul!

Şi spaţiul? Tu ţi-ai utilizat forţa pentru a-ţi ridica braţul *în înălţime,* pentru a-l *îndepărta* de pământ, deci ai realizat o mişcare *în spaţiu.* Poţi observa aşadar că forţa ta este utilizată de doi factori importanţi: *timpul şi spaţiul.* Dacă ai putea să-ţi amplifici forţa voinţei, înmagazinând-o în corp, ai putea implicit să învingi o perioadă mai lungă forţa de atracţie a gravitaţiei şi să te deplasezi la o distanţă mai mare de pământ. Ai putea pur şi simplu să pluteşti prin aer! Tu nu poţi face însă acest lucru, deoarece nu ai devenit conştientă pe planul divin. Iniţiatul care este conştient pe acest nivel divin se poate scufunda direct în această sursă de energie eternă, fără a o transforma, iar dacă doreşte, poate zbura prin aer atât timp cât forţa voinţei sale se va opune gravitaţiei terestre.

Iniţiatul cunoaşte toate vibraţiile şi dispune de organe perfect dezvoltate pentru a utiliza aceste forţe. Spre exemplu, tu cunoşti forţa gândirii prin care noi putem comunica telepatic. Noi controlăm această forţă inclusiv printr-un organ superior creierului nostru. Fiii oamenilor nu ştiu nici măcar că dispun de asemenea organe. Iniţiatul este capabil să manifeste forţa cea mai elevată între toate, energia divină creatoare. Această forţă este însăşi energia *vieţii,* energia FIINŢEI eterne. Ea este cea care animă şi susţine întregul univers. Folosirea conştientă a acestei forţe este apanajul exclusiv al *omului-Dumnezeu,* singura creatură a cărei conştiinţă este identică cu cea a lui Dumnezeu şi care emană această energie din conştiinţa sa divină, cunoscută şi drept conştiinţa cosmică omniprezentă. Nicio altă fiinţă vie nu ar putea suporta în mod *conştient* această forţă.

Fiecare forţă are o anumită materializare pe pământ, ceea ce face ca fiecare energie şi vibraţie să corespundă unei substanţe cu o putere de rezistenţă capabilă să o suporte şi să o transmită, sau altfel spus, să

o înmagazineze şi să o emane o anumită perioadă de timp. Numele pe care îl dăm noi acestei substanţe contează prea puţin. Corpul creaturilor vii şi al formelor de manifestare care corespund diferitelor nivele de conştiinţă este alcătuit şi construit din această materie. Acest lucru nu este valabil numai pentru materia care corespunde propriului lor nivel de conştiinţă, ci şi pentru materia care conduce vibraţiile mai joase de nivelul respectiv. Spre exemplu, plantele dispun de forţa de rezistenţă necesară pentru a putea susţine vibraţiile forţei vieţii vegetative, dar şi pe cele ale materiei, întrucât au un corp material. Nervii şi corpurile animalelor susţin forţa animală care corespunde nivelului lor de conştiinţă, dar susţin totodată şi vibraţiile celor două octave inferioare, ale nivelului vegetativ şi ale nivelului material.

De pildă, nervii omului mediu au suficientă rezistenţă pentru a susţine vibraţiile nivelului mental, dar şi pe frecvenţele transformate ale octavelor care corespund planurilor inferioare: animal, vegetativ şi material. Cu ajutorul energiilor sale mentale, omul *gândeşte* şi este conştient pe acest nivel; cu ajutorul energiilor animale, el *simte* şi trăieşte experienţa emoţiilor; curenţii forţei vegetative îi animă corpul, care este alcătuit din forţe materiale (elementele minerale). Acelaşi lucru se petrece şi pe eşaloanele superioare, până la nivelul omului-Dumnezeu, care îşi foloseşte conştient toţi centrii nervoşi şi cerebrali, putând conduce prin corpul său – fără a le transforma neapărat – vibraţiile supreme ale vieţii, al căror sediu este situat la nivelul măduvei spinării. Materia corpului său posedă forţa de rezistenţă necesară pentru a susţine vibraţiile forţei divine supreme, şi evident, pe cele transformate ale celorlalte şase eşaloane ale manifestării.

Aşadar, materia din care sunt alcătuite trupurile oamenilor aflaţi pe nivele diferite de conştiinţă nu seamănă decât în mod aparent. În realitate, ele sunt

alcătuite din elemente chimice diferite, a căror rezistenţă corespunde nivelului de evoluţie al spiritului care locuieşte în ele.

Trupul omului-Dumnezeu poate susţine frecvenţele cele mai înalte, dar şi pe cele transformate ale octavelor inferioare, iar acest lucru se petrece *fără ca el să se dematerializeze.* Pe vremea când trăiau în patria lor, fiii lui Dumnezeu au inventat o substanţă, asemănătoare cu alama, cu ajutorul căreia au construit o serie de aparate pentru înmagazinarea frecvenţelor creatoare supreme în manifestarea lor primordială sau transformată, dar şi pentru a le manifesta amplificate sau diminuate. Aceste instrumente au fost create astfel încât să păstreze intactă forţa creatoare în forma sa pură. În consecinţă, ele rămân active vreme îndelungată, la fel ca şi sursa forţei divine, ca şi *viaţa* însăşi. Cum cel mai perfecţionat dintre aceste aparate care susţin şi emană forţa creatoare reprezintă o punte perfectă între frecvenţele divine şi cele materiale, între *Dumnezeu* şi *pământ,* noi numim acest instrument, purtător al unei forţe excepţional de puternice şi încărcat cu frecvenţa *Sinelui* divin: *arcul de legătură.*

Înţelegi acum de ce păstrăm un secret atât de strict asupra acestor aparate. Omul-Dumnezeu care şi-a dezvoltat plenar facultăţile superioare poate să le utilizeze fără restricţii, căci arcurile de legătură înmagazinează şi emană aceeaşi forţă ca şi el, forţa *fiinţei* sale. Un om aflat pe un eşalon inferior ar muri însă pe loc, ca lovit de trăsnet, chiar dacă nu ar face altceva decât să atingă un asemenea aparat. Frecvenţele divine i-ar arde instantaneu nervii, iar el ar trăi un fel de şoc, un atac. *Acelaşi lucru s-ar petrece dacă această energie ar fi eliberată din izolarea sa la nivelul măduvei spinării, atacând nervii.* Omul, animalul şi chiar planta ar muri pe loc. Oamenii numesc această moarte un „atac”; ei simt că o forţă necunoscută a lovit persoana care a suferit atacul şi care moare ca lovită de trăsnet. Această forţă

este curentul vieţii, care în mod normal, este bine izolat în interiorul măduvei spinării sau în canalul central al plantelor, necurgând prin corp decât corect transformată. Forţa iese din izolarea sa şi provoacă „atacul” numai în caz de boală, de dezechilibru.

Aşa se explică de ce persoanele care nu sunt iniţiate nu se pot apropia de acest aparat. Mai mult, având în vedere că aparatele de acest fel emană energii care penetrează totul, noi suntem nevoiţi să le ţinem ascunse în nişte nişe cu pereţii foarte groşi, din piatră, care oferă cea mai bună izolare. Căci energia vieţii poate ucide dacă penetrează o substanţă care nu-i opune forţa de rezistenţă corespondentă. Materia poate fi astfel dematerializată, dezintegrată.

La fel ca şi alte instrumente de acest tip, arcul de legătură este alcătuit dintr-o substanţă care poate înmagazina energia creatoare divină fără a se dezintegra. El emană forţa creatoare netransformată, *dăruind, în funcţie de dozaj, viaţa sau moartea.* Această forţă are acelaşi caracter vibratoriu ca şi forţa voinţei omului, care poate învinge orice obstacol, inclusiv forţa de atracţie gravitaţională, chiar dacă numai pentru o clipă foarte scurtă. Arcul de legătură emană această forţă amplificată de o mie de ori. Astfel, în timp ce pământul acţionează prin forţa sa de atracţie asupra materiei, atrăgând-o către el, noi putem contracara această forţă de atracţie în orice fel de substanţă, fără nicio excepţie, suprimându-i greutatea pentru o perioadă mai mult sau mai puţin lungă. Dacă este însă necesar, noi putem acţiona şi invers, amplificând această forţă de atracţie şi sporind astfel greutatea prin intermediul razelor ultra-materiale! Astfel, chiar şi pietrele cele mai mari îşi pierd greutatea pe perioada necesară pentru a construi edificiile cele mai importante, proces care se derulează cu o uşurinţă derutantă pentru omul de rând. Atunci când este cazul însă, greutatea pietrelor este amplificată, astfel încât ele să se scufunde în pământ,

creând astfel temelia necesară pentru a susţine edificiul.

Cu ajutorul arcului de legătură, această sursă enormă de forţă, noi putem transforma energiile imateriale, de pildă razele luminoase, în materie, sau invers, putem dezintegra materia, transformând-o în energii ce vor rămâne active aproape pentru totdeauna.

Observă această lampă. Timp de miliarde de ani, soarele a emanat raze de energie, din care unele au devenit *raze luminoase în atmosfera noastră,* prin transformarea energiei. În această lampă, materia se dematerializează şi dă naştere unor energii, care sunt convertite la rândul lor în raze luminoase atunci când sunt în contact cu aerul.

Procesul poate fi prelungit la infinit, iar această lampă ar putea da lumină pentru totdeauna. În istoria pământului este scris însă că noi trebuie să părăsim această planetă pentru câteva mii de ani, distrugând înainte tot echipamentul nostru. În caz contrar, ignoranţa fiilor oamenilor ar provoca un nou dezastru planetar, cu consecinţe inimaginabile.

Generaţiile viitoare nu vor mai înţelege aproape nimic din cultura noastră. Spre exemplu, ele nu vor putea înţelege cum am reuşit noi să şlefuim atât de perfect suprafaţa pietrelor cele mai dure astfel încât odată îmbinate să nu mai rămână între ele loc nici măcar pentru un fir de păr. Oamenii viitorului nu vor putea înţelege cum au putut „sclavii” noştri să realizeze o asemenea perfecţiune numai cu ajutorul mâinilor. Întrucât au tendinţa să se aducă reciproc la statutul de sclavie, fiii oamenilor vor fi convinşi că la fel făceam şi noi. Timp de mii de ani, nu le va trece prin cap nici măcar ideea că noi am dematerializat pur şi simplu partea superfluă a pietrei, obţinând astfel cu cea mai mare precizie şi fără nici cel mai mic efort, ceea ce doream să obţinem din partea pietrelor cele mai dure.

Noi ne reglăm aparatele pe dimensiunile dorite, şi tot ceea ce depăşeşte această dimensiune este

dezintegrat. Acest proces devine extrem de simplu în cazul în care cunoşti natura reală a diferitelor energii, inclusiv a energiilor materiei. Această cunoaştere nu poate rămâne însă o binecuvântare decât dacă rămâne în mâinile unui iniţiat care ştie că *viaţa înseamnă iubire, iar ura este sinonimă cu moartea.* Numai iniţiaţii de grad superior pot fi arhitecţi. Dacă ne-am executa construcţiile cu ajutorul sclavilor, nu ar mai fi nevoie de iniţiaţi! Noi nu lucrăm însă cu sclavi, ci cu forţele naturii.

Graţie aparatelor noastre, noi putem crea toate formele de manifestare ale energiei creatoare. Manifestarea nu depinde decât de durata şi de distanţa de la care operăm cu această energie creatoare. Fiilor oamenilor li se pare normal să vină la Templu pentru ca noi să-i vindecăm de bolile lor. *Boala nu înseamnă altceva decât faptul că vibraţiile corpului nu mai sunt în armonie.* Noi restabilim vibraţia corectă a părţii „bolnave” a corpului, iar individul îşi recapătă sănătatea. Fiecare organ dispune de o vibraţie particulară. El este ceea ce este tocmai pentru că vibrează pe o anumită frecvenţă, iar această vibraţie acţionează constant şi îl susţine. Dacă această vibraţie se modifică, organul se îmbolnăveşte.

Un alt element pe care îl putem controla cu uşurinţă este vremea. Astfel, noi putem însenina cerul, sau, dacă acest lucru se dovedeşte necesar, putem aduce nori grei de ploaie. Fiii oamenilor văd fulgerele şi aud tunetele care ies din marea piramidă şi se bucură, căci ştiu că ele le vor aduce binecuvântarea ploii de care au nevoie pământurile lor. Ei trăiesc cu siguranţa ca Templul se ocupă de tot: de sănătatea lor, de ploaie, de confortul şi bunăstarea lor spirituală.

— Părinte al sufletului meu, cum poate fi încărcat acest arc de legătură cu energia creatoare?

Ptahhotep mi-a aruncat privirea sa scrutătoare şi mi-a spus:

— Îmi dau seama că ştii deja cum poate fi încărcat

arcul. Ţi-am mai spus: pe pământ nu există decât *o singură* sursă capabilă să emane această forţă, iar aceasta este omul-Dumnezeu. Este aşadar datoria marelui preot să încarce arcul de legătură cu forţa creatoare divină. El poate obţine acest rezultat fie conducându-şi direct propria sa energie prin arcul de legătură, fie folosindu-se de toiagul vieţii pentru a converti în forţă creatoare divină *un curent de energie absolut pozitivă* care emană din mâna sa pe o frecvenţă inferioară, pe care îl conduce apoi, transformat, în arcul de legătură. În viaţa de zi cu zi, nici chiar omul-Dumnezeu nu emană forţa creatoare decât în ipostaza ei transformată. El nu poate emite energia divină în expresia ei netransformată decât atunci când toate forţele sale spirituale sunt concentrate şi când el se identifică în conştiinţa lui cu Dumnezeu. De aceea, dacă doreşte să emane această forţă creatoare în stare pură, el trebuie să se afle într-o *stare de conştiinţă cosmică absolută.* Dacă fiii neiniţiaţi ai oamenilor l-ar vedea în această stare, ei s-ar putea speria, căci omul-Dumnezeu emană atunci o lumină supranaturală insuportabilă pentru privirea omului. Dacă un neiniţiat ar atinge un iniţiat aflat în această stare de FIINŢĂ divină, el ar muri instantaneu, la fel ca în cazul în care ar atinge arcul de legătură.

Astfel, dacă un iniţiat emite razele vieţii în scopul de a vindeca pe cineva, el trebuie să se concentreze astfel încât energia sa să poată fi suportată fără pericol de cel bolnav; el îşi amplifică cu ajutorul toiagului forţa creatoare pe care o conduce prin centrii nervoşi corespondenţi. Toiagul a fost conceput nu numai pentru a transmite aceste vibraţii, dar şi pentru a le transforma la voinţă astfel încât să poată fi amplificate sau diminuate. De aceea, iniţiatul nu trebuie să intre neapărat în starea de FIINŢĂ divină pentru a conduce energia supremă prin arcul de legătură. Este suficient ca el să intre într-o stare de concentrare inferioară şi să îşi

dirijeze cu ajutorul toiagului forţa care corespunde acestui eşalon către arcul de legătură, amplificând-o astfel până pe nivelul energiei creatoare. Astfel încărcat, arcul poate emana vreme îndelungată această energie – cea mai înaltă şi cea mai puternică între toate – pentru a fi folosită ca sursă a tuturor celorlalte energii de pe pământ.

Cu ajutorul toiagului, iniţiatul poate crea şi transmite frecvenţele cele mai diverse, căci acest toiag reprezintă un arc de legătură în miniatură, cu menţiunea că el nu poate înmagazina totuşi energia creatoare în stare pură. Un fiu al oamenilor ar putea astfel şi el să-şi transforme cu ajutorul acestui toiag energiile inferioare de pe mai multe octave în forţă creatoare, dacă ar putea să le emane într-o formă *pură, pozitivă şi perfect detaşată.* Într-adevăr, toiagul emană întotdeauna exact forţa pe care i-a fost transmis-o omul. Dacă un om primitiv şi egoist ar dispune de un asemenea instrument, el şi-ar conduce prin el vibraţiile sale negative şi egoiste – care s-ar putea chiar amplifica – generând astfel boli, epidemii, cutremure de pământ, şi alte catastrofe încă şi mai grave, aşa cum au făcut cândva magicienii negri în patria rasei divine.

Înţelegi acum de ce păstrează iniţiaţii un secret atât de deplin asupra cunoştinţelor lor şi de ce le protejează ei de neiniţiaţi?

— Înţeleg, Părinte al sufletului meu. Înţeleg de asemenea ce a făcut tata pentru a-i reda viaţa băiatului care era pe jumătate mort. Aflat într-o stare de intensă concentrare, tata i-a transmis copilului propriile sale forţe, amplificate. Efectul a fost aproape miraculos. Copilul s-a umplut cu forţă vitală, iar epuizarea sa a dispărut ca prin farmec. Dar, Părinte al sufletului meu, ce se va petrece atunci când fiii oamenilor vor prelua puterea? O să distrugeţi atunci acest toiag magic? Din câte mi-a spus tata, iniţiaţii vor avea grijă ca toate instrumentele lor să dispară! Ce păcat că oamenii nu vor

mai putea beneficia de binefacerile acestor energii!

— Copila mea, mi-a spus Ptahhotep, *fiecare fiinţă trăieşte în condiţiile perfect adaptate nivelului său de evoluţie!* Dacă noi am dezvălui fiilor oamenilor misterul toiagului, aceştia l-ar utiliza imediat în scopuri distructive, făcându-le rău altora şi lor înşile. Fiii oamenilor nu sunt pregătiţi să primească acest tip de cunoaştere; dimpotrivă, sunt încă foarte departe de gradul de maturitate necesar. Toiagul pe care noi îl utilizăm astăzi va fi salvat de ultimul iniţiat care va cunoaşte secretul său; tot el îl va scoate în afara Egiptului. El nu va avea posibilitatea să construiască o piramidă pentru a-l ascunde acolo, dar va avea grijă să-i asigure o protecţie suficient de bună. El va încărca acest arc de energie mult mai puţin puternic şi îl va transporta de-a lungul peregrinărilor sale cu ajutorul unor unelte din lemn. Când îşi va da seama că i se apropie moartea, el va pregăti distrugerea toiagului vieţii. Arcul va mai emite o vreme energia cu care va fi încărcat. Neiniţiaţii îl vor mai transporta încă în diferite ţări, până când îşi vor da seama că el şi-a pierdut complet puterea. Îi vor distruge atunci ultimele sale vestigii.

Ilustraţie

Faraonul înaintea lui Amon Muzeul din Cairo

Faraonul îi prezintă ofranda de foc şi de apă „regelui zeilor”, lui Amon, care ţine în mână toiagul vieţii.

Umanitatea nu va mai auzi vorbindu-se de „toiagul magic” şi de „arcul de legătură” decât prin intermediul tradiţiilor. Oamenii vor considera însă aceste poveşti ca fiind simple basme. Ei îşi vor aminti totuşi că a exista cândva un „Arc de legătură”, în care sălăşluia forţa lui Dumnezeu cel viu, şi o „baghetă magică”, sau, aşa cum o numim noi, un toiag al vieţii, cu ajutorul cărora iniţiaţii – sau „magicienii”, cum le vor spune ei – făceau miracole. Aceste tradiţii ancestrale le vor permite oamenilor să

recunoască sau să presimtă faptul că acest „toiag” reprezintă *puterea* care domină toate forţele naturii.

Mult mai târziu, atunci când vor dori să-l simbolizeze, ei vor ţine în mână un toiag, un sceptru, ca un fel de emblemă a acestei puteri. Dar acest sceptru nu va mai fi decât *un simbol lipsit de orice forţă sau putere.* Peste alte câteva mii de ani, pe pământ se va reîncarna un descendent din rasa fiilor lui Dumnezeu; el va revela aceste adevăruri celor din epoca sa şi va reconstrui o „baghetă magică” autentică. Până atunci vor mai exista pe pământ nişte indivizi ciudaţi care se vor numi „magicieni” şi care vor pretinde că execută miracole cu ajutorul „baghetei lor magice”. *Practic, ei vor imita ceea ce cândva chiar era real.* Ei vor ţine în mână o baghetă şi vor efectua tot felul de mişcări, pretinzând că activează anumite forţe magice. Vor folosi de asemenea anumite „formule magice” care le vor imita pe ale noastre. Dar umanitatea nu va mai cunoaşte puterea extraordinară a cuvântului decât atunci când – peste foarte multe secole – pe pământ se vor reîncarna membrii rasei divine, cei care trăiesc *aici şi acum; ei îşi vor reaminti în subconştientul lor* de adevărurile menţionate în analele de istorie, dar considerate simple legende.

Ei vor dovedi adevărul amintirilor lor. Va veni timpul când fiii oamenilor vor descoperi şi vor avea acces la cunoaşterea supremă. Pentru masele ignorante, cunoaşterea rămâne un mister incomprehensibil. Atunci când aceste adevăruri cad în mâinile neiniţiaţilor, ele pot deveni un blestem. Dar tocmai aceasta este calea oamenilor, plină de suferinţe şi de dureri, pe care – de altfel – şi le provoacă singuri. Treptat, ei vor învăţa că nu te poţi juca oricum doreşti cu forţele divine, că acestea nu trebuie utilizate decât cu seriozitate şi cu respect. Căci, *Dumnezeu le dăruieşte totul oamenilor, inclusiv pe El Însuşi, pentru a le fi de folos; dar, prin ignoranţa lor, oamenii sunt capabili să transforme orice binecuvântare într-un blestem!*

— Părinte al sufletului meu, spuneai că piramidele au fost construite din bucăţi mari de piatră, strâns lipite între ele, pentru a proteja aparatele capabile să emită frecvenţe ce pot penetra totul. Cum puteţi conduce atunci aceste radiaţii către exterior?

— În pereţii groşi ai piramidelor au fost construite canale şi tunele, prin care forţele arcului de legătură şi cele ale aparatelor complementare, care emit alt tip de energii, sunt dirijate către exterior. Tot prin aceste canale noi putem controla vremea. Energiile pozitive şi negative care curg prin aceste canale (construite în direcţii diferite) dau naştere unor formaţiuni noroase care aduc cu ele ploaia. Fulgerele care pot fi văzute uneori din piramide se datorează egalizării acestor tensiuni şi sunt însoţite de zgomote puternice. Aşa se explică de ce se aud tunete care ies din marea piramidă. Alte piramide au fost construite pentru a răspunde altor nevoi.

— Ce se va petrece cu piramidele atunci când fiii oamenilor vor domni peste această ţară şi când arcul de legătură şi celelalte instrumente vor fi fost distruse? Vor rămâne goale? Ce se va întâmpla cu marele preot, cu ceilalţi preoţi şi cu iniţiaţii?

— Exceptând marea piramidă, în care există acum arcul de legătură şi în care este conferită iniţierea, celelalte piramide nu vor rămâne goale. După îndepărtarea tuturor instrumentelor care emit energia divină creatoare, ultimii faraoni iniţiaţi vor dispune să fie înmormântaţi în unele dintre ele. Întrucât corpurile lor vor fi impregnate cu această forţă creatoare divină, ele vor continua să emită această forţă supremă, la fel cum făcea altădată arcul de legătură, acţionând asupra acestei ţări ca o sursă secretă de putere şi protejând-o de influenţele negative. Radiaţia acestor corpuri sacre şi perfect conservate va ajuta ţara noastră să-şi menţină puterea mai multe mii de ani de acum înainte. Treptat, majoritatea acestor morminte vor fi jefuite şi distruse de

către oamenii ignoranţi.

— Şi ce se va întâmpla cu marea piramidă?

Ptahhotep a privit în zare, ca şi cum ar fi citit ceva acolo, după care mi-a aruncat privirea sa celestă şi mi-a spus:

— Când va veni timpul ca instrumentele secrete să fie distruse, iar preoţii şi iniţiaţii din Templu să-şi ia bastoanele de pelerini, marele preot şi asistentul său vor închide din interior porţile de piatră ale marii piramide astfel încât niciunul din fiii oamenilor să nu poată să-i descopere intrarea. După ce vor îndeplini ultimele ritualuri, ei îşi vor dezintegra propriile corpuri, la fel cum dematerializează astăzi ofrandele de pe altarul Templului, lucru pe care l-ai văzut de multe ori: totul se petrece fulgerător, ca o lumină urmată de un fum alb, ce dispare şi el imediat. În urma acestui proces nu rămâne nicio cantitate de cenuşă. În acest fel, marea piramidă va rămâne închisă oamenilor timp de mai multe mii de ani. Totuşi, iniţierile nu vor înceta. Sufletele care vor fi suficient de mature vor continua să primească iniţierea, într-o manieră aparent mai fizică, dar de fapt pe un nivel mai elevat şi mai spiritual. Aceste fiinţe îşi vor trăi iniţierea sub forma unui vis, a unei viziuni.

Apoi Ptahhotep a tăcut, iar noi ne-am privit încă multă vreme. Înţelegeam tot ce nu dorea să exprime verbal… Dar mai aveam încă o întrebare:

— Părinte al sufletului meu, de ce au fost construite toate piramidele cu aceeaşi formă? De ce nu sunt construite într-o formă cubică, aşa cum se întâmplă cu toate celelalte clădiri?

Ptahhotep mi-a zâmbit:

— De ce nu au forma unui cub? Bine, dar piramidele sunt construite pornind de la *forma unui cub!* Îţi voi explica mai multe data viitoare. Deocamdată este de ajuns.

Am înţeles că Ptahhotep şi-a încheiat lecţia pentru ziua respectivă. Am continuat să rămân însă alături de el,

căci aş fi dorit să-mi explice felul în care pot fi folosite toiagul vieţii şi arcul de legătură. M-a privit surâzând şi mi-a spus:

— Va veni timpul când vei putea cunoaşte felul în care sunt construite toiagul vieţii şi arcul de legătură: după iniţiere. Când despre folosirea lor, aceasta este rezervată exclusiv celor care au atins – *prin propriile lor eforturi* – cel de-al şaptelea grad al iniţierii. Aceste secrete nu trebuie să cadă în mâini periculoase. De aceea, ai răbdare. Timpul nu există decât la nivelul gândirii. El este totuşi necesar pentru ca toată lumea să ajungă la maturitate.

Apoi m-a binecuvântat, iar eu am plecat.

Forma piramidelor

O nouă zi alături de Ptahhotep, în laboratorul său:

— Ţi-am explicat deja, mi-a spus el, că orice manifestare din lumea vizibilă este animată de forţa primordială care face ca totul să aspire către revenirea la unitate şi care se traduce prin forţa de atracţie dintre două jumătăţi complementare, una pozitivă şi cealaltă negativă. Tu te afli acum în faţa mea pentru că forţa de atracţie a pământului îţi păstrează corpul aici. Fără ea ai fi căzut demult în spaţiu, şi chiar corpul enorm al pământului ar fi fost dislocat. Forţa care susţine pământul şi întreaga materie care se găseşte în atmosfera sa *nu aparţine propriu-zis pământului, dar acţionează asupra planetei din centrul acestuia.* Dacă materia nu ar opune nicio rezistenţă şi ar ceda în faţa acestei forţe, imensa masă a pământului şi tot ceea ce trăieşte la suprafaţa sa ar dispărea în centrul acestuia. Unde anume? Gândeşte-te puţin!

Apropie-te, copila mea, am să-ţi arăt: dacă eu pun pe această masă diferite obiecte şi ataşez un fir de fiecare dintre ele, după care reunesc aceste fire şi le trec printr-o gaură făcută în masă, apoi trag de firele reunite, toate

obiectele sunt atrase către centru şi vor dispărea, cu condiţia ca ele să fie mai mici decât diametrul găurii. Unde dispar ele? Ele se îndreaptă către punctul din care acţionează forţa, nu-i aşa? Dar de unde provine această forţă din centrul pământului, care atrage totul către ea? Poţi să-mi răspunzi, copila mea?

M-am gândit câteva clipe, apoi am răspuns:

— Pământul este recognoscibil. De vreme ce tot ceea ce este vizibil este astfel numai pentru că s-a separat de „Nimicul-Totalitate”, iar această separare nu este decât aparentă, deoarece jumătatea complementară a rămas în planul nemanifestat, rezultă că şi pământul trebuie să aibă o asemenea jumătate complementară; forţa care atrage pământul şi toate fiinţele sale către centru trebuie să fie această dorinţă de reunificare între pământ şi jumătatea sa complementară rămasă în planul nemanifestat (Nimicul) ca reflectare negativă. Altfel spus, forţa de atracţie terestră atrage întregul pământ către Nimicul care se află dincolo de timp şi de spaţiu, pentru a ajunge la această reunificare. Dacă pământul ar ceda, el ar dispărea în centrul său, în Nimic. Acest lucru ar însemna întoarcerea la unitatea paradisiacă, la Dumnezeu, la fericire! De ce nu se întâmplă astfel lucrurile, Tată?

— Copila mea, *obstacolul constă în rezistenţa materiei!* Nicio creaţie nu este posibilă fără această forţă de *rezistenţă!* Forţa de rezistenţă a materiei este cea care împiedică pământul şi întreaga creaţie să dispară, să fie distruse. Orice lucru care apare în lumea vizibilă a căzut dintr-un punct al universului care a devenit astfel propriul său centru. Căderea l-a transformat în materie, iar acum el nu se mai poate întoarce la unitatea divină, căci este împiedicat de propria sa rezistenţă. Întoarcerea la unitatea divină, paradisiacă, a lui Dumnezeu, nu este posibilă decât prin *spiritualizarea materiei, prin acel proces prin care materia se transformă în spirit.* Fără un ajutor spiritual, materia nu s-ar putea transforma

niciodată singură în spirit. Aşa se explică de ce un aspect al lui Dumnezeu coboară în materie, îşi asumă forma şi proprietăţile acestei materii şi o animă în calitatea sa de *Sine,* pentru a-i permite spiritualizarea, mântuirea.

Efectul pe care îl exercită constant Sinele îmbrăcat în materie, de-a lungul timpului, din centrul oricărui lucru creat, asupra structurii celei mai intime a materiei, a condus la dezvoltarea tuturor formelor care există pe fiecare eşalon al scalei evoluţiei. Astfel au fost create toate creaturile, de la protozoare şi până la manifestarea cea mai elevată.

Pe pământ, creatura cea mai elevată este fiinţa umană. Misiunea sa este de a participa la spiritualizarea materiei, muncă la care participă toate fiinţele vii în funcţie de dezvoltarea lor. *Fiinţa umană care, pornind de la starea sa de identificare cu corpul, se transformă, îşi trezeşte spiritul şi ajunge să se identifice – în conştiinţa sa – cu Sinele divin, şi-a îndeplinit misiunea!* Ea a spiritualizat o bucăţică din acest pământ. Altfel spus, a ajutat pământul să progreseze cu un pas către mântuirea sa. Mai departe, ea poate participa la mântuirea celorlalţi.

Acum ştii de ce poţi sta în picioare în faţa mea. Deoarece *Sinele* pământului, care este simultan şi *Sinele* nostru, *iubeşte* pământul şi toate fiinţele vii care trăiesc pe suprafaţa lui, le atrage către el, către unitatea divină, la fel ca şi mirele care doreşte să se unească cu mireasa lui. Această dorinţă, această aspiraţie către fuziune, caracteristică tuturor expresiilor iubirii, se traduce prin greutate, inclusiv la nivelul corpului nostru!

Această forţă pe care noi o numim greutate acţionează pretutindeni în natură, iar atunci când construim ceva, noi trebuie să ţinem seama de ea şi să lucrăm *împreună cu* ea, nu *împotriva* ei. Dacă ţinem cont de ea, ea ne ajută să ne păstrăm edificiile o perioadă mai lungă de timp. Dacă am dori să construim ceva fără a respecta legile acestor forţe, edificiile noastre nu ar

rezista prea mult timp. Este suficient să-ţi explic că rezultanta forţelor din forma piramidei este de departe cea mai favorabilă pentru a rezista în faţa atacurilor timpului şi a forţelor naturii.

Piramidele – îndeosebi cea mare – sunt construite ţinând cont de legile matematice şi astronomice, inclusiv pentru a servi drept ceas şi calendar. Vei învăţa aceste legi cu o altă ocazie. În plus, faptul că suprafeţele laterale se ridică la un unghi de 51 de grade faţă de bază le permite piramidelor să reflecte razele soarelui, protejându-le astfel de mare şi de deşert. În acest fel, ele îndeplinesc şi rolul de faruri. Toate legile după care au fost construite, precum şi povestea celor care le-au construit, sunt notate pe plăcuţele din ceramică cu care sunt acoperite. După ce fiii oamenilor vor învăţa să descifreze scrisul nostru, ei vor putea ajunge să cunoască toate aceste adevăruri, legile matematice şi astronomice, misterele piramidelor şi întreaga noastră ştiinţă. Din păcate, în decursul orelor întunecate ale pământului aceste plăcuţe vor dispărea, aşa că fiii oamenilor vor fi nevoiţi să descopere aceste legi prin propriile lor puteri.

Tu trebuie să înveţi însă legea lumii tridimensionale *care are la bază legea spiritului şi nu ar putea exista fără ea.*

Întrucât sursa întregii înţelepciuni şi a oricărei manifestări este *FIINŢA eternă,* Dumnezeu, care rămâne în planul nemanifestat, dincolo de spaţiu şi timp, ceea ce face ca în lumea tridimensională să nu apară decât manifestările sale, noi trebuie să începem de la Dumnezeu dacă dorim să înţelegem corect aceste legi. Atunci când vorbim de Dumnezeu, ne lovim însă mereu de aceeaşi dificultate: Dumnezeu se află deasupra lumii vizibile şi nicio creatură nu îl poate înţelege pe Dumnezeu decât pe măsura propriilor sale mijloace, a facultăţii sale de a-L manifesta şi de a-L realiza pe El. Altfel spus, ea nu îl poate înţelege pe Dumnezeu decât

până la nivelul în care *este ea însăşi una cu El.* Dumnezeu trăieşte în toţi şi totul trăieşte în Dumnezeu, dar numai cel care a devenit Dumnezeu, sau care nu L-a părăsit niciodată pe Dumnezeu, Îl poate înţelege în esenţa Sa perfectă. *Dumnezeu nu poate fi înţeles decât de către Dumnezeu!*

Faptul că până şi omul cel mai primitiv are o concepţie proprie despre Dumnezeu demonstrează că în el există *conştiinţa Sinelui divin,* chiar dacă într-un grad redus şi într-o manieră obscură. A deveni conştient de Dumnezeu, a-L înţelege plenar pe El şi a fi una cu Dumnezeu înseamnă a deveni plenar una cu propriul *Sine* divin, cu Dumnezeu în Sine. Acest lucru este uşor de afirmat, dar greu de realizat, căci prin simplul fapt că omul a ieşit din starea sa de *conştiinţă de Sine* divină, el nu şi-l poate *imagina pe Dumnezeu decât în funcţie de propria sa concepţie personală.* Cum ar putea şti el ce este *divinitatea* reală şi vie, în deplina sa perfecţiune, atât timp cât facultatea sa de imaginaţie corespunde unui grad personal separat şi izolat de unitate? Cum ar putea finitul să înţeleagă infinitul, cum ar putea temporalul să înţeleagă eternul, cum ar putea cel muritor să-l înţeleagă pe cel nemuritor, cum ar putea imitaţia să înţeleagă FIINŢA eternă, autentică, pe Dumnezeu, cum ar putea ea să-L trăiască, să-L realizeze şi să devină identică cu El?

Şi totuşi, omul trebuie să-L realizeze! Dorinţa eternă, nostalgia imposibil de împlinit îl ajută şi îl orientează în direcţia *Sinelui* său divin. Intelectul său – acest dar primit de la Dumnezeu, cel mai mare, dar şi cel mai periculos între toate – reprezintă puntea între abisul aparent de netrecut dintre aspectul personal-muritor şi esenţa impersonală-nemuritoare. Intelectul este cel care a provocat căderea omului în tentaţia de a-şi separa conştiinţa de unitate, dar tot el este cel care îi oferă posibilitatea de *a se întoarce la această unitate cu o conştiinţă de sine completă.* Intelectul îi permite omului

să înţeleagă adevărurile, impulsionându-l astfel să caute în continuare, să încerce până când descoperă calea către realizarea de Sine.

A realiza înseamnă a fi. Căci atât timp cât doar te gândeşti sau vorbeşti despre ceva anume, nu ai cum să fii acel ceva. Poţi să te gândeşti la o pisică sau la un leu, dar asta nu înseamnă că ai şi devenit una cu pisica sau cu leul respectiv. Poţi să te gândeşti *la tine* fără să fii însă *una cu tine, fără a fi una cu Sinele tău divin şi creator!* A te gândi la ceva înseamnă a fi separat de acel ceva. Când cineva emite un gând referitor la un obiect – care poate fi chiar el însuşi – singura punte între gânditor şi obiectul gândirii sale este procesul de gândire, dar gânditorul *nu este identic* cu obiectul gândirii sale. El nu devine automat una cu obiectul intelectului său. Intelectul îi aparţine, el reprezintă un instrument minunat, o oglindă în care totul poate fi proiectat şi recunoscut. Dar el nu este una cu intelectul său! Intelectul este exterior *Sinelui* gânditorului. În consecinţă, *ceea ce poate face el cu ajutorul intelectului* nu este el însuşi, deci nu este o realizare.

Atunci când un om îl caută pe Dumnezeu în afara lui, el „se gândeşte” la Dumnezeu, „se roagă” lui Dumnezeu, „îl iubeşte” pe Dumnezeu din toată fiinţa lui, dar toate acestea nu îl ajută să devină identic cu Dumnezeu. Atâta vreme cât Îl va căuta în exterior, omul nu Îl va descoperi niciodată pe Dumnezeu!

Creatorul omului este propriul său *Sine,* a cărui manifestare ultimă, cea mai îndepărtată de centru, este micuţul „eu”, măruntă conştiinţă personală. „Eul” personal este imaginea lui Dumnezeu reflectată de materie, de corp. Dacă omul doreşte să îşi restabilească cu adevărat identitatea cu Dumnezeu, el trebuie să urmeze *acelaşi drum* cu conştiinţa sa: *pornind de la „eul” său personal, să pătrundă cu conştiinţa sa din ce în ce mai profund în interiorul fiinţei sale, să se întoarcă spre Sinele său autentic, spre Creatorul său, până când*

ajunge să se recunoască pe deplin şi în mod conştient în El. În această stare, nu creatura (sau persoana) este cea care se recunoaşte pe sine, căci ea nu are o existenţă reală, iar în calitatea sa de simplă aparenţă nu poate avea o conştiinţă sau o cunoaştere de sine, ci invers: *Creatorul se recunoaşte pe sine în creatura sa, în persoană.* Acesta este singurul *mijloc* prin care separaţia poate înceta, când conştiinţa îşi regăseşte unitatea, când „a te gândi la tine” se transformă în „a fi una cu tine însuţi”, aceasta fiind adevărata cunoaştere de sine. În această stare, cunoscătorul, cunoaşterea şi obiectul cunoscut devin una: Sinele, Creatorul care se recunoaşte în el însuşi!

Numai astfel poate face omul experienţa lui Dumnezeu, numai aşa îl poate trăi el pe Dumnezeu. Aceasta este *învierea!* Aflat în această stare, el îşi dă seama că propriul său *Sine* l-a creat şi îl recreează în permanenţă, fiind aşadar creatorul său, dar şi că *acest Sine unic este creatorul întregului univers.* Cunoscându-şi *Sinele* divin, el trăieşte simultan experienţa *conştiinţei totalităţii* creatoare şi cosmice. *Recunoscându-se pe Sine, el ajunge la cunoaşterea totalităţii, adică la omniscienţă!*

Această stare divină prin care *Creatorul se recunoaşte pe Sine* poate fi exprimată şi în cifre:

Dumnezeu care sălăşluieşte în El însuşi este unul în trei şi trei în unul.

Unul şi *trei* reprezintă unitatea care nu a fost încă separată.

În geometrie, forma triunghiului echilateral simbolizează imaginea lui Dumnezeu în care cunoscătorul, cunoaşterea şi obiectul cunoscut sunt una: *unul în trei şi trei în unul.*

Imagine

Fiecare formă este o manifestare a forţei care a

determinat-o; în consecinţă, fiecare formă reprezintă imaginea forţei creatoare care a construit-o şi care sălăşluieşte în ea. Divinul în starea sa primordială, *care sălăşluieşte în sine,* se manifestă întotdeauna sub forma unui triunghi echilateral, care poartă în sine armonia perfectă, echilibrul perfect, căci distanţa dintre cele trei vârfuri ale sale este egală. Atunci când un aspect al lui *Dumnezeu care sălăşluieşte în sine* iese din starea ce transcende timpul şi spaţiul, pătrunzând în lumea tridimensională şi devenind astfel *un aspect creator al lui Dumnezeu,* el se manifestă întotdeauna prin numărul patru. Atât timp cât numerele *unu* şi *trei* alcătuiesc o unitate în *divinitate,* ele rămân *trei* în *unul* şi *unul* în *trei.* Dar atunci când ies din starea de unitate divină, *ele se separă* şi din *„unul în trei"* devin *„unu şi cu trei",* adunare care dă cifra *patru.* Triunghiul echilateral conţine – ascunse în el – alte *patru* triunghiuri echilaterale.

Această lege dezvăluie secretul numărului-cheie al lumii tridimensionale, numărul *şapte.*

Încearcă să-ţi imaginezi cum a ieşit prima energie a manifestării din starea sa adimensională pentru a intra în spaţiul dimensional. Închide ochii, iar eu voi proiecta acest adevăr în conştiinţa ta.

Am făcut ce mi-a spus Ptahhotep, îndreptându-mi atenţia către interior. Dintr-o dată, am văzut un *punct* şi am auzit vocea lui Ptahhotep:

— Pentru ca o forţă să poată părăsi starea adimensională, intrând în manifestare, ea are nevoie de *un punct de plecare:* punctul este adimensional, el nu a ieşit încă din unitate, dar este necesar manifestării. Fiind alcătuit dintr-un singur factor, punctul poartă în sine numărul unităţii, *unu.*

Atunci când forţa a cărei primă manifestare a fost punctul iese din starea adimensională şi acţionează o anumită perioadă de timp, punctul se mişcă şi devine o

linie:

Puteam vedea în interiorul meu cum punctul devine treptat o linie, după care l-am auzit pe Ptahhotep continuându-şi expunerea:

— S-a născut astfel prima dimensiune, lungimea. În sine, linia este infinită, şi în calitatea sa de manifestare primară, şi ea este reprezentată tot de numărul *unu.* În lumea manifestărilor, în care orice lucru are un început şi un sfârşit, linia este alcătuită însă din trei factori: punctul de plecare, punctul final şi distanţa dintre cele două puncte. Linia poartă aşadar în ea numărul *trei,* numărul-cheie al lumii cu o singură dimensiune.

Ai remarcat desigur că nu există nicio posibilitate de a manifesta sau de a descoperi numărul *doi* într-o *unitate,* căci după prima manifestare a punctului, care nu conţine decât *un* singur factor, descoperim imediat trei elemente, *fără a trece prin numărul doi.* De îndată ce din punct apare o linie, oricât de scurtă ar fi ea, apare numărul *trei.* Privită *în infinitatea ei,* linia reprezintă o singură unitate, deci numărul *unu;* dacă are însă un început şi un sfârşit, ea poartă automat în sine numărul *trei.*

Pentru a da naştere numărului *doi* este necesară *o sciziune a unităţii.* Numărul *doi* nu poate apărea decât prin juxtapunerea a două unităţi. Dar întrucât nimic nu există în afara ei, *unitatea trebuie să proiecteze în afară o reflexie* al cărei rezultat este o sciziune, o separare care înseamnă propria ei moarte. Aşa se explică de ce vorbim de o dedublare a sufletului, de personalitate. În toate limbile pământului, această stare este exprimată cu ajutorul numărului *doi.*

Să vedem acum cum se poate naşte cea de-a doua dimensiune din prima. Linia este alcătuită dintr-o serie de puncte. Dacă presupunem că energia creatoare acţionează în fiecare din aceste puncte cu aceeaşi forţă şi pe aceeaşi durată de timp, toate aceste puncte vor ieşi din sine şi vor pătrunde în cea de-a doua dimensiune. O

linie se naşte din fiecare din aceste puncte, iar totalitatea acestor linii alcătuieşte o suprafaţă: un pătrat.

S-a născut astfel cea de-a doua dimensiune: lăţimea.

Pătratul este caracterizat de *patru* în *unu* şi de *unu* în *patru,* deci de cinci elemente: cele patru linii *manifestate:* linia de pornire, linia terminală, liniile laterale dreaptă şi stângă, şi de un al cincilea factor: suprafaţa *nemanifestată* cuprinsă între aceste linii. Numărul-cheie al lumii cu două dimensiuni este *cinci.*

Dar forţele creatoare continuă să acţioneze. O suprafaţă este şi ea alcătuită din puncte, iar dacă o forţă acţionează în fiecare din aceste puncte timp de o anumită perioadă, aceste puncte sunt translatate în cea de-a treia dimensiune, iar din suprafaţă se naşte cubul.

A apărut astfel şi cea de-a treia dimensiune: înălţimea.

Cubul este caracterizat de *şase* în *unu* şi de *unu* în *şase.* El este alcătuit deci din şapte elemente: cele şase suprafeţe *manifestate* şi un al şaptelea element *nemanifestat:* volumul. Numărul-cheie al lumii cu trei dimensiuni este *şapte.*

După cum observi, cubul reprezintă forma de bază a materiei. Diferitele cristale respectă această lege şi în oricare dintre ele poţi găsi aceeaşi formă a cubului, spre exemplu, în cristalele de sare, sau elementele de bază ale cubului în diferitele lor aspecte şi variante. Dacă vei studia caracteristicile cubului, vei ajunge să înţelegi şi legile variantelor.

Pornind dintr-un colţ al cubului, încearcă să găseşti un plan în care să fie manifestate toate dimensiunile cubului. Orice împărţire în două a cubului te conduce la o suprafaţă, deci la două dimensiuni. Pentru a obţine un plan care să cuprindă toate cele trei dimensiuni, este nevoie să tăiem cubul oblic, pornind dintr-un vârf, către cele două vârfuri opuse. Am secţionat astfel un colţ al cubului.

Dacă vom continua la fel, vom tăia cele patru colţuri

ale cubului, din care va rămâne o formă complet diferită: un tetraedru alcătuit din patru triunghiuri echilaterale.

Vezi aşadar că forma cubului ascunde o altă formă care depinde de complet alte legi decât cele ale cubului, întrucât nu este alcătuită din pătrate, ci din triunghiuri. Dacă proiectăm pe o suprafaţă aceste patru triunghiuri vom obţine un singur triunghi echilateral, adică reprezentarea simbolică a lui Dumnezeu.

La fel ca şi triunghiul echilateral care reprezintă suprafeţele sale, tetraedrul este o încarnare a armoniei şi echilibrului. Fiecare dintre vârfurile sale este situat la o distanţă egală de celelalte. În interiorul lui nu există nicio tensiune, ci numai o stare de repaus în echilibru. În ceea ce priveşte vârfurile cubului, la fel ca şi cele ale pătratului, acestea sunt plasate la distanţe diferite unele de altele, ceea ce înseamnă că în ambele forme există o stare de tensiune care va dăinui de-a pururi. Materia lumii tridimensionale are la bază forma cubului, dar ea ascunde în ea forma tetraedrului, care are le bază echilibrul divin. Aşadar, materia nu ar putea exista dacă nu ar avea la bază un conţinut divin.

Întreaga lume tridimensională funcţionează pe baza aceleiaşi legi, indiferent dacă forma respectivă este alcătuită din materie „moartă” sau nu, adică dacă avem de-a face cu o fiinţă vie. Indiferent dacă este vorba de un mineral, de o plantă, de un animal sau de un om, corpurile tuturor sunt supuse legii lumii tridimensionale. În acest corp se găseşte însă, ascuns şi invizibil, *Sinele* superior şi divin, viaţa, FIINŢA eternă. Fiinţă umană este singura care îşi poate manifesta *Sinele* superior, adică pe Dumnezeu, prin gândurile, cuvintele şi acţiunile sale, cu condiţia să nu îşi identifice conştiinţa cu corpul, ci cu conţinutul spiritual al acestuia, adică cu *Sinele.* Atât timp cât omul se identifică cu corpul său material, el este la fel ca un *cub opac* care nu revelează decât caracteristicile materiei, în timp ce divinul-creator rămâne într-o stare latentă, nemanifestată, astfel încât

nimeni nu poate bănui că trupul mort este locuit de tetraedrul atât de diferit de el, de Sinele său divin!

În schimb, cel care nu îşi foloseşte corpul, gândurile, cuvintele şi acţiunile decât pentru a manifesta divinul-creator, lăsând caracteristicile existenţei sale corporale – adică persoana sa – în planul nemanifestat, este precum un *cub tăiat,* cu colţurile întoarse către exterior, astfel încât conţinutul să devină vizibil, şi care îşi arată astfel triunghiurile interioare, care sunt triunghiurile echilaterale ale tetraedrului divin.

Forma pătrată materială nu reprezintă pentru el decât baza solidă, amplasată în lumea tridimensională, asupra căreia îşi lasă greutatea să se sprijine.

Forma cubului tăiat şi întors este *piramida. Piramida este aşadar forma simbolică a omului-Dumnezeu* care îşi revelează natura divină şi dezinteresată şi care îl realizează plenar pe Dumnezeu pe pământ. Mântuirea pământului, spiritualizarea materiei se realizează prin persoana *omului-Dumnezeu. Sinele* divin, Creatorul, este aşezat maiestuos pe tronul său şi domneşte asupra materiei, adică asupra corpului.

Pe de altă parte, reprezentarea simbolică a omului material care nu îşi foloseşte intelectul decât în serviciul fiinţei sale fizice este structurată de crucea pe care o alcătuiesc suprafeţele cubului. Pe această cruce în T este crucificat *Sinele* său divin ascuns.

În aceste fiinţe, divinul este privat de autoritatea sa naturală, el nu se poate manifesta şi trebuie să se supună legilor lumii materiale; el este crucificat pe cele două mari braţe ale lumii tridimensionale – spaţiul şi timpul – şi este nevoit să moară pe această cruce a materiei. Dar moartea sa nu este definitivă! Căci până şi în conştiinţa care a coborât pe cel mai de jos nivel al său, *Sinele* divin-creator îl poate reînvia şi mântui pe cel care suferă. În ignoranţa sa, omul material îşi crucifică *Sinele* superior, pe Dumnezeu din el, şi se supune astfel tuturor torturilor şi suferinţelor posibile; el devine astfel precum un

criminal crucificat alături de divinul crucificat. Suferinţele sale au însă darul de a-l trezi, de a-i trezi conştiinţa superioară, iar prin învierea *Sinelui* său divin el îşi trăieşte propria *mântuire,* căci se recunoaşte în *El!*

Membrii rasei divine, care au fugit în cele patru colţuri ale lumii, au luat aceste simboluri cu ei şi le-au explicat oamenilor adevărurile lor ascunse. Putem regăsi aceste imagini pretutindeni pe pământ, pe pietre, pe metale sau pe tăbliţe din lut. În aparenţă, ai putea crede că este vorba de o persoană crucificată. Puţini sunt cei care recunosc în ele simbolul principiului creator divin crucificat pe cele două braţe ale timpului şi spaţiului.

Piramidele vor rămâne aici milenii la rândul, proclamând în faţa fiilor oamenilor adevărurile supreme pe care le încarnează. Cei care vor avea ochi de văzut şi urechi de auzit vor şti să le descopere şi să le recunoască, chiar dacă nu vor putea înţelege plenar toate legile matematice şi astronomice care stau la baza lor. Cei mai avansaţi dintre oameni vor reuşi chiar şi acest lucru. În schimb, pentru omul primitiv, care nu şi-a rezolvat propria enigmă existenţială, piramida va rămâne un mister etern, la fel ca şi sfinxul.

Să revenim însă la cub. Ceva mai devreme, ai tăiat cubul pornind de la unul din vârfurile sale şi ai obţinut un plan care include toate cele trei dimensiuni. În acest fel, ai putut tăia *patru* colţuri ale cubului. Dacă vei proceda la fel şi cu celelalte vârfuri, vei constata că în interiorul cubului se ascunde nu *un singur* tetraedru, ci două, fiecare inclus în celălalt, fiecare fiind replica perfectă a celuilalt. Aceste două tetraedre reprezintă legea cea mai intimă a lumii vizibile: relaţia inseparabilă dintre cele două jumătăţi complementare, cea pozitivă şi cea negativă, care alcătuiesc astfel un echilibru perfect şi care, în calitate de *spirite creatoare, sunt aşezate de-a dreapta şi de-a stânga divinităţii.* În creaţie, ele domnesc ca două legi opuse: legea spiritului şi legea materiei.

Spiritul este viaţa, materia este rezistenţa.

Legea spiritului este strălucirea, dăruirea, detaşarea.

Legea materiei este contracţia, răcirea, împietrirea.

Fiinţă umană este singura care poate *încarna conştient* ambele legi. Ea reprezintă puntea de legătură între lumea spirituală şi cea materială. Ea poate trăi guvernată în acelaşi timp de legile ambelor lumi. Gândurile, cuvintele şi acţiunile sale pot străluci, emanând detaşarea şi iubirea universală, prin dăruire. Corpul ei aparţine însă lumii materiale şi trăieşte potrivit legii acesteia. *Orice lege care acţionează la locul potrivit şi la momentul oportun este divină. Atunci când nu face acest lucru, ea devine satanică.*

Nicio creaţie nu ar putea fi posibilă fără rezistenţa opusă de materie. În divinitatea nemanifestată, toate forţele sălăşluiesc încă în unitate, într-o armonie şi într-un echilibru perfect; ele nu reprezintă decât *un potenţial, o posibilitate de manifestare a unor forţe.* Creaţia începe atunci când o forţă se separă de unitate şi îi opune creatorului o anumită rezistenţă. Primul-născut al lui Dumnezeu este aşadar spiritul de rezistenţă pe care *Tatăl* îl proiectează în afara Lui pentru a acţiona în decursul timpului ca un pol negativ şi opus *Lui,* pentru a susţine astfel frecvenţele creaţiei şi pentru a le opune rezistenţă, pentru ca în acest fel, creaţia să devină posibilă. Graţie proprietăţilor sale de contracţie, de răcire şi de împietrire, acest spirit al rezistenţei, polul opus al lui Dumnezeu manifestat, este cauza primordială a materiei. Acest spirit acţionează ca lege a materiei.

Ia în mână o piatră: forţa care face din ea o piatră şi care o menţine ca atare este legea rezistenţei care răceşte, contractă şi împietreşte totul. Atât timp cât această lege se manifestă *în* materie şi *ca materie,* ea se află la locul ei, deci este divină. Dar materia moartă devine materie vie atunci când spiritul divin, *Sinele,* se îmbracă în materie şi se încarnează. Sinele, *viaţa,* penetrează materia moartă şi dă naştere astfel unui

spirit viu chiar în sânul materiei: acest spirit viu este reflectarea *Sinelui* divin. Acest reflectare, care nu a putut deveni un spirit viu decât datorită faptului că Dumnezeu, în calitatea Sa de *Sine* al oricărei creaturi, şi-a insuflat propria sa viaţă în materie, este *Satan. Satan este aşadar legea materiei devenită vie datorită spiritului divin. Ca lege a materiei,* Satan rămâne mort, până când spiritul divin îl animă prin propria sa viaţă.

Atunci când conştiinţa sa se identifică cu legea materiei, când gândurile, cuvintele şi acţiunile sale nu deservesc legea divină, ci pe cea a materiei, *omul îi slujeşte lui Satan.* El devine satanic. Fără om, Satan nu ar putea exista, căci fără *Sinele* omului, Satan nu este decât o forţă inconştientă, o lege necesară a naturii. Satan nu poate deveni viu decât în conştiinţa celui care manifestă întru spirit legea materiei, a cărnii, care îşi identifică sinele cu persoana sa, cu natura sa inferioară, cu dorinţele corpului, cu instinctul de procreare şi de conservare, care manifestă legea contracţiei şi a împietririi specifică materiei prin *caracteristici spirituale* precum avariţia, invidia, vanitatea, împietrirea inimii, egoismul. Nicio creatură nu l-a întâlnit vreodată pe Satan *în persoană,* căci fără om *Satan nu ar putea exista.* Fără om, Satan rămâne o simplă lege a materiei. Satan cel viu nu poate fi întâlnit decât în oameni; de altfel, este uşor să-l recunoşti în privirea celor care îl slujesc.

Atunci când, la moartea unei asemenea fiinţe, *Sinele* se retrage din corp, Satan – redevenit lege a materiei – rămâne în interiorul cadavrului. El a devenit Satan numai prin forţa vitalizantă a *Sinelui în conştiinţa omului.* Dar conştiinţa celui care s-a identificat cu legea materiei, devenind astfel satanic, *moare odată cu Satan şi rămâne inconştientă după moarte.* Altfel spus, Satan o ia drept sclav, o atrage către el în materia moartă, în obscuritate, în inconştienţă.

În schimb, conştiinţa omului care s-a identificat cu legea spiritului divin şi care a servit-o prin gândurile,

cuvintele şi acţiunile sale, rămâne trezită chiar şi după moartea corpului fizic, şi eliberată de lanţurile izolatoare ale materiei, se topeşte în *lumina eternă,* în Dumnezeu.

Cele două tetraedre fuzionate prezintă cei doi poli ai creaţiei într-o stare de echilibru perfect. Deşi este o lume a agitaţiei şi a mişcării, întreaga creaţie are la bază acest echilibru divin. El este legea cea mai profundă a oricărei forme, deci implicit legea cristalizării materiei. Aşa cum ai constatat, forma originală a materiei, cubul, este construită în jurul tetraedrului divin. Triunghiurile care alcătuiesc tetraedrul sunt identice cu suprafeţele care unesc între ele vârfurile cubului. În mod similar, omul conţine în interiorul lui un plan de contact cu *Sinele* său divin. Aşa se explică de ce el nu îşi poate regăsi natura divină decât în el însuşi, niciodată în afara sa.

În conformitate cu legea divină, omul care se întoarce către exterior se trezeşte întemniţat într-o închisoare cu gratii din ce în ce mai groase, până când, exasperat de suferinţe şi dureri, el se întoarce către interior şi regăseşte *sursa divină.* Să vedem acum care sunt diferitele variante de cristale care pot alcătui cubul.

Să luăm şase forme geometrice care seamănă cu un acoperiş şi a căror suprafaţă de bază corespunde cu cea a cubului; plasăm aceste şase forme pe pătratele corespondente ale unui cub, astfel încât laturile lor *diferite* să fie adiacente.

Vom obţine astfel o formă geometrică numită dodecaedru, alcătuită din *douăsprezece pentagoane* egale. Acest dodecaedru conţine alte legi ale lungului drum al conştiinţei către sine. Să vedem acum cum se prezintă ultima formă posibilă a cristalului din această serie: acesta este un icosaedru alcătuit din *20 de triunghiuri echilaterale.* Pornind de la tetraedru se pot dezvolta *patru* forme regulate de cristale cu suprafeţe egale: tetraedrul propriu-zis, cubul, dodecaedrul şi icosaedrul.

Formele regulate ale cristalelor nu se pot dezvolta

decât din triunghiuri, pătrate şi pentagoane. Din triunghiuri sunt alcătuite tetraedrul, octaedrul şi icosaedrul, din pătrate este format cubul, iar din pentagoane dodecaedrul.

Cunoşti deja toate aceste forme geometrice, cu excepţia octaedrului. Poţi construi un octaedru trăgând trei linii de aceeaşi lungime, corespunzătoare celor trei dimensiuni: în lungime, în lăţime şi în înălţime, dar la un unghi de 45 de grade, astfel încât mijlocul fiecărei linii să fie identic. Dacă vei uni extremităţile celor trei linii, vei obţine cele opt triunghiuri care alcătuiesc octaedrul. Octaedrul este alcătuit aşadar din două piramide suprapuse, cu baza comună, una fiind inversată.

Acum fii foarte atentă: dacă am face secţiuni la distanţă egală, trecând prin fiecare plan al celor trei dimensiuni, vom obţine nenumărate octaedre. Acestea *nu vor umple însă spaţiul,* căci între octaedre vor rămâne – la fel ca în interiorul cubului – tetraedre care sunt situate în afara suprafeţelor tridimensionale. Poţi diviza spaţiul în oricâte octaedre posibile, infinit de mari sau de mici, şi vei găsi întotdeauna tetraedre în afara planului tridimensional.

Aşadar, spaţiul tridimensional se sprijină *în fiecare dintre punctele sale* pe tetraedrul divin care reprezintă armonia şi echilibrul absolut.

Altfel spus, întreaga creaţie manifestată se sprijină în fiecare dintre punctele sale pe *divinitatea* care transcende întreaga manifestare şi care sălăşluieşte în sine însăşi, nemanifestată. *Dumnezeu este omniprezent!*

Dar să revenim la formele geometrice suprapuse: tetraedrul, cubul, dodecaedrul şi icosaedrul. Aş dori să-ţi atrag atenţia asupra altor legi şi relaţii.

Dacă luăm jumătate din numărul de feţe ale fiecăreia din formele geometrice respective – tetraedrul, cubul, dodecaedrul şi icosaedrul – vom obţine numerele 2, 3, 6 şi 10. Dacă înmulţim toate aceste numere, obţinem numărul 360, care este numărul de grade ale

cercului.

Dacă adunăm aceste numere, obţinem 21, numărul tuturor joncţiunilor posibile între cei şapte factori ai numărului-cheie al lumii tridimensionale, *şapte!*

Apoi Ptahhotep a tăcut. Am rămas la rândul meu alături de El, fără să pot scoate un sunet.

— Poţi să pleci, copila mea. Este suficient pentru astăzi. Data viitoare vom vorbi de cele patru feţe ale piramidei. Acestea conţin şi alte adevăruri care îţi vor fi de o mare utilitate dacă vei ajunge la o cunoaştere perfectă de sine.

M-am înclinat şi am ieşit.

EZECHIEL 1 – citate

4. M-am uitat şi iată, a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un nor gros şi un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, din mijlocul căreia sclipea ceva ca un metal incandescent în mijlocul focului.

5. Tot în mijloc se mai vedeau nişte figuri, ca patru făpturi vii, a căror înfăţişare era asemănătoare unui om.

6. *Fiecare avea patru feţe* şi fiecare din ele avea patru aripi.

10. Feţele lor se asemănau cu faţa unui om; la dreapta lor, *toate patru* aveau câte o faţă de leu; la stânga lor, toate patru aveau câte o faţă de bou; şi toate patru aveau câte o faţă de vultur.

12. Fiecare mergea drept înainte, şi anume încotro le mâna duhul să meargă, într-acolo mergeau; iar în mersul lor *nu se întorceau în nicio parte*.

14. Făpturile vii alergau şi se întorceau ca fulgerul.

15. Mă uitam la aceste făpturi vii, şi iată că pe pământ, pe lângă făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor.

16. Înfăţişarea acestor roţi şi materialul din care erau făcute păreau de crisolit şi toate patru aveau

aceeaşi întocmire. Înfăţişarea şi alcătuirea lor erau de aşa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roţi.

17. Când mergeau, *alergau pe toate cele patru laturi ale lor şi nu se învârteau deloc* în timpul mersului.

18. Aveau nişte obezi de o înălţime înspăimântătoare, şi pe obezile lor, cele patru roţi erau pline de ochi, de jur împrejur.

20. Oriîncotro mergea duhul, acolo mergeau, încotro voia duhul; şi împreună cu ele se ridicau şi roţile, căci duhul făpturilor vii era în roţi.

22. *Deasupra capetelor făpturilor vii* era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor şi se întindea sus, peste capetele lor.

26. Deasupra întinderii care era peste capetele lor era ceva ca o piatră de safir, asemenea unui scaun de domnie; pe această asemănare de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care stătea pe el.

27. Am mai văzut iarăşi o lucire de bronz lustruit ca nişte foc, înăuntru, de jur împrejur; de la chipul şalelor lui până sus şi de la chipul şalelor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, şi de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare.

28. Ca înfăţişarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, aşa era şi înfăţişarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. Aceasta era înfăţişarea asemănării slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu faţa la pământ şi am auzit glasul Unuia care vorbea.

Cele patru feţe ale lui Dumnezeu

Iată-mă din nou în faţa lui Ptahhotep.

— Astăzi vei învăţa despre cele patru feţe ale lui Dumnezeu. Dacă vei ajunge să le recunoşti *în tine,* acest lucru te va ajuta foarte, foarte mult. Cele patru feţe ale lui Dumnezeu apar în orice creatură. Întreaga creaţie, *inclusiv tu şi cu mine,* suntem clădiţi pe cele patru feţe

ale SALE.

Viaţa în lumea vizibilă, de la astrele solare enorme şi până la fiinţele unicelulare, nu reprezintă altceva decât o rotaţie *în jurul* şi *în interiorul* celor patru feţe ale lui Dumnezeu.

Ai aflat de ce reprezentăm noi divinitatea în ipostaza sa primordială, de repaus *în sine,* sub forma triunghiului echilateral. În cele trei aspecte ale Sale, Dumnezeu este *trei în unul* şi *unul în trei.* Dar *această stare* de triunghi echilateral poartă *în Sine* potenţialitatea numărului *patru.* Când cele trei aspecte ale numărului iniţial *unu* se separă, adică atunci când trec din starea nemanifestată în cea manifestată, *„unul în trei”* devine *„unu şi cu trei”.* Astfel apare numărul *patru.*

Priveşte triunghiul echilateral; poţi vedea în el o *unitate* cu trei laturi, sau cu trei aspecte. Totuşi, el conţine numărul *patru* ascuns şi nemanifestat, căci are posibilitatea să se împartă în patru triunghiuri:

Atunci când triunghiul trece din starea nemanifestată în *lumea cu trei dimensiuni,* adică în manifestare, el devine un tetraedru.

Aşa cum ţi-am explicat, tetraedrul rămâne încă ascuns şi nemanifestat în interiorul cubului, care reprezintă forma primordială a primei manifestări materiale.

Cele patru triunghiuri care alcătuiesc laturile tetraedrului sunt *suprafeţele de contact* ale divinului cu lumea materială, căci sunt identice cu suprafeţele interioare ale colţurilor tăiate ale cubului.

Dacă întoarcem către exterior triunghiurile tetraedrului cu ajutorul colţurilor cubului, manifestând astfel triunghiurile tetraedrului, obţinem forma piramidei ale cărei patru feţe sunt în acelaşi timp *cele patru triunghiuri ale tetraedrului întoarse către exterior şi manifestate,* dar şi colţurile tăiate ale cubului întoarse către exterior.

Cele patru feţe ale piramidei simbolizează cele patru

feţe ale lui Dumnezeu, fiecare dintre ele purtând în sine cele trei aspecte ale sursei primordiale, *ale divinităţii care sălăşluieşte în sine,* deasupra întregii manifestări. Piramida ilustrează o realitate vie, legea prin care Dumnezeu se manifestă întotdeauna şi pretutindeni în lumea materială, trăind implicit în tot ceea ce a fost creat.

Dumnezeu se manifestă în toate punctele universului într-o manieră cvadruplă. El străluceşte în modalităţi diferite în cele patru direcţii ale cerului. Aceşti curenţi de forţă care provin din aceeaşi origine, dar care sunt totuşi atât de diferiţi între ei, izvorăsc din unitatea paradisiacă. Ni-i putem imagina ca fiind patru mari fluvii care îşi au izvorul în centrul paradisului, acolo unde se găsesc arborele vieţii şi cel al cunoaşterii binelui şi răului, de unde curg către lumea exterioară, în cele patru direcţii.

Vei regăsi această manifestare cvadruplă în tot ceea ce a fost creat vreodată. Aceste patru caracteristici se regăsesc în maniera cea mai frapantă cu putinţă în curenţii de aer, adică în vânturi. Chiar şi omul cel mai primitiv ştie că vânturile care suflă din direcţii diferite au efecte opuse.

Vântul care suflă dinspre nord este uscat, rece; el calmează şi îngheaţă. În anumite regiuni, chiar şi apa devine dură ca piatra ca urmare a influenţei acestui vânt.

Vântul care suflă dinspre sud este cald; el este vitalizant, stimulent.

Vântul care suflă dinspre est este proaspăt şi are menirea de a revigora.

Vântul care suflă dinspre vest aducă căldură şi umiditate, antrenând ploi binefăcătoare. Asupra omului, el are efecte de adormire, de oboseală.

Ştii şi tu toate aceste lucruri, căci orice copil remarcă diferenţele dintre cele patru tipuri principale de vânturi. Probabil că te-ai întrebat deja cum este posibil ca, deşi *provin din acelaşi loc al pământului, din acelaşi*

punct, vânturile să aibă efecte diametral opuse în funcţie de direcţia din care bat! Spre exemplu: dacă aici, în locul în care ne aflăm şi unde aerul este atât de cald şi de plăcut, ar apărea o boare de vânt care ar sufla în direcţia sudică, acest vânt ar bate în mod evident *în nordul* ţărilor situate mai la sud de ţara noastră, cărora le-ar aduce un plus de răcoare, având un efect calmant asupra fiinţelor. Dimpotrivă, dacă aici, în acelaşi loc, ar apărea un vânt care ar bate în direcţia nordică, acest vânt venit dinspre *sud* va afecta ţările nordice, aducând cu sine un val de căldură care va stimula organele sexuale şi va genera o amplificare a forţei sexuale a fiinţelor vii. Cum este posibil ca pornind din acelaşi punct, un vânt să fie rece şi calmant pe de o parte, dar cald şi stimulent pe de altă parte, să ducă într-un loc ploaia şi în altul uscăciunea? Toate aceste efecte depind numai *de direcţia* în care suflă vântul.

Răspunsul are o legătură directă cu acea lege a spaţiului pe care noi o numim *cele patru feţe ale lui Dumnezeu.*

Prima faţă – faţa nordică – este *de foc.* Ea este cea care generează viaţa. Aşa se explică de ce vântul dinspre sud aduce cu sine căldura şi incită fiinţele vii către procreaţie.

A doua faţă – faţa vestică – este *de aer.* Ea este proaspătă şi favorizează mişcarea. Aşa se explică de ce vântul dinspre est este atât de revigorant.

A treia faţă a lui Dumnezeu – faţa estică – este *umedă,* udă, muiată. Tot ce ţine de ea este greu, inert. Aşa se explică de ce vântul dinspre vest aduce cu sine căldură, umezeală, precipitaţii, şi adoarme fiinţele vii. Conştiinţa lor se blochează în interiorul corpului.

În sfârşit, a patra faţă – faţa sudică – este rece. Ea are efecte contractante, materializante, cristalizante. Aşa se explică de ce vântul dinspre nord aduce cu sine frigul şi calmează nervii.

Manifestarea primară şi cea mai importantă a celor

patru feţe ale lui Dumnezeu este cea a *focului,* căci efectele celorlalte feţe depind de ea. Tipul focului determină dacă vremea va fi caldă, blândă, plăcută sau rece. De aceea, noi considerăm că *faţa de foc a lui Dumnezeu este părintele celorlalte feţe.* Din radiaţia ei se nasc celelalte stări specifice: căldura şi uscăciunea produc starea gazoasă a *aerului;* prospeţimea şi umiditatea produc starea lichidă a *apei;* iar frigul generează starea dură a *pământului.*

Această lege acţionează pretutindeni pe pământ, în fiecare copac, în fiecare plantă. Spre exemplu, dacă luăm o casă, faţa sudică – în care suflă curenţii feţei de nord a lui Dumnezeu – este mai călduroasă, şi aici prosperă cel mai bine plantele; faţa nordică este mai rece, cea estică mai uscată, iar cea vestică mai umedă. Atunci când noi provocăm ploaia din interiorul piramidei, aceasta udă îndeosebi faţa vestică a clădirilor.

Acest spirit cvadruplu nu se limitează însă numai la vânturi; el este deopotrivă prezent în tot ceea ce a fost creat. Priveşte trunchiul unui copac: latura nordică, ce primeşte strălucirea feţei sudice a lui Dumnezeu, adică a frigului, este întotdeauna acoperită cu muşchi. Te-ai întrebat vreodată de ce fiinţa umană nu are decât o singură faţă, orientată către înainte? Noi suntem de foc în direcţia feţei noastre, aceasta este direcţia în care dăruim, în timp ce în partea din spate noi suntem reci, aceea fiind direcţia din care primim. Membrele noastre merg întotdeauna înainte, iar noi nu ne putem emite forţa voinţei decât în direcţia către care este orientată faţa noastră. De ce crezi că se culcă animalele în felul în care o fac, de ce sunt orientate cuiburile şi furnicarele aşa cum sunt? Animalele nu raţionează, ele nu ştiu de ce procedează astfel, dar simt intuitiv că dinspre partea de nord le vin radiaţiile calmante, iar dinspre sud cele vitalizante, care dăruiesc viaţa, deci excitante, aşa că este preferabil ca pentru o bună circulaţie a curentului vieţii să-şi orienteze cuiburile sau habitatul şi să doarmă

în direcţia nord-sud.

Aşa se explică de ce oamenii care caută să stabilească un contact cu Dumnezeu prin intermediul rugăciunii se întorc cu faţa către nord sau către est, dar *niciodată* către sud sau către vest! Energiile care îi pot conduce către spiritualitate se găsesc numai la nord şi la est. În părţile de sud şi de vest se găsesc acele energii care îi stimulează şi le orientează conştiinţa către instinctele sexuale.

Mai află că efectele cvadruplei radiaţii a lui Dumnezeu se manifestă în exact aceeaşi manieră în întregul univers. Fiecare punct din univers, deci implicit şi fiecare punct de pe pământ, recepteazã şi emite întotdeauna o aceeaşi radiaţie din şi în aceeaşi direcţie. *Cele patru feţe ale lui Dumnezeu nu se pot întoarce niciodată, la fel cum nu-şi pot schimba vreodată direcţia. Ele rămân imuabile, în direcţia lor iniţială.*

Oriunde au ajuns membrii rasei divine, ei le-au predat acest adevăr profund fiilor oamenilor, ţinând cont şi de particularităţile poporului în mijlocul căruia se aflau. În cazul poporului nostru, care înţelege mai degrabă formele geometrice şi intuieşte adevărul cu ajutorul inteligenţei, noi am exprimat adevărul celor patru feţe ale lui Dumnezeu prin intermediul piramidelor. Alte popoare sunt înclinate mai degrabă către perceperea adevărurilor divine sub forma experienţelor spirituale. Fiii lui Dumnezeu care au ajuns printre aceste popoare au creat statui imense din piatră prin care au reprezentat *divinitatea* sub forma unui om aşezat într-un triunghi şi al cărui cap are câte o faţă orientată către cele patru direcţii cardinale.

Ilustraţie

Cele patru feţe ale lui Buddha Angkor-Thom Bayon, India

Cele două reprezentări explică de fapt aceeaşi lege:

atunci când divinul-creator iese din starea nemanifestată, care transcende timpul şi spaţiul, şi intră în lumea tridimensională, devenind materie, el se manifestă sub forma numărului *patru, păstrându-şi totuşi cele trei aspecte iniţiale.* Forma piramidei demonstrează clar acest lucru, căci deşi are la bază un *pătrat,* feţele sale laterale reprezintă nişte *triunghiuri,* care ilustrează cele trei aspecte ale lui Dumnezeu. Piramida manifestă aşadar legea lui *patru* ori *trei:* adică numărul *doisprezece,* iar acest lucru ne conduce către un alt adevăr.

Aşa cum o arată reprezentarea simbolică a formei piramidei, fiecare din cele patru feţe ale lui Dumnezeu include în sine cele trei aspecte divine. Avem aşadar de-a face cu *o manifestare înmulţită cu 12,* care este prezentă pretutindeni şi care acţionează în toate punctele universului, de la fiinţa unicelulară care trăieşte pe o planetă şi până la planeta însăşi, la sistemele solare şi la întregul univers, la fel cum un cerc mai mic poate fi încadrat într-un cerc mai mare, care poate fi încadrat la rândul lui într-un cerc şi mai mare, şi tot aşa, la infinit. Altfel spus, dacă cunoşti unul din aceste cercuri, vei înţelege nu numai structura întregului univers, ci şi pe cea a fiecărei fiinţe vii. *Căci întregul univers vizibil are la bază această manifestare divină multiplicată cu 12.*

Înainte de a continua, trebuie să înţelegi faptul că *tot ceea ce percepem noi, fiinţele umane, din punctul nostru de vedere personal, adică din exterior, cu ajutorul organelor noastre de simţuri, este opusul exact, inversat, al aceleiaşi realităţi în starea sa divină.* Dacă priveşti ceva din exterior, de sus sau de jos, din faţă sau din spate, de la dreapta sau de la stânga, acest lucru se inversează şi devine contrariul perfect al aceluiaşi lucru – dacă nu l-ai mai *vedea,* ci *ai deveni* tu însăţi una cu el. Atunci când *priveşti* ceva, te afli într-o *relaţie de dualitate* cu obiectul respectiv. Observatorul şi obiectul

privit reprezintă doi poli. Atunci când *eşti* ceva, tu te afli într-o *stare monistică, în unitatea divină.* Să luăm exemplul literei „E”. În ce direcţie este orientată această literă?

— De la stânga la dreapta, Tată.

— Perfect. Acum, desenează această literă pe pieptul tău, pentru *a fi tu însăţi* litera „E”. Acum te afli într-o stare de unitate, de FIINŢĂ, cu această literă. În ce direcţie este orientată ea acum?

— De la dreapta la stânga, Tată, am răspuns eu.

— Deci exact în direcţia opusă. Vino, am să-ţi arăt altceva.

Ptahhotep m-a dus într-un loc, sub două mari plăci circulare, suspendate de tavan, care serveau drept lămpi. Pe fiecare dintre ele se aflau 12 imagini identice, dar în direcţii şi într-o suită opuse. Astfel, pe o placă imaginile aveau capul orientat către interior, adică spre centru, în timp ce pe cealaltă placă aceleaşi imagini aveau capul orientat către exterior, adică spre periferie. În plus, suita de la dreapta la stânga de pe una din plăci era inversată cu precizie pe cealaltă.

Ptahhotep m-a condus către primul cerc şi m-a întrebat:

— Când vezi corect imaginile de pe acest cerc, cu capul în sus?

— Întotdeauna şi indiferent din ce parte le privesc, Tată.

Ptahhotep m-a condus apoi către al doilea cerc şi m-a întrebat:

— Cum vezi aceste imagini?

— Le văd pe toate cu capul în jos, spre deosebire de primul cerc, iar ordinea lor este inversată.

— Încearcă acum să-ţi găseşti un loc din care să poţi vedea aceste imagini în poziţia şi ordinea lor corectă.

Am examinat imaginile, şi *dorind* să le văd „corecte”, cu capul în sus, am avansat involuntar către cerc, mai exact *către centrul* cercului... iar dintr-o dată

toate figurile s-au inversat! Ele mi-au apărut toate cu capul în sus şi în ordinea corectă. M-am întors în jurul meu, dar păstrându-mi poziţia în centru, iar imaginile au rămas corecte. De îndată ce făceam însă un singur pas în afara centrului, toate figurile se inversau la loc! M-am întors în centru şi am trăit – foarte emoţionată – experienţa *stării de FIINŢĂ…* Am înţeles acum ce înseamnă această stare… Eram complet tulburată.

Ptahhotep mi-a zâmbit:

— Acum înţelegi ce voiam să spun atunci când afirmam că ceea ce este *personal* este întotdeauna opus *divinului?* Înţelegi de ce scrierea umană este orientată întotdeauna de la stânga la dreapta, în timp ce *scrierea divină este orientată de la dreapta la stânga?*

— Da, Părinte al sufletului meu, înţeleg, am spus eu, tremurând încă.

Ptahhotep mi-a luat mâna în mâna sa. Forţa extraordinară care emana din ea m-a calmat imediat, iar el m-a condus în faţa unui mare tablou negru, pe care se puteau vedea diferite figuri geometrice.

— Pământul îşi primeşte radiaţiile şi forţa multiplicată cu 12 a celor patru feţe ale lui Dumnezeu de la univers, din direcţia diferitelor constelaţii care ne înconjoară precum un nor. Noi numim această roată alcătuită din constelaţii: zodiac. Pământul îşi datorează existenţa radiaţiilor primite de la acest zodiac. Aceste vibraţii se întâlnesc într-un punct precis din univers, generând o interferenţă în undele de energie şi o condensare, o materializare a lor. Treptat, din această materializare s-a născut pământul. Întrucât soarele a jucat un rol foarte important în acest proces, pământul a crescut în câmpul energiei sale şi a devenit satelitul său. El primeşte energia sa vitală de la soare, dar este supus constant şi radiaţiilor zodiacului, dar şi ale altor planete din sistemul nostru solar. *La fel ca şi celelalte corpuri celeste, pământul reprezintă materializarea tuturor acestor vibraţii diferite; aşa se explică de ce, pe fiecare*

eşalon al creaţiei, găsim o formă materializată care manifestă în principal energia marii roţi cosmice care îi corespunde. Aşadar, pe pământul nostru există radiaţii materializate ale tuturor constelaţiilor zodiacului, în toate formaţiunile sale geologice, în toate metalele, în toate plantele, animalele şi fiinţele umane. Numele fiecăruia din semnele zodiacului desemnează forţa terestră care reprezintă materializarea semnului zodiacal corespondent. Spre exemplu, dacă vezi un leu, îţi poţi da seama că el reprezintă – pe eşalonul animal – radiaţia materializată a semnului zodiacal pe care noi îl numim „Leul". Există însă şi metale, plante şi oameni care sunt alcătuiţi din aceeaşi energie, dar pe eşaloanele lor corespondente: mineral, vegetal şi uman.

Întrucât numele fiecărui semn zodiacal *este* în acelaşi timp şi numele formei create prin radiaţia materializată a respectivului semn, acest nume exprimă în mod evident cel mai bine, *într-un singur cuvânt,* caracterul radiaţiei semnului respectiv.

Pe bolta cerească şi *în starea de FIINŢĂ divină,* cele patru feţe ale lui Dumnezeu, adică cele patru puncte cardinale, sunt:

LEUL
Foc
ACVILA TAURUL
SCORPIONUL pământ
Apă
VĂRSĂTORUL
Aer

Fiecare faţă a lui Dumnezeu, fiecare punct cardinal de pe bolta cerească, conţine în sine cele trei aspecte ale *divinităţii* nemanifestate, şi aşa s-au născut cele patru ori trei manifestări; adică *cele 12 semne zodiacale:*

LEUL Balanţa Gemenii
I II
triunghiul de foc triunghiul de aer
Săgetătorul Berbecul VĂRSĂTORUL

III Cancerul Fecioara IV
triunghiul de apă triunghiul de pământ
ACVILA TAURUL
SCORPIONUL
Peştii Capricornul

Ilustraţie

Cele patru feţe ale lui Dumnezeu în starea de FIINŢĂ divină

Cele trei aspecte ale *focului* care corespund primei feţe a lui Dumnezeu şi care alcătuiesc prima grupă se manifestă prin constelaţiile Berbecului, *Leului* şi Săgetătorului.

Leul este prima manifestare a lui Dumnezeu, şi în consecinţă, *marele Părinte al întregului zodiac.* Aşa se explică de ce cele trei manifestări ale primei feţe a lui Dumnezeu au un caracter *patern,* generator de viaţă.

Berbecul emană focul tinereţii, forţa procreatoare a tânărului părinte care penetrează inima naturii, trezind o viaţă nouă şi punând-o în mişcare. *Berbecul* este forţa *primăverii,* care acţionează la fel de focos şi de iresponsabil ca şi berbecul.

Leul este focul omului demn şi respectabil, ajuns la o maturitate perfectă, de părinte, care emană forţa sa creatoare, iubirea şi căldura sa asupra tuturor copiilor săi, lăsându-i totuşi să se dezvolte singuri, sub guvernarea sa. *Leul* este forţa *verii.*

Centaurul sau *Săgetătorul* este o fiinţă care şi-a depăşit natura animală, care şi-a învins dorinţele fizice şi care îşi orientează conştiinţa către un ţel mai înalt. Radiaţia sa este focul spiritului, al părintelui copt şi înţelept, care, prin spiritualitatea sa, prin gândurile sale pozitive şi prin sfaturile sale bune îşi ajută copiii deveniţi ei înşişi adulţi. Centaurul sau *Săgetătorul* reprezintă focul spiritual al gândirii, forţa bătrâneţii, a *iernii.*

Cele trei aspecte din cea de-a doua grupă, faţa *terestră materială* a lui Dumnezeu, sunt: *Taurul,* Fecioara şi Capricornul. Toate cele trei manifestări ale acestei feţe revelează un caracter matern.

Primăvara, animalul numit taur se găseşte de regulă în câmpia cea verde, şi întreaga natură îi apare ca o logodnică în ziua nunţii sale, gata să primească întreaga forţă creatoare a tânărului ei logodnic. Radiaţia semnului zodiacal *Taurul* îi permite pământului *să primească* energia focului vieţii, care *prinde astfel rădăcini,* dând astfel sămânţei divine posibilitatea de a se încarna într-un corp material. Radiaţia *Taurului* îi permite *Sinelui* divin, principiului creator, sau *Logosului, să devină trup din carne.* Taurul trezeşte aspectul feminin al materiei, *logodnica,* şi puterea sa de concepţie, disponibilitatea ei de a fi fecundată. *Taurul* reprezintă aspectul de viitoare mamă, care aşteaptă actul fecundării.

Fecioara este regina imaculată a cerului, mama divină a naturii, neatinsă vreodată de un bărbat, dar care poartă în pântecul său miriadele de fiinţe care se vor naşte din trupul său divin. Energia constelaţiei *Fecioarei* reprezintă fertilitatea naturii. De aceea, ea este reprezentată ca ţinând în mână un spic cu cinci seminţe. În viziunea mistică, *Fecioara* simbolizează sufletul uman spălat de orice impuritate şi care a primit sămânţa divină a spiritului lui Dumnezeu. Ea aşteaptă copilul divin în care se vor amesteca – într-o unitate perfectă – cele două principii, *divin* şi *material. Fecioara* reprezintă aspectul matern al sarcinii, al aşteptării copilului, al maternităţii viitoare.

Cel de-al treilea aspect al feţei de pământ a lui Dumnezeu este *Capricornul.* Capra neagră trăieşte în regiunile cele mai materiale, cele mai dure ale pământului, în mijlocul stâncilor. Forţa *centripetă* a legii materiei face ca aceasta să atingă un maximum de duritate şi să se cristalizeze. La nivelul cristalului, materia triumfă asupra caracterului său iniţial de

opacitate, devenind complet transparentă; materia permite astfel apariţia primelor forme geometrice ale forţei creatoare. Un copil reprezintă şi el forma condensată şi cristalizată a energiei divine creatoare a vieţii. Realizarea *Sinelui* divin în sufletul omului, care dă naştere copilului divin: *conştiinţa de sine,* nu se poate obţine decât prin intermediul legii materiale, prin *forţa de concentrare* centripetă şi comprimantă. Atât timp cât omul se identifică cu instinctele sale fizice, el seamănă cu un staul locuit de animale.

Dar tocmai în acest staul şi printre aceste animale trebuie să se nască *copilul divin: conştiinţa de sine divină.* Acest lucru se realizează tocmai prin energia concentrantă a *Capricornului.* Concentrarea este singura cale prin care omul poate reveni la unitate, la paradisul pierdut. De aceea, naşterea copilului divin este celebrată atunci când soarele se găseşte în constelaţia *Capricornului.* Radiaţia acestui focar de energie ajută *divinul* să se manifeste şi să se realizeze plenar *în şi prin materie,* adică într-un corp. *Capricornul* este aspectul matern al copilăriei.

Cele trei aspecte din cea de-a treia grupă, care corespund feţei de aer a lui Dumnezeu, sunt: Gemenii, Balanţa şi *Vărsătorul.* Starea gazoasă care rezultă din aceste trei tipuri de radiaţii este cea care generează mişcarea. Aşa se explică de ce aceste trei constelaţii favorizează manifestarea forţelor care au la bază mişcarea, o mobilitate liberă şi completă. Ele sunt de natură *spirituală.*

Gemenii poartă în ei cele două jumătăţi ale arborelui cunoaşterii *binelui şi răului.* Radiaţia acestei zodii acţionează în două direcţii: ea îl forţează pe om să privească atât în dreapta cât şi în stânga, pentru a obţine cunoaşterea. La fel ca şi ramurile unui copac, această energie acţionează în direcţii diferite. Oamenii aleargă în căutarea cunoaşterii, în cele mai diferite direcţii. Ei doresc să-şi multiplice experienţele, vor să vadă totul, să

înţeleagă totul, să înveţe totul. Forţa emanată de *Gemeni* se traduce prin nevoia de a învăţa.

Radiaţia *Balanţei* conduce la echilibru. Omul îşi cântăreşte şi îşi evaluează acum experienţele făcute, păstrând ceea ce este valoros şi renunţând la restul. Efectele *Balanţei* conferă armonie, dezvoltă facultatea discernământului şi readuc echilibrul între forţele divergente ale *Gemenilor.* Constelaţia *Balanţei* emană legea echilibrului şi a justiţiei în lumea tridimensională. Ea reprezintă manifestarea cunoaşterii care creează legea.

Vărsătorul emană cunoaşterea adunată de *Gemeni,* evaluată apoi de *Balanţă* şi considerată valabilă, după care a fost tradusă în legi. Energia emanată de această constelaţie nu tolerează niciun obstacol şi nu cunoaşte nicio limită. *Vărsătorul* îşi dăruieşte comorile celor din jur, vărsând continuu apa vieţii în valuri care penetrează până şi lumile cele mai îndepărtate. Aceste unde simbolizează frecvenţele înalte şi regenerante ale spiritului. *Vărsătorul* reprezintă manifestarea spiritului eliberat de orice frontieră.

Cele trei aspecte ale ultimei grupe, faţa de apă a lui Dumnezeu, sunt: Cancerul, *Acvila (Scorpionul)* şi Peştii. Cele trei manifestări ale acestei feţe a lui Dumnezeu au un caracter *psihic,* care se exprimă în şi prin sentimente.

Semnul *Cancerului* reprezintă apa puţin adâncă în care îşi fac cuibul racii. După ce şi-au prins prada din exterior, racii se retrag în cuiburi pentru a o digera. Conştiinţa care se orientase către exterior pentru a-şi găsi hrana spirituală se retrage în sine, digerându-şi şi transformându-şi prada – impresiile adunate – în experienţe clarificate şi organizate. Forţa emanată de *Cancer* se manifestă prin conştiinţa introspectivă a căutătorului care se autoanalizează.

Constelaţia *Scorpionului-Acvilei* este placa turnantă care face ca viermele care se târăşte să se transforme într-o acvilă care zboară foarte sus, liberă, într-o fiinţă

trezită faţă de conştiinţa *Sinelui* divin. Viermele – Scorpionul – trebuie să se sacrifice pentru a putea deveni Acvilă. Aşa se explică de ce această constelaţie are un dublu nume: în starea sa nerăscumpărată ea se numeşte *Scorpion,* la fel ca şi animalul care trebuie să se sinucidă cu acul său. În starea de mântuire ea se numeşte *Acvila* şi simbolizează sufletul eliberat care, la fel ca şi şoimul divin Horus, zboară liber, mai presus de tot ceea ce este material. Vibraţia acestei constelaţii apare ca forţă motrice, ca foc al vieţii care se manifestă în acest caz sub forma apei – prin fluidele corpului. Această energie îi dă spiritului posibilitatea să se îmbrace în materie pentru a renaşte într-un nou corp. Ea este şarpele primordial al tentaţiei, care atrage spiritul în materie şi determină astfel căderea sa din starea paradisiacă. Dacă această forţă este însă transformată, astfel încât în loc să acţioneze în materie, ea acţionează exclusiv la nivelul spiritului, dorinţele sexuale se sublimează în forţa ascensională care conduce din nou conştiinţa dezamăgită către unitatea paradisiacă. *Fără această forţă, nicio conştiinţă ieşită din unitate nu s-ar putea întoarce la Dumnezeu!* Apa acestei constelaţii este precum o mlaştină în care acţionează forţele ascunse aflate în stare de fermentaţie şi deasupra cărora dansează, fără a arde cu adevărat, scântei luminoase.

Peştii trăiesc în oceanul infinit. Chiar dacă vin uneori la suprafaţă, ei se scufundă apoi imediat pentru a dispărea în profunzimile nemăsurate ale oceanului. Adevărata natură a omului obişnuit seamănă cu oceanul: conştiinţa sa de veghe stă la suprafaţă, dar cea mai mare parte a conştiinţei rămâne în subconştient, acolo unde se regăsesc raţiunile şi rădăcinile gândurilor, ale cuvintelor şi acţiunilor sale. În schimb, în cazul omului eliberat, cu o cunoaştere de sine perfectă, a cărui conştiinţă şi-a recunoscut şi şi-a realizat *Sinele* divin, nu mai există nici subconştient, nici supraconştient, deci nu mai există inconştient. Plenar conştient, el pluteşte liber prin

adâncimile oceanului nesfârşit al *Conştiinţei divine a totalităţii.* Ceea ce este inconştient în cazul omului nemântuit a devenit căminul omului eliberat, care este în totalitate conştient. Cele două manifestări ale sexului: cea masculină şi cea feminină, se bucură fericite într-o perfectă armonie în acest ocean, la fel ca doi peşti în apă. Aşadar, principala forţă a constelaţiei *Peştilor* este aceea a mântuirii, a disoluţiei personalului în impersonal, în profunzimile *Sinelui* nesfârşit, în *unitatea* divină şi indivizibilă, în acea stare de FIINŢĂ în care eşti simultan *totul şi unul*. Marea lucrare a mântuirii se realizează prin intermediul acestei vibraţii, care spiritualizează materia.

Vezi aşadar că cele trei aspecte ale fiecărui triunghi sunt legate între ele; pornind de la planul material, ele avansează către spiritualizare.

Dar relaţia nu există numai între cele trei aspecte ale fiecăreia din feţele lui Dumnezeu; cele patru triunghiuri se află într-un raport atât de strâns unul cu celelalte încât centrul lor este practic identic. Ele alcătuiesc astfel cercul zodiacal al celor 12 manifestări în care diferitele aspecte ale celor patru triunghiuri alcătuiesc o serie perfect coerentă de etape ale dezvoltării, ale progresului. Există şi o a treia relaţie între diferitele constelaţii: *aceea care există între două constelaţii opuse, care reprezintă fiecare jumătatea complementară a celeilalte.*

Haide să examinăm mai îndeaproape relaţia care există între etapele dezvoltării.

Seria începe în mod natural cu constelaţia *Berbecului,* căci începutul oricărei expresii a vieţii – la fel ca şi primăvara – se regăseşte în Berbec. Aminteşte-ţi că există două începuturi ale primăverii, unul *absolut,* celălalt *relativ. Fiecare manifestare – deci inclusiv pământul şi toate creaturile sale – poartă în sine începutul absolut al primăverii: acesta este total independent de lumea exterioară. Începutul relativ al primăverii depinde de poziţia stelelor la un moment dat.*

Dar diferitele mişcări ale pământului reprezintă un punct care nu rămâne stabil, căci îşi schimbă în permanenţă poziţia. Ne vom întoarce asupra acestui subiect cu mai multe detalii.

Suita constelaţiilor din zodiac este următoarea: *Berbecul, Taurul, Gemenii, Cancerul, Leul, Fecioara, Balanţa, Scorpionul-Acvila, Centaurul-Săgetătorul, Capricornul, Vărsătorul şi Peştii.*

Tot ceea ce se condensează în planul material, luând o formă materială, parcurge în decursul vieţii întreaga roată a zodiacului. Viaţa omului alcătuieşte o mare perioadă care poate fi împărţită în intervale mai mici – copilărie, tinereţe, maturitate, bătrâneţe – care, la rândul lor, pot fi descompuse în altele şi mai mici: ani, anotimpuri, luni, săptămâni şi zile.

Fiecare perioadă, indiferent dacă este vorba de o zi, de un an sau de întreaga viaţă, parcurge întregul cerc al zodiacului. Naşterea corespunde *Berbecului,* după care omul trece prin toate constelaţiile; el atinge starea de maturitate la nivelul *Leului* şi moare în semnul *Peştilor,* dispărând astfel din planul material. Acelaşi lucru este valabil şi dacă ne raportăm la o singură zi: noi ieşim din starea de somn pentru a reapărea în această lume. Ziua se dezvoltă apoi şi atinge maturitatea la amiază, când activitatea omului atinge punctul culminant, după care intră într-un declin, şi după diferite transformări, se lasă seara, iar noi ne lăsăm corpul să se odihnească. Când reintrăm în starea de somn, noi ne retragem conştiinţa în *Sine,* la fel cum vom face la sfârşitul vieţii, atunci când ne vom părăsi definitiv corpul fizic. Orice perioadă are aşadar un început, o dezvoltare, un apogeu urmat de un declin, până la disoluţia finală.

Principalele caracteristici ale semnelor zodiacale sunt următoarele:

Berbecul este responsabil de *apariţia* în această lume, adică de naştere. Acest lucru este adevărat chiar dacă ora naşterii nu este situată în acest semn! Căci

orice naştere poartă în sine, *independent de lumea exterioară, deci de constelaţii,* energia începutului pe care o numim *Berbec,* deopotrivă în exterior, pe bolta cerească, şi în interior, în fiinţa umană. Putem vorbi aşadar de o constelaţie *absolută* a *Berbecului* în orice expresie a manifestării. La fel se petrec lucrurile şi cu celelalte constelaţii, cu toate manifestările şi cu toate aspectele celor patru feţe ale lui Dumnezeu. Există o manifestare interioară *absolută* şi una exterioară *relativă.*

Fiinţa vie trebuie să se înrădăcineze apoi în noul său mediu. Acest lucru se realizează cu ajutorul energiei *Taurului.* Noua fiinţă primeşte hrană şi o asimilează. Ea stabileşte astfel o relaţie materială cu această lume, asigurându-şi aprovizionarea corpului.

Forţa *Gemenilor* împinge fiinţa către acumularea de experienţe, iar paşii săi o conduc către tot felul de direcţii, la fel cum sunt orientate ramurile copacilor. Ea dobândeşte astfel o cunoaştere extinsă.

În *Cancer,* fiinţa se retrage în interior şi îşi digeră experienţele spirituale. Acum începe să se formeze nucleul său interior.

Energia focului *Leului,* generatoare de viaţă, o transformă într-o fiinţă matură şi demnă. Ea înfloreşte, îşi dezvoltă puterile şi facultăţile, şi îşi îndeplineşte datoria terestră dând naştere unei noi generaţii şi devenind cap de familie.

Fecioara reprezintă perioada recoltei, când omul culege fructele muncii sale. În profunzimile sufletului său se dezvoltă acum copilul divin: *iubirea* universală.

Balanţa îşi cântăreşte acţiunile, trecându-le pe cele pozitive în contul de credit şi pe cele negative în contul de debit. Atenţia ei este atrasă deopotrivă de ceea ce este material şi de ceea ce este spiritual, armonizând cele două aspecte într-un echilibru perfect. Ea realizează astfel *legea* interioară divină şi superioară legii relative.

Odată cu *Scorpionul,* omul atinge placa turnantă a

existenţei sale: el trebuie să spiritualizeze acum forma divină creatoare care s-a exprimat până atunci prin dorinţele sale, punând-o în serviciul comunităţii. Altfel spus, el trebuie să triumfe asupra propriei sale fiinţe. El experimentează acum moartea mistică a persoanei sale, urmată de învierea şi atingerea nemuririi întru spirit. Începând din acest moment, el încetează să mai servească materialismul şi zboară la mare înălţime, mult deasupra pământului, într-o libertate spirituală perfectă, precum o *acvilă,* precum şoimul *Horus.*

Prin forţa *Săgetătorului,* omul ajunge un mare maestru, la fel ca şi centaurul, o fiinţă care s-a ridicat deasupra nivelului animalic şi care nu îşi utilizează corpul decât pentru a atinge mai rapid marele ţel, pe care îl întrezăreşte deja cu precizie. Gândurile sale, la fel ca nişte fulgere, iluminează norii grei ai obscurităţii şi ai ignoranţei. El ajută noua generaţie să profite de experienţele sale.

În zodia *Capricornului,* copilul divin, iubirea universală, se naşte în inima omului. El devine identic cu *Sinele* divin şi ajunge conştient în sine. Omul care manifestă copilul divin născut în inima sa devine la fel de pur ca şi cristalul. *Iubirea* universală se exprimă prin cuvintele şi acţiunile sale.

În *Vărsător,* omul îşi distribuie comorile acumulate. El a devenit copilul divin luminos, care pluteşte mai presus de sexualitate. Emanând lumina *Sinelui,* el este sursa celei mai înalte energii: energia spirituală divină. Începe astfel procesul transformării, al dematerializării.

În *Peşti,* omul trăieşte experienţa reunificării cu jumătatea sa complementară ascunsă. Acest lucru incumbă inclusiv dezintegrarea materiei. El se întoarce acasă, în patria sa celestă, în *unitatea universală,* în Dumnezeu. Conştiinţa sa se topeşte în *conştiinţa cosmică.* El îşi părăseşte corpul fizic, încheindu-şi astfel viaţa terestră.

Aceasta este calea omului, chiar dacă el nu a atins

încă nivelele superioare ale conştiinţei. Gradele dezvoltării pot fi diferite, dar sfera dezvoltării rămâne aceeaşi.

Iată acum cum se completează constelaţiile opuse:

Enorma forţă impulsivă a *Berbecului* este moderată de *Balanţă,* de legea care controlează energia sălbatică şi oarbă a Berbecului, orientându-l în direcţia bună.

Forţa logodnicei care aşteaptă să fie fecundată, specifică constelaţiei *Taurului,* completează şi satisface instinctele *Scorpionului.*

Forţa maternă a *Cancerului,* care se retrage în casa sa, completează vibraţia cristalizantă, care dă naştere, a *Capricornului.* Copilul nou-născut aparţine familiei.

Vibraţia paternă a *Leului* îşi găseşte completarea în forţa de copil a *Vărsătorului.* Tatăl susţine, protejează şi educă copilul.

În constelaţia *Gemenilor,* tânărul avid de cunoaştere primeşte învăţătura după care este atât de însetat de la Centaur, adică de la *Săgetător.*

În ceea ce priveşte *Fecioara* celestă care îşi poartă copilul divin la sânul ei sacru, ea îşi primeşte hrana din lumea mistică a *Peştilor.*

Cunoşti acum radiaţiile celor patru feţe ale lui Dumnezeu la nivelul constelaţiilor. Pentru a înţelege mai bine viaţa universului şi cea a miriadelor de fiinţe vii, inclusiv a ta, trebuie să mai afli că cercul manifestărilor cu cele 12 tipuri de energie afectează toate punctele universului şi nu depinde de constelaţii. Iar cum cele patru feţe ale lui Dumnezeu nu se pot întoarce niciodată, fiecare constelaţie emană diferite frecvenţe vibratorii în direcţii celeste diferite. Frecvenţa energiei este determinată aşadar de *direcţia* imuabilă şi veşnic neschimbată a celor patru feţe.

Să luăm ca exemplu constelaţia *Leului.* Ea emite către pământ radiaţia caracteristică *Leului,* dar către corpurile celeste din direcţia opusă pământului, ea emite

radiaţia *Vărsătorului,* către vest pe cea a *Acvilei,* iar către est pe cea a *Taurului,* către nord-nord-vest pe cea a *Fecioarei,* către vest-nord-vest pe cea a *Balanţei,* etc. Aşadar, ea emite în fiecare direcţie o altă vibraţie!

Înţelegi acum că aceste radiaţii nu depind de *locul,* deci de *grupa de stele,* ci exclusiv de *direcţia* din care provin. La fel ca şi în cazul vântului: influenţele sale sunt determinate pentru totdeauna de direcţia din care suflă, nu de locul din care porneşte.

Şi încă un aspect foarte important: întrucât orice lucru material se manifestă *pornind de la centrul său* şi întrucât cele patru feţe ale lui Dumnezeu emană din fiecare punct al universului într-o manieră absolut egală şi imuabilă, rezultă că orice lucru, indiferent dacă este vorba de un soare, de o planetă, de o plantă, de un animal, de un protozor sau de o fiinţă umană, se găseşte întotdeauna în centrul a *două* roţi: în centrul *marii roţi cosmice,* şi întrucât acest centru este identic cu centrul obiectului sau individului respectiv, în centrul propriei sale fiinţe nemanifestate, adică al propriei sale *roţi interioare.*

Fiecare fiinţă *recepteaz*ă din exterior radiaţiile de la marea roată cosmică, primind totodată şi radiaţiile propriei sale roţi, din interior.

Noi ne identificăm cu poziţia pământului, aşa cum este situat acesta faţă de FIINŢA divină. Pământul nu are o poziţie centrală în univers; el nu este decât un satelit al soarelui, care se învârteşte în jurul acestuia şi în jurul propriei sale axe. Aşa se explică de ce noi vedem universul invers faţă de realitatea obiectivă, adică faţă de starea de FIINŢĂ divină. Privind de pe pământ, ni se pare că bolta cerească, cu sistemele sale solare, cu stelele şi cu planetele sale, se roteşte în jurul nostru, deşi realitatea este inversă: pământul este cel care îşi urmează cursul stabilit în jurul soarelui, la fel cum întregul nostru sistem solar urmează o mare orbită în jurul unui soare cosmic, iar acesta procedează la fel, şi

tot aşa, în sisteme din ce în ce mai mari, la infinit.

Existenţa corpurilor celeste şi a sistemelor cosmice nu reprezintă altceva decât aceeaşi mişcare de dezvoltare în roţile specifice celor patru feţe ale lui Dumnezeu, adică în interiorul *zodiacului.* Nu uita ceea ce îţi voi spune în continuare: *fiecare formă creată, indiferent unde se găseşte în univers, poartă în ea marea roată cosmică şi mica sa roată personală, lucru valabil deopotrivă pentru fiinţele unicelulare, pentru plante, animale, oameni sau corpurile cereşti.* Acest lucru trebuie să ţi se pară evident dacă ai înţeles că *fiecare punct din univers emană aceeaşi manifestare multiplicată cu 12 a celor patru feţe ale lui Dumnezeu, fără ca acestea să-şi poată schimba vreodată poziţia.*

Emisiile de energie pe care noi le primim de la marea roată cosmică ajung la noi din exterior, motiv pentru care noi vedem acest cerc invers, ca o reflectare exactă a stării de FIINŢĂ divină.

Ilustraţie

Poziţia pământului faţă de cele patru feţe ale lui Dumnezeu, care nu se pot întoarce niciodată.

Întrucât, privită dinspre pământ, bolta cerească se află într-o mişcare perpetuă, structura radiaţiilor care ne parvin din univers, de la nenumăratele stele – care se mişcă la rândul lor pe marea roată cosmică – se schimbă continuu. Fiecare formă creată, inclusiv fiinţele umane, dispun de *o structură individuală de forţe* alcătuită din aceleaşi energii creatoare care emană din stelele universului.

În momentul naşterii, structura forţelor pe mica roată zodiacală a individului este identică cu cea a forţelor de pe marea roată zodiacală cosmică. Trebuie să ştii că *o creatură vie nu se poate naşte decât în momentul în care structura energetică a roţii cosmice se suprapune perfect peste structura energetică a roţii sale*

individuale!

Până la sfârşitul vieţii sale, omul este supus unor impresii şi influenţe noi. Odată cu experienţele pe care le acumulează de-a lungul existenţei sale, constelaţia sa interioară se modifică sensibil. Unele forţe se dezvoltă, altele sunt refulate, în funcţie de reacţiile sale în faţa propriilor acţiuni şi experienţe. *În momentul morţii sale, constelaţia interioară a omului rămâne gravată în sufletul său, care nu se va putea reîncarna înainte ca bolta cerească să atingă aceeaşi conformaţie, prin mişcarea sa.* Acest lucru explică de ce anumite fiinţe se reîncarnează după o perioadă relativ scurtă, în timp ce altele trebuie să aştepte mii de ani înainte ca bolta cerească să alcătuiască o constelaţie identică cu cea a sufletului lor.

Toate creaturile care se nasc în lumea tridimensională într-un anumit moment al eternităţii şi-au încheiat viaţa precedentă sub aceeaşi constelaţie, care corespunde naşterii lor din prezenta încarnare. *Constelaţia de la moartea individului şi cea de la renaşterea sa în viaţa următoare sunt absolut identice. Dimpotrivă, constelaţia de la naşterea individului şi cea de la moartea sa în aceeaşi încarnare nu sunt niciodată identice, căci experienţele acumulate au transformat fiinţa respectivă.* Cert este că fiecare creatură, *inclusiv omul,* poartă în ea pe durata întregii vieţi amprenta constelaţiei care i-a marcat momentul naşterii, căci această constelaţie conţine roata sa individuală, pe care dezvoltarea şi schimbările succesive de caracter sunt deja prezente, dar ascunse. Astfel, dacă doreşti să cunoşti constelaţia interioară a energiilor care au creat o fiinţă vie şi care acţionează în sufletul său, în corpul său, în întreaga sa fiinţă, *deci implicit destinul său,* va trebui să calculezi poziţia stelelor în momentul naşterii sale.

Ilustraţie

După o ilustraţie tibetană

„Mici cercuri în cercuri din ce în ce mai mari, la infinit...”

Din cauza mişcării perpetue a bolţii cereşti se produce rapid un decalaj între roata cosmică şi cea individuală. Deşi identice în momentul naşterii, centrele de energie care emană din roata cosmică, constelaţiile, stelele fixe şi planetele, se îndepărtează treptat de forţele ascunse care acţionează din interiorul roţii individuale. Mai târziu, acestea se pot apropia din nou. Aşa se explică de ce în viaţa fiecărei persoane există perioade mai favorabile, stimulative şi armonioase, care alternează cu perioade de tensiuni şi greutăţi. Rezultă că indivizii înşişi manifestă uneori caracteristici pozitive şi armonioase, iar alteori caracteristici discordante şi negative. Iar cum destinul unui individ este reflectarea caracterului său şi consecinţa acţiunilor sale, viaţa sa va lua în mod implicit când o turnură bună, când una proastă.

Toate formele vieţii sunt supuse acestor forţe. *O singură creatură are posibilitatea şi facultatea de a domina energiile şi forţele care acţionează în univers, în ea însăşi şi în destinul său, folosindu-le aşa cum doreşte, iar aceasta este fiinţă umană. Ea nu poate face însă acest lucru decât atunci când a devenit conştientă, când le-a recunoscut în sine şi când a triumfat asupra lor!*

Or, atâta vreme cât omul nu a recunoscut în sine aceste forţe, el rămâne la latitudinea lor, la fel ca toate celelalte forme inconştiente de viaţă aflate în contact direct cu energiile creatoare şi conduse orbeşte de ele. Numai cel care a ajuns la cunoaşterea de sine îşi poate eleva conştiinţa mai presus de aceste forţe, astfel încât, în loc să li se supună, le poate controla sau transforma în propria lui fiinţă, pentru a le transmite apoi într-o formă complet diferită. Atunci când un om este capabil să transforme în sine aceste energii, el le poate modifica şi pe cele care îi guvernează destinul, devenind astfel

stăpânul propriei sale vieţi, a *karma*-ei sale.

Înţelegi acum de ce este atât de important şi absolut necesar să poţi recunoaşte în tine însăţi şi să poţi controla radiaţia multiplicată cu 12 a celor patru feţe ale lui Dumnezeu. Când vei realiza plenar că *din aceste forţe este alcătuit numai corpul tău şi tot ceea ce este material în fiinţa ta, în timp ce Sinele tău divin se află deasupra acestor energii şi are facultatea de a le controla,* atunci vei găsi puterea de a domina aceste imense forţe creatoare, putere pe care ai pierdut-o atunci când te-ai încarnat în materie. Vei putea să îţi eliberezi astfel *Sinele* crucificat pe cele două mari braţe ale lumii tridimensionale, *timpul şi spaţiul,* refulat în inconştient şi supus legilor morţii. Vei putea să-l trezeşti atunci din moartea sa aparentă, redându-i autoritatea şi tronul pe care le merită în mod natural. Acest mister al vieţii este simbolizat de crucea pe care este crucificată forma divină a celui de-al doilea aspect al lui Dumnezeu, principiul creator care se îmbracă în materie şi care, în decursul timpului, consimte să facă sacrificiul suprem, acela de a-şi asuma proprietăţile lumii materiale, pentru a anima şi a îndeplini marea operă: manifestarea plenară a spiritului în materie, şi implicit spiritualizarea materiei.

Epocile lumii

Eram din nou în faţa *Lui:*

— Pământul şi locuitorii lui nu sunt conştienţi de energiile pe care le primesc din cosmos şi care îi ajută să se menţină în viaţă. De aceea, ei nu pot să le controleze şi să le transforme la voinţă. Pământul îşi primeşte radiaţiile din cosmos; el se scaldă şi înoată constant în aceste unde de energie. Tot ce se petrece pe această planetă este o reacţie sau o rezonanţă directă la aceste vibraţii.

Soarele amplifică şi întăreşte considerabil vibraţiile constelaţiei în care se găseşte şi a cărei energie o

retransmite pe pământ în perioada respectivă. Aşa se explică originea celor patru anotimpuri pe pământ.

Mişcările pământului ne dau impresia nu numai că bolta cerească se învârteşte în jurul nostru, dar şi că ea execută alte mişcări. Una din mişcările cele mai importante ale pământului este cea a axei sale care desenează un con. Una din extremităţile axei rămâne practic în acelaşi punct, în timp ce cealaltă descrie un cerc. Această mişcare generează deplasarea continuă a punctului vernal pe roata cosmică, spre înapoi – aşa cum apare ea privită dinspre pământ.

Perioada necesară axei terestre pentru a realiza o mişcare conică – care începe cu punctul vernal al zodiacului şi revine în acelaşi punct după ce a realizat un cerc complet – corespunde unei perioade de 25.920 de ani tereştri. Noi numim acest interval un an cosmic. Dacă împărţim acest număr la 12, obţinem o lună cosmică, alcătuită din 2.160 de ani tereştri, care reprezintă perioada necesară punctului vernal pentru a parcurge un semn zodiacal.

Vibraţiile cosmosului au o influenţă atât de mare asupra pământului încât influenţează istoria lumii; marile idei directoare ale religiilor, ştiinţelor şi artelor, sunt determinate de radiaţia constelaţiei în care se găseşte punctul vernal în timpul unei luni cosmice. Spiritele încarnate pe pământ – umanitatea – trebuie să accepte şi să se adapteze întotdeauna noii epoci, împlinind ideile specifice acestei perioade.

O naţiune reprezintă un grup de spirite, deci încarnarea unei anumite concentrări de energie. Fiecare epocă aduce pe pământ un grup diferit de spirite, o altă rasă, care îşi îndeplineşte misiunea – adică pune în practică noile idei şi generează înflorirea unei noi culturi pe perioada lunii cosmice – după care moare şi dispare de pe pământ, pentru a-şi continua dezvoltarea pe alte planete. În fiecare rasă se găsesc însă indivizi care nu reuşesc să treacă la examenele necesare în perioada de

timp prestabilită. Aceştia rămân în urmă şi sunt nevoiţi – în mod penibil – să-şi continue evoluţia pe pământ. Aşa se explică declinul unei naţiuni după ce s-a aflat la apogeul civilizaţiei. Strămoşilor de o înaltă cultură şi civilizaţie le urmează descendenţi degeneraţi şi cu un caracter slab. Aşa se face că un popor cândva respectat şi stimat ajunge în timp demn de dispreţ şi golit de orice putere pe arena mondială. Descendenţii săi sunt rebuturile unei naţiuni care s-a spiritualizat şi a părăsit pământul, după ce cultura sa a atins gradul suprem de dezvoltare terestră.

Lumea materială a apărut ca urmare a interferenţelor la nivelul radiaţiilor divine creatoare ce traversează spaţiul. Aceste interferenţe au generat condensări sau materializări ale energiei. În cazul în care corpurile celeste ar primi vibraţiile pure ale energiei creatoare divine, aspectul lor material s-ar dezintegra pe loc. Stelele fixe – sorii – reprezintă transformatori uriaşi care convertesc razele creatoare ale tuturor corpurilor cereşti şi le retransmit pe frecvenţe – deci cu o tensiune – pe care pământul o poate suporta. Pe pământ ajung astfel razele transformate ale stelelor fixe care alcătuiesc constelaţiile zodiacului. De aceea, atunci când dorim să reprezentăm radiaţia energiei divine supreme, noi preferăm forma simbolică a constelaţiei a cărei influenţă pe pământ este cea mai puternică şi care este întotdeauna cea care „dă sensul unei epoci”, cea în care se găseşte punctul vernal în perioada respectivă.

Astăzi trăim într-o epocă în care punctul vernal se găseşte la începutul constelaţiei *Taurului.* Dumnezeu *(Ptah)* ni se revelează aşadar sub forma radiaţiei acestei constelaţii, ceea ce explică de ce *divinitatea* care se manifestă în atmosfera terestră este reprezentată sub forma Taurului divin *Apis.* Constelaţia complementară este acum cea a *Scorpionului-Acvilei,* ilustrată fie de şarpele tentaţiei care se târăşte pe pământ, fie de şoimul divin *Horus.* Ţi-am explicat deja că atâta vreme cât

această energie rămâne legată de pământ şi se exprimă pe nivelul inferior, în care spiritul este ataşat de materie, ea reprezintă şarpele care îl seduce pe om pentru a-l atrage către alte încarnări. În schimb, atunci când această forţă este spiritualizată, ea îl ajută pe om să cunoască chiar în trupul său aspectele spirituale supreme. *Şarpele dresat* este semnul iniţierii, stăpânul arborelui cunoaşterii şi al ştiinţei. Iniţiatul este o *acvilă* care zboară foarte sus şi care a spiritualizat şarpele – adică dorinţele şi nevoile sale instinctuale –, manifestându-l prin intermediul intelectului său, ca forţă spirituală. Iniţiatul este şi instrumentul complementar al *divinităţii* care se manifestă sub semnul zodiacal al *Taurului.* Aşa se explică de ce în toată această perioadă, taurii sunt „animale sacre" pe întregul pământ.

Cred că înţelegi acum de ce iniţiaţii schimbă reprezentarea lui Dumnezeu în funcţie de constelaţia în care se găseşte punctul vernal. Dar dincolo de toate aceste simboluri, de toate aceste forme, există întotdeauna aceeaşi cauză primară şi nemanifestată: *divinitatea care sălăşluieşte în ea însăşi.*

Constelaţia *Taurului* aparţine triplei manifestări în care faţa lui Dumnezeu acţionează într-o manieră *terestră şi materială,* ca o forţă a concentrării şi împietririi. Altfel spus, principalele forţe care sunt accesibile locuitorilor planetei în această perioadă sunt cele care construiesc materia şi care acţionează în interiorul materiei. Sarcina noastră constă în a triumfa *asupra materiei prin intermediul materiei,* adică *prin intermediul energiilor care alcătuiesc natura materiei.* Noi utilizăm frecvenţele materiei, aceste forţe ascunse, extraordinar de puternice, care reprezintă *spiritul materiei,* tocmai pentru a învinge materia. Astfel, noi încărcăm arcul de legătură cu întreaga octavă a acestor energii şi controlăm astfel legile materiei, adică forţele constructive şi distructive, materializante şi dematerializante, inclusiv gravitaţia, pe care o putem

suprima sau amplifica.

Va veni însă o perioadă în care adevărurile noastre nu vor mai fi actuale pe pământ, deci vor dispărea. Ca urmare a mişcărilor şi schimbărilor continue, pământul va părăsi treptat acele regiuni ale cosmosului în care operează energiile specifice epocii noastre. Ca urmare, multe din aceste forţe se vor diminua şi apoi îşi vor înceta complet acţiunea, fiind înlocuite de altele. Efectul conjugat al energiilor care acţionează pe pământ va fi altul. Acest lucru va face ca indivizii care se vor naşte pe pământ să fie diferiţi de cei actuali. Umanitatea se va transforma gradat. Ea nu va mai înţelege adevărurile noastre, simbolurile şi cuvintele prin care noi exprimăm misterele legilor creaţiei îşi vor pierde sensul, nemairămânând decât ca nişte cochilii goale, timp de mii de ani. Umanitatea va trebui să înveţe alte lucruri şi va trebui să treacă alte teste.

Ilustraţie

Şoimul Horus împreună cu faraonul Muzeul din Cairo

Iniţiatul îşi manifestă Sinele superior prin persoana sa, fiind la fel de liber – în spiritul său – ca şi şoimul divin Horus.

Ştii deja ce se va petrece după ce ultimul mare preot va fi iniţiat ultimul candidat demn de a primi cunoaşterea noastră. El îi va înmâna arcul de legătură şi toiagul vieţii, după care se va închide împreună cu asistentul său în marea piramidă, căreia îi va bloca din interior intrarea cu un bloc de piatră care va corespunde exact cu deschizătura ei. Cei doi vor dematerializa toate aparatele şi instrumentele noastre, apoi se vor dematerializa chiar pe ei, pentru a feri secretele noastre de mâini nedemne. În acest timp, ultimul iniţiat, născut dintr-o naţiune a cărei menire va fi aceea de a crea şi de a realiza noua epocă, va salva arcul de legătură şi toiagul vieţii,

ducându-le în afara ţării. El va proclama poporului său ideile noii epoci, al cărei punct vernal va fi situat în constelaţia *Berbecului,* semn care va exercita influenţa cea mai puternică pe pământ în acea vreme, împreună cu semnul corespondent al *Balanţei.*

Vino acum, fetiţa mea. Eu îmi voi pune mâna pe capul tău, iar tu vei experimenta viziuni ale viitorului.

Ptahhotep m-a condus către patul în care neofiţii fac sub supravegherea sa exerciţii de proiecţie a conştiinţei în timp, studiind astfel în mod conştient trecutul şi viitorul planetei, trăind aceste clipe la momentul prezent.

Ptahhotep mi-a spus să mă întind pe pat, şi de-abia şi-a pus mâna pe fruntea mea că am şi simţit furnicăturile familiare în zona frunţii. Foarte rapid, în minte mi-au apărut imagini care mi-au revelat în limbajul simbolic al visului *sensul* evenimentelor care se vor petrece într-un viitor îndepărtat.

Am văzut sala de recepţie a unui faraon, o sală complet necunoscută mie, la fel ca şi faraonul, a cărui vibraţie inferioară mi-a revelat faptul că el nu era un iniţiat, aşa cum era tata. Am mai văzut două siluete magnifice şi demne în faţa lui. Erau doi fraţi, două fiinţe de o rară frumuseţe şi cu trăsături foarte nobile. Din aurele lor mi-am dat seama că unul era un iniţiat, în timp ce celălalt era un orator foarte abil şi inteligent. Iniţiatul tăcea, în timp ce fratele său încerca – prin cuvinte meşteşugite – să-l convingă pe faraon să lase să plece poporul lor, care lucra în sclavie în serviciul suveranului. Cei doi fraţi doreau să-i conducă pe oamenii acelui popor în afara ţării. Faraonul cu inima împietrită a refuzat, cerând miracole drept dovezi. Atunci, fratele vorbitorului a aruncat la picioarele faraonului bastonul pe care-l ţinea în mână, care s-a transformat într-un şarpe şi a început să se târască pe jos. Faraonul şi-a chemat magicienii pentru a le da replica celor doi bărbaţi. Aceştia şi-au aruncat la rândul lor bastoanele, care s-au transformat în şerpi. Dar şarpele tânărului nostru i-a înghiţit pe toţi cei

ai magicienilor.

Iată cum am interpretat eu viziunea: bastonul simbolizează intelectul, care reprezintă un ajutor considerabil pentru mintea omului. Atunci când acesta nu se serveşte decât de interesele sale materiale, el devine precum un şarpe care se târăşte pe pământ, atrăgând omul prin şiretlicuri către egoism. Cei doi oameni nobili se luptă pentru poporul lor. Ei sunt dezinteresaţi, iar în mâinile lor, intelectul se transformă în înţelepciune, care reduce la zero toate argumentele egoiste ale magicienilor servili.

Apoi viziunea s-a schimbat: am văzut poporul egiptean bătut de soartă din cauza egoismului şi răutăţii sale. Faraonul continua să refuze libertatea poporului sclav. Atunci, asupra faraonului, dar şi asupra egiptenilor, s-a abătut plaga cea mai cumplită: într-o noapte, toţi primii-născuţi ai oamenilor, dar şi ai animalelor, au fost ucişi de îngerii lui Dumnezeu. *Nu au fost cruţaţi de îngeri decât cei care au mâncat carne de miel şi care şi-au scris cu sângele acestuia numele pe poarta casei lor.*

Ce înseamnă acest simbol? În epoca ce va urma, constelaţiile dominante pe pământ vor fi *Berbecul* şi *Balanţa.* În perioada în care aceste energii nu vor domni încă plenar pe pământ, *Berbecul* nu va fi decât *un pui de berbec,* adică *un miel.* În jurul unui iniţiat se strâng acei oameni care dispun în sângele lor de vibraţiile corespondente ale *Berbecului.* Ei sunt precursorii noi epoci, „poporul ales” care va proclama străvechile adevăruri într-o formă nouă.

Cei care şi-au îndeplinit misiunea în epoca precedentă trebuie să plece. Îngerii lui Dumnezeu vin după ei.

A urmat apoi o altă viziune: puternicul iniţiat îşi conduce poporul în afara Egiptului. Şi întrucât *Berbecul* este un semn de *foc,* el pluteşte în faţa iniţiatului ca un

nor de foc pentru a-i arăta drumul. El îndepărtează astfel poporul de întunericul spiritual care marchează Egiptul la sfârşitul acestei epoci. Faraonul regretă însă că a eliberat acel popor, inima sa se împietreşte din nou şi el îşi trimite armata în urmărirea lui. Pentru a-şi apăra poporul, iniţiatul se foloseşte de toiagul vieţii. El trimite frecvenţe ale ultra-materiei împotriva faraonului şi armatei sale, frecvenţe care amplifică mult forţa atracţiei terestre. În curând, faraonul, armata sa, carele de luptă şi animalele devin atât de grele încât se scufundă fără putinţă de scăpare în pământ; şi cum toate acestea se petrec pe malul mării, ei sunt înghiţiţi rapid de valuri.

Am rămas perplexă! Nu atât efectul toiagului vieţii m-a surprins, cât animalele. Am văzut printre trupele faraonului nişte animale ciudate care trăgeau carele, şi altele care erau călărite de soldaţi. Erau nişte animale care semănau cu zebrele, dar mai mari, de diferite culori, maronii, albe, gri, şi chiar negre. Nu văzusem niciodată asemenea animale! Să fi fost oare patrupedele de care mi-a vorbit tata? Erau magnifice!

Dar imaginile s-au schimbat din nou: iniţiatul se afla acum „într-un deşert”, împreună cu poporul său; era aceeaşi perioadă dificilă de tranziţie între două epoci, care nu puteau fi separate de nicio linie definită, curgând una din cealaltă şi amestecându-se pentru o vreme. Era o perioadă în care energiile celor două constelaţii, cea a vechii epoci şi cea a noii epoci, acţionau una împotriva celeilalte, chiar dacă erau amândouă de mică intensitate. Noile idei nu satisfăceau încă noua generaţie, iar cele vechi nu se mai puteau adapta şi nu le puteau asimila pe cele noi. Cea mai mare parte a poporului respectiv se încăpăţâna să păstreze concepţiile sclerozate ale vechii epoci, adică ale constelaţiei *Taurului,* care nu mai acţiona însă cu vitalitatea taurului adult. Taurul era slăbit, nemafiind decât un *viţel.* În limbajul simbolic al viselor, spiritul este întotdeauna reprezentat de *aur.* În viziunea mea, am văzut cum poporul iniţiatului *dansa în*

jurul unui viţel de aur, pe care îl adora.

În tot acest timp, iniţiatul se afla „pe munte” şi vorbea „faţă în faţă cu Dumnezeu”. El se afla în starea de conştiinţă supremă, identică cu Dumnezeu. Era astfel recipientul voinţei divine. El trebuia să proclame poporului său noile idei sub forma a două simboluri religioase: mielul de sacrificiu, simbol al constelaţiei *Berbecului,* şi cele două tăbliţe cu cele zece porunci, simbol al constelaţiei complementare, *Balanţa.*

Mielul de sacrificiu este *Sinele* divin care este crucificat în materie pe cele două braţe ale crucii, adică ale lumii tridimensionale: *spaţiul şi timpul,* şi care îşi dă viaţa pentru a spiritualiza pământul şi pentru a-l mântui.

Cele două tăbliţe ale legii, care în Templul nostru sunt aşezate pe capul şoimului sacru *Horus,* simbol al *Sinelui* divin, al principiului creator care traversează spaţiul, reprezintă structura interioară a *Sinelui* care se revelează în sufletul omului sub forma legilor morale.

Aceste adevăruri divine vor rămâne timp de mai bine de 2.000 de ani ideile directoare şi simbolurile religioase ale umanităţii.

Când iniţiatul a adus tăbliţele legii şi a văzut că poporul său adora viţelul de aur, el a spart cu furie cele două tăbliţe şi i-a cerut lui Dumnezeu să pedepsească poporul neascultător. Din cer au căzut atunci mici şerpi veninoşi – simboluri ale tentaţiei, ale şarpelui dorinţei şi instinctelor fizice, specifice constelaţiei *Scorpionului* – care i-au muşcat pe toţi cei care au adorat *viţelul* de aur. Suferinţa oamenilor era însă foarte mare, iar iniţiatului i s-a făcut milă de poporul său. El a ridicat în mijlocul câmpului două bârne groase în formă de T şi a plasat pe ele un şarpe de cupru, *cu capul în sus.* Aceasta este reprezentarea simbolică a arborelui cunoaşterii binelui şi răului, arborele şarpelui. Astfel orientat, cu capul în sus, nu în jos, şarpele nu mai simbolizează tentaţia care îi împinge pe oameni către corp, ci înţelepciunea supremă care îi conduce din nou pe oameni către unitate, către

Dumnezeu. Toţi bolnavii care au privit şarpele de cupru au fost vindecaţi instantaneu.

Iată ce am înţeles eu: oamenii care nu pot sau nu doresc să se adapteze la ideile noii epoci devin bolnavi din punct de vedere psihic. Ei nu îşi mai găsesc locul printre semenii lor şi trăiesc mari conflicte spirituale, care nu pot fi vindecate decât dacă cei în cauză sunt conduşi către propriul lor centru, acolo unde creşte arborele şarpelui. Privind arborele – *dar fără a-i mânca fructele* – ei recunosc adevărurile divine şi se vindecă. Înţelepciunea şi omniscienţa dezinteresată vindecă toate bolile sufletului.

Viitorul a continuat apoi să mi se dezvăluie în faţa privirii interioare: marele iniţiat şi-a condus poporul până pe pragul noii epoci – *adică până la pământul promis.* Apoi s-a suit pe un munte de unde nu a mai revenit. Corpul său nu a fost niciodată găsit. Am înţeles imediat că el s-a dematerializat, la fel cum au făcut ultimii mari preoţi în piramidă, împreună cu instrumentele lor.

Poporul ales, a cărui misiune era aceea de a împlini ideile noii epoci, şi-a continuat peregrinările, păstrând cu gelozie înţelepciunea şi învăţăturile secrete ale maestrului său. Dar arcul de legătură şi-a pierdut treptat puterea magică, şi nu mai exista acum niciun iniţiat care să îl reîncarce cu ajutorul toiagului vieţii…

A mai trecut o lună cosmică, iar axa pământului s-a mai deplasat cu 30 de grade pe traiectoria sa cosmică. Punctul vernal se îndrepta acum lent către constelaţia *Peştilor.* Am văzut o nouă perioadă de agitaţie. Oamenii nu mai găseau adevărul în ideile uzate şi convenţionale. Ei semănau cu o turmă de oi fără stăpân. Aceasta era perioada în care trebuia să se nască un *avatar* – adică un *fiu al lui Dumnezeu* – pentru a deveni maestrul noii epoci şi pentru a împlini misiunea supremă, cel mai mare mister al creaţiei: venirea lui *Dumnezeu încarnat* pe pământ.

Acest *fiu al lui Dumnezeu* era reflectarea terestră a mielului de sacrificiu. La fel ca şi *Sinele* cosmic divin, care se sacrifică luând asupra sa povara materiei din lumea tridimensională şi îndurând eterna crucificare pe cele două braţe ale *timpului* şi *spaţiului,* acest *fiu al lui Dumnezeu,* care manifesta plenar în corpul său uman *Sinele* divin, a trebuit să suporte răzbunarea spiritului materiei, acceptând moartea pe care i-au cerut-o cei ignoranţi.

Cel care se identifică în conştiinţa sa cu corpul, trăieşte în tenebre şi seamănă cu un staul locuit de animale, adică de dorinţele şi nevoile instinctive fizice. Dar într-o noapte, în acest staul şi în această obscuritate se naşte copilul divin: *conştiinţa de Sine.* Două feluri de fiinţe recunosc copilul divin şi se prosternează la picioarele lui: oamenii simpli, ignoranţi şi analfabeţi, care *nu cunosc încă* îndoiala care macină intelectul şi care trăiesc la unison cu natura, precum păstorii; şi cei care ştiu, iniţiaţii care au parcurs deja lungul drum al cunoaşterii de sine, întreaga scală a intelectului, care au triumfat asupra şiretlicurilor acestuia şi care privesc lucrurile din interiorul lor, precum Înţelepţii din Orient!

Simbolurile religioase ale noii epoci sunt *Peştii* şi *Fecioara,* cele două constelaţii complementare. *Fiul lui Dumnezeu* îşi alege ajutoarele dintre *pescari.* El plăteşte impozitul pe care îl datorează pentru pământ cu o monedă pe care o ia din gura unui „peşte”. El îşi extrage învăţătura pe care o predă umanităţii din aceste două constelaţii. Cei care îl ascultă au însă nivele de dezvoltare foarte diferite. Celor care sunt deja conştienţi întru spirit, deci care au atins cel de-al cincilea grad, planul spiritual – adică celor cinci mii de persoane – el le predă întreaga învăţătură, adăugând cei *doi* peşti şi cele *cinci* pâini, adică cele cinci grăunţe de cereale care se găsesc pe spicul *Fecioarei* în reprezentarea simbolică a acesteia.

Dar deşi trezite întru spirit, aceste „cinci mii de

persoane” nu pot asimila complet ideile cele mai înalte ale învăţăturii sale, căci o epocă întreagă nu ar fi de ajuns în acest sens! Din hrana distribuită mai rămân aşadar *douăsprezece* coşuri pline. Aceasta înseamnă că umanitatea trebuie să înveţe să cunoască misterele Sinelui în manifestarea fiecăruia din cele 12 semne zodiacale. Pentru a înţelege şi a realiza complet aceste adevăruri, umanitatea trebuie să treacă prin 12 perioade, deci printr-un întreg an cosmic, adică mai bine de 25.000 de ani tereştri!

Celor care nu-şi pot eleva conştiinţa decât până la nivelul patru – adică celor patru mii – *fiul lui Dumnezeu* nu le transmite toate adevărurile celor două semne zodiacale, ci doar „puţin” peşte şi cinci pâini. Ei nu pot mânca nici măcar acest „puţin” din învăţătura sa, căci mai rămân încă *şapte* coşuri pline. Oamenii orientaţi către materie trebuie mai întâi să înveţe misterele celor *şapte nivele.* Abia atunci vor deveni ei suficient de maturi pentru a putea primi adevărurile cosmice ale *Sinelui.*

Constelaţia *Peştilor* aparţine triunghiului de apă. Nu întâmplător, în timpul acestei epoci umanitatea trebuie să treacă prin testele *apei:* să învingă *apa prin apă.* Prin faţa ochilor mei uluiţi, am văzut o maşinărie care punea în serviciul oamenilor apa transformată în aburi. Am văzut bărci la fel de mari ca şi nişte oraşe care traversau oceanul cu cea mai mare viteză, acţionate tot de forţa vaporilor de apă. Se pare că umanitatea va reuşi la examenele sale: ea va învinge *apa cu ajutorul apei.*

Apa va domina inclusiv în ştiinţa medicală, devenind un agent terapeutic. Am văzut pretutindeni instalaţii balneare, locuri de tratament, diferite cure cu apă, băi de mare, aburi, băi calde şi reci, comprese şi alte metode curative care foloseau apa. Oamenii vor învăţa binefacerile rouăi şi se vor plimba cu picioarele goale pe iarba udă.

Către sfârşitul epocii, când punctul vernal se va apropia de semnul vecin, cel al *Vărsătorului,* oamenii vor

face descoperiri tehnologice bazate pe energia undelor. Acesta va fi unul din primele efecte precursoare ale *Vărsătorului,* epoca marilor cuceriri tehnice. Radiaţia specifică *Vărsătorului* care nu cunoaşte nicio frontieră şi care mătură toate obstacolele din calea sa se va revela în ideile şi teoriile sociale ale oamenilor. Către sfârşitul erei *Peştilor,* aceste energii noi vor genera adevărate revoluţii în locurile în care oamenii vor reacţiona cel mai intens la aceste vibraţii. Am putut vedea mii de lideri conducători închişi în închisori, în timp ce un spirit care va dispune de caracteristicile noii epoci va decapita numeroase persoane din clasa conducătoare sau le va elimina într-o altă manieră.

O viziune a epocii în care energiile *Vărsătorului* vor ajunge la apogeu mi-a permis să văd că marele maestru al acelei epoci va elimina frontierele dintre cele trei religii principale. El va dovedi prin propria sa persoană că nucleul tuturor religiilor are la bază un adevăr unic, care este Dumnezeul cel unic. Limitele dintre religie şi ştiinţă se vor şterge, căci oamenii vor descoperi că totul – inclusiv materia – se află într-o mişcare ondulatorie, că între manifestările spiritului şi cele ale materiei nu există decât diferenţe de frecvenţă, dar în esenţa lor, *toate lucrurile* sunt manifestarea sursei primordiale şi unice a tuturor energiilor: Dumnezeu. *Totul este undă,* aşa cum o demonstrează reprezentarea simbolică a constelaţiei *Vărsătorului:* o fiinţă suprapământeană care varsă apa din ulciorul său.

Curenţii spirituali de pe pământ vor confirma acest fenomen. Ştiinţa va descoperi „teoria ondulatorie” şi am văzut nenumărate invenţii bazate pe această teorie. Am văzut imagini ale unor persoane, peisaje şi obiecte, realizate graţie undelor luminoase. Am văzut aparate care emit unde ce penetrează materia şi arată gradul de densitate al acesteia. Vor exista unde care vor arăta din ce elemente sunt alcătuite planetele şi stelele, unde electrice, unde ale sunetului, ale luminii şi ale mirosului.

Ştiinţa medicală nu va mai vindeca cu ajutorul apei, ci al *undelor.* Toate tipurile de unde vor fi utilizate pentru vindecare, de la infraroşii la ultraviolete, de la undele scurte la alte unde, încă şi mai scurte, mereu mai penetrante...

Constelaţia *Vărsătorului* aparţine feţei de *aer* a lui Dumnezeu. Umanitatea va învinge *aerul prin intermediul aerului,* adică cu ajutorul energiilor ce provin de la materia transformată în gaze. Oamenii vor trece de la maşina cu aburi la cea cu gaze. Ochii mei uluiţi au privit imensele lăcuste construite de oameni care zburau foarte sus pe cer şi în stomacul cărora stăteau un mare număr de persoane! Toate aceste maşini erau acţionate cu ajutorul gazelor: *aerul care controlează aerul...*

Prin intermediul semnului complementar al *Vărsătorului, Leul,* oamenii vor ajunge să cunoască manifestarea cea mai puternică a lui Dumnezeu pe pământ: soarele – marele *RA* – care va fi considerat din nou sursa principală a energiei pe care o primeşte pământul. Oamenii vor redeveni adoratori ai soarelui, dar nu în sensul religios al cuvântului. Influenţa *Leului* se va manifesta şi pe un alt nivel: efectul *Vărsătorului* are tendinţa să abolească toate frontierele, dar nelimitatul fără un punct central condensator conduce la boli mentale, la moartea spirituală. Absenţa limitelor, specifică *Vărsătorului,* ar conduce la nivelul maselor inconştiente la o maladie mentală generală, la anarhie şi la haos distructiv, dar semnul complementar al *Leului* va face ca spiritul de dominaţie să se concentreze la nivelul câtorva persoane care vor deveni dictatori şi vor ghida masele.

Tot în timpul acestei epoci, umanitatea îşi va dezvolta comunicaţia cu alte planete. Barierele şi izolarea pământului în cosmos vor dispărea, la fel ca şi frontierele dintre ţări. Întreaga umanitate va fi guvernată dintr-un punct central. „Un staul, un păstor”.

Roţile vor continua apoi să se învârtească, iar

umanitatea va intra într-o nouă epocă, intrând în câmpul de influenţă al constelaţiei *Capricornului* şi al semnului său complementar, *Cancerul.*

Atenţia oamenilor se va focaliza acum asupra pământului. Ei vor înţelege că deşi deţin o cunoaştere foarte extinsă, nu cunosc mare lucru despre mama lor, Terra. Misiunea lor în această epocă va consta aşadar în a învinge *pământul cu ajutorul pământului,* căci constelaţia *Capricornului* aparţine feţei terestre a lui Dumnezeu. Ei vor construi o maşinărie care va funcţiona pe acelaşi principiu ca şi arcul nostru de legătură, cu care vor controla greutatea materiei, suprimând efectele gravitaţiei terestre cu ajutorul unor forţe opuse sau dimpotrivă, amplificându-le printr-o radiaţie ultra-materială. Căile de comunicare vor fi săpate direct în pământ, în profunzimea munţilor, străbătând în linie dreaptă distanţa dintre două puncte, în loc să ocolească pe la suprafaţa pământului. Această maşinărie va emite o energie care va dezintegra tot ce va exista în faţa ei, avansând astfel cu uşurinţă în linie dreaptă. În spate ea va emite energii care vor solidifica materia, redându-i pământului starea sa primară. Oamenii vor cuceri astfel materia cu ajutorul materiei, al energiei ultra-materiale. Ei vor putea pătrunde astfel în profunzimile pământului, punând în serviciul umanităţii forţele şi energiile enorme care fierb în interiorul acestuia, inclusiv vulcanii.

Semnul complementar al *Capricornului, Cancerul,* va avea o influenţă deosebită asupra vieţii spirituale a oamenilor. Marele maestru al acelei epoci va dezvălui umanităţii misterul surselor de energie inepuizabile şi ascunse în sufletul omului, care îi dăruiesc acestuia acele facultăţi pe care cei ignoranţi le numesc „supranaturale”. Am putut vedea pe întregul pământ şcoli publice în care copiii învăţau deja să îşi controleze facultăţile superioare, lucru care nu este posibil în cazul nostru decât în ceea ce îi priveşte pe candidaţii la statutul de preot. Cunoaşterea se va extinde astfel în

cercuri din ce în ce mai mari.

Subit, imaginile au dispărut, iar eu mi-am revenit la starea de conştiinţă normală. Eram întinsă pe pat, ameţită de viziunile pe care le avusesem. Ptahhotep era lângă mine, şi după ce mi-am revenit complet în simţiri, m-a ajutat să mă ridic.

— Aşa cum ai putut observa, copila mea, locuitorii pământului vor continua să primească iniţierea în grupuri mici, care vor deveni din ce în ce mai mari, influenţându-se reciproc. Un om poate primi personal iniţierea *în cadrul unei singure vieţi. O naţiune* poate primi şi ea iniţierea, cu condiţia să se ridice pe eşalonul superior al dezvoltării şi să îşi împlinească misiunea pe pământ. Va veni vremea când *întregul pământ* va putea fi iniţiat, după ce va parcurge complet cercul celor patru feţe ale lui Dumnezeu, trecând pas cu pas prin toate stadiile iniţierii, printr-o dezvoltare sistematică, pentru a ajunge în cele din urmă la spiritualizarea plenară, la eliberarea de materie. Dar acest proces va dura o perioadă care nu poate fi exprimată în măsuri terestre. Pământul va trebui să parcurgă încă de nenumărate ori cercul zodiacal. Eu te-am ajutat să vezi doar o porţiune minusculă din acest drum infinit de lung. Istoria terestră a umanităţii nu reprezintă efectul hazardului. Este important să ştii că fiecare pas al dezvoltării se face în funcţie de providenţa divină, de planul divin. Un om poate parcurge acest drum atât de lung într-o singură viaţă, dacă îşi concentrează întreaga voinţă pentru îndeplinirea acestui scop.

Apoi Ptahhotep m-a binecuvântat şi, luându-şi rămas bun, mi-a spus:

— Revino mâine, am ceva extrem de important să-ţi comunic.

Ultimele pregătiri

A doua zi, timpul până la întâlnirea cu Ptahhotep mi

s-a părut incredibil de lung, dar atinsesem un autocontrol atât de bun încât chiar dacă trăiam o emoţie profundă, mi-o puteam controla. Perfect conştientă, observam efectele evenimentelor exterioare asupra nervilor mei, iar dacă nu doream acest lucru, refuzam pur şi simplu să fiu tulburată. Ori de câte ori trebuia să apară o reacţie naturală, îmi filtram conştiinţa între fenomenul respectiv şi centrii mei nervoşi şi ceream de la sistemul nervos un calm absolut. Acum însă, când Ptahhotep mi-a spus că are ceva important să îmi spună, am simţit cum inima îmi bate nebuneşte.

A venit în sfârşit seara. Am alergat la Templu, apoi mi-am tras sufletul şi am pătruns calmă în sala de recepţie. Ptahhotep m-a primit ca de obicei. Faţa sa nobilă strălucea, afişând un calm perfect, astfel încât îmi era imposibil să descifrez ceva pe ea.

— Fetiţa mea, îţi poţi stăpâni acum facultăţile minţii şi forţele naturale ale corpului tău, de care ai devenit conştientă. De acum înainte nu va mai depinde decât de tine, de voinţa ta, dacă vei da curs sau nu unei forţe sau alta. Nu mai eşti sclava naturii în spiritul, sufletul şi corpul tău. Trebuie să-ţi atrag totuşi atenţia că posibilitatea de a redeveni captivă nu este deloc exclusă. *Dacă îţi vei dori însă conştient acest lucru,* nimeni şi nimic nu te va putea împiedica să-ţi păstrezi această libertate spirituală, dar nici să cazi din nou sub autoritatea energiilor care emană din *Sinele* tău. Voinţa divină – care reprezintă legea – face ca orice fiinţă să se bucure de un liber arbitru absolut. Nimeni nu are dreptul de a viola această libertate a altuia. De aceea, va trebui să fii vigilentă în permanenţă şi să-ţi păstrezi continuu autocontrolul.

Ai atins nivelul pe care poţi primi iniţierea. Aminteşte-ţi că omniscienţa şi omnipotenţa pe care le conferă iniţierea sunt dublate de o responsabilitate pe măsură. De aceea, va trebui să te hotărăşti definitiv dacă te simţi pregătită să primeşti iniţierea şi să accepţi

enorma responsabilitate pe care o presupune aceasta.

Du-te aşadar acasă şi rămâi trei zile într-o tăcere absolută. Dacă eşti într-adevăr ferm decisă, vei veni la mine în cea de-a patra zi, cea cu lună nouă, iar tatăl tău te va însoţi pentru a te pregăti să primeşti ultimele instrucţiuni.

Aş fi vrut să-i spun că mă simt deja pregătită şi că ştiu că el cunoaşte această hotărâre a mea. Dar regulile trebuie respectate, aşa că m-am înclinat adânc în faţa lui Ptahhotep şi am ieşit.

În cele trei zile care au urmat mi-am luat rămas bun de la toate ataşamentele mele personale. Ştiam că atunci când voi reveni – iniţiată – de la Templu, voi fi o fiinţă complet transformată.

M-am dus încă odată în grădina în care, copil fiind, mă plimbam printre flori împreună cu mama. Am căutat toate locurile mele preferate de joacă de mai târziu, sau în care stăteam şi visam la viaţa care va urma. M-am oprit în fiecare dintre aceste locuri câte o clipă, luându-mi rămas bun de la fiecare floare, de la fiecare copac, şi simultan, de la fetiţa care a fost cândva atât de fericită aici. Mi-am vizitat apoi peştii roşii care înotau în marele bazin şi pe care i-am hrănit încă de când abia învăţam să merg. Buna mea mamă, subţire şi îmbrăcată în alb, mă ţinea de mână ca să nu cad în apă.

Chiar şi astăzi îi mai simt încă fiinţa eterică atât de rafinată în jurul meu. Am rămas foarte ataşate una de cealaltă, şi ştiam că potrivit legii reîncarnării, ea va fi cea care mă va ajuta să trec pragul dintre această lume şi cea de dincolo, la fel cum m-a ajutat să intru şi în această lume, primindu-mă în pântecul ei.

M-am dus apoi la lei, pentru a-mi lua rămas bun de la ei. Nefiind încă iniţiată, nu am putut pătrunde încă – conform regulii – în cuşca lor decât în prezenţa gardianului, dar era pentru ultima oară când acesta trebuia să mă însoţească, întrucât iniţierea urma să-mi dea putere asupra tuturor animalelor, iar eu nu voi mai

avea nevoie de protecţie.

Numai leii familiei regale erau păstraţi aici: magnificul leu al tatălui meu, care rămâne întotdeauna alături de el în timpul audienţelor, ca semn al puterii sale supraomeneşti. Erau apoi leii care ne trăgeau atelajul, şi în sfârşit, cei doi lei tineri ai mei: Shu-Ghaar şi Shima. Aceştia erau puii leului tatălui meu, de la care moşteniseră inteligenţa şi o sensibilitate extremă. Erau două exemplare magnifice din rasa lor, care mă iubeau de parcă aş fi fost o leoaică. Îndeosebi Shu-Ghaar era atât de îndrăgostit de mine încât devenea gelos şi iritat dacă o mângâiam şi pe Shima. Trebuia să fiu întotdeauna atentă ca pasiunea lui să nu se transforme într-o criză oarbă de gelozie, care ar fi putut fi foarte periculoasă! De îndată ce am intrat în staul, Shu-Ghaar a fugit la mine şi şi-a plasat capul puternic sub mâna mea ca să-l mângâi după urechi, pe gât şi pe coamă. Ca întotdeauna, şi-a manifestat intenţia de a-mi linge faţa. Trebuia să fiu foarte diplomată ca să mă sustrag acestei dovezi de iubire fără a-i răni susceptibilitatea. I-am întins o bucată de carne caldă şi sângerândă, şi am profitat de perioada în care a devorat-o pentru a o mângâia şi pe Shima, dându-i partea sa de carne.

În cea de-a treia zi, înainte de apusul soarelui, atelajul condus de lei ne-a dus, pe tata şi cu mine, la Templu. Conform ritualului, nu trebuia să scot niciun cuvânt. Chiar dacă nu ar fi fost ritualul nu am fi vorbit, căci eu şi tata ne înţelegeam perfect fără cuvinte. Adevărul poate fi comparat cu o fiinţă invizibilă care nu poate fi văzută de cei din jur decât dacă poartă haine. Dacă acestea sunt însă prea numeroase şi prea largi, noi nu ne putem face despre el decât o imagine neclară şi incompletă. Cu cât el este mai puţin îmbrăcat, în veşminte cât mai subţiri, cu atât mai clară devine imaginea noastră despre el. Dar chiar şi atunci când hainele îi revelează formele, *el rămâne acoperit, voalat, iar noi nu vedem decât hainele sale, niciodată fiinţa*

invizibilă de sub ele.

Astfel stau lucrurile cu adevărul! Cu cât ne folosim mai puţin de cuvinte pentru a exprima un adevăr, sau altfel spus, cu cât *îl acoperim* mai puţin, pentru a-i da o formă vizibilă, cu atât mai uşor îl putem recunoaşte. Totuşi, chiar aceste cuvinte de care ne folosim pentru a exprima un adevăr ne împiedică să vedem adevărul gol-goluţ, să pătrundem în esenţa sa reală. În cazul oamenilor care nu pot citi în mintea celorlalţi, cuvintele rămân singurul mijloc prin care se pot face înţeleşi de către cei din jur, fără să ştie însă niciodată ce gândesc şi ce vor să spună ceilalţi, ci doar cuvintele lor. Tata şi cu mine ne ghiceam pur şi simplu gândurile. Ce rost mai avea atunci să ne ascundem gândurile şi sufletul în spatele cuvintelor? Eram pur şi simplu *împreună* şi ne bucuram de unitatea *existenţei!*

Leii avansau cu mare viteză… iar noi păstram tăcerea, ştiind amândoi ce semnificaţie au aceste ultime ore.

Încă de dimineaţă îmi luasem rămas bun de la Menu şi de la Bo-Ghar. Menu era disperată, ca şi cum m-aş fi dus la propria mea înmormântare. Mi-a spus că avea presentimente groaznice şi mi-a fost imposibil să o consolez. Micuţul Bo-Ghar, care nu avea nici cea mai mică idee despre ce anume se petrecea, a plâns amarnic văzând că eu plec, iar Menu plânge. Când m-am aplecat ca să-l îmbrăţişez, a căzut în genunchi, mi-a strâns cu putere picioarele şi mi-a spus cu toată seriozitatea, într-o manieră de-a dreptul solemnă:

— *Regină, o, draga mea Regină, nu uita niciodată legământul pe care ţi-l fac acum. Dacă vreun pericol te va ameninţa vreodată, indiferent în ce circumstanţe, eu te voi salva, chiar dacă pentru asta va trebui să vin până la celălalt capăt al lumii! Nu uita niciodată acest lucru! Dumnezeu mi-e martor: eu te voi salva!*

Dragul de Bo-Ghar! Dorea să mă salveze! Dar de ce ar fi putut să mă salveze? Dacă Ptahhotep mă considera

pregătită pentru a primi iniţierea, ce pericol m-ar mai fi putut ameninţa? Şi de ce o fi adăugat că va veni *până la celălalt capăt al lumii* ca să mă salveze? Doar locuia împreună cu mine, de ce ar fi trebuit să plece atât de departe? Nu mai aveam însă timp să meditez la cuvintele lui. Sosise timpul să plec. I-am îmbrăţişat pe amândoi şi m-am dus la apartamentele tatei.

Acesta m-a primit cu seriozitate şi tristeţe şi am putut vedea în privirea lui că era puternic interiorizat. Oare vedea şi el vreun eveniment funest în viitorul meu? M-a îmbrăţişat, şi-a pus mâna dreaptă pe capul meu şi m-a binecuvântat. Apoi am plecat.

Ptahhotep ne aştepta în micuţul său salon de recepţie. Înainte de a intra, l-am văzut pe coridor pe Ima. Faţa sa angelică era strălucitoare; m-a încurajat din priviri, după care a dispărut. Ştiam că iubirea lui fraternă m-a susţinut în toate testele dificile prin care am trecut. Tata m-a condus la Ptahhotep şi mi-a pus mâna în mâna acestuia. M-a privit pentru ultima oară cu iubire, după care a plecat.

— Copila mea dragă, a început Ptahhotep, astăzi se împlineşte un mare ciclu al legii prin care se manifestă destinul tău în lumea timpului şi a spaţiului. Acest ciclu – parcursul tău terestru – a fost prestabilit chiar în momentul în care te-ai despărţit pentru prima oară de unitatea divină: efectul seamănă cu un bumerang care a fost lansat şi care poartă deja în el chiar în momentul lansării toate forţele care îi determină circuitul şi distanţa pe care o va parcurge, dar şi timpul necesar pentru a reveni la punctul de plecare.

Caracterul tău actual şi destinul tău sunt alcătuite din aceleaşi forţe, ambele fiind rezultatele unor cauze şi ale unor efecte, ale unor acţiuni şi reacţii, ale faptelor şi experienţelor din nenumăratele tale vieţi anterioare prin care s-a manifestat *Sinele* tău şi care s-au cristalizat în cele din urmă în personalitatea ta actuală. Cum este caracterul îţi este şi destinul, deci şi viitorul. *Sinele* îşi

emană energiile sale creatoare în actuala încarnare prin filtrul caracterului, iar aceste energii creează în străfundul sufletului *viziuni onirice* care sunt proiectate în exterior, în lumea materială, unde se manifestă sub forma „persoanei” şi a „destinului”. *Sinele* emană aceleaşi forţe creatoare în toţi oamenii, dar enorma diferenţă între aceste viziuni onirice – faptul că există persoane şi destine atât de diferite – se datorează nenumăratelor influenţe la care au fost supuşi oamenii de la căderea lor din unitatea paradisiacă.

Aceste proiecţii în viitor ale *Sinelui* nu sunt încă materializate, dar îşi aşteaptă realizarea în străfundurile sufletului, în inconştient; ele pot deveni „realitate” sau pot rămâne simple „viziuni onirice” în funcţie de *nivelul de conştiinţă cu care se identifică omul. „Visul” este şi el o „realitate” în lumea energiilor, o lume imaterială şi creatoare de imagini. De altfel, ceea ce se petrece pe pământ şi ceea ce noi numim „realitate” nu este altceva decât un vis, o proiecţie a Sinelui, cu singura diferenţă că ea acţionează la nivel material şi este proiectată în atmosfera pământului.* Destinul este aşadar o proiecţie încarnată a viitorului, un vis materializat.

Atât timp cât omul se lasă guvernat de voinţa *Sinelui* său, adică de voinţa divină, el poate deveni pe plan material, adică în aşa-zisa realitate, *tot ceea ce doreşte în mod conştient.* Altfel spus, el îşi controlează întru totul destinul. Căci *Sinele* omului are facultatea de a putea anihila visele care îşi aşteaptă realizarea în inconştientul său şi de a le transforma în energie spirituală. În măsura în care omul nu se identifică însă cu *Sinele* său, ci cu forţele care emană din natura sa inferioară, din corpul său, pe care le recunoaşte ca fiind ale sale, destinul nu îi mai împlineşte *propriile lui* dorinţe, ci dorinţele corpului său, chiar dacă el este convins că acţionează din propria sa voinţă. El pierde astfel controlul asupra roţii destinului său şi rămâne în mâna energiilor oarbe ale fatalităţii. În acest caz,

„viziunile sale onirice”, proiecţiile sale, se vor îndeplini negreşit, transformându-se în evenimente reale pe planul terestru.

În timpul iniţierii şi înainte de a ieşi din conştiinţa ta fizică pentru a te trezi faţă de *conştiinţa cosmică divină a Totalităţii,* energiile pe care le-ai creat de-a lungul eternităţii prin acţiunile tale şi prin efectele lor, a căror sinteză corespunde caracterului tău actual şi care aşteaptă acum în inconştientul tău momentul realizării lor (la fel ca nişte seminţe care îşi aşteaptă germinarea), aceste energii deci *îţi vor apărea* în conştiinţa ta *sub forma viselor.* Tu nu le poţi distruge, căci ele îşi au originea în forţele creatoare, dar poţi evita coborârea lor la nivel material pentru a prinde formă, dacă *te vei scufunda cu conştiinţa ta până în străfundurile ultime ale sufletului tău, acolo unde aşteaptă în stare latentă aceste forţe momentul în care le vei trezi la viaţă, astfel încât să trăieşti tu însăţi aceste vise ca şi cum ar fi o realitate.* „A trăi sau a face experienţa directă” înseamnă retragerea în conştiinţă a forţelor care au fost proiectate în exterior pentru a le trăi sub forma unor *stări de conştiinţă.* În acest fel, tentaţia interioară pe care o conţin forţele respective se amortizează. Energiile lor slăbesc, ele nu mai acţionează şi sunt distruse. În timpul iniţierii îţi vei trăi aşadar întregul tău destin, sub forma unor stări de conştiinţă diferite, a unor viziuni onirice care transcend timpul şi spaţiul. Vei fi eliberată astfel de „persoana” ta, şi implicit de destinul tău personal. Vei ajunge să îţi consideri astfel corpul ca un simplu instrument impersonal al lui Dumnezeu. Trebuie să ştii că toţi iniţiaţii au misiunea de a rămâne pe pământ pentru a elibera restul „proiecţiilor”, toate celelalte persoane, din lanţurile materiei, din închisoarea corpului lor, salvându-le astfel de ghearele destinului orb şi ajutându-le să regăsească starea de unitate spirituală şi divină, căci toţi cei care s-au separat de această unitate şi au căzut pe planul material trebuie să îşi regăsească drumul către

Grădina Edenului, pentru a pătrunde din nou în starea paradisiacă a unităţii.

Dacă un iniţiat se angajează însă în direcţia opusă, creându-şi realităţi personale cu ajutorul energiilor sale spirituale superioare, lucrând cu forţele creatoare supreme la nivelul conştiinţei sale personale şi al corpului său, el va cădea mai jos decât omul obişnuit care ar face acelaşi lucru. Omul obişnuit nu poate direcţiona în planul material decât forţele care emană din fiinţa sa materială. El trăieşte experienţa forţelor fizice în corpul său, dar acest lucru nu înseamnă o cădere pentru el, căci el manifestă energiile chiar pe nivelul lor de provenienţă: *forţele materiale rămân pe nivelul material.*

În schimb, iniţiatul nu mai lucrează cu forţele fizice, iar dacă direcţionează energiile spirituale elevate către corpul său, acest lucru înseamnă pentru el o a doua cădere. Cu cât energiile sunt mai elevate, cu atât mai vertiginoasă este căderea lui.

Dacă doreşti să primeşti iniţierea, trebuie să nu uiţi niciodată că ceea ce un om obişnuit poate face fără să fie pedepsit, ţie nu îţi este permis în calitate de iniţiată, căci atunci tu nu vei mai emana forţe umane, ci divine. Dacă vei direcţiona aceste energii către trupul tău îţi vei arde centrii nervoşi şi vei dispărea – la fel ca o cometă – în abisurile cele mai întunecate.

Exerciţiile de pregătire te-au antrenat pentru înţelegerea acestor adevăruri. Poţi aşadar să-mi dai răspunsul în deplină cunoştinţă de cauză: ai curajul să accepţi legile, pericolul şi enorma responsabilitate, doreşti să primeşti iniţierea, sau preferi să renunţi pentru a-ţi continua viaţa obişnuită potrivit legilor FIINŢEI tale umane?

Am păstrat o clipă tăcerea, după care am răspuns, pe tonul cel mai serios şi mai decis cu putinţă:

— Părinte al sufletului meu, în timpul anilor de pregătire am avut suficient timp pentru a mă decide

între o viaţă trăită la Templu şi viaţa mondenă. Iar în timpul ultimelor trei zile m-am concentrat din nou asupra acestei întrebări. Tânjesc după starea de unitate divină. Am luat aşadar decizia: te implor să-mi acorzi iniţierea.

— Aşa să fie, şi *Dumnezeu să fie alături de tine.* Acum urmează-mă!

Ne-am ridicat şi am plecat.

Marele preot m-a condus la o mică celulă în care urma să-mi petrec următoarele zile, consacrându-mă exclusiv asupra exerciţiilor destinate atingerii celui mai înalt nivel de puritate al gândurilor mele, al sufletului, sângelui şi chiar corpului meu. Cât timp am fost eleva şcolii de neofiţi am fost nevoită să accept o dietă foarte severă pentru *a-mi transforma chimic* toate celulele corpului şi pentru a-mi dezvolta forţa de rezistenţă necesară pentru a putea suporta vibraţii din ce în ce mai înalte. Fiecare modificare chimică a materiei antrenează implicit rezistenţa acesteia faţă de forţele care trec prin ea. Acum trebuia să ating punctul culminant al procesului. În această perioadă nu am mâncat decât rădăcini şi ierburi speciale, pe care le mestecam foarte bine, căci nu trebuia să le înghit decât sucul. Aceste ierburi şi rădăcini acţionează îndeosebi asupra organelor de eliminare, dar şi pentru întărirea inimii şi a nervilor, pentru ca procesul să nu slăbească organismul.

După numai câteva zile am început să mă simt incredibil de uşoară, aproape imaterială, în timp ce facultăţile mele de concentrare spirituală s-au amplificat până la un punct pe care nu-l mai atinsesem niciodată în viaţă; niciodată până atunci nu gândisem atât de clar şi nu putusem percepe cu o acuitate atât de perfectă adevărurile spirituale. Un post simplu, fără aportul de plante energetice, permite atingerea unui nivel ridicat de concentrare, dar nervii organismului pot suferi foarte mult de pe urma lui, căci deşi postul îi face hipersensibili, el îi şi slăbeşte deopotrivă. Aceste plante au aşadar menirea de a elimina toate dezavantajele

postului negru.

Zilele au trecut. A sosit în sfârşit noaptea cu lună plină. Profund interiorizată, m-am dus la Ptahhotep şi am intrat în salonul lui chiar în momentul în care soarele dispărea la orizont.

— Urmează-mă, mi-a spus Ptahhotep, luând-o înainte.

M-a condus apoi prin Templu până la masa de sacrificiu, pe care am înconjurat-o, oprindu-ne în faţa zidului. Imensele blocuri de piatră erau îmbinate cu o precizie remarcabilă, a cărei explicaţie o cunoşteam de-acum. Ptahhotep s-a aşezat în faţa blocului central, care s-a întors în jurul propriei axe şi a deschis astfel o cale de acces, de unde începea o scară.

Am coborât treptele şi am urmat apoi un coridor foarte lung. Simţul meu de orientare şi senzaţia de sufocare din plămâni mi-au indicat faptul că ne afundam sub pământ. Uimitor era că nu puteam observa niciun fel de umezeală a zidurilor, nici mirosul tipic, ci dimpotrivă, aerul era foarte proaspăt şi stimulativ, chiar cu un anumit parfum de ozon. Lungul pasaj subteran ne-a condus către o nouă scară, pe care am urcat-o. Au urmat alte pasaje, unele largi, altele strâmte, tot felul de camere umplute cu aparate necunoscute şi de neînţeles pentru mine. În sfârşit, am ajuns într-o cameră mare.

Toate aceste pasaje, coridoare, camere, erau luminate ca şi cum ar fi fost la lumina zilei, deşi mi-a fost imposibil să detectez vreo sursă de lumină. Aveam impresia că ea emană direct din pietre. Echipamentul din această sală era atât de misterios încât mi-a captat întreaga atenţie. În cameră strălucea o lumină puternică. În interior se afla un obiect ciudat, mare, în formă de prismă, care nu părea să fie compus din materie solidă, ci dintr-o lumină concentrată, solidificată. Masa luminoasă emitea o lumină neobişnuită, care ilumina întreaga cameră.

În timpul unei vizite făcute la un olar am avut ocazia

să privesc prin geamul de control al furnalului său. Am văzut atunci mai multe recipiente aliniate, încălzite până la alb, într-o stare de transparenţă perfectă. Puteai să le priveşti pe toate unele prin altele. Toate iradiau lumină. Acum trăiam aceeaşi impresie, în faţa acestei imense prisme luminoase, care iradia aceeaşi lumină surprinzătoare. În schimb, nu iradia *niciun pic de căldură!*

În cameră se mai aflau şi alte obiecte necunoscute, alcătuite dintr-o materie la fel de ciudată şi cu forme atât de deosebite încât îmi era imposibil să-mi dau seama la ce serveau. Dar nu era momentul să contemplu toate aceste instalaţii. Iniţierea şi experienţele pe care urma să le trăiesc îmi focalizau întreaga atenţie.

Ptahhotep m-a condus în colţul cel mai îndepărtat al camerei, către un bloc lung de piatră, golit în interior, care semăna cu un sicriu şi pe care nu-l observasem iniţial. Aici, mi-a spus:

— Până acum ai avut mereu ocazia să auzi de iniţiere, *de ceea ce înseamnă ea,* dar nu ai aflat niciodată *cum* se desfăşoară ea.

În timpul iniţierii, corpul candidatului este supus unei frecvenţe mai ridicate decât cea care corespunde nivelului său, pentru ca şi *conştiinţa sa să se poată ridica pe acest nivel elevat!*

Numai cel care a urmat o pregătire strictă şi foarte profundă poate fi iniţiat pe acest nivel extrem de înalt fără niciun fel de pericol. Numai cel care îşi poate controla corpul cu o voinţă de fier, cu ajutorul intelectului şi al raţiunii sale, îşi poate acorda nervii la vibraţii superioare.

Ştii deja că un animal nu îşi poate schimba condiţia, fiind incapabil să suporte frecvenţe superioare celor specifice eşalonului animal. Spre exemplu, dacă am trece printr-o maimuţă un curent energetic pe frecvenţa specifică omului, aceasta ar suferi de crampe nervoase, după care ar muri în urma unui şoc.

Singur omul poate suporta fără să moară frecvenţe specifice octavei superioare, adaptându-se la ele. Astfel, un om obişnuit cu un corp suficient de bine pregătit ar putea suporta fără niciun pericol vibraţiile unui geniu, adică frecvenţele celui de-al cincilea nivel. El ar simţi chiar o stare de fericire divină. Căci atât timp cât rămâne suportabilă, orice frecvenţă superioară trezeşte în fiinţă un sentiment de mare fericire. Dacă este depăşit un anumit nivel, vibraţia poate deveni însă o adevărată tortură, căci nervii nu pot îndura prea mult timp această tensiune excesivă pentru ei.

Vibraţiile inferioare celei specifice individului provoacă depresii, teamă şi disperare. Dacă după experienţa fericirii divine, omul obişnuit ar face eforturi repetate, din dorinţa de a regăsi această fericire, şi ar ajunge astfel la iniţierea pe nivelul cinci de conştiinţă, nervii şi celulele corpului său s-ar obişnui treptat cu noua vibraţie şi s-ar adapta la ea. El s-ar ridica astfel pe octava superioară, devenind un geniu adevărat, şi ar trăi în continuare alimentat de un flux constant de intuiţii.

Orice fiinţă intuitivă cunoaşte sentimentul de fericire asociat cu starea de conştiinţă intensificată. Cei care beau vin sau care se folosesc de droguri chimice *caută de fapt aceeaşi fericire, amplificând tensiunea aplicată nervilor lor.* Revenirea la propriul lor nivel îi face să coboare însă de fiecare dată tot mai jos…

Marea *iniţiere* constă în conducerea prin corp a *tuturor curenţilor energetici care corespund celor şapte nivele de conştiinţă,* începând cu cel mai de jos şi progresând treptat până la energia divină creatoare supremă. Candidatul este astfel iniţiat în toate forţele şi devine conştient *pe toate nivelele.* Candidatul care supravieţuieşte acestei probe demonstrează astfel că a învăţat să îşi ridice nivelul de conştiinţă, şi implicit forţa de rezistenţă a corpului său, până la cel de-al şaselea grad. În caz contrar, el ar muri.

În timpul iniţierii şi cu ajutorul curenţilor de forţă,

candidatul atinge cel de-al şaptelea nivel, cel divin, lucru pe care nu l-ar putea realiza niciodată prin propriile sale mijloace. Căci o fiinţă umană nu poate prin propriile sale eforturi să atingă iniţierea pe nivelul divin creator. Aici intervine marea schimbare: el trece de la atitudinea sa încă negativă şi „receptivă” la o atitudine pozitivă şi „emisivă”, dar pentru asta are nevoie de ajutor. Se întâmplă uneori ca unii candidaţi să fie atât de perfect pregătiţi în mod natural încât să poată primi iniţierea pe nivelul şapte printr-o simplă punere a mâinilor pe capul lor. Ei trec astfel direct la *conştiinţa de Sine cosmică divină.* Aceşti iniţiaţi nu mai ies apoi niciodată din conştiinţa divină, căci şi-au încheiat ciclul conştiinţei absolute, cu toate experienţele necesare, şi nu le mai rămâne de făcut decât ultimul pas: unificarea celor două jumătăţi complementare devenite deja perfect conştiente. Doar pentru acest lucru mai au nevoie de un mic ajutor din exterior. Odată trecut acest pas, ei continuă să trăiască de-a pururi în starea de conştiinţă divină.

În Templul nostru, un candidat care nu s-a dezvoltat încă plenar până la cel de-al şaptelea nivel de conştiinţă are totuşi posibilitatea de a primi această iniţiere, dacă este deja conştient pe cel de-al şaselea nivel şi dacă şi-a antrenat suficient de bine corpul fizic. Acest ajutor din exterior pe care îl reprezintă iniţierea îi deschide candidatului calea către *Sinele* real şi îi permite conştiinţei sale să se racordeze la curentul forţelor divine. În continuare, acest candidat nu îşi poate păstra în permanenţă această stare divină a conştiinţei de Sine. El revine la starea sa precedentă, dar îşi aminteşte de fericirea pe care a simţit-o în timpul iniţierii şi întrucât calea către Dumnezeu i-a fost deschisă, el are de-acum posibilitatea să atingă cel de-al şaptelea nivel de conştiinţă prin propriile sale forţe, mai rapid şi mai uşor decât dacă ar parcurge lungul drum al experienţelor terestre şi al trezirii progresive a conştiinţei sale.

Iniţierea în Templu reprezintă un ajutor care le permite multor persoane să se apropie de marea fericire a fuziunii cu Sinele lor divin.

Există însă un pericol real ca persoana astfel iniţiată să nu poată rezista tentaţiilor terestre înainte de a se ridica prin propriile sale mijloace până la statutul de om-Dumnezeu. Fără iniţiere nu poate fi vorba de niciun pericol: dacă omul îşi încheie ciclul de vieţi după ce a încheiat lungul drum al muritorilor până la marele *ţel,* deci până la întoarcerea în Grădina Edenului, înseamnă că el a experimentat totul, că nimic nu-i mai este necunoscut. El va atinge nivelul divin după acumularea tuturor experienţelor necesare de pe fiecare eşalon, transcenzându-şi astfel puţin câte puţin persoana psihică. Dar pentru a ajunge pe acest nivel, el are nevoie de o întreagă perioadă a creaţiei.

Voinţa divină permite însă ca marea iniţiere să fie conferită în Templu, în pofida acestui pericol, încă o vreme de acum înainte. Mulţi au fost şi sunt cei şi-au găsit aici mântuirea şi calea către Dumnezeu. Iar cei câţiva care au căzut după iniţiere se vor reîncarna mai târziu, atunci când umanitatea va fi complet abandonată sieşi. Ei îşi vor aminti de marile adevăruri trăite în timpul iniţierii şi le vor proclama semenilor lor din acele timpuri, prin cuvinte, scrieri sau prin acţiunile lor. Misterul iniţierii în Templu va mai rămâne încă protejat o vreme de acum înainte. Când pe pământ puterea va fi preluată însă din ce în ce mai mult de oamenii cu orientări materiale, noi vom închide piramida iniţierii din interior, blocând intrarea cu blocuri de piatră, iar camera iniţierii va fi dematerializată. Misterul energiei creatoare nu trebuie să cadă în niciun caz în mâinile celor neiniţiaţi. Mii de ani mai târziu, când oamenii vor pătrunde în piramidă, ei nu vor mai găsi nimic în camerele închise din interior, absolut nimic, nici măcar schelete umane.

Astăzi mai există încă destui oameni pe pământ care

îndeplinesc condiţiile pentru a primi marea iniţiere. De aceea, este de datoria noastră să le-o acordăm tuturor candidaţilor, după avertismentele necesare, *dacă şi-au manifestat de trei ori dorinţa de a o primi.*

Prin iniţiere, candidatul devine conştient pe fiecare eşalon al creaţiei. Toate părţile inconştiente ale sufletului său devin acum conştiente; nu se mai poate vorbi acum de un subconştient sau de un supraconştient al acestuia. În timpul iniţierii, conştiinţa candidatului devine *conştiinţa absolută a Totalităţii.* Iniţierea închide ciclul care a început în momentul căderii sale din starea de unitate, când el a devenit conştient în sânul materiei, deci în corp. Candidatul se uneşte acum în mod conştient cu jumătatea sa complementară care reprezenta până atunci partea inconştientă a sufletului său, o reflectare negativă, o fiinţă străină, dar care, prin puterea sa de atracţie, se manifesta în corp ca o forţă motrice, dând naştere unei stări constante de nostalgie şi de agitaţie interioară. Conştiinţa candidatului se întoarce acum la unitatea primordială, iar el nu mai are nicio jumătate complementară, *căci aceasta a fost adusă la lumina conştiinţei.* Noi numim această uniune „căsătoria mistică”.

Cuvântul „căsătorie” se referă la fuziunea principiului pozitiv cu cel negativ. Pe pământ, ea nu reprezintă decât o tentativă zadarnică de a găsi în corp unitatea cu o altă fiinţă. Căsătoria spirituală mistică se derulează *în planul conştiinţei* şi conduce la o realizare, la o împlinire perfectă şi infinită. De fapt, fuziunea cu propria ta jumătate complementară înseamnă fuziunea cu Dumnezeu. Şi astfel se închide ciclul!

Corpul uman este astfel conceput încât are câte un centru nervos pentru fiecare octavă de vibraţii. Pe de o parte, aceşti centri nervoşi sunt distribuitorii care difuzează în sistemul nervos vibraţiile primite de la centrii superiori. Pe de altă parte, ei reprezintă nişte transformatori care convertesc aceste vibraţii,

transmiţându-le apoi centrilor inferiori.

În cazul omului obişnuit, transformatorii din centrii nervoşi lucrează în mod automat, adică inconştient. Omul nu îi poate controla. El este supus legilor naturii şi nu ştie ce se întâmplă în corpul sau în sufletul său, şi cu atât mai puţin în inconştientul său.

În timpul iniţierii candidatul este alimentat cu un curent de forţă foarte elevat, pentru a face experienţa conştientă a celor şapte centri nervoşi principali şi a energiilor lor corespondente. El începe prin a-şi coborî conştiinţa până la nivelul sferei inferioare a creaţiei, pentru a face aici experienţa forţelor care o guvernează. El trebuie să controleze aceste forţe. *Aceasta este prima probă.* Dacă reuşeşte să treacă de ea, candidatul urcă pe cel de-al doilea eşalon, pe cea de-a doua octavă a vibraţiilor, pe care trebuie să o recunoască şi să o controleze. *Aceasta este cea de-a doua probă.* El trece apoi în mod similar, succesiv, prin a treia, a patra, a cincea, a şasea, şi în cele din urmă a şaptea octavă a vibraţiilor, iar dacă reuşeşte la toate probele şi *îşi păstrează controlul* pe toate nivelele, el devine un iniţiat.

Conştiinţa este sinonimă cu lumina, în timp ce inconştientul reprezintă întunericul. Atunci când pe pământ este lumină, noi numim acest fenomen *ziuă.* De aceea, în mod metaforic, fiecare stare de conştiinţă poate fi comparată cu o „zi” divină, căci *Dumnezeu se recunoaşte pe sine* pe toate eşaloanele, în *fiecare* conştiinţă, de la nivelul cel mai de jos al materiei şi până la conştiinţa de *Sine* a omului-Dumnezeu.

Activitatea, agitaţia, mişcarea caracterizează toate aceste *„zile”,* adică toate nivelele de conştiinţă. Numai în cea de-a şaptea „zi” a lui Dumnezeu nu mai există niciun fel de mişcare, nicio activitate! În cea de-a şaptea *zi,* creaţia ia sfârşit, căci atunci domneşte în ea o unitate perfectă, un echilibru desăvârşit: *Dumnezeu se odihneşte în sine!*

Iniţiatul nu devine un *om-Dumnezeu* decât atunci

când, după ce a trecut de iniţiere, reuşeşte să redevină conştient în FIINŢA eternă în timpul meditaţiei şi să retrăiască această stare, adică atunci când se ridică prin propriile sale puteri de pe nivelul şase pe nivelul divin, repetând această experienţă din ce în ce mai des, pentru a-şi consolida definitiv poziţia pe acest eşalon suprem şi a rămâne aici pentru totdeauna. Numai cel care – în conştiinţa sa – reprezintă *starea de calm şi de pace* personificată, astfel încât tot ceea ce gândeşte, ce simte şi ce face derivă din această stare, care manifestă *voinţa divină* în toate împrejurările şi o lasă să se împlinească, care nu mai emană decât *forţele pozitive,* care „dăruiesc”, ale iubirii divine, numai acela este un adevărat fiu al lui Dumnezeu: un *om-Dumnezeu! Ptah-Hotep!*

Omul-Dumnezeu manifestă şi controlează conştient toate cele şapte nivele ale creaţiei, dar conştiinţa sa nu se identifică decât cu cel de-al şaptelea, cu nivelul divin, niciodată cu vreun nivel inferior. El cunoaşte, controlează şi utilizează *fructele arborelui cunoaşterii binelui şi răului, dar nu le mănâncă niciodată!* El rămâne pururi conştient întru Dumnezeu, în starea paradisiacă, şi îşi armonizează în el toate cele şapte planuri într-o unitate divină: pe plan material, căci are un corp; pe plan vegetativ, căci este animat, se hrăneşte şi îşi îngrijeşte corpul la fel cum ar face cu un instrument extrem de util; pe plan animal, căci are instincte şi sentimente; pe plan uman, căci dispune de un intelect şi de facultatea de a gândi logic; pe planul geniului, căci are intuiţii şi acţionează în funcţie de cauze, nu de efecte; pe planul profetului, căci transcende timpul şi spaţiul, putând vedea în trecut sau în viitor, pentru că iubeşte întregul univers cu o iubire complet dezinteresată şi pentru că înţelege totul, pentru că ajută toate creaturile să se elibereze de lanţurile acestei lumi; şi pe planul *omului-Dumnezeu,* căci este omniscient, omnipotent, este cel care este, FIINŢA eternă, *viaţa* însăşi, *Dumnezeu!*

Aşadar, nu toţi iniţiaţii aparţin aceluiaşi nivel de conştiinţă, căci majoritatea nu reuşesc să atingă cel de-al şaptelea nivel decât mult mai târziu şi după eforturi susţinute. Aşa se explică de ce există grade diferite şi la nivelul preoţiei. Numai cel care a ajuns prin el însuşi pe cel de-al şaptelea eşalon, cel al omului-Dumnezeu, care nu se mai limitează să *aştepte* şi să *recepteze* energia divină creatoare, aşa cum o face cel care încă îşi mai aşteaptă iniţierea, ci o *emană* şi o *dăruieşte,* numai el poate îndeplini funcţia de mare preot.

Primele şase din cele şapte nivele de conştiinţă îşi primesc vibraţiile creatoare, energia vieţii, de la cel de-al şaptelea nivel, adică de la Dumnezeu. Iniţiaţii care nu au reuşit să atingă în mod conştient eşalonul divin decât în timpul iniţierii continuă să aştepte şi să primească energia vieţii de la cel de-al şaptelea plan, adică de la Dumnezeu. Numai Dumnezeu şi oamenii-Dumnezeu – care au devenit identici cu Dumnezeu – au o radiaţie exclusiv „emisivă".

La polul opus, materia – care reprezintă reflectarea negativă a lui Dumnezeu – este exclusiv „receptivă".

Fiinţele aflate pe nivele intermediare sunt parţial receptive şi parţial emisive. Ele receptează energia de sus şi o emană pe nivelele inferioare.

Astfel, planta are un efect vitalizant asupra materiei, dar primeşte energie de la cinci nivele superioare. Animalul emană două frecvenţe energetice către lumile inferioare, dar primeşte patru frecvenţe de la lumile superioare. Fiinţă umană receptează trei frecvenţe energetice de sus şi emană tot trei frecvenţe către eşaloanele inferioare. Aşadar, conştiinţa sa se află la mijloc. Geniul conştient de pe cel de-al cincilea nivel, cel al cauzelor, dăruieşte forţe creatoare celor patru nivele inferioare şi receptează forţe de pe cele două eşaloane superioare. Profetul sau iniţiatul îşi transmite vibraţiile binefăcătoare asupra creaturilor care se găsesc pe primele cinci nivele ale creaţiei, dar îşi primeşte energia

de la sfera divină; el nu este încă una cu Dumnezeu. Singur cel care – prin propriile sale eforturi – a dobândit o *conştiinţa cosmică perfectă* acţionează în fiecare direcţie şi asupra întregului univers într-o manieră exclusiv pozitivă, care dăruieşte viaţa, precum o ofrandă. El trăieşte întru Dumnezeu, în conştiinţa de *Sine* monistă.

Ai învăţat deja că *dăruirea* – emanarea dinspre tine către ceilalţi – reprezintă legea lui Dumnezeu, în timp ce *primirea* – receptarea sau contractarea – reprezintă legea materiei.

Fiecare frecvenţă are un efect puternic şi penetrant în jos, dar nu are nici cel mai mic efect în sus. Să luăm exemplul a două persoane aflate pe nivele de conştiinţă diferite. Chiar dacă este „rău”, aşa cum îl cataloghează cei din jur, omul aflat pe un nivel inferior nu-i poate face nimic celui aflat pe un nivel superior decât pe plan material, prin anumite acţiuni, dar niciodată prin radiaţiile pe care le emite, căci acestea nu au nicio putere în sus. Ele pot produce însă mult rău în jos, în eşaloanele inferioare, îndeosebi „prin privire (deochi)”. În schimb, iniţiatul îşi poate dărui şi transmite forţa sa magică superioară oricărei fiinţe vii, fără nicio excepţie.

În timpul iniţierii, forţa divină creatoare va pătrunde în coloana ta vertebrală, străpungând fiecare din cei şapte centri nervoşi principali, unul după celălalt. Vei trăi astfel experienţa acestei forţe pe fiecare eşalon, transformată în forma corespondentă nivelului respectiv; tu o vei experimenta sub forma unei stări de conştiinţă. Ţine bine minte ceea ce îţi voi spune în continuare: *atunci când devii conştientă pe o anumită octavă a vibraţiilor, tu te afli în armonie cu frecvenţa respectivă; acest lucru înseamnă că, pentru tine, această sferă reprezintă „realitatea perfectă”. După ce ai trecut cu bine proba pe un anumit nivel, te vei trezi pe nivelul următor şi vei realiza atunci că ceea ce ai trăit pe nivelul precedent nu a fost decât un vis. În schimb, dacă nu*

reuşeşti să treci cu bine de proba respectivă, dacă te vei identifica cu evenimentele fără a le putea controla, aceste viziuni onirice vor rămâne reale pentru tine şi va trebui să le trăieşti cu adevărat, de la început şi până la sfârşit, în lumea spaţiului şi a timpului. Altfel spus, corpul tău va muri în sicriu, şi tu vei continua să-ţi visezi propriile viziuni onirice de-a lungul a nenumărate încarnări, urmând calea interminabilă a muritorilor, pentru a te ridica din nou de pe nivelul inferior pe care vei cădea, luptând să atingi iarăşi sfera supremă.

Diferenţa între vis şi realitate nu constă decât în faptul că ceea ce tu accepţi drept realitate pe unul din nivelele de conştiinţă devine imediat un vis, atunci când te trezeşti pe un nivel superior de conştiinţă, dându-ţi seama că nu a fost decât o proiecţie a *Sinelui.* Orice vis este o realitate atâta vreme cât îl *crezi* real. Unica realitate obiectivă este *Sinele,* sau *Dumnezeu!*

Dacă vei reuşi la toate probele, vei trece – în vis şi în afara timpului – prin toate vieţile pe care ar fi trebuit să le trăieşti pe pământ şi te vei trezi din nou pe nivelul următor. În cele din urmă te vei trezi pe cel de-al şaptelea eşalon: *în conştiinţa cosmică a Sinelui.* În această stare divină vei deveni una cu *realitatea* unică, cu *tine însăţi,* cu *Dumnezeu.* Acesta nu va mai fi un vis, ci învierea!

Te vei elibera astfel de „persoana” ta, care este tot o proiecţie, şi vei fi eliberată de destinul tău personal. Vei fi mântuită.

Vei putea atunci să-ţi îndeplineşti îndatoririle de preoteasă, iar dacă prin eforturile tale susţinute, vei şti să regăseşti şi să păstrezi starea de conştiinţă a celei de-a şaptea sfere, vei deveni o femeie-Dumnezeu, demnă de a fi o mare preoteasă în Templu.

— Părinte al sufletului meu, mi-ai spus că este posibil să cazi de pe nivelul de conştiinţă superior chiar dacă ai primit iniţierea. Mi-ai mai spus că dacă un iniţiat se identifică cu corpul său, direcţionând către el înaltele

energii, el cade mai jos decât un om care trăieşte în realitatea materială. Apoi ai adăugat că în timpul iniţierii candidatul îşi trăieşte *întregul său destin viitor* aşa cum a fost el determinat din momentul primei căderi şi până în clipa întoarcerii sale la unitatea divină. Cum se poate atunci ca un iniţiat care în timpul iniţierii a trăit toate evenimentele, toate probele, toate tentaţiile şi toate experienţele ce i-ar putea provoca o nouă cădere, care a trecut prin toate examenele iniţierii, cum ar putea deci ca un asemenea iniţiat să recadă în lumea exterioară a celor trei dimensiuni? Dacă el şi-a visat întregul destin până la sfârşit, de ce nu şi-a visat şi căderea, ca destin viitor?

— În momentul în care bumerangul este aruncat, zborul şi timpul pe care îl are la dispoziţie sunt determinate. El poartă în el întregul său destin imuabil. Este totuşi posibil ca el să primească un ajutor din exterior într-un moment sau altul de pe orbita sa, care să-i permită să revină la punctul de plecare pe o cale şi într-un interval de timp mai scurte. Chiar dacă ajunge din nou „acasă” (în punctul de plecare) el îşi păstrează forma şi greutatea, aşa că poate fi oricând aruncat a doua oară, executând un nou circuit, *pe care îl determină el însuşi prin forma şi greutatea sa.* Iniţiatul care a obţinut iniţierea graţie unui ajutor din exterior seamănă cu acest bumerang. El îşi visează întregul viitor până la momentul întoarcerii în unitatea primordială, dar trăieşte toate aceste stări *exclusiv în conştiinţa sa.* Persoana şi circumstanţele sale personale care derivă din caracterul şi din destinul său continuă însă să rămână active în lumea materială. Iniţierea nu a pus capăt vieţii sale prezente. Acest lucru va fi valabil şi pentru tine: după iniţiere vei continua să fii fiica faraonului şi reprezentanta reginei. Iar atunci când un iniţiat nu a trecut prin *toate* experienţele terestre necesare înainte de iniţiere, dacă el nu a învăţat să recunoască şi să controleze în mod conştient toate

forţele creatoare din fiinţa lui, intrând *parţial neexperimentat în starea de unitate divină, el nu are cum să fie complet eliberat de structura personală a forţelor sale,* iar personalitatea sa nu este complet anihilată. De aceea, în toată această perioadă intermediară în care aşteaptă să poată ajunge singur şi să rămână continuu în starea de conştiinţă a celei de-a şaptea sfere, iniţiatul poartă în el posibilitatea şi pericolul căderii de pe înaltul său nivel de conştiinţă, *reîncepând o nouă roată a destinului.* Dar întrucât a devenit *conştient* de energia divină creatoare, deşi cu un ajutor din exterior, tocmai această *forţă* atotputernică îl va proiecta foarte departe de *Sine,* iar el va trebui să parcurgă un ciclu infinit mai lung decât după prima cădere, *când nu era conştient* de această forţă. Acest lucru s-a întâmplat de pildă cu magicienii negri care au distrus căminul fiilor lui Dumnezeu: ei au fost proiectaţi în sfera cea mai de jos a creaţiei. Ei se află chiar acum pe pământ, sub formă de munţi, de stânci, de pietre, şi trebuie să parcurgă întregul drum al conştiinţei, de la materia inertă şi până la om, trecând prin stadiul de plante şi animale. Unii dintre ei, mai puţin răi, nu au căzut decât pe nivelul plantelor, alţii pe cel al animalelor, şi există şi unii care s-au reîncarnat ca oameni, dar pe nivelele inferioare. Perioada unei creaţii materiale este prestabilită, *dar fiinţele individuale au întotdeauna posibilitatea să parcurgă ciclul într-un timp mult mai scurt* şi să atingă astfel scopul cu mii sau milioane de ani mai devreme. Această posibilitate nu i-a fost oferită decât omului, singurul care poate, *graţie intelectului său conştient, să facă experienţa stărilor de conştiinţă în afara timpului.* Plantele şi animalele nu pot face acest lucru. Înţelegi acum de ce animalele trebuie să sufere şi ele! Ca tot ceea ce există pe pământ, ele reprezintă manifestări limitate ale conştiinţei unor spirite cândva superioare, dar care au căzut.

În timpul iniţierii, toate forţele negative care s-au

manifestat începând din momentul căderii sunt compensate de forţe pozitive. „Datoriile” sunt astfel plătite! Dacă vei trece cu succes de probele iniţierii, vei intra într-o *stare fără destin.* Atâta vreme cât vei manifesta voinţa divină nu vei avea o personalitate, deci un destin personal. Vei fi eliberată de legea acţiunii şi reacţiei. În schimb, dacă te vei identifica în conştiinţa ta cu persoana ta, cu corpul tău, vei crea astfel o nouă roată a destinului, iar pentru tine vor reîncepe interminabilele reîncarnări.

Ai aflat acum toate consecinţele iniţierii. Te întreb pentru ultima oară: ai curajul să primeşti iniţierea?

Absolut sigură de mine, am răspuns:

— Da!

În acea clipă a intrat în cameră un bărbat înalt, cu figura nobilă. Îl cunoşteam. Era unul din preoţii cu gradul suprem, un mare preot, ca şi Ptahhotep, al cărui reprezentant era. S-a îndreptat către noi. Ptahhotep mi-a făcut semn să intru în sicriu şi să mă culc în el.

L-am ascultat.

În timp ce mă întindeam în sarcofag, Ptahhotep mi-a aruncat o ultimă privire, strălucind de o iubire infinită. Cei doi preoţi au ridicat greul acoperiş de piatră şi l-au aşezat pe sicriu. M-am trezit într-un întuneric deplin.

Iniţierea

La fel ca întotdeauna, am observat ce se petrece.

Nu se petrecea nimic.

Eram culcată într-un sicriu de piatră şi priveam în faţă întunericul. Nu era vorba însă de un întuneric perfect, căci în câmpul viziunii mele mi-a apărut o lumină fosforescentă verzuie, în jurul căreia pluteau mici puncte luminoase, care apăreau şi dispăreau. am observat aceste puncte luminoase, întrebându-mă de unde veneau şi încotro se duceau.

La un moment dat, punctele luminoase au început să

se îndepărteze unele de altele; locul în care îmi apăruse mai devreme lumina fosforescentă verzuie a rămas în beznă. Punctele luminoase nu se mai apropiau de el, ci dimpotrivă, îl evitau cu desăvârşire, descriind cercuri din ce în ce mai mari în jurul lui şi creând astfel un întuneric total, generat de absenţa luminii, un fel de gaură neagră prin intermediul căreia puteam sonda *Nimicul (Vidul)...*

Din această gaură întunecată, asemănătoare cu moartea, am văzut două puncte care se apropiau, fixându-mă la fel ca doi ochi. Nu îi puteam vedea, căci nu aveau lumină sau culoare, dar *ştiam* că doi ochi mă fixează, doi ochi care nu făceau parte din niciun corp. Erau nucleele unor curenţi energetici care au atacat, au absorbit şi au distrus punctele luminoase, acţionând asupra materiei întunecate. În faţă mi-a apărut apoi un contur fluid, în centrul căruia s-a creat o gaură întunecată, născută din această forţă invizibilă. În faţa ochilor mei consternaţi a început să prindă formă silueta unui monstru, pe care nu o puteam recunoaşte decât datorită faptului că în locul în care se afla nu exista nimic; era o imagine negativă.

Eram conştientă de faptul că acest monstru dezîncarnat era *răul* însuşi. Îl cunoşteam. I-am văzut deseori oribilele grimase pe feţele oamenilor, sub forma unor *expresii.* Dar *cauza* acelor expresii, esenţa lor, se afla acum în faţa mea, fără o faţă umană, fără corp!

Cum de nu l-am remarcat înainte? Faţa sa fără corp semăna cu aceea a unui ţap. Silueta sa lăsa în mod clar să apară două coarne, o faţă lungă şi îngustă, cu bărbiţă. Sau poate că aceste forme nu erau altceva decât *radiaţiile forţelor invizibile?* Ochii atât de apropiaţi unul de celălalt erau îngrozitori: erau ca nişte vârtejuri fără fund care atrăgeau totul către anihilarea totală.

Monstrul emana din plin forţele sale distructive, concentrându-le asupra mea prin cei doi ochi siniştri. Privirea lui îmi străpungea şi îmi penetra întreaga fiinţă, înlănţuindu-mă cu puterea lor teribilă.

O panică de nedescris mi-a paralizat inima şi toate mişcările; ochii monstrului s-au apropiat şi au devenit din ce în ce mai străpungători. Simţeam cum această fiinţă satanică – oare era chiar *Satan* însuşi? — mă poseda din ce în ce mai deplin. Mă atrăgea către el, mă copleşea cu puterea lui, şi dintr-o dată am simţit că nu mai sunt eu însămi, că *am devenit una cu el!* îi simţeam trăsăturile pe faţa mea, corpul său dezîncarnat în corpul meu, forţele sale infernale curgând prin venele mele. În faţa acestei senzaţii îngrozitoare întreaga mea fiinţă s-a contractat, a devenit rece şi a intrat în convulsie.

Am auzit atunci... nu cuvinte, ci energia care creează cuvintele, rostind următoarele:

— Eşti prada mea! Te afli în puterea mea! În zadar ai încercat să mă elimini din conştiinţa ta; îmi aparţii! Eu şi cu tine suntem una, nimic nu ne mai poate separa. Eu sunt „eul” tău şi tu eşti „eul” meu. Eşti supusă legii mele, legii răcirii, a contracţiei şi a rigidităţii. Nu simţi cum corpul ţi se crispează, cum picioarele ţi se strâng la piept? Cum se întăresc? Picioarele tale presează asupra corpului, mâinile îţi sunt încrucişate pe piept, palmele îţi sunt strânse în pumni, lipite de corp. Capul tău coboară către piept, între cei doi pumni. Te contracţi din ce în ce mai mult. Ai acum forma pe care o aveai când te aflai în matricea maternă, eşti sudată într-o singură bucată, tot mai mică, mai rece, mai rigidă, până când devii o piatră, o piatră dură şi moartă! Dar conştiinţa ta îţi permite *să ştii* că eşti moartă, că eşti prizonieră, că eşti zidită în această stâncă o perioadă fără sfârşit... o eternitate...

Priveşte în jurul tău, aceşti munţi imenşi! Vezi toate aceste stânci, aceste pietre? Priveşte *în ele,* priveşte-le fiinţa intimă, şi vei constata că toţi sunt fiinţe *conştiente,* prizonieri ca şi tine, expuşi soarelui arzător, furtunilor şi îngheţului! Celelalte creaturi, animale şi oameni, păşesc peste ele, la fel cum vor păşi şi peste tine. Topirea zăpezilor va da naştere la curenţi care le vor eroda, le vor rostogoli la vale, lovindu-se unele de altele,

scufundându-le în abis, o perioadă fără sfârşit, o eternitate…

Îngrozită, am trăit experienţa pe care mi-o descria *răul.* Infernul! Acesta era infernul! Să fii închisă vie şi conştientă în acest mormânt de piatră, fără a te putea mişca, fără a avea posibilitatea de a da măcar un semn de viaţă, să fii o piatră rigidă şi moartă… *Să fii?*

Dar nu! *Eu nu sunt aceasta! Eu* sunt închisă, zidită de vie în această piatră, dar *nu sunt* piatra însăşi, *Eul* meu *nu este materie! Eu sunt Sinele infinit,* un spirit aflat dincolo de timp şi de spaţiu!

Cu forţa interioară a spiritului, i-am strigat monstrului – aşa cum învăţasem să fac în timpul exerciţiilor mele de telepatie – fără ajutorul corpului, al gurii şi al cuvintelor:

— Nu! Eu nu sunt una cu tine şi tu nu eşti una cu mine. În esenţa noastră noi suntem separaţi pentru totdeauna, căci tu eşti moartea, iar *„Eu"* sunt *viaţa!* Noi nu vom putea fi niciodată identici! În rigiditatea ta, tu eşti copia negativă, reflexia, caricatura sursei eterne a întregii vieţi, a *„divinităţii care sălăşluieşte în ea însăşi".*

Tu nu eşti un monstru şi nu poţi speria pe nimeni. Nu eşti nici măcar *„răul",* căci tu nu ai o existenţă proprie. *Sinele* divin te-a creat şi te creează de fiecare dată când îşi asumă o formă materială, adică un corp. Tu eşti esenţa materiei, legea care guvernează materia. Ai aşadar o anumită putere asupra corpului meu fizic, pe care a trebuit să-l clădeşti la ordinul *Sinelui* meu atunci când *Eu* m-am născut în materie şi am devenit o persoană. Dar tu nu ai nicio putere asupra mea, asupra *Sinelui* meu creator, căci nu eşti nimic altceva decât *legea materiei devenită vie datorită spiritului meu. Nu eu sunt una cu tine, căci eu sunt cea care sunt, iar tu eşti una cu mine, adică cea care sunt.* Esenţa ta este contracţia, care se traduce la nivel spiritual prin *teamă.*

Acum trebuie să dispari, căci EU NU MĂ TEM.

Efectul cuvintelor mele mute a fost atotputernic. Un

întuneric total m-a înconjurat şi cu un zgomot de tunet, munţii s-au prăbuşit, stâncile şi pietrele au început să se rostogolească, pământul s-a deschis în faţa mea, cuprins de un haos indescriptibil. Dar *Eu* am rămas ferm ancorată pe cele două picioare, în pofida acestui cataclism…

După ce totul s-a calmat, iar eu mi-am revenit lent în simţiri, mi-am amintit doar că am visat un coşmar îngrozitor. Bine că m-am trezit din acest coşmar…

Prima mea senzaţie a fost una de foame şi de sete extraordinară! Dar nu doream să pierd timpul mâncând şi bând, căci scopul meu era Dumnezeu! Doream să avansez cât mai rapid posibil.

Am privit în jurul meu. Mă aflam undeva, într-o mare sală luminată de o lumină roşie. În jurul meu, persoane foarte amabile îmi întindeau platouri cu cele mai apetisante mâncăruri şi cupe de aur cu băuturi răcoritoare. Încercau să mă convingă să mănânc şi să beau împreună cu ele. Am surâs: plăcerile mesei nu au reprezentat niciodată o tentaţie pentru mine. Cum ar putea să mă reţină foamea şi setea de pe drumul către Dumnezeu?

Le-am mulţumit oamenilor pentru amabila lor invitaţie şi mi-am urmat calea. Ciudat, dar nu-mi mai era nici foame nici sete. Nu-mi puteam da seama unde eram şi ce căutam aici. Singurul lucru pe care îl realizam era că totul se învârteşte în jurul meu cu o viteză ameţitoare şi haotică. Am simţit apoi un miros ciudat, de corpuri încinse. Nu era chiar dezagreabil, dar îmi repugna.

Ochii mei s-au obişnuit treptat cu lumina ceţoasă. Mă aflam într-o peşteră în care se aflau un mare număr de bărbaţi şi femei, alungiţi pe canapele, la grămadă; unii dansau, alţii erau strâns înlănţuiţi şi făceau nişte mişcări ciudate. De-a dreptul perplexă, i-am privit întrebându-mă dacă erau beţi sau bolnavi mintal? Văzusem de multe ori animale în timpul anotimpului

amoros, ştiam cum pregăteşte natura venirea pe lume a unei noi generaţii, dar nici măcar în timpul procreaţiei, când corpul lor tremură de pasiune, animalele nu îşi pierd simţul demnităţii şi nu se comportă precum persoanele din faţa mea. Preotesele care servesc în Templul iubirii îşi îndeplinesc datoria cu nobleţe şi devoţiune, ştiind că aduc astfel o ofrandă pe altarul iubirii divine. Cum puteau aceşti oameni să se coboare până într-atât încât să facă din *actul iubirii nobile şi divine* un scop în sine? Doar erau persoane respectabile şi având un anumit rang, create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu! Se comportau însă ca şi cum ar fi fost lipsite de orice raţiune. Mi se părea că îi recunosc pe unii din demnitarii de la Curtea noastră, oameni de stat şi doamne nobile, dar ei nu mă vedeau, căci nu aveau ochi şi urechi decât unii pe alţii. Lumea exterioară nu mai exista pentru ei. *Erau captivii propriei lor imaginaţii.*

Vorbeau într-una, uitând parcă de faptul că cuvântul reprezintă o manifestare spirituală a omului. Foloseau cuvintele pentru a-şi spune lucruri fără niciun rost şi de-a dreptul ilogice. Un asemenea cuplu înlănţuit a trecut pe lângă mine. Bărbatul a întrebat-o pe femeie: „Eşti a mea?” „Sunt a ta”, i-a răspuns femeia. Ceva mai târziu, cei doi au trecut iarăşi pe lângă mine, iar bărbatul a întrebat-o pe femeie, cu ochii pe jumătate închişi: „Eşti a mea?” „Sunt a ta”, i-a răspuns din nou femeia.

Oare ce-o fi cu ei? Oare nu este suficient dacă pui o întrebare şi primeşti un răspuns la ea? Trebuie să repeţi de o sută de ori acelaşi lucru? Ce să mai spunem de întrebare… Complet absurdă! *O fiinţă umană nu îşi aparţine decât sieşi!* Ea este o fiinţă liberă, înzestrată de Dumnezeu cu dreptul inalienabil de a dispune de ea însăşi aşa cum doreşte. Cum putea crede acel bărbat că poate *poseda* o femeie? Era atât de dificil să posezi un simplu leu! Dacă nici chiar aceste animale regale nu sunt dispuse să renunţe la independenţa lor, cum putea să-şi

imagineze acel bărbat că femeia îi „aparţinea” şi de ce trebuia să-i pună de o sută de ori aceeaşi întrebare? Şi toţi aceşti oameni care se comportă atât de ridicol şi de lipsit de bun simţ... În acest moment, un bărbat puternic şi înalt s-a apropiat de mine şi mi-a spus: „Femeie frumoasă, oare nu ştii ce este aceea iubire?”

Iubirea? Ba da, ştiam ce este iubirea! Era ceva extrem de frumos, de sublim, de nobil. Când două fiinţe se iubesc pe deplin, *fără niciun fel de rezerve,* totul devine un act sacru. Dar acel lucru nu are nimic de-a face cu această pasiune a *posesiunii.* Nu puteam percepe nici cea mai mică urmă de iubire în inimile acestor oameni! Tot ce vedeam era că şi-au pierdut raţiunea, că pasiunea trupească le abrutizează şi le atacă centrii nervoşi mai rafinaţi, destinaţi manifestărilor spirituale, ţinându-i în puterea ei. Îmi era limpede că trebuiau salvaţi şi treziţi din starea lor de semi-inconştienţă! M-am apropiat de o tânără femeie, am prins-o de braţ şi i-am strigat la ureche:

— Trezeşte-te! Nu lăsa pasiunea să-ţi întunece conştiinţa! Tu eşti un spirit, nu un corp! Nu te lăsa antrenată de corpul tău, mai jos decât un animal! Trezeşte-te, mă auzi, trezeşte-te şi salvează-te cât mai este timp!

Tânăra femeie m-a privit ca o somnambulă, ca şi cum m-ar fi văzut ca prin ceaţă:

— Lasă-mă, sunt fericită, şi a continuat să danseze.

O, câtă orbire! Cum putea spera să ajungă la fericire printr-o înlănţuire corporală golită de orice *iubire spirituală?* Nu poţi trăi adevărata fericire decât la nivelul conştiinţei. Fericirea este una cu *Sinele.* Cum putea găsi ea fericirea într-un joc fizic?

— Lasă deoparte raţiunea, mi-a zis bărbatul. Nu ai cum să-ţi dai seama, căci nu ai încercat niciodată. Vino, dansează cu mine şi ai să vezi.

M-a luat de mijloc şi m-a dus în mijlocul tumultului. Se purta cu mine la fel de insensibil ca şi ceilalţi...

Dansam şi mă observam cu curiozitate… Oare urma acest contact atât de strâns să mă tulbure, să mă îmbete, aşa cum se întâmpla cu toţi aceşti oameni? Singura senzaţie pe care o aveam simţind acel bărbat atât de aproape de mine era una extrem de dezagreabilă. Respiraţia sa ardea şi mi se părea respingător să o simt atât de aproape de faţa şi de gâtul meu. Aerul expirat este viciat! De ce trebuia eu să inspir aerul expirat de el? În plus, bărbatul emana un miros care nu-mi plăcea. Mirosul de transpiraţie era cu atât mai puternic cu cât era vorba de un bărbat şi nu de o femeie. Doream să respir aer proaspăt şi să scap din acest loc frivol.

Când am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, bărbatul s-a schimbat subit, transformându-se într-un spirit inflamat, roşu şi imens, fără corp, o flacără care dorea să mă supună puterii sale. M-a înconjurat, a încercat să pătrundă în gura mea şi în corpul meu. Dar forţa pe care o emanam, energia conştiinţei mele calme şi focalizate l-a împiedicat. El nu putea să mă atingă. Flacăra a devenit încă şi mai mare, şi mai puternică, a umplut întreaga sală şi a consumat toată lumea de faţă, pe toţi cei posedaţi de această pasiune. Nu mai vedeam pe nimeni, decât o mare de flăcări care devora totul…

Eu nu am păţit însă nimic: *eu* sunt cea care sunt!

Atunci, din mijlocul flăcărilor s-au auzit o voce:

— Ai triumfat, ai trecut de această probă. Dar fii atentă! Nu m-ai învins fiindcă eşti mai puternică, nu ai cum să fii mai puternică decât mine pentru că *eu sunt focul propriului tău Eu,* ci din cauza *lipsei tale de experienţă* şi a purităţii tale care s-au ridicat între *tine* şi *mine.* Simţurile tale sunt încă adormite în corpul tău, iar acest lucru te-a salvat de data aceasta, dar fii atentă, căci ne vom revedea… *ne vom revedea!…*

Apoi, totul a dispărut, peştera, focul, fumul… Am rămas singură…

Dar ce era asta? Mi s-a părut că aud un râs sarcastic. Am privit în jurul meu. De unde venea acea

voce? Am descoperit că mă aflu pe o câmpie verde ca smaraldul şi am văzut apropiindu-se de mine o siluetă remarcabilă. Era un bărbat înalt şi frumos, înconjurat de o ceaţă deasă. Aş fi dorit să străpung ceaţa care mă împiedica să îl văd bine, dar nu reuşeam. Atunci, l-am întrebat:

— Cine eşti tu?

Silueta s-a apropiat şi mi-a murmurat la ureche, cu o voce care mi s-a întipărit profund în minte:

— O, dulcea mea iubită! Te caut de atâta vreme, de atâta vreme, de o eternitate, de când am ieşit împreună din Grădina Edenului şi am fost separaţi. În sfârşit te-am găsit! Vino în braţele mele, pune-ţi capul dulce pe pieptul meu, şi haide să ne întoarcem împreună în unitatea divină şi să ne topim în fericirea celestă. Ce bine că nu ţi-ai urmat instinctele fizice şi te-ai păstrat pură pentru mine! Tu îmi aparţii, la fel cum eu îţi aparţin ţie. Ne completăm perfect! Simţi forţa irezistibilă care ne atrage unul către celălalt, care ne leagă din ce în ce mai strâns? Vino, uneşte-te cu mine, dragă creatură, tu, care ai fost dintotdeauna unica mea logodnică celestă! Te iubesc!

I-am ascultat vocea, nu am rămas insensibilă la apropierea sa virilă, am simţit imensa forţă cu care acţiona asupra mea… dar totuşi mi s-a părut străin! Nu îl cunoşteam! Cum putea fi el jumătatea mea complementară? Nu! O jumătate complementară nu are cum să se găsească în exterior. Ptahhotep mi-a explicat că jumătatea complementară se găseşte în spatele formei manifestate, ca o reflectare complementară *în planul nemanifestat.* Nu! O fiinţă umană nu are cum să fie jumătatea mea complementară. Şi de ce îşi ascunde faţa?

— Nu ştiu cine eşti, i-am spus eu, dar oricine ai fi, trăieşti în amăgire! *Nu* ai cum să fii jumătatea mea complementară. Dacă eşti de părere că jumătatea ta poate fi găsită în lumea exterioară, caut-o în altă parte. De fapt, ea nu poate fi găsită decât în *Sine.* În lumea exterioară *nu există decât imagini proiectate ale acestei*

jumătăţi. Dar nici eu nici tu nu ne putem completa cu o imagine, cu o proiecţie. Singură unitatea divină a *Sinelui* poate aduce cu sine fericirea perfectă! Eu nu doresc să-mi găsesc jumătatea complementară decât *în mine însămi.*

— Ca s-ţi găseşti în sine jumătatea complementară trebuie să fii deja identificată în conştiinţa ta cu *Sinele* divin. Cum vrei să experimentezi consecinţa înaintea cauzei? *Sinele* divin este starea de unitate paradisiacă pe care nu o vei putea descoperi decât după ce te vei uni cu jumătatea ta complementară. Cum crezi că poţi ajunge acolo fără mine, jumătatea ta? Nu uita că în timp ce tu încarnezi o parte din totalitate, eu încarnez cealaltă jumătate. Noi suntem reflexele încarnate ale celuilalt şi ne aparţinem inclusiv ca persoane. Eu te port în subconştientul meu, la fel cum tu mă porţi în al tău, şi noi ne căutăm cu forţa irezistibilă a atracţiei paradisiace care ne uneşte. Destinul nostru ne-a reunit dintotdeauna şi o va face de-a pururi, până când vom deveni conştienţi unul de celălalt în noi şi în persoana noastră, trup şi suflet. Numai în această identitate divină vom putea atinge noi conştiinţa totalităţii, a *Sinelui* suprem. Cum vrei să regăseşti fără mine această unitate paradisiacă? Cum poţi să refuzi realitatea că noi ne aparţinem inclusiv pe pământ? Cum vrei să acumulezi fără mine experienţele care îţi sunt necesare?

Dar eu am rămas inflexibilă:

— Poţi să-mi aduci oricâte argumente, nu am de gând să cedez. Este suficient pentru mine să ştiu că tu eşti partea inconştientă a „eului” meu; nu doresc să te cunosc decât în mine, nu şi în lumea exterioară. De aceea, urmează-ţi calea şi lasă-mă să mi-o urmez pe a mea!

Auzind aceste cuvinte, silueta s-a îndepărtat, risipindu-se precum ceaţa când se ridică soarele. Am auzit încă vocea sa de departe, această voce care făcea o impresie atât de mare asupra mea:

— Voi căuta să te caut pe planul terestru, să te caut… *să te caut…*

Apoi totul a redevenit calm.

Dar eu mai doream să ştiu ceva, aşa că am strigat din toţi rărunchii:

— Ce înseamnă ceaţa aceea deasă care mă împiedică să-ţi văd faţa?

De foarte de departe, la fel ca şi ecoul bătăilor inimii mele, am auzit vocea sa:

— Această ceaţă deasă îţi acoperă *ochii tăi, nu pe mine.* Lipsa ta de experienţă este cea care te protejează de mine. Ea te-a ajutat să-mi rezişti, dar ne vom revedea… ne vom revedea…

Aş mai fi vrut să-l întreb şi alte lucruri, şi am alergat în direcţia lui. Dar nu-l mai puteam vedea. Mi-am propus să mă întorc atunci la frumoasa câmpie verde, dar nu am mai găsit calea.

O ceaţă deasă înconjura totul. Încercam în zadar să disting ceva, căci ştiam că nu sunt singură. Auzeam în jurul meu voci umane şi ştiam că între ei şi mine există o anumită legătură. S-au succedat apoi o serie de evenimente în care eu am jucat un rol important. Auzeam vocile care îmi vorbeau, şi printre ele am recunoscut-o pe cea a siluetei ascunse care mi-a făcut o impresie atât de profundă. Ştiam că această fiinţă, în diferitele sale forme, îmi aparţinea acum şi de-a pururi. Dar unde era ea? Ce spuneau aceste voci? Care erau răspunsurile mele? Nu înţelegeam… Era ca şi cum ceaţa mi-ar fi învăluit nu numai privirea, ci şi auzul. Puteam zări ici şi colo câte ceva, dar aceste lucruri dispăreau imediat. La un moment dat am văzut un turn înalt, şi am ştiut că cineva este reţinut prizonier în el – era chiar vocea siluetei voalate. M-am grăbit să-i duc hrană. Eram fiica paznicului şi trebuia să am grijă ca el să nu mă vadă. O forţă mă atrăgea însă către prizonier, doream să-l ajut…

Totul a dispărut apoi în ceaţă, şi încercând să mă

orientez, m-am trezit brusc faţă în faţă cu nişte dale de piatră pe care le spălam până când deveneau curate. Apoi am intrat iarăşi în ceaţă. Nu mai auzeam decât o singură voce, absolut identică cu a mea, care întreba: „Nu mi-aţi văzut copilul? Nu mi-aţi văzut copilul?" Aveam impresia că simt un corp foarte, foarte bătrân şi uzat, aflat într-o relaţie stranie cu al meu, care era foarte obosit. Apoi a dispărut şi acest sentiment ciudat, şi spre marea mea bucurie, ceaţa s-a ridicat…

M-am trezit din nou pe o câmpie frumoasă, pe care mergeam înainte. Aerul era proaspăt, soarele strălucea pe cer, dar fără să fie prea cald. Ce ciudat! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să simt o briză atât de plăcută la amiază. Am trăit apoi o altă surpriză: privindu-mi picioarele, am constatat că acestea erau mult mai înalte decât le ştiam eu. *Se pare că devenisem eu însămi mai înaltă!* Iată un lucru bizar! La vârsta mea nu mai creşti. Cum era posibil să fi crescut atât de brusc? Şi ce rochie era pe mine? Îmi venea să râd. Unde erau sandalele mele? Şi mâinile, cât de schimbate erau… totul era atât de ciudat, de surprinzător… ca şi cum nu ar fi fost vorba de *mine, ca şi cum aş fi visat!*

Totuşi, conştiinţa mea era lucidă, eram trează, nu visam! Am privit în jurul meu. Nu foarte departe se afla o pădure; când m-am apropiat, am văzut o căsuţă printre copaci. Ce căsuţă ciudată! Regiunea îmi era familiară, dar ştiam că nu am văzut asemenea copaci şi această căsuţă niciodată. Copacii nu semănau deloc cu palmierii noştri!

Casa se afla pe un deal, şi am urcat cărarea care ducea către ea, ştiind că îmi aparţinea. Cum era posibil acest lucru de vreme ce nu mai văzusem niciodată o asemenea construcţie, care totuşi îmi era atât de familiară? Casa nu era construită din piatră, iar acoperişul ei era puternic înclinat. Am intrat – cunoşteam această cameră – şi m-am dus direct în „camera mea". Odată aflată în micuţa cameră văruită în

alb, m-am oprit la fereastră ca să admir frumoasa privelişte care se întindea în faţa ochilor mei. Cabana şi colina erau situate la o anumită înălţime, aşa că puteam vedea priveliştea până departe. La poalele munţilor, un fluviu maiestuos curgea lent. Nave mari – ce curios, nu aveau nici rame, nici pânze – navigau pe el cu toată viteza, mult mai rapid decât navele noastre. Aveau un tub mare, vertical, din care ieşea un fum negru… Nu ştiam despre ce era vorba…

Soarele a apus. S-a lăsat seara. Priveam în zare şi aveam sentimentul ciudat că am privit de multe ori toate acele sate, pe care le cunoşteam bine şi în care se aprindeau tot mai multe luminiţe, ca nişte licurici. Se auzeau inclusiv sunete ca de tunet, la fel ca în marea piramidă. Observam cu atenţie această succesiune de luminiţe şi tunete, când de-odată s-a auzit un fel de sonerie. M-am întors către aparatul care scotea acest sunet şi am ridicat ceva ciudat pe care l-am apăsat la urechea mea. Realizam aceste gesturi ca şi cum ar fi fost extrem de naturale pentru mine, deşi nu văzusem în viaţa mea un asemenea aparat. Am auzit la ureche o voce. Era vocea siluetei din ceaţă:

— Îţi sărut mâna, scumpo. Ce faci?

— Bine, i-am răspuns eu, vreau să mă întorc acasă. Poţi veni să mă iei mâine? Inamicul este deja atât de aproape încât poate fi văzut de la fereastră cum se apropie. Este îngrozitor, vreau să fiu mai aproape de voi.

— Bine, mi-a răspuns vocea bărbatului, am să vin mâine. Dar nu crezi că ar foarte mai bine pentru tine dacă ai rămâne în pădure? Aici, în capitală, suntem bombardaţi zi şi noapte, şi lucrurile se înrăutăţesc de pe o zi pe alta.

— Nu, vreau să ajung acasă, să fiu cu voi. Am avut grijă de proprietate. De acum înainte, în aceste ore de pericol maxim, vreau să fiu alături de voi. Vino să mă iei.

— Foarte bine, văd că eşti curajoasă. Voi veni să te iau mâine după-amiază. Pregăteşte-ţi valizele. La

revedere, scumpa mea, te sărut cu drag. Noapte bună!

— Te sărut şi eu, noapte bună, i-am răspuns eu, după care am pus aparatul la loc.

Ce însemnau toate acestea? Cum se făcea că în loc să stabilim o legătură interioară, comunicam prin intermediul acelui aparat necunoscut, şi cum se făcea că auzeam acea voce *cu urechea mea fizică?* Prin minte mi-a trecut un gând: oare ceea ce trăiam acum nu era decât o simplă viziune? Poate că şi acesta nu era altceva decât un vis, o probă… Şi de ce *curaj* era vorba?

Din nefericire, de data aceasta nu era un vis, deşi aş fi dorit să mă trezesc din el, la fel ca mai înainte. De data aceasta, când m-am trezit nu m-am mai regăsit în câmpia frumoasă, şi nu am mai putut evita evenimentele. Întreaga atmosferă era încărcată de un sentiment de teamă, pe care toată lumea o trăia, astfel încât îţi era greu până şi să respiri. Inamicul se apropia de pretutindeni, iar dacă lucrurile vor continua aşa, capitala va fi asediată în câteva zile. Cei care au părăsit regiunile deja ocupate, înfruntând riscuri şi pericole enorme, povesteau lucruri de o cruzime incredibilă. Dar eram cu toţii în mâinile lui Dumnezeu, aşa că mi-am calmat inima şi nervii întinşi la maxim, spunându-mi că tot ceea ce se petrece este aşa cum trebuie să fie, *căci nimic nu se poate întâmpla fără voinţa divină.* Iar ceea ce doreşte Dumnezeu este cu siguranţă bine!

Mi-am pregătit aşadar bagajele.

A doua zi, pe la amiază, am privit pe fereastră. Când câinele nostru a început să latre, am ştiut că soţul meu sosise. Un sfert de oră mai târziu, erau împreună amândoi, câinele sărind în jurul soţului meu ca o minge de cauciuc. Am alergat să-l întâmpin şi ne-am îmbrăţişat cu afecţiune. Trăiam împreună de aproape 20 de ani, dar iubirea noastră era la fel de vie ca şi în prima zi a căsniciei noastre.

Aura lui puternică, vocea sa blândă, mâna caldă – aveau un efect calmant asupra mea. El încarna pentru

mine curajul, siguranţa, soliditatea.

— Sper că nu ţi-e teamă, mi-a spus el, surâzând.

— Nu, i-am răspuns eu, luându-l de gâtul musculos. Dumnezeu nu ne va părăsi!

M-am strâns lângă el şi mi-am aşezat capul pe pieptul lui puternic.

În timp ce ne aşezam valizele în maşină, m-am oprit o clipă. Ce fel de maşină era aceasta? Eram obişnuită să conduc cu totul altfel de atelaje… Am zâmbit în faţa acestui gând, doar cunoşteam atât de bine maşina, de vreme ce era maşina soţului meu. Dar oare cum de se mişca singură şi *nu o trăgea niciun leu?*

Mi-am dus mâna la frunte: oare înnebuneam? Lei care să tragă o maşină? Aici, în această parte a lumii? Da, la grădina zoologică existau câteva exemplare puternice, dar acestea au fost ucise din cauza bombardamentelor, căci dacă o bombă le-ar fi distrus cuştile, ar fi putut deveni periculoşi. Nu înţelegeam de unde îmi veneau asemenea idei, legate de lei şi de alte lucruri imposibile, precum marea piramidă din Egipt, pe care nu o cunoşteam decât din fotografii. Poate din cauza emoţiilor prea mari…

Ne-am întors acasă. Am urcat scările în fugă, dar înainte să pun mâna pe clanţă, uşa s-a deschis singură, şi în faţa mea a apărut – strălucind de fericire – micuţul Bo-Ghar! Oh, oare cum de ajunsese aici? De altfel, nici nu mai era atât de mic! Era deja adult, chiar dacă era încă tânăr. Mi-a zâmbit fin, ca de obicei. S-a înclinat şi mi-a sărutat mâna:

— Ce bine că te-ai întors acasă, Regina mea, mi-a spus el cu blândeţe.

Perplexă, l-am privit şi i-am spus:

— Bo-Ghar, tu eşti? Cum ai ajuns aici?

Întrebarea a părut să-l surprindă:

— Ştii foarte bine că trăiesc aici de trei ani. De ce mă întrebi aşa ceva?

Nu înţelegeam nimic… Nu era aşa cum îl ştiam eu.

Crescuse, dar eu ştiam că era încă un copil, că trebuia să fie un copil! Dar oare de ce? Îl cunoşteam de când sosise din patria lui îndepărtată, ca adult! Oare de ce mi se părea că trebuie să fie un copil de 12 ani? De ce aveam din nou ciudata senzaţie că visez?

Dar iată-l pe soţul meu. Apartamentul era plin de flori... Ce drăguţ din partea lui să mă primească astfel după atâţia ani de căsnicie, ca în timpul lunii noastre de miere!

După ce am mâncat, ne-am aşezat în faţa unei cutii din lemn, destul de mare şi foarte ciudată, care difuza cu o voce masculină ultimele ştiri de pe front şi ne dădea instrucţiuni pe care trebuia să le urmăm. Ce ciudat era totul! Aveam din nou în faţă materializarea unui proces spiritual, la fel ca şi aparatul telepatic din cabana de pe munte. Ptahhotep, maestrul meu venerat, emitea şi el vibraţii superioare în atmosfera ţării. În somn, oamenii absorbeau energiile binefăcătoare şi iubirea lui. Dar vibraţiile lui acţionau până în străfundurile sufletelor, nu ca cele din cutia din faţa mea, care nu emitea decât vibraţii inferioare, pe care le puteam auzi cu *urechile noastre externe!*

Ne-am dus apoi la culcare.

Au urmat alte nopţi, din care ne trezeam deseori datorită unor zgomote cumplite: sirenele urlau în întregul oraş! Săream atunci din pat, ne luam rapid încălţăminte, pături, haine, o mică valiză cu bijuterii, bani şi un vechi album cu desene mistice şi simbolice. Soţul meu şi cu mine coboram cât se poate de repede în pivniţă. Ne întâlneam de regulă pe scară cu sora mea mai mică, care avea în braţe un nou-născut, la care se adăugau băieţelul ei de trei ani şi fetiţa de doi ani, care se ţineau de fustele ei. La fiecare etaj, uşile se deschideau, şi din ele ieşeau membrii familiei şi ai personalului, care căutau refugiu în aceeaşi pivniţă ca şi noi. La parter ieşea un bărbat înalt şi vârstnic, demn, cu părul şi cu barba albe ca neaua... Şi ochii săi? De ce îmi

erau atât de familiari ochii săi? Un fulger mi-a luminat mintea: era silueta generalului tatălui meu, care făcuse o mare carieră: *Thiss-Tha!* Ochii aceia... Dar oare ce făcea aici? Ce mult îmbătrânise! Şi oare de ce-i spuneam:

— Dragă tată, te-ai îmbrăcat bine?

El îmi surâdea şi îmi răspundea:

— Da, da, nu-ţi fă griji pentru mine.

Şi astfel, ne instalam în pivniţă.

Iar inamicul se apropia şi strângea oraşul într-o încercuire de fier.

Într-o după-masă, uşa s-a deschis şi a intrat... Ima. M-am uitat la el fără să înţeleg nimic. Ce făcea aici? L-am sărutat şi l-am întrebat:

— Ce-i cu hainele astea de pe tine?

M-a privit încă şi mai uimit decât mine:

— Ce-ai cu hainele mele, mamă? Ce întrebare este asta? Mamă, te porţi de parcă m-ai vedea prima oară! Este uniforma mea de pilot, ştii prea bine!

Confuzia mea era totală. Mi se părea că trebuie să mă trezesc dintr-un vis. Da, bineînţeles, purta uniforma de pilot. Era fiul meu, unicul meu fiu, pe care îl iubeam mai presus decât lumina ochilor. Dar ştiam totodată şi faptul că era Ima. Îl cunoşteam atât de bine! Să fi fost Ima fiul meu? Îl şi vedeam în roba sa de preot. El era cel care m-a învăţat arta concentrării. Ah, încă la vremea respectivă avea această vibraţie la fel de dură ca şi oţelul. Eu îl cunoşteam... dar el nu mă recunoştea, şi acţiona ca şi cum nu ar fi avut nimic în comun cu Templul.

— Mamă, mi-a spus el, escadrila mea îşi va schimba amplasamentul, căci avioanele nu mai pot decola de pe acest aerodrom. Bombardamentele sunt prea dese, şi riscăm să pierdem totul. Vom pleca undeva la ţară. Nu ştiu când te voi revedea.

Inima mea s-a umplut de teamă, dar mă obişnuisem deja să-l ştiu în pericol. Când am aflat că s-a angajat ca pilot, am simţit o durere de moarte în suflet. Trăiam mai

mult ca oricând senzaţia unui vis cumplit… Cum era posibil ca mamele să-şi trimită tinerii fii la masacru, când ei erau atât de curaţi şi de puternici? Era un adevărat coşmar! Cum puteau oamenii să se coboare la un nivel atât de jos, să se omoare cu armele cele mai crude şi să-şi trimită la luptă tocmai tinerii, oamenii cei mai puternici şi mai sănătoşi, adică tocmai cei care ar fi trebuit să devină părinţii noii generaţii? Ei erau primii care se omorau între ei, căci erau declaraţi „apţi” de luptă. Cei slabi şi bolnavi rămâneau acasă cu soţiile şi dădeau naştere unor copii la fel de slabi şi de bolnavi. Ce mijloc mai rapid pentru degenerarea rasei umane s-ar fi putut găsi? Dar umanitatea decăzuse atât de mult încât nu mai recunoştea aceste adevăruri simple! Orbită de ură şi de teamă, tânăra generaţie se risipea…

Ce coşmar!

Treptat, mi-am revenit în simţiri. Mi-am lăsat copilul în mâinile lui Dumnezeu. Nimic nu se petrece fără voinţa Lui. Orice s-ar întâmpla trebuie să fie bine, căci aceasta este voinţa Lui. O compensaţie! Tot ce se petrecea nu era decât un efort pentru a regăsi echilibrul pierdut, paradisul! Aceste cuvinte ale dragului meu maestru Ptahhotep, precum şi întreaga învăţătură pe care mi-a dăruit-o în marea piramidă, au rămas profund înrădăcinate în fiinţa mea, iar acest lucru îmi dădea curajul necesar pentru a continua să trăiesc, pentru a-mi îndeplini îndatoririle cotidiene, în pofida gândului că fiul meu – şi alte milioane de tineri ca el – erau transformaţi în ţinte vii.

Acum aflasem însă că vom fi separaţi de îndată ce va părăsi oraşul. Asediul final asupra capitalei era iminent. Oare va ieşi viu din acest masacru? Şi *noi?* Ne vom mai revedea oare încă odată în această viaţă? Era un mare semn de întrebare…

Dar nu trebuia să mă ataşez de persoana lui, nu trebuia să sufăr. Nu iubeam corpul, forma materială, a acestui tânăr pe care l-am purtat în pântecul meu pentru

a-i da posibilitatea să se reîncarneze, ci Îl iubeam pe Dumnezeu în el! *Sinele* său divin i-a clădit acest corp pentru a se putea manifesta; acelaşi lucru este valabil pentru corpul oricărei creaturi, fie ea plantă, animal sau om, ori chiar materia neînsufleţită. Îl iubeam pe Dumnezeu în toate, inclusiv în acest corp frumos şi puternic, manifestare a divinului impersonal. Întregul *univers* este manifestarea lui *Dumnezeu cel unic.* De ce tremuram atunci la gândul că aş putea pierde *această* manifestare divină şi că nu o voi mai vedea niciodată? Pentru simplul motiv că trupul său era carne din carnea mea şi sânge din sângele meu? Dar *Eul* meu şi *Eul* său sunt unul şi acelaşi *Eu* – unul şi acelaşi *Sine* – care nu este alcătuit nici din carne şi nici din sânge. Nu trebuia să mă identific cu carnea şi cu sângele. Trebuia să mă retrag în *Sine,* să devin plenar conştientă de faptul că eram întru totul identică cu *Sinele* fiului meu – cu *Sinele* întregului univers – şi că nu am cum să pierd ceva sau pe cineva! Nu trebuia să fac nicio diferenţă dacă cei care mureau erau carne din carnea mea şi sânge din sângele meu, sau complet străini de mine, căci de fiecare dată când moare o creatură acelaşi *Sine* divin îşi schimbă trupul, indiferent dacă era vorba de corpul unicului meu fiu sau de acela al unui străin. *Trebuia* să-mi înving carnea şi sângele care mă făceau să sufăr atât de mult acum, să le înving complet… O, Doamne! Dă-mi puterea de a reuşi la această probă! *Deşi nu am atins încă planul conştiinţei cosmice,* dăruieşte-mi forţa de a acţiona ca şi cum *m-aş afla deja* în această stare de conştiinţă divină!

Când m-am apropiat de fiul meu genunchii îmi tremurau. L-am îmbrăţişat şi i-am spus:

— Dragul meu fiu, unicul meu copil, pe care îl ador, la revedere! Te las în mâinile lui Dumnezeu. *El* nu ne va abandona. Află că totul trece, cu excepţia iubirii autentice. Chiar şi acum, noi ne iubim deoarece ne aflăm întru Dumnezeu, iar această unitate spirituală – această iubire autentică a noastră – ne-a reunit aici, pe pământ.

Nu avem cum să ne pierdem unul pe celălalt! Ne vom regăsi, ne vom revedea de-a pururi, dacă nu în această viaţă, atunci într-o altă viaţă viitoare, sau într-o altă formă de viaţă. Oriunde ne-am afla, iubirea ne va conduce unul către celălalt! Adio, fiul meu iubit! În momentele cele mai dificile, aminteşte-ţi de această putere invizibilă care se află în spatele nostru, care nu ne abandonează niciodată şi pe care o numim Dumnezeu!

Nu am vărsat nicio lacrimă. Am rămas îmbrăţişaţi multă vreme, după care l-am sărutat pe fruntea sa frumoasă şi inteligentă. M-a strâns lângă inima lui şi apoi a plecat. I-am făcut semn de la fereastră, iar el mi-a zâmbit, după care a dispărut.

Era seara Ajunului Crăciunului. Bubuiturile tunurilor nu încetau însă deloc. Ne-am pregătit totuşi pentru această seară specială, încercând să o facem cât mai frumoasă cu putinţă în condiţiile date. Pentru mine nu avea prea multă importanţă, căci în eternitate nu exista niciun Crăciun, nicio zi de sărbătoare, nicio zi lucrătoare. Fiecare zi era o sărbătoare pentru mine, căci în eternitate fiecare zi trăită întru Dumnezeu era o sărbătoare. Soţul meu iubea însă sărbătoarea Crăciunului. Era fericit că îmi poate pregăti mici surprize şi îi plăcea să fie surprins la rândul lui. Începuse deja să împodobească bradul alături de Bo-Ghar.

De câteva săptămâni Bo-Ghar locuia la noi în cameră, căci bombardamentele îl împiedicau să se ducă la el. Ocupa camera fiului meu.

Cu câţiva ani în urmă, Bo-Ghar venise din îndepărtata sa patrie cu misiunea de a le aduce oamenilor din acest colţ al lumii învăţătura multimilenară a strămoşilor săi: de supunere a corpului în faţa spiritului. Întrucât războiul m-a împiedicat să-mi mai procur piatra şi bronzul necesare sculpturilor mele, i-am lăsat atelierul meu lui Bo-Ghar, care îşi ţinea în el cursurile. Încă de la sosire, s-a comportat ca şi cum ar fi fost copilul meu. Şi acum, împodobea bradul într-o

perfectă armonie cu soţul meu.

Cu toate dificultăţile de aprovizionare, am încercat să pregătesc împreună cu bucătăreasa noastră o masă „specială” pentru a doua zi. Astăzi eram invitaţi la tata, împreună cu întreaga familie. Cineva a sunat la poartă. Era vărul meu, foarte palid, care mi-a spus:

— Esther, duşmanul a asediat întregul oraş. Trupele ne atacă direct. Eram în oraş împreună cu tata şi i-am telefonat lui mama, care ne-a spus că vila noastră este deja ocupată de trupele inamice, care avansau către centru. Curios cum de nu ne-au smuls firele de telefon. Tancurile şi trupele vor fi aici dintr-o clipă în alta. Fiţi pregătiţi. Acum trebuie să plec. Adio!

M-am grăbit către soţul meu ca să-l informez de ceea ce se petrece, apoi m-am dus la surorile mele, la fratele meu, la tata, la portar, pentru ca toată lumea să fie pregătită.

Vila noastră era situată pe o colină, iar priveliştea se întindea până foarte departe. De aceea, puteam vedeam de unde se apropie soldaţii inamici. Deocamdată, totul era calm. Soţul meu a spus că situaţia mai putea dura ore întregi, aşa că a propus să sărbătorim rapid Ajunul Crăciunului. Urma să coborâm apoi la tata şi pentru a aştepta derularea evenimentelor împreună cu întreaga familie.

Soţul meu a aprins lumânări. M-am gândit la fiul meu, care – poate chiar în acel moment – lua parte la un atac aerian. M-am rugat pentru el. Ne-am strâns mâinile, am împărţit cadourile, după care ne-am grăbit să coborâm la tata, fără să mâncăm nimic.

— Veniţi, copii, ne-a spus el, haideţi să mâncăm repede, căci nu ştim în ce moment va trebui să coborâm în pivniţă.

Ne-am aşezat în jurul mesei. Scaunul lui mama rămăsese gol de când decedase. În locul farfuriei sale ardea, ca de obicei, o lumânare… Am mâncat în tăcere, cu calm şi demnitate. Eram cu toţii conştienţi de faptul

că trăiam un moment important al destinului nostru. În timpul mesei, o bombă a explodat foarte aproape de ferestrele noastre. Am făcut un schimb de priviri.

— Haideţi să continuăm, a spus tata, cred că vom avea timp să ne terminăm masa.

Am mâncat cât am putut de rapid. Bubuiturile se auzeau din ce în ce mai aproape şi erau tot mai frecvente.

Cineva a sunat la poartă. Erau ofiţeri din armata noastră.

— Am venit să ne instalăm tunurile în grădina dumneavoastră. Trupele noastre îşi vor instala cartierul general în casa dumneavoastră. Daţi-ne cheile apartamentului!

Soţul meu s-a ridicat şi i-a condus pe ofiţeri în casă. O bubuitură îngrozitoare a zguduit casa din temelii. Parcă ar fi fost un cutremur de pământ.

Câteva minute mai târziu, soţul meu s-a întors:

— Tată, ar fi mai bine să coborâm în pivniţă. Garajul a fost lovit. Centrala termică a fost afectată. Va trebui să o oprim şi să lăsăm apa să se scurgă. Coborâţi imediat, casa nu mai este sigură. Trupele inamice sunt foarte aproape. Ofiţerii afirmă că ele se găsesc deja pe partea cealaltă a drumului. Situaţia nu va dura foarte mult timp, dar trebuie să ne gândim că s-ar putea să fim nevoiţi să petrecem câteva zile la adăpost.

Calm şi serios, tata a spus:

— Femeile şi copiii să coboare. Eu îmi voi termina masa. Aştept cafeaua!

Toată lumea ştia că este inutil să-l contrazici pe tata. Sora mea mai mică s-a ridicat de la masă, cu bebeluşul în braţe. Eu l-am luat pe băieţelul ei de mână, cealaltă soră a mea a luat fetiţa şi am coborât cu toţii la adăpost. Fratele meu, soţul meu şi Bo-Ghar au rămas împreună cu tata să-şi bea cafeaua.

Exploziile se auzeau din ce în ce mai aproape, şi simţeam cum casa se zguduie din temelii. Ceva mai

târziu, marea uşă din fier s-a deschis şi în pivniţă au intrat bărbaţii. Soţul meu mi-a spus în şoaptă, pentru ca nimeni să nu-l audă:

— Armata îşi instalează tunurile în grădină. Vor să apare casa până la limita imposibilului, căci reprezintă o poziţie cheie. Dacă ar fi ocupată de inamic, nimeni nu le-ar mai putea opri avansul până la fluviu. Trebuie să fim pregătiţi pentru lupte cumplite. Sper că nu va dura foarte mult timp. Suntem încercuiţi şi orice rezistenţă inutilă nu ar face decât să ducă la distrugerea completă a oraşului. Mă duc după portar şi o să aducem împreună aşternuturi, căci va trebui să dormim aici.

După care a plecat.

Chiar şi noaptea cea mai lungă are un sfârşit, aşa că a sosit şi dimineaţa. Uşa de fier s-a deschis şi s-a închis continuu. Bărbaţii intrau şi ieşeau. Soldaţii veneau uneori să se încălzească, întrucât afară temperatura coborâse sub –15 grade, iar furtuna de zăpadă făcea ravagii. În pivniţă era frig. Eram acoperiţi cu toate hainele şi blănurile pe care putuserăm să le aducem. Vila nu mai era încălzită.

Soldaţii erau foarte tineri, palizi, şi tremurau de frig şi de teamă. Mulţi erau aproape copii. Erau conduşi brutal de caporali ceva mai vârstnici care îi trimiteau să se lupte. Bieţii copii! Aveau între 16 şi 18 ani, fuseseră smulşi din căminul lor şi trimişi la masacru! Am încercat să dormim, dar bebeluşul urla continuu, aşa că nici nu putea fi vorba.

Dimineaţa, tata a intrat brusc în pivniţă. Era foarte palid.

— Copii, conducta de apă a fost spartă. Fiţi foarte atenţi, căci va trebui să economisim apa.

Apoi a ieşit.

Îi ascultam pe bărbaţi discutând de posibilităţile de supravieţuire. În eventualitatea unui incendiu, aveam în pivniţă un mare bazin din lemn umplut cu apă, care mirosea însă destul de urât şi era acolo de mult timp.

Oare puteam să bem din ea? Sora mea mai mică m-a privit. Ştiam că se gândeşte la bebeluşul ei. După dispariţia soţului ei, laptele îi secase. Era nevoită să-i dea copilului hrană gătită, dar pentru asta avea nevoie de apă. I-am spus:

— Afară ninge, aşa că vom putea topi zăpadă.

Soţul meu mă aştepta şi mi-a făcut semn să vin către intrarea în pivniţă:

— Ştii câtă zăpadă ne trebuie ca să obţinem puţină apă? Soldaţii ne beau toată apa. Dacă dorim să nu murim de sete, va trebui să căutăm o sursă alternativă. Omul poate trăi multă vreme fără mâncare, dar nu şi fără apă. Suntem 26 de adulţi în această pivniţă şi nu putem găti nimic fără apă. Am să încerc să obţin nişte apă din vecini.

Apoi a plecat. La scurt timp, a apărut din nou şi mi-a spus:

— Nimeni nu are apă pe strada noastră. Va trebui să mergem mai departe, pe străzile vecine. O să luăm cu noi găleţi.

— Nu plecaţi, i-am spus eu. Tunurile trag fără încetare. Ai putea fi rănit. Mai aşteptaţi puţin.

Soţul meu a zâmbit:

— Nu fi copilăroasă. Crezi că în timpul Primului Război Mondial se trăgeau cu gloanţe de cauciuc? Şi totuşi, m-am întors! Dumnezeu nu ne va abandona. Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla!

L-am îmbrăţişat şi el a plecat.

M-am întors în pivniţă şi m-am aşezat. Am aşteptat în tăcere, cu inima de gheaţă. Dacă voinţa divină dorea ca soţul meu să se întoarcă, niciun glonţ nu l-ar fi putut atinge. În caz contrar, aşa *trebuia* să se întâmple. „Lucrurile nu sunt niciodată rele prin ele însele, totul depinde de felul în care le privim noi”, mi-a spus o voce interioară. M-am gândit la milioanele de femei care se rugau pentru bărbaţii lor, la fel ca şi mine. Erau suflete la fel ca cel al soţului meu. Faptul că persoana mea îi iubea

atât de profund persoana lui era o manifestare a *Sinelui,* care este acelaşi în toate persoanele. Atunci când două fiinţe se iubesc înseamnă că ele trăiesc în conştiinţa lor *unitatea Sinelui.* Ele simt că îşi aparţin reciproc, căci sunt una în *Sine.*

Mi-am calmat inima care tremura... căci tremura: „Rămâi calmă, bate lent şi regulat. Da, foarte lent. Respiră profund – şi mai profund – cu calm. Rămâi calmă! Mai devreme sau mai târziu, cu toţii ne vom părăsi corpul. În o sută de ani nimeni nu îşi va mai aminti cine şi-a părăsit primul corpul. *Timpul şi spaţiul sunt manifestări ale intelectului; spiritul, Sinele,* planul situat deasupra intelectului, deasupra gândurilor, transcende spaţiul şi timpul. Respiră. Respiră lent, profund, regulat. Nu te gândi la nimic. Limitează-te se exişti... Nu te gândi... Limitează-te să exişti...”.

Nu ştiu cât timp am rămas astfel. De-odată, poarta s-a deschis şi pe ea a intrat soţul meu, ducând doi litri de apă. 26 de persoane aveau apa asigurată pentru o zi. Apă... Nu m-am ridicat, nu m-am aruncat la gâtul lui. *Marile momente se petrec pur şi simplu!* Fără lacrimi, fără cuvinte. El mă privea, în timp ce împărţea apa împreună cu fratele meu. Ochii noştri îşi spuneau tot ce era de spus. Eu mă gândeam: „E doar o amânare. Dar pentru cât timp?”

Eram cu toţii în pivniţă, în întuneric. Bombele explodau deasupra capetelor noastre, la fel ca nişte tunete... Pământul tremura sub picioarele noastre, aşa că trebuia să ne ţinem bine ca să nu fim azvârliţi la sol odată cu fiecare deflagraţie. Tunete, bombe, avioane, bombardamente, tiruri... Oare de când suntem în această pivniţă? Am pierdut orice noţiune a timpului. Aici, noaptea nu trecea niciodată. Nu aveam decât o luminiţă foarte slabă. Electricitatea ne-a fost tăiată de multă vreme, şi trebuia să economisim inclusiv uleiul pentru lampă. Când tirurile încetau pentru câte o jumătate de oră, ne duceam în cealaltă pivniţă, ca să mâncăm. Din

fericire, proviziile erau suficiente. De multe ori masa ne era întreruptă şi trebuia să ne grăbim din nou către adăpostul mai sigur. De fiecare dată când casa era atinsă, auzeam căzând cărămizile, ţiglele, pereţii. Nu ştiam niciodată dacă următoarea explozie nu ne va îngropa de vii.

Într-o zi, un perete ale pivniţei a explodat cu un zgomot care aproape că ne-a spart timpanele. Din fericire, adăpostul a scăpat intact. Când tirurile au încetat, m-am dus împreună cu soţul meu să vedem ce s-a petrecut. Pivniţa mică este devastată. Peretele spart lăsa să treacă razele soarelui, a căror lumină m-a orbit. Cărămizile sparte se amestecau cu bucăţi de lemn smulse, cu cioburi de sticlă şi cu moloz. Cocoţată pe o bârnă, o găină stătea într-un picior, liniştită şi indiferentă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Era singura supravieţuitoare din curtea cu animale a tatălui meu. Bietul animal! Probabil că avea o părere foarte proastă despre rasa umană!

Câteva zile mai târziu, bucătăreasa ne-a gătit o excelentă supă din ea. În timp ce o mâncam, am constatat că găina fusese grav rănită. Îşi pierduse practic un picior, ceea ce explică de ce stătea pe celălalt. Pasărea suportase în linişte rana; niciun cotcodăcit nu scăpase din ciocul său.

Noi continuam să trăim în pivniţă. Oare nu vor înceta niciodată aceste tiruri? Am luat băieţelul pe genunchi. Corpul meu era rece şi teama de moarte îmi strângea inima, căci chiar dacă sufletul îşi priveşte cu calm moartea în faţă, corpul său se revoltă împotriva ei. Nu ştiam dacă ne va ucide o bombă sau dacă vom fi îngropaţi de vii, ori vom muri pur şi simplu de sete.

Băieţelul mi-a spus:

— Tuşă Esther, spune-mi o poveste.

Aşa că am început să povestesc, fără să mă opresc multă vreme, ca să calmez copilul. Avea o maşinuţă de jucărie, căreia trebuia să-i întorc mereu arcul. Melodia

pe care o cânta îmi era familiară. Oare de unde o ştiam? A, da, era melodia unuia din cei trei porcuşori dintr-un film de Walt Disney: „Cui îi e frică de marele lup rău…”. Ce noroc că în peşteră e beznă; n-aş fi vrut ca cineva să-mi vadă disperarea şi lacrimile care îmi curg pe obraji. O, Doamne, Dumnezeul meu! Tu eşti omniprezent. Mesajul Tău ne spune să nu ne temem!

— Tuşă Esther, continuă. Ce s-a mai întâmplat mai departe? mă roagă micuţul Pierre.

Am strâns copilul la piept:

— Mai departe, mama iezilor s-a întors acasă, şi apoi…

După multe ore, prea multe, tirurile au încetat în sfârşit. La fel ca în fiecare zi, soţul meu s-a dus să caute apă. Când s-a întors, m-a strigat. Am văzut că era foarte tulburat. Vocea îi tremura:

— Esther, am urcat la noi în apartament. Frumoasele mobile pe care le-ai sculptat, minunatele tale sculpturi, picturile, statuile… totul a fost distrus! O cameră nu mai are podea, altele nu mai au pereţi… Nu mai avem un cămin…

Şi acest băiat mare a început să plângă pe umărul meu, la fel ca un copil. L-am îmbrăţişat:

— Nu mai plânge! Ceea ce contează este că suntem în viaţă, că am ieşit vii şi nevătămaţi din toate aceste distrugeri! Ce contează sculpturile şi picturile? Le voi putea reface oricând! Nu te mai preocupa de lucrurile materiale. Cel mai important lucru este viaţa!

Dar el nu s-a calmat decât cu mare dificultate:

— Îmi iubeam atât de mult căminul, statuile noastre… Şi acum, totul este distrus… pierdut…

— Nu-i nimic. Acest infern se va sfârşi mai devreme sau mai târziu!

Mi-am pus capul pe umărul lui puternic. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am întors în adăpostul întunecat. Nu era momentul să devenim sentimentali. Bo-Ghar a venit şi ne-a şoptit la ureche:

— Ce s-a întâmplat? Am auzit un vacarm uriaş deasupra apartamentului vostru.

I-am povestit ce mi-a spus soţul meu. Bo-Ghar, de obicei atât de liniştit, de vesel şi de zâmbitor, a devenit brusc agitat:

— Vreau să urc! Trebuie să îmi salvez diapozitivele şi filmul pe care l-am făcut despre yoga! Toată munca mea şi misiunea pe care o am vor fi reduse la zero dacă nu le voi salva. Am plecat!

— Bo-Ghar, nu are niciun rost. Se trage din toate părţile asupra casei noastre. Nu îţi pot permite să urci.

Fratele meu, care a auzit conversaţia, a spus:

— Am să-l ajut eu pe Bo-Ghar, am să-l însoţesc.

Şi cei doi au părăsit adăpostul.

I-am aşteptat apoi cu toţii, minut după minut… un sfert de oră… o oră… În sfârşit, poarta s-a deschis. Fericiţi şi îngrozitor de murdari, Bo-Ghar şi fratele meu au intrat, ţinând în mâini bobinele filmului. Fratele meu ne-a povestit:

— Zidurile sunt făcute praf, dar dulapul din colţ era intact, pe bucăţica lui de parchet! Practic nu puteam ajunge la el, căci nu mai exista podea, cu excepţia bârnelor metalice. Peste toate, a trebuit să fim foarte atenţi ca să nu intrăm în bătaia trăgătorilor de elită. De aceea, a trebuit să ne târâm pe acele schele metalice. Dar am luat totul!

Noi eram fericiţi să îi vedem pe ei în siguranţă, în adăpost. Bo-Ghar şi-a ascuns într-un colţ comorile, pentru ca nimeni să nu le poată găsi. O clipă mai târziu, o explozie uriaşă ne-a cutremurat şi a zguduit întreaga casă. Era încă un atac aerian. Am auzit avioanele care treceau pe deasupra capetelor noastre, cu un zgomot îngrozitor, bombele, minele, tirurile mortierelor şi ale armelor de calibru mai mic; era o ploaie de foc care se abătuse asupra casei noastre. Deflagraţiile au devenit din ce în ce mai puternice, mai apropiate de noi, mai frecvente, fiind întotdeauna urmate de zgomotul produs

de cărămizile care cădeau, de bucăţile smulse din acoperişul casei, de molozul care acoperea totul, mereu mai aproape de noi. Ne aşteptam de fiecare dată ca următoarea bombă să cadă peste parterul casei, care reprezenta acoperişul pivniţei noastre, ultimul nostru adăpost. Acest lucru ar fi însemnat moartea pentru noi. Stăteam acolo, muţi, tensionaţi la maximum, speriaţi de moarte. Oare cât timp vor mai rezista zidurile? S-a produs atunci un şoc monstruos, am simţit cu toţii cum solul dansează sub picioarele noastre, camerista tatălui meu a început să ţipe ca urmare a şocului nervos, fiind urmată imediat de toate femeile personalului nostru. M-am ridicat în picioare şi am urlat la rândul meu din toţi rărunchii, ca să le acopăr:

— *Tăcere, rămâneţi calme! Dumnezeu este omniprezent! Dumnezeu este omniprezent!*

Exploziile îmi acopereau vocea, dar eu continuam să urlu:

— *Dumnezeu este omniprezent! Toată lumea trebuie să se gândească la Dumnezeu, la nimic altceva, numai la Dumnezeu, că El este alături de noi! Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu!*

Treptat, toată lumea a început să recite alături de mine:

— *Dumnezeu este omniprezent! Dumnezeu... Dumnezeu... Dumnezeu...*

Nu ştiam cât a durat totul... Încetul cu încetul, calmul s-a reinstaurat, exploziile au devenit din ce în ce mai rare, după care nu s-a mai auzit nimic. Deasupra îi auzeam pe soldaţi, care trăgeau ceva greu. Am ieşit afară. Pe scară se aflau cadavre imobile, acoperite cu sânge. I-am recunoscut pe câţiva din tinerii soldaţi care veniseră ceva mai devreme să se încălzească în adăpost şi care ne-au povestit despre casele lor, despre familiile lor, despre părinţii care le vor aştepta în zadar întoarcerea. Oare pe unde o fi fiul meu? Prin ce anticameră a infernului se afla bietul băiat?

Am mâncat cu toţii foarte rapid. Trebuia să profităm de această mică pauză. Era important să ne amplificăm rezistenţa corpului nostru, atâta vreme cât mai aveam ceva de mâncare. Doi dintre bărbaţi au plecat să caute apă…

Oare de cât timp stăteam în această pivniţă? Timp de câteva săptămâni am fost supuşi unui tir de foc continuu. Soţul meu a povestit:

— În timpul Primului Război Mondial eram la Doberdo şi am fost supuşi unui foc neîncetat, la fel ca acum, dar atunci eram schimbaţi la fiecare 48 de ore, căci se considera că nervii omului nu pot rezista mai mult. Niciodată nu mi-aş fi putut imagina că am să trec printr-un asemenea baraj de foc, împreună cu femei şi cu copii, timp de săptămâni la rândul, fără nicio pauză.

Stăteam aşezaţi cu toţii acolo, acoperiţi cu blănuri şi cu pături. Micuţul Pierre stătea în braţele mele. Într-o mână îmi ţineam o valijoară micuţă în care aveam bijuteriile, nişte bani şi nişte biscuiţi, pentru ca micuţul să aibă ceva de mâncare în caz că ar fi trebuit să fugim. Eram tot timpul pregătiţi de plecare.

Casa vecinilor fusese complet distrusă. Soţul meu ne dăduse dispoziţie să fim pregătiţi de plecare, căci nu ştiam în ce moment inamicul putea pătrunde în casă, deschizând focul asupra noastră. Dar unde am fi putut fugi? Nu aveam nici cea mai mică idee. Tot ce conta era să plecăm cât mai departe de acest loc. Vecinul nostru şi fiul său căzuseră sub gloanţele trăgătorilor de elită tocmai când încercau să părăsească locuinţa în flăcări. Singură soţia lui s-a salvat târându-se până la cea de-a patra casă, unde a fost întâmpinată de trupele noastre.

Gata de plecare, aşteptam: sora mea mai mică, cu bebeluşul în braţe… tata, cu părul său alb ca neaua şi îmbrăcat cu paltonul său negru, familia sorei mele mai mari, fratele meu, personalul, toţi tensionaţi la maximum şi ţinând în mâini lucrurile cele mai preţioase pe care le putuseră aduna.

Câteva clipe a domnit tăcerea, căci am fi dorit cu toţii să avem parte de puţin somn. Nervii mei ardeau; în capul meu era haos. Mi-am închis ochii şi am încercat să îmi retrag conştiinţa din lumea exterioară ca să dorm puţin. Bebeluşul a început însă să plângă, iar urletele sale mi-au trecut prin şira spinării. Sora mea a încercat să-l calmeze, dar nimic nu părea să-l poată opri. Am încercat la rândul meu, dar în zadar. L-am trecut din nou în braţele mamei sale.

Bo-Ghar şi-a croit drum până la sora mea, a luat bebeluşul şi a început să-i cânte un cântec din ţara lui, un cântec cu care ei fermecau şerpii. Copilul s-a calmat pe loc. Numai Bo-Ghar, cu bebeluşul în braţe, a continuat să fredoneze în şoaptă.

Zilele treceau, sau poate erau săptămâni? Nimeni nu-şi mai punea problema. Soţul meu mergea în grădină – ascunzându-se în spatele unui zid care îl proteja – să adune zăpadă pentru topit, inclusiv ca să se bărbierească. Nu dorea să renunţe la obişnuinţele sale, deşi ceilalţi bărbaţi aveau deja mustăţi şi barbă. Numai soţul meu şi Bo-Ghar s-au bărbierit în fiecare zi în timpul acestei perioade de coşmar.

Atacurile continuau fără încetare, făcându-ne nervii praf timp de ore întregi. Sora mea îşi lua biberonul şi îşi hrănea bebeluşul. În fiecare zi, ea se urca de patru ori în apartamentul ei şi gătea de mâncare pentru copil, în mijlocul gloanţelor. După ce-i dădea de mâncare, venea întotdeauna la mine şi mă întreba de fiecare dată:

— Crezi că acesta este sfârşitul?

— Nu, îi răspundeam eu, nu cred că am ajuns încă acolo.

În ziua respectivă, de-abia i-a dat acest răspuns că o bombă a explodat chiar deasupra noastră. Am auzit din nou molozul căzând. Acoperişul adăpostului a rezistat şi de data aceasta, dar până când? Am rămas calmi, iar eu l-am întrebat pe Dumnezeu: „Trebuie oare să mă pregătesc de moarte? În horoscopul meu scrie că voi

muri în timpul unei bătălii. Să fie acesta momentul, sau trebuie să continui să lupt pentru viaţă?”

Dintr-o dată, în faţa ochilor mei a apărut o imagine: o movilă mică, pe care era aprinsă o lumânare la fel ca cele de Crăciun. Movila a început să crească în faţa ochilor mei, acoperindu-se cu un frumos gazon de un verde ca smaraldul. Lumânarea s-a transformat într-o torţă a cărei flacără se înălţa din ce în ce mai sus! Apoi viziunea a dispărut. Am înţeles că nu voi muri acum şi că va trebui să devin precum acea torţă. Trebuia să aduc lumina semenilor mei, lumina, lumina, *lumina, lumina…*

În timpul nopţii, bebeluşul a plâns până când Bo-Ghar l-a luat în braţele sale. Am încercat să dormim, dar o mină a explodat în imediata apropiere şi am simţit cum aerul îngheţat pătrunde în adăpost. Bărbaţii s-au grăbit să constate pagubele: unul din pereţii adăpostului fusese spart. Ne-am gândit la următorul atac… Am aşteptat. I-am şoptit sorei mele:

— Sfârşitul este aproape. Mâine dimineaţă, vila va cădea.

— Da, mi-a răspuns ea, şi eu cred la fel. Probabil că vom muri cu toţii.

— Sunt exact cinci săptămâni de când trăim în acest adăpost, a murmurat soţul meu.

În mod neaşteptat, inamicul nu mai trăgea cu tunul asupra vilei. Nu se mai auzea nicio bombă. În schimb, mitralierele trăgeau fără încetare. Soţul meu, care stătea lângă mine, mi-a spus:

— Asta înseamnă că infanteria este deja la poarta noastră. Nu mai trag cu tunurile ca să nu-şi ucidă propriii soldaţi. Inamicul poate intra oricând peste noi.

După-masa, am ieşit să văd unde s-a dus tata. Am zărit imediat soldaţii străini, îmbrăcaţi în alb, fugind în direcţia noastră. Am strigat:

— Tată, tată, şi ceilalţi, inamicul este aici!

Ne-am grăbit să ne ascundem, dar soldaţii înarmaţi erau deja aici.

S-a lăsat o tăcere de moarte. Ne-am privit cu toţii timp de câteva clipe. Mi s-a părut că timpul s-a oprit în loc…

Toţi soldaţii erau îmbrăcaţi în mantale albe. Afară, totul era acoperit cu zăpadă. Parcă erau nişte copii care se jucau la grădiniţă…

Un soldat a spus ceva de neînţeles, arătând către femei. Am bănuit că trebuie să ne aliniem la dreapta. Au urmat alte cuvinte, în timp ce soldaţii arătau către bărbaţi. Se pare că aceştia trebuiau să-i urmeze. Nu am mai avut timp să ne luăm rămas bun. Bărbaţii au plecat, iar noi, femeile, am rămas cu soldaţii. Gata să tragă, aceştia au scotocit prin toate colţurile adăpostului, pentru a depista eventualii soldaţi care s-ar fi ascuns acolo. Un tânăr soldat s-a apropiat de leagănul în care dormea liniştit bebeluşul. A privit copilul cu ochii în lacrimi. Cu o tandreţe infinită, a spus ceva, şi de data aceasta am înţeles cu toţii ce spunea: „copilaş…”. S-a uitat la noi, a făcut un gest în direcţia ţării sale, şi am înţeles că acolo, avea şi el nu copilaş… Liniştindu-mă, mi-am dat seama că şi aceşti soldaţi erau oameni curajoşi, cu o inimă în piept.

A intrat apoi un ofiţer. Acesta s-a aşezat şi ne-a spus într-o limbă europeană:

— Nu vă vom face niciun rău. Facem parte din trupele de asalt şi aparţinem unei clase sociale care a fost exterminată. Dar fiţi atente. Noi ne vom continua marşul, iar cei care vin după noi sunt foarte diferiţi. Păziţi-vă!

Mai târziu în după-amiaza respectivă tirurile s-au reluat. De această dată nu mai trăgeau asupra noastră soldaţii străini, ci propriile noastre trupe, care doreau să recucerească vila noastră şi poziţia cheie pe care o deţinea aceasta. Am rămas în întunericul pivniţei şi am ascultat zgomotul infernal al luptelor. O explozie teribilă a zguduit ferestrele pivniţei. Gloanţele au pătruns înăuntru, căzând peste noi ca o grindină deasă. Ne-am

adăpostit lângă zid. Nu puteam să facem nicio mişcare. Eram în pericol de moarte, aşa că orice mişcare putea fi periculoasă. Şi totuşi, trebuia să încercăm să acoperim fereastra cu ceva.

Am privit în jurul meu. Femeile şi copiii stăteau lipiţi de zid, căci cum se vedea ceva mişcând în interior, cum se abătea asupra noastră o ploaie de gloanţe. Situaţia era imposibilă. *Fereastra trebuia închisă.*

Fiecare nerv din fiinţa mea era îngheţat. Nu îmi mai simţeam corpul. „Să-mi fie teamă? m-am gândit. Nu! Cui i-ar mai putea fi teamă, de vreme ce am sentimentul că nici nu mai exist?” Am continuat totuşi să mă observ cu curiozitate. Ce putea simţi un om în asemenea circumstanţe? Cum reacţionează natura omului atunci când acesta este nevoit să devină erou, chiar dacă acest lucru este involuntar?...

Am văzut într-un colţ al pivniţei un baston cu mânerul curbat. M-am târât pe burtă cu toată precauţia şi m-am apropiat de baston, l-am apucat, după care m-am târât spre fereastră. În tot acest timp, un gând dintre cele mai ciudate mi-a trecut prin cap: *„Candidaţii din marea piramidă trebuiau să treacă printr-o probă care consta în înfruntarea morţii. Poate că asta fac acum, în acest adăpost! Poate că totul nu este decât un vis în timpul iniţierii mele din piarmidă...”.*

În timp ce continuam să mă târăsc cu prudenţă către fereastră, raţiunea mea mi-a răspuns: „Da, pentru candidaţii din piramidă ar fi uşor. Ei ştiu că totul nu este decât o probă iniţiatică! Dar aceste gloanţe nu sunt vise; ele chiar ucid cu adevărat. Câţi tineri soldaţi nu am văzut ucişi aici?”

Dar fereastra *era deschisă chiar pentru acest scop.*

Am rămas ghemuită, cu bastonul în mână. M-am ridicat apoi într-un cot şi am întins bastonul ca să prind cu el grilajul exterior al ferestrei. Toată partea superioară a corpului meu era expusă, căci trebuia să mă aplec în afară pentru ca să pot apuca marginea grilajului

cu bastonul. Mi se părea că tot corpul meu se alungeşte la infinit; am reuşit în sfârşit să prind grilajul, şi am tras încet, dar ferm, de el. Surorile mele au venit să mă ajute să fixăm cât mai solid nişte bârne de lemn în grilaj.

Gata! A fost uşor. Fără enervare, fără panică, fără teatru. Oare de ce nu or fi tras asupra mea soldaţii care făcuseră zob mai devreme fereastra? Ceva i-a împiedicat, sau poate că nu au dorit să tragă într-o femeie...

— Tuşă Esther, mai povesteşte-mi, s-a rugat de mine micuţul Pierre, iar eu i-am povestit o grămadă de istorii care păreau să nu se mai sfârşească.

După o noapte de o oroare indescriptibilă, am fost nevoite să părăsim ruinele casei noastre. Am păstrat din această noapte imagini despre care mi-e greu să cred astăzi că au fost reale. Cucerirea unei ţări seamănă cu întâlnirea dintre energia masculină şi cea feminină, cu *o căsnicie violentă!* O ţară cucereşte o alta, pătrunde în corpul ei, sângele curge... La fel ca şi celulele corpului violat, locuitorii ţării cucerite mor, şi totuşi, din această întâlnire se naşte o viaţă nouă. Dar natura nu priveşte decât în faţă, către viitor, şi nu ezită să sacrifice pentru scopul ei nenumărate celule. Din întâlnirea intimă a celor două ţări, cuceritoarea şi cea cucerită, se naşte o viaţă nouă, atât în plan spiritual cât şi în plan material. Din întâlnirea celor două rase se naşte o cultură nouă. Celulele celor două corpuri se amestecă, iar descendenţii manifestă caracteristicile ambelor rase. Natura creează astfel intermediari, hibrizi, indivizi care reprezintă o tranziţie către atenuarea diferenţelor şi reconcilierea contrariilor prea brutale dintre rase şi ţări.

În timpul acelei teribile nopţi petrecută în adăpost am fost nevoită să recunosc acest adevăr, să asist la nunta sângeroasă şi crudă a celor două ţări, sursa unor oribile tragedii individuale. Cel care m-a salvat de soarta rezervată majorităţii femeilor în acea noapte a fost *Ima!* Atunci când un soldat s-a aruncat asupra mea într-un colţ al pivniţei, forţându-mă să-l urmez, am reuşit să articulez

stângace câteva cuvinte în limba lui: „Eu mamă. Fiul la război. Tu, mamă acasă. Lasă-mă…”.

În ochii bietului soldat beat, al cărui corp fusese drogat cu pastile care anihilează orice senzaţie de teamă, s-a aprins o scânteie de înţelegere. Am văzut că s-a gândit la mama lui. Furios, m-a împins într-un colţ şi a plecat.

A doua zi dimineaţă, urmând un ordin intuitiv, am fugit cu toţii. Da, am simţit că o putere superioară ne ghidează, iar acest lucru ne-a salvat de teribila soartă care le-a aşteptat pe toate femeile care au preferat să rămână printre ruinele casei noastre. Insondabile sunt căile Domnului! Totul s-a petrecut ca într-un vis haotic.

După cinci săptămâni de întuneric, ne-am trezit dintr-o dată în lumina orbitoare a soarelui. Ochii noştri nu-i puteau suporta strălucirea decât cu dificultate. Am aruncat o privire asupra vilei noastre, cândva atât de frumoasă: era un amestec de moloz, o ruină arsă. Am traversat strada acoperită cu cadavre şi gunoaie. Sora mea, cu bebeluşul în braţe, a căzut în zăpada groasă. Am alergat să o ajut, dar am căzut la rândul meu, împreună cu băieţelul pe care îl ţineam de mână. Afundate în zăpadă, firele de sârmă ghimpată ni se păreau obstacole de netrecut, mai ales cu copiii. Un soldat inamic ne-a ajutat să trecem una câte una, dându-ne copiii peste gard. Eu am fost ultima. Nu puteam comunica cu soldatul, dar ne-am privit în ochi, iar eu i-am strâns mâna cinstită cu prietenie, gest pe care mi l-a întors cu toată căldura. Ne-am continuat drumul în zigzag, încercând să ne ferim de obuzele care explodau şi de tirurile care continuau să ne ameninţe. Copiii urlau cât îi ţinea gura. L-am târât după mine pe micuţul Pierre, care nu mai putea avansa în acest frig teribil, prin această zăpadă prea înaltă pentru el. De câteva ori, ne-am oprit ca să ne tragem suflul şi ca să încălzim cu respiraţia noastră mânuţele copiilor. Apoi am plecat mai departe, nu conta unde, conduşi de aceeaşi forţă interioară…

Atunci când am fost primite în sfârşit într-o casă ni s-a părut că trăim un vis frumos: un caporal din armata inamică ne-a protejat de brutalităţile propriilor săi soldaţi. Am devenit amici, iar într-o zi mi-a spus:

— Să fii atentă, măicuţă. La *un* soldat bun există *zece* soldaţi răi! Nu toţi cei din armata mea sunt la fel de gentili ca şi mine, care vă protejez. Când o să fiu nevoit să plec, să fiţi foarte atente!

Da, ştiam că soldaţii inamici nu sunt toţi la fel de omenoşi! Trăiserăm deja această experienţă în timpul acelei nopţi de coşmar, pe care nu aveam s-o uităm niciodată.

Dumnezeu fie lăudat, l-am regăsit rapid pe tata. Bătrânul domn se plimba liniştit în mijlocul masacrului, fără să se preocupe de tirul tunurilor. În timp ce jafurile se ţineau lanţ, tata se dusese la o veche prietenă, fără să fie deranjat de niciun soldat. Aura sa atât de puternică îl protejase inclusiv de soldaţii inamici, care nu-i făcuseră nimic.

Câteva zile mai târziu, cineva a bătut la poarta casei în care locuiau 14 soldaţi, la care se adăugau alţi refugiaţi şi noi, femeile cu copiii: era Bo-Ghar, cu hainele în zdrenţe şi cu picioarele însângerate. Era un miracol că mai era încă în viaţă după toate evenimentele prin care trecuse. Vecinii i-au indicat direcţia în care fugiserăm, iar el ne-a găsit…

A apărut apoi fratele meu, într-o stare la fel de mizerabilă, căci fusese nevoit să mărşăluiască sute de kilometri. Găsise în cele din urmă doi bocanci, amândoi pentru piciorul stâng, dar îi purta cu demnitatea sa obişnuită. Bine că era în viaţă…

Nu aveam însă niciun fel de veşti de la soţul meu. Avusesem o viziune care nu-mi dădea pace: se făcea că zăcea la marginea drumului, în zăpadă… Oare ce păţise?

După săptămâni interminabile de aşteptare zadarnică mi-am regăsit în sfârşit soţul, grav rănit, la ferma unui ţăran caritabil. Viziunea nu mă înşelase…

Au trecut astfel săptămâni şi luni de zile. Ne era foame şi nu ştiam dacă a doua zi vom mai găsi ceva de mâncare. Şi totuşi, într-o zi războiul s-a sfârşit.

Ne-am întors acasă şi am încercat să locuim printre ruinele ei. Bo-Ghar şi cu mine am lucrat zi şi noapte, încercând să facem rost de ceva mâncare pentru familia noastră, în pofida foametei generalizate. Soţul meu a zăcut luni întregi, înainte de a putea reîncepe să meargă cu ajutorul unei perechi de cârje. Ce noroc că ştiam să sculptez! Pe scurt, m-am apucat de zidărie. Am refăcut astfel încetul cu încetul pereţii casei noastre, stucaturile ferestrelor de care am lipit cartoane, căci era imposibil să ne procurăm geamuri. Ne-am zgâriat mâinile curăţind molozul, încercând să recuperăm astfel diferite ustensile de bucătărie, vase, tacâmuri îndoite. Bo-Ghar şi cu mine am adus acasă mai multe sute de kilograme de cărbune, cu o căruţă pe care am împrumutat-o. Am tras de ea ca nişte vite de povară. Pe un deal era cât pe-aci să o scăpăm la vale, şi nu am reuşit să o împingem în sus decât cu energia disperării, înainte de a ajunge din nou pe drum drept, unde ne-am regăsit suflul. Am adunat apoi lemnele şi rămăşiţele mobilelor şi ne-am apucat de tâmplărie. Încetul cu încetul, casa noastră a început să-şi recapete aspectul, şi într-o bună zi am putut să redeschidem cursul nostru de yoga. Bo-Ghar preda exerciţiile fizice pe care le învăţase de la Mentuptah, iar eu ţineam cursuri teoretice unde predam învăţătura lui Ptahhotep din Egiptul Antic.

Au trecut lunile. Grijile legate de hrană au devenit mai puţin presante. Elevii pe care îi aveam şi rudele noastre de la ţară ne aduceau câte o pungă cu făină, câţiva cartofi, ouă, uneori chiar şi câte o bucăţică de unt.

Nu aveam însă nici cea mai mică veste din partea fiului meu.

Optsprezece luni mai târziu, cineva a sunat la poartă. Am deschis: în pragul uşii stătea Ima!

Întotdeauna îmi imaginasem că într-o asemenea

situaţie, mama şi fiul regăsit se vor arunca unul în braţele celuilalt, plângând de fericirea regăsirii. Dar nu! Eu l-am privit surprinsă. Ne-am îmbrăţişat calmi, cu demnitate. Am respirat uşurată. Nu numai că era în viaţă, dar nu avea nicio rană. Doar o cicatrice pe fruntea sa frumoasă stătea mărturie a căderii sale cu avionul.

În acelaşi timp îmi era foarte teamă. Îl cunoşteam pe Ima. Ştiam că nu-şi va găsi locul în această ţară în care domneau brutalitatea, vulgaritatea, prostia, spiritul haosului! Numai o fiinţă care are o credinţă deplină în Dumnezeu, o pace interioară desăvârşită, ar fi putut suporta aceste condiţii fără a-şi pune viaţa în pericol. Dar ştiam că Ima nu va tăcea! El nu înţelegea că nu mai suntem în Templul unde domneau iubirea, adevărul şi sinceritatea, în care fiecare îşi putea exprima gândurile fără să rişte să fie interpretat greşit. Ima nu se putea adapta acestei lumi. El nu putea tolera injustiţia şi ar fi dorit să se lupte cu spiritul infernal care prevalează în această lume. Se pare că uitase *cine* era, chiar dacă păstrase o viziune foarte elevată asupra vieţii, inclusiv cinstea şi curajul său. Credea că putea să se aştepte la acelaşi lucru din partea fiilor oamenilor. *Dorea să creadă în oameni* şi îşi refula în subconştient credinţa de nezdruncinat în Dumnezeu care îi impregna atât de perfect sufletul.

Din această cauză, decepţiile nu mai încetau pentru el. Oare de ce îşi refula credinţa în Dumnezeu? De ce nu mai *voia* să creadă în Dumnezeu? Probabil că acest lucru explica lipsa sa de încredere în sine. Mi-am dat seama că suferise un şoc psihic teribil. Dar unde, şi când? Oare de ce aveam apăsătoarea şi obsesiva senzaţie că *eu* eram aceea care îi cauzase acest rău teribil, această deziluzie groaznică? Ştiam că din cauza *mea* îşi pierduse credinţa, undeva, cândva, dar nu-mi dădeam seama în ce circumstanţe. Un lucru îmi era însă cât se poate de clar: *eu* eram aceea care trebuia să-l conducă înapoi la Dumnezeu: tocmai de aceea devenise fiul meu. Trebuia

să retrezesc şi să activez în el încrederea în sine, care era identică cu *credinţa în Dumnezeu,* căci din cauza *mea* şi-o pierduse. Trebuia să recunoască faptul că iubirea profundă şi încrederea ce *mi*-o purta nu erau decât o proiecţie a marii credinţe pe care o avea în Dumnezeu şi pe care o purta subconştient în sufletul său. Trebuia să Îl recunoască şi să Îl iubească în mod conştient pe Dumnezeu în *toţi* oamenii. Persoana nu este decât un înveliş, *o mască* dincolo de care se ascunde Dumnezeu. Trebuia să înţeleagă clar că ceea ce *iubea* el la oameni, ceea ce era frumos, bun şi autentic în ei era Dumnezeu, nu persoana, inclusiv în mine, care eram – o ştiam prea bine! — fiinţa pe care o iubea cel mai mult. Eu aveam datoria să direcţionez această iubire către Dumnezeu. Trebuia să înţeleagă că ceea ce iubea în mine era Dumnezeu, iar persoana mea nu era altceva decât un instrument prin care Dumnezeu se manifestă *sub forma iubirii materne,* că prin orice persoană pe care o iubeşte – deci şi prin mine – pe Dumnezeu îl iubeşte, nu persoana. În acest fel va putea să ne înţeleagă mai bine, pe mine şi pe toţi ceilalţi, dar mai presus de toate va învăţa să se înţeleagă mai bine pe sine. Acesta va fi sfârşitul tuturor deziluziilor sale.

Am fost nevoită să-mi văd unicul copil, fiinţa pe care o iubeam cel mai mult pe lume, locuind singur într-o cameră rece, fără nimic cu care să se acopere, fără nimic de mâncare, în timp ce afară temperatura nu s-a ridicat săptămâni la rândul peste minus 20 de grade sub zero. Aş fi putut să-i găsesc cu uşurinţă o cameră încălzită, aş fi putut să-i dau de mâncare şi tot ce avea nevoie, dar nu aveam dreptul. Ştiam că *este mai bine pentru el să-şi salveze sufletul, nu trupul. Din iubire pentru el, trebuia să fiu crudă!*

Am îngenuncheat la picioarele patului, pe întuneric, şi am început să vorbesc cu Dumnezeu: „Fii alături de el, o, Doamne! Şi ajută-l să Te regăsească şi să se regăsească astfel. Îngăduie-i să regăsească drumul care

duce la Tine şi să nu se mai rătăcească niciodată! Trezeşte-l, trezeşte-te pe Tine în el, o, Doamne, căci Tu locuieşti în sufletul lui, şi trebuie să Te trezeşti în el pentru ca el să se poată trezi; forţele mele sunt prea slabe în acest sens. El trebuie să devină conştient de cel care este. În caz contrar, va fi pierdut. Şi Tu eşti singurul care cunoaşte calea care îl poate readuce la Tine, care îl poate face să Te recunoască, şi în acest fel, Doamne, să se recunoască pe sine. Ştiu că pentru aceasta trebuie să fie abandonat de *toţi* şi să creadă că *eu însămi* l-am abandonat. Trebuie să fie dezamăgit de toată lumea, să-şi piardă orice speranţă, ca să Te regăsească pe Tine, pentru a redeveni conştient *întru Tine,* şi astfel, *conştient de sine.* Tu ştii, Doamne, că nu am nicio altă alternativă pentru a-l salva. Nu pot şi nu trebuie să-i demonstrez iubirea ce i-o port. El trebuie să Te regăsească prin propriile lui puteri. Eu nu sunt decât o fiinţă slabă, Doamne, dar Tu, Tu eşti Dumnezeu. Tu eşti iubirea. Tu îl iubeşti aşa cum eu nu aş putea s-o fac niciodată. Doamne, fii întotdeauna alături de el, căci eu trebuie să fiu crudă acum. Iubeşte-l cu *iubirea Ta divină!* Ia-l sub protecţia ta în timpul acestei lupte, în timpul acestui test dureros, pentru a nu-şi pierde sănătatea de-a pururi. Tu ştii că dacă păcătuieşte împotriva sănătăţii sale, o face pentru că şi-a pierdut credinţa şi – în subconştientul său – ar dori să se autodistrugă şi să moară. Păstrează-l în viaţă, Doamne, deschide-i ochii spirituali, nu-l abandona... *nu-l abandona... nu-l abandona...*

Am continuat să mă rog astfel pentru el, noapte după noapte...

Într-o seară, pe când mă pregăteam să îngenunchez pentru a-i vorbi lui Dumnezeu despre copilul meu, s-a petrecut ceva ciudat: spre marea mea surpriză, o lumină feerică a coborât asupra mea. În această lumină a apărut un peisaj, un munte înalt, pe care urca până în vârf o cărare lungă şi dificilă. Ştiam că este calea care duce

către Dumnezeu, aşa că, fără nicio ezitare, am început să o urc.

Cărarea trecea printr-un ţinut plăcut şi mă ducea mereu mai sus, până când verdele minunat al vegetaţiei a dispărut şi m-am trezit într-un ţinut inospitalier. Cărarea era din ce în ce mai strâmtă şi mai pietroasă, dar continuam să o urc cu o uşurinţă surprinzătoare, de parcă aş fi plutit.

Teritoriile locuite rămăseseră mult în urmă, dar orizontul părea să se lărgească continuu. Vederea mea putea să îmbrăţişeze tot ce se afla dedesubt. Nu trebuia să mă rătăcesc însă în asemenea consideraţii. După numeroase cotituri, cărarea s-a terminat în sfârşit la poalele unei scări din piatră care număra şapte trepte, fiecare dintre ele având dublul înălţimii celei precedente.

Singură sub bolta cerului, am privit aceste trepte, ştiind că trebuie să le urc.

Cu un suspin profund şi cu o încredere neţărmurită în forţele cu care Creatorul şi-a înzestrat toţi copiii şi care în timpul excursiei mele nu se epuizaseră deloc, ci dimpotrivă, se amplificaseră, m-am îndreptat către scară.

Prima treaptă a fost uşoară. Ca să o pot urca, tot ce am avut de făcut a fost să-mi înving propria *greutate corporală.* A fost uşor.

Cea de-a doua treaptă era mai înaltă, şi rezistenţa opusă de corpul meu a fost mai mare. Dar învăţasem cu mult timp în urmă să-mi controlez *forţele corpului,* aşa că am urcat şi această treaptă fără vreo problemă.

Cea de-a treia treaptă era *sensibil* mai înaltă. Pentru a o putea urca, trebuia să triumfez asupra sentimentelor mele. De îndată ce am reuşit acest lucru, m-am trezit deasupra ei.

Privind cea de-a patra treaptă, m-a cuprins îndoiala. Oare cum aş fi putut să ajung atât de sus? Mai aveam oare forţă pentru aşa ceva? Mi-am dat seama în acest moment că cea care îmi paraliza puterea era propria mea îndoială. Îndoiala este un gând; trebuia aşadar să-mi

înving *gândurile* (planul mental) ca să triumfez asupra îndoielii. Graţie antrenamentului îndelungat şi tuturor exerciţiilor de la Templu, am ştiu ce aveam de făcut: mi-am reunit toate forţele spiritului, *mi-am pus credinţa în Dumnezeu* şi nu m-am mai gândit la nimic. Odată cu gândurile mele mi-a dispărut şi îndoiala, aşa că m-am trezit deasupra celei de-a patra trepte.

Pe măsură ce urcam, aveam sentimentul ciudat că fiinţa mea creşte. Eram deja mult mai mare decât la începutul treptelor. Chiar şi aşa, cea de-a cincea treaptă era atât de înaltă încât nu aş fi putut să o urc decât ajutându-mă de mâini şi de picioare. M-am agăţat de ea şi, cu multe dificultăţi, am început să o urc. Dintr-o dată, am trăit însă surpriza să constat că nu mai am corp. Tot ce era *material* în mine dispăruse; devenisem un *spirit* invizibil.

La picioarele celei de-a şasea trepte mă aştepta o dificultate suplimentară: nemaiavând corp, nu mai aveam nici mâini sau picioare cu care să urc. Oare cum trebuia să procedez?

Am privit în jurul meu ca să găsesc o soluţie, şi atunci am văzut întreaga lume întinsă la picioarele mele! Toate ţările, oraşele, casele, şi nenumărate creaturi, ca nişte jucării… M-am simţit atunci cuprinsă de o iubire infinită pentru ele. M-am gândit la suferinţele celor care parcurgeau lungul şi greul drum al conştiinţei, care rătăceau încă în întuneric, prizonieri ai propriului lor egoism, la fel cum am fost şi eu cândva!…

Şi atunci… Ce miracol! În momentul în care inima mea s-a umplut cu *iubirea universală,* am început să plutesc deasupra celei de-a şasea trepte.

M-am trezit astfel în faţa celei de-a şaptea şi ultima treaptă, cea mai înaltă, la fel de înaltă ca şi mine. O dorinţă arzătoare mi-a cuprins atunci întreaga fiinţă: doream să o urc din toată inima mea. Zadarnic însă. Nu ştiam cum să o urc, căci nu mai aveam mâini, picioare şi toată forţa musculară a corpului. Tot ceea ce ştiam era

că doream, doream din răsputeri să ajung acolo sus, ca să-L găsesc pe Dumnezeu şi să-i văd faţa.

Am rămas astfel, aşteptând. Nu s-a petrecut nimic.

În timp ce priveam în jurul meu, am observat că nu mai eram singură: se pare că o altă fiinţă tocmai ajunsese pe această a şasea treaptă. M-a implorat să o ajut să urce mai sus. Am înţeles ardoarea dorinţei sale*, şi uitând-o pe a mea,* am încercat să o ajut să urce cea de-a şaptea treaptă.

În clipa când am uitat de propria mea dorinţă, nu ştiu ce s-a petrecut, dar m-am ridicat eu însămi, în timp ce tovarăşul meu a dispărut fără urmă. Nu fusese decât o iluzie pentru a mă ajuta să uit de ultima dorinţă care îmi mai rămăsese. Atâta vreme cât doreşti să-ţi ridici propria persoană, este imposibil să triumfi asupra unei trepte *care este la fel de înaltă ca şi tine.*

Am ajuns! Am zărit atunci silueta de lumină a unei fiinţe celeste: era jumătatea mea complementară! Forţa sa irezistibilă de atracţie mă atrăgea către ea. Cuprinsă de extaz, m-am topit în ea, în inima ei, într-o unitate perfectă. Eram conştientă că El a fost întotdeauna în Mine şi Eu în El, eu fiind imaginea duală proiectată de Sinele meu divin şi real. Atât timp cât m-am aflat în această stare de dualitate, L-am privit pe Dumnezeu ca fiind o fiinţă separată de mine, pe care am numit-o „Tu”. Acum, în această stare de fuziune paradisiacă, am simţit cum devin această putere invizibilă pe care până atunci am numit-o Dumnezeu. În jurul meu a început să se rotească un disc de foc. În centrul lui imuabil, care corespundea coloanei mele vertebrale, a locuit dintotdeauna Sinele meu real, EU.

Îmi simţeam coloana vertebrală arzând ca un arc de foc, ca un pod prin care trecea curentul vital, iradiind cu o lumină orbitoare toţi cei şapte centri energetici şi dând viaţă corpului meu.

Într-o stare care transcendea timpul, în simultaneitate, am văzut lanţul interminabil al tuturor

formelor de viaţă în care m-am încarnat de la prima mea separare de unitatea paradisiacă şi care alcătuiau lungul drum al dezvoltării mele, tot ceea ce am fost, tot ce am trăit până în momentul prezent. Am constatat că nenumăratele mele vieţi au fost, sunt şi vor fi întotdeauna legate de aceleaşi spirite. Evenimentele din vieţile precedente au creat noi relaţii, noi raporturi, noi dezvoltări, care s-au completat unele pe altele, ca nişte piese mici dintr-un mozaic uriaş.

Am recunoscut punţile care m-au ţinut strâns legată de jumătatea mea complementară, de Ptahhotep, de Atothis, de Ima, de Bo-Ghar şi de atâţia alţii. Am văzut sufletele mai avansate care ne-au ajutat pentru toţi, felul în care ne-am ajutat reciproc şi în care i-am asistat pe aceia care sunt mai puţin avansaţi ca noi, felul în care am lucrat cu toţii pentru spiritualizarea pământului, dezvoltându-ne conştiinţa în sânul materiei, în interiorul corpului. Experienţele pe care le acumulăm de-a lungul acestor vieţi şi de care profităm cu toţii ne permit să ne dilatăm şi să ne aprofundăm conştiinţa în interiorul corpului, care devine – progresiv – tot mai spiritual şi mai frumos. Materia care alcătuieşte diferitele noastre forme de manifestare devine treptat tot mai elastică, mai suplă, şi răspunde din ce în ce mai bine la voinţa şi la radiaţiile spiritului, până când corpul devine în sfârşit servitorul supus al *Sinelui,* care nu mai maschează şi nu mai reţine niciuna din razele luminoase ale spiritului. Am înţeles acum misterul piramidei, căci am devenit eu însămi o piramidă care utilizează materia, corpul, exclusiv ca o bază solidă, dar care *manifestă în permanenţă divinul!*

În jurul meu, cerul, pământul, întregul univers s-au topit într-o mare de foc; eram înconjurată de flăcări imense. O clipă, am avut impresia că sunt distrusă împreună cu întregul cosmos. Fulgere luminoase îmi treceau prin vene, focul îmi consuma întreaga fiinţă, când totul s-a schimbat: focul nu mă mai ardea, *am*

devenit eu însămi acest foc celest care pătrunde, animă şi consumă totul. Eram inundată de lumină, dar această lumină emana din mine. *Eram* sursa acestei lumini şi a *tuturor lucrurilor care există.* Pământul nu mai avea nicio influenţă asupra mea, forţa gravitaţiei sale nu mă mai înlănţuia. Pluteam în *Nimic,* iar FIINŢA mea nu mai cunoştea limite. *Eram* cea care atrage totul către sine, căci nimic nu mă mai putea capta, nimic nu mă mai atrăgea…

I-am căutat pe cei pe care îi iubeam, ştiind că nu au putut fi distruşi. Dar degeaba îi căutam în *Nimicul* din jurul meu. În vidul beatific nu exista nimic altceva decât *eu;* mi-am orientat atunci atenţia către interior.

Da, iată-i! Mi-am dat seama că *toţi trăiesc în mine, la fel ca întregul univers!* Totul trăia în *mine,* căci *tot ceea ce există trăieşte în mine; eu sunt* tot ceea ce este; *eu mă iubesc* în tot ceea ce iubesc. Mi-am dat seama că tot ceea ce *crezusem* că nu iubesc *nu era altceva decât ceea ce nu recunoscusem ca făcând parte din mine!* Acum, când mă cunoşteam perfect, iubeam *totul şi pe toată lumea* cu aceeaşi iubire, căci *eram* una cu ei, *eram „eul" din Tot, unitatea în totalitate!*

Eu eram împlinirea, viaţa, FIINŢA strălucitoare eternă şi nemuritoare… Nu mai existau conflicte, regrete, suferinţă. Nu mai existau declinul, sfârşitul, moartea. *În tot ceea ce se năştea, eu, cel nemuritor, începeam o nouă formă de viaţă, şi în tot ceea ce murea, eu, cel nemuritor, mă retrăgeam în mine, în Sinele etern, divin, creator, care menţinea şi reînnoia întreaga creaţie.*

Am constatat că *spaţiul şi timpul* nu există decât la periferia lumii create, care este precum un disc ce se învârteşte cu o viteză nebună. *Dar în sine, eram eternitatea de dincolo de timp şi de spaţiu.* Şi în timp ce *mă odihneam în sine,* eu umpleam cu FIINŢA mea eternă *spaţiul* şi tot ceea ce trăia în el:

EU SUNT UNICA REALITATE

EU SUNT VIAŢA! EU SUNT CEL CARE SUNT!

Sălăşluiam în mine însămi şi simţeam o *pace* infinită… Dar în această stare de pace am auzit un apel care m-a forţat să mă reintegrez în corpul meu, pe care îl părăsisem. Mi-am întors lumina conştiinţei către cel care mă chemase şi am recunoscut vocea care mi se adresa, vocea familiară şi atât de mult iubită a maestrului meu, *Ptahhotep. El* mă chema…

Mi-am părăsit *Sinele* celest şi am îmbrăcat din nou roba „eului” personal. Dar în interior am rămas conştientă de *cea care eram…*

M-am simţit din nou umană, dar în inima mea purtam *Sinele* divin devenit conştient. De acum înainte, *El* va fi acela care va acţiona prin intermediul persoanei mele… Apoi am deschis încet ochii.

Privirea mea a întâlnit cei doi ochi albaştri uimitor de profunzi ai maestrului meu Ptahhotep, care emiteau aceeaşi lumină, aceeaşi iubire şi aceeaşi pace pe care le-am cunoscut în timpul stării mele de eliberare, în timpul iniţierii, şi pe care le-am păstrat în inima mea.

Nu puteam articula niciun cuvânt. Încă nu reuşeam să găsesc raportul just între *Sinele* meu revelat şi corpul meu.

Dar nu mai era nevoie să vorbesc, căci cunoşteam gândurile şi voinţa maestrului meu. Eram uniţi într-o fuziune spirituală, întru Dumnezeu. Eram totalitatea în unitate!

Şi-a pus mâna dreaptă pe inima mea şi am simţit cum viaţa revine în trupul meu. Am respirat profund, iar curentul vital a pătruns din nou în membrele mele anchilozate. Inima îmi bătea cu putere. Puţin câte puţin, mi-am recăpătat controlul asupra corpului meu.

Ptahhotep şi asistentul său m-au ajutat să mă ridic, apoi să ies încet din sicriu. Picioarele încă îmi tremurau. Ptahhotep şi celălalt mare preot m-au luat de mână şi m-au condus în afara nişei în care se găsea sarcofagul iniţierii. Am văzut că toţi iniţiaţii din Templu, toţi preoţii şi toate preotesele erau adunaţi în marea sală a arcului

de legătură, aşteptându-mă într-o adunare solemnă. Când am intrat însoţită de cei doi mari preoţi, m-au întâmpinat cu salutul secret al iniţiaţilor, silaba sacră

AUMMM…

Mă simţeam ca o nou-născută. Corpul meu era la fel ca înainte de iniţiere, dar eu devenisem o cu totul altă persoană. Mă aflam într-o lume nouă: nu mai vedeam lucrurile numai din exterior, ci pătrundeam şi esenţa lor, nucleul în jurul căruia era construită forma exterioară şi care nu reprezintă decât o mască.

Mă aflam în mijlocul cercului celor înviaţi din morţi. Fiinţa mea intimă vibra la unison cu cuvântul divin – *mantra.* Cu ajutorul acestei vibraţii indescriptibile, al acestei incantaţii, puteam experimenta în conştiinţa mea fizică *unitatea Sinelui* divin cu toţi aceşti iniţiaţi şi cu întregul univers. Veniseră cu toţii, preoţi şi preotese, ca să mă salute după învierea mea din morţi şi să mă asigure de iubirea lor divină. Tatăl meu, Atothis, era şi el prezent, purtând roba simplă şi albă a iniţiaţilor. Blândul maestru Mentuptah era de faţă, la fel şi fratele meu mult iubit, Ima. Când ochii mei i-au întâlnit privirea nobilă, mi-a zâmbit, şi în minte mi-au revenit toate viziunile onirice, testele cele mai dificile ale iniţierii, cele ale „renunţării totale” şi ale „iubirii pline de cruzime”. Ima, dragul meu Ima, ştii oare că *tu* ai fost cel care m-a ajutat – în timpul iniţierii mele – să trec de examenul cel mai teribil între toate?

Silueta maiestuoasă a unei preotese mai vârstnice s-a desprins din cercul iniţiaţilor. Ea i-a întins lui Ptahhotep o robă, iar acesta m-a ajutat să îmbrac haina de preoteasă. Mi s-a pus apoi pe cap o diademă, semnul celor iniţiaţi, iar *El* mi-a pus pe cap bijuteria de aur cu capul de şarpe, simbolul energiei vieţii, sublimată în energie spirituală pură, pe care aveam acum dreptul să o port, nu numai în calitate de regină, ci şi în aceea de iniţiată.

Iată-mă aşadar preoteasă, pe eşalonul de jos al

ierarhiei. Nu depindea decât de mine dacă voi urca celelalte trepte, până când urma să devin demnă să port toiagul vieţii.

Ptahhotep s-a apropiat de mine şi mi-a pus mâna pe cap în semn de binecuvântare. M-a luat apoi de mână şi m-a condus către ceilalţi iniţiaţi, începând cu cel de-al doilea mare preot, care m-a binecuvântat la rândul său. M-am trezit apoi în faţa tatălui meu mult iubit şi am simţit cum întreaga sa iubire infinită se revarsă din mâna sa peste fiinţa mea. Am trecut astfel prin faţa fiecărui iniţiat, în funcţie de rangul fiecăruia, şi am primit binecuvântarea tuturor. Ultimul a fost Ima, care fusese iniţiat cu puţin timp înaintea mea. M-a binecuvântat şi el, dar am simţit că mâna sa tremură…

Ptahhotep m-a condus apoi către arcul de legătură. Am îngenuncheat. Pentru prima oară, am avut permisiunea să pun mâna pe el. Am simţit cum energia sa de foc îmi încarcă fiecare picătură din sângele meu. Am respirat profund, până în fiinţa mea cea mai intimă, retrăind din nou, *în corpul fizic,* unitatea paradisiacă, omnipotenţa şi omniscienţa lui Dumnezeu… Am înţeles din nou şi am retrăit experienţa FIINŢEI. Oriîncotro îmi întorceam lumina conştiinţei, totul îmi apărea clar şi luminos, în timp ce prin faţa ochilor mei se revelau toate adevărurile creaţiei. Am trăit experienţa puterii nelimitate care îi conferea Sinelui meu facultatea de a direcţiona energia divină creatoare.

Ptahhotep m-a luat din nou de mână şi am trecut din nou prin sălile prin care venisem să fiu iniţiată, de această dată în sens invers. Am ajuns la poarta de piatră şi am pătruns din nou în Templu. Iniţiaţii ne-au urmat încet. Toţi neofiţii ne aşteptau, iar eu trebuia să-mi îndeplinesc prima mea datorie ca preoteasă. Am rămas în faţa altarului, alături de Ptahhotep. Neofiţii au trecut rând pe rând prin faţa mea ca să-mi primească binecuvântarea. Mi-am pus mâna dreaptă pe capul fiecăruia dintre ei. Copiii din şcoala de neofiţi încheiau

cortegiul. Printre ei se afla şi fiul meu adoptiv, Bo-Ghar, care a îngenuncheat în faţa mea şi m-a privit cu adoraţie înainte de a-şi înclina capul pentru a-mi primi binecuvântarea. O, Bo-Ghar, micuţul meu Bo-Ghar, ce rol ciudat ai jucat tu în visul meu iniţiatic!…

Prima mea îndatorire la Templu a luat sfârşit. Ptahhotep m-a lăsat singură în mica celulă în care am locuit înainte de iniţiere. Reguli stricte mă obligau să mă odihnesc înainte de a mânca sau de a bea ceva.

Am rămas multă vreme culcată, gânditoare, fără să pot scăpa de ciudatele viziuni iniţiatice. Ce coşmaruri! Ce fericire să ştii că totul nu fusese decât un vis şi că m-am trezit din el! Dar cum era posibil să port în mine asemenea imagini, care să iasă apoi la iveală într-un vis? Era imposibil ca ele să reprezinte realitatea! Părea de necrezut ca umanitatea să coboare atât de jos, ca oamenii să se omoare între ei cu o asemenea cruzime, cu arme atât de infernale! Şi pivniţa aceea, cumplitul adăpost din visul meu! Dar cunoşteam legea imuabilă care făcea ca oamenii să nu-şi poată imagina decât ceea ce se putea petrece în realitate!

De aceea, tot ce-şi poate imagina un om se poate realiza! În caz contrar, el nu şi-ar putea imagina acele lucruri!

Oh, ce viziuni cumplite! Toate păsările acelea uriaşe din metal, care făceau un zgomot infernal şi zburau atât de sus încât uneori nici nu le puteai vedea cu ochiul liber. Erau conduse de oameni şi lăsau să cadă din când în când ouă mari, care distrugeau totul în jur atunci când atingeau pământul. Am văzut cum acele ouă au distrus case întregi… Cum era posibil?

De ce şi-ar pune fiii oamenilor inteligenţa în slujba unei absurdităţi atât de diabolice?

Şi toate acele aparate bizare, pe care nu numai că le-am văzut, dar chiar le-am utilizat eu însămi. Puteam să aud vocile umane de la mare distanţă, şi alţii îmi puteau auzi mie vocea! Ima ar râde dacă i-aş povesti că oamenii

vor comunica cu asemenea aparate, în loc să intre pur şi simplu în contact telepatic! Mi-ar cere cu siguranţă să-i dau descrierea exactă a aparatelor, lucru care mi-ar fi imposibil.

La fel cum nu aş putea să descriu structura internă a arcului de legătură sau a toiagului vieţii cuiva care ar dori să le copieze. Şi totuşi, ele există! Nu văd de ce nu ar putea exista la fel de bine şi acel aparat de comunicare la mare distanţă. Şi tu, Ima? Tu, servitorul cel mai credincios şi mai pur al lui Dumnezeu, tocmai tu conduceai una din păsările acelea de foc! La fel ca atâţia alţi tineri frumoşi şi sănătoşi, păreaţi cu toţii fermecaţi şi plecaţi cu toţii să ucideţi sau să fiţi ucişi… Cum de puteaţi face aşa ceva? Cum de puteaţi asculta de ordine atât de inumane?

Şi cine era acel bărbat cu ochii de foc, care în visul meu iniţiatic era „soţul meu”?… Îmi era atât de apropiat, atât de drag inimii mele, era cu adevărat jumătatea mea complementară. Era cel mai bun prieten al meu! Şi totuşi, nu ştia cine sunt, la fel cum nici eu nu-mi mai aduc aminte acum cine era el…

Am retrăit aceste vise unul după altul, viziune după viziune. Mi-am recunoscut în unele dintre ele părinţii, fraţii şi surorile, numeroşi prieteni şi duşmani din viaţa mea actuală, din Egipt. De multe ori îmi venea să zâmbesc în faţa relaţiilor stranii pe care urma să le am în viitor cu ei…

A căzut seara, iar ziua s-a încheiat cu o masă festivă la care au fost invitaţi toţi preoţii, toate preotesele şi toţi neofiţii. Faraonul era de faţă, şi aşa cum era obiceiul în cazul celebrărilor iniţiatice, li s-a permis inclusiv celor apropiaţi sărbătoritului să participe. Draga mea Menu! În momentul în care am ieşit în grădină, s-a repezit la mine atât de repede cât îi permitea corpul ei greoi. Strălucea de fericire; m-a îmbrăţişat, a plâns, era bulversată:

— Eşti în viaţă, eşti în viaţă! Spune-mi, o să mă mai

iubeşti acum, când ai ajuns preoteasă? O să mă mai iubeşti? Voi putea să rămân lângă tine?

I-am mângâiat capul bătrân şi atât de drag, şi am calmat-o:

— Menu, Menu, bineînţeles că te iubesc şi bineînţeles că vei rămâne lângă mine. Iubirea pe care o am pentru tine a devenit încă şi mai puternică.

Preoteasa

Preotesele au diferite atribuţii pe care trebuie să le îndeplinească, în funcţie de însuşirile lor. Unele ţin cursuri pentru dansatoarele din Templu. Altele se scufundă într-un somn sacru şi ajută sufletele confuze, care rătăcesc după moarte prin atmosfera terestră, să îşi regăsească drumul. Fără ajutorul lor, acele suflete sărmane ar rătăci – poate – sute sau mii de ani, căci nemaiavând organe de simţuri, ele nu mai au posibilitatea să acumuleze experienţe, nici să intre în contact cu alte fiinţe. Ele sunt blocate în ele însele şi nu mai găsesc calea către progres. Preotesele caută aceste suflete tulburate, se identifică cu esenţa lor, având grijă să se încarce cu toată forţa iubirii, şi graţie acestei identităţi interioare, impregnează în minţile lor idei care să le permită să găsească soluţia justă pentru starea în care se află. Misiunea acestor preotese este dublă: să ajute sufletele rătăcitoare să avanseze, şi simultan, să cureţe atmosfera terestră.

Alte preotese lucrează cu tinerii şi îi învaţă cum să le asigure descendenţilor lor corpuri mult mai frumoase şi mai sănătoase. Ele îi iniţiază pe tinerii bărbaţi în misterele iubirii fizice, învăţându-i cum să-şi înnobileze instinctele prin forţa spiritului, pentru a crea o relaţie de cuplu spirituală şi elevată, un sacrament. De pildă, tinerii bărbaţi aflaţi pe punctul de a se căsători urmează aceste cursuri, cu scopul de a cunoaşte această energie sacră, pentru a o transmite viitoarei lor soţii şi a da astfel

naştere unor copii mai nobili.

În sfârşit, există şi preotese care au aceleaşi sarcini ca şi preoţii. Ele conduc grupuri de neofiţi, îi învaţă exerciţii de concentrare şi îi primesc în audienţă pe toţi cei care au nevoie de sfaturi într-un domeniu sau altul. Dacă ating stadiul superior al preoţiei, ele pot face chiar vindecări cu toiagul vieţii. Numai urmând această cale poate deveni o preoteasă mare preoteasă. De altfel, acesta a fost grupul la care am fost desemnată eu.

Îmi iubeam atât de mult munca! Era atât de minunat să văd sufletul elevilor mei înflorind, revelând din ce în ce mai puternic divinul. Pentru mine erau ilustraţia vie a cubului opac care devine din ce în ce mai transparent şi lasă să se vadă principiul divin creator. Trăiam în fiecare zi această experienţă cu dragii mei neofiţi. Eram la fel de fericită să mă ocup şi de cei care veneau la Templu cu probleme fizice sau psihice. Îi primeam întotdeauna în mica celulă pe care mi-a indicat-o Ima atunci când am intrat pentru prima oară în Templu. Acolo, oamenii îşi revelau „cealaltă” faţă a lor, pe care nimeni nu le-o bănuia, de multe ori nici chiar ei înşişi. Puteam vedea faţa interioară a fiecărei creaturi şi era extrem de interesant pentru mine felul în care diferitele evenimente sau experienţe au sculptat diferitele feţe, potrivit legii acţiunii şi reacţiei. O, dacă ar vedea oamenii ce se află în ei! Nu s-ar mai urî atâta, nu s-ar mai teme unii de alţii! Practic nu există oameni răi! De regulă ei îşi fac singuri rău, uneori cu cruzime, convinşi că ceilalţi le vor răul şi gata să se apere chiar înainte să fie atacaţi, din teamă! În acest fel, ei le dau celorlalţi motive să creadă că sunt animaţi de rele intenţii. Dacă ar putea fi convinşi că ei nu acţionează astfel decât dintr-o teamă reciprocă, nu dintr-o răutate reală, s-ar linişti şi şi-ar da mâinile! Dar oamenii sunt ignoranţi şi orbi, ei nu se văd unii pe ceilalţi. Aceasta este singura sursă a duşmăniei şi ostilităţii de pe pământ. Nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât să le deschizi ochii şi să observi cum creşte

în privirea lor lumina înţelegerii şi a cunoaşterii.

În afară de această activitate, eram autorizată să particip ori de câte ori Ptahhotep sau înlocuitorul său vindeca bolnavii cu ajutorul toiagului vieţii. Dimineaţa, bolnavii veneau singuri la Templu, sau erau aduşi de apropiaţii lor. Ptahhotep permitea intrarea în aceste corpuri bolnave a unei noi energii vitale. Am putut vedea astfel de multe ori cum toiagul vieţii vindeca în câteva secunde fracturi sau cele mai oribile răni, fără să lase în urma lui decât o cicatrice abia observabilă. La fel cum se sudează bucăţile de metal, toiagul vieţii suda oasele rupte şi închidea rănile muşchilor, tendoanelor, venelor, nervilor şi pielii. El acţiona la fel de rapid şi în cazurile mai complicate ale inflamaţiilor la plămâni, ale rinichilor sau ale celorlalte organe. Mare a fost mila lui Dumnezeu dacă le-a dat oamenilor un asemenea instrument pentru recuperarea stării de sănătate…

În afara serviciului meu la Templu, am continuat să-mi îndeplinesc îndatoririle mele ca soţie a faraonului. La fel ca în trecut, stăteam alături de tata la recepţiile oficiale. Îi observam pe cei de la Curte şi pe toţi cei care asistau la aceste celebrări. De multe ori, îi primeam pe reprezentanţii altor ţări, care erau destul de diferiţi de fiii oamenilor din ţara noastră. Culoarea pielii lor, forma capului, silueta şi toate forţele pe care le emanau erau diferite. Uneori ne aduceau daruri cum nu mai văzuserăm niciodată: animale străine, pietre preţioase, stofe, ceramică. Tata a chemat mulţi dintre artiştii din aceste ţări străine ca să-i înveţe artele lor pe tinerii din Templu. La schimb, unii dintre artiştii sau savanţii noştri plecau în aceste ţări străine ca să popularizeze acolo artele şi ştiinţele noastre. Tata mi-a spus că va veni o zi în care vom pleca împreună ca să vizităm aceste ţări.

După iniţiere am putut pleca singură în carul cu lei. Odată cu iniţierea am primit facultatea de a-mi identifica voinţa cu centrii nervoşi ai altor fiinţe, păstrându-le astfel sub controlul meu. Eu controlam perfect aceşti

centri nervoşi, în timp ce la alţi oameni ei erau încă în stare latentă; puteam emite oricând o forţă a voinţei atât de puternică şi de penetrantă încât puteam face din alte fiinţe instrumentele voinţei mele. *Dar cel mai important dar al lui Dumnezeu este liberul arbitru de care trebuie să se bucure omul şi pe care nimeni nu are dreptul să-l violeze.* Cei care nu respectă această lege practică magia neagră! De aceea, nu-mi exersam niciodată puterea voinţei asupra altor persoane, deşi ar fi fost atât de simplu să le rezolv problemele dacă i-aş fi făcut să se comporte conform voinţei mele. Responsabilitatea acţiunilor lor ar fi fost însă a mea, căci eu aş fi fost aceea care le rezolvă problemele, nu ei. I-aş fi împiedicat de asemenea să treacă anumite examene. Fiecare om are datoria să-şi rezolve singur problemele, căci numai astfel pot fi acumulate experienţe, numai astfel poate fi dezvoltată forţa voinţei şi numai astfel poate fi lărgit orizontul cunoaşterii.

Animalele sunt supuse direct forţelor naturii. Ele execută automat voinţa acesteia şi nu se bucură de liberul arbitru. De aceea, îmi puteam supune liniştită leii voinţei mele. Era minunat să vezi cu câtă rapiditate ascultă animalele de gândurile mele. Ele reacţionau la cel mai mic impuls al voinţei mele şi aveam uneori sentimentul că aparţin aceluiaşi *Sine* ca şi mâinile sau picioarele mele. Acelaşi *Sine* divin reprezintă viaţa tuturor creaturilor vii, iar „iubirea” animalelor nu reprezintă altceva decât efortul inconştient al acestora de a realiza această unitate a *Sinelui* la nivelul conştiinţei inferioare fizice. Copilul inconştient face acelaşi lucru atunci când încearcă să realizeze această unitate, această identitate, ducând totul la gură. Animalele dispun de acelaşi instinct. Unitatea, adică iubirea dintre mine şi leii mei, era atât de mare încât îmi luau de multe ori mâna, sau chiar capul, între fălcile lor şi se făceau că mi le mănâncă. Nu mă muşcau însă niciodată; totul nu era decât un joc. Am înţeles însă că

atunci când devorează o pradă, de pildă o gazelă, ei urmează acelaşi instinct care îi atrage către unitate. Instinctul de conservare şi cel de prezervare a speciei au practic aceeaşi sursă: aspiraţia către regăsirea stării de unitate divină. Aşa se explică de ce manifestările acestor două instincte sunt atât de strâns legate şi se confundă de multe ori unele cu celelalte. Natura exploatează aceste tendinţe primordiale către unitate pentru a asigura descendenţa speciei prin intermediul instinctului de procreaţie, şi pentru a menţine corpul într-o stare de bună sănătate prin intermediul foamei. De aceea, carnea pe care leii o obţineau de la gardianul lor nu li se părea niciodată la fel de bună ca şi aceea pe care o obţineau prin devorarea prăzii proaspăt ucise, căci prin acest act, ei trăiau experienţa unui fel de fuziune cu ceea ce trăieşte, cu viaţa însăşi. Carnea moartă *le împlinea senzaţia de foame, dar nu şi dorinţa lor de unitate!*

Compania leilor mei îmi făcea o plăcere deosebită. Eram fascinată să observ cum aceste animale magnifice manifestă toate caracteristicile lui Ra cel divin (soarele) transformate la nivel animal. Micul Bo-Ghar îmi împărtăşea plăcerea, fiind într-o armonie perfectă cu tot ceea ce făceam sau spuneam eu. A venit rândul meu să-l învăţ arta de a sta în echilibru în carul cu lei, la fel cum făcea cândva tata cu mine, cu atâta răbdare. Bo-Ghar era foarte înzestrat pentru această artă, simţea instinctiv mişcările, şi foarte rapid a putut să mă însoţească în cursele mai lungi.

În timpul perioadelor mai calme îl însoţeam pe tata la mare, în căsuţa noastră de vacanţă. Bo-Ghar venea cu noi şi ne bucuram în trei de plăcerile mării. Lui tata îi făcea în mod evident plăcere să se ocupe de micuţul băiat. Era o desfătare să vezi sufletul lui pur înflorind ca o floare superbă. Într-o zi, tata l-a observat multă vreme pe Bo-Ghar, după care l-a chemat la el şi l-a întrebat:

— Bo-Ghar, vrei să devii colaboratorul meu?

Bo-Ghar s-a prosternat la maximum în faţa tatei şi i-

a răspuns, cu o voce plină de respect:

— Stăpâne, îmi voi consacra întreaga viaţă sarcinii pe care vei avea bunăvoinţa să mi-o încredinţezi.

Tata a mângâiat capul băieţelului:

— Ridică-te, Bo-Ghar. Vei lucra împreună cu noi la marea operă care este mântuirea pământului. Fă tot ce îţi spun maeştrii din Templu, şi într-o zi vei deveni asistentul nostru... Ridică-te, nu trebuie să te arunci la picioarele mele.

Bo-Ghar s-a ridicat. Pe chip i se citea bucuria. A început să sară şi să danseze, ca o maimuţică; apoi s-a decis să se comporte ca un adult, pentru a se arăta demn de încrederea tatălui meu. Nu l-a ţinut însă mult, aşa că a alergat la mare ca să caute scoici.

Odată, pe când eram singură cu tata, l-am întrebat:

— Tată, am primit iniţierea, iar atunci când mă ridic deasupra timpului, pot vedea trecutul şi viitorul la fel de clar ca şi tine. Totuşi, nici acum nu pot desluşi nimic în legătură cu viitorul meu. De ce? Singurul lucru care mă interesează să-l cunosc este progresul care îmi va permite să mă dezvolt până la eşalonul divin şi suprem. Explică-mi te rog de ce pot vedea viitorul tuturor, dar nu şi pe-al meu! De fiecare dată când îmi focalizez conştiinţa asupra propriului meu viitor, pe ochii mei se lasă ceaţa cea mai densă.

Tata m-a privit, a zâmbit şi a aşteptat.

I-am zâmbit şi eu şi i-am răspuns gândului său. Ne înţelegeam din priviri. Privirea lui mi-a spus: „De ce mă întrebi? De vreme ce nu poţi vedea viitorul, este limpede că aşa trebuie să stea lucrurile, pentru ca tu să-ţi poţi îndeplini corect datoria. Nu te mai gândi la acest lucru, acţionează şi fă tot ceea ce îţi stă în puteri pentru a atinge prin propriile tale eforturi starea de conştiinţă supremă, pe care ai cunoscut-o în timpul iniţierii cu ajutorul lui Ptahhotep”.

Când datoria ne chema înapoi la Curte, ne împărţeam timpul între Templu şi palat. Munca mea îmi

oferea satisfacţii şi bucurie. Totuşi, aşteptam în fiecare zi cu nerăbdare căderea serii. După ce îmi terminam îndatoririle zilei, puteam în sfârşit să mă interiorizez, resorbindu-mă în mine însămi, în Dumnezeu. Începeam de fiecare dată prin a-mi reafirma intenţia de a atinge prin propriile mele eforturi starea supremă, şi simţeam cum mă apropii tot mai mult de ea. Tot de fiecare dată eram însă dezamăgită, căci ori de câte ori încercam să-mi transcend conştiinţa personală, trebuia să recunosc că nu am reuşit nici de data aceasta să ajung la realitatea supremă pe care am trăit-o în timpul iniţierii, a cărei amintire strălucea încă în sufletul meu. Singura mea consolare era să iau parte la serviciul divin de seară, oficiat de Ptahhotep.

La apusul soarelui, Ptahhotep, asistentul acestuia, preoţii şi preotesele, precum şi toţi iniţiaţii se reuneau la Templu. Ne aşezam în cerc, Ptahhotep şi asistentul său stând faţă în faţă, ca doi poli opuşi. Alcătuiam astfel un semicerc la dreapta şi unul la stânga lor. Era necesar un anumit interval de timp pentru a ne elibera corpul de impurităţile absorbite inevitabil prin contactul cu fiii oamenilor. Apoi, Ptahhotep îşi întindea mâinile binecuvântate către cei doi vecini ai săi şi ne prindeam cu toţii de mâini, alcătuind astfel un circuit prin care Ptahhotep şi asistentul său conduceau prin corpurile noastre curentul divin suprem. Acest lucru ne ajuta să atingem starea de conştiinţă superioară a unităţii divine. Dezvoltarea forţei de rezistenţă a nervilor noştri se realiza astfel mult mai rapid decât dacă am fi depins de propriile noastre forţe. Aceste momente de beatitudine pe care aveam fericirea să le trăiesc în fiecare seară, în timpul serviciului divin, reprezentau substanţa şi esenţa vieţii mele.

O, Doamne! Dăruieşte-mi forţa de a-mi eleva conştiinţa până la Tine prin propriile mele mijloace.

Ne vom revedea

Într-o zi, întreaga Curte s-a pregătit pentru o mare recepţie. Cu câtva timp înainte, tata i-a trimis pe comandantul Thiss-Tha, numeroşi oficiali şi o trupă importantă într-o ţară îndepărtată. Vasele cu care au plecat erau încărcate cu cadouri şi cu mărfuri de schimb. Domnitorul acelei ţări le-a rezervat o primire foarte călduroasă, şi a trimis la rândul lui propriile trupe, cadouri şi mărfuri. Astăzi urma să fie celebrată sosirea trupelor străine.

Menu m-a îmbrăcat cu rochia festivă, şi conform ritualului obişnuit, Roo-Kha mi-a adus bijuteriile reginei. Doi din sfetnicii vârstnici m-au condus apoi la tata, după care, însoţiţi de întreaga Curte, am traversat lunga colonadă până la terasa palatului. În centru se afla tronul tatei, care a luat loc pe el cu toată demnitatea şi frumuseţea sa virilă, având la dreapta leul care îl însoţea la audienţe. La stânga lui, ceva mai în faţă, aproape pe marginea terasei, se afla tronul meu. La dreapta şi la stânga noastră, demnitari din toate ţările ocupau locurile care le fuseseră atribuite conform rangului lor.

Sărbătoarea a început. Trupele naţiunii străine au defilat în cortegiu. Comandantul lor şi suita sa au venit până în faţa terasei să se prosterneze în faţa noastră, cu braţele întinse, până la sol. Comandantul lor a ţinut o alocuţiune în limba noastră, ca să ne demonstreze dorinţa lui de a încheia cu noi o alianţă durabilă. A chemat apoi slujitorii cu cadourile.

Am observat întreaga scenă de la înălţimea tronului meu şi i-am privit pe oamenii din suita comandantului, absolut magnifici în ţinuta lor de sărbătoare şi de luptă. Aceşti străini erau mari, puternici, cu umerii largi şi foarte musculoşi. La noi, numai fiii lui Dumnezeu erau la fel de înalţi şi de puternici ca aceşti soldaţi, dar erau mult mai subţiri şi mai supli. Ptahhotep, tata şi alţi reprezentanţi ai fiilor lui Dumnezeu, precum Ima, Mentuptah, Imhotep şi câteva preotese, aveau corpuri

minunate şi puternice, dar erau maiestuoşi, demni şi spirituali. Ei nu dădeau această impresie de robusteţe şi de forţă animalică, precum aceşti străini. Nu mai văzusem până atunci asemenea specimene. Nu-mi plăceau deloc. În ţara noastră, eram obişnuită să văd trăsături fine şi nobile la descendenţii fiilor lui Dumnezeu, dar şi la cei ai rasei hibride. Dar aceste feţe grosolane aveau trăsături neregulate şi vulgare! Şi ce urechi! Urechile noastre erau mici, fine şi clar desenate, cu lobul bine decupat. Aceşti soldaţi aveau urechile mari, cu lobul parcă sudat de gât; ai fi spus că sunt nişte maimuţe.

Un lucru mi s-a părut absolut surprinzător, fiind complet necunoscut la noi: aceşti străini aveau părul roşcat! De altfel, erau foarte păroşi, faţa, mâinile, braţele şi picioarele lor fiind acoperite cu păr care strălucea în soare ca o poleială de aur. Erau foarte conştienţi de persoana lor. Atunci când vorbeau sau când râdeau, îşi arătau dinţii extrem de frumoşi, de albi şi de puternici, lucru care m-a făcut să mă gândesc din nou la nişte animale. Din ei emana o forţă puternică, dar nici cea mai mică radiaţie spirituală. Nu! Nu îmi plăceau deloc!

Am constatat că şi noi le păream la fel de bizari cum ni se păreau ei nouă. Era evident că nici noi nu le plăceam prea mult. Am văzut că ochii lor nu sunt deschişi către lucrurile spiritului. Ei nu erau conştienţi de lucrurile rafinate şi spirituale; tot ce vedeau era că noi eram mai mici decât ei şi le-am citit în minte gânduri pline de dispreţ la adresa noastră. Eram obişnuită să văd în ochii bărbaţilor aprinzându-se flacăra admiraţiei atunci când mă priveau. Aceşti străini îmi admirau ţinuta, bijuteriile, dar nu au remarcat nicio clipă faptul că *eram* frumoasă! Îmi puteam cu uşurinţă da seama că priveau regina acestei ţări cu curiozitate, dar nu-şi dădeau seama că sunt frumoasă! Da! Moştenisem silueta fină a mamei mele, dar frumuseţea unei femei nu depinde de talia sa. Aceşti bărbaţi nu apreciau o femeie

ca fiind frumoasă decât dacă era mare şi carnală. Ca de obicei, m-am autoanalizat. Oare se trezea vanitatea mea? Nu! Departe de mine! Pur şi simplu nu-mi plăcea să văd bărbaţi atât de ignoranţi, de vulgari şi de lipsiţi de maturitate, aşa cum la noi nu întâlneşti decât la nivelul clasei inferioare a fiilor oamenilor.

Toţi aceşti străini, inclusiv comandanţii şi demnitarii lor, erau complet lipsiţi de cultură. Unul dintre ei se afla chiar în faţa mea, ceva mai jos de tronul meu. Probabil că era un ofiţer superior, căci a apărut alături de comandantul lor suprem. Acum se afla în mijlocul unui grup de soldaţi şi mă fixa cu obstinaţie. Câtă lipsă de distincţie! Oare cum putea privi un bărbat o femeie cu atâta aroganţă? La Curte, singur Roo-Kha mă privea în acest fel, dar cel puţin privirea lui nu putea şi nu dorea să-i ascundă admiraţia pentru frumuseţea mea. În timp ce acest străin mă privea cu impertinenţă, dar fără nici cea mai mică admiraţie! Dar nu doream ca vanitatea mea să se trezească. Mi-am supravegheat fiecare sentiment şi m-am controlat strict!

Mi-am întors apoi privirea şi mi-am îndreptat-o către ceremonii. Cu un interes maxim, am urmărit jocurile militare pe care le practicau soldaţii. Trebuia să recunosc că aceşti bărbaţi aveau o forţă fizică extraordinară, necunoscută la noi. Această rasă s-a născut dintr-un fiu al lui Dumnezeu „bastard”, care manifesta energia divină a tatălui său la nivel fizic, nu spiritual. Descendenţii săi s-au încrucişat cu oamenii primitivi şi au dat naştere unor indivizi cu scheletul puternic şi cu o musculatură impresionantă. Pe de altă parte, nu erau nici pe departe atât de agili şi de supli ca şi soldaţii noştri, la fel cum nici aceştia nu ar fi putut îndeplini actele de forţă ale străinilor. În timpul acestui spectacol, ochii mei s-au întors în permanenţă către ofiţerul care continua să mă privească cu nesaţ. Mi s-a părut că merita să-mi dau osteneala să direcţionez un străin cu părul roşu către misterele spiritului, pentru ca

ochii săi interiori să se deschidă treptat şi să-i permită să vadă într-o femeie frumuseţea spiritualităţii sale, nu doar a trupului său.

Zilele au trecut. Eram atât de ocupată cu aceste festivităţi încât nu m-am mai putut duce la Templu. Sărbători, ceremonii, spectacole, banchete s-au succedat unele după altele, iar eu trebuia să-mi joc rolul alături de tata, de faraonul ţării. Menu era în elementul ei, mă îmbrăca cu hainele cele mai frumoase. Bo-Ghar era nefericit, căci nu mai aveam timp pentru el. Roo-Kha venea de multe ori să-mi aducă bijuteriile cele mai extraordinare, adevărate capodopere ale bijutierilor noştri. Le purtam, căci era de datoria mea. Mă priveam totuşi cu curiozitate în marea mea oglindă de argint: oare ce va spune străinul văzând noua mea toaletă, noile mele bijuterii? Cu atât mai mult cu cât tata şi cu mine, la fel ca şi întreaga Curte, urma să apărem îmbrăcaţi după moda purtată de străini, în onoarea lor? Ha, nu m-am putut împiedica să nu râd văzându-l pe tata îmbrăcat în această ţinută atât de neobişnuită! Şi eu? Oare nici aşa îmbrăcată nu mă va găsi frumoasă străinul cu părul roşu?

Eu „îl” cunoşteam deja! Tata m-a prezentat comandantului său şi tuturor oficialilor străini. Mă aflam deci în fiecare zi în compania emisarilor îndepărtatei naţiuni. Domnitorul acelei ţări alesese pentru această misiune numai acei bărbaţi care putuseră să asimileze rapid limba noastră. Acest lucru ne-a permis să ne întreţinem agreabil cu ei. Totuşi, ori de câte ori mă aflam în compania *acelui* oaspete străin, cel care mă fixase cu atâta obstinaţie în timpul recepţiei iniţiale, nu mă simţeam deloc în largul meu; inima începea să îmi bată mai repede, *căci avea exact aceeaşi voce ca şi silueta masculină învăluită în ceaţă din visul meu iniţiatic!*

Aceşti străini era foarte bizari, le lipsea cultura, erau ignoranţi, dar nu şi proşti! Erau foarte apropiaţi de natură, şi deşi nu cunoşteau din punct de vedere

intelectual legile interioare şi creatoare ale lucrurilor, ei ştiau foarte multe graţie experienţei lor directe. Era foarte interesant să vezi cum un adevăr pe care noi îl învăţam printr-o contemplaţie spirituală le apărea în conştiinţa acestor străini sub forma credinţelor, a superstiţiilor lor. Deşi nu cunoşteau sursa şi cauzele energiilor, ei îşi imaginau că ele emană dintr-o fiinţă invizibilă, dând numele de „zei” propriei lor imaginaţii. Se încăpăţânau să numească zei aceste creaturi din basmele lor, aceste fantasme. Doreau să ştie totul mai bine decât noi. Ori de câte ori încercam să le explicăm adevărul şi realitatea, ei râdeau cu condescendenţă de noi.

Era evident că nu-mi era permis să divulg misterele Templului. Am încercat totuşi să-i explic străinului meu ce sunt forţele care provoacă fulgerele şi tunetele în timpul unei furtuni. Nu puteam să-i spun că cei care provoacă ploaia, cu tunetele şi fulgerele ei, erau marii preoţi, cu ajutorul arcului de legătură, fără de care ţara ar fi căzut pradă secetei. Dar i-am explicat că fulgerul provine din întâlnirea a două forţe opuse şi că ar fi putut produce el însuşi un fenomen asemănător lovind cu putere două pietre una de cealaltă. M-a privit şi de data asta cu dispreţ, spunându-mi că ştia foarte bine că fulgerul era „carnea zeului principal”, în timp ce în anumite pietre locuiau „mici demoni” care, dacă îi deranjai, scoteau mici fulgere. Nu dorea să ştie nimic de explicaţia reală a fenomenului! De fapt, prea puţin contează numele pe care i-l dai fulgerului, „carnea zeului principal” sau „întâlnirea dintre o forţă pozitivă şi una negativă”. Însă atât timp cât aceşti oameni se vor încăpăţâna să creadă în zeii lor imaginari, ei nu vor putea să controleze niciodată forţele naturii, rămânând sclavii superstiţiilor lor. Am reuşit totuşi să trezesc interesul oaspetelui meu prin explicaţiile pe care i le-am dat referitoare la fenomenele naturale, astfel încât a ajuns să dorească să ştie mai multe, chiar dacă nu

credea în ceea ce-i spuneam. Dorea să ia cursuri alături de mine. Ne-am propus aşadar să vină în fiecare seară la Templu şi să-i predau acolo rudimentele cunoaşterii.

După apusul soarelui, Menu m-a îmbrăcat în ţinuta mea de preoteasă. Acoperită cu un văl, m-am dus la Templu în compania ei. Un neofit îl condusese pe străin în celula mea, unde mă aştepta. Menu a rămas în curtea exterioară, în timp ce eu am pătruns în interior. Iată-l! Stătea sprijinit de un perete şi mă privea cu condescendenţă. Acest zâmbet mă agasa! Cum de avea impertinenţa să mă privească astfel? Nu îmi era superior în niciun fel, şi numai ignoranţa lui îl făcea să creadă că mă poate domina, pentru simplul motiv că era mai mare decât mine din punct de vedere fizic. În mod evident, nu cunoştea absolut nimic despre puterea spiritului, care era mai presus de orice. Am să-i dovedesc! Am să-l înving pe acest uriaş roşcat şi impertinent prin energia spiritului meu şi în pofida forţei sale corporale!

Străinul s-a înclinat mult în faţa mea, dar puteam vedea că o făcea fără nicio convingere. În ţara mea, poporul mă adora în calitatea mea de preoteasă, căci eram slujitoarea lui Dumnezeu. Străinul ştia la fel de bine că eram o preoteasă în Templu, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce însemna iniţierea. Nu avea habar că ştiinţa noastră nu are la bază vagile credinţe create de imaginaţia umană, ci cunoaşterea adevărului, *omniscienţa* divină! Dar o să-i deschid eu ochii… Am să-i explic misterul omului şi al universului din jurul lui, misterul întregii creaţii.

— Dacă doreşti să ajungi la cunoaşterea reală, i-am spus, trebuie să înveţi mai întâi de toate să te cunoşti pe tine însuţi. Trebuie să ştii *cine eşti tu.* Învăţând să te cunoşti pe tine, vei descoperi că toate adevărurile sunt ascunse în tine. Cunoaşterea de sine conduce deci la cunoaşterea tuturor misterelor din această lume. Rezolvă mai întâi marea enigmă a Sfinxului nostru: omul însuşi! Trebuie să afli cine eşti!

Străinul m-a privit la început cu atenţie, apoi a început să zâmbească:

— Trebuie să învăţ cine sunt? Păi ştiu lucrul ăsta de multă vreme! Cum ar putea constitui acest lucru un mare mister? Mie mi se pare, dimpotrivă, o, Regino, că tu nu ştii cine sunt eu! Am să te învăţ eu: eu sunt un bărbat! după care a început să râdă, descoperindu-şi dinţii săi puternici şi albi.

Of, ce copil! Râdea cu atâta poftă încât am început să râd şi eu.

— Ştiu că eşti un bărbat…

Dar nu am apucat să-mi duc la bun sfârşit fraza, căci uriaşul cu părul roşcat m-a întrerupt:

— Regino, nu numai că nu ştii că sunt un bărbat, dar nu ştii nici măcar *ce este acela un bărbat.* Eu nu sunt preot şi nu pot citi gândurile oamenilor ca voi, dar cunosc femeile şi îmi dau cu uşurinţă seama că există ceva ce ignori complet, sau pe care l-ai uitat, şi anume: *cine eşti tu!* Faptul că tu eşti o femeie! Cum vrei să mă înveţi misterele profunde ale omului şi ale universului când nu cunoşti nici măcar acest adevăr fundamental, pe care toată lumea îl cunoaşte?

I-am răspuns cu toată demnitatea de care eram în stare:

— Ştiu foarte bine că sunt femeie.

Străinul s-a amuzat cu impertinenţă, dar am continuat, fără să-l mai las să mă întrerupă:

— Forma exterioară nu este decât un înveliş al fiinţei intime a omului. Atunci când cunoşti esenţa fiinţei şi faptul că *eşti* această esenţă, forma exterioară nu mai reprezintă pentru tine decât un instrument *cu care nu te mai identifici!* Corpul nu este decât veşmântul *Sinelui.* Tu porţi diferite haine, dar nu eşti una cu aceste haine. La fel stau lucrurile şi cu corpul tău, care poate fi de sex masculin sau feminin, dar al cărui creator este *Sinele* tău. Persoana, manifestarea fizică şi materială, nu reprezintă decât jumătatea fiinţei reale. Cealaltă

jumătate rămâne în planul nemanifestat, în inconştient. Faptul că aparenţa exterioară este de sex masculin sau feminin depinde numai de jumătatea care s-a încarnat. Atunci când o persoană a devenit conştientă de ambele jumătăţi ale fiinţei sale, când le-a experimentat direct, ea devine identică cu *Sinele* său şi poartă în ea – într-un echilibru perfect – ambele principii, masculin şi feminin.

— Dar corpul său rămâne totuşi masculin sau feminin, nu-i aşa?

— Evident, manifestarea materială nu poate fi decât unilaterală, parţială. În cazul în care cele două jumătăţi se unesc nu mai rămâne nimic fizic. Fuziunea celor două jumătăţi complementare, a celor doi poli, ar însemna distrugerea totală a materiei, deci dematerializarea corpului. De aceea, starea de androgin nu poate fi realizată decât la nivelul spiritului.

— Regino, din toate aceste cuvinte frumoase, un singur lucru mi se pare foarte limpede, şi în acest caz sunt întru totul de acord cu „misterele” voastre: aparenţa mea fizică, aşa cum te-ai exprimat atât de corect, nu reprezintă decât jumătatea unei unităţi. Până acum mi-am căutat de multe ori o jumătate complementară, şi niciuna nu m-a distrus. Să nu-mi fi găsit jumătatea reală? Chiar dacă acest lucru ar însemna anihilarea pentru mine, voi continua să îmi caut totuşi *adevărata jumătate complementară.* Eu sunt bărbat, iar cealaltă jumătate complementară a mea nu poate fi decât o femeie care îmi va dărui fericirea perfectă. Pentru o asemenea femeie mi-aş da cu plăcere viaţa!

Am simţit cum sângele îmi încălzeşte rapid corpul, ajungând până la cap. În faţa unei asemenea concepţii mă simţeam complet neputincioasă. Cum i-aş fi putut explica faptul că fericirea pe care o căuta alături de o femeie în carne şi oase este trecătoare şi că nu are cum să-i satisfacă spiritul nemuritor?

Am terminat întrevederea noastră de astăzi. Era limpede că avea nevoie de timp pentru a digera noile

învăţături.

Au urmat alte seri în care m-am luptat împotriva ignoranţei sale. Doream să progreseze şi aveam grijă să folosesc cuvintele cele mai potrivite pentru a aprinde în el scânteia divină, pentru a-i trezi Sinele superior. Când mă trezeam, primul meu gând era la el. Îmi aminteam tot ce spuseserăm şi tot ce făcuserăm cu o seară mai înainte şi mă concentram întreaga zi asupra învăţăturilor pe care urma să i le predau mai departe. Făceam lungi plimbări cu carul cu lei, dar nu-l mai luam cu mine pe Bo-Ghar. Dezamăgit, acesta stătea tot mai mult alături de maestrul său, iar Ima îl consola făcându-i felurite cadouri menite să trezească interesul unui băieţel de vârsta lui. Acest lucru mă întrista, dar aveam nevoie de timp pentru a rămâne singură cu gândurile mele.

După o asemenea plimbare, mi-am condus leii la adăpostul lor şi luându-mi rămas bun de la ei, i-am mângâiat pe cap. În timp ce îmi treceam degetele prin coama lor, prin minte mi-a trecut un gând: mi s-a părut că aş fi trăit aceeaşi senzaţie dacă aş fi mângâiat părul roşcat al străinului. Ah, leii mei, cât de mult îi iubeam!

Seara, i-am spus străinului că părul său îmi amintea de coama leilor.

— Regina mea, aş putea să te însoţesc odată la întâlnirea cu leii? Dacă aş putea vedea cu ochii mei felul în care controlezi aceste animale extraordinare numai prin voinţa ta, aş putea să cred – poate – în puterile tale supranaturale, mi-a spus el cu un zâmbet provocator.

— De unde ştii că am puteri supranaturale?

— Toţi cei cu care vorbesc te adoră ca pe o zeiţă. Toţi sunt convinşi că eşti o fiinţă supranaturală. Dar nu şi eu!

Rănită în amorul propriu, l-am întrebat:

— Şi ce gândeşti despre mine?

Mânioasă, mi-am dat seama, în aşteptarea răspunsului său, că inima îmi bătea foarte repede. În clipa aceea, în faţa ochilor mi-a apărut, ca într-un fulger,

imaginea lui Ptahhotep, cu o expresie de avertisment pe faţa sa nobilă. „Lasă-mă! Nu acum! Te asigur că nu este niciun pericol!” i-am spus viziunii interioare. Am ascultat apoi răspunsul străinului:

— Ce cred eu despre tine? De ce vrei să auzi acest lucru din gura mea? De vreme ce pluteşti atât de sus deasupra lucrurilor materiale, cum te-ar putea interesa gândurile unei sărmane creaturi terestre ca şi mine? Oricum, se spune că ştii să citeşti gândurile!

— Da, ştiu să citesc gândurile, dar vreau să te testez, ca să văd în ce măsură eşti sincer cu mine.

Mă simţeam stânjenită, îngrijorată. Nu am avut timpul să analizez acest sentiment, căci străinul m-a interogat mai departe:

— Vrei să ştii dacă sunt sincer cu tine? De ce nu îţi pui mai întâi ţie această întrebare, ca să afli dacă tu eşti sinceră cu mine *şi cu tine însăţi?*

Am rămas perplexă. Nu ştiam efectiv ce să-i răspund. Ani la rândul, am învăţat cum să mă observ, cum să-mi păstrez controlul, cum să analizez cauzele acţiunilor mele, ale tuturor gesturilor şi gândurilor mele. Eram convinsă că sunt cinstită cu mine însămi, deci şi cu lumea exterioară, şi în consecinţă şi cu el însuşi. Şi totuşi, cuvintele sale mi-au provocat o surpriză foarte stânjenitoare. Dacă avea dreptate? Oare chiar nu aveam curajul să fiu sinceră cu toate gândurile şi sentimentele mele? Am decis să mă supun unei investigaţii foarte serioase. Oricum, doream să-mi concentrez toate energiile pentru a nu pierde lupta împotriva lui. Trebuia să triumfez, nu puteam în niciun caz să admit ca un străin atât de lipsit de cultură să-şi imagineze că sunt mai slabă decât el, că el îmi este superior!

În ziua următoare, ne-am pregătit să plecăm la plimbare cu leii. Chiar înainte de plecare, străinul s-a aşezat lângă ei şi şi-a aplecat capul roşcat în faţa mea:

— Nu vrei să simţi direct dacă părul meu seamănă într-adevăr cu coama leilor tăi? Dacă aceste animale îţi

tolerează atingerea, mă gândesc că este posibil să o fac şi eu!

După care a izbucnit în râs, dezvelindu-şi din nou dantura superbă.

Era într-adevăr un copil mare. Nu era vorba de lipsă de respect, ci de puerilitate, şi nu puteam să i-o iau în nume de rău. De aceea, am râs împreună cu el, iar dacă gardianul leilor nu ar fi fost de faţă, mi-ar fi plăcut să-l trag puţin de părul rebel!

Zilele au trecut şi s-a apropiat momentul în care străinul trebuia să se întoarcă în ţara lui. Trebuia să ating satisfacţia, „femeia” din mine trebuia să triumfe asupra lui. Între timp, atitudinea lui se schimbase mult. Şi-a pierdut complet aroganţa. Aştepta în fiecare zi momentul întâlnirii noastre. Mi-am dat în sfârşit seama că nu se simţise nicio clipă superior mie, comportamentul lui nefiind altceva decât o manieră de apărare pentru a nu capitula complet în faţa mea. Nu dorea să se despartă cu niciun chip de superba sa masculinitate. M-a admirat încă din prima clipă a întâlnirii noastre, iar vanitatea mea, care mă făcuse la început să-mi doresc să petrec mai mult timp alături de el, putea fi în sfârşit satisfăcută. Şi totuşi, nu eram; sufletul meu era tulburat de o nelinişte continuă. De fiecare dată când îmi analizam sentimentele, eram convinsă că interesul meu pentru el nu emana din instinctul feminin al naturii mele inferioare. Căci mi-am păstrat în permanenţă autocontrolul! Menu susţinea că prezint toate simptomele unei femei îndrăgostite şi era extrem de fericită că „înfloream”. Ce greşeală! Menu nu putea fi obiectivă, căci ea privea totul din perspectiva ei terestră! Ea nu-şi putea imagina că eu nu doream şi nu puteam să mă îndrăgostesc. De altfel, nu acest lucru se întâmpla cu mine! Cum m-aş fi putut îndrăgosti de acel uriaş roşcat şi vulgar? Îmi displăcea profund. Avea asupra mea un efect dezagreabil, chiar respingător. În momentele mele de autoanaliză, m-am întrebat uneori

dacă mi-ar plăcea să am un copil de la el, căci ştiam că relaţiile dintre bărbaţi şi femei conduc la procreaţie. Doamne fereşte! Un copil cu asemenea urechi, cu o asemenea structură osoasă? Cu formele sale brutale, cu un corp atât de păros? Nu, în niciun caz! Acest lucru însemna în mod evident că nu eram îndrăgostită de el. Nu doream decât să-l ajut să-l descopere pe Dumnezeu, dar cu acelaşi interes pe care îl port tuturor celorlalţi elevi ai mei, ceea ce explica de ce mă concentram asupra lui din tot sufletul meu. Dar el nu l-a găsit încă pe Dumnezeu. Iată un demers în care am eşuat! Aceasta era cauza reală a tristeţii mele, a angoasei care îmi măcina sufletul, căci mă gândeam că va părăsi în curând ţara noastră şi nu îl voi mai revedea poate niciodată în această viaţă…

Apoi, totul s-a petrecut cu rapiditatea unui fulger…

În ultima seară, m-am dus la Templu ca să-mi iau rămas bun de la el. Ca de obicei, stătea sprijinit de perete, dar fără atitudinea dominatoare pe care a avut-o la prima noastră întâlnire. Nu mă privea chiar deloc, dimpotrivă, privea cu obstinaţie în gol.

— Ce ai?

— Mă întreb de ce am venit să te întâlnesc aici în fiecare seară. Ce sens au toate acestea? Ce ai vrut de la mine, regină frumoasă, dar fără inimă? La ce mi-a servit învăţătura ta, în afară de faptul că m-a făcut să fiu nefericit? Nu ai încetat nicio clipă să-mi spui că trebuie să mă descopăr pe mine însumi. Dar fiecare din cuvintele tale, din gesturile tale, au contribuit tot mai mult la rătăcirea mea. Eram un soldat curajos, fără frică, nu mă temeam de nimeni. Iar acum am devenit un sclav. Sclavul unei femeiuşti care de-abia îmi ajunge până la umăr! Şi acum, mi-e frică de viitor: cum voi putea trăi fără tine?

Am simţit cum mă cuprinde un val de fericire… lucru explicabil prin vanitatea mea. Dar m-am simţit în egală măsură îngrozită! La început mi-am dorit cu adevărat să îmi recunoască frumuseţea şi puterea mea

feminină, dar după ce am ajuns la acest rezultat, mi-am folosit toate forţele pentru a-l ajuta să descopere calea interioară. Mi-am dat multă osteneală pentru a trezi *Sinele* în el. Şi în loc de aşa ceva, se îndrăgostise de mine. Nu mi-am propus nicio clipă să merg atât de departe. Nu doream legământul unei iubiri terestre, doream să creez împreună cu el o unitate infinit superioară, unitatea întru *Sine!* Doream să-l conduc la Dumnezeu! Zadarnic am scos însă la lumină din fiinţa mea adevărurile cele mai profunde. El nu vedea decât femeia din mine, nu se putea ridica mai presus de instinctul senzual. Nu *mă* vedea, nu-şi dădea seama că nu pe *mine* mă iubea, că *eu* nu existam pentru el, că nu îmi iubea decât corpul, învelişul fizic, care nu reprezenta în niciun caz manifestarea *Eului* meu autentic! Ce umilinţă, ce decepţie!

De aceea, i-am spus tremurând:

— Într-adevăr, nu a avut niciun sens să vii în fiecare seară să mă vezi, căci este imposibil ca noi doi să ne întâlnim. Eu doresc să te înalţ la nivelul spiritului, iar tu doreşti să mă cobori la nivelul trupului. Această luptă a fost complet inutilă. Întoarce-te în pace în ţara ta, căci nu ne vom mai vedea niciodată!

Auzind aceste cuvinte, sângele i s-a urcat la cap, s-a înroşit din cap până în picioare, devenind atât de roşu încât până şi părul lui părea mai deschis la culoare decât pielea. Ochii săi au început să fulgere, şi speriată, am văzut cum corpul său spiritual se aprinde de ardoare. Fără să-mi dea timpul necesar să reacţionez, m-a luat în braţe, m-a strâns cu pasiune la pieptul său puternic, mi-a aplecat capul pe spate şi şi-a apăsat gura de buzele mele, cu o forţă atât de mare încât mi-am pierdut complet suflul… Mi-a sărutat apoi faţa, gâtul, din nou buzele, repetându-mi mereu la ureche, între două sărutări:

— Nu vrei să mă mai revezi? Dar *eu* vreau să te revăd, aşa că ne vom revedea… Ne vom revedea…

Când i-am văzut faţa sălbatică apropiindu-se de

mine, am simţit o teamă de moarte. Am vrut să-l resping, să mă eliberez, dar când m-a cuprins cu braţele sale atât de puternice şi când a început să mă sărute cu atâta pasiune, flacăra lui m-a cuprins şi pe mine, mi-am pierdut autocontrolul şi fără să-i mai opun nici cea mai mică rezistenţă, am trecut de la oroare la fericirea supremă, la o plăcere indescriptibilă. Mi-am dat seama atunci că îl iubeam, că l-am iubit încă din prima clipă, cu sufletul, cu corpul, cu întreaga mea fiinţă, cu o pasiune infinită!

Căldura sa irezistibilă mi-a cuprins întregul corp; cum aş fi putut scăpa de acest vulcan enorm, de flăcările sale arzătoare care mă devorau? Am simţit cum coloana mea vertebrală devine o punte incandescentă de-a lungul căreia ardeau şapte torţe. Nu m-am mai regăsit însă în axa imobilă a coloanei mele, nu mai eram în centrul din care iradia Sinele meu autentic cu focul vieţii sale, căci conştiinţa mea căzuse în corpul meu trezit; prin vene îmi treceau fulgere luminoase, nervii mei erau în flăcări, toate gândurile mi-au dispărut din minte, ducând cu ele şi conştiinţa mea… Şi apoi, totul a dispărut…

Puţin câte puţin, mi-am recăpătat cunoştinţa… Am deschis încet ochii… Am recunoscut treptat zidurile celulei mele.

Eram singură… iar tăcerea din celulă mi s-a părut insuportabilă.

Nu aveam niciun gând în cap. Nu exista nimic la care aş fi putut reflecta…

Abătută, m-am sculat, mi-am pus vălul şi am părăsit celula.

Lunga colonadă mi se părea întunecată şi goală. Am remarcat totuşi o siluetă sprijinită de zid: Ima! Părea împietrit şi mă privea cu o privire indescriptibilă, pe care o puteam vedea chiar şi prin întuneric, o privire care mă străpungea. Apoi s-a întors şi a plecat încet în direcţia opusă.

Cu mintea goală, m-am întors la palat. Menu, care

adormise într-un colţ al Templului, mă însoţea acum înapoi, căscând din când în când zgomotos.

Leul

Am îngenuncheat în faţa lui Ptahhotep.

Nu am spus nimic. *El* îmi înţelegea cuvintele pe care nu le pronunţam. Am păstrat tăcerea…

— Părinte al sufletului meu, salvează-mă! Alungă acest foc din trupul meu, redă-mi libertatea! Nu pot continua să trăiesc în acest fel… Mă simt pierdută, distrusă, nu mai am niciun pic de autocontrol, nu mai pot gândi cum trebuie, căci chiar gândurile mele sunt cele care mă controlează şi care mă fac să îmi pierd şirul concentrării.

Ajută-mă, Părinte al sufletului meu, ajută-mă să revin pe înălţimile celeste în care domnesc claritatea, puritatea şi libertatea spirituală. Redă-mi aripile ca să pot zbura din nou împreună cu voi, la fel ca forţa creatoare a lui Dumnezeu, la fel ca şoimul divin Horus, care traversează spaţiile şi creează lumile.

Deschide-mi din nou porţile cerului, Părinte al sufletului meu, îngăduie-mi să ascult iarăşi muzica sferelor care nu mai răsună decât în amintirile mele, căci în mine s-a lăsat o tăcere de mormânt, iar urechile mele au devenit surde.

Redeschide ochii mei, o, Părinte al sufletului meu, căci au orbit şi nu mai pot vedea cu ei lumina celestă, strălucirea divină.

Deschide-mi poarta către patria mea celestă, unde aveam la dispoziţie toate comorile spiritului, care acum nu mai există decât în amintirea mea, o, Părinte al sufletului meu, căci am căzut şi am devenit o biată cerşetoare pe pământ.

Părinte al sufletului meu, lasă-mă să acced din nou la fericirea şi la pacea unităţii divine a celor care au găsit

mântuirea şi pe care nu le mai recunosc decât în amintirile mele, căci m-am rătăcit în deşertul abandonului, şi sunt obsedată şi torturată în permanenţă de angoasa continuă a fiinţei rătăcite.

Aşează-ţi mâna binecuvântată pe capul meu şi acceptă să fiu eliberată de apăsarea timpului, astfel încât, în prezentul etern, *să redevin cea care am fost, cea care sunt în realitate, cea care nu mai pot fi* în lumea aparenţelor iluzorii.

Părinte al sufletului meu, mântuieşte-mă! Salvează sufletul meu! Îngăduie-mi să aud din nou vocea ta şi pe cea a lui Dumnezeu, căci nu îţi mai aud răspunsul, sunt surdă şi oarbă, mi-am pierdut aripile celeste, mă simt respinsă, repudiată, în exil. Ia-mă din nou cu tine, o, Părinte al sufletului meu, în unitatea preafericiţilor, căci nu mai pot continua să trăiesc în acest fel. Mântuieşte-mă, o, Părinte al sufletului meu, mântuieşte-mă, tu, care eşti reprezentantul lui Dumnezeu, nu mă abandona, nu mă abandona… nu mă abandona…

Niciun răspuns.

Am pierdut totul. Raţiunea, care m-a ajutat întotdeauna, era acum în ceaţă. Prin mintea mea nu mai rătăceau decât gânduri vagi, la fel ca cele ale călătorilor epuizaţi.

Ajunsă din nou la palat, m-am culcat pe pat cu o singură idee în minte: să mor! Nu mai puteam continua această viaţă, nu mai puteam trăi! Nu mai eram decât umbra celei ce fusesem. Câteva feţe mi-au apărut ca prin ceaţă: cea a lui Menu, care plângea disperată, cea a lui Bo-Ghar, cu o privire încruntată…

Doream să mor! Să mor!

Înainte îmi controlam corpul şi puteam să îl părăsesc în mod conştient. Acum am încercat, dar în zadar. Nu mai puteam să ies din corpul meu, eram prizoniera lui, înlănţuită în materie.

Mi-am propus să merg la arcul de legătură! El îmi va consuma corpul, la fel cum face cu animalele sacrificate

în Templu, fără să lase în urmă niciun fel de cenuşă.

Mi-am luat voalul şi am plecat la Templu. Am traversat marea sală şi am ajuns la poarta care închidea culoarul subteran ce ducea la marea piramidă. Dar nu am putut să trec de ea, căci în faţa porţii de piatră m-am lovit de un zid invizibil. O luminiţă a trecut prin biata mea minte: frecvenţa inferioară a arcului de legătură, *ultra-materia!* Ura materializată! Deşi complet invizibilă, ea putea proteja un loc mai bine decât orice zid material, oricât de gros ar fi fost. Am încercat să forţez această barieră, dar zidul incredibil de dur al ultra-materiei m-a respins, fără să-mi dea nici cea mai mică şansă.

Niciun pic de milă pentru mine… niciun pic de milă…

Încet, m-am întors pe lungul coridor al Templului şi trecând prin faţa micii mele celule, am intrat fără măcar să-mi dau seama ce fac. M-am aşezat pe băncuţa de piatră, absorbită în amintiri. Spaţiul s-a deschis în jurul meu, am auzit ecoul infinitului, iar în minte mi-au apărut imagini: o siluetă învăluită în ceaţă s-a apropiat de mine… Am recunoscut-o, era silueta neclară din visul meu iniţiatic. S-a apropiat de mine… ca o flacără… după care întreaga siluetă a luat foc şi s-a transformat într-o fiinţă de foc de sex masculin care m-a îmbrăţişat irezistibil, m-a penetrat… transmiţându-mi flacăra ei, până când am început să ard la rândul meu. Am auzit din nou vocea ei, murmurându-mi la ureche: „Ţi-am spus că ne vom revedea. Îmi aparţii şi nu te vei putea elibera niciodată de mine. Ne vom mai vedea, ne vom revedea de-a pururi… în timpul infinit… în infinitul de dincolo de timp, ne vom revedea”, iar ecoul a repetat de o mie de ori: „ne vom revedea… ne vom revedea… ne vom revedea…”.

Am ţipat: „Nu, nu, nu te doresc, te urăsc!”

Figura de foc a râs: „Atât timp cât mă urăşti, mă iubeşti, deci te afli în puterea mea! Să nu crezi că te poţi debarasa atât de uşor de mine!… Ne vom revedea…”.

Ascultând această voce, pe care ecoul mi-o repeta la infinit, cu o intensitate atât de mare încât tot aerul vibra în jurul meu, am ştiut că silueta învăluită în ceaţă, care acum ardea, îmi vorbea şi mă privea cu ochi cărora nu le puteam rezista. Aceasta era vocea şi aceştia erau ochii pe care le-am căutat în toate vocile care mi-au vorbit şi în toţi ochii care m-au privit vreodată, în toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit de-a lungul nenumăratelor mele vieţi şi de care mi-am amintit în viziunea mea iniţiatică. În toţi acei bărbaţi l-am căutat pe *acela* pe care îl iubeam cu o iubire nepieritoare, cu fiecare picătură a sângelui meu, pe cel unic, pe soţul *„meu”:* reflexul propriei mele jumătăţi complementare…

Prin minte mi-a apărut apoi o altă imagine, aceea a unui bărbat pe care nu-l iubeam la fel ca pe jumătatea mea complementară, *ci ca pe mine însămi: Ima!* Nu aş putea să-l iubesc niciodată cu o iubire terestră, căci am fost întotdeauna unită întru Dumnezeu cu el. eram legaţi de iubirea eternă a *unităţii* paradisiace. Am simţit nevoia să mă duc la el, să-i explic totul, convinsă că el mă va înţelege. Unitatea care ne lega urma să-mi fie far călăuzitor în viitoarele mele peregrinări; el va fi cel care îmi va ilumina cărarea întunecată, pentru ca eu să pot regăsi calea care duce către patria celestă, către Dumnezeu.

M-am repezit deci să-l caut. M-am dus mai întâi la şcoala de neofiţi, unde era preot şi unde pregătea candidaţii la iniţiere. L-am căutat pretutindeni, în toate sălile, în toate colţurile. Nu era nicăieri. Subit, în faţa mea a apărut tânărul preot care m-a asistat în timpul ultimelor pregătiri de dinainte de iniţiere. M-a întrebat:

— Îl cauţi pe Ima?

— Da, unde l-aş putea găsi?

— Nu îl vei mai găsi pe Ima la Templu. L-a părăsit, într-o stare de disperare. S-a rătăcit, căci a crezut *într-o femeie* în loc să creadă în Dumnezeul care transcende totul. A plecat şi nimeni nu l-a putut împiedica să o facă.

A preferat să se exileze în mijlocul triburilor sălbatice ale negrilor, convins că acolo nimeni nu-l va mai putea dezamăgi. Negrii nu mint. Ei sunt într-o stare naturală, aşa cum sunt! Acestea au fost ultimele sale cuvinte. Nu îl vei regăsi niciodată pe Ima!

Oroarea m-a paralizat şi m-a amuţit. Vai, Ima, te-am aruncat în nefericire şi disperare! Auzind această veste, infernul din mine a devenit insuportabil, o adevărată tortură… Am ştiut totuşi că tânărul preot s-a înşelat într-o privinţă: *îl voi regăsi pe Ima!* Dacă nu în această viaţă, în următoarea. Totul trece, numai iubirea autentică rezistă. Iar această iubire care transcende sexualitatea, iubirea fuziunii spirituale, ne va conduce unul către celălalt, infailibil, pe Ima şi pe mine.

M-am întors la palat. Nu mai eram sigură decât de un singur lucru: *trebuia* să mor. Era imposibil să mai trăiesc fără să fiu preoteasă, în afara stării de iniţiere. Acum însă, când ştiam că l-am atras după mine în infern pe cel mai bun prieten al meu, tortura morală pe care o trăiam era de nedescris. Toate gândurile, toate sentimentele mele se revoltau în faţa ideii de a mai trăi. Doream să mă autodistrug şi am încercat din nou, cu eforturi disperate, să-mi părăsesc corpul.

Dar acest lucru îmi devenise imposibil! Nu puteam să mor! Trebuia să port în mine focul care îmi ardea şi îmi distrugea nervii. Nu puteam să scap! Când, complet epuizată, m-am întins pe pat ca să regăsesc puţină odihnă, pieptul meu se sufoca, nu mai aveam aer, iar inima îmi era apăsată de o greutate imensă. În faţa ochilor mei închişi am văzut un foc orbitor, cu flăcări roşii devorându-mă, de culoarea părului străinului… precum coama leilor mei…

Leii! Da, voi merge la ei!

M-am pregătit ca şi cum aş fi dorit să fac o plimbare cu faetonul. Gardianul m-a lăsat să intru, ştiind că după iniţiere aveam permisiunea tatălui meu să-mi conduc singură animalele.

M-am apropiat de leii mei. M-au primit coborându-şi capul şi lingându-şi buzele. Au simţit imediat un miros străin celui cu care erau obişnuiţi, o emanaţie străină care ieşea din pielea mea. M-am îndreptat către Shima şi i-am mângâiat capul. Shu-Ghaar a început să mârâie şi s-a încordat, gata să muşte. Furia şi gelozia scânteiau în ochii săi. Atunci, instinctul de conservare s-a trezit în mine. Mi-am proiectat voinţa asupra lui Shu-Ghaar, la fel cum făceam atunci când conduceam carul. Îngrozită, am constatat însă că nu-mi mai puteam proiecta voinţa! Era complet paralizată, moartă, aşa că leul a sărit! M-am întors chiar la timp ca să văd alergând spre mine trei oameni îngroziţi: Thiss-Tha, Bo-Ghar şi gardianul. Cu toată forţa şi rapiditatea de care mai eram capabilă, m-am repezit către ieşire. Am simţit suflul cald al leului pe ceafa mea, i-am simţit limba… şi o mare lovitură la cap! dar mi-am continuat cursa… Am văzut o poartă care se deschidea către un loc în care leul nu avea acces; în pragul ei stătea silueta fină şi palidă a… *mamei* mele! „Mamă”, am spus eu, alergând fericită, căci ştiam că odată ajunsă în braţele ei voi fi salvată. Mama mă aştepta cu braţele deschise, cu zâmbetul ei cald şi bun! Un ultim efort… şi am căzut în braţele ei. Leul a dispărut; eram salvată…

Apoi totul s-a întunecat în mintea mea, dar eram sigură de un lucru: mă aflam în braţele mamei mele, care mă ajuta să trec pragul. Mă simţeam atât de bine… de odihnită… mă bucuram din plin de iubirea mamei mele, pe care nu o mai văzusem de atâta vreme. Mă bucuram de starea de pace pe care ţi-o dă iubirea.

O forţă extraordinară mi-a atras conştiinţa într-un anume punct, şi m-am trezit. Zăceam într-un sicriu şi nu-mi simţeam deloc corpul. Conştiinţa mea era înceţoşată; ştiam doar că doream să mă ridic şi nu reuşeam. I-am văzut atunci pe Ptahhotep şi pe asistentul său. Erau lângă mine. Ptahhotep m-a împiedicat cu blândeţe să mă mişc. Trebuia să rămân culcată. Mă aflam în corpul meu

spiritual, dar coarda magică mă lega încă de corpul meu fizic. Corpul meu îmbălsămat se afla într-un sarcofag, iar cel spiritual se afla în aceeaşi poziţie. Ptahhotep şi asistentul său erau de faţă, dar îi vedeam tot în corpurile lor spirituale. Puteam vedea focarele de energie care corespundeau ochilor lor materiali şi prin care ei priveau în lumea manifestată. Cei doi centri de forţă ai lui Ptahhotep iradiau acum o lumină de culoare albăstruie fosforescentă, care m-a atins şi mi-a pătruns întreaga fiinţă… Am adormit.

Sala şi cei doi mari preoţi au dispărut. M-am trezit din nou în braţele mamei mele. Mi-am dat seama acum că ceea ce consideram a fi braţele ei erau de fapt nişte curenţi de forţă care aveau forma braţelor şi a întregului ei corp. Ea îşi proiectase aceşti curenţi asupra mea, sub forma iubirii pure. Aceste forţe m-au umplut cu iubirea şi cu pacea de care sufletul meu tulburat avea atâta nevoie.

Un sunet dezagreabil şi subit m-a făcut să tresar, deranjându-mi odihna. Era un fel de pocnet pe care urechile mele spirituale îl resimţeau ca pe un şoc. Am căutat sursa acestui sunet şi am descoperit că erau plesniturile de bici ale conducătorilor de sclavi, care ţineau astfel ritmul pentru sclavii care îmi purtau sicriul ce aluneca lent pe o şină. Tocmai părăsiserăm palatul.

Aş fi vrut să mă ridic din sicriu, dar acest lucru îmi era imposibil. Nu-mi puteam mişca membrele, căci eram legată de la gât şi până la tălpi cu centuri ce mă ţineau strâns. Mi se părea că sunt sudată într-o singură bucată, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu picioarele paralele. Din această poziţie nu puteam vedea decât înainte şi în sus. Am putut vedea astfel la picioarele mele soarele care făcea să lucească pielea transpirată a sclavilor, care se aplecau ritmic la fiecare mişcare de tracţiune. Deasupra lor, în depărtare, am putut vedea un edificiu construit din piatră albă, care avea la mijloc o pată neagră, probabil o poartă. În această lumină orbitoare, clădirea albă se detaşa distinct pe albastrul închis al

cerului. Pe măsură ce avansam, pata neagră devenea din ce în ce mai mare. Am privit cerul: era atât de închis la culoare încât părea negru. Două păsări mari au zburat deasupra mea; or fi fost cocori sau berze?

Am ajuns în faţa clădirii. Pata neagră devenise imensă… da… era într-adevăr o deschizătură. Oh, am recunoscut locul, eram în Oraşul Morţilor, iar clădirea era un mormânt! Bărbaţii au deschis poarta şi au dispărut în întunericul din interior… Apoi am trecut şi eu pragul. După lumina orbitoare a soarelui, întunericul m-a luat prin surprindere; eram scufundată într-o beznă absolută. M-a cuprins atunci o oroare de nedescris şi l-am implorat în sinea mea pe Ptahhotep să-mi răspundă: „Cât timp, cât timp va trebui să rămân astfel închisă?” Vocea atât de familiară a lui Ptahhotep a ajuns la urechile mele, distinctă, pentru a pronunţa verdictul inexorabil, de neînţeles pentru mine:

„Trei mii de ani”…

M-au cuprins atunci o disperare şi o teamă indescriptibile, iar din această teamă paralizantă s-a născut monstrul care reprezintă expresia legii materiei. I-am văzut grimasa cumplită şi sarcastică pe care mi-a adresat-o, privirea pătrunzătoare pe care mi-a adresat-o şi care a pătruns profund în mine, legându-mă de mumia care fusesem cândva *eu.*

Monstrul mi-a zis:

— Ei bine, te afli totuşi în puterea mea! Vezi tu, extrema cea mai înaltă şi extrema cea mai de jos sunt întotdeauna reflexe reciproce. *Perfecţiunea care sălăşluieşte în sine şi contracţia eternă* sunt cele două feţe ale aceleiaşi *divinităţi.* Doreai să devii conştientă de *perfecţiunea care sălăşluieşte în sine,* şi iată, ai căzut în *rigiditatea eternă!*

Da, preoţii îmbălsămează întotdeauna învelişul muritor al iniţiaţilor, pentru ca trupul lor să emane încă multă vreme – la fel ca un acumulator – energia divină. Spiritul lor este liber şi ei nu mai sunt legaţi, în

conştiinţa lor, de pământ. Prin iubirea ta carnală, tu ai condus prin centrii nervoşi inferiori energia divină pe care o posedai şi te-ai ars. Conştiinţa şi corpul tău spiritual sunt înlănţuite acum în învelişul tău material; eşti prizoniera mea, pentru totdeauna. Deşi corpul spiritual al iniţiatului rămâne legat de mumie prin îmbălsămare, conştiinţa sa rămâne în *eternitate,* în timp ce a ta rămâne exilată în *infinitate!*

Eternitatea este prezentul etern; infinitatea este viitorul etern care nu poate fi niciodată atins, care nu devine niciodată *prezent.*

Eternitatea nu are un *început,* deci nici *sfârşit.* Eternitatea este *prezentul* absolut, care nu are trecut sau viitor. Dimpotrivă, *infinitatea* reprezintă căderea din *eternitate* în *viitorul* fără *prezent!*

Ai vrut să participi la spiritualizarea pământului. Ei bine, poţi să începi prin a spiritualiza – dacă poţi – această bucată de lut care a fost corpul tău! Hi hi hi! Preoteasa zace aici, iar conştiinţa sa nu mai reprezintă decât o mică pietricică!

Te afli acum în faţa primei probe a iniţierii: în *starea de conştiinţă a materiei,* dar *cu o conştiinţă umană!* Încearcă să mai scapi, dacă poţi! Eşti prizoniera mea! Nu poţi să te eliberezi, să te desprinzi de mine, căci ai devenit *una cu mine!* În timpul iniţierii, *tu* ai fost cea care *m*-a învins, căci în faţa *conştiinţei tale de Sine, divină şi spirituală,* am fost nevoit să recunosc că nu pot exista fără *Sine.* Am fost implicit nevoit să recunosc că *eu* sunt *una cu tine.* Dar acum lucrurile stau invers: în conştiinţa *ta,* tu ai devenit materie, te-ai identificat cu corpul tău, deşi, la fel ca mine, eşti spirit pur – spiritul materiei. În consecinţă, *tu* eşti cea care a devenit *una cu mine!*

Eşti prizoniera mea pentru întreaga infinitate, în obscuritate… întemniţată în acest cadavru al fostului tău corp şi care, graţie îmbălsămării, nu va putrezi niciodată. Fără acest procedeu, te-ai fi putut elibera. Pedeapsa ta

va consta de acum înainte în a observa felul în care această mumie care îţi păstrează frumuseţea îmbălsămată se va usca treptat, devenind propria mea imagine, portretul meu. Doreai să devii *nemuritoare întru spiritul eternităţii;* ei bine, prin această mumie, ai devenit *nepieritoare* în infinitate, în infinitate... în infinitate...

Eram absolut neputincioasă. Trebuia să-l ascult. Zăceam aici, cu corpul spiritual indisolubil legat de mumia trupului meu. În disperarea mea, am încercat să-mi găsesc refugiul în *inconştienţă,* dar nu am reuşit. Trebuia să rămân culcată aici, conştientă, fără să am nici cea mai mică idee despre *timpul* care trece.

Timpul! Cine eşti tu oare, *timpule?* Tu nu exişti decât prin raport cu omul nefericit. Omul fericit nu cunoaşte timpul; conştiinţa lui este calmă, iar conceptul de timp dispare. Abia după ce starea de fericire trece realizează omul timpul care a trecut cu repeziciune, în timp ce el plutea în prezentul absolut şi etern. Timpul a început odată cu căderea din starea de fericire eternă, cu ieşirea din paradis. Dar nici nefericirea extremă nu cunoaşte ce este timpul, căci cu cât omul este mai nefericit, cu atât mai încet trece pentru el timpul; minutele i se par precum orele, iar în starea cea mai profundă de suferinţă, când durerea şi tulburarea sa devin insuportabile, fiecare clipă devine infinită, căci timpul *se contractă!* Oh, câtă dreptate avea Satan! Extrema cea mai înaltă şi extrema cea mai de jos se aseamănă, căci sunt jumătăţile aceleiaşi sfere, la fel cum realitatea seamănă cu reflexia sa, aparenţa. Fericirea este *eternitatea* fără timp, iar contrariul ei, nefericirea, este timpul fără sfârşit, infinitatea.

Zăceam aici şi nu aveam nici cea mai mică idee în legătură cu trecerea timpului! O, copac al cunoaşterii binelui şi răului! Îţi înţelegeam acum plenar adevărul: *cunoaşterea nu este posibilă decât prin comparaţie!* Cum aş fi putut cunoaşte trecerea timpului de vreme ce nu

vedeam deloc soarele, acest orologiu divin... de vreme ce nu puteam trăi nici cea mai mică experienţă temporală în acest întuneric complet, în care nu puteam deosebi ziua de noapte? Ce ar fi putut măsura timpul de vreme ce nu se petrecea nimic, iar eu mă găseam într-un mediu întunecat şi închis? Cum aş fi putut cunoaşte trecerea timpului de vreme ce nu mai aveam o inimă ca să-i simt bătăile, ritmul vieţii în pieptul meu? Poate că nu mă aflam aici decât de câteva minute care mi s-au părut interminabile... Să fi trecut săptămâni?... Ani?... Secole?... Milenii?... Cum aş fi putut aprecia diferenţa?

Senzaţia de teamă îngrozitoare nu mă părăsea nicio clipă. Nu mai aveam plămâni pentru a respira profund, pentru a extrage forţe noi din sursa eternă şi pentru a măsura timpul cu respiraţia mea. Nimic, nimic nu-i putea aduce vreo alinare sufletului meu torturat... Suferinţele mele nu aveau sfârşit... nu aveau sfârşit... nu aveau sfârşit...

Ceaţa şi trezirea

Timpul a trecut pe marele orologiu cosmic, la periferia imensei roţi a creaţiei, fără ca eu să am nici cea mai mică idee în legătură cu el.

Mi s-a părut că am rămas o eternitate, supusă tuturor suferinţelor infernului, când, într-un moment cu totul neaşteptat, am simţit cum de mine se apropie o forţă, o energie mai mare şi mai puternică decât legătura care mă ţinea legată de mumia mea, care între timp se uscase, se deshidratase, oferind imaginea hidoasă a legii materiei. Această forţă mă atrăgea irezistibil... undeva. După interminabilele suferinţe ale infernului, mi-am pierdut în sfârşit cunoştinţa.

Două fiinţe care erau înrudite sufleteşte cu mine s-au unit şi mi-au dat astfel ocazia să primesc un corp care corespundea stării mele de conştiinţă degradate.

Întrucât atunci când am căzut eram femeie, mi s-a

oferit ocazia să mă reîncarnez tot în calitate de femeie, până când urma să ating nivelul de conştiinţă de pe care căzusem. Am ajuns astfel într-un mediu populat cu fiinţe obtuze şi aproape inconştiente, în care toate acţiunile erau dictate de pasiuni şi de instinctele animalice, în care nu am avut nimic altceva de învăţat decât brutalitate, egoism şi lipsa iubirii.

Am trăit în această stare ceţoasă de conştiinţă, aproape animalică, câteva încarnări la rând, al căror sens era să-mi trezească viaţa emoţională. Mizeria şi munca permanentă au sfârşit prin a-mi trezi şi prin a-mi ascuţi nervii insensibili. Bărbaţii au jucat un mare rol în aceste vieţi: din corpul lor emana mereu acelaşi foc al instinctului fizic, în care ardeam ca o flacără. Am întâlnit în toate aceste vieţi aceiaşi ochi arzători şi aceeaşi voce ademenitoare a spiritului de foc din cea de-a treia mea probă iniţiatică. Am fost forţată, după un scenariu care s-a repetat de fiecare dată la fel, să dansez cu spiritul din peştera senzualităţii şi a pasiunilor, în care oamenii făceau din sacramentul procreaţiei un scop în sine, pentru a-şi satisface plăcerile. Am fost nevoită să dansez cu acest spirit, mereu şi mereu, până când nu m-am mai putut ţine pe picioare. Doream „să fiu fericită” şi căutam în permanenţă iubirea acelui bărbat unic pe care l-aş fi putut iubi şi care m-ar fi putut iubi, portretul jumătăţii mele complementare. Dar nu găseam decât o senzualitate exacerbată şi pasiunea fără iubire, care nu îmi stingeau niciodată setea. Veşnic în căutarea fericirii, am trecut din braţele unora în braţele altora, în speranţa că îl voi găsi pe *acela* pe care îl iubeam şi alături de care aş fi putut trăi *iubirea* autentică…

Aceste vieţi au fost o suită interminabilă de decepţii. Destinul m-a făcut să avansez cu paşi repezi, iar sufletul meu a suferit atât de mult încât focul suferinţei a sfârşit prin a arde învelişul izolator al nervilor mei, trezindu-mă treptat din conştiinţa mea comatoasă. Starea continuă de excitaţie şi de agitaţie mi-au dat posibilitatea – de-a

lungul tuturor acestor încarnări – să-mi înalţ sistemul nervos cu cel puţin un eşalon. *Iubirea* eternă mi-a permis astfel să-mi sensibilizez nervii prin intermediul suferinţei şi să le amplific puterea de rezistenţă.

În toate aceste vieţi am fost ghidată de o forţă conştientă care m-a silit să-i caut fără încetare, cu obstinaţie, pe toţi cei de care nu mai îmi aminteam, dar pe care doream să-i regăsesc cu fiecare picătură a sângelui meu… pe cei ca mine! Pe cei printre care mă simţeam „acasă” şi cărora le aparţineam fără rezerve, din toată fiinţa mea: Ptahhotep, Atothis, Ima, Bo-Ghar… Dar nu i-am găsit niciodată! Ori de câte ori mi se părea că îl recunosc pe vreunul din ei, iubirea îmi ilumina mintea, trezind în ea amintirile… Dar ceaţa cădea apoi din nou asupra imaginii respective, şi îi pierdeam din nou. Mi se întâmpla uneori să-l aud pe un slujitor al lui Dumnezeu vorbind de un mare maestru, de un fiu al lui Dumnezeu”, şi trăiam impresia indefinită că eram într-un fel apropiată de acea fiinţă superioară, undeva, cândva, într-un trecut care se pierdea în noaptea timpurilor; mi se părea că am mai auzit această învăţătură direct de la sursă, iar în bietul meu suflet confuz se trezea o forţă care mă atrăgea undeva, într-un loc în care aceste fiinţe superioare erau „acasă”. Aceste clipe treceau însă rapid; destinul mă trimitea mereu mai departe, silindu-mă să trăiesc experienţe brutale care alungau aceste amintiri. Uitam astfel totul.

În acest fel, simţurile mele limitate s-au purificat în permanenţă, graţie suferinţelor fizice şi spirituale, s-au rafinat din ce în ce mai mult şi au permis nervilor mei să suporte vibraţiile iubirii dezinteresate. Puţin câte puţin, o rază a iubirii divine a început să se manifeste dincolo de pasiunea brută a instinctelor corpului meu. În viaţa care a urmat, această rază a iubirii a ridicat complet ceaţa care îmi împiedica vederea spirituală. Când m-am născut pentru a deveni o servitoare neglijată şi abandonată, purtam deja în mine iubirea divină

dezinteresată, dar centrii mei superiori, nervoşi şi cerebrali, mai trebuiau încă treziţi înainte de a-mi putea exprima şi utiliza toate facultăţile spirituale. L-am întâlnit din nou pe bărbatul cu vocea familiară şi cu ochii de foc, cel care fusese cândva străinul cu părul roşcat, şi care, între timp, îşi parcursese propria sa cale, evoluând de-a lungul nenumăratelor sale încarnări. L-am iubit. Trebuia să-l iubesc, pentru a aduna ultimele experienţe ale iubirii dintre bărbat şi femeie. Nu mi-am orientat către această iubire decât forţele fizice ale corpului meu, aşa că nu mai aveam cum să cad. Destinul nostru comun ne-a adus în cele din urmă unul lângă celălalt pe strada cerşetorilor. Amintirile s-au trezit atunci cu atâta putere în mine încât spiritul meu încă amorţit a început să fie stimulat. Ochii mei spirituali s-au deschis. Dar şocul a fost prea brutal, astfel încât corpul nu l-a putut suporta. În clipa aceea, am murit.

Conform legii eredităţii, câteva secole mai târziu am fost atrasă de două suflete pure şi pline de iubire, a căror viaţă era legată de a mea de mult timp.

Mi-am deschis astfel din nou ochii pe acest pământ asupra căruia mi-am aruncat privirea încărcată de toate experienţele mele trecute…

Aceleaşi frecvenţe dau naştere aceloraşi forme. Şi întrucât în această viaţă am dobândit din nou nivelul pe care l-am avut ca fiică a faraonului, din punct de vedere al constelaţiei psihice, forma mea fizică îi este şi ea destul de asemănătoare. Pe de altă parte, întrucât am devenit mult mai fermă din perspectiva voinţei, osatura mea a devenit şi ea mult mai puternică decât cea pe care am avut-o pe vremea aceea. În schimb, forma şi culoarea ochilor, inclusiv *expresia* privirii mele, au rămas identice.

Acum, când îmi contemplam viaţa prezentă de la naştere şi până astăzi, lucrurile mi-au devenit perfect clare! Acea viaţă în Egipt a fost ultima când am trăit conştientă de *mine,* iar acum, când mi-am trezit din nou conştiinţa *Sinelui,* principalele amintiri care s-au derulat

prin mintea mea au fost – în mod evident – cele din acea viaţă importantă, în care am avut acelaşi nivel de conştiinţă.

Ultimul eveniment, experienţa din sicriu, a fost totodată şi ultima mea experienţă din acea viaţă. Oroarea pe care am trăit-o atunci s-a gravat puternic în sufletul meu, şi de aceea a fost primul lucru de care mi-am amintit în această viaţă.

Aceste amintiri au apărut foarte devreme, în copilăria mea, dar sub forma unor experienţe inconştiente sau semi-conştiente.

Decepţia incredibilă pe care am trăit-o la masa de familie, când am devenit conştientă de faptul că ideea de „Tată” nu era neapărat sinonimă cu „cel mai important om din ţară”, uimitoarea convingere că părinţii mei, pe care mai târziu aveam să-i iubesc profund, nu erau de fapt adevăraţii mei părinţi, s-au datorat practic primelor mele amintiri semi-conştiente din viaţa de atunci.

„Ochii” din supă, eforturile mele pentru a descoperi unitatea într-un cerc de prieteni, nu erau decât mărturia nostalgiei mele, a setei mele după fericirea *Unităţii de Sine* pe care am trăit-o la Templu.

Ciudatele posturi pe care le exersam pe când eram încă o fetiţă mică, fără să fi avut vreodată ocazia să le văd undeva şi pe care amicul nostru care s-a întors din Orient le-a numit posturi de „hatha-yoga”, erau amintiri ale exerciţiilor predate la Templu de către Mentuptah. Acest sistem de exerciţii făcea parte din cunoaşterea secretă a fiilor lui Dumnezeu, pe care cei fugiţi în India le-au predat marilor maeştri ai acestui popor, care continuă să le practice până în zilele noastre.

Coşmarul care s-a repetat atât de des în timpul copilăriei mele, umplându-mă de oroare: cu leul care mă urmărea şi a cărui răsuflare o simţeam în ceafa mea, a fost una din primele amintiri ale ultimelor mele impresii din viaţa trăită în Egipt, impresii legate de moartea pe care am trăit-o atunci.

„Uriaşii”, „titanii” şi „semizeii” ale căror facultăţi le depăşeau cu mult pe cele ale oamenilor şi de care tata, părintele mult iubit în această viaţă, nu ştia nimic, căci nu-şi mai amintea de ei: erau Ptahhotep, Atothis… fiii lui Dumnezeu… oare unde or fi dispărut ei?

Fără să scot vreun sunet, îl strigam în sufletul meu pe maestrul venerat, pe marele preot Ptahhotep, aşa cum o făcusem de atâtea ori cu mult timp în urmă, în Templu. Şi ascultam în mine ca să primesc răspunsul…

Mă aflam într-un vid întunecat, dar eram perfect conştientă în această beznă, şi ştiam că cea mai mare lumină este farul conştiinţei, singura lumină capabilă să alunge tenebrele. Iar lumina conştiinţei mele s-a concentrat din ce în ce mai tare. *Unde sunteţi voi, fiinţele cărora le aparţin eu, cu care semăn, voi, care sunteţi iubire, care mă înţelegeţi, care nu m-aţi abandonat niciodată, nici chiar în orele cele mai teribile ale căderii mele, unde sunteţi? Unde sunteţi?*

În întunericul în care mă aflam am văzut o lumină verzuie fosforescentă, din ce în ce mai distinctă, care a luat treptat forma lui *Ptahhotep,* maestrul meu mult iubit. Mi-am dat seama că *Sinele* meu s-a proiectat în micuţa cameră din cabana noastră de la munte, în persoana care a trăit – în viziunea mea iniţiatică – experienţa *Sinelui* creator care transcende lumea creată. La nivelul lumii tridimensionale nu a trecut decât o clipă. În această clipă am trăit însă în mine toate formele latente pe care le-am purtat *în mine* ca *posibilităţi de manifestare* şi care s-au realizat pe planul material, de la nivelul inferior şi inconştient al materiei şi până la eşalonul suprem al *Sinelui* realizat în materie.

Ptahhotep se afla în faţa mea, cu privirea sa, cu ochii săi celeşti aţintiţi plini de iubire asupra mea. Această privire… acest curent de forţă care pătrunde totul şi care reprezintă privirea lui, au făcut să dispară şi ultimele văluri din faţa ochilor mei şi mi-a permis să retrăiesc tot ceea ce exista în conştiinţa mea actuală ca

eternitate, ca *prezent* absolut şi dincolo de timp…

Mi-am fixat privirea în cele două surse de viaţă, în ochii maestrului meu, şi cu o bucurie indescriptibilă am descoperit că îi înţelegeam cuvintele pe care nu le pronunţa, că *dispuneam din nou de facultatea spirituală!* Ne înţelegeam din nou telepatic, la fel ca altădată, în Egipt!

Aş fi vrut să mă arunc în braţele sale. *El* şi-a ridicat însă mâna dreaptă pentru a-mi opri elanul. Ochii săi mi-au spus: „Nu mă atinge! Ştii că acum nu mă aflu pe planul terestru şi că nu poţi să mă vezi decât pentru că ţi-ai elevat conştiinţa pe aceeaşi frecvenţă de vibraţie spirituală pe care mă găsesc acum. Dacă ai încerca să mă atingi, ţi-ai coborî practic din nou conştiinţa pe nivelul nervilor tactili, adică pe nivelul material, iar imaginea mea ar dispărea imediat din câmpul tău vizual. De acum înainte vei fi capabilă să îţi ridici oricând conştiinţa până la aceste frecvenţe înalte pentru a mă găsi, la fel cum o făceai înainte, când veneai la Templu, în timpul acelei proiecţii a *Sinelui* care a fost încarnarea ta în Egipt”.

Am rămas aşadar calmă şi mi-am propus să mă controlez, căci nu doream în niciun caz să părăsesc această stare în care îl puteam percepe pe Ptahhotep cu ochii mei spirituali. Dar sufletul meu deborda de fericire. Mi se părea că nervii mei nu vor putea suporta această tensiune extraordinară, că inima mea va ceda. Ptahhotep şi-a ridicat mâna dreaptă, şi fără să pronunţe niciun cuvânt, a trimis un curent de energie în inima mea, care a început din nou să bată regulat.

— Părinte al sufletului meu, înţeleg acum că viaţa mea prezentă este rezultatul tuturor acţiunilor din vieţile mele precedente. Înţeleg relaţiile care există între persoane, raporturile dintre evenimente. Mi-au rămas totuşi câteva întrebări la care nu pot găsi răspunsul. Spre exemplu, ştiu că unicul meu copil, pe care îl ador mai presus de orice, este Ima. Înţeleg acum ce greşeală

dorea să-mi ierte atunci când s-a îmbolnăvit şi febra îl făcea să delireze. Dar de ce crede că a fost un negru într-o viaţă anterioară?

Prin intermediul privirii lui Ptahhotep, răspunsul mi-a apărut sub forma unei suite de imagini. În sufletul lui Ima se petrecuse o tragedie teribilă. În clipa în care a remarcat ce se petrecea între mine şi străinul cu părul roşcat, el a trăit o decepţie incredibilă, care i-a provocat o angoasă, o anxietate devoratoare, care l-au determinat să părăsească Templul şi să plece departe, în Africa, la negri.

O altă imagine mi l-a arătat pe Ima, aşa cum l-am cunoscut în Egipt, într-un ţinut tropical, înconjurat de negri. Emana iubirea sa divină în mijlocul acestor copii care erau oameni primitivi. Aceştia l-au acceptat imediat, instinctiv, la fel ca animalele. Ima le-a predat o anumită învăţătură, le-a vindecat bolile, i-a ajutat cu tot ce a putut, iar negrii au răspuns iubirii şi devoţiunii sale printr-o adoraţie puerilă. În disperarea lui, Ima şi-a luat drept soţie o negresă, lăsându-se antrenat în iubirea carnală. Conştiinţa sa s-a ancorat astfel din ce în ce mai profund în materie, în timp ce lupta pentru supravieţuire din junglă l-a antrenat tot mai mult către viaţa umană. A murit cu conştiinţa orientată către suferinţele şi problemele oamenilor. Şi întrucât s-a preocupat atât de mult de negrii pe care i-a iubit şi cu care s-a identificat, potrivit legii rezonanţei, s-a reîncarnat ca unul dintre ei.

În următoarea sa viaţă s-a născut cu aceeaşi conştiinţă haotică şi inferioară în care îl aruncaseră disperarea şi satisfacerea instinctelor sale. Inteligenţa sa strălucea încă foarte puternic dincolo de învelişul său fizic, aşa că a devenit rapid şeful iubit şi venerat al tribului. Şi-a luat o soţie, a avut copii. Îl puteam vedea ca negru – şi nu l-aş fi putut recunoaşte dacă nu ar fi fost privirea sa – vânând în junglă, printre hăţişuri, căţărându-se în copaci pentru a prinde animalele sălbatice pe care trebuia să le aducă acasă, drept hrană.

Într-o zi, pe când se afla la vânătoare, a fost atacat de un tigru, cu care s-a luptat eroic, dar tigrul l-a învins şi l-a ucis. I-am putut vedea de asemenea soţia, care, auzind strigătele soţului ei, s-a repezit să-l ajute… Viziunea s-a şters, dar am putut vedea starea în care se afla Ima după moartea corpului său fizic. Efortul neîncetat şi inconştient pe care îl făcea – în această stare dezîncarnată – ca să mă regăsească, îl apropia de fiecare dată de mine, puţin câte puţin. După întâlnirea noastră din Egipt am parcurs amândoi lungul drum al dezvoltării, dar nu eram niciunul nici celălalt suficient de maturi pentru a ne putea regăsi. Abia în această viaţă am atins amândoi nivelul pe care ne puteam în sfârşit întâlni fără vreun pericol de a cădea în capcana iubirii carnale.

Voinţa noastră de a păstra cu orice chip puritatea iubirii noastre şi de a îndepărta de noi orice tentaţie, la care s-a adăugat legea eredităţii fizice, au făcut ca Ima să devină fiul meu în această viaţă. El trebuia să atingă la rândul lui în această viaţă acelaşi nivel de conştiinţă, viziunea spirituală clară pe care a avut-o altădată. Şi întrucât eu am fost cauza pentru care şi-a pierdut credinţa, era de datoria mea să îl ajut să revină la Dumnezeu. Dar nu sosise încă timpul; el nu era încă decât un copil.

— Părinte al sufletului meu, unde este Atothis, fratele tău şi tatăl meu din Egipt? Îmi doresc să restabilesc contactul cu el. Sunt sigură că nici el nu m-a abandonat.

În faţa ochilor mei a apărut atunci imaginea unui om minunat, care a trăit recent pe pământ şi care a fost considerat cel mai mare maestru al timpului său, care le-a revelat oamenilor adevăruri dintre cele mai profunde. I-am citit cărţile, pe care discipolii săi le-au întocmit pornind de la conferinţele sale. Lecturile m-au emoţionat profund şi am trăit deseori sentimentul că îl cunoşteam pe acest om, că mă aflam într-o relaţie strânsă cu el, că îi cunoşteam gândurile şi că îi aparţineam! Ştiam că nu voi

avea niciodată ocazia să-l întâlnesc, căci a murit într-o ţară străină pe vremea când eu nu eram decât un copil. Am privit adeseori – vreme îndelungată – portretul acestui om extraordinar, care a avut facultăţi supraomeneşti, şi am ştiut că ochii săi, privirea sa, îmi erau familiare, de undeva... Acum am înţeles de ce l-am visat atât de des, de ce fugeam în vis către el, cu părul şi cu tunica mea albă fluturând în vânt, pentru a mă arunca în braţele lui deschise, pentru a retrăi bucuria regăsirii. Plângeam de fericire şi strigam: „Tată! Tată!” La trezire, nu ştiam de ce îl numisem „tată” şi nici de ce plânsesem atât de tare, încât perna îmi era complet muiată în lacrimi...

Ptahhotep a zâmbit: „Îţi mai aduci aminte?”

— Da, Părinte al sufletului meu, îmi mai aduc aminte. Mi-a spus odată, în Egipt, pe malul mării: „Va veni o vreme când eu voi fi pe pământ, dar tu nu te vei afla în corpul fizic; va veni o altă vreme când tu te vei încarna pe pământ, dar eu voi lucra atunci în sfera spirituală la marea operă de spiritualizare a pământului...”. Unde este acum, Părinte al sufletului meu, unde se află el?

Am înţeles din nou răspunsul pe care mi l-a trimis spiritul lui Ptahhotep: „Pe când era încă pe pământ, el le-a promis discipolilor săi că nu-i va abandona nici după moarte şi că va continua enorma sarcină de iniţiere a umanităţii în adevărurile străvechi. Tu şi Bo-Ghar sunteţi deja colaboratorii săi – de fapt, ai noştri – deşi până acum nu aţi fost conştienţi de acest lucru. Va veni vremea când veţi deveni colaboratorii noştri conştienţi”.

— Bo-Ghar? Trăieşte din nou pe pământ? Unde este? L-am întâlnit deja în această viaţă? Poate că nu l-am recunoscut...

— Aşteaptă! El trăieşte într-o ţară îndepărtată, acolo unde s-a încarnat şi Atothis. Îţi mai aduci aminte că ţi-a promis că va veni din celălalt colţ al lumii pentru a te salva atunci când vei fi în pericol. Într-adevăr, va veni la

tine la momentul oportun.

— Pericol! Părinte al sufletului meu, ce pericol?

— Aminteşte-ţi de ceea ce ţi-am spus în Egipt, înainte de iniţiere: dacă vei cădea, va trebui să trăieşti toate visele iniţiatice în realitatea terestră, căci visele nu sunt nimic altceva decât realităţi în lumea energetică nematerială, care îi apar omului sub formă de „imagini”. De altfel, ceea ce voi numiţi „realitate” nu este decât tot un vis, o proiecţie a Sinelui care acţionează pe planul material, până în atmosfera terestră. Pentru a redeveni o iniţiată, o colaboratoare utilă, va trebui să treci din nou prin toate examenele pe care le-ai ratat o dată sau de mai multe ori. O cunoaştere străveche te va ajuta să treci de pragul mistic. Tânărul preot care te-a pregătit cândva pentru iniţiere trăieşte acum pe pământ. La momentul potrivit, el va fi alături de tine pentru a te asista pe calea care conduce către ţel.

— Cum se face că Thiss-Tha, generalul lui Atothis, a devenit în actuala mea viaţă părintele meu mult iubit?

— Lista tuturor cauzelor care au condus la această stare de lucruri ar fi prea lungă ca să o citez acum în întregime. Îţi voi reda numai principalele cauze: ştii că *aspiraţia, dorul,* reprezintă forţa cea mai puternică din sufletul omului. Omul se reîncarnează întotdeauna acolo unde această forţă îi antrenează conştiinţa. Atunci când ai fost atacată de leu, lângă tine s-au aflat trei oameni care au încercat să te salveze: Thiss-Tha, Bo-Ghar şi gardianul leilor. Bo-Ghar te urmărise de când ai părăsit palatul. El a alergat disperat să te salveze. Thiss-Tha era pe punctul de a-şi înhăma propriii lei atunci când a văzut că eşti atacată. El a încercat să oprească leul, dar animalul a fost mai rapid. Când te-au scos din ghearele lui, corpul tău a fost atât de rănit încât a fost imposibil să mai încerce o resuscitare. Thiss-Tha a luat în braţe corpul tău însângerat; însoţit de Bo-Ghar, care plângea în hohote, te-au adus la palat. Thiss-Tha era un bărbat drept şi integru, vă iubea pe tine şi pe faraon

necondiţionat. Atunci când ţi-a purtat pe braţe bietul tău corp agonizând, a fost cuprins de o compasiune infinită... Te ducea ca pe un copilaş, ca pe propriul lui copil, şi te-a iubit atunci ca un părinte. Ultima ta experienţă din acea viaţă a fost momentul când ai alergat către Thiss-Tha, în speranţa că vei fi salvată. Ai căutat să fii protejată de el. Aceste sentimente pe care le-aţi avut unul pentru celălalt reprezintă *principalul* motiv pentru care aţi creat această relaţie de copil şi tată protector, care s-a realizat într-o viaţă ulterioară.

Pe lângă alte cauze, mai există un motiv important pentru care te-ai născut acum ca şi copilul lui: ca să poţi retrăi iniţierea în această viaţă, era absolut necesar ca tu să moşteneşti centrii nervoşi şi cerebrali cu o dezvoltare înaltă şi deschişi către manifestările spirituale.

Dacă ai putea urmări lungul lanţ al generaţiilor succesive care s-au născut din Thiss-Tha (cel care a trăit în Egiptul Antic), ţi-ai da seama că *înlănţuirea celulelor vii* nu a fost niciodată întreruptă de la Thiss-Tha de atunci şi până la Thiss-Tha de acum, cel care este părintele tău în această viaţă. Altfel spus, corpurile tuturor copiilor lui s-a dezvoltat pornind de la o celulă vie a lui Thiss-Tha, corpurile copiilor copiilor lor s-au dezvoltat pornind tot de la o celulă vie, şi aşa mai departe. Procesul va continua de-a lungul altor generaţii, până când tatăl şi mama tatălui tău s-au născut şi au pus la dispoziţie o altă celulă vie care a fost fecundată de cel care a fost spiritul lui Thiss-Tha şi care i-a permis să se reîncarneze în acelaşi lanţ ereditar.

Relaţia dintre părinţi şi copii este infinit mai profundă – şi conduce către timpuri mult mai îndepărtate – decât şi-ar putea imagina vreodată savanţii actuali care studiază legile eredităţii. Ei nu văd decât corpul, dar există şi legi ale eredităţii superioare celor corporale, care derivă din relaţii spirituale elevate. *Cine se aseamănă se adună!* Un alt motiv pentru care te-ai reîncarnat ca şi copil al lui Thiss-Tha se referă la

similaritatea caracterelor voastre; nu întâmplător toată lumea remarcă această asemănare între tatăl tău şi cu tine. *Tu nu îi semeni pentru că eşti copilul lui, ci ai devenit copilul lui pentru că îi semeni!* Este aşadar evident că a trebuit să-i semeni inclusiv din punct de vedere fizic, în ceea ce priveşte talia, postura, osatura şi trăsăturile feţei. *Forţele similare creează forme similare!*

Dacă ai înţeles sistemul eredităţii celulelor vii, vei înţelege şi de ce tatăl tău din această viaţă are aceeaşi piele bronzată, acelaşi păr brunet şi aceiaşi ochi negri pe care îi avea altădată în Egipt. Culorile şi formele sunt şi ele manifestări ale spiritului. Posibilitatea de a moşteni în această ţară asemenea culori şi asemenea forme, prea puţin răspândite aici, i-a fost oferită de un descendent îndepărtat al lui Thiss-Tha, un marinar care a călătorit mult. Pot trece secole înainte ca în lanţul eredităţii să reapară o formă şi o culoare uitate de mult timp. Aşa se explică de ce părinţii cu pielea albă şi cu părul blond pot da naştere, într-o manieră cu totul neaşteptată, unui copil cu pielea şi cu părul închise la culoare. Dacă ar fi conştiente, aceste spirite care s-au reîncarnat în mod inconştient ar putea povesti cum de s-a ajuns la o asemenea ereditate. De regulă, ei nu devin însă conştienţi decât mult mai târziu de misiunea şi de originea lor. Şi este normal să fie aşa, căci dacă un copil din zilele noastre şi-ar aminti de viaţa sa anterioară şi le-ar vorbi celor din jur de ea, ar fi considerat bolnav mintal, sau cel puţin un mincinos ori un copil cu o imaginaţie bolnavă.

Dar toate acestea sunt de ajuns pentru astăzi, copila mea. Întoarce-te la conştiinţa ta fizică. După acest mare şoc al aducerii aminte, nervii tăi au nevoie de o odihnă totală, ca să nu se îmbolnăvească.

Puţin câte puţin, viziunea lui Ptahhotep s-a estompat. Câteva clipe mai târziu, îi mai puteam vedea încă privirea divină din ochii săi luminoşi, apoi *El* a dispărut şi totul a redevenit întunecat în jurul meu. Mi-

am focalizat atunci atenţia asupra întrebării: *unde mă aflu?*

Întunericul a început atunci să se risipească, iar în câmpul meu vizual au reapărut pereţii albi şi diferitele obiecte aflate în micuţa cameră din cabana noastră de la munte.

Da, eram în camera din micuţul pavilion forestier. Aceasta era cât se poate de reală. În timpul iniţierii mele din Egipt, când corpul meu se odihnea în sicriul de piatră, iar conştiinţa mea trăia experienţa – sub formă de vise – a tuturor vieţilor pe care nu le trăisem încă, dar care zăceau în stare latentă în fiinţa mea, aceste viziuni mi se păruseră complet reale, la fel de reale ca şi realitatea prezentă. *Cine poate spune ce este realitatea: oare mă aflu acum cu adevărat în acest mic pavilion, iar visul a fost înainte, când trăiam în Egipt cu mii de ani în urmă, sau continuam să visez în timpul iniţierii mele din piramidă că mă aflu în pavilionul din pădure? Iar viaţa mea, cea pe care o consider realitatea mea actuală, este ea o simplă înlănţuire de viziuni onirice într-o conştiinţă care îmi oferă posibilitatea de a trece anumite probe?* Fiul meu de astăzi este Ima din Egiptul Antic? Care este „realitatea”? În timpul iniţierii, am trăit în vis imagini îngrozitoare şi haotice, de care îmi era frică să-mi aduc aminte. Dar toate acele lucruri imposibile păreau să alcătuiască o realitate perfectă în viziunile mele iniţiatice. Chiar şi acum puteam revedea anumite imagini din acele vise. L-am văzut pe Ima adult şi îmbrăcat într-o uniformă de pilot, apoi alte imagini cu noi toţi însoţiţi de foarte multă lume, ascunşi într-un adăpost de-a lungul unei perioade interminabile. Mi-am amintit şi de soldaţii inamici care ne-au atacat în timp ce casa noastră era făcută ţăndări, şi multe alte vise, de-a dreptul imposibile, atroce, haotice! Ce oroare! Eram totuşi convinsă că nu am visat asemenea lucruri numai pentru simplul motiv că ziarele scriau tot mai des articole despre posibilitatea unui al Doilea Război Mondial.

Şi aşa, am încercat să fac ordine în interiorul meu…

Am rămas nemişcată multă vreme. Servitoarea mea, o fată foarte drăguţă, a intrat la un moment dat şi m-a întrebat:

— Ce doriţi să vă pregătesc pentru cină?

— Nimic, Betty, mulţumesc. Prefer să mă culc. Mă simt puţin obosită astăzi.

— Da, doamnă, vă gândiţi prea mult! V-am spus de atâtea ori să nu mai citiţi şi să nu vă mai gândiţi atât de mult. Sper că nu o să vă îmbolnăviţi, sunteţi atât de palidă!

Mi-a pregătit apoi patul, mi-a urat noapte bună şi a ieşit.

M-am pregătit de culcare, căci mi-am dat seama că Ptahhotep avea dreptate: nervii mei aveau într-adevăr nevoie de o odihnă completă.

Roo-Kha şi cele 12 pastile

Lucrurile s-au derulat apoi atât de rapid încât astăzi mi se par un vis.

Am început să le predau altor oameni adevărurile pe care mi le-a predat *Ptahhotep* la Templu. Oamenii veneau într-un număr din ce în ce mai mare la conferinţele mele, ca nişte călători însetaţi, dornici să extragă apa vieţii din misterele profunde ale iniţierii în *Sinele* divin pentru a-şi potoli setea. Începând din acest moment, munca mea a devenit una singură: am rămas la începutul drumului aparent interminabil care conducea către silueta strălucitoare alcătuită din lumină pură – *Sinele cosmic* creator – care ne aşteaptă cu braţele deschise pe fiecare dintre noi. Eram acolo ca să le arăt calea nenumăratelor oiţe care căutau *lumina* şi care avansau lent, unele lângă altele, în direcţia fiinţei de lumină… aşa cum le văzusem cândva într-o viziune, pe când mă aflam în Munţii Dolomiţi.

În lumea tridimensională, *karma* mea, cea care mi-a

creat destinul şi caracterul, a continuat să se deruleze astfel, potrivit legilor timpului şi spaţiului. Eram singură în misiunea mea, fără niciun ghid care să mă sfătuiască, căci toţi cei care doresc să devină colaboratorii independenţi şi demni de încredere ce contribuie la marea operă trebuie să rămână singuri. Rareori şi numai atunci când mă aflam la o răscruce a existenţei mele am profitat de asistenţa şi câteva indicaţii din partea puterilor superioare care guvernează pământul. Cât despre propriile mele probleme, a trebuit să mi le rezolv întotdeauna singură. De-a lungul anilor, s-au petrecut întotdeauna anumite lucruri care mi-au adus aminte de experienţele mele din Egiptul Antic.

De pildă, când m-am dus pentru prima oară într-o ţară străină ca să particip la o conferinţă, am întâlnit pe cineva pe care îl cunoşteam din Egipt. Erau adunaţi acolo oameni din toate colţurile lumii. Am intrat într-o sală în care toată lumea era deja aşezată şi am zărit spatele unui bărbat şi profilul feţei acestuia. Mintea mea era ocupată atunci de cu totul altceva decât de amintirile din viaţa mea egipteană. Totuşi, l-am recunoscut pe acel bărbat de la prima imagine, iar inima mea a început să bată cu putere, atât de mare era surpriza pe care o trăiam: Roo-Kha! Bărbatul s-a ridicat, şi deşi mi-am disimulat cât mai putut de bine uimirea, m-a privit perplex. S-a înclinat în faţa mea şi s-a prezentat: „Ewalt Klimke”. Ne-am strâns mâinile. A rămas câteva clipe complet mut, apoi, stânjenit, mi-a spus:

— Ciudat! Ciudat! Cine sunteţi de fapt? Am sentimentul bizar că trebuie să mă prosternez în faţa dumneavoastră, cu braţele întinse, până la sol. Foarte ciudat!

Apoi a întrebat din nou:

— Oare de ce am această senzaţie?

I-am răspuns zâmbind:

— Aţi trăit cândva în Egipt şi aţi ocupat funcţia de cancelar şi ministru de finanţe în guvernul tatălui meu.

Toţi cei de faţă au început să râdă cu poftă, convinşi că făceam o glumă. Singur Roo-Kha a rămas tăcut, privindu-mă deopotrivă cu insistenţă şi perplexitate, stânjenit. Pe toată perioada conferinţei mi-a spus numai „Regina mea”. De fiecare dată când avea ocazia, mă privea cu aceeaşi obstinaţie ca şi altădată şi repeta: „Ciudat...”. Am conversat ca doi prieteni vechi.

Un alt eveniment din aceeaşi perioadă mi s-a întipărit la fel de profund în memorie: într-o seară de toamnă m-am retras, ca de obicei, ca să mă culc. Eram pe punctul de a visa un vis oarecare, când deodată totul a devenit foarte clar. Am văzut cum un automobil se apropie şi se opreşte lângă mine. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, ca nişte doctori, au coborât din maşină. Unul a avansat către mine şi a scos din buzunar un instrument în formă de cârlig cu care mi-a scos ochiul bolnav din orbita sa. Celălalt avea o fiolă, pe care a deschis-o şi a scos din ea un disc rotund şi alb; nu ştiam despre ce era vorba, poate o pastilă foarte mare. El a ridicat pastila la înălţimea ochilor mei, ca să o pot vedea bine, şi a spus: „Nu-ţi fie teamă. Am să aşez acest lucru – şi mi-a arătat pastila – în orbita ochiului tău. Trebuie să absorbi *douăsprezece* asemenea pastile înainte să-ţi poţi primi înapoi ochiul. Mai presus de orice, nu te teme de orbirea aparentă a acestui ochi”. După care a aşezat pastila în orbita goală, mi-a închis pleoapa şi mi-a pansat ochiul drept cu un bandaj alb.

A doua zi m-am trezit şi am vrut să mă ridic din pat. Mi-am dat însă seama că nu mai văd nimic cu ochiul bolnav. Era ca şi cum pe el ar fi fost aşezată o pânză neagră. Am luat o oglindă şi am privit ochiul: pupila sa devenise opacă. Ştiam că era vorba de cataractă. Această boală se dezvoltase la ochiul meu de câţiva ani, dar agravarea ei a fost lentă, imperceptibilă, şi chiar ieri mai puteam vedea încă cu ochiul bolnav. Din exterior nu părea să existe vreo deosebire. Şi dintr-o dată, într-o singură noapte, lentila ochiului meu drept se cristalizase

şi se transformase într-o cataractă adevărată! „Nu-ţi fie teamă...”. Vocea vizitatorului nocturn din visul meu îmi mai răsuna încă în urechi. Nu, nu-mi era teamă! Dar am fost nevoită să reîncep turneele la doctori şi la profesorii oftalmologi, iar unul din ei ar fi dorit de bună seamă să-mi opereze ochiul... Trecuse mult timp de când învăţasem că teama era – oricum – inutilă. Dar ce puteau oare însemna acele pastile albe, din care trebuia să absorb 12 înainte de a-mi primi înapoi ochiul? Ce puteau să însemne toate acestea?

M-am dus la mai mulţi medici, majoritatea sfătuindu-mă să mă operez cât mai curând. Exista totuşi un pericol: întrucât aveam deja vârsta de 35 de ani, ar fi trebuit să mi se taie o parte din iris (ceea ce ar fi dat pupilei o formă găurită), ochiul operat nu ar mai fi putut suporta o lumină puternică, iar eu ar fi trebui să port în permanenţă ochelari negri. De aceea, am decis să mai aştept. Am continuat să lucrez, dar nu mă puteam obişnui cu ideea că nu mai am decât un singur ochi sănătos. Cataracta mă stânjenea cu adevărat foarte tare.

A sosit şi vara, şi la fel ca în fiecare an, am plecat pe malul lacului, la vila familiei. Am întâlnit acolo un episcop catolic care a încercat să mă convingă să mă las examinată de un profesor din Viena pe care îl cunoştea personal: „Metodele lui de operare sunt foarte diferite de cele ale altor medici. Mergeţi la el şi ascultaţi-i sfaturile. *Eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu şi poate că Dumnezeu vă dă un sfat prin gura mea”.*

Mi se dăduseră deja atâtea sfaturi în legătură cu ochiul meu, încât nu am mai ţinut cont şi de acesta. Dar nu am putut uita cuvintele lui: *„... poate că* Dumnezeu vă dă un sfat prin gura mea...”.

De aceea, în toamnă, tata m-a însoţit la Viena, la profesorul respectiv. Acesta mi-a recomandat o operaţie imediată:

— Trebuie să scăpaţi cât mai rapid posibil de această cataractă urâtă şi supărătoare, căci ea are o

influenţă nefastă asupra psihicului dumneavoastră.

— Dar ochiul meu nu va avea de suferit din cauza faptului că o parte din iris va trebui tăiată?

M-a privit multă vreme, mi-a controlat reflexele nervoase, mi-a vorbit de munca mea de sculptor, mi-a pus tot felul de întrebări care nu păreau să aibă nici cea mai mică legătură cu ochiul meu, după care mi-a declarat subit:

— Nu voi tăia nici cea mai mică bucăţică din iris. Fiţi liniştită. După operaţie ochiul nu va suferi din cauza luminii.

— Atunci, să facem cât mai rapid operaţia, i-am spus eu.

O săptămână mai târziu, m-am dus la clinică pentru a mă pregăti pentru operaţia care trebuia făcută a doua zi.

Era o seară minunată de toamnă. Înainte de culcare, m-am dus la fereastră pentru a privi oraşul. Am tras perdeaua şi am constatat că de pe cer *mă privea discul mare şi alb al lunii pline!* Am recunoscut surprinsă *marea pastilă albă* pe care mi-a arătat-o medicul în vis. Era *luna plină!* Medicul îmi spusese: „Trebuie să absorbi 12 asemenea pastile înainte...”. Inima a început să-mi bată cu putere când am început să calculez data la care avusesem visul. Într-adevăr, luna se arătase *de exact 12 ori ca lună plină* de la data visului! Am ştiut atunci că operaţia avea să-mi redea vederea la nivelul ochiului meu drept!

A doua zi dimineaţă, operaţia s-a realizat rapid şi a reuşit perfect! Lumina putea pătrunde acum prin ochiul meu. Profesorul şi-a pus mâna în faţa lui:

— Ce vedeţi?

— Mâna dumneavoastră binecuvântată, doctore, i-am răspuns eu, în timp ce aşteptam să-mi fie schimbat bandajul.

În timp ce îmi trăgeau patul pe rotile prin culoarele clinicii, am auzit uşile deschizându-se, apoi vocea blândă

a tatei, care mă întreba:

— Cum e, Esther?

— Bine, tată. Operaţia a reuşit!

Această operaţie mi-a dat ocazia să fac anumite experienţe extrem de interesante, cea mai importantă fiind aceea că am învăţat că vibraţiile pe care noi le percepem drept „lumină” nu sunt luminoase decât pentru ochii noştri. Altminteri, ele reprezintă o forţă suficient de puternică pentru a ucide un om, chiar unul foarte mare. Totul depinde de relaţia dintre sensibilitatea pielii unei creaturi şi intensitatea luminii. Iată ce s-a petrecut: la câteva ore după operaţie, profesorul mi-a spus:

— Nu vă temeţi de nimic, voi ridica bandajul de pe ochiul dumneavoastră operat şi voi aşeza o lumânare aprinsă în faţa lui pentru a-i controla reacţiile.

L-am întrebat de ce ar fi trebuit să mă tem, după care am aşteptat ca medicul să-mi înlăture bandajul. Medicul mi-a cerut să deschid ochiul.

Eram pregătită să văd o lumânare aprinsă. În loc de aşa ceva, am primit o lovitură atât de puternică în ochi încât capul meu a fost proiectat pe spate. Mi-am închis imediat ochiul, fără să înţeleg nimic din ce se petrecuse. L-am auzit atunci pe profesor râzând:

— Nu v-am spus să nu vă temeţi? Retina ochiului dumneavoastră este atât de sensibilă în acest moment încât ea percepe chiar şi cea mai mică lumină ca pe un şoc brutal, nu ca lumină. Peste câteva ore am să revin să examinez din nou ochiul. Deocamdată, totul merge bine.

Apoi a ieşit.

Am rămas în întuneric. M-am gândit: oare ce o fi lumina?… Cum se face că aceeaşi lumină pe care ochiul meu sănătos o percepe ca pe flacăra unei lumânări îmi poate provoca dureri şi poate fi percepută ca un pumn în faţă? Nu am văzut nicio „lumină”, nu am simţit decât un şoc atât de brutal încât capul mi-a fost proiectat pe spate. Acest lucru m-a făcut să cred că dacă există

cineva cu pielea atât de sensibilă la lumină cum era în prezent retina ochiului meu operat, el ar fi putut fi ucis de la mare distanţă prin simpla dirijare a luminii asupra lui cu ajutorul unui proiector.

Am putea spune că există un fel de lumină, să-i spunem „ultra-lumină”, mult mai intensă decât cea pe care suntem obişnuiţi să o vedem cu ochii noştri umani, şi care ar putea, în funcţie de sensibilitatea pielii noastre, să ne ucidă la fel de sigur cum ar putea-o face lumina obişnuită în cazul unei fiinţe cu pielea la fel de sensibilă ca şi retina mea.

Mi-am dat seama că totul este relativ, o simplă chestiune de relaţie între forţa care acţionează şi rezistenţa pe care o întâlneşte în cale. Această concluzie corespundea cu ultima mea revelaţie: varietatea extraordinară a formelor de viaţă care pot exista pe planete, pe diferitele corpuri celeste, în întregul univers. Astfel, o creatură asemănătoare cu omul care ar trăi pe Uranus sau pe Neptun ar trebui să aibă o piele la fel de sensibilă ca şi retina ochiului meu operat, căci soarele este mult mai îndepărtat de cele două planete prin comparaţie cu pământul. Pentru ca să „vadă” lumina soarelui aşa cum o facem noi aici, pe pământ, ochii acestor fiinţe ar trebui să aibă o sensibilitate faţă de lumină pe care noi nici măcar nu ne-o putem imagina. Dar nici nu trebuie să mergem atât de departe… Animalele care trăiesc în adâncurile oceanelor au ochi şi facultăţi pe care noi nu le putem înţelege, căci aşa cum suntem construiţi, noi nu am putea subzista niciodată la adâncimi atât de mari ale apei.

Am rămas scufundată în meditaţie, gândindu-mă la diversitatea lumilor şi la locuitorii acestora. Am simţit o stare de profundă umilinţă în faţa puterii FIINŢEI eterne pe care o numim Dumnezeu.

O altă experienţă interesantă pe care mi-a permis-o operaţia m-a condus la următorul adevăr: *aşa cum plămânii nu inspiră aerul pentru ei înşişi, ci îl distribuie*

în întregul organism, ochii noştri nu absorb lumina numai pentru ei înşişi, ci o distribuie în întregul organism. Căci lumina este o forţă!

La trei zile după operaţie, profesorul a intrat în camera mea, însoţit de o infirmieră. Mi-a spus:

— Va trebui să vă aşezaţi în acest fotoliu. Încălţaţi-vă papucii, iar noi vă vom ajuta!

M-am simţit de-a dreptul vexată:

— Domnule profesor, nu sunt bolnavă, iar trei zile la pat nu au cum să mă fi slăbit atât de mult încât să nu mă pot ridica şi încălţa singură. Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Bine, bine, mi-a spus profesorul, ridicaţi-vă, dacă puteţi!

Am încercat să mă ridic şi... ce surpriză! Picioarele mele erau atât de slăbite încât aş fi căzut la pământ dacă nu aş fi fost prinsă de nişte braţe viguroase! Picioarele mele atârnau lamentabil, refuzând să mă susţină; şi nu numai picioarele, dar întreaga mea coloană vertebrală era complet lipsită de forţă, astfel încât am fost nevoită să accept ajutorul medicului şi al infirmierei pentru a fi aşezată în fotoliu.

Cum era posibil?

Profesorul a început să râdă:

— Vedeţi bine că nu v-aţi putut ridica singură! De trei zile staţi într-un întuneric complet. Atunci când o persoană este privată brusc de lumină, ea îşi pierde puterea într-o asemenea măsură încât nu se mai poate ţine pe picioare. De îndată ce vă veţi deschide ochii, puterile vă vor reveni imediat. În timpul războiului, soldaţii care au orbit ne-au făcut mari probleme, nu atât din cauza stării lor psihice, cât datorită pierderii puterii fizice datorate orbirii bruşte. Sufletul uman este însă conceput într-o manieră atât de miraculoasă încât chiar şi după o catastrofă atât de teribilă cum este orbirea, el îşi găseşte în el forţa de a continua să trăiască şi de a se bucura. De aceea, grija noastră cea mai mare a fost să-i

repunem pe picioare pe aceşti tineri care şi-au pierdut întreaga putere. Slavă Cerului, corpul uman este elastic, astfel încât treptat, pielea sa preia funcţia de receptare a luminii. Dar momentele de început sunt foarte penibile, ca să nu spunem tragice, din cauza acestei uimitoare slăbiciuni provocate de lipsa luminii.

Am tăcut. De când cu boala ochiului meu, am înţeles mult mai bine ce însemna „să fii orb” decât pe vremea când eram sănătoasă. Experienţa directă m-a ajutat să înţeleg mai bine acest pasaj din Biblie: „Ochiul este lampa corpului. Dacă ochiul tău este în stare bună, întregul tău corp va fi luminat; dacă ochiul tău este în stare proastă, întregul tău corp va fi în întuneric” (Matei, 6/22.23).

Inima mea a început să-mi bată cu putere la gândul că nu era de ajuns ca oamenii să aibă printre ei orbi „naturali”, dar ei au inventat şi războaiele, în cursul cărora mulţi oameni perfect sănătoşi îşi pierdeau vederea, ca să nu mai vorbim de celelalte mutilări! Oare când va deveni suficient de matură umanitatea pentru a refuza să mai asculte de tirania politicienilor lipsiţi de orice conştiinţă care semnează declaraţiile de război?

Două săptămâni mai târziu, profesorul m-a condus în camera obscură ca să-mi examineze ochii. El a aşezat o lentilă foarte puternică în faţa ochiului operat, iar eu am reuşit să citesc prin ea toate literele, chiar şi cele mai mici caractere. Spre marea mea surpriză, profesorul m-a îmbrăţişat şi m-a ridicat de la sol, atât era de fericit. Era un om destul de vârstnic, absolut şarmant, dar tot nu reuşeam să-mi dau seama ce anume îl făcuse să-şi manifeste fericirea într-o manieră atât de intempestivă! M-a pus înapoi pe pământ şi cu faţa strălucitoare, mi-a spus:

— Ştiaţi că metoda prin care v-am operat nu era folosită decât pe copii şi pe tinerii de până la 20 de ani? După această vârstă există pericolul inflamării irisului, care poate conduce la pierderea definitivă a ochiului.

Atunci când aţi venit prima oară la mine, v-am observat cu atenţie şi am constatat că aveţi o vitalitate şi o elasticitate ieşite din comun. Reflexele dumneavoastră erau excelente, aşa că m-am lăsat ghidat de intuiţie, aşa cum fac întotdeauna. Am îndrăznit să vă operez ca şi cum aţi fi fost un copil. Înţelegeţi acum de ce mă bucur atât de tare. Această operaţie a fost un succes absolut. Se pare că ţesuturile dumneavoastră au fost suficient de tinere pentru a suporta fără probleme operaţia. Vă felicit. Vă veţi întoarce acasă cu doi ochi perfect sănătoşi!

I-am mulţumit pentru bunăvoinţă, ne-am luat rămas bun şi am plecat acasă. Cele 12 pastile fuseseră absorbite, iar lumina îşi croise din nou drum prin ochiul meu orb.

… Apare tânărul preot

Anii au trecut, soţul meu şi cu mine trăiam în pace, iar iubirea pe care ne-o purtam a rămas neschimbată. Continuam să sculptez, aveam numeroase comenzi şi îmi consacram timpul liber dând consultaţii de ordin psihologic unor persoane al căror număr era într-o continuă creştere. De mai multe ori pe săptămână ţineam conferinţe despre Sine, despre învăţătura pe care am primit-o de la Ptahhotep în Egipt. Atunci când simţeam nevoia să mă odihnesc, mă aşezam la vechiul şi dragul meu pian.

Făceam în fiecare zi exerciţii de yoga spirituală, care îmi permiteau să intru în stări de transă profundă, dar ultima poartă ferecată continua să nu se deschidă în faţa mea. Pe un anumit nivel de dezvoltare de pe calea realizării perfecte a Sinelui, mă loveam de un obstacol, asemănător cu un zid, de care nu reuşeam să trec cu conştiinţa mea.

În fiecare an, îmi petreceam câteva luni singură în cabana noastră din pădure, pentru a practica yoga.

Tinerii pomi fructiferi pe care îi plantasem deveniseră copaci în toată firea, dar în pofida perseverenţei mele, gardienii porţii de care nu reuşeam să trec continuau să-mi refuze intrarea…

A venit din nou toamna, aşa că am părăsit pavilionul forestier pentru o zi, ca să celebrez cu familia şi cu toţi prietenii noştri cea de-a şaptezecea aniversare a tatălui meu.

În dimineaţa următoare, pe când mă pregăteam să plec din nou către cabana din pădure, a sunat telefonul şi o veche prietenă m-a întrebat ce planuri aveam pentru după-masă. I-am răspuns că eram liberă.

— A venit celebrul scriitor cu care am fost în India la Maharishi; locuieşte la mine. Dacă eşti interesată să-l întâlneşti, treci după-masă pe la mine.

Aşa se face că în după-amiaza respectivă am sunat la uşa prietenei mele. Aceasta m-a primit în salon, unde l-am cunoscut pe bărbatul devenit celebru în toată lumea prin cărţile sale referitoare la marii yoghini din India. Surpriza m-a lăsat mută: îl aveam în faţă pe tânărul preot care m-a asistat – în timpul vieţii mele din Egipt – la ultimele pregătiri de dinainte de marea iniţiere.

Am schimbat câteva cuvinte, iar eu i-am spus în treacăt că i-am citit cărţile şi că făceam yoga de mai mulţi ani, dar că nu am reuşit încă să ating scopul suprem… Au sosit apoi şi alte persoane, iar conversaţia s-a generalizat. Am vorbit până seara târziu despre cărţile sale. Personal, nu am mai avut ocazia să rămân singură cu el.

Am plecat gândindu-mă: „Deci, nu s-a petrecut nimic…”, căci sperasem în secret că celebrul yoghin m-ar fi putut asista în progresul meu pe calea mistică.

A doua zi, prietena mea m-a sunat din nou şi m-a informat că scriitorul dorea să mă întâlnească în particular şi că era liber în după-amiaza zilei respective. M-am grăbit să mă prezint în faţa lui.

Aşezat pe divan, scriitorul stătea în poziţia lotusului,

şi în timp ce luam loc, m-a întrebat:

— Ce doriţi?

— Nu am nicio dorinţă, i-am răspuns eu, trăiesc în pace, într-o stare de calm interior absolut.

— Atunci de ce aţi venit la mine? Ce aşteptaţi de la mine?

— Doresc să cunosc realitatea, i-am spus.

Scriitorul a tăcut timp de câteva clipe, după care m-a privit şi m-a întrebat:

— Bine, dar această stare de calm absolut nu este realitatea?

— Ba da, este o realitate, dar eu doresc mai mult. Eu sunt ca Moise, care a văzut pământul făgăduit, dar nu a putut intra în el. La fel şi eu: văd totul, dar aş dori să intru. Nu mă mai mulţumesc să văd din exterior ceea ce se află în interior. Doresc să intru acolo.

Mi-a zâmbit:

— Da, văd că staţi în faţa marii porţi, cu mâna pe clanţă. Este absolut excepţional faptul că aţi progresat atât de mult fără ajutorul unui maestru. Aţi cunoscut cu siguranţă iniţierea într-o viaţă anterioară, iar acum nu vă rămâne de făcut decât ultimul pas, să deschideţi poarta care vă separă de marele ţel.

În tot acest timp îl observam pe yoghin. Oare nu îşi mai amintea că fusese preot în Egipt şi că mă cunoscuse acolo? Sau nu dorea să vorbească despre acest lucru? Privirea sa insondabilă nu trăda niciunul din gândurile sale.

I-am răspuns:

— Da, ştiu toate acestea şi doresc să intru, chiar dacă va trebui să sparg această poartă cu pumnii mei.

— Şi de ce credeţi că eu vă pot ajuta?

— Când va sosi momentul potrivit, mă veţi putea ajuta.

— Sunteţi convinsă că atunci când va veni momentul potrivit eu vă voi putea ajuta?

— Da.

Ca şi cum ar fi aşteptat acest răspuns, mi-a arătat un scaun în faţa lui.

— Aşezaţi-vă, închideţi ochii, concentraţi-vă intens şi pătrundeţi în inima dumneavoastră.

Am făcut ce mi-a spus. Deşi aveam ochii închişi, am văzut cum din plexul solar al yoghinului iese un curent de lumină galben-strălucitoare, care m-a înconjurat ca un şarpe, formând un cerc în jurul meu, după care s-a întors la yoghin, formând un alt cerc în jurul lui, a revenit din nou la mine şi s-a întors din nou la el, formând un circuit în formă de opt.

În timp ce mă concentram, am simţit că mă apropii de punctul pe care nu l-am putut depăşi până acum. În acest moment, am simţit cum o energie străină îmi poartă conştiinţa dincolo de poarta ferecată, către o profunzime insondabilă…

Am pierdut orice noţiune a timpului şi nu aş fi putut spune ce perioadă a trecut când am auzit vocea yoghinului alb spunându-mi:

— Puteţi deschide ochii.

Când am deschis ochii, mi-am dat seama cât de departe de conştiinţa fizică fusesem. Nu puteam vorbi; orice cuvânt ar fi fost inutil.

Scriitorul mi-a spus:

— Am stabilit un contact între Sinele dumneavoastră şi Sinele suprem, căci sunteţi pregătită pentru acest lucru. De acum înainte, ori de câte ori veţi avea o întrebare, concentraţi-vă asupra mea şi veţi primi răspunsul în aceeaşi zi.

— Referitoare la persoana dumneavoastră sau la Sinele superior?

Mi-a zâmbit, dar nu mi-a răspuns. Am înţeles că era absurd să vorbeşti de o „persoană” în cazul lui.

Începând din acea zi, am început să ne adunăm din ce în ce mai multe persoane pentru a medita în casa prietenei mele, sub conducerea yoghinului alb.

Câteva săptămâni mai târziu, a plecat. M-am trezit

din nou singură şi am continuat să duc aceeaşi viaţă ca şi mai înainte.

Circa şase luni mai târziu, ne aflam în compania câtorva prieteni când unul dintre ei a început să vorbească de magia neagră. Povestea cum nişte magicieni negri au ales câţiva discipoli pe care îi utilizau ca pe nişte instrumente oarbe, pentru ca aceştia să le execute voinţa fără să opună niciun fel de rezistenţă. Discipolii posedaţi de un magician negru îşi pierdeau orice independenţă; voinţa lor era complet anihilată.

A doua zi, cuvintele sale mi-au revenit în minte şi am început să mă gândesc asupra lor. Oare nu fusesem imprudentă când m-am lăsat cu atâta încredere pe mâna yoghinului alb? Continuam să fiu convinsă că era un „magician alb”, ca să spun aşa, dar oricum, mă lăsasem pe mâna lui fără nici cea mai mică vigilenţă.

Era oare un magician alb… sau negru? Cum aş fi putut şti acest lucru? Cum poate şti omul dacă are de-a face cu un magician alb sau negru? Întrebarea a rămas deocamdată deschisă…

În aceeaşi după-amiază am fost invitaţi la un fost coleg de şcoală al soţului meu. Acesta ne-a povestit că răsfoind o carte veche, a descoperit un pasaj foarte interesant în care era descrisă diferenţa între magicienii albi şi cei negri.

„Atunci când doreşte să-şi ajute elevul să progreseze, magicianul alb stabileşte o legătură între el şi acesta *în formă de opt.* În acest fel, maestrul şi discipolul *rămân fiecare în mijlocul propriului său cerc, în centrul căruia se află.* Dimpotrivă, magicianul negru îşi privează elevul de orice independenţă, *luându-l cu el într-un singur cerc.* În acest fel, *magicianul negru rămâne în centrul cercului,* în timp ce discipolul rămâne la periferia acestuia, devenind astfel un satelit al magicianului, precum o planetă care se roteşte în jurul soarelui”.

Această explicaţie m-a tulburat profund. Amicul

nostru nu ştia, nu avea de unde să ştie că acesta era exact răspunsul pe care îl căutam. Nu vorbisem cu nimeni despre întrebările pe care mi le pusesem ceva mai devreme. Şi totuşi, în aceeaşi zi, am primit răspunsul dorit…

Sinele superior, Dumnezeu, găseşte întotdeauna o gură umană dacă are ceva să ne comunice. Pentru *El* nu există obstacole.

Ima şi Bo-Ghar

A urmat apoi marele război.

Cei doi bărbaţi care mi-erau atât de dragi şi-au pus uniformele. Soţul meu avea misiunea dificilă de a asigura comandamentul într-una din cele mai importante fabrici de stat, care trecuse sub control militar.

Într-o zi, pe când stăteam la masă, uşa s-a deschis şi în sufragerie a intrat fiul meu… în uniformă de pilot.

Am trăit sentimentul că pământul se surpă sub picioarele mele şi că mă va înghiţi. În cercul prietenilor noştri, toţi fiii care plecaseră pe front ca piloţi erau deja îngropaţi în cimitir. În clipa când a intrat băiatul nostru, am trăit sentimentul ciudat că mai văzusem undeva această scenă, dar nu mi-am propus nicio clipă să reflectez *când* şi *unde* s-ar fi putut petrece ea, atât de îngrozită eram la ideea că s-a făcut aviator. Ţările cu care eram în război aveau o aviaţie mult mai sofisticată decât a noastră. Omorâseră deja pe cei mai buni dintre fiii noştri, căci numai cei mai buni dintre ei erau aleşi pentru a deveni piloţi, examenele fiind foarte severe. La vremea respectivă, lucram la o mare compoziţie, o piatră funerară pentru un pilot recent căzut în luptă, un camarad din copilărie al fiului meu. Iar acum propriul meu copil se afla în faţa mea, în uniformă de pilot.

— De ce porţi această uniformă?

— De ce? Pentru că am fost acceptat ca pilot, mi-a răspuns el cu mândrie.

— Dar noi te-am înscris la pionieri. Cum ai ajuns pilot? Tinerii nu pot fi recrutaţi în aviaţie fără autorizaţia părinţilor lor!

— Mamă, suntem în război, şi după cum vezi, nu mai avem nevoie de autorizaţia părinţilor!

Am tăcut, căci nu mai era nimic de făcut. Zile la rând, am rătăcit prin apartament ca o somnambulă, vorbind cu Dumnezeu. Nu mai aveam autoritate asupra copilului meu. Trebuia deci să-l încredinţez în mâinile lui Dumnezeu. Dar eu doream să fac în mod conştient acest lucru. Ştiam că Dumnezeu îmi iubeşte fiul mai mult decât mine, care eram o fiinţă umană imperfectă, tocmai pentru că El este Dumnezeu. Trebuia să recunosc totodată că orice s-ar întâmpla, acel lucru era cel mai bun pentru el, chiar dacă din perspectiva umană şi privind prin prisma mea maternă, ar fi părut o catastrofă. *Trebuia să pun în practică credinţa pe care o aveam în Dumnezeu!* Inima mea nu trebuia să se teamă, nervii mei trebuiau să-şi păstreze calmul, căci aveam datoria să nu consider destinul copilului meu numai din punct de vedere uman, ci şi din punctul de vedere al marii Totalităţi de dincolo de timp şi de spaţiu… acţionând în conformitate cu legile ei. Orice mamă se roagă zi şi noapte pentru fiul ei, dar cum aş fi putut face eu acest lucru? Ştiam prea bine că Dumnezeu nu se lasă convins de oameni şi că fiului meu i se va întâmpla exact ceea ce va fi mai bine pentru dezvoltarea conştiinţei sale, potrivit legii caracterului şi a destinului. Da, Dumnezeu îl iubeşte! Mai mult decât mine! Această idee mi-a dat forţa necesară pentru a continua să trăiesc.

Războiul reprezintă o aşteptare neîntreruptă a sfârşitului masacrului. Aparent, lucrurile se petreceau la fel ca mai înainte. Am continuat să lucrăm, ne duceam la concerte sau la operă, ne întâlneam cu prietenii noştri. În realitate însă totul era guvernat de legea aşteptării; orice am fi făcut, aşteptam sfârşitul războiului.

Au trecut anii şi am asistat la apropierea de noi a

imensei maşinării de război venită din est.

Într-o zi mi-a telefonat o prietenă: dorea să-mi prezinte pe cineva foarte interesant, un indian, un yoghin adevărat, după cum spunea ea. Nu era prima oară când dorea să-mi prezinte yoghini „adevăraţi”, care, vai!, se dovediseră în cele din urmă nişte oameni cât se poate de obişnuiţi. Dar prietena mea credea că orice indian trebuie să fie un yoghin adevărat. De aceea, propunerea ei nu m-a încântat deloc. Ea a insistat însă şi a venit să-mi vorbească direct, în speranţa că mă va convinge. Când a sosit, mi-a povestit o întreagă istorie: se pare că văzuse într-o revistă fotografia unui tânăr yoghin indian pe care l-a căutat apoi pretutindeni, până când a descoperit „din întâmplare” că yoghinul pe care îl căutase prin tot oraşul de peste un milion de persoane locuia chiar în casa ei! Era vorba de un imens imobil modern, anonim, în care contactele între locatari nu existau deloc.

Am ascultat-o cu răbdare, şi pentru a pune capăt anecdotelor ei, am întrebat-o:

— Şi în fond, ce doreşti de la mine?

— Trebuie să-l întâlneşti. Îngăduie-mi să-l aduc aici şi să-ţi fac cunoştinţă cu el. duce o viaţă foarte retrasă, nu se duce nicăieri, dar când i-am vorbit de conferinţele tale despre filosofia yoghină, mi-a declarat că doreşte să te cunoască. Uite câteva fotografii ale sale, mi-a mai spus ea, întinzându-mi-le.

Le-am luat fără prea mare interes şi le-am aruncat o privire scurtă… când mi s-a tăiat respiraţia: din ele mă privea Bo-Ghar! Inima mea a început să-mi bată cu putere în timp ce examinam îndeaproape fiecare fotografie. Nu încăpea nicio îndoială! Era Bo-Ghar!

Privirea ochilor săi mari şi negri, expresia de uimitoare puritate, la fel ca aceea a unui copil, faţa strălucitoare, o, le-am recunoscut imediat: era el! Nu mai era însă băieţelul pe care l-am cunoscut altădată şi a cărui imagine rămăsese atât de profund gravată în

subconştientul meu; era un tânăr adult, un bărbat.

— Elena, i-am spus prietenei mele, mâine seară sunt liberă, vino cu el!

A doua zi, Elena a venit însoţită de Bo-Ghar. Am băut ceai, am vorbit de tot felul de lucruri, dar în sinea mea vedeam numai imagini ale marelui palat din piatră, ale camerei mele, cu mobilele sale magnifice încrustate cu aur, cu patul jos acoperit cu blănuri de animale, pe care stătea un corp căruia puteam să-i văd picioarele, mâinile, totul până la gât, dar fără cap, căci acea fiinţă *eram chiar eu însămi*.

La picioarele mele stătea un copil fermecător care mă privea… Avea aceeaşi privire ca cea a indianului. De altfel, de ce îmi spunea acesta „regina mea”? L-am întrebat de ce face acest lucru.

— Pentru că sunteţi o regină, mi-a răspuns el cu toată convingerea.

— A, da, aveţi dreptate, i-a spus soţul meu. Ea conduce totul în casă, îndeosebi pe mine, după care a râs cu poftă.

Am râs şi noi alături de el. Chiar atunci a intrat fiul meu. L-a văzut pe oaspetele indian şi a rămas mut de surpriză. Şi-a revenit însă repede, iar eu i l-am prezentat. Cei doi tineri s-au privit lung, cu uimire, cu priviri întrebătoare. Am întrerupt această tăcere stânjenitoare oferindu-i o ceaşcă de ceai fiului meu, care a luat loc şi şi-a băut ceaiul fără să-l părăsească nicio clipă din ochi pe oaspetele nostru.

Aşa şi-a făcut Bo-Ghar prima apariţie în casa noastră. A devenit apoi rapid copilul de suflet al întregii familii. Părinţii mei, fratele meu, surorile mele, toţi l-au acceptat ca pe un nou frăţior. Şi-a deschis şcoala sa de yoga, şi cum nu stăpânea încă prea bine limba noastră, m-a rugat să-i dau o dată pe săptămână explicaţii referitoare la ea. Astfel a început colaborarea noastră.

Războiul a continuat să se prelungească. A venit iarna, dar noi ne-am continuat lucrul la fel ca mai

înainte. A venit apoi vara, şi am plecat cu toţii la cabana de la munte. Bo-Ghar ne însoţea. A trăit acolo conform regulilor de yoga pe care le învăţase de la maestrul său din India.

Fiul meu avusese deja o experienţă teribilă: căzuse cu avionul său. Din fericire, ieşise din accident cu o comoţie cerebrală din care se refăcuse bine. Nu rămăsese decât cu o cicatrice pe fruntea sa nobilă, mărturie a gravelor răni pe care le suferise cândva.

Într-o zi, pe când războiul bătea la poarta casei noastre, scumpa mea mamă, atât de blândă şi de bună, a căzut; când am vrut să o ridicăm, ea a mai avut doar puterea să murmure: „E un atac, un atac…”.

A rămas multă vreme pe pat, înainte de a ne putea explica, cu dificultate, că o parte a corpului ei era deja moartă.

— Şi ştiţi, a adăugat ea, e foarte interesant, căci sunt pe jumătate în această lume şi pe jumătate în lumea cealaltă. Şi pe voi vă văd numai pe jumătate din exterior, în timp ce acum vă pot vedea şi interiorul, inclusiv întregul vostru destin. Când o să mă simt mai bine, am să vă spun ce vă aşteaptă. Acum mi-e prea greu să vorbesc.

Se afla deja în comunicare cu lumea cealaltă. Atunci când o prietenă de-a ei vorbea despre ea în cu totul altă parte a oraşului, mama spunea: „Prietena mea X.Y. este aici şi spune…”, după care mama pronunţa exact cuvintele pe care le spunea prietena sa la câţiva kilometri distanţă.

Am făcut verificări în acest sens. Se întâmpla uneori ca mama să fie singură cu infirmiera în camera sa, iar eu să fiu la două etaje mai sus, împreună cu soţul meu, şi ea să spună: „Fiica mea, Esther, este aici şi spune în legătură cu mine…”, după care repeta cu precizie exact cuvintele pe care le pronunţam eu cu două etaje mai sus.

Într-o zi, infirmiera mi-a telefonat şi m-a rugat să cobor imediat: mama avea un al doilea atac. M-am repezit la ea. Zăcea epuizată în pat. Nu mai putea vorbi

deloc.

Mi-a arătat limba cu mâna dreaptă, vrând să îmi spună că nu o mai poate mişca. A rămas astfel mai multe ore, fără să poată scoate un cuvânt.

Subit, în cameră a intrat Bo-Ghar.

Cu sărmana sa faţă paralizată pe jumătate, mama l-a privit pe Bo-Ghar şi am văzut că ochii încep să îi strălucească de bucurie. Bo-Ghar s-a aşezat lângă ea şi i-a prins încheietura mâinii. După un minut sau două, mama a deschis gura şi a pronunţat, lent dar distinct, următoarele cuvinte: „O forţă emană din mâna lui Bo-Ghar şi curge prin mine. Această forţă îmi atinge acum capul, unde simt presiunea care mă împiedică să vorbesc. Cu ajutorul acestei energii pe care mi-o transmite Bo-Ghar, presiunea a devenit mai uşoară, iar eu pot vorbi. Iată ce doream să vă mai spun...”, după care ne-a împărtăşit ultimele sale dorinţe.

Ceva mai târziu, Bo-Ghar şi-a luat rămas bun. Mama a mai putut să vorbească încă o oră şi jumătate. Apoi, dintr-o dată, a spus: „Influenţa pe care micuţul şi scumpul Bo-Ghar mi-a insuflat-o se diminuează treptat. Îmi este din ce în ce mai dificil să îmi mişc limba şi să vorbesc. Legătura dintre mine şi corpul meu dispare. Domnul să fie cu noi...”. Acestea au fost ultimele sale cuvinte.

Două zile mai târziu scoteam sicriul său din casă şi îi duceam corpul la cimitir. Locul ei la masa mare a familiei a rămas gol. De atunci, o lumânare arde în permanenţă în faţa scaunului pe care l-a ocupat întotdeauna.

Probele se repetă

A urmat apoi ultima iarnă înainte de începerea ostilităţilor. Grădinarul nostru fusese mobilizat de mult. Grădina fusese abandonată, iar plantele creşteau sălbatic. M-am dus la pavilionul forestier ca să mai salvez ce se putea.

Într-o noapte m-a trezit un zgomot puternic: sirenele! Se auzeau din capitală!

Am sărit din pat şi m-am repezit la fereastră din sufragerie, de unde se putea vedea capitala. Era întuneric, dar am auzit trecându-mi pe deasupra capului numeroase avioane de luptă. Tot aerul vibra din cauza zgomotului produs de ele. Un teribil joc de lumini s-a desfăşurat prin faţa ochilor mei. Bombele cădeau din cer şi explodau la fel ca un foc de artificii. Antiaeriana noastră trăgea fără întrerupere, şi fiecare tir mi se părea un lampion de culoare roşie care plutea o clipă prin aer. Uneori, câte o torţă aprinsă cădea din cer, iar eu ştiam că o mamă îşi va aştepta zadarnic copilul să se întoarcă acasă… Acest joc de lumini însoţit de tunete a durat circa o oră şi jumătate. Mie mi s-a părut că am stat la fereastră o eternitate, complet împietrită.

Acolo jos, unde acest joc însemna moarte şi distrugere pentru mii de persoane, trăiau toţi cei pe care îi iubeam. Iar fiul meu se afla probabil în aer, ca o ţintă în care erau obligaţi să tragă alţi tineri sărmani, dotaţi însă cu avioane mai bune, împotriva convingerilor lor umane, la fel cum stăteau lucrurile şi cu fiul meu.

Subit, am simţit cum atenţia îmi este atrasă de un copac din apropiere. Am văzut acolo doi ochi verzi şi strălucitori care mă observau. O bufniţă! Stătea agăţată de o ramură, imobilă, ca o statuie. Nu mai văzusem niciodată vreo bufniţă în această regiune. Cum de ajunsese aici? Fără să vreau, am început să-i vorbesc: „Pasăre, dragă pasăre, nu e vina ta dacă mitul popular a făcut din tine un vestitor al morţii. Vrei totuşi să mă asiguri că toţi cei pe care îi iubesc şi care locuiesc în capitală sălăşluiesc încă pe pământ?”

Bufniţa s-a legănat pe craca ei, s-a apropiat de mine, după care şi-a desfăcut aripile şi a dispărut în pădure…

Am ştiut instantaneu că o putere mai presus de fire, care controlează şi ghidează totul, dorea să-mi transmită prin zborul păsării că toţi cei care îmi erau dragi erau

încă în viaţă…

Da, toţi *ai mei!* Dar miile de oameni care au murit în această noapte tragică, şi toţi cei care au căzut de la începutului acestui război îngrozitor? Şi ei fuseseră fiinţe vii, iubite de cineva! De ce au trebuit să moară? De ce se ucid oamenii într-o manieră atât de teribilă?

Oribilul spectacol s-a repetat apoi noapte de noapte.

În vară, mai mulţi membri ai familiei şi Bo-Ghar au venit lângă mine la cabană. În fiecare noapte, cu inima îngheţată, priveam tragedia care se derula sub ochii noştri. Apoi sirenele anunţau sfârşitul bombardamentelor, telefonul suna şi soţul meu mă liniştea: toţi ai noştri erau încă vii…

Toamna, am rămas singură şi am lucrat intens la grădină şi la livadă. Seara, ascultam canonada tunurilor inamice – ah! aceşti sărmani tineri care trebuiau să fie „inamicii noştri”!

Într-o seară, m-am decis să mă întorc în oraş. Doream să fiu împreună cu familia mea în timpul cumplitelor ore ale asediului.

A sunat telefonul. Ce ciudat! Mi se părea că am mai trăit odată această situaţie! Ştiam că cel care îmi telefona era soţul meu şi ştiam precis ce avea să-mi spună. Era ca într-un vis!

Această senzaţie a continuat şi în teribilele zile care au urmat şi care s-au transformat apoi în săptămâni, luni, chiar ani!

Ştiam întotdeauna ce urma să se petreacă peste câteva clipe, ca şi cum aş mai fi trăit aceste evenimente tragice. Era ca reluarea unui film – ştiam acest lucru – dar nu puteam înţelege unde şi când mai trăisem această situaţie.

După ce m-am întors în oraş şi am auzit pentru prima oară sirena care anunţa reluarea bombardamentelor, a trebuit să cobor în adăpost, împreună cu toţi cei care locuiau în casa noastră. Stăteam împreună aici, serioşi, cu inima îngheţată,

aşteptând urmarea evenimentelor. Ştiam perfect că mai trăisem odată aceste lucruri. Senzaţia s-a repetat de-a lungul tuturor nopţilor cumplite de bombardament.

Sentimentul de *„deja vu”* a devenit încă şi mai intens într-o zi de toamnă târzie, când la poartă a apărut fiul meu. Oare de ce mai eram surprinsă văzându-l îmbrăcat în uniforma de pilot? Da! Îmi aminteam de el, tânărul preot egiptean Ima, şi de legăturile care ne uneau. Dar amintirile mele din Egipt mi-l evocau îmbrăcat cu totul altfel. Cum se face atunci că aveam sentimentul *de a-l mai fi văzut în această uniformă de aviator chiar în timpul vieţii mele din Egipt?* De ce aveam senzaţia că tot ceea ce trăiesc nu este „realitatea”, că nu fac altceva decât să visez aceste imagini şi să retrăiesc visele *din somnul meu iniţiatic din marea piramidă?*

Îmi aminteam cu precizie de toate relaţiile pe care le avusesem în viaţa mea din Egiptul Antic. Dar în pofida tuturor eforturilor mele, nu puteam să-mi aduc aminte de evenimentele din visele mele iniţiatice.

Ce ciudat! *Oare cum poţi să-ţi aminteşti ceva ce nu-ţi aduci aminte?* Căci dacă nu-mi aduc aminte de ceva, nu am cum să ştiu că acel ceva s-a mai întâmplat. Dar eu ştiam că în timpul iniţierii din piramidă am trăit întregul meu viitor sub forma unor viziuni – sau imagini onirice – care mi-au dat ocazia să trec anumite probe. Este adevărat că maestrul meu, Ptahhotep, îmi atrăsese atenţia că dacă voi cădea după iniţiere, toate probele iniţiatice se vor repeta pe planul terestru. El mă avertizase! Da, trăiam în permanenţă sentimentul că totul *se repetă!*

Timp de foarte mulţi ani la rând, mi-am notat visele într-un jurnal, imediat după trezire, pe când eram încă pe jumătate adormită. Trecuse însă un an de când nu mai recitisem aceste descrieri. Am început să o fac acum. Am rămas stupefiată să constat că majoritatea viselor pe care le avusesem erau legate de evenimentele care s-au petrecut şase luni sau un an mai târziu. Dar eu le

uitasem pe majoritatea. Dacă nu mi-aş fi recunoscut propriul scris, cu greu aş fi putut crede că *eu* am fost cea care a visat şi care a descris aceste evenimente. Cum era posibil ca atunci când trăiam aceste evenimente să nu-mi aduc aminte că le-am visat anterior, adeseori cu o precizie uimitoare?

Această descoperire m-a bulversat puternic! Ce forţă este aceea care cunoaşte şi ne avertizează din interior asupra viitorului nostru, cu atâta certitudine? Şi de ce suntem noi atât de imperfecţi încât nu putem înţelege limbajul viselor şi nu ni le putem aminti atunci când se repetă cu exactitate în viaţa noastră, deşi le-am mai trăit odată? Nici măcar nu am merita ca această forţă să se ocupe de noi cu atâta grijă şi răbdare infinită, revelându-ne adevărurile şi legile interioare…

Cum se explica atunci faptul că îmi aminteam dintr-o viaţă petrecută anterior în Egipt de fiul meu – Ima – în uniformă de aviator, şi că am ştiut imediat că urma să-şi ia rămas bun de la mine, întrucât aviaţia nu mai putea rămâne pe aerodromul din vecinătatea oraşului fără a risca să fie bombardat şi distrus? Când el a pronunţat aceste cuvinte, iar eu i-am dat răspunsul, am ştiut că toate aceste lucruri se mai petrecuseră cândva… Aveam din nou senzaţia că visez!

Nu am îndrăznit să vorbesc cu nimeni despre aceste probleme care îmi tulburau conştiinţa, de teama ca lumea să nu creadă că mintea mea a suferit un şoc. Era mai bine să tac.

Am trăit apoi teribila perioadă a asediului, am petrecut cinci săptămâni în pivniţă, sub un foc continuu. La sfârşitul acestei perioade, casa a căzut şi noi am fost nevoiţi să fugim dintre ruinele ei. Destinul ne-a aruncat pe fiecare unde a apucat. După multe încercări, am putut în sfârşit să ne reconstruim viaţa. Ajunseserăm nişte cerşetori. Soţul meu era grav rănit, şi multă vreme nu a putut lucra. De aceea, Bo-Ghar şi cu mine am început să lucrăm zi şi noapte, la fel ca triburile primitive din

junglă, şi am deschis din nou şcoala noastră de yoga pe ruinele casei noastre…

Au trecut lunile, iar noi continuam să lucrăm din greu. Am fost nevoiţi să învăţăm în această perioadă ce însemna foametea. Câteva săptămâni au fost de ajuns să facă din noi nişte schelete ambulante, acoperite cu piele. Am învăţat un nou tip de teamă, o teamă insidioasă, care ne otrăvea sufletele tulburate: ce aveam să mâncăm mâine; cum vom putea să continuăm să lucrăm atâta vreme cât nu mâncam *destul;* cum ne-am fi putut păstra sănătatea?

Pământul atât de fertil al patriei noastre continua să le dăruiască oamenilor comorile sale cu aceeaşi generozitate dintotdeauna, dar eram nevoiţi să privim trenurile încărcate cu alimente care plecau unul după altul într-o ţară străină…

Puţin câte puţin, după multe luni penibile, lucrurile au început să se amelioreze. Am început să găsim din ce în ce mai multă hrană şi ne-am recâştigat greutatea normală. Chiar şi aşa, prietenii şi cunoştinţele se recunoşteau cu greu între ei! Ne obişnuiserăm ca toată lumea să fie scheletică. Nu de puţine ori întâlneam pe stradă un bărbat foarte, foarte slab, care ne amintea de un prieten foarte corpolent altădată! Ne opream, ne întorceam, ne recunoşteam în sfârşit, şi plini de bucurie, ne îmbrăţişam… A fost nevoie însă de multă vreme pentru ca oamenii să îşi redobândească greutatea de dinainte de război!

Sentimentul că mai trăisem toate aceste lucruri nu m-a părăsit nicio clipă. Mă însoţea pretutindeni, oriunde mergeam, orice făceam, dar numai *cu puţin timp înainte ca evenimentul să se producă.* Nu se putea spune că aş fi cunoscut viitorul. De aceea, nu ştiam ce se petrecuse cu fiul meu, pe care nu-l mai văzusem şi de care nu mai auzisem nimic din ziua în care ne-am luat rămas bun unul de la celălalt.

Un an şi jumătate mai târziu, cineva a sunat la

poartă. Când am deschis, în faţa mea stătea fiul meu. Am trăit din nou senzaţia pe care psihologii o numesc de *„deja vu”.* Tot ce trăiam era o reluare! Dar când mai trăisem aceste evenimente?

Într-o noapte, totul mi-a devenit clar!

După ce am trecut de proba cea mai teribilă între toate, aceea a „iubirii pline de cruzime”, al cărei obiect fusese fiinţa care-mi era cea mai dragă pe lume, fiul meu, am îngenuncheat la picioarele patului ca să vorbesc cu Dumnezeu, sperând ca El să-mi arate calea pe care o aveam de urmat.

Am parcurs cărarea interioară care ne conduce către Dumnezeu, m-am interiorizat din ce în ce mai mult, mi-am retras conştiinţa din exterior şi mi-am focalizat-o exclusiv în interiorul fiinţei mele, până când, dintr-o dată, m-am trezit în faţa celor şapte trepte, de care mi-am adus instantaneu aminte!

De data aceasta le-am urcat cu uşurinţă, senină, fericită, căci le cunoşteam… Mi-am adus aminte… O, Doamne… Mi-am adus aminte! Mi-am dat seama că toate evenimentele pe care le-am trăit în actuala viaţă ca pe o „realitate” erau chiar cele pe care le trăisem în timpul iniţierii mele în marea piramidă, cu mii de ani în urmă.

La vremea respectivă, aceste evenimente zăceau în adâncimile sufletului meu, sub forma unor energii inconştiente, încă latente, ca nişte cauze în stare pură. Căci tot ceea ce se petrece pe pământ este materializarea *unei cauze primordiale,* care este deja pregătită la nivel spiritual şi care îşi aşteaptă realizarea. Atunci când poţi atinge *conştient* această profunzime a *Sinelui* în care aceste energii îşi aşteaptă realizarea, poţi trăi simultan *cauzele iniţiale şi efectele lor* – adică viitorul – *ca şi cum s-ar petrece în prezentul absolut! Cât despre prezentul actual care reprezintă viaţa noastră, tot ceea ce ni se întâmplă nu reprezintă nimic altceva decât ocazia de a trece nişte probe iniţiatice, în urma cărora ne putem elibera de tensiunile interioare pe care le-am*

adunat în noi de-a lungul timpului prin gândurile noastre, prin cuvintele şi faptele noastre, şi care au devenit astfel cauzele principale ale destinului nostru, ale viitorului nostru. Cu cât devenim mai conştienţi de aceste tensiuni şi cu cât suntem mai pregătiţi să le învingem, cu atât mai mult ne eliberăm noi conştiinţa umană, înlănţuită de aceste energii şi limitată din cauza lor. În acest fel, ajungem să ne identificăm din ce în ce mai bine conştiinţa cu Sinele divin autentic, care ne aşteaptă în spatele tuturor sentimentelor personale ale egoului. Ajungem astfel să ne identificăm cu Dumnezeu. Aceasta este

INIŢIEREA

Epilog

După experienţa din noaptea respectivă, am ştiut că din sufletul meu au dispărut tensiunile şi dificultăţile, şi că trebuia să elimin tot ce era personal în mine. Am ieşit victorioasă din această luptă cu mine însămi. Nimic nu mă mai lega de „persoana" mea, aşa că tot ceea ce era personal în mine trebuia să dispară.

Acest proces s-a manifestat printr-un sentiment straniu, care mă însoţea pretutindeni, indiferent dacă eram acasă sau pe stradă: sentimentul că nu eram cu adevărat „acolo". Dar unde mă aflam? Nu ştiam acest lucru! Subit, am devenit conştientă că Eul meu nu trăise niciodată în spaţiu, „acolo" unde se afla corpul meu, ci în infinitate, de unde se proiecta în persoana mea; acum, Eul meu începea să se proiecteze într-un alt loc decât cel în care se afla corpul meu. Dar unde?

Într-o altă ţară!

Am înţeles că trebuia să plec! Căci atunci când spiritul – care reprezintă cauza – nu mai este prezent, forma aparentă – care reprezintă efectul – trebuie să-l urmeze şi să se ducă acolo unde se proiectează şi continuă să trăiască această cauză. În caz contrar, forma

ar dispărea, adică ar muri. Dar cum puteam să-mi părăsesc ţara? Nimeni nu avea voie să primească aici un paşaport!

Se pare că ora plecării nu sunase încă. Mă mai aşteptau încă alte probe.

Într-o noapte, m-am trezit în suspine: l-am văzut pe tata în faţa mea, cu un surâs de adio pe buze. Am înţeles că ne va părăsi. Am vrut să mă ridic, să-l întreb unde pleca şi de ce, dar el a dispărut din faţa ochilor mei. Mi-am dat seama că de fapt abia acum m-am trezit din somn.

Tata avea 80 de ani, dar era perfect sănătos trupeşte şi sufleteşte. Încă mai purta responsabilităţi grele. Ştiam totuşi că spiritul său venise să-şi ia rămas bun de la mine. Ceasul cosmic se oprise pentru el. Trebuia să-şi părăsească trupul.

A doua zi era deja la spital, iar noi ne-am luat rămas bun de la el. Nu mai putea – sau nu mai dorea – să vorbească. Ne-a fixat pe rând, multă vreme, ne-a învăluit pe toţi într-o privire profundă, plină de iubire şi de expresivitate. Apoi şi-a închis ochii şi nu i-a mai deschis niciodată. Am însoţit astfel la cimitir cel de-al doilea sicriu al familiei.

Fiul meu a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-şi găsi o slujbă, dar în zadar. A fost nevoit să recunoască faptul că pentru el nu mai exista un loc în această ţară. Într-o zi, şi-a luat chitara de care nu s-a despărţit nicio clipă, nici măcar în momentele cele mai grele ale războiului, şi a plecat într-o ţară care urma să-i permită să trăiască liber şi să-şi întemeieze un cămin. Ne-am luat adio, fără să ştim dacă ne vom mai revedea vreodată în această viaţă. Dar în străfundurile *Eului* meu, ştiam că îl voi revedea şi că vom mai lucra împreună în *grădina lui Dumnezeu*...

A urmat apoi ultimul act.

Bo-Ghar tocmai terminase de ţinut o conferinţă. Ca

de obicei, la ea participase atâta lume încât poliţia fusese nevoită să asigure ordinea.

Oamenii îl înconjurau pe Bo-Ghar şi nu mai doreau să-i dea drumul. În afara acestui cerc, soţul meu şi cu mine aşteptam cu răbdare ca el să răspundă la toate întrebările puse şi să dea autografele cerute. În acea clipă, un ofiţer din poliţia secretă s-a apropiat de mine. Mi-a spus că doreşte să-mi vorbească:

— Întreaga mea familie şi cu mine practicăm yoga şi cunoaştem valoarea extraordinară a acestei discipline. Din acest motiv, dumneavoastră şi indianul reprezentaţi un pericol pentru partid, care nu vă priveşte cu ochi buni. De aceea, va trebui să vă decideţi *chiar acum* dacă veţi lucra alături de partid, sau dacă doriţi să părăsiţi ţara. Noi vă vom lăsa să plecaţi în pace. Dacă nu doriţi însă să plecaţi, vom fi nevoiţi să recurgem la alte mijloace. Exact aşa s-au exprimat superiorii mei. Gândiţi-vă şi acţionaţi în consecinţă. Voi reveni să aflu ce decizie aţi luat.

Cu paşaportul său, Bo-Ghar putea părăsi fără probleme ţara. În ceea ce mă privea, eu trebuia să cer mai întâi permisiunea de a pleca, iar apoi să obţin viza unei ţări străine. M-am trezit rapid antrenată într-o cursă infernală pentru obţinerea tuturor actelor necesare, pentru ca foarte curând să-mi devină clar că nu voi reuşi niciodată să obţin paşaportul dorit. Eram trimisă de la un birou la altul, de unde primeam întotdeauna răspunsuri negative. Se pare că urmau „să recurgă la celelalte mijloace”. Ştiam cu toţii ce însemna aceasta. Mai mulţi prieteni de-ai noştri dispăruseră în acest fel, iar cei care – după torturi inimaginabile – ieşiseră vii din închisoare, au murit la scurt timp, în chinuri cumplite.

Atunci, Bo-Ghar i-a spus soţului meu:

— Nu îţi rămâne decât o singură soluţie, dacă doreşti să îţi salvezi soţia: să divorţezi de ea. Eu mă voi căsători cu ea, şi în acest fel va putea primi acelaşi paşaport ca şi mine. Vom putea părăsi astfel ţara în mod

legal.

Soţul meu i-a strâns mâna lui Bo-Ghar, dar nu a putut articula niciun cuvânt. Faţa şi lacrimile care îi curgeau pe ea erau singurele care îi trădau suferinţa.

A sosit şi ziua în care am fost nevoită să-mi iau adio de la toţi cei pe care îi iubeam, pentru a ajunge într-o lume străină ce urma să-mi devină „acasă”.

Bo-Ghar şi-a ţinut cuvântul: venise dintr-un alt colţ al lumii ca să mă salveze!

L-am regăsit pe Ima, şi împreună, am continuat să urmăm paşii titanilor care ne-au arătat calea către iniţiere, către mântuire, către paradisul pierdut…

Ori de câte ori îi caut pe cei pe care îi iubesc, îmi focalizez farul conştiinţei către interior. Căci totul şi toţi trăiesc în mine!

Sinele, care este simultan *Sinele* tuturor creaturilor vii, deci inclusiv al meu, nu are limite. *Eu sunt* tot ceea ce *există!* În tot ceea ce iubesc *mă* iubesc *pe mine,* căci singurele lucruri pe care credem că nu le iubim sunt cele pe care nu le-am *recunoscut* încă în noi!

SINELE ESTE VIAŢA

ŞI SINGURA REALITATE,

IAR CEL CARE ESTE INIŢIAT ÎN MISTERUL SINELUI,

ŞI CARE A AJUNS ASTFEL SĂ SE CUNOASCĂ PERFECT,

IUBEŞTE TOTUL ŞI PE TOŢI ÎN EGALĂ MĂSURĂ

CONŞTIENT CĂ ESTE UNA CU EI!

Copertă spate

O tânără fată din Egiptul Antic este pregătită pentru iniţierea în secretele preoţiei de către Marele Preot Ptahhotep. Pas cu pas, ea este instruită în adevărurile oculte, ridicându-se astfel până la înţelegerea misterelor supreme ale vieţii.

O femeie din Europa secolului XX, deopotrivă mamă şi copil, se luptă pentru a cuceri controlul asupra

propriei sale fiinţe într-o societate coruptă, încercând să atingă limitele propriilor sale simţuri.

Deşi cele două fiinţe sunt separate de foarte multe secole, în realitate este vorba de una şi aceeaşi persoană.

Aceasta este povestea vieţii ei, o experienţă spirituală unică, o odisee psihică ce începe într-o epocă şi continuă în alta. Această carte, deopotrivă un roman, o autobiografie şi o învăţătură ocultă, ne oferă imaginea captivantă a misterelor iniţierii, al cărei adevăr profund a sedus din toate timpurile imaginaţia oamenilor.

Citirea ei reprezintă ea însăşi o iniţiere.

„Observă oamenii din jurul tău. Unii vorbesc în permanență de iubire și de bunătate, zâmbetul lor este blând, dar arogant. Ei nu uită niciodată să reamintească cât sunt de „iubitori și de buni". Dar totul se petrece doar la exterior! Ei poartă masca iubirii. Când trebuie să treacă la acțiuni, egoismul lor iese inevitabil la iveală, pentru că ei *sunt* egoismul însuși.

Alții nu vorbesc niciodată de bunătate, nici măcar nu se gândesc la ce înseamnă să fii bun. Totuși, tot ce spun ei, tot ce gândesc și tot ce fac decurge din bunătate, pentru că ei *sunt bunătatea însăși!* Ei nu trebuie să se gândească sau să simtă ce *este* bunătatea, tocmai pentru că *sunt* deja una cu această stare; nu vorbesc despre ea, dar tot ce spun, ce gândesc sau ce fac sunt manifestări ale bunătății. Aceasta este manifestarea propriului lor *Sine!*"

ISBN(10) 973-85646-9-7
ISBN(13) 978-973-85646-9-5
www.edituramix.ro

EDITURA MIX®
Magia cuvintelor